

The
Convoluted Universe
Book One

ThuVienSach.vn
Delores Cannon

MỤC LỤC

GIỚI THIỆU

PHẦN MỘT - ĐI TÌM KIẾM NGƯỜI KẾ NHIỆM

CHƯƠNG 1 - LINDA VÀ BARTHOLOMEW XUẤT HIỆN

CHƯƠNG 2 - BẮT ĐẦU NHỮNG BÀI HỌC

CHƯƠNG 3 - CÁC THIẾT BỊ NĂNG LƯỢNG

PHẦN HAI - TIẾP TỤC TỪ “Những Người Bảo Hộ” (THE CUSTODIANS)

CHƯƠNG 4 - NHỮNG BẢN GHI CHÉP KHÔNG ĐẦY ĐỦ CỦA JANICE

CHƯƠNG 5 - HÀNH TINH TRI THỨC BỊ CHE GIẤU

PHẦN BA - NHỮNG BÍ ẨN TRÊN TRÁI ĐẤT

CHƯƠNG 6 - LỤC ĐỊA ATLANTIS

CHƯƠNG 6 Tiếp theo

CHƯƠNG 7 - BÍ ẨN VỀ KIM TỰ THÁP

CHƯƠNG 8 - NHỮNG BÍ ẨN KHÔNG THỂ GIẢI THÍCH

PHẦN BỐN - RUNG ĐỘNG, TẦN SỐ VÀ CẤP ĐỘ NĂNG LƯỢNG

CHƯƠNG 9 - SỰ TỈNH THỨC

CHƯƠNG 10 - NƠI ĐƯỢC GỌI LÀ “NHÀ”

PHẦN NĂM - KHOA HỌC SIÊU HÌNH HAY VẬT LÝ LƯỢNG TỬ?

CHƯƠNG MƯỜI MỘT - VỮ TRỤ SONG SONG

CHƯƠNG MƯỜI HAI - NĂNG LƯỢNG VÀ SỰ HỖ TRỢ

CHƯƠNG MƯỜI BA - CÁCH DÙNG VÀ BIẾN HÓA NĂNG LƯỢNG

CHƯƠNG MƯỜI BỐN - SỰ TIẾN HÓA CỦA CƠ THỂ CON NGƯỜI

CHƯƠNG MƯỜI LĂM - THỌ CƠ KHÍ

CHƯƠNG MƯỜI SÁU - NGUỒN (THƯỢNG ĐẾ)

Giới thiệu về tác giả

***

VŨ TRỤ XOẢN 1

CANNON DOLORES

Mặc dù đây là quyển Vũ Trụ Xoản 1 nhưng tôi rất khuyến khích bạn đọc Những Người Giám Hộ (The Custodians) trước khi tiếp cận quyển này, vì đây là phần tiếp theo của quyển đó. Những Người Giám Hộ ghi chép lại toàn bộ công việc của tôi về các vụ UFO/bắt cóc từ năm 1986, bao gồm cả các nghiên cứu của tôi từ cấp độ đơn giản đến phức tạp. Tôi phát hiện ra rằng các vụ bắt cóc hoặc chứng kiến chỉ là phần nổi của tảng băng chìm. Khi nghiên cứu sâu hơn, tôi có được các thông tin phức tạp hơn. Khi Những Người Bảo Hộ được biên soạn, tôi nhận ra lượng thông tin sẽ là quá lớn để dẫn từ các vụ UFO đến lĩnh vực Siêu hình. Đó là lúc tôi quyết định giữ lại một số thông tin để đưa vào quyển tiếp theo trong bối cảnh các thông tin phức tạp hơn. Kết quả, quyển Vũ Trụ Xoản 1 ra đời.

Tôi đang giả định rằng (mà có thể không chính xác), vào thời điểm người đọc đạt đến điểm này trong tác phẩm của tôi, họ sẽ cảm thấy quen thuộc với hình ảnh tôi là một người nghiên cứu về sự huyền bí thông qua sử dụng thuật thôi miên. Tôi bắt đầu sử dụng thuật thôi miên từ những năm 1960 với các phương pháp cũ. Sau khi có gia đình, tôi trở lại với công việc này vào năm 1979. Sau đó, tôi muốn nghiên cứu sâu hơn về thuật hồi quy tiền kiếp để trị liệu, vì vậy tôi đã nghiên cứu các phương pháp cảm ứng mới và nhanh hơn, sử dụng hình ảnh và hình ảnh hóa. Qua nhiều năm nghiên cứu và trị liệu, tôi đã phát triển được kỹ thuật của riêng mình, chỉ sử dụng thuật thôi miên. Đây là phương pháp mà tôi có thể khai thác được vô số thông tin bằng cách giao tiếp trực tiếp với Siêu Thức (subconscious mind).

Bằng phương pháp này, các thực thể khác thường sẽ tận dụng trạng thái thôi miên sâu của đối tượng nghiên cứu để giao tiếp. Điều này vẫn đang tiếp tục sau hơn 20 năm, khiến lượng thông tin mà tôi thu thập được vô cùng khổng lồ. Tôi sẽ sử dụng các thông tin này để đưa vào các cuốn sách sắp tới. Tôi đã được báo rằng tôi vượt qua các bài kiểm tra và sẽ được phép hỏi bất cứ câu hỏi nào tôi muốn. Đó là vì tôi đã luôn trung thực với các ghi chép, không sửa đổi nó. Vì tôi xem bản thân là một người ghi chép lại, một nhà nghiên cứu tâm lý, và nghiên cứu các kiến thức “bị đánh mất”. Do đó, công việc nghiên cứu này là không có hồi kết.

Bạn đọc sẽ để ý các nghiên cứu của tôi rằng các thực thể khác sử dụng từ vựng có trong Siêu Thức của chủ thể, để cung cấp các phép loại suy trong nỗ lực giải thích những điều không thể giải thích theo cách mà con người có thể hiểu được. Vì vậy họ thường sử dụng những từ không chuẩn tiếng Anh. Họ sẽ tạo ra các từ gần với các danh từ và động từ mà họ có thể tìm thấy trong Siêu Thức của chủ thể. Dù gì đi nữa, đó là cách mà họ đã làm và nó hiệu quả, chúng ta có thể hiểu được những gì họ đang cố gắng truyền đạt.

Dolores Cannon

99,9999% những gì ảnh hưởng đến thực tế của chúng ta sẽ không thể bị phát hiện bởi các giác quan của chúng ta. Con người phải học cách nghĩ cho chính mình, thay vì làm theo một cách mù quáng những gì mình đã được dạy.

- Buckminster Fuller

Con đường duy nhất để khám phá ra các giới hạn của cái có thể là hãy liều lĩnh tiến vào cái không thể.

- Arthur C. Clarke

***

Chương 1 Linda và Bartholomew xuất hiện

Ban đầu tôi định đưa câu chuyện của Linda vào Những Người Bảo Hộ, nhưng cuốn sách đó đã phát triển đến mức tôi phải bỏ phần này ra. Cơ duyên của cuộc gặp gỡ và làm việc với Linda có nhiều âm bội (overtones) kỳ lạ và bất thường. Chúng tôi gặp nhau lần đầu tại buổi diễn thuyết đầu tiên của tôi ở Little Rock, Arkansas, vào mùa hè năm 1989. Cuốn đầu tiên của Cuộc trò chuyện với Nostradamus đã được in, và tôi bắt đầu các chương trình quảng bá cho cuốn sách với các buổi hội thảo và ký tặng sách. Sau bài nói của tôi, Linda là một trong các khán giả đã mua một cuốn sách và đứng xếp hàng để xin chữ ký.

Khi tôi ký vào cuốn sách của cô ấy, cô ấy đưa cho tôi danh thiếp và nói nếu tôi muốn trao đổi sâu hơn thì cô ấy sẽ đến gặp tôi. Cô ấy có vẻ ý thức được và không nói gì nhiều vào lúc đó. Tôi cũng nhận được danh thiếp hoặc tên và thông tin liên lạc của các khán giả khác trên các mảnh giấy. Một vài người nói rằng họ đã từng gặp UFO. Tôi đều ghi lại trên danh thiếp hoặc mẫu giấy của họ và thề sẽ tìm đến họ đầu tiên vì lúc đó tôi đang nghiên cứu UFO với Lou Farish ở Arkansas. Nhưng tôi đã sớm nhận ra rằng tôi không có đủ thời gian để gặp tất cả bọn họ.

Trước đây, tôi luôn cố gắng tiếp cận bất kỳ ai mong muốn tham gia giải pháp thôi miên hồi quy tiền kiếp, vì tôi không biết nó quan trọng với họ như thế nào. Sau khi xuất bản cuốn sách đầu tiên, các phát súng bắt đầu, và tôi sớm nhận ra, mọi thứ sẽ không còn đơn giản được nữa. Cuộc sống của tôi sẽ không bao giờ trở lại với nhịp độ bình thường như trước. Tôi không còn đủ thời gian để gặp và nói chuyện với tất cả mọi người, chứ đừng nói là thấy nuối tiếc cho họ. Tôi đã nghĩ rằng họ đa phần chỉ tò mò về những trải nghiệm hơn là đi tìm câu trả lời cho các vấn đề trong cuộc sống của họ. Khi cất danh thiếp và các mẫu liên lạc vào trong ví, tôi đã thực sự nghĩ sẽ sớm liên hệ họ để thực hiện nghiên cứu. Danh thiếp của Linda cũng ở trong số này. Và tôi đã nhanh chóng bị cuốn vào những sự kiện, còn Linda thì không phải là một trường hợp độc lập, mà chỉ như một khuôn mặt mờ ảo trong đám đông của rất nhiều người.

Vài tháng sau tôi trở lại Little Rock trong các buổi nói chuyện khác, và có buổi làm việc đầu tiên với Janice. Tôi đã đặc biệt sắp xếp để gặp cô ấy vì cô ấy nghĩ rằng mình có trải nghiệm với UFO, và tôi sớm phát hiện ra rằng trường hợp của cô ấy cần được nghiên cứu thêm. Tôi đã sắp xếp làm việc với cô ấy mỗi lần lái xe 4 giờ để tới Little Rock (Câu chuyện về những điều tuyệt

vòi mà chúng tôi phát hiện được ghi lại trong Những Người Bảo Hộ, và phần thứ hai của cuốn sách này).

Tình cờ, tôi phát hiện ra rằng Linda là bạn của Janice và cô ấy nói rằng Linda rất thất vọng vì tôi chưa bao giờ liên lạc với cô ấy. Tôi đã giải thích tình huống cho Janice: rằng tôi quá tải với các lời đề nghị được gửi đến qua điện thoại và thư. Vì vậy tôi phải lựa chọn rất kỹ những người mà tôi muốn nghiên cứu. Janice nói rằng Linda rất muốn gặp tôi, khiến tôi phải cố gắng miễn cưỡng sắp xếp một cuộc hẹn trong chuyến đi tiếp theo tới Little Rock vào mùa đông năm 1989. Tôi miễn cưỡng vì tôi biết mình sẽ rất bận rộn. Tôi đã lên lịch nhiều buổi làm việc cho bài nói chuyện, và với kinh nghiệm đã có, tôi biết sẽ có nhiều người muốn thức cả đêm để tới. Mặc dù quá lo lắng với lịch làm việc quá tải với quá nhiều người chỉ liên hệ vì sự tò mò, tôi tôn trọng Janice và đã đồng ý gặp Linda. Lúc đó, tôi chắc chắn không mong đợi gì từ cuộc gặp này, chắc chắn không phải là một mối quan hệ kéo dài.

Mỗi lần đến Little Rock, tôi ở nhà Patsy, bạn tôi, và cô ấy cho phép tôi thiết lập các buổi trị liệu tại đây. Sự riêng tư luôn được đảm bảo vì Patsy ra ngoài làm việc. Khi Linda đến, chúng tôi ngồi trong phòng khách của Patsy và nói chuyện. Cô ấy là một người phụ nữ hấp dẫn, có lẽ tầm 40 tuổi. Trang phục chỉnh tề, mái tóc hấp dẫn, dường như cô không phải là kiểu người (nếu có một kiểu như vậy) muốn tìm hiểu về hồi quy kiếp trước. Cô là doanh nhân, có cửa hàng thú cưng riêng. Con cái đều đã trưởng thành và có cuộc sống riêng. Cô nói năng nhẹ nhàng, không phải kiểu người theo đuổi những giấc mơ nhân rồi hay mơ mộng, cô sống một cuộc sống đầy bận rộn.

Khi cô ấy nghe về buổi nói chuyện đầu tiên của tôi, cô ấy cảm thấy chắc chắn phải đến nghe, mặc dù cô ấy không thực sự có hứng thú với Nostradamus. Cô nói rằng cô đã cảm thấy một luồng không khí rất hào hứng trong buổi nói chuyện dù không thể hiểu nguyên nhân tại sao. Khi ngồi dưới ghế khán giả tối hôm ấy, cô nói với chồng rằng cô cảm thấy một sự thôi thúc kỳ lạ không thể kiềm lại được và cô ấy phải đến nói chuyện với tôi. Tuy vậy, cô ấy đã quá ngại để tiếp cận tôi, nên trong lúc đứng xếp hàng chờ xin chữ ký, cô đã luôn tranh luận với chính mình về việc nên nói gì với tôi. Cô không biết nó sẽ đi tới đâu. Chồng cô động viên cô, rằng nếu cô đã cảm thấy điều gì đó rất thôi thúc, cô nên nói ra với tôi. Nhưng đến lúc gặp tôi, cô chỉ đưa danh thiếp và nói muốn được trao đổi với tôi. Tất nhiên, lúc đó cô ấy không biết tôi đã nghe những lời như vậy từ không biết bao nhiêu người. Cuộc trao đổi của chúng tôi đã kết thúc nhanh chóng và khi cô ấy rời khỏi khán phòng, tôi bỏ danh thiếp của cô và những người khác trong ví, và quên luôn việc này cho đến khi định mệnh mang chúng tôi đến với nhau trong phòng khách nhà Patsy.

Khi tôi hỏi Linda về lý do cô ấy muốn được thôi miên hồi quy, cô ấy không thể trả lời. Cô không có nhu cầu tìm kiếm câu trả lời cho bất kỳ vấn đề nào hay tò mò về kiếp trước, mà là một sự thôi thúc không ngừng nghĩ về thứ gì đó cô ấy phải đưa cho tôi nhưng cô ấy hoàn toàn không thể biết được đó là gì. Cô mơ hồ nghĩ rằng có thể là thứ gì đó liên quan đến Nostradamus vì tôi quan tâm đến anh ấy. Thời điểm đó tôi đã làm việc với nhiều người để hoàn thành dự án và có thêm hai quyển của Trò chuyện với nhà tiên tri Nostradamus vì vậy tôi thực sự không nghĩ là tôi cần thêm một người mới, nhất là trong trường hợp này cô ấy cách tôi tận bốn giờ lái xe. Cô

ấy cũng không hề biết gì về các dự án khác mà tôi đang thực hiện, vì vậy cô ấy hoàn toàn không tìm thấy mối liên hệ nào với việc cô ấy đang ngồi đây.

Tôi thở dài, nghĩ rằng hồi quy có thể sẽ chỉ tiến tới một kiếp trước đơn giản, trần tục không có gì quan trọng, ngoài việc giúp cô ấy. Tôi đã thực hiện nhiều lần việc này mấy ngày vừa rồi, và tôi thực sự không có tâm trạng để làm thêm một lần nữa. Tôi mới bị đau họng, và năng lượng đã giảm sút nhiều sau chuyến đi. Mặc dù rất mệt, tôi biết rằng tôi phải làm việc này cho cô ấy. Khi chúng tôi bắt đầu, tôi hoàn toàn không mong đợi gì, chẳng mấy chốc tôi đã trở nên ngạc nhiên và sau đó là hoàn toàn kinh ngạc. Đó thực sự là cảm giác vượt quá mong đợi khi khám phá ra cả một sân khấu được phô bày bởi các thế lực nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi.

Tôi đã sử dụng phương pháp cảm ứng thôi miên bình thường để đưa Linda vào kiếp trước. Khi cô ấy bước vào, giọng cô ấy rất thoải mái và nhỏ nhẹ, rất khó nghe. Kinh nghiệm cho tôi biết giọng cô ấy sẽ to hơn khi chúng tôi nói chuyện. Cô ấy nhìn thấy những chiếc lá trên mặt đất và biết mình đang ở trong một khu rừng, nhưng thật ngạc nhiên khi biết mình đang ở trong cơ thể một người đàn ông. Cô ấy đi đôi bốt cao đến đầu gối với áo sơ mi tay dài. Cô là một chàng trai trẻ tuổi đôi mươi với mái tóc dài lượn sóng màu nâu với râu và ria mép. Đôi mắt màu xanh trong suốt. Anh đang bận chặt gỗ trong khu rừng gần nhà và việc này có vẻ làm khó cho Linda. “Tôi đang có cảm giác là tôi không thực sự phải làm việc này và những người khác sẽ làm cho tôi. Nhưng tôi lại thích làm vì tôi đơn độc và tôi thích cái cảm giác hứng khởi khi được làm việc.”

[L] Tôi đề nghị cô ấy nhìn quanh nơi cô đang sống. “Đó là một lâu đài, với một cây cầu và cờ bay trên các bức tường. Cha tôi là vua.”

D: Thành ra, cô thực sự không cần phải chặt gỗ, nhỉ?

L: Không, nhưng nó rất vui. Nó khiến tôi thấy thoải mái. (Yên lặng) Mọi người nghĩ tôi điên.

D: Tại sao họ nghĩ vậy?

L: Bởi vì tôi thích làm việc nên tôi không thích cuộc sống hoàng gia. Thật là tuyệt vời. Khi chúng ta làm việc với đôi tay của mình, chúng ta cảm thấy một cảm giác hoàn thành công việc mà không có gì khác có thể mang lại cho bạn.

Tên anh ta là Bartholomew và anh ta sống trong lâu đài cùng với gia đình, và nhiều người khác, kể cả người hầu. “Đó là một cộng đồng khá lớn. Tất cả họ đều sống trong thành.”

D: Ít nhất anh không cảm thấy cô đơn nữa phải không?

L: Ô, vâng. Họ không quan tâm đến tôi. Họ không biết tôi muốn học gì. Họ đâu có quan tâm đến kiến thức. Tôi thấy hạnh phúc theo cách riêng của tôi.

Tình hình ở chỗ anh ta không ổn. Có mối nguy, và họ đang phải ở gần những bức tường của lâu đài.

L: Nông dân muốn nổi loạn. Họ bị đối xử không tốt, nên nếu tôi muốn ra ngoài thì phải có người hộ tống.

D: Cha anh nghĩ gì về điều này?

L: Đó là lỗi của ông ấy. Ông ta không tốt. Ông ta không muốn giúp họ. Ông ta chỉ sử dụng họ để làm lợi cho ông thôi.

D: Anh nói là anh quan tâm đến kiến thức. Có loại kiến thức nào mà anh thực sự hứng thú không?

L: Vâng. Tôi thích nghiên cứu các ngôi sao. Vũ trụ. Và đó là lý do tại sao mọi người nghĩ tôi điên.

Tất nhiên. Lúc đó tôi đã nghĩ rằng anh ta đang nói về thiên văn học hay chiêm tinh học.

D: Vào thời của anh, mọi người nhận thức về các ngôi sao như thế nào?

L: Như chỉ là những mảnh nhỏ của mặt trăng.

D: Không có ai thích nghiên cứu các ngôi sao hay sao?

L: Có một người. Ông ấy là bạn tôi.

D: Ông ấy có phải là người giúp anh học không?

L: Vâng. Ông ấy biết. Ông ấy không đến từ nơi này. Nhưng ông ấy rất già, và ông ấy sẽ sớm rời xa tôi.

D: Nhưng có lẽ ông ấy có thể truyền đạt kiến thức của mình.

L: Vâng, đó là những gì ông ấy đang làm. Và đó là một trách nhiệm rất lớn mà tôi phải thực hiện khi ông ấy ra đi. Rồi sẽ đến lượt tôi. Tôi phải học và truyền đạt nó để nó không bị mất đi. Nó không được mất đi.

D: Loại kiến thức gì về các ngôi sao vậy?

L: Đó là kiến thức về vũ trụ. Tất cả các sáng tạo của Chúa, không chỉ Trái đất này. Mà là của rất, rất nhiều, rất nhiều vũ trụ và các ngôi sao ở rất xa mà con người chúng ta thậm chí không thể hình dung được. Bạn tôi đã đến nhiều nơi, và ông ta đã đến đây để tặng tôi kiến thức này với hy vọng rằng tôi sẽ trao nó cho những người ở tương lai để họ không phải sợ hãi.

D: Anh nói ông bạn già của anh đến từ một nơi khác?

L: Vâng, ông ấy đến từ Pleiades.

D: Thật sao?

Bây giờ thì tôi đã thực sự chú tâm. Đây không phải là một buổi hội quy đơn giản.

D: Đó là đâu?

Tôi biết đó là một chòm sao, nhưng tôi muốn nghe anh ấy nói.

L: Đó là ... trong Dải Ngân hà. Rất xa.

D: Anh không thấy điều đó là bất khả thi?

L: Không. Ông ta đến đây theo một chùm sáng ... (khó hiểu) rất khó để tôi có thể hiểu được.

D: Tôi nghĩ sẽ hiểu được thôi. Anh có thấy khó tin vào lần đầu tiên gặp người đàn ông này?

L: Không. Tôi đã biết họ là như vậy. Có nhiều thứ được tạo ra mà con người chúng ta không hiểu. Chúng ta chỉ có thể cảm thấy họ, trong trái tim của chúng ta.

D: Người đàn ông này trông như thế nào?

L: Ông ấy rất già. Ông ta còng xuống, mái tóc trắng và mặc áo choàng. Một ông già rất đơn giản.

D: Ông ấy sống ở đâu?

L: Tôi không biết. Ông ấy chỉ đến, bất cứ khi nào, ông ấy tìm đến tôi.

D: Làm sao ông ta làm được điều đó?

L: Tôi không biết. Lúc đầu, tôi nghĩ ông ấy có ma thuật, nhưng tôi không nghĩ điều đó đúng. Tôi nghĩ rằng ông ấy có sức mạnh mà tôi không hiểu được vào lúc này, bởi vì trí tuệ của tôi chưa đủ tiến bộ để tôi hiểu.

D: Vào thời của anh, mọi người quan niệm về phép thuật như thế nào?

L: Đó cũng là một cách sống. Có những pháp sư, nhưng đều là giả. Cha tôi đặt niềm tin lớn vào những người này. Nhưng họ không phải.

D: Có vẻ như ông ấy sẽ quan tâm đến bạn của anh.

L: Không, bởi vì tôi không thể nói với họ về người đàn ông này. Sự tồn tại của ông ta sẽ bị đe dọa.

D: Anh học với người đàn ông này lâu chưa?

L: Tôi đã học được năm năm rồi. Tôi đã ... hai mươi tuổi.

D: Anh nghĩ gì khi ông ấy đến với anh lần đầu tiên?

L: Tôi đã nghĩ, “Tại sao lại là tôi? Tôi cần yên ổn. Tôi không cần điều này.” (Hồi tưởng) Tôi đang ngồi trong rừng dưới gốc cây, chiêm nghiệm về cuộc đời mình. Và khi tôi mở mắt ra, ông ta đứng ngay trước mặt tôi. Tôi hỏi ông ta là ai. Ông ta nói: “Tôi đã đến từ một nơi rất xa để chỉ cho cậu những điều cậu không thể hình dung được.” Vì vậy, tôi nói với ông ta, “Tại sao ông nghĩ rằng tôi muốn học những điều này?” Và ông ấy nói với tôi, “Bởi vì nó đã được định sẵn. Và vì vậy, cậu sẽ học được.”

D: Như thể anh không có sự lựa chọn nào khác.

L: Đó là những gì tôi nói với ông ấy. “Tôi sẽ làm bất cứ thứ gì mà tôi thích.” Và ông ấy nói với tôi, “Vâng, và cậu sẽ thích học thôi.”

D: Ông ấy có vẻ là một người đàn ông thú vị. (Cô ta cười thầm). Ông ấy mất bao lâu để thuyết phục anh?

L: Không. Tôi đã biết mọi chuyện sẽ như vậy.

D: Mặc dù vậy vẫn lạ quá. Ông ta đã đến được năm năm nay, dù cho anh đi đâu?

L: Vâng. Ông ta đến mỗi ngày. Ông ấy không cho tôi nghỉ ngơi, bởi vì có quá nhiều thứ tôi phải biết. Ông ta bảo tôi phải tìm một thân đồng khi ông ta ra đi, người trẻ hơn tôi rất nhiều. Bằng cách đó, kiến thức này sẽ sống. Tôi không thể viết nó ra được.

D: Tại sao không?

L: Vì nếu tôi viết nó ra, nguy cơ bị hủy đi là rất lớn. Nó phải là dạng kiến thức sống truyền từ đời này qua đời khác. Và chỉ được lựa chọn một người để truyền đạt kiến thức này. Tôi cảm thấy rất biết ơn và may mắn được chọn.

D: Thật là một trách nhiệm lớn lao.

L: Và cũng là một vinh hạnh lớn lao, trong thâm tâm tôi đã cảm thấy sức nặng của vinh dự này.

D: Vậy là anh phải nhớ những gì ông ta truyền đạt mà không được viết ra?

L: Không, tôi không thể viết nó ra. Nó sẽ được lưu trữ trong tâm trí tôi, và khi tôi tìm thấy thân đồng kế nhiệm mình, nó sẽ được gọi lại như là ma thuật vậy. Nó sẽ đến trong một trình tự nhất định, và người kế nhiệm sẽ hiểu chính xác những kiến thức mà anh ta cần có. Và sau đó anh ta sẽ ghi nhớ như cách tôi đang làm. Không được phép viết ra.

D: Anh không nghĩ sẽ có rủi ro khi quên đi một vài thứ?

L: Không. Trí tuệ rất rộng lớn. Con người không hiểu hết trí tuệ.

D: Cũng có rủi ro khi truyền từ đời này sang đời khác có thể khiến thông tin bị sai lệch chứ?

L: Không, vì có thứ gì đó sẽ giữ nó nguyên vẹn trong tâm trí.

D: Tôi đang nghĩ cách mà mọi người có thể thay đổi thông tin qua nhiều giai đoạn của thời gian.

L: Nhưng nó được lưu trữ ở một nơi rất đặc biệt, và chỉ được đưa ra vào một thời điểm thích hợp. Tôi không thể nói với ai về điều này. Tôi chỉ có thể nói vào thời điểm thích hợp, và một phần trí tuệ sẽ được khai thác thông tin.

D: Nhưng nói với tôi những điều này vẫn ổn mà? (Vâng) Vì tôi không mang lại mối nguy nào cho anh cả.

L: Đúng vậy.

D: Ông ta chỉ đến đây đặc biệt để gặp anh hay ông ta đang sống trên Trái Đất?

L: Ông ta chỉ đến để gặp tôi. Tôi không nghĩ những người khác cũng được gặp ông ta. Những người khác nghe thấy tôi nói chuyện với ông ta, và đó là lý do vì sao họ nói tôi điên. Họ không thấy ông ta.

D: Ồ vậy thì thật là khó hiểu nhỉ?

L: Vâng, nhưng không sao. Tôi biết tôi không điên. Chỗ tôi rất cô lập. Không có nhiều người trong khu vực này. Chúng tôi sống rất xa các vương quốc khác.

D: Anh có từng được dạy về một tín ngưỡng tôn giáo nào không?

L: Chúng tôi chỉ tin vào ... ma thuật. Lửa. Thần lửa rất quyền lực.

D: Đó có phải là từ các pháp sư không? (Vâng) Và đó có phải là lý do vì sao cha anh tin vào những thứ đó?

L: Vâng. Ông ta rất dễ bị lừa.

D: Vậy thông tin này không thể thuyết phục ông ta nhỉ?

L: Không. Ông ta không hiểu gì về những thông tin này. Ông ấy sẽ không công nhận nó. Tôi sẽ phải đi thật xa.

D: Thầy anh bảo anh như vậy sao?

L: Vâng. Khi quá trình dạy dỗ tôi hoàn thành tôi sẽ phải đi rất xa để tìm thần đồng kế nhiệm và trao lại các kiến thức này. Tôi sẽ không bao giờ quay lại khu rừng này nữa. Vì vậy tôi đang cố tận hưởng đây.

D: Anh không thể tìm thấy người phù hợp ở đây sao? (Không) Anh cảm thấy việc đi xa sẽ như thế nào?

L: Buồn lắm.

D: Anh có thừa kế ngai vàng không?

L: Không, tôi là con út. Nếu tôi là người thừa kế tôi đã không được chọn để trao sứ mệnh này.

D: Anh sẽ có các nhiệm vụ khác.

L: Vâng. Và vì tôi không mang trách nhiệm đó nên tôi có thể đi.

D: Tôi rất quan tâm đến các kiến thức mà anh đã được trao. Nhưng hãy rời khỏi cảnh này và tôi muốn anh chuyển đến một ngày quan trọng, cái ngày mà anh cho rằng có chuyện quan trọng sẽ xảy ra.

Những điều khám phá ra ở trên đã đủ lạ để chiếm giữ toàn bộ sự chú ý của tôi, nhưng vẫn chưa đủ cho những điều sắp xảy ra.

D: (Một khoảng chờ dài) Cái gì vậy? Anh thấy cái gì?

L: (Nhấn giọng) Tôi đang ở trong vũ trụ. Tôi đang trong một chuyến tham quan.

D: Nó xảy ra như thế nào?

L: Tôi đã được yêu cầu thực hiện nhiệm vụ này, để có thể đưa ra các ý kiến cho những người khác ở một nơi xa. Tôi đang di chuyển rất nhanh, nhưng nó trông không giống như vậy. Cứ như thể là tôi đang không di chuyển vậy.

D: Anh di chuyển bằng cách nào?

L: Tôi đang ở trong một ... kén nhộng

D: Là cái gì?

L: Một tàu con thoi.

D: Nó có to không?

L: Không. Nó chỉ như một căn phòng nhỏ hình bầu dục. Không, một phần nhỏ hình bầu dục của ánh sáng. Và không có ai ở đây trừ tôi. Tôi không...Tôi đang không lái nó. Nó tự di chuyển.

D: Anh có đang ngồi bên trong không?

L: Tôi đang đứng đây, và tôi có thể ngồi nếu tôi muốn.

D: Vậy nó có đủ lớn để anh đứng lên không?

L: Có. Nó có một cửa sổ. Đang mở, nhưng tôi không thể đưa tay ra ngoài.

D: Tại sao?

L: Vì nó được bao phủ bởi thứ gì đó không cho tôi đi ra ngoài. Nhưng tôi có thể nhìn thấy những thứ xung quanh.

Chuyện này đã từng xảy ra nhiều lần khi tôi thối miên những người hồi quy về thời Trung Cổ. Họ không biết về gương kính, vì nó không phổ biến vào thời đó. Khi những thông tin như thế này được lặp đi lặp lại, chúng có giá trị vì đối tượng không hề biết những gì người khác đã từng chia sẻ. Đây là những điều tôi đã rút kinh nghiệm.

D: Anh đang nhìn thấy cái gì từ chỗ cửa sổ đó?

L: Tôi thấy không gian xung quanh rất tối. Rất là tối, đen như mực, và rất yên bình. Và đôi khi tôi thấy một số thứ trôi qua. Không có nhiều màu sắc, như Trái Đất. Rất đen và xám. Không có màu sắc gì nhiều.

D: Anh thấy thứ gì trôi qua?

L: Tôi thấy những hình dạng... đôi khi như là đá đen.

D: Làm sao mà anh vào được cái chỗ nhỏ tí này?

L: Tôi đang ngủ rồi bị đánh thức, và được hỏi có muốn đi không. Và tôi nói, “tất nhiên rồi”. Và rồi tôi ngủ lại. Và rồi tôi thấy rằng tôi ở trong căn phòng này. Tôi không biết làm sao mà tôi vào được đây. Tôi chỉ biết là tôi đồng ý đi và rồi tôi ở đây.

D: Có phải ông bạn của anh hỏi anh không?

L: Không. Người này nói có biết bạn của tôi, nhưng ông ta lại đến từ nơi khác trong vũ trụ. Không phải Pleiades. Mà ở phía khác của Pleiades. Ông ta từ hành tinh gọi là (Đánh vần: Mycon) Micon. Micon? Tôi chưa từng nghe đến nơi này.

D: Người này trông như thế nào?

L: Ông ta nhỏ, rất nhỏ. Không có tóc. Với một cái đầu rất to và tròn.

D: Anh có nhìn thấy khuôn mặt ông ta không?

L: Tôi không nhớ là ông ta có mặt hay không. Tôi chỉ nhớ đầu ông ta rất là to và tròn. Và người ông ta thì rất là nhỏ. Và lúc đó tôi đã thắc mắc là làm sao ông ta giữ thẳng bằng được với cái đầu to như thế.

D: Tất nhiên, trời thì tối, và không nhìn rõ cơ thể ông ta. Có phải không?

L: Không. Vì ông ta...bằng bạc. Sáng! Màu bạc, và ông ta rất sáng.

D: (Ngạc nhiên) Ý anh là ông ta phát sáng?

L: Vâng. Đó là lý do tôi không thể thấy mặt ông ta, vì nó sáng loáng. Và tôi thì đang buồn ngủ, và tôi không thể thấy được. (Linda nhìn xuống). Tôi đang mang một cái đai to. (Tay mân mê) Một cái đai to quanh eo. Nó rất là dày và âm, và nó cũng bằng bạc, với nhiều ngăn phía trước, giống như túi. Tôi tự hỏi là tại sao tôi đeo cái đai này, và để đựng cái gì. Không phải bằng da. Rất là mềm, không cứng. Không giống với thứ gì mà tôi từng biết. (Tay lại mân mê, như thể đang muốn kiểm tra). Không có điểm đầu, không có khóa. Và tôi không nhớ đã mang vào như thế nào. Nó khiến tôi lo lắng một chút.

D: Có gì trong các túi kia không?

L: Có cảm giác là không có gì cả, nhưng mà không có chỗ mở, nên tôi không nhìn thấy. (Cái đai có vẻ làm anh ấy thấy phiền) Tôi đoán tôi sẽ được giải thích sớm vì sao tôi phải đeo cái đai này.

Giọng nói ở phần này có vẻ già dặn hơn và có một sự khác biệt khá rõ chứ không giống như giọng thường ngày của Linda.

D: Nó không gây ra phiền phức gì đâu, chỉ là sự tò mò thôi.

L: Vâng. Nhưng mà cảm giác rất lạ. Tôi cảm giác như bao tử của tôi mở rộng ra thêm bên dưới cái đai.

D: Nhưng nó không phải là một cảm giác khó chịu.

L: Không. Nó rất nhẹ, rất nhẹ.

D: Anh có đang mặc quần áo thường ngày của anh bên dưới cái đai không?

L: Không, không, không. Tôi phải bỏ lại hết quần áo ở phòng tôi. Tôi đang mặc...(Anh ta có vẻ đang tìm hiểu). Nó cũng sáng bóng. Tôi không biết những thứ này là gì. Bộ đồ rất là nhẹ, và nó bọc lấy cả người tôi. Tôi mang giày. Chúng không phải ủng, mà là giày. Và chúng dính liền với nhau, hòa làm một. Tôi bị bọc bên trong bộ đồ. Tôi còn không có một cái mũ.

D: Có thứ gì trên tường không hay căn phòng trống trơn?

L: Để tôi xem. (Một khoảng dừng rất lâu) Có một cái cửa sổ lớn.

D: Cái cửa sổ này có khác cái ban đầu không?

L: Có đấy. Tôi thắc mắc tôi đang đi đâu đây.

Đến lúc anh ấy thắc mắc thì câu trả lời cũng bắt đầu đến. Họ có vẻ đang đến từ nơi nào đó, vì anh ta đang lặp lại những điều mà anh ta đang nghe. Những thông tin rất mới với anh ta.

L: Họ nói với tôi rằng chuyến đi sẽ không lâu. Tôi đang đi thăm một nơi mà mọi người đến để khởi đầu một cuộc sống mới. Và lý do tôi đang đi đến đó ... (Ngạc nhiên) là để tìm người kế nhiệm! (Vẻ thích thú) Tôi đang đi tìm người kế nhiệm. Tôi đã tìm người này rất là lâu.

D: Anh không thể tìm thấy trên Trái Đất?

L: Không! Tôi đã tìm kiếm khắp nơi, và tôi đã rất là già rồi. Và tôi đang sợ là tôi không còn đủ thời gian. (Thích thú và hài lòng). Đó là nơi tôi đang đi. Tôi đang đi đến một nơi mới để tìm người kế nhiệm.

Tôi bỗng nảy ra một ý. Đây hẳn là một cơ hội quá tốt.

D: Anh có thể sẵn sàng chia sẻ những kiến thức mà anh được dạy, không chỉ với người kế nhiệm, mà với tôi không?

L: Tôi phải hỏi trước đã. Tôi không thể làm thế nếu không hỏi.

Tôi kiểm tra băng ghi âm và thấy rằng chúng tôi đã hết thời gian.

D: Được rồi. Tôi sẽ trở lại vào một thời điểm khác và nói chuyện với anh, anh có thể dành thời gian để hỏi và xin phép chứ?

L: Vâng, tôi sẽ hỏi.

D: Có lẽ anh nên chia sẻ kiến thức với hai người kế nhiệm, vì tôi cũng rất tò mò.

L: (Thích thú)Ồ, điều đó thật là tuyệt! (Gần như là lắc lư).Ồ, vậy sẽ là gấp đôi. Điều đó chẳng phải rất tuyệt sao?

D: Vậy tôi sẽ rất vui nếu anh hỏi xin phép và tôi sẽ trở lại và chúng ta cùng trao đổi.

L: Rất thú vị. Tôi đã rất lo là kiến thức này sẽ biến mất. Và tôi thấy rất vui vì tôi có thể tìm thấy người kế nhiệm. Nhưng tôi cũng thấy rất phiền nếu kiến thức này mất khỏi Trái Đất. Và sẽ thật là xấu hổ vì dù người dân vẫn còn rất lạc hậu và không quan tâm đến chuyện này, nhưng kiến thức này vẫn nên được lưu truyền.

D: Tôi đồng ý. Tôi sẽ hỏi anh khi nào được tiếp tục trong hành trình này. (Vâng).

Tôi sẽ không can thiệp vào hành trình của Bartholomew. Và tôi muốn một phần của bạn mà tôi đang nói chuyện cùng rời khỏi khung cảnh đó, và trở lại thực tại.

Tôi dùng một từ khóa để đưa Linda về thực tại. Lúc này tôi mới thấy thực sự hối tiếc vì đã sử dụng một cuốn băng 60 phút cho hành trình này. Vì tôi đã không thể nào biết được các thông tin

thứ vị này sẽ xuất hiện. Tôi đã nghĩ rằng sẽ chỉ là một lần hồi quy về một kiếp trước buồn tẻ, trần tục. Thông thường tôi có thể đi qua một kiếp trong một phiên 60 phút, vì sẽ không có gì quá phức tạp trong một cuộc đời đơn giản. Khi anh ta bắt đầu nói về vị khách kỳ lạ và kiến thức mà anh ấy được trao, tôi biết rằng tôi sẽ không thể hoàn thành câu chuyện này trong một phiên được, vì vậy tôi đã không cố quá. Tôi biết rằng đây sẽ là một dự án mới, mất nhiều tuần để thực hiện nếu tôi được phép truy cập vào lượng thông tin bí ẩn này. Rõ ràng tôi đang dần thân vào một cuộc phiêu lưu mới, mặc dù cuộc trò chuyện trước đó của tôi và Linda không cho thấy dấu hiệu nào về những điều giá trị này trong Siêu Thức của Linda.

Khi tỉnh dậy, Linda có vẻ bối rối và vẫn còn hơi lảo đảo. Cô nhấn mạnh: “Tôi có một tin nhắn cho bà. Tôi nhớ điều đó. Và tôi cảm thấy phải làm việc này. Nó thực sự quan trọng. Tôi không biết tin nhắn đó là gì. Tôi chỉ biết rằng có rất nhiều kiến thức mà chúng ta không biết, đã bị lấy mất, vì chính những lạc hậu và nỗi sợ hãi của chúng ta. Và bây giờ là lúc để lấy về. Và vì một số lý do, bà được chọn và tôi được chọn để đưa nó trở lại hành tinh này. Và đây là một trách nhiệm rất lớn. Tôi cảm thấy điều đó. Nó đè nặng lên tâm hồn tôi. Đó là tất cả những gì tôi nhớ.”

Rõ ràng là cô ấy không thể cảm thấy gì vì cô ấy đã ở quá sâu trong trạng thái thôi miên đến nỗi cô ấy không thể nhớ bất cứ thông tin gì trao đổi trong phiên vừa qua.

Bây giờ mối quan tâm của tôi đổ dồn vào việc theo đuổi câu chuyện này. Đối với tôi câu chuyện này giống như mở một chiếc hộp Pandora. Tôi yêu sự bí ẩn. Và khi ai đó nói rằng họ sẽ nói cho tôi nghe những kiến thức đã bị thất lạc mà tôi cần biết, điều đó quá hấp dẫn để tôi có thể bỏ qua.

Vấn đề duy nhất là khoảng cách mà tôi sẽ phải đi để đến làm việc với cô ấy. Tôi quyết định đến Little Rock ít nhất một lần một tháng và cố gắng làm việc với cả Linda và Janice vào cùng một ngày cuối tuần.

***

Hiện giờ tôi đã có hai dự án riêng biệt cần phải nghiên cứu với Janice và Linda. Để làm việc với họ, tôi cảm thấy mình sẽ phải thực hiện một chuyến đi đặc biệt tới Little Rock vào tháng 1 năm 1990, và chỉ tập trung vào các phiên thôi miên hồi quy. Tôi dự định dành toàn bộ chuyến đi để nghiên cứu các tài liệu đến từ hai người phụ nữ này. Đúng ra mọi chuyện sẽ dễ dàng vì tôi không có kế hoạch cho buổi nói chuyện nào khác. Và bạn bè tôi nói rằng họ sẽ giữ kín việc tôi đến để tránh xa các khách hàng khác. Nhưng mọi chuyện đã không theo kế hoạch. Một người quen của họ phát hiện ra tôi đang đến và muốn hồi quy. Tôi đã đặt lịch cho tối thứ Sáu, mặc dù tôi đã mệt mỏi sau chuyến đi dài. Vì chỉ như vậy tôi có thể dành trọn vẹn cuối tuần cho hai người phụ nữ.

Lúc đầu, tôi nghĩ đến việc thực hiện xen kẽ các phiên, nhưng sau đó tôi nhận thấy sẽ dễ dàng hơn để dõi theo từng câu chuyện nếu tôi tập trung vào một chủ đề tại một thời điểm. Ngoài ra, nếu chúng tôi thực hiện xen kẽ, điều đó có nghĩa là một người sẽ phải đợi trong khi tôi tiến hành một phiên với người kia. Chúng tôi quyết định làm việc với mỗi người vào những ngày riêng biệt. Tôi cố gắng có ba buổi với Linda vào thứ bảy và ba buổi với Janice vào Chủ nhật.

Đây là lần đầu tiên tôi thử cách này và không biết nó sẽ ảnh hưởng đến họ như thế nào. Tôi đoán họ sẽ bị mệt, nhưng không mệt như tôi, bởi vì họ sẽ luôn trong trạng thái ngủ cả ngày. Đó là một thử nghiệm và chúng tôi không biết nó sẽ hoạt động như thế nào. Nhưng nếu chúng tôi làm tốt, tôi có thể hoàn thành công việc cả tháng chỉ trong một ngày.

Buổi đầu tiên của tôi với Linda là bắt đầu vào sáng thứ bảy. Khi cô ấy đến trong loạt phiên này, tôi thấy rằng phần dưới cánh tay phải của cô ấy đang bó bột. Cô bị gãy tay khi ngã trên băng trước Giáng sinh. Tôi hơi lo rằng nó sẽ làm phân tâm trong công việc của chúng tôi bởi vì nó sẽ rất không thoải mái. Tôi nghĩ cô ấy sẽ không được nghỉ ngơi và điều này có thể cản trở việc đi vào một trạng thái thôi miên sâu. Nhưng cô ấy đặt một cái gối ngang bụng và đặt tay lên đó.

Trước khi tìm kiếm các thông tin mà Bartholomew có nhiệm vụ truyền đạt cho tôi, tôi muốn tìm hiểu thêm về lý lịch của anh ấy. Nếu tôi có ý định viết một cuốn sách sau này, sẽ rất cần thiết phải hiểu rõ về các giai đoạn. Tôi sẽ phải khám phá xem những gì đã xảy ra trong cuộc sống của anh ấy giữa cuộc gặp gỡ đầu tiên của chúng tôi và hành trình của anh ấy trong tàu vũ trụ để đi tìm người kế nhiệm. Đây là thứ tự đầu tiên của việc này. Tôi dùng một từ khóa với Linda và nó hoạt động ngay lập tức. Cánh tay của cô dường như không gây ra bất kỳ vấn đề gì. Cô ấy đã bỏ qua nó khi bước vào trạng thái thôi miên sâu. Sau đó tôi đưacô ấy trở lại thời của Bartholomew và hỏi cô ấy đang làm gì.

L: (Cô ấy bắt đầu chậm rãi và nhẹ nhàng trở lại.) Tôi đang ở trong căn cứ. Trong các bức tường của thành phố. Giống như là một khu chợ. Có nhiều hoạt động, nhiều thứ đang diễn ra ngày hôm nay. Người mang hàng đến để bán. Những người đang làm việc gì đó. Thợ rèn đang ở kia. Trẻ em chạy. Chó, thú. Hôm nay rất bận. Tôi ở đây vì là lễ kỷ niệm mùa thu. Đó là lý do tại sao có rất nhiều hoạt động. Lúc này là thời gian sau khi thu hoạch và mọi người đang ăn mừng. Và cũng để cảm ơn các vị thần vì những ân huệ mà họ đã ban cho trong vụ mùa. Lễ kỷ niệm này sẽ kéo dài trong ba ngày và ba đêm, kết thúc là một lễ kỷ niệm lớn vào đêm cuối cùng.

D: Mọi người đang thờ vị thần nào vậy?

L: Nhiều lắm. Thần của các thành tố. Thần của đất. Thần mặt trời và mặt trăng, và gió và mưa.

D: Trong vương quốc của anh có cái gì gọi là “nhà thờ” không? (Ngừng, chắc là anh ta không hiểu). Giống nhà thờ Công giáo?

L: Họ đến đây nhiều lần để truyền giáo ở vùng nông thôn nhưng không được chấp nhận. Họ đã bị ném đá và giờ họ không đến nữa.

D: Mọi người không thích họ vì thay đổi niềm tin của mọi người hay sao?

L: Không, vì họ gọi chúng tôi là ngoại đạo và đối xử tệ với chúng tôi, nhưng thế chúng tôi không đủ tốt.

D: Người của anh vẫn thờ cúng những giáo phái cổ, đúng không?

L: Đúng

D: Anh đã hỏi thầy anh chưa? (Ngừng) Anh có hiểu ý tôi không?

L: Tôi vừa nói chuyện với ai đó, nhưng ông ta không nói rằng ông ta là thầy tôi.

Rõ ràng là chúng tôi đã bước vào cuộc sống của anh ấy trước cuộc trò chuyện đầu tiên của chúng tôi.

L: Ông ấy là một ông già. Ông ấy không đến từ nơi này. Ông ấy đến thăm tôi vào lúc tôi đang ở trong khu rừng. Ông ấy đi tới khi tôi đang ngồi chiêm nghiệm dưới một gốc cây. Và ông ấy bước đến. Ông ấy mang theo ba lô và túi trên lưng, nên tôi nghĩ ông ấy đang đi đâu đó. Và chúng tôi vừa mới nói chuyện.

D: Ông ấy nói ông ấy đến từ đâu?

L: Ông ấy không nói. Ông ấy chỉ nói rằng ông ấy đến từ mọi nơi rất xa, nơi mà tôi không biết. Ông ấy hỏi tôi đang nghĩ về việc gì. Và tôi nói tôi chỉ đang chiêm nghiệm về cuộc sống của mình. Chúng tôi nói về chuyện này chuyện kia, và về việc làm thế nào mà mọi người không hiểu.

D: Đó có phải là cảm giác của anh, rằng mọi người không hiểu anh?

L: Vâng. Cứ như là mọi người có một cuộc sống hoàn toàn khác vậy. Họ không sống cuộc đời mà tôi mong muốn được sống.

D: Và người đàn ông đó cũng có cùng cảm giác với anh?

L: Ồ, vâng. Ông ta nói đã đến lúc. Và mọi người không nhận ra.

D: Thật tốt khi anh tìm thấy người nào đó có thể trò chuyện cùng.

L: Vâng, và tôi rất tiếc khi để ông ta đi. Nhưng ông ta nói ông ta có thể trở lại sớm. Và chúng tôi có thể nói chuyện tiếp.

D: Thật là tốt. Ông ta có nói cho anh biết tên không?

L: Có. Tên ông ta rất lạ. Tên ông ta là ... Christopher. Tôi chưa từng nghe tên này trước đó. Tôi thậm chí còn thấy cái tên này rất kỳ.

D: Ý anh là tên này rất lạ trong vương quốc của anh?

L: Tôi chưa từng nghe đến cái tên này trước đó. Đó là một ông già, và trong khi cái tên đó thì giống như tên của một thanh niên rất trẻ. Nhưng nó cho tôi một cảm giác rất bình yên.

D: Hiện giờ anh đang rất thích thú trong lễ hội, đúng không?

L: Ô, vâng. Ở đây có rất nhiều thực phẩm tươi và nhiều loại đồ gốm được làm từ những người nông dân. Và hát hò và nhảy nhót.

D: Thật là một ngày vui vẻ. Chúng ta sẽ rời khỏi khung cảnh này. Tôi muốn anh đi đến thời gian chúng ta già hơn. Anh đang làm gì lúc này? Anh nhìn thấy gì?

L: Tôi đang ở một thành phố rất xa nhà tôi. Với nhiều đường sá bằng đá. Rất là bản...nhiều ăn xin. Khung cảnh buồn tẻ. Tôi không thích ở đây.

D: Thành phố này có tên chứ?

L: Tôi đã lên một con thuyền để đến đây. Nó là một vương quốc ở nước Anh, và tên thành phố là Liverpool. Chỗ này rất tệ.

D: Anh đang làm gì ở đó?

L: Tôi phải đi thật xa để xem mọi người sống như thế nào trên hành tinh này. Để thấy họ khác nhau như thế nào. Đôi khi tôi ở một nơi một thời gian dài, và đôi khi tôi rời đi rất nhanh. Tôi có thể rời thành phố này vào ngày mai. Thật là buồn. Nó khiến tôi buồn bã khi thấy con người có thể tệ đến mức nào. Họ cư xử rất tệ với người khác.

D: Nhưng anh cũng bảo là anh đã từng đến nhiều thành phố và nhiều vương quốc khác?

L: Ô, vâng, nhiều lắm. Trong vòng 10 năm qua, tôi đã đi từ nơi này đến nơi khác.

D: Những vương quốc mà anh đã đến là gì?

L: Tôi đã đến Gaul, và thăm Rome. Tôi cũng đến nhiều thành phố nữa. Tôi xuống phía Đông. Đa số mọi người chưa từng đến đó.

D: Phía Đông là chỗ nào?

L: Ô, đó là một vương quốc lớn. Và triết lý sống của họ rất khác chúng ta. Họ có màu da khác, và họ thực hành thứ gọi là “thiền”. Bằng cách đó họ kết nối với (chắc là khó)...kiến thức bên trong họ. Họ rất thông minh.

D: Khi anh đi đến những thành phố khác, anh đi bằng cách nào?

L: Tôi đi bộ.

D: Hẳn là một hành trình rất xa?

L: Ô, vâng. Đôi khi tôi phải đi thuyền. Nhưng thường thì tôi đi bộ.

D: Làm sao anh biết anh phải đi đâu?

L: Ô, tôi chỉ đi bất cứ nơi nào tôi cảm thấy cần phải đi. Theo cách đó, tôi cứ đi.

D: Anh có bao giờ lo lắng về tiền bạc hay thức ăn?

L: Đôi khi. Thường thì tôi gặp mọi người trên đường, và họ đối đãi tôi rất tử tế. Họ chăm sóc tôi, và cho đến giờ thì tôi không phải lo lắng gì. Tôi đã được chăm sóc tốt.

D: Vậy anh có biết tên của vương quốc mà anh xuất phát không? Nơi mà anh sống khi anh còn trẻ?

L: Mọi người thường gọi nó với nhiều tên khác nhau. Một số người gọi là ... (hơi khó khăn) Seeton (đánh vần). (Ngừng một lúc) Tôi không nhớ nữa. Hình như không có cái tên nào như thế. Đó là một vương quốc tự trị, và không có ai đi ra từ nơi đó cả.

D: Vậy việc anh rời đi chắc hẳn là không bình thường?

L: Vâng. Chưa có ai rời khỏi đó.

D: Anh chắc hẳn là rất can đảm để ra đi.

L: Tôi thực sự không muốn đi, nhưng tôi được bảo rằng tôi phải đi. Tôi được bảo rằng tôi sẽ thấy cuộc sống ở rất nhiều nơi khác nhau. Nhưng đừng lo, tôi sẽ được chăm sóc chu đáo trên hành trình. Tôi không đơn độc.

D: Thật là đáng sợ khi ra đi đến một nơi chưa được biết trước và không quen biết ai.

L: Đầu tiên thì là thế. Tôi sợ chết khiếp.

D: Ai bảo anh phải đi?

L: Ông thầy của tôi. Ông ấy bảo tôi rằng việc nhìn thấy cuộc sống trông như thế nào ngoài kia là vô cùng quan trọng. Vương quốc của tôi bị cô lập đến nỗi tôi không thể hiểu được những người khác trông như thế nào, hàng triệu năm, nếu tôi không đi ra để khám phá.

D: Vậy anh đã thấy được gì về con người?

L: Tôi đã học được rất nhiều thứ về văn hóa của con người. Và họ khác nhau như thế nào, vì họ ở những nơi khác nhau và cách sống của họ cũng khác nhau. Họ làm thế nào phụ thuộc vào việc họ nhìn thấy cuộc sống thế nào. Tại sao một số người sống tốt, một số thì xấu. Một số người rất ngu dốt và không quan tâm gì xa hơn cái mũi của họ.

D: Và mọi người nói nhiều ngôn ngữ khác nhau, đúng không?

L: Vâng.

D: Vậy anh có gặp khó khăn khi nói chuyện với họ không?

L: Không. Ông bạn tôi đã dạy tôi nhiều thứ. Một trong những thứ đó là hãy tập trung vào điểm giữa trán của người ta, điều đó có thể giúp giao tiếp mà không cần lời. Đó là sự kết nối từ tâm trí. Nó không giống như một cuộc hội thoại, nhưng có thể trao đổi thông tin.

D: Vậy những người mà ông gặp có cần phải tập trung không?

L: Không. Đầu tiên họ thường ngạc nhiên. Họ sẽ bắt chuyện với tôi, và khi tôi nhìn chăm chăm vào họ, tôi khiến họ bình tĩnh lại và chúng tôi bắt đầu giao tiếp. Và sau khi sự giao tiếp này kết thúc, họ lại tiếp tục giống như lúc bắt đầu. Lạ nhỉ.

D: Họ có nhớ gì sau đó không?

L: Không. Giống như một khoảng thời gian bị mất đi. Và họ còn không biết gì về nó.

D: Có lý do gì không?

L: Có. Họ có thể rất sợ nếu họ biết và có thể giết tôi vì họ sợ. Họ có thể nghĩ rằng tôi là quỷ.

D: Kiểu giao tiếp này dễ dàng hơn cho anh nhỉ?

L: Ồ, vâng, rất nhiều. Tôi có thể nói chuyện với họ. Việc này rất là tốt. Tôi nói chuyện với nông dân. Tôi nói chuyện với các quý ngài. Tôi nói chuyện với các vị vua. Tôi nói chuyện với các điền chủ. Tôi nói chuyện với thương nhân. Nó giúp tôi học được nhiều lắm.

D: Anh đã từng gặp những người quan trọng như các vị vua?

L: Vâng, khi di chuyển, tôi đôi khi gặp các vị vua, đôi khi chỉ gặp các quý ngài. Tôi đã gặp linh mục, linh mục cấp cao. Triết lý của họ luôn khiến tôi thích thú. Nhưng họ luôn rất ngay thẳng. Đôi khi tôi thấy rất buồn cười. Tôi không nói với họ điều này.

D: Họ có nghĩ triết lý của họ là duy nhất?

L: Vâng, vâng, và đó là lý do tại sao tôi thấy thú vị.

D: Có một lần khi tôi nói chuyện với anh, anh nói anh đang tìm kiếm ai đó. Có phải không?

L: Vâng, tôi đang tìm một chàng trai trẻ để tôi có thể dạy những gì tôi được truyền đạt trước khi tôi phải ra đi, để anh ta có thể tiếp quản công việc của tôi. Và tôi vẫn chưa tìm thấy anh ta.

D: Sao anh biết đó là anh ta nếu anh tìm thấy?

L: Tôi sẽ biết ngay. Sẽ có một dấu hiệu gì đó báo cho tôi, và tôi sẽ biết.

D: Anh có biết dấu hiệu đó là gì không?

L: Không, nhưng tôi đã được bảo rằng khi chúng tôi bắt đầu nói chuyện, tôi sẽ nhận ra dấu hiệu.

D: Đó có phải là lý do khiến anh ra đi? Anh không nghĩ rằng anh có thể tìm thấy anh ta trong vương quốc của anh?

L: Vâng, nhưng khi tôi đi như thế này, tôi đang học được nhiều điều. Và tôi có thể chỉ cho chàng trai trẻ đó những gì tôi đã học được.

D: Tôi chắc là anh đã nhìn thấy nhiều điều tuyệt vời lắm nhỉ?

L: Vâng. Và tôi cũng thấy nhiều điều tệ hại. Nhưng đó là cuộc sống. Có cả điều tốt và xấu cùng nhau.

D: Và chúng ta không thể đưa ra bất kỳ phán quyết nào.

L: Không. Điều đó không mang lại gì cả. Tôi không thể làm gì để cải thiện thực trạng đó. Nó là sự tích tụ của các thông tin diễn ra trong thời điểm đó.

D: Vâng, không ích gì khi cố gắng giúp mọi người. Vì có quá nhiều người.

L: Họ sẽ không lắng nghe. Họ không sẵn sàng để thay đổi chút gì trong quan điểm của họ vào thời điểm đó.

D: Tôi cho rằng anh giống như một người chứng kiến? (Vâng). Gia đình anh nghĩ gì khi anh quyết định ra đi?

L: Họ buồn lắm. Dù sao thì họ đã luôn nghĩ tôi điên. Nên việc này cũng giống vậy thôi.

D: Anh không bao giờ giống như họ.

L: Đúng rồi. Nên họ để tôi đi. Đôi khi tôi cũng nhớ họ.

D: Tôi nghĩ đôi khi anh cũng cô đơn lắm.

L: Vâng. Mặc dù họ không biết những điều mà tôi biết, thì gia đình vẫn là một nơi rất thoải mái.

D: Vâng, tôi có thể hiểu. Nhưng bây giờ anh đã ở thành phố Liverpool?

L: Vâng. Tôi sẽ rời thành phố vào ngày mai. Tôi có thể sẽ đi Tây Ban Nha.

D: Anh có phải đi thuyền nữa không? (Vâng, vâng.) Anh có từng nghĩ đến việc đi bằng cách khác, băng qua đại dương?

L: Tôi đã từng nói về điều này. Tuy nhiên, lúc đó tôi không nghĩ sẽ có một tuyến đường. Đại dương ngoài kia rất rộng, và tôi chưa sẵn sàng làm điều đó lúc này.

D: Ý anh là mọi người chưa đi hướng đó?

L: Có nhiều người nói về việc này. Có một người tên là Columbo, người mà nói rằng Trái Đất là hình bầu dục, và mọi người cười vào mặt anh ấy.

D: Anh đã từng gặp người đàn ông tên là Columbo?

L: Không, tôi chưa gặp anh ta. Tôi chỉ nghe về anh ta từ những người ở thị trấn. Họ đang kể về anh ta và cười. Lúc đó tôi nghĩ, buồn biết bao. Nên tôi chỉ đứng đó và nghe họ nói chuyện một lúc. Và lúc đó tôi nghĩ tôi có thể giúp anh ta một chút, nhưng tôi lại được bảo là không. Nhưng mà anh ta đúng đấy. Anh ta không biết anh ta đứng đến thế nào đâu.

D: Vậy tại sao anh biết?

L: Tôi được nói những thứ này từ người bạn của tôi. Tôi có thể giúp anh ta, Columbo, trong hành trình của anh ấy. Nhưng tôi được bảo phải giữ yên lặng.

D: Ông thầy của anh nói về cái gì ngoài kia?

L: Ông ta cho tôi xem các bức tranh. Không phải được vẽ. Mà là thứ ông ta gọi là “các bức ảnh”. Tôi không hiểu đó là gì. Nó là một bức tranh nhưng không giống bất cứ thứ gì tôi đã từng thấy. Nó không được vẽ hay sơn. Nó rất đẹp. Và ông ta cho tôi thấy những thứ không thể tin được về Trái Đất, mà tôi chưa từng tưởng tượng ra.

D: Anh kể cho tôi với được không?

L: Nó như thể là từ trên bầu trời đêm, nhìn xuống, xuống, rất xa. Và nó rất là đẹp. Ta có thể thấy hình dạng của Trái Đất và những nơi trong đại dương mà tôi còn chưa từng biết đến. Bà biết đấy, con người ở thời đại này chỉ nghĩ đến sự tồn tại của nơi họ sống. Họ không thêm quan tâm đến có nơi khác hay không. Mà có rất nhiều nơi không ai biết đến, hoặc có thể từng nghĩ đến. Có nhiều nơi còn lớn hơn cả nơi chúng ta đang sống bây giờ. Nhiều đất rộng hơn, với các khu rừng và đồi núi. Những nơi không thể tin được. Một số nơi có người ở, một số nơi không có người, chỉ có đất. (Những câu này được nói bằng giọng đăm chiêu, gần như là u sầu).

D: Người ta trông như thế nào ở những nơi đó?

L: Tôi chưa đến hết các nơi. Tôi chỉ mới đến một phần rất nhỏ vì đi bộ đến những nơi đó là không thể. Tôi đã được bảo rằng một ngày nào đó tôi có thể đến thăm nhiều nơi xa hơn nữa.

D: Anh nói anh được xem các bức tranh.

L: Vâng, nhưng không phải về con người, mà chỉ về Trái Đất và đất từ một khoảng cách rất xa. Tôi rất muốn xem mọi người đang sống ở đó. Tôi tò mò không biết họ có giống chúng ta không.

D: Anh có nghĩ nơi đó là nơi mà Columbo sẽ đến?

L: Anh ta nói anh ta sẽ đi về phía đông. Tôi không nghĩ là anh ta biết về những nơi này. Anh ta không hề biết là chúng có tồn tại.

D: Và ông bạn anh không muốn anh nói cho anh ta biết?

L: Không. Ông ta nói việc đó sẽ rất tệ. Thậm chí anh ta chưa chắc đã tin tôi.

D: Đúng mà. Anh ta phải tự tìm ra thôi, giống như anh đang làm. Vào thời của anh, mọi người tin vào thứ gì ở ngoài kia?

L: Người ta tin rằng nếu ta đi đủ xa trên một chiếc tàu, có nhiều thứ quý ám sẽ chiếm giữ ta và ta sẽ biến mất mãi mãi.

D: Mọi người vào thời của anh có tin vào việc có ai đó sống ở ngoài kia không?

L: Không, họ không tin thứ gì khác ngoài thứ họ nhìn thấy.

D: Khi ông bạn anh cho anh xem các bức tranh của Trái Đất, nó có hình thù gì?

L: Nó giống như là hình tròn, và có nhiều nước. (Hào hứng). Và bà biết không? Tôi nghĩ Trái Đất quay vòng quanh và vòng quanh và vòng quanh.

D: Nó có diễn ra như vậy không?

L: Có, nhưng rất chậm. Có nước và đất, những mảnh đất rất bự. Có nước ở khắp nơi.

D: Mọi người vào thời của anh có tin điều đó không?

L: Họ không biết tôi đã nhìn thấy những thứ này. Họ nghĩ Trái Đất chỉ là nơi họ đang ở. Và không có gì khác. Phần lớn mọi người luôn sợ hãi, và họ sống với thứ họ biết. Họ không mạo hiểm quá xa so với nơi mà họ sống.

D: Vậy chắc là anh đã rất dũng cảm để làm những điều này.

L: Tôi đã rất tin tưởng vào những sự chỉ dẫn. Lúc đầu cũng rất là khó khăn. Nhưng sau vài năm, mọi thứ trở nên dễ dàng hơn.

D: Chắc anh cũng sợ lắm. Anh cũng không biết ngoài kia có gì.

L: Tôi đã rất sợ hãi. Khi tôi khám phá ra là tôi sẽ không bị ai hại cả và còn được chăm sóc tốt, thì mọi thứ trở nên dễ dàng.

D: Anh vẫn gặp ông thầy của anh chứ?

L: Vâng, thỉnh thoảng ông ta sẽ đến và nói chuyện với tôi. Ông ta cho tôi thấy nhiều thứ đẹp đẽ. Ông ta nói cho tôi biết những gì tôi cần phải biết. Ông ta chỉ cho tôi về Trái Đất. Và về những chuyện xảy ra nhiều năm sau này. Cái cách mà con người sẽ tiến hóa trong cách sống và lối suy nghĩ của họ. Về việc đô thị hóa sẽ thay đổi nhiều như thế nào. Thú vị lắm. Đôi khi không dễ để nghĩ về những điều này thực sự sẽ diễn ra như thế nào.

D: Những thứ không thể tin được mà ông ta nói là sẽ xảy ra là gì?

L: (Hứng thú) Ông ta bảo tôi một lần, và tôi thấy khó có thể tin được, rằng sẽ có xe để bay lên bầu trời. Điều đó thật ngớ ngẩn nhỉ?

D: Ồ, nghe lạ thật đấy?

L: Và con người sẽ đi quanh Trái Đất. Và họ sẽ biết hết tất cả các nơi mà chúng ta chưa từng biết lúc này.

D: Thật kỳ diệu khi nghĩ đến việc con người có thể bay.

L: Rất là thú vị. Tôi không thể ... (thở dài) trí óc tôi không thể hiểu những điều như vậy. Tôi hỏi ông ta ngựa có thể có cánh không. Và ông ta trả lời rằng sẽ không còn ngựa nữa. Bà có tưởng tượng được không?

D: Không. Tôi không thể tưởng tượng nó sẽ diễn ra thế nào.

L: Tôi cũng không. Sẽ có rất nhiều điều kỳ diệu. Ông ta nói sẽ có máy móc để làm thay việc của mười người. Và ta chỉ cần nhấn một cái nút là nó sẽ làm việc.

D: Vậy sẽ tiết kiệm được nhiều công sức lắm nhỉ?

L: Tất nhiên. Ông ta nói con người sẽ liên lạc với nhau tốt hơn bây giờ. Họ sẽ có những thứ để nói chuyện từ nơi này đến nơi khác, và ta có thể nghe từ hàng nghìn dặm xa. Ông ta nói việc đó sẽ mở cánh cửa giao tiếp cho cả thế giới, để chúng ta có thể nói chuyện với người khác. Và không còn ai ngu dốt nữa.

D: Đó chẳng phải toàn chuyện tốt sao?

L: Vâng. Sẽ thật là tốt nếu các nỗi sợ có thể được dẹp bỏ. Và con người có thể tử tế với nhau.

D: Anh có nghĩ khi con người có thứ đó họ sẽ nói chuyện với nhau không?

L: Vâng. Và họ sẽ không còn sợ hãi nữa. Bà thấy đấy, hiện giờ con người trông rất cô lập. Họ chỉ sống trong gia đình họ giữa những thành phố. Và họ luôn sợ hãi với bất cứ thứ gì nằm ngoài những thứ xung quanh họ. Và vì nỗi sợ này họ không giao tiếp tốt. Họ có thể học nhiều hơn từ người khác nếu họ mở lòng. Sự ngu dốt sẽ được cải thiện.

D: Vậy anh nghĩ câu trả lời nằm ở chỗ học cách giao tiếp?

L: Chắc chắn rồi. Thiếu thông tin rất là tệ, vì nó khiến cho nỗi sợ bao trùm, và không nhìn thấy sự thật. Mọi thứ bị bao trùm bởi bóng tối.

D: Vậy ông ta bảo anh những điều để giúp cho mọi người nói chuyện với nhau hay nói về nhau?

L: Vâng. Và họ cũng sẽ lắng nghe nữa. Đó là những cỗ máy nhỏ. Tôi không biết nó trông như thế nào. Ông ta bảo tôi chúng là những chiếc máy nhỏ.

D: Và sẽ thật tốt vì sau đó mọi người có thể giao tiếp với nhau.

L: Vâng. Bà thấy đấy, họ có thể đưa ra ý tưởng về mọi việc, và mọi người có thể đưa ra ý tưởng. Và có thể ý tưởng tốt nhất sẽ được dùng.

D: Rất là tốt. Ông ta có nói với anh những thứ mà anh khó có thể tin được không?

L: Có, nhiều lắm. Ông ta nói có những trái đất khác trong vũ trụ. Mọi người ở đó tiến bộ hơn nhiều so với chúng ta. Họ có nhiều kiến thức hơn. Nhưng chúng ta đang phát triển và đến khi chúng ta có các máy móc để giúp chúng ta học hỏi nhiều hơn, những người ở nơi đó có thể đến thăm chúng ta, và trao đổi ý tưởng.

D:Ồ thật là tốt!

L: Tôi nghĩ nó sẽ rất tuyệt vời.

D: Thật khó để hình dung có những người khác sống ở các trái đất khác đúng không?

L: Đúng, rất là khó tin, dù tôi đã luôn biết điều này rồi. Có nhiều lý do khiến cho tôi có thể dễ hiểu hơn, khi nghĩ về những nơi khác trên Trái Đất mà tôi chưa biết đến. Tôi không biết tại sao tôi đã từng gặp khó khăn về điều đó.

D: Vậy anh có thấy dễ hiểu hơn về những người ở thế giới khác không?

L: Vâng, tôi có thể hiểu việc đó nhiều hơn hẳn so với hiểu về các nơi khác trên Trái Đất, và về việc Trái Đất không chỉ có ở đây.

D: Nhưng nó rất khó hiểu đối với mọi người trong thời của anh để nghĩ về những thế giới khác nhỉ?

L:Ồ, vâng, họ hình dung toàn là xấu xa và tồi tệ, và họ rất sợ khi nghĩ về những thứ đó. Chính nỗi sợ hãi khiến họ không thể nghĩ thêm. Bất cứ điều gì khiến họ không hiểu, họ sẽ cho rằng nó tồi tệ và xấu xa, và họ tìm cách để loại bỏ bằng cách giết hoặc đốt. Họ quá sợ hãi.

D: Khi anh đến Rome, có phải ở đó có nhà thờ Công giáo?

L: Vâng, có rất nhiều nhà thờ đẹp ở đó. Họ có nhiều linh mục dạy về tôn giáo đó cho vùng nông thôn. Họ cũng đang chìm trong sợ hãi.

D: Anh có nghĩ vậy không?

L:Ồ, vâng, có chứ. Họ cố kiểm soát nông dân trong triết lý tôn giáo của họ. Nhưng đó chỉ là vỏ bọc cho nỗi sợ của họ mà thôi.

D: Tại sao tôn giáo lại phải sợ?

L: Tôi không biết. Chúa của họ chắc không tốt lắm. Vì nếu ông ấy tốt, tại sao họ phải sợ?

D: Ý anh là chính các linh mục sợ?

L: Vâng, họ có hệ thống này. Giống như một vương quốc. Cũng như các hệ thống cũ, chỉ khác tên, để kiểm soát nông dân. Một hệ thống của những người cao cấp hơn chống lại chính những người nhỏ bé. Họ tin rằng chỉ có Thiên Chúa của họ, còn lại tất cả những người khác là xấu xa. Rằng chỉ có một cách để trở nên tốt đẹp hơn, và đó là cách mà họ đang dạy nông dân. Và nếu ta không đi theo sự hướng dẫn của họ, ta sẽ bị nguyên rửa mãi mãi. Điều này không đúng. Có rất nhiều con đường. Đây là một từ mà tôi đã học được, bà có biết không? Từ “con đường”. Đó chẳng phải là một từ lạ quá sao?

D: Đó là một từ lạ. Anh nghĩ nó có nghĩa gì?

L: Con đường có nghĩa là một đường mòn hoặc lối đi. Tôi thấy đó là một từ rất thú vị. Con đường.

D: Vâng. Nhưng ý anh là họ nghĩ tôn giáo của họ là con đường duy nhất là sai?

L: Tất nhiên rồi. Họ bảo rằng họ rất, rất thần thánh hoặc rất, rất thông minh và đó là cách của họ. Nó khiến cho không cá nhân nào có thể kiểm chứng sự thật này. Họ dạy mọi người rằng ta phải rất hạn chế. Ta phải làm theo chỉ dẫn một cách rõ ràng và chính xác. Và điều này rất tồi tệ. Nó khiến cho con người phải nghĩ cho chính mình. (Thở dài). Nhưng thời đại này là thế. Bà biết đấy, nó diễn ra ở khắp mọi nơi. Không chỉ ở Rome. Không chỉ có tôn giáo này. Nó còn xảy ra với chính trị. Ta không được phép chỉ nghĩ cho mình. Ta được bảo phải nghĩ và làm thứ cần làm. Tôi đã rất ngạc nhiên khi câu chuyện trở nên nhất quán như vậy, một mô hình trên toàn thế giới. Mọi người có thể có phong tục khác nhau, làm mọi thứ hơi khác nhau một chút, nhưng về cơ bản thì giống nhau. Họ đều sợ hãi. Họ có thể có thứ gì đó khác nhau, nhưng về cơ bản mọi người khoác cùng một cái áo choàng. Chiếc áo đó bao trùm lên mọi giải thích về cuộc sống, và họ đồng ý cho nó giữ chân họ. Họ sợ sẽ bị trừng phạt.

D: Họ thà chỉ biết những gì họ biết. Vì họ cảm thấy an toàn với điều đó.

L: Chính xác. Và sẽ không có nguy cơ bị ném đá hoặc treo cổ hoặc đóng thùng.

D: Ý anh là sao, đóng thùng á?

L: Cũng có nhiều kiểu. Rất khủng khiếp. Những cái thùng gỗ. Người ta bị nhét vào những cái thùng gỗ này và để vậy mà không cho ăn cho uống gì cả. Họ sẽ chết ở đó. Rất kinh khủng.

D: Những hình phạt này là dành cho những người không tin điều mà mọi người tin sao?

L: Vâng, hoặc nếu họ thắc mắc. Ồ, có nhiều người xấu xứng đáng với những hình phạt này, họ ăn cướp hoặc giết người hoặc phạm những tội như vậy. Nhưng bị trừng phạt như vậy chỉ vì tin

vào một điều khác biệt thì thật sự là một điều bất công tồi tệ, tôi nghĩ vậy. Đâu có ai bị thương nếu ta nghĩ đến thứ khác trong đầu chúng ta đâu. Mọi việc có thể tốt hơn, bà có thấy vậy không?

D: Vậy anh đã nghiệm ra điều gì về sức khỏe của con người khi anh đi khắp nơi?

L: Một số nơi rất tốt và mọi người sống rất lâu, đặc biệt ở những nơi mà mọi người sống và làm việc ngoài trời hoặc trong các trang trại. Còn người sống trong thành phố thì rất là tệ. Như tôi từng kể, các thành phố thường là rất bẩn và nhiều bệnh tật phát sinh. Con người sống không thọ lắm. Nhiều người chết hơn khi sống trong thành phố.

D: Vậy có ai chăm sóc người ta không, gọi là “bác sỹ” ấy?

L: Vâng, nhưng mà họ không làm việc tốt cho lắm. Họ kiêu gì cũng chết. Tôi nghĩ họ cũng không muốn giúp lắm. Họ nghĩ là họ đang giúp đỡ mọi người nhưng thực ra thì không.

D: Chà, anh đã ra đi và anh đã rất may mắn. Anh có bao giờ bị ốm chưa?

L: Vài lần. Không sao cả. Phần lớn mọi người trong thành phố chết vào độ bốn mươi tuổi. Tôi đang năm mươi và đã là khá già. Và thật là tuyệt khi tôi vẫn còn khỏe như vậy. Tóc của tôi bạc trắng hết, nhưng tôi vẫn khỏe lắm.

D: Như vậy đã là già lắm rồi.

L: Rất già, rất già.

D: Nhưng anh vẫn có thể đi bộ đi đây đi đó.

L: Vâng, vâng, tôi vẫn có thể trạng tốt. Tôi không có ngựa. Tôi không muốn phải chăm sóc ai khác ngoài tôi. Dù mọi người đang chăm sóc tôi.

D: Tôi đã nghĩ là nếu anh có ngựa thì anh sẽ đi nhanh hơn.

L: Tôi thích thế này hơn vì sẽ không phải nghĩ đến việc cho ngựa ăn hay về chỗ ngủ. Tôi đi với tốc độ của mình và ở đâu tôi muốn, sau đó rời đi. Thỉnh thoảng tôi có quá giang, nhưng không thường xuyên.

D: Và anh cũng đi thuyền.

L: Cũng cần thiết vì tôi không thể bơi xa như thế. Đi thuyền là cần thiết để đến một nơi khác.

D: Anh đi trên những chuyến thuyền rất lớn đúng không?

L: Thỉnh thoảng. Tôi đã từng đi trên những con tàu lớn với nhiều thủy thủ. Và những lần khác thì đi trên các con thuyền rất nhỏ. Phụ thuộc vào người cho tôi quá giang là ai.

D: Anh không lo lắng về tiền nhỉ?

L: Không, điều đó tuyệt quá đi chứ? Tôi chẳng bao giờ dám nghĩ rằng tôi có thể đi lâu như thế mà không cần tiền. Ngạc nhiên thật.

D: Anh có mang theo quần áo hoặc thứ gì theo người không?

L: Không. Khi nào quần áo của tôi bị rách, sẽ luôn có ai đó đến và cho tôi quần áo mới. Và luôn có ai đó cho tôi ăn. Tôi mang theo một cây gậy lớn bên mình. Giống như một người bạn vậy. Nó giúp tôi đi lên đi xuống các ngọn đồi. Giống như một người bạn.

D: Anh có từng nghĩ là anh sẽ không thể tìm ra chàng trai trẻ mà anh cần để truyền đạt kiến thức không?

L: Tôi đang hơi lo đây vì tôi đã cao tuổi rồi. Trước đây thì tôi không lo lắng lắm. Tôi chỉ có cảm giác rằng tôi sẽ tìm ra anh ta vào thời điểm thích hợp. Nhưng tôi cứ già đi, tôi thấy lo lắng rằng tôi sẽ không kịp tìm thấy anh ta. Bà thấy đấy, tôi có rất nhiều thứ cần nói với anh ta. Với từng ấy thứ, tôi không thể chỉ nói với anh ta trong một ngày hoặc một tuần. Tôi cần nhiều thời gian với anh ấy. Tôi phải ở bên anh ta và dạy anh ta trong khi tôi vẫn còn khỏe. Đây là điều tôi quan tâm nhất tại thời điểm này. Mặc dù tôi đã từng nói là không cần phải lo lắng. Điều đó đã được định sẵn. Cho đến nay mọi thứ đã được định sẵn giống như có người bảo tôi. Vì vậy, có lẽ tôi không nên lo lắng quá. Tôi không cảm thấy mình là một ông già, chỉ khi nào nó khiến tôi chú ý thì tôi mới cảm thấy vậy.

D: Cơ thể anh không cảm thấy già nhỉ.

L: Bên trong thì không. Nhưng nhìn từ ngoài thì tôi rất là già rồi.

D: Nhưng mà anh định đi Tây Ban Nha nữa mà?

L: Vâng, tôi chưa từng đến đó. Và tôi biết rằng nơi đó rất là đẹp. Nên tôi nghĩ là tôi sẽ muốn đến để xem. Tôi đã đến phía đông, và phía tây, nhưng tôi chưa đến phía nam. Có thể tôi sẽ đến đó lần này. Tôi thường được chỉ dẫn vào buổi sáng thức dậy để biết đi đâu, theo hướng nào. Tôi sẽ được bảo đi về hướng đông hoặc đông bắc hoặc bất cứ hướng nào. Tôi được bảo đi đường này và tôi cứ đi.

D: Anh không bao giờ hỏi câu nào sao? (Không) Được rồi. Vậy hãy rời khung cảnh này. Tôi muốn anh chuyển đến thời điểm mà anh đã đến Tây Ban Nha, và nói cho tôi biết anh nghĩ gì về nó nhé. Anh có đi tàu không?

L: Vâng, lần này tôi đã lên một con tàu lớn. Tôi đã gặp thuyền trưởng tại nhà trọ, và anh ta trở nên thân với tôi và cho tôi đi trên tàu của anh ta. Tôi ở trong cabin của anh ấy. Nó đẹp lắm. Đó là một con tàu lớn với nhiều cột buồm.

D: Anh nghĩ gì về Tây Ban Nha?

L: Chưa có nhiều người ở đây. Thời tiết rất ấm. Thật là một sự thay đổi lớn. Nó giúp xương của tôi ấm lên. Thời tiết rất lạnh lẽo ẩm ướt ở Liverpool. Và cơ thể tôi trở nên tốt lên khi có ánh sáng mặt trời. Không khí trong lành, gió thật hoàn hảo. Mọi chuyện tôi đã từng nghe về nó đều là thật.

D: Anh sẽ ở lại đây lâu chứ?

L: Tôi nghĩ có thể lắm. Tôi muốn đến thăm một số người để xem triết lý cuộc sống của họ. Họ có vẻ rất thân thiện. Họ dường như không sợ hãi. Họ rất cởi mở. Không bị ràng buộc bởi các truyền thống. Và họ có vẻ độc lập hơn trong suy nghĩ hơn những người tôi đã gặp.

D: Chắc anh sẽ gặp người kế nhiệm của mình ở đây.

L: Tôi không nghĩ vậy. Tôi nghĩ người kế nhiệm của tôi ở một nơi rất xa. Tôi không biết tại sao tôi biết điều đó. Tôi không nghĩ tôi sẽ tìm thấy anh ta. Tôi nghĩ anh ta sẽ tìm tôi. Tôi nghĩ tôi sẽ ở lại Tây Ban Nha một thời gian. Có thể họ sẽ mang anh ta đến cho tôi. Thật là một sự thay đổi mới mẻ. Tôi có thể nghỉ ngơi một thời gian.

D: Nhưng anh có thật sự nghĩ một ngày nào đó anh sẽ tìm thấy anh ta?

L: Tôi đã được bảo vậy, và không có lý nào tôi không tin vào điều đó.

D: Anh đã dành cả cuộc đời để làm điều này. Miễn là anh tin nó, thì chắc điều đó là sự thật.

L: Vâng. Đó là một bài học rất lớn mà tôi đã học được từ lâu. Bài học về đức tin.

D: Vì vậy nếu nó đã được định sẵn như vậy, anh sẽ tìm được anh ta. (Vâng) Được rồi. Có vẻ như anh sẽ được nghỉ ngơi một thời gian ở một nơi rất đẹp.

Tôi đưa Linda trở lại và để Bartholomew được ở với thế giới của anh ấy, chúng tôi biết sẽ sớm gặp lại anh và tiếp tục câu chuyện của chúng tôi.

Chương 2 Bài học bắt đầu

Sau buổi học đầu tiên, chúng tôi nghỉ vài giờ để ăn trưa, nghỉ ngơi và đi xung quanh. Chúng tôi trở lại làm việc vào khoảng 2 giờ chiều. Tôi dùng từ khóa để thôi miên Linda và đưa cô ấy trở lại tiền kiếp. Tôi đã hoàn thành câu chuyện về Bartholomew, và bây giờ tôi bắt đầu tiến hành thu thập thông tin. Sự tò mò của tôi chắc chắn đã được khơi dậy và tôi muốn khám phá những kiến thức mà Bartholomew đáng lẽ phải truyền lại cho người kế nhiệm của mình. Tôi đưa anh ta trở lại câu chuyện đó.

D: Tôi muốn tìm thấy Bartholomew một lần nữa khi anh ở trong căn phòng lạ lùng đó, và đang đi đâu đó. Tôi sẽ đếm đến ba và chúng ta sẽ ở đó. 1, 2, 3, chúng ta lại quay lại cảnh đó. Anh vừa rời khỏi giường và thấy mình ở nơi lạ lùng này với những thứ trôi quan bên ngoài. Anh đang làm gì và anh nhìn thấy gì? Kể cho tôi nghe đi.

L: Chỉ có một mình tôi ở đây (Gần như kinh ngạc). Tôi đang ngồi trên ghế nhìn ra vũ trụ, nhìn những vì sao và các hành tinh đi qua. Tôi bị đánh thức và yêu cầu đi chuyến này. Và khi tôi đồng ý tôi đã được bảo rằng tôi phải mặc trang phục này. Rồi một chùm ánh sáng bao lấy tôi, và điều tiếp theo tôi biết là tôi đang ngồi trên ghế này một mình.

D: Không phải anh nói anh đã già đi sao?

L: Đúng, tôi rất già. Hiện tại, tôi đã gần 60 tuổi. Tôi rất, rất già.

D: Anh vẫn đang tìm kiếm người kế nhiệm của mình?

L: Vâng, đúng rồi. Tôi cảm thấy mình đã thất bại trong cuộc sống này. Tôi đã cố gắng tin tưởng, biết rằng ai đó sẽ đưa cho tôi mảnh ghép cuối cùng vào thời điểm thích hợp. Nhưng khi tôi già đi, tôi bắt đầu nghi ngờ và tôi bắt đầu lo sợ.

D: Anh đã bao giờ tìm thấy ai đó trong suốt hành trình ở Trái Đất mà anh cảm thấy anh có thể tin tưởng với những thông tin đó chưa?

L: Không, không ai cả. Tôi nghĩ có lẽ văn hóa Phương Đông có nhiều sự thấu hiểu, cởi mở và dễ tiếp thu hơn. Nhưng họ cũng bị có các truyền thống và hệ thống niềm tin của riêng họ. Tôi đã rất thất vọng. Đó là khi tôi bắt đầu mất niềm tin. Chỉ đến đêm nay tôi mới được bảo đây sẽ là hành trình cuối cùng của tôi. Và tôi sẽ được trao mảnh ghép cuối cùng để kết thúc cuộc tìm kiếm của tôi.

D: Mảnh cuối cùng là gì?

L: Mảnh cuối cùng đó là chia sẻ kiến thức này với một người gần giống tôi, người cởi mở với những ý tưởng mà họ không thể hiểu được. Một người có thể kiểm chứng những điều này mà không sợ hãi, không có thành kiến, không thiên vị. Chỉ cần chấp nhận sự thật, và kiểm tra chúng một cách cẩn thận. Chỉ để chia sẻ những gì ta biết, và tôi chỉ cần có thể.

D: Họ có đang đưa anh đến với người kế nhiệm của mình không?

L: Họ đưa tôi đến một nơi mới. Họ gọi nó là “thuộc địa”. Đó là một nơi thử nghiệm mới, nơi họ đang hy vọng sự thật thuần khiết sẽ tràn ngập, và không bị bóp méo dưới bất kỳ hình thức nào. Những người ở đây có trái tim và tâm trí tinh khiết. Tôi sẽ là người thầy của họ. Tôi sẽ truyền đạt cho họ những kiến thức tôi đã tích lũy trong nhiều năm qua. Họ sẽ là người giữ kiến thức này. Vì họ rất thanh khiết, họ sẽ không sử dụng với mục đích khác hoặc giữ lấy hoặc biến chúng thành bất cứ thứ gì khác, hình dạng hay hình thức khác. Họ sẽ là những người giữ các kiến thức về vũ trụ.

D: Đây có phải là nơi có người kế nhiệm của anh?

L: Đúng vậy. Sau đó, đến thời điểm thích hợp, anh ta có thể được gửi đi để khai sáng hành tinh Trái Đất. Cho đến lúc đó anh ta sẽ ở lại nơi này với những người khác và chờ đợi. Những người khác cũng có nơi của họ để nhận thông điệp này ở những thời gian thích hợp.

D: Tại sao anh không truyền đạt nó cho ai đó trên Trái Đất. Chẳng phải anh đã luôn nghĩ anh sẽ làm điều đó sao?

L: Bởi vì không thể tìm thấy một trái tim thuần khiết nào có thể giữ những thông tin này mà không bị bóp mép hay lạm dụng nó ở Trái Đất. Tại thời điểm này, sự phát triển của Trái Đất không cho thấy nhân loại đã sẵn sàng. Họ sẽ học được rất nhiều, rất nhiều bài học trước khi họ có thể sử dụng bất kỳ thứ gì trong các kiến thức này để phát triển loài người. Thông tin sẽ bị bóp méo, sử dụng sai mục đích và cuối cùng phá hủy toàn bộ Trái Đất.

D: Vì vậy, theo cách này, cuối cùng kiến thức này sẽ được đưa trở lại Trái Đất.

L: Chính xác. Người kế nhiệm này sẽ sống tại đây trong khu vực “thuộc địa”. Nơi này không có thời gian hay không gian. Họ sẽ không già đi hay thay đổi gì cả. Nó là một nơi để lưu giữ. Và tôi sẽ rời chỗ này khi công việc của tôi hoàn thành và đến nơi của tôi để nghỉ ngơi. Tôi sẽ không ở lại đây, và tôi sẽ cũng không trở lại Trái Đất trong một thời gian dài.

D: Nếu anh nghĩ anh đã già, vậy khi anh đến nơi đó, có sự khác biệt gì không?

L: Không. Nhưng tôi không thể ở lại thuộc địa này. Linh hồn tôi khác biệt so với những người trên hành tinh này. Nó không tương thích cho một cuộc sống dài vô định. Tôi sẽ không thấy cảm thấy thoải mái khi ở đây. Tôi rất muốn được đến nơi an nghỉ của tôi khi sứ mệnh hoàn thành. Tôi cần phải nghỉ ngơi một thời gian. Tôi cần phải ở với tất cả.

D: Anh định nói là anh sẽ trở lại Trái Đất với cơ thể này sau khi anh hoàn thành việc truyền đạt thông điệp và kiến thức cho những người kia?

L: Không, tôi sẽ không trở lại Trái Đất trong nhiều, nhiều thế hệ tới. Tôi sẽ đi đến “Tất Cả” để nghỉ ngơi. Tôi sẽ quay lại rất lâu trong một hình hài khác.

Trong câu nói, có vẻ như anh ta đề cập đến việc tâm hồn anh ta sẽ được nghỉ ngơi một thời gian dài trước khi tái sinh trong một cơ thể khác. Điều này đã từng được mô tả trong cuốn sách của tôi “Between Death and Life” (Giữa sự sống và cái chết). Vấn đề duy nhất tôi hiểu điều này là anh ta không đề cập đến cái chết. Anh ấy vẫn ở bên trong cơ thể vật lý, mà chúng ta đều biết rằng khi chết mình không thể đem theo cơ thể của mình được.

D: Tôi đang cố để hiểu điều anh nói. Anh vẫn đang ở trong cơ thể vật lý của anh đúng không? Cơ thể đó đang ở bên trong căn phòng và ngồi trên cái ghế.

L: Vâng, trong cơ thể của tôi. Tôi chưa từng hỏi điều gì đã xảy ra với nó. Tôi nghĩ tôi nên hỏi. Nhưng có vẻ không quan trọng lắm.

D: Được rồi, chúng ta hãy chuyển đến thời điểm mà khi cỗ máy này, hoặc bất cứ thứ gì mà anh đang ngồi bên trong, đi đến đích. Anh nói rằng anh đang đi đến khu thuộc địa. Hãy chuyển đến thời điểm đó khi anh đã đến đích. Anh hãy nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra.

L: Đó là một nơi rất sáng, và tôi đang ngồi trên ghế của mình lơ lửng trên cái nơi sáng sủa này. Đột nhiên, một thứ ánh sáng chói lòa bao trùm cơ thể tôi. Nó bắt đầu từ đầu này của căn phòng. Nó có dạng hình trụ, và tôi ngồi ở trung tâm. Bỗng chốc tôi ở với những linh hồn khác. Tôi không còn ở trong căn phòng đó nữa. Thứ ánh sáng đó đưa tôi vào. Họ đều rất, rất vui khi gặp tôi. Họ trông giống những sinh vật ánh sáng, mỗi người một khác nhưng trông giống nhau. Họ là những sinh vật rất sáng.

D: Họ không có đặc điểm vật lý?

L: Họ có, nhưng họ rất sáng. Khi tôi cố nhìn vào mặt họ, tôi bị lóa. Nó giống như nhìn vào Mặt Trời. Tôi có thể thấy họ cười. Chắc chắn họ có miệng. Tôi cảm thấy họ đang mỉm cười với tôi. Ánh sáng bao phủ toàn cơ thể họ, đến mức tôi không thể nhận ra được hình dạng của họ.

D: Anh vẫn đang ở trong cơ thể vật lý của anh? (Tạm dừng, có thể anh ấy không chắc lắm). Cảm giác đó như thế nào?

L: Tôi có cảm giác rất nhẹ, rất nhẹ, giống như tôi đang trôi nổi. Giống như không có trọng lượng, không có nguồn lực nào. Tôi chỉ nổi tự do. Tôi không nghĩ rằng tôi đang ở trong cơ thể nào đó. Tôi nghĩ tôi chỉ là tôi thôi.

D: Anh có nghĩ rằng những sinh vật khác là vật chất?

L: (Tạm dừng) Có thể. Nhưng tôi nghĩ họ là một dạng năng lượng thuần khiết. Tôi thấy họ, nhưng tôi không nghĩ họ có cơ thể con người.

Câu này được nói với một cảm giác tò mò, ngạc nhiên, như thể anh ta đang cố gắng hiểu điều gì đó kỳ lạ và khác biệt mà anh ta chưa từng nghĩ đến.

L: Tôi nghĩ tôi đã đến một mặt khác của sự tồn tại. Bắt đầu bằng một chuyến đi vật lý, nhưng tôi nghĩ rằng tôi đã đi từ một máy bay vật chất và bước vào một nơi mà tôi không biết. Tuy nhiên, tôi cảm thấy tôi có thể rời khỏi đây nếu tôi muốn, bất cứ lúc nào và trở về căn phòng đó.

D: Anh có nghĩ rằng anh có thể tìm thấy cơ thể của mình trong căn phòng đó không? (Có) Anh nói anh sẽ truyền đạt kiến thức của mình với những sinh vật này. Có đúng không? (Có) Lần trước tôi từng hỏi liệu anh có thể chia sẻ kiến thức với tôi không. Và anh nói anh sẽ phải xin phép. Anh nghĩ sao?

Tôi cảm thấy kỳ vọng, hy vọng tôi sẽ được phép tiếp nhận kiến thức này. Tôi tò mò rất mong muốn điều này xảy ra, nhưng tất cả sẽ phụ thuộc vào các nguồn lực bên ngoài, thứ nguồn lực mà tôi không có hiểu biết.

L: Tôi đã hỏi bạn tôi, và anh ấy nói bà có thể nghe các bài giảng của tôi.

Tôi cảm thấy rất hứng khởi.

D: Thật là tuyệt vời nếu tôi được phép làm điều đó.

L: Anh ấy nói sẽ có lúc bà không thể nghe thấy một số điều nhất định, nhưng hầu hết các kiến thức sẽ được chia sẻ với bà.

D: Tại sao tôi không thể nghe thấy một số điều?

L: Bởi vì có vài điều cần thiết phải có trước khi một kế hoạch được thực hiện cho Trái Đất. Và những điều giới hạn đó phải được giữ cho đến khi kế hoạch được thực hiện. Và một khi kế hoạch được thực hiện, bà sẽ được cung cấp các thông tin còn lại.

D: Vậy nếu tôi tham gia các bài giảng, tôi sẽ có thể truyền đạt lại kiến thức?

L: Đúng vậy. Bà được trao cơ hội này bởi vì bà cũng là một trong số ít người sẽ không bóp méo thông tin. Bà có trái tim thuần khiết và sẽ không sử dụng kiến thức này cho chính mình.

Hơi thở của Linda trở nên gấp gáp. Cô ấy có dấu hiệu không thoải mái.

D: Tôi thấy đó là những yêu cầu quan trọng.

L: Đúng. Không ai có thể làm điều này. Chỉ có rất, rất ít.

Trong vài câu hỏi cuối, tôi nhận thấy hơi thở của cô ấy không đều, nhanh hơn và hơi mệt. Điều này khiến cho âm thanh cô ấy nói không rõ ràng.

L: Không khí ở đây đang có sự điều chỉnh. Nó đè nặng trên ngực tôi. (Cô ấy vẫn thở mạnh). Tôi sẽ mất vài ngày để điều chỉnh.

Tôi đưa ra một đề nghị để xoa đi sự khó chịu về thể chất. Tôi luôn quan tâm đến sự thoải mái của đối tượng.

D: Cơ thể vật lý mà tôi đang nói chuyện sẽ có thể điều chỉnh mà không gặp vấn đề gì, ngay cả khi thực thể đang nói chuyện với tôi gặp vấn đề. Anh hiểu không?

L: (Hơi thở của cô ấy đã trở lại bình thường). Tôi hiểu.

D: Tốt. Anh sẽ bắt đầu bài giảng của anh?

L: Sớm thôi. Bây giờ đang là thời gian chào mừng. Thời gian vui chơi. Thời gian được ở bên nhau.

D: Họ mong chờ anh chứ?

L: Có, họ đã chờ đợi tôi, và họ rất, rất hạnh phúc. Họ đang cổ vũ tôi. Họ đang ôm tôi. Họ rất vui mừng cho tôi.

D: Nghe có vẻ là một nơi tốt đẹp, một môi trường tốt đẹp.

L: Ồ, rất tốt. Trời rất ấm.

D: Chúng ta có thể chuyển đến thời điểm khi anh bắt đầu lớp học và tôi có thể lắng nghe không? Anh có kế hoạch hay yêu cầu nào trong lớp học không?

L: Tôi không quan tâm lắm. Tôi đã từng có một kế hoạch, nhưng tôi đã quên vì quá lâu. Bây giờ tôi quyết định bắt đầu với các câu hỏi từ bạn bè của tôi. Và sau đó tôi sẽ trả lời câu hỏi của họ. Tôi cảm thấy đây có lẽ là cách tốt nhất vào lúc này.

D: Tôi đồng ý. Nhưng bởi vì tôi không thể nghe những câu hỏi của họ, anh có thể nhắc lại không? (Được) Anh đang ở thời điểm bắt đầu? (Đúng) Được rồi. Vậy anh có thể bắt đầu đúng với tiên độ của anh.

L: Tôi đang chỉ vào .... Artness (Đánh vần. Có lẽ: Ardness) đã hỏi tôi, (chậm rãi như lắng nghe và sau đó lặp lại). “Điều gì đã xảy ra trên Trái đất khiến mọi người co cụm vào hệ thống niềm tin của họ?” Nhiều, rất nhiều thời gian trước đây khi mọi người đến Trái đất có kiến thức rộng lớn về vũ trụ. Có những người khác đã sống trên Trái đất, những người không hiểu biết như những người vừa mới đến. Và những người mới đến nhận thấy được quyền lực của họ. Đó là điều mà họ chưa từng trải qua cho đến thời điểm này. Và họ thích cảm giác đó. Họ có một niềm hứng thú mà họ chưa từng được biết. Vì vậy, họ quyết định giữ kiến thức cho riêng mình và không chia sẻ nó, cứ như kiến thức là để cho việc đó vậy. Và họ xem những người không hiểu biết là nô lệ. Họ nói với những người kia những điều không đúng, để khiến họ sợ hãi và phục vụ họ. Họ được coi là những vị thần. Họ trở thành những vị thần. Những người ban đầu, những người bình thường ở đây đầu tiên, nghĩ rằng họ là những vị thần, vì họ có thể làm những điều khác thường. Đó không phải là điều cần phải xảy ra. Và khi họ có tất cả sức mạnh và lòng tham, họ không muốn rời đi. Họ muốn ở lại. Và họ đã làm thế. Khi họ đi qua kiếp này, những câu chuyện về những vị thần và sức mạnh vĩ đại của họ được lưu truyền. Và nỗi sợ hãi bắt đầu nắm quyền. Con người sợ rằng nếu họ không làm như các vị thần đã bảo, họ sẽ bị tiêu diệt. Đó là một thời kỳ đen tối cho hành tinh Trái Đất.

D: Những sinh vật này đã nói với họ điều gì khiến họ sợ hãi, và họ bị bắt làm nô lệ?

L: Họ nói rằng họ có thể điều khiển gió và ánh sáng, Mặt trời, mặt trăng, mưa. Họ điều khiển nó và nếu mọi người không tuân theo quy tắc của họ, sẽ bị tiêu diệt. Người dân sẽ không có nước, không có mặt trời. Họ biết họ cần Mặt trời và nước, và gió, mưa. Họ phải có những thứ này để tồn tại. Và các vị thần đã kiểm soát tất cả những điều này, vì vậy họ phải tuân theo nếu không họ sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức. Họ không hề biết rằng bản thể của họ, linh hồn của họ, sẽ sống mãi mãi. Họ chỉ có thể thấy ở đây và lúc này. Mục đích ban đầu của những sinh vật ánh sáng đến với Trái đất là để truyền đạt thông tin, để nỗi sợ hãi có thể được xóa bỏ và mọi người có thể hiểu được.

D: Có phải những sinh vật này thực hiện những điều phi thường để làm cho mọi người tin rằng họ là những vị thần?

L: Đúng vậy. Tất cả là một mưu kế. Họ đã làm điều đó với ánh sáng và ma thuật, nhưng mọi người nghĩ rằng họ là những vị thần. Tôi muốn nói rằng đây là một ví dụ hoàn hảo về bản chất

con người, về cuộc chiến không ngừng bên trong để chống lại nỗi sợ hãi và tự phục vụ. Để phục vụ bản thân. Quyền lực.

D: Nhưng những sinh vật đến Trái Đất là những người gây ra vấn đề.

L: Đúng. Họ đã không làm những gì họ được bảo. Họ thất bại bởi vì họ đến để phục vụ cho chính họ chứ không phải cho nhân loại.

D: Anh nói đây là một ví dụ về con người, nhưng vấn đề không phải do con người gây ra.

L: Họ được gửi đến để nâng cấp các sinh vật trên Trái đất đến sự tồn tại cao hơn. Họ được gửi đến để chỉ dạy cho những người ở đây, chứ không biến họ thành nô lệ. Họ thất bại trong nhiệm vụ này. Đúng ra họ phải làm cho con người hiểu ra và sống ở cấp độ cao hơn. Giờ thì họ bị mắc kẹt.

D: Ý anh là gì, họ bị mắc kẹt?

L: Họ tham gia vào quyền lực và mất đi thứ ánh sáng được ban cho con người trên Trái đất. Trái Đất là một nơi để trải nghiệm những điều mới. Và những người đến đây với hy vọng nâng cấp những người đang sống ở đây, đã bị mắc kẹt và bị đưa xuống một trật tự thấp hơn thay vì ngược lại.

D: Nói cách khác, điều đó đã được tích hợp vào loài người? (Đúng) Đó có phải là tất cả những gì anh muốn trả lời cho câu hỏi? (Đúng vậy) Anh có muốn nhận một câu hỏi khác từ mọi người không?

L: Chúng tôi đang kết nối lại bối cảnh lịch sử ở đây, để tất cả mọi người có thể hiểu những gì đã phát triển qua nhiều thời đại. Tôi nghĩ rằng đây có lẽ là cách tốt nhất để giải thích. Để chúng ta thấy được những gì đã xảy ra trong quá khứ và sau đó phát triển từ đây. Câu hỏi là. “Tại sao không gửi đi nhiều người hơn để giúp đỡ những người bị mắc kẹt? Tại sao không gửi ai đi để mang những người đang lạm dụng lòng tin về?” Lý do là: tại thời điểm đó, chúng tôi sợ nếu gửi nhiều người hơn thì họ cũng sẽ rơi vào tình trạng đó. Vì vậy, quyết định được đưa ra là chúng tôi sẽ đợi cho đến khi thế hệ này trôi qua, và sau đó gửi một nhóm mới với hy vọng xoay chuyển tình thế. Vì vậy, đó là những điều đã xảy ra. Những người đầu tiên đến Trái đất là từ hành tinh Tyrantus (Đánh vần: Ty-rant-tus). Nó rất giống với vùng từ trường của Trái Đất. Vì vậy, không khó để những người này hòa nhập vào cuộc sống ở đó. Họ sẽ không bị coi là kỳ quặc. Chúng trông rất giống người Trái đất. Thật không may, họ đã thất bại.

D: Đó là những người ham muốn quyền lực?

L: Đúng vậy. Họ đến trước. Một số đã nhân giống với người Trái đất. Làn sóng thứ hai được gửi đến từ (cô ấy gặp khó khăn với tên gọi) Iranus (Đánh vần: Iran-i-us). Những người này khác. Họ không giống con người, và do đó họ đã cải trang. Họ đến như động vật.

D: Động vật?

L: Đúng vậy. Và công việc của họ là làm việc rất lặng lẽ với những sinh vật được chọn để xoay chuyển tình hình. Có một số người được chọn đã nhận được hướng dẫn từ những sinh vật này, như họ đã nghĩ. Đó là một cấp độ khác, các hướng dẫn từ những sinh vật này đã được truyền cho họ trong giấc mơ của họ. Họ được hướng dẫn với các khái niệm về tình yêu, sự bất tử và sự hòa hợp giữa các loài. Nhiệm vụ này được thực hiện rất lặng lẽ và tinh tế. Thật không may, nhiệm vụ này cũng thất bại, vì chỉ một số ít người có thể tiếp nhận hệ thống tư tưởng mới này. Và họ đã bị người dân khinh蔑. Họ, vì sợ mọi người nói chung, sợ phải chịu đựng những gì được trao cho họ. Và tất nhiên, những người nắm quyền lực sẽ không chấp nhận, vì họ có thể mất quyền lực. Vì vậy, vào thời điểm này, con người đã chìm xuống mức thấp nhất, và đó là tình huống rất đáng thất vọng.

D: Những sinh vật này đến dưới hình dạng động vật để họ không bị chú ý?

L: Đúng vậy, bởi vì họ không trông giống như con người.

D: Họ thực sự trông như thế nào?

L: Họ rất nhỏ, có đầu tròn lớn và thân hình nhỏ bé khô héo. Họ có tay và chân, nhưng rất dẻo. Họ không thích tay và chân của con người. Họ nghĩ rằng họ sẽ bị chú ý, con người sẽ sợ hãi và đem họ đến chỗ chết.

D: Vậy họ có khả năng biến mình thành động vật?

L: Chính xác. Họ có khả năng biến thành trông như động vật. Họ cải trang. Họ bước vào thời điểm đó.

D: Và bằng cách đó, họ có thể tác động một cách tinh tế đến mọi người thông qua giấc mơ của họ.
L: Thông qua giấc mơ của họ. Đúng vậy. Với hy vọng rằng nếu họ có thể tác động đến mọi người đủ thì tình hình có thể được thay đổi rất nhanh. Nhưng rõ ràng là nó quá tinh tế, quá chậm chạp, và nó cũng thất bại.

[[SEP]]Khi tôi đang nghiên cứu các truyền thuyết của người da đỏ cho cuốn sách Legend of Starcrash, tôi đã tìm thấy nhiều câu chuyện về động vật xuất hiện cùng thời với con người trong những thời khắc đầu tiên để truyền đạt kiến thức. Điều này rất giống với một phần văn hóa của người da đỏ (Châu Mỹ). Các nền văn hóa khác trên khắp thế giới cũng có những truyền thuyết tương tự. Thật thú vị khi biết rằng trong thời hiện đại UFO/người người ngoài hành tinh thường xuất hiện dưới dạng động vật như một lớp ngụy trang hoặc bộ nhớ hình ảnh để con người không sợ hãi.

D: Anh có nhận được thêm câu hỏi nào không?

L: Câu hỏi là “Tại sao không có thêm người Iraniusans được gửi đến Trái Đất? Vì họ là một chủng tộc có trí tuệ rất cao, họ có thể vượt qua tất cả những người trên Trái đất vào thời điểm đó.” Và câu trả lời cho điều đó, bạn của tôi, là: vũ lực không bao giờ có tác dụng. Đó không phải là một giải pháp khả thi. Những người trên Trái đất phải tiếp cận và nhận thức thông qua

sự lựa chọn của chính họ. Vũ lực đã được sử dụng quá thường xuyên như một giải pháp cho nhiều vấn đề. Điều này không bao giờ hiệu quả.

D: Đó là một câu trả lời tốt. Câu hỏi tiếp theo là gì?

L: “Thời gian xuống cấp tạm thời này kéo dài bao lâu trước khi phải gửi đi nhiều người hơn.” Nó kéo dài trong mười ngàn năm. Quyết định đã được đưa ra là cho phép Trái đất tự phát triển một chút và có thể tự mình nhận ra thứ gì đó. Mọi thứ đã không thay đổi trong một thời gian dài. Con người lớn lên, nhưng lớn lên trong bóng tối. Có rất ít ánh sáng trong trái tim họ.

D: Mọi người đang làm gì tối tăm sao?

L: Họ rất sơ khai. Và không có nhiều sự yêu thương. Có quá nhiều chết chóc, nhiều thù hận, nhiều cuộc đấu tranh quyền lực, kéo dài trong nhiều thế kỷ, nhiều thời đại. Bóng tối tràn ngập trong một thời gian rất dài.

D: Anh có câu hỏi nào khác không?

L: Có. Câu hỏi là, “Trái đất có thay đổi gì trong thời gian này.” Có nhiều thay đổi trên bề mặt. Có nhiều người được đưa đi từ hành tinh này với mong đợi sẽ áp dụng được năng lượng nhẹ hơn.

D: Những kiểu thay đổi nào đã diễn ra trên Trái đất trong thời gian đó?

L: Đó là lũ lụt. Nước, nước ở mọi nơi. Những lục địa đã tách nhau ra. Có những lúc nắng nóng dữ dội. Nóng đến nỗi những người ở đây không sống được. Một số người đi đến những nơi khác để trốn, họ đã thoát và bắt đầu cuộc sống mới ở thuộc địa mới, đang cầu nguyện để được hướng dẫn và cung cấp kiến thức.

D: Điều gì khiến các lục địa rời xa nhau? Và tại sao có quá nhiều nước?

L: Bên dưới bề mặt Trái đất có những thứ gọi là “lưới” giúp giữ Trái đất lại với nhau. Và khi tất cả những điều trên xảy ra, những thứ trên bề mặt Trái đất sẽ thay đổi vị trí của chúng và khiến các lục địa tách ra. Nước đến từ băng do sức nóng làm tan chảy. Khi những lục địa này tách ra, nhiều người sẽ biến mất. Con người, thực vật, động vật đều biến mất. Sau đó là thời kỳ giảm nhiệt sau cái nóng dữ dội này. Khi nó nguội đi nhiều thảm thực vật mới bắt đầu xuất hiện. Sự sống mới bắt đầu phát triển, và có hy vọng lớn để Trái đất được đưa vào ánh sáng. Họ nghĩ bây giờ họ đã học được rằng tình yêu và sự chấp nhận của cộng đồng sẽ vực dậy. Và nó đã hiệu quả trong một thời gian, nhưng không lâu lắm. Con người mệt mỏi với lối sống hòa bình, và lại tìm kiếm một cái gì đó thú vị và khác biệt. Và cuối cùng nó cũng sẽ xảy ra.

D: Anh nghĩ bản chất của con người là không hài lòng khi mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp?

L: Đúng vậy. Và đó là những gì đã hy vọng sẽ được thay đổi. Nhưng nó đã không xảy ra.

D: Họ đã làm gì khi họ muốn thứ gì đó thú vị?

L: Ban đầu họ chơi trò chơi, và sau đó trò chơi trở thành bài kiểm tra sức mạnh và ý chí. Và điều này dẫn đến điều khác, và họ đã trở lại với đấu trường quyền lực. “Tôi quan trọng. Tôi mạnh mẽ hơn. Tôi tốt hơn.” Rất khó để loài người hiểu và học bài học. Họ tiếp tục rơi vào cùng một cái bẫy khác được đặt cho họ.

D: Anh có nghĩ rằng đó là vì máu của những người đến đây hòa vào con người? Đó là do tính chất của nơi họ đến, hay đây là bản chất con người?

L: Đó là bản chất con người được phóng đại thông qua sự đan xen của các nền văn hóa. Những người từ vùng đất khác, những nơi khác. Họ đến và tìm cách làm cho thế giới tốt đẹp hơn, nhưng đã bị hòa nhập. Vì vậy, những gì họ nói là họ chọn để phá hủy và làm cho mọi thứ tốt hơn thực ra lại bị phóng đại lên từ chính họ ở Trái đất.

D: Vì vậy, gen của họ đã khiến các đặc điểm này mạnh lên? Đó có phải là cách để nói?

L: Đúng vậy. Và họ được cử đi để tạo ra một cái gì đó khác biệt cho hành tinh. Đó là lý do tại sao phải mất một thời gian dài trước khi gửi ai khác đi, vì sợ chuyện xảy ra một lần nữa.

D: Được rồi. Tôi nghĩ rằng chúng ta đã có đủ thời gian cho các câu hỏi. Nhưng tôi muốn trở lại sớm và hỏi thêm.

L: Được. Tôi sẽ ở đây.

D: Và chúng ta có thể tiếp tục câu chuyện từ điểm này.

L: Chúng ta chỉ mới bắt đầu.

D: Chúng ta phải bắt đầu từ điểm nào đó. Tôi có rất nhiều, rất nhiều câu hỏi.

Sau đó, tôi mang Linda trở lại. Cô ấy muốn nói với tôi về một hình ảnh vẫn còn trong tâm trí của cô ấy. Tôi bật máy ghi âm lại cho cô ấy mô tả.

D: Anh nói rằng anh có thể nhìn thấy bên trong của thế giới?

L: Cứ như thể nó rỗng tuếch, và có những thứ giữ nó lại với nhau. Tôi không biết chúng là gì. Chúng đang di chuyển bên trong, và giống như rất nhiều thứ đang đi lên. (Chuyển động tay). Đi như thế này, lên và xuống. Ở giữa Trái đất, trông giống như một quả bóng rỗng. Và những thứ này ở hai bên của quả bóng đang di chuyển lên xuống. Tôi không biết chúng là gì. Những thứ giữ chúng lại với nhau. Những người đến vào lần thứ hai có đầu tròn to, và họ bằng bạc. Họ có cơ thể, nhưng họ có những phần mở rộng ra khỏi cánh tay và ở giữa và chân.

D: Phần mở rộng?

L: Bà đã bao giờ nhìn thấy những bức tượng và hình vẽ từ các nền văn hóa phía Đông của một số vị thần chưa? Họ có khuôn mặt và cơ thể người, và cánh tay đưa ra các hướng khác nhau?

D: Tôi đã thấy một số có nhiều cánh tay này.

L: Vâng, đúng rồi. Nhưng những người này rất nhỏ, và có cái đầu to tròn. Tôi không nhớ khuôn mặt. Họ không có tóc. Những cánh tay và chân xuất hiện ở những nơi khác nhau.

D: Vậy đây là những phần thật, tay và chân thật.

L: Đúng vậy. Họ là những người nhỏ bé. Toàn bộ thực thể của họ sáng bóng. Tôi không biết họ mặc quần áo hay đó chính là cơ thể họ. Toàn cơ thể họ có màu bạc, một màu kim loại bao trùm.

D: Và họ biết rằng họ không thể hiện bản thân theo cách đó với mọi người, vì họ trông rất khác biệt. Trông quá đáng sợ. (Phải) Ý anh là họ có thể đi vào một con vật hoặc làm cho chúng xuất hiện như một con vật?

L: Tôi hiểu rằng họ đã xuống và đi vào con vật bằng cách nào đó. Đi vào đầu của chúng hoặc, tuy nhiên họ đã làm, tôi không biết. Họ đã làm điều đó để họ có thể ở gần con người.

D: Tôi đã nghĩ nếu một con vật bắt đầu nói chuyện với con người, dù ở thời nào, điều đó cũng làm họ giật mình. Nhưng không phải cách đó.

L: Không. Nó được thực hiện thông qua tâm trí bằng cách nào đó, hoặc thông qua giấc mơ của họ. Nhưng lý do họ đi vào những con vật này là để họ có thể ở bên con người khi tiếp xúc gần gũi. Tôi đoán những người này phải có thú cưng, vì tôi thấy những người này đang ngủ và những con vật này nằm gần họ.

D: Anh có thể thấy những người đầu tiên trông như thế nào? Những người đã bị biến thành nô lệ?

L: Tôi thấy họ dưới hình dạng một con người. Họ tắm tối. Tôi không biết liệu đó là bối cảnh mà họ thuộc phe bóng tối hay thấp kém hơn về trí thông minh hay sự phát triển hay thứ gì đó, nhưng tôi thấy họ trong bóng tối. Và những sinh vật đầu tiên bước xuống trông rất giống con người, nhưng chúng có làn da sáng. Bà biết đấy, trong nền tảng tôn giáo của chúng tôi, chúng tôi đã dạy rằng Adam và Eva đến và truyền bá cho tất cả những người khác trên Trái đất. Và từ những gì tôi nhận được, nó rất khác. Có rất nhiều người trên Trái đất. Nhưng khi tôi hình dung về những con người đen tối này họ đang mò mẫm trên mặt đất. Và một lần nữa tôi không biết có phải là một loại từ đồng nghĩa giữa những sinh vật ánh sáng và những sinh vật bóng tối hay không. Nhưng nó rất rõ ràng rằng có những sinh vật ánh sáng ở trên đây và những khối tối tăm lờ mờ ở đây.

D: Tất nhiên họ đã rất sợ hãi những người này. Tôi tự hỏi nếu họ là những người đầu tiên được gặp những người này, vậy lý do tại sao họ lại dễ dàng trở thành nô lệ.

L: Trong giới hạn những điều được nói, tôi cho rằng họ có rất ít kiến thức. Và những người đã ở đây trước đó đã soi sáng cho họ và đưa họ đến tầm cao hơn. Như vậy tôi cho rằng họ rất cổ lỗ.

D: Chắc là có rất nhiều nỗi sợ hãi và đáng sợ khác, và họ đã tận dụng chúng. Cho dù họ trở thành là con người, trong hình hài con người hay thứ gì, họ cũng không đạt đến mức thực hiện được một chuỗi quyền lực khi con người quỳ dưới chân họ. Điều đó chỉ ra rằng những sinh vật tiên bộ cũng có thể thất bại.

L: Họ không phải những sinh vật hoàn hảo, nhưng họ hiểu biết, và tôi đoán đó là lý do tại sao họ đến, để truyền đạt kiến thức của mình. Họ trông giống con người và rất vương giả. Thân hình cao lớn và trông họ khá tự tin. Và tôi nhớ từng nói rằng các vị thần được tạo ra từ những sinh vật này.

D: Anh biết lý do tại sao họ làm vậy.

L: Và những sinh vật ánh sáng trên hành tinh mà họ đang truyền đạt. Họ rất sáng, sáng trắng. Giống như một đốm màu. Màu của ánh sáng. Nó khiến tôi nhớ đến hình dạng của phim hoạt hình Casper the Ghost (Con ma Casper). Ngoại trừ việc đó là ánh sáng cực mạnh, và họ rất yên bình, rất hạnh phúc, yêu thương. Họ chỉ thích chia sẻ tình yêu.

Linda bày tỏ sự nóng lòng rằng chúng tôi sẽ không có được nhiều thông tin một cách nhanh chóng. Cô đã nghĩ chắc sẽ chỉ mất một vài phiên. Tôi cho cô ấy biết có quá nhiều thông tin để thu nhận trong một tiếng rưỡi. Và vì cô nói chậm, chúng tôi cũng sẽ cần nhiều thời gian hơn. Tôi thì đã quen với việc nghiên cứu kéo dài (trong một số trường hợp kéo dài đến vài tháng) để giải mã thông tin và sắp xếp theo thứ tự, tất nhiên là Linda thì chưa quen với việc này. Việc của tôi là kiên nhẫn và cố gắng sắp xếp chúng thành dòng sự kiện.

Chúng tôi dừng lại buổi thôi miên để ăn bữa tối, nghỉ ngơi và nói chuyện với Patsy. Sau đó làm việc lần cuối khi trời tối. Tôi không lo lắng đến việc kết thúc muộn vì tôi không biết khi nào có thể trở lại Little Rock. Chúng tôi muốn cố gắng có nhiều lần thôi miên nhiều nhất có thể cho một ngày làm việc. Tôi nghĩ tôi và cô ấy có thể ngủ muộn vào ngày hôm sau.

Từ khóa đưa Linda vào trạng thái hôn mê sâu một lần nữa và chúng tôi trở lại cảnh tương tự mà chúng tôi đã rời đi vài giờ trước đó. Bartholomew tiếp tục nói chuyện như thể chưa có sự gián đoạn này.

L: Tôi đang đứng trên một cái bục giảng trước mặt học sinh của mình. Và lúc này, tôi đang đặt câu hỏi.

D: Trước khi tôi đặt câu hỏi một lần nữa, tôi muốn làm rõ điều anh đã nói trước đó. Những người đầu tiên trên Trái đất khi những người khác đến ấy, anh có biết họ đến từ đâu không?

L: Họ đã ở đây. Họ là người Trái đất.

D: Anh đã từng nói với tôi họ trông như thế nào chưa?

L: Tôi đoán họ là con người giống tôi. Tôi chưa bao giờ hỏi.

D: Được rồi. Tôi muốn chúng ta chuyển đến thời gian mà anh đề cập đến thảm họa và các lục địa của Trái đất tách rời nhau, và mọi người di chuyển đến nơi an toàn. Chúng ta đang nói chuyện đó khi tôi phải đi. Anh có muốn nhận thêm một số câu hỏi từ học trò của anh bây giờ không?

L: Có. Học trò của tôi muốn biết tại sao những người này không hài lòng với hoàn cảnh của họ? Tại sao họ phá vỡ nền hòa bình mà họ đã có trong nhiều năm? Câu trả lời cho câu hỏi này cũng khiến tôi bối rối. Tôi được bảo rằng họ muốn trải nghiệm một tầng cảm giác có tính bản chất cao hơn. Họ đã mệt mỏi với sự yên ả. Họ muốn có sự hứng khởi trong cuộc sống. Và khi các trò chơi trở thành chiến tranh, nó thực sự giúp họ đạt được điều đó. Trái tim họ trở nên tối tăm, và có nhiều chết chóc, nhiều tổn thương. Đó là điều họ mong muốn trải nghiệm.

D: Họ đã mệt mỏi với hòa bình. Ý anh là họ buồn chán?

L: Không hẳn là buồn chán đến mức đấy, mà vì họ không có nhiều cảm nhận. Họ cảm thấy các hành vi bạo lực sẽ làm thăng hoa những cảm xúc họ đang tìm kiếm. Họ được trải nghiệm những cảm xúc mà họ muốn. Họ không nhận ra rằng khi họ cho phép những cảm xúc này chi phối họ, họ đang đánh mất ánh sáng trong mình. Cảm giác đó không mất đi mà nó trở nên rất, rất đen tối. Và chuyện đó xảy ra chỉ vì họ muốn trải nghiệm sự hưng phấn của trạng thái cảm xúc và tổn thương.

D: Anh có từng đề cập rằng những sinh vật ngoài không gian quyết định để họ tự lo, và để họ cố gắng tự mình giải quyết mọi việc?

L: Đúng vậy. Lúc đó không có nhiều người như vậy trên hành tinh, và họ không phải là mối nguy cho bất cứ ai. Vì vậy, quyết định đã được đưa ra là để họ sống với tài sản của họ. Dù cho họ có thể phát triển hoặc bị hủy diệt. Sau đó, hành tinh này có thể được trao cho những người muốn sống một cuộc sống tốt đẹp.

D: Có phải người ngoài không gian đang theo dõi con người suốt thời gian qua?

L: Đúng vậy. Họ chỉ biết lắc đầu kinh ngạc trước nghệ thuật mờ ám, luôn tự hỏi tại sao.

D: Họ đang theo dõi từ đâu? Chuyện này sẽ xảy ra trong một thời gian rất là dài.

L: Khái niệm thời gian của họ khác nhiều so với thời gian của chúng ta. Họ có thể điều chỉnh nó thông qua các dự đoán về tâm lý, đôi khi họ đến thăm hành tinh này bằng một loại vật chất. Điều này không thường xuyên xảy ra bởi vì nó không an toàn. Mọi người ở đây thời gian này rất tội tệ và họ đã giết những người khác trong tích tắc. Quá nhiều sự giết chóc đã xảy ra.

D: Vì sao những sinh vật không gian này lại quan tâm? Tại sao họ không bỏ đi và quên Trái Đất đi?

L: Không, bởi vì họ đã có một kế hoạch định hướng cho Trái Đất. Đây là hành tinh đẹp nhất trong vũ trụ này. Nó được thiết kế thử nghiệm theo hình thái đẹp như vậy. Thật không may, nó chưa bao giờ được phát triển theo cách mà nó được thiết kế, theo hướng trải nghiệm về cảm xúc

và thú vui vật chất. Những thứ mà nhiều nơi khác không có. Nó được thiết kế để dành cho những người đến đây để trải nghiệm rồi rời đi. Mọi người sẽ đến đây vào kỳ nghỉ để trải nghiệm Trái đất, những thú vui mà nó mang lại. Những thú vui mà những sinh vật này thường không trải nghiệm được.

D: Ý bạn là, họ đến đây như một kỳ nghỉ trước khi tình hình trở nên tồi tệ hơn?

L: Đây là trước khi con người sinh sống trên Trái đất này. Sau đó, một số trong số họ đã ở lại để hưởng các thú vui vật chất này, và họ bị lún sâu vào trong đó, họ không thể rời đi. Họ muốn ở lại để trải nghiệm nó lâu hơn. Ở lại càng lâu càng khiến họ khó có thể rời đi được. Họ quên mất khả năng rời đi. Vì vậy, họ đã ở đây đến khi làn sóng những người đầu tiên được gửi đến. Và những người mà đúng ra được gửi đến để giúp những người sa lầy trong các thú vui vật chất ở Trái Đất lấy lại linh hồn ánh sáng của họ, cũng bị cuốn vào luôn.

D: Họ có nhiệm vụ giúp những người này trở lại những gì họ đã quên, nhưng nó không hiệu quả.

L: Không, bởi vì họ cũng bị chôn vùi luôn. Vì vậy, họ cũng ở lại và hòa với những người trước đó.

D: Anh nói rằng đây là một phần của kế hoạch định hướng. Anh có thể cho tôi biết bất cứ điều gì về kế hoạch này không?

L: Kế hoạch ban đầu là một kế hoạch đẹp. Kế hoạch sẽ cho phép các linh hồn đến Trái đất để ngắm nhìn vẻ đẹp, tận hưởng những điều ấy tại Trái đất, như một phần thưởng cho những việc họ đã làm ở các thế giới khác. Nó như là một kỳ nghỉ ngắn, một trải nghiệm thú vị, và sau đó rời đi và trở về nơi của họ.

D: Đó là kế hoạch định hướng?

L: Chính xác. Nó giống như một phần thưởng khi làm tốt công việc.

D: Có vẻ như mọi thứ đã bị thay đổi, phải không?

L: Đúng vậy. Thật đáng tiếc.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi nghe thấy điều này. Trong nhiều lần hội quy tiền kiếp với các đối tượng khác, Trái đất cũng được nhắc đến như một điểm nghỉ mát, một nơi nghỉ dưỡng, nơi chúng sinh từ nhiều thế giới và kích thước khác nhau đến đây trong thời gian trước khi thế giới bị ô nhiễm bởi con người. Điều này được cho là trước khi các linh hồn bị mê hoặc trong thế giới vật chất của Trái đất.

D: Có ai có câu hỏi khác không?

L: Khi lũ lụt đến, và các lục địa tách rời nhau. Anh ta muốn biết liệu đó là một sự thay đổi đột ngột hay đó là một điều đang dần dần xảy ra. Trong một số trường hợp, nó rất đột ngột. Nhưng

sự nóng lên của hành tinh thì diễn ra một cách từ từ. Đột ngột là khi lũ lụt bắt đầu. Nó phá hủy rất nhiều và rất nhanh. Thực tế không có nơi nào trên hành tinh mà không bị ảnh hưởng. Hầu hết cư dân đã bị cuốn trôi và mất tích. Chỉ có rất ít người sống sót. Người ta đã hy vọng rằng thảm họa này sẽ khiến họ nhìn thấy lỗi lầm mà họ đã gây ra và họ có thể biết ơn vì sự bình yên được lặp lại. Nhưng rồi họ sẽ lại sớm mệt mỏi với hòa bình.

Tôi tự hỏi đó có phải những truyền thuyết lũ lụt xảy ra trong tất cả các nền văn hóa trên thế giới. Nhưng đây có thể là một thời xa xưa và nguyên thủy trong lịch sử Trái đất. Rõ ràng Trái đất đã thay đổi nhiều lần và lũ lụt nghiêm trọng không phải là hiếm trong lịch sử của chúng ta. Lũ lụt trong Kinh Thánh và các trận lụt khác có thể đã xảy ra trong thời gian sau này. Có vẻ thực sự không có gì mới so với lịch sử của thế giới, nhưng là sự lặp lại của một loạt các sự kiện. Một số sự kiện đã được ghi lại trong các ghi chép cổ xưa, và một số có lẽ đã xảy ra trước khi chúng ta biết cách lưu trữ thông tin.

D: Có câu hỏi nào khác không? Chúng ta đang đi theo dòng lịch sử rất tốt.

L: “Tại sao những người bị bỏ lại không rời khỏi hành tinh nếu họ được giác ngộ đủ để được cứu?” Câu trả lời là họ không giác ngộ. Họ vẫn là những sinh vật Trái đất và họ không muốn rời đi. Họ không biết đến sự tồn tại bên ngoài cuộc sống thường ngày của họ. Vì vậy, họ không biết được thực tế rằng có một sự lựa chọn để có thể rời đi. Và có lẽ họ cũng không muốn như vậy. Câu hỏi: “Ông có nghĩ rằng nếu họ rời đi, họ có thể lại làm hại những nơi mà họ đến?” Đó là một khả năng, bởi vì họ không có mục đích thuần khiết như người khác. Nếu họ đến một hành tinh khác để bị ảnh hưởng bởi lối suy nghĩ đó, họ có thể sẽ làm hại nơi đó. Nhưng mà họ có số lượng ít nên tôi không chắc sẽ có khả năng này. Câu hỏi: “Khi nào chúng ta quyết định gửi nhiều sinh vật ánh sáng hơn?” Phải đến nhiều năm sau mới có, khi Trái đất lại được một con tàu ghé thăm. Có rất nhiều người trên con tàu này, và họ đến, không phải để ở lại, mà là để chỉ dẫn cho những người đang ở đây. Họ không được phép hòa nhập với người Trái đất. Họ chỉ dạy người Trái đất để kích thích quá trình suy nghĩ của họ phát triển thêm một chút về phía ánh sáng. Câu hỏi:....

D: Nhưng, lần này những người đến thăm đó trông như thế nào? Anh nói họ có nhiều người lắm.

L: Rất nhiều. Họ trông giống con người ở một vài điểm. Điều này giúp họ dễ hòa nhập. Họ rất, rất cao và có đôi chân ngộ nghĩnh.

D: Đôi chân ngộ nghĩnh? Ý anh là gì?

L: Họ không có tay và chân như chúng ta. Tay chân họ được giấu đi để không bị chú ý. Họ đi giày và găng tay mọi lúc, để không làm ai sợ hãi. Đôi mắt của họ rất to và tối. Và họ chỉ có lỗ trên mặt thay vì lỗ mũi. Họ có một cái miệng nhưng họ đã không dùng theo cách giống như con người. Họ không nói một ngôn ngữ hoặc ăn thức ăn của Trái đất, họ cũng không uống chất lỏng.

D: Vậy họ dùng gì để tồn tại?

L: Họ có một cơ chế hoàn toàn khác với khái niệm của con người. Nó là một hệ thống năng lượng của ánh sáng, được thúc đẩy, tăng cường, hồi sinh thông qua một loạt ánh sáng.

D: Ý anh là họ sử dụng ánh sáng để tồn tại?

L: Đúng vậy. Họ sẽ chết nếu không có ánh sáng. Họ mang theo đèn của họ trên tàu, và thỉnh thoảng sẽ phải nghỉ ngơi trong buồng để được hồi sinh. Họ chỉ cần một khoảng thời gian ngắn trong những căn buồng nhỏ nhưng cần thiết để phục hồi sức khỏe trong chuyến đi.

Một khái niệm tương tự đã từng được báo cáo trong Legacy From the Stars (Di sản từ các vì sao) về nơi mà các sinh vật được đặt nằm trong một cái bọng để tắm ánh sáng. Đây cũng là nguồn lực duy nhất của họ, và họ nói rằng ánh sáng này được lấy từ Nguồn (the Source).

D: Có phải tất cả những sinh vật này đã đến cùng một nơi trên Trái đất?

L: Không. Có những ...tàu không gian? (như thể đây là một từ lạ) - các tàu không gian rời tàu chính và đi đến các khu vực khác nhau, nơi có con người. Họ giữ liên lạc với tàu chính theo định kỳ nhằm gửi các ghi chú về hành trình của họ.

Những điều này được nói như thể anh ta đang lặp lại thông tin ghi nhớ hoặc nghe từ đâu đó. Giống như những thông tin mới lạ và không quen thuộc. Sự lặp lại của sự thật.

L: Một số tàu đã thành công. Một số thì thất bại hoàn toàn. Tuy nhiên, hầu hết họ đều thành công. Họ đã dạy rất nhiều điều cho Trái đất. Những điều này sẽ giúp họ tăng cường năng lực của mình. Các triết lý sẽ cải thiện linh hồn và thể chất của họ, hy vọng sẽ gieo được các đốm sáng vào trong họ để phát triển.

D: Họ đã dạy những gì để giúp đỡ con người trong cuộc sống vật chất?

L: Họ chia sẻ các kiến thức làm nông nghiệp mà họ biết: thời gian trồng trọt, thời gian thu hoạch, cách trồng cây. Trước đây người ta đi săn và giết chóc rất nhiều. Sứ mệnh của họ là chuyển sự quan tâm đến giết chóc sang các hướng tích cực hơn, nhưng trồng trọt và thu hoạch, tìm các nguồn thực phẩm và năng lượng khác. Việc này cũng sẽ giúp con người ở yên một chỗ thay vì sống cuộc đời du mục. Họ sẽ có nhiều thời gian để suy nghĩ và phát triển năng lực tư duy. Những sinh vật này cũng dạy họ cách để sử dụng động vật thay vì giết chúng, dạy con người trở nên tử tế hơn với người khác, và sống một cuộc sống thấu hiểu hơn. Nhưng không may là họ lại nhìn những người thầy này như các vị thánh. Nhưng lần này những người thầy vẫn là thầy và không bị cuốn vào sự căm dỗ trên Trái Đất. Mục đích của họ là đến để dạy. Và khi họ hoàn thành sứ mệnh của mình, tất cả sẽ rời đi cùng nhau. Trải nghiệm lần này được coi là một thành công lớn. Người dân Trái đất được ban cho một cuộc sống tốt hơn và một lý do để phát triển. Họ đã được chỉ bảo và đã có một sự tồn tại ổn định hơn bất kỳ điều gì họ đã biết trong một thời gian dài. Và một cơ hội để sử dụng trí óc của họ theo cách mà họ chưa từng nghĩ đến trước đây.

D: Những điều này thật là tốt.

L: Vâng. Đó là một nhiệm vụ tốt, và nhiều người đã vui mừng và hân hoan trong một thời gian dài sau khi hoàn thành.

D: Nhưng anh nói rằng một số người thầy đã đi đến những nơi mà chỉ hoàn toàn thất bại.

L: Đúng, bởi vì con người ở đã chìm đắm trong những thú vui nhân gian của họ. Họ không thể và cũng không chấp nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào, vì vậy những người thầy để họ tự phát triển hoặc suy tàn. Nhiều người đã chết. Vì họ không muốn nghe, họ đã lạc lối.

D: Chúng tộc nào đã chết vì điều này? Có phải các chủng tộc không còn tồn tại trên Trái đất?

L: Vào thời này các sinh vật Trái đất đều giống nhau. Sẽ mất một thời gian trước khi có sự khác biệt về màu da và ngoại hình. Lúc này tất cả đều giống nhau, và không có nhiều người.

D: Anh có muốn tiếp tục với câu hỏi khác?

L: Câu hỏi: “Khi nào Trái đất có sự thay đổi về màu da và ngôn ngữ?” Điều này đã xảy ra sau đó khi Trái đất phát triển. Nó diễn ra khi có các hạt giống từ những nơi khác đến. Mọi người đến từ khắp nơi trong vũ trụ. Một số người ở lại và kết giao với người Trái Đất. Một quá trình dài đã diễn ra trước khi nó phát triển thành những thứ mà chúng ta biết ngày nay. Trong đời tôi, tôi đã mất thời gian rất lâu để biết rằng có những màu da khác bên cạnh màu da của tôi. Khi đi khắp thế giới, tôi chỉ mới thấy hai màu khác, nhưng tôi được bảo là sẽ có nhiều màu da hơn thế. Tôi đã đi đến phía đông, chủng tộc da vàng, và tôi đã thấy chủng tộc da nâu. Tôi được bảo là còn có một chủng tộc da đỏ, và tôi không thể hình dung được họ sẽ trông như thế nào. Tôi còn được bảo là có da đen, tôi có thể hình dung ra. Và tôi cũng được bảo là còn màu da khác mà tôi chưa từng thấy. Nó giống da tôi nhưng khác, vì trắng hơn, tôi chưa từng gặp.

D: Anh có được bảo về chủng tộc màu da nào đã không còn tồn tại trên Trái đất? (Không) Nhưng những màu da này được tạo ra do những sinh vật đến từ thế giới khác?

L: Đúng. Đó là một sự tiến hóa rất chậm.

D: Tôi đã luôn nghĩ rằng sự khác biệt màu da là do một số nguyên nhân từ khí hậu nóng và lạnh. Đó không phải là yếu tố duy nhất nhỉ?

L: Không. Những yếu tố này có thể ảnh hưởng sau đó, nhưng trước đó nó được tạo ra bởi sự hòa nhập của nhiều người. Chúng ta đã từng giống nhau. Không có sự khác biệt. Và sau đó, chúng ta bắt đầu kết hôn với những sinh vật từ thế giới khác, và từ đó những thay đổi bắt đầu.

D: Chúng ta đã từng giống nhau như thế nào?

L: Chúng ta giống nhau là có làn da màu nâu. Đó là màu sắc. Đó là một màu nâu ấm.

D: Chúng ta có tóc không?

L: Không. Chúng ta không có tóc.

D: Có phải đó là điều đã được tạo nên từ sự pha trộn?

L: Đúng vậy. Chúng ta pha trộn với những người từ các hành tinh khác, và với một số loài động vật. Chúng ta muốn có sức mạnh của những con vật này và nghĩ rằng chúng ta có thể có được bằng cách hòa nhập với chúng. Đó là một ý tưởng rất tệ, bởi vì sự phối hợp này đã tạo ra nhiều sinh vật trông kỳ lạ. Và nó cũng đã ảnh hưởng đến ngôn ngữ và khả năng suy nghĩ của chúng ta. Vì vậy, việc này đã phải dừng lại, bởi vì nó rất, rất tệ.

D: Nó khiến cho con người đi lùi thay vì tiến hóa?

L: Đúng rồi. Họ có tính thú nhiều hơn tính người. Và chúng ta đã đi lùi quá nhiều. Vì vậy, việc giao phối với động vật đã bị cấm.

D: Có động vật nào được lai tạo với nhiều loài khác không?

L: Có. Những con rất khỏe và to thường được chọn, vì chúng có sức mạnh và tầm vóc.

D: Nhưng anh nói nó đã tạo ra một số sinh vật trông rất kỳ lạ.

L: Đúng vậy.

D: Những đặc điểm đó có được truyền lại không? Họ đã không chết hết, phải không?

L: Không. Một số đặc điểm mạnh được truyền lại.

D: Nhưng chúng không phải là đặc điểm trội?

L: Không. Ngoại trừ việc nó đã giúp cải thiện ngoại hình cao hơn so với trước đây cho người Trái đất. Họ có tầm vóc nhỏ, và việc này đã giúp thay đổi kích thước. Và họ cũng có thêm sức mạnh thể chất mà họ không có trước đây.

D: Nhưng cũng có đủ mặt tiêu cực khiến việc này bị cấm.

L: Đúng, điều đó không tốt, bởi vì những đứa con đầu tiên này chẳng quan tâm gì đến gia đình hay cuộc sống của chúng. Chúng chỉ quan tâm đến sự tồn tại vật chất, tồn tại tuyệt đối.

D: Đó là điều những người ngoài không gian không muốn.

L: Không. Sứ mệnh của họ là dạy cho người Trái đất hòa hợp với nhau trong một cuộc sống cởi mở và yêu thương hơn. Và những sinh vật này là những kẻ cô độc. Họ không tương tác với những sinh vật khác trừ khi điều này cần thiết cho sự tồn tại của họ. Thế hệ thứ hai từ những sinh vật này tốt hơn một chút. Ít nhất họ đã tham gia vào một cộng đồng.

D: Những sinh vật ngoài không gian này đến nhiều nơi và tham gia vào, đôi khi tạo ra các chủng mới. Họ có đến với động cơ tốt không?

L: Một số họ thì có. Họ mang theo các kỹ thuật và triết lý với ý định tốt. Một số người đến để khám phá. Họ không đến để dạy hay để giúp, mà chỉ để xem. Không may những người này có thể trở thành người truyền giáo như kiểu của người Trái Đất, và sẽ khó cho họ khi muốn rời đi.

D: Ô vậy là có nhiều lý do khác nhau khi họ đến. Vậy có phải họ đến vào cùng một thời điểm thì có cùng một lý do không?

L: Thí nghiệm lần đầu với nông nghiệp khá thành công nên những sinh vật đó ở lại. Mọi người cho rằng Trái Đất từ đây sẽ tiến bộ nhanh hơn nếu có thêm các trải nghiệm. Chương trình nhân giống đã bị dừng lại, và có vẻ đây là thời gian thích hợp để đến và hỗ trợ người Trái Đất có một hình thức tồn tại tốt hơn. Một số sinh vật đã đến để thực hiện việc này. Một số khác thì đến vì tò mò. Một số lại đến vì động cơ ích kỷ. Họ đến để chinh phục. Họ là các chiến binh ở nơi của họ. Đó là một hành tinh rất nhỏ và phần lớn sinh vật không hợp tác với những sinh vật này vì họ quá ích kỷ. Và vì vậy họ bị cô lập với người khác. Thành ra họ nghĩ đây là cơ hội để họ phát triển trong vũ trụ. Bà biết đấy, không sinh vật nào được phép đến Trái Đất trong một thời gian dài. Rồi mọi người lại được phép đến Trái Đất vào thời điểm này. Những người đầu tiên đến từ hành tinh Syrus (đánh vần: Sy-rus). Họ là những người thành công rời rời đi. Và vì họ thành công nên những người khác nghĩ rằng cũng có thể giúp được. Nhưng không phải, có người giúp, có người không.

D: Những người giống chiến binh ấy, tại sao họ không bị cấm đến đây?

L: Tôi nghĩ họ đã đến mà không xin phép. Kiểu như phát sinh ấy.

D: Tôi đã nghĩ là phải có ai đó hoặc một nhóm người phụ trách việc này, và ngăn những người không nên đến chứ. Anh có nghe đến nhóm người nào như vậy không?

L: Vâng. Chuyện đã diễn ra trong một thời gian rất dài. Tuy nhiên, Trái Đất có quá nhiều vấn đề. Họ đã đến đây, không xin phép. Họ vừa đến. Và một khi họ ở đây thì họ sẽ hòa nhập. Và mọi thứ tệ hẳn đi.

D: Tôi hiểu. Tôi tưởng có ai đó sẽ yêu cầu họ phải rời đi.

L: Họ cũng có một số phẩm chất tốt bên cạnh những điều xấu xa. Họ rất thông tuệ. Và họ bị chính trí thông minh đó đẩy đi sai đường. Họ là những người lãnh đạo năng động với nhiều kỹ năng phát triển.

D: Anh có thêm câu hỏi nào từ mọi người không?

L: “Tôi muốn biết tại sao những người trên Trái Đất không được dạy để trở nên tốt hơn về khía cạnh tình yêu và sự rèn luyện tinh thần?”. Câu trả lời là họ có thể được dạy những điều này nếu họ muốn. Nhưng tại thời điểm này họ không mong muốn gì ngoài những thứ họ đang có. Đó là một quy luật vũ trụ. Ta không được xâm phạm một người khác mà không được cho phép. Và những người này hiện đang hài lòng với mọi thứ, họ không muốn có bất kỳ sự thay đổi gì. Tôi rất khó hiểu tại sao một người lại không muốn có cuộc sống tốt đẹp hơn nếu được trao cho. Nhưng đó là cách mọi thứ đang diễn ra.

D: Họ không cho rằng họ bị xâm phạm khi được dạy nông nghiệp và công nghệ chứ?

L: Họ chấp nhận như một món quà. Họ muốn những thứ này cho chính họ. Họ không muốn một triết lý mới. Lúc đó họ chỉ quan tâm đến khía cạnh vật chất mà thôi.

D: Những thứ vật chất giúp cho cuộc sống của họ?

L: Đúng. Họ không quan tâm đến thứ gì khác những gì họ có thể cảm nhận, nhìn thấy hoặc trở thành. Chỉ có thể hy vọng vào việc gieo những đốm sáng để nó phát triển, dù rất chậm, nhưng ít nhất cũng là một khởi đầu. Sẽ cần nhiều thời gian để đánh thức họ.

Tôi cũng đã từng có được những thông tin tương tự từ những người khác. Phần lớn tôi đã chia sẻ trong cuốn *Keepers of the Garden* (Những Người Trồng Nom Trái Đất). Ở những nghiên cứu đầu tiên, tôi đã nghĩ đến khái niệm của việc gieo hạt trên Trái Đất khá hoàn chỉnh. Nhưng khi tôi có được thông tin từ nhiều đối tượng nghiên cứu, tôi luôn nghĩ có thêm bằng chứng sẽ tăng thêm giá trị, bởi vì những người tham gia dự án không hề biết tôi đã từng nhận được các thông tin gì trước đó.

Đã đến lúc tôi kết thúc phiên làm việc. “Tôi có thể đến lần nữa và hỏi nhiều câu hỏi hơn không, và nghe bài giảng của anh? Anh có nhiều điều để dạy tôi, và những người khác.”

L: Vâng, tất nhiên. Đôi khi tôi vẫn thấy khó hiểu về những điều mà tôi biết. Tôi chỉ hy vọng rằng tôi có thể giải thích về chúng cho bà để bà biết sự thật. Thông tin đã bị bóp méo nhiều trong những năm qua, vì vậy chúng ta biết có nhiều thông tin sai lệch. Tôi sẽ rất vui được nói rõ mọi thứ và làm cho bà thấy tiến bộ, với mong đợi rằng ánh sáng sẽ tỏa rực rỡ và mọi người cũng nhìn thấy nó. Bằng cách này, hành tinh của chúng ta sẽ tỏa sáng trở lại và sẽ trở thành một phần của những gì mà nó vốn được định sẵn. Chúng ta cũng sẽ trở thành sinh vật ánh sáng, nếu chúng ta từ chối những thứ không thuộc về ánh sáng. Đó không phải là bản chất hoàn hảo để phát triển từ nơi mà chúng ta đều bắt đầu. Để trở về với nơi định mệnh sẽ là tuyệt vời nhất.

Tôi mang Linda trở lại và Bartholomew một lần nữa lui đi.

Khi chúng tôi kết thúc phiên này thì trời đã rất tối, gần mười giờ và Linda rõ ràng là rất mệt. Đoạn gần cuối, có những khoảng trống dài hơn bình thường lúc cô đang nói, gần như cô đang ngủ thiếp đi. Đôi khi tôi đã phải đánh thức cô ấy bằng cách lặp lại những gì cô ấy nói để cô ấy có thể tiếp tục. Nhưng khi được gỡ lại thì thông tin hầu như khớp nhau và đều có ý nghĩa. Cả hai chúng tôi quá mệt mỏi dù sau đó chúng tôi chỉ ngồi và nói chuyện với bạn bè cho đến hơn mười một giờ. Và tôi sẽ có một buổi làm việc dày đặc như vậy ngày hôm sau với Janice. Nhưng ít nhất chúng tôi đã hoàn thành được rất nhiều việc trong vòng một ngày.

Tôi dự định trở lại Little Rock ít nhất một lần mỗi tháng để có thể tiếp tục nghiên cứu các câu chuyện. Nhưng tôi không làm được. Trong suốt mấy tháng sau đó tôi quá bận với việc biên tập và chỉnh sửa lần cuối với các phần tiếp theo trong bộ *Trò chuyện với nhà tiên tri Nostradamus* (Tập II). Tôi cũng có vài chương trình phát thanh. Tôi không còn thời gian để đi đâu hay làm gì khác. Và đến tận vài tháng sau chúng tôi mới có dịp làm việc tiếp cùng nhau.

***

Chương 3 Các thiết bị năng lượng

John, chồng cô ấy, ngồi cùng tôi thực hiện phiên hồi quy, và có vẻ anh ấy rất ủng hộ, và còn khá hứng thú. Lúc sau anh ấy nói cho tôi biết rằng anh ấy biết những thông tin này không phải từ Linda vì Linda không thông minh đến vậy. Đó là một câu nói hài hước nhưng nó đã chứng minh được một điều. Dù anh ấy rất hưởng ứng nhưng cô ấy không phải là người có thể làm được những điều này. Anh ấy nghĩ rằng Linda không có trí tưởng tượng.

Tôi dùng từ khóa và đêm để đưa Linda về thời điểm khi Bartholomew đang giảng cho các sinh mệnh ánh sáng.

L: Tôi đang ở trên một không gian và tôi đang giảng bài cho tất cả những sinh mệnh ánh sáng này, những người đã đợi tôi đến để truyền đạt kiến thức của tôi cho họ.

Cô ấy tiếp tục nói như thể đó là khoảnh khắc tiếp theo, chứ không phải là chúng tôi đã xa cách hàng tháng trời. Giống như thời gian đã dừng lại đó và đợi chúng tôi quay trở lại.

L: Tôi đang kể cho họ về lịch sử Trái Đất. Trái Đất đã phát triển như thế nào qua nhiều đoạn thời gian, và bao nhiêu người từ các hành tinh và vũ trụ khác đã đến để giúp các sinh mệnh Trái Đất tiến bộ.

D: Anh có kể cho họ nghe về một mốc lịch sử nào đặc biệt không?

L: Tôi vừa kể cho họ nghe về thời gian mà những người thầy tìm đến để trao tặng kiến thức của họ cho những người trên Trái Đất. Họ chỉ ở lại một thời gian ngắn để dạy cho người Trái Đất cách làm nông nghiệp và phát triển những công nghệ.

D: Đó là những điều chính mà họ dạy phải không?

L: Vâng. Họ dạy về việc trồng ngũ cốc, cách tưới, cách thu hoạch, khi nào thì trồng, khi nào thì thu hoạch, làm sao để bảo quản thực phẩm để sử dụng trong một thời gian dài. Họ dạy cách phát triển các kỹ thuật xây dựng mà người Trái Đất chưa biết, để họ có thể xây nên những nơi để ở và để gặp gỡ.

D: Trước đó thì người Trái Đất ở bằng gì?

L: Họ ở trong những nơi làm bằng da động vật và gỗ. Và họ cũng được dạy cách sử dụng tài nguyên của Trái Đất để làm gạch, để dùng đá. Cách để sắp xếp chúng với nhau để có một nơi ở lâu dài hơn mà không bị ảnh hưởng bởi các yếu tố hay bị phá hủy một cách dễ dàng.

D: Họ có dạy người Trái Đất gì nữa không?

L: Một số ít người được dạy cách dùng các yếu tố để mang lại lợi ích cho họ. Như làm thế nào sử dụng Mặt trời và mặt trăng và các ngôi sao để có lợi cho con người trên hành tinh này. Làm thế nào để sử dụng năng lượng của Mặt trời.

D: Họ dạy người Trái Đất sử dụng năng lượng Mặt trời như thế nào?

L: Họ dạy bằng một số thiết bị. Làm thế nào để thu được năng lượng Mặt trời ban ngày với các thiết bị này, để nó có thể sử dụng lâu dài như một nguồn năng lượng. Năng lượng này có thể được dùng để làm nhiều việc. Nó có thể di chuyển đồ vật. Nó có thể thắp sáng. Nó có thể bảo quản, ví dụ như thực phẩm. Nó có rất nhiều công dụng mà người Trái Đất không biết, vì họ không có thiết bị phù hợp để thu năng lượng và đưa vào sử dụng đúng cách. Chỉ có một số người được phép có kiến thức này và họ đã thề giữ bí mật. Những người này được xem là pháp sư hoặc các vị thần, và họ là những người duy nhất được học về những điều này. Tuy nhiên, họ được phép chọn học trò để truyền đạt lại những công việc đang được thực hiện.

D: Anh có thể mô tả thiết bị này và làm sao nó có thể làm được những điều tuyệt vời đó không?

L: Thiết bị này được làm từ một chất từ nơi khác, chứ không phải từ Trái Đất. Nó giống như một mảnh đồng nhưng không phải đồng. Nó dài và có hình tam giác. Nó nằm trên bề mặt Trái Đất và phải được di chuyển nhất định giữa Trái Đất và Mặt trời, vào một thời điểm và địa điểm cụ thể khi Mặt Trời đang ở trên bầu trời. Nó phải diễn ra tại một thời điểm nhất định trong này, và điều quan trọng là thiết bị này được đặt ở vị trí chính xác tại điểm bán kính và góc giữa Mặt Trời và đường chân trời của Trái Đất.

D: Nó chỉ là một miếng kim loại sao?

L: Nó giống như kim loại và nó có hình tam giác. Nó có thể dài khoảng mét rưỡi (5 feet) và cao một mét (3 feet), và nó có dạng chữ V ngay ở giữa.

D: Anh nói là anh dạy họ cách sử dụng năng lượng từ mặt trăng và các ngôi sao? Sao có thể làm được?

L: Mặt trăng cũng có nhiều năng lượng. Loài người chưa bao giờ hiểu điều này. Đó là một dạng năng lượng thụ động, không năng động và mạnh mẽ giống như Mặt trời. Tuy nhiên năng lượng thụ động của mặt trăng cũng mạnh ngang với mặt trời.

D: Chúng tôi nghĩ nó lạnh.

L: Đúng, nó là một loại khác hoàn toàn. Và vì vậy tại sao loài người nghĩ nó lạnh, nhưng không phải đâu.

D: Loại thiết bị gì có thể thu được năng lượng của mặt trăng?

L: Nó là một mảnh sáng bóng như thủy tinh.

D: Anh có thể nhìn xuyên qua nó như thủy tinh?

L: Không. Nó bằng bạc và sáng bóng, và được đặt trên một bề hình vòng cung. Nó lơ lửng ở giữa, và xoay theo nhiều hướng. Nó lớn hơn nhiều so với thứ dùng cho mặt trời, vì bản chất của năng lượng. Nó có đường kính khoảng 15 mét (50 feet) và cao khoảng 6 mét (20 feet). Nó rất là lớn.

D: Có lẽ đó là lý do mà nó phải có một cái bề để quay xung quanh.

L: Vâng. Cần nhiều người để di chuyển nó.

D: Năng lượng từ mặt trăng thì dùng để làm gì?

L: Năng lượng từ mặt trăng có thể dùng để thay đổi tác động của thời gian lên hình dạng con người. Nó có thể dùng để chữa lành cơ thể con người. Nó được dùng cho nhiều thứ.

D: Làm sao nó thay đổi được ảnh hưởng của thời gian lên cơ thể con người nhỉ?

L: Khi một người già đi, sẽ có một sự cố trong việc giao tiếp của toàn hệ thống cơ thể người. Và vì sự cố đó, nó tác động đến các cơ quan khiến cho chúng bị lão hóa và không làm việc hiệu quả, do đó làm mất các chức năng quan trọng của cơ thể. Thiết bị này làm trẻ hóa cấu trúc tế bào, để chúng hoạt động bình thường như lúc chúng ta còn trẻ. Chỉ một số người được chọn mới có thể nhận những kiến thức này, để họ có thể ở lại Trái Đất trong một thời gian dài để hướng dẫn cho những sinh mệnh Trái Đất.

D: Năng lượng thì cần phải lưu trữ chứ không chỉ để hướng dẫn phải không?

L: Vâng. Nó được cất giữ ở những nơi bí mật. Mọi người được bảo rằng đây là những ngôi đền thờ các vị thần và họ bị làm cho sợ hãi nên họ muốn được ở một mình và không khám phá xem thứ gì bên trong. Mọi người không được phép vào những nơi này.

D: Và năng lượng mặt trời và mặt trăng đều được lưu trữ ở những nơi này?

L: Vâng. Ở những buồng riêng, vì năng lượng Mặt trời có thể sẽ bị phá hủy so với năng lượng của mặt trăng.

D: Anh cũng nói họ sử dụng nguồn năng lượng từ các ngôi sao? Việc đó được thực hiện như thế nào?

L: Họ lưu trữ được ánh sáng từ một số ngôi sao.

D: Các ngôi sao ở rất xa. Làm sao họ có thể làm điều đó nhỉ? Và các ngôi sao cũng không thể có nhiều năng lượng.

L: Không, chúng không có quá nhiều năng lượng, với vị trí của chúng trên bầu trời. Họ lập bản đồ các ngôi sao và theo dõi chúng thường xuyên để tìm hiểu về tiên tri. Hay tìm hiểu thêm về bản chất tâm linh của sự vật.

D: Ô vậ các ngôi sao không có quá nhiều năng lượng, mà đây là một chương trình nghiên cứu về các ngôi sao?

L: Một nghiên cứu về sự soi chiếu của các ngôi sao (đang khó khăn để tìm từ phù hợp) vào các thời điểm khác nhau và ...Tôi không hiểu. Các...sự soi chiếu khác của lời tiên tri. Lời tiên tri. Tôi đang bối rối.

D: Anh không quen thuộc với những thứ này? Ý anh có phải vậy không? Anh không hiểu nó là gì?

L: Vâng. Vị trí của các ngôi sao trên bầu trời cho họ các thông tin tiên tri, những thứ sẽ có thể xảy ra.

Rõ ràng là cô ấy đang cố gắng mô tả chiêm tinh học, nhưng đối tượng, Bartholomew thì không thể dùng từ ngữ nào để mô tả hoặc không hiểu khái niệm này. Một ví dụ khác chứng tỏ rằng chúng ta đang sử dụng tâm trí của anh ấy chứ không phải của Linda.

D: Có vẻ như là một nơi tuyệt vời và một thời điểm tuyệt vời, khi họ được trao tặng những thứ tuyệt vời này để khiến cuộc sống của họ tốt đẹp hơn. Điều gì đã xảy ra?

L: Đó đôi khi là thời gian tuyệt vời. Những pháp sư này sử dụng kiến thức của họ một cách khôn ngoan. Họ giúp người của họ tiến bộ lên. Họ tử tế. Họ chữa lành những vết thương. Họ bảo vệ người dân. Họ dạy người dân nhiều thứ. Và rồi nó cũng lại xảy ra như đã từng xảy ra, những điều tồi tệ lại diễn ra và lớn lên như cỏ dại trên cánh đồng. Cuối cùng chúng sẽ nuốt chửng lúa mì hoặc ngũ cốc. Và những thứ tốt đẹp này lại biến mất.

D: Điều này xảy ra từ từ hay đột ngột?

L: Đó là quá trình suy thoái từ từ.

D: Và nó khiến cho các kiến thức mất đi?

L: Vâng. Những kiến thức tuyệt vời này được trao cho người Trái Đất như món quà và đã bị phá hủy bởi cuộc nổi dậy của những người bình thường, những người muốn chiếm lấy năng lượng của mặt trời. Họ phát hiện ra nó được cất giữ trong một ngôi đền mà họ cho là các vị thần. Và họ muốn đem điều này cho tất cả mọi người. Họ nghĩ nó sẽ giúp họ có thêm sức mạnh. Và họ dấy lên một đội quân để xâm chiếm ngôi đền, và tàn sát các pháp sư. Và khi họ bước vào ngôi đền, tất nhiên, họ không thể sử dụng năng lượng đúng cách, vì họ không có kiến thức cho việc đó, và dẫn đến nó bị phá hủy. Các vụ nổ lớn, hỏa hoạn, tàn phá hàng loạt. Và nó đã mất.

D: Năng lượng từ mặt trăng cũng đã bị phá hủy đúng không?

L: Đúng. Năng lượng từ mặt trăng không có nguy cơ bị nổ. Tuy nhiên, nó được cất giấu đó nên cũng bị phá hủy.

D: Các thiết bị ban đầu cũng bị phá hủy luôn sao?

L: Vâng, vì chúng được giữ cùng một nơi.

D: Chẳng nhẽ những người đến từ ban đầu để cho họ kiến thức này lại đến và ban tặng lần nữa?

L: Không, họ đã biến mất khỏi Trái Đất từ rất lâu, nhiều trăm năm rồi. Họ trở về quê nhà. Họ không biết chuyện gì đã xảy ra.

D: Nhóm sinh mệnh đó có vẻ là một nhóm tích cực. Họ cố gắng ban tặng cho con người những kiến thức để sử dụng.

L: Vâng. Họ đã rất đau buồn khi biết chuyện nhưng rất lâu sau khi chuyện đó xảy ra. Và quyết định đã được đưa ra là không thay thế nó vào thời điểm đó.

D: Nhưng chắc phải có những người sống sót trong nhóm người Trái Đất.

L: Vâng, có những người sống ở vùng xa xôi hẻo lánh, không tham gia vào việc xâm chiếm ngôi đền. Họ ở cách xa trung tâm của cuộc chiến. Họ đã rất già hoặc còn rất trẻ, và họ nghĩ chính sự tức giận của các vị thần trong đền đã gây ra vụ ố. Nên họ không biết chuyện thực sự diễn ra là gì.

D: Tôi tưởng tượng cuộc sống của họ đã hoàn toàn khác sau sự kiện đó.

L: Vâng, đúng vậy, vì họ phải dựa vào những kiến thức ít ỏi mà họ có. Họ chỉ có thể trông trọt những gì họ còn nhớ được. Họ không có sự chỉ dẫn nào từ các pháp sư. Tuy nhiên, họ đã xoay sở được. Họ đã làm rất tốt với những nguồn lực ít ỏi mà họ có.

D: Họ có lẽ sẽ không bao giờ có thể trở lại tình trạng mà họ đã có với các năng lượng và sức mạnh giúp cho họ.

L: Họ không thể. Đó là một bước lùi lớn. Nhiều thứ biến mất. Nhiều công nghệ và nhiều bí mật.

D: Những người sống sót có quay trở lại cuộc sống nguyên thủy không?

L: Vâng. Tuy nhiên, họ vẫn tiếp tục xây dựng nhà cửa, trông trọt và buôn bán với những người khác như trước.

D: Vậy là họ vẫn nhớ cách xây nhà bằng đá.

L: Vâng. Tuy nhiên, họ không có các thiết bị mà trước đây họ có thể dùng để vận chuyển đá. Họ phải làm tất cả bằng tay. Không còn năng lượng nào để vận chuyển.

D: Có phải năng lượng mặt trời được dùng để vận chuyển đá vào vị trí không? (Có) Thi thoảng thì làm bằng tay? Anh hiểu ý tôi là gì không?

L: Vâng, tôi đoán là bà có thể gọi nó như vậy. Năng lượng này đi vào đá hoặc bất cứ thứ gì để di chuyển nó, và nó hút như một nam châm vào bất cứ vị trí nào cần chuyển đến. Và khi đã chạm đến vị trí đó nó sẽ ở đó.

D: Vậy sau khi phá hủy các nguồn năng lượng này họ phải làm hoàn toàn bằng tay.

L: Đúng rồi. Vì họ không biết làm như thế nào.

Tôi đưa Linda trở lại. Phiên này không thể dài như bình thường vì chúng tôi phải chuẩn bị cho bữa tiệc, và chúng tôi còn rất ít thời gian.

Khi Linda tỉnh lại cô ấy nói về cách cô ấy cảm nhận các thiết bị. Trong trường hợp thiết bị năng lượng Mặt Trời cô lấy một mảnh giấy và gấp đôi nó lại để minh họa góc tam giác.

Vì phải tập trung làm việc để chỉnh sửa lần cuối và hiệu đính bộ sách về nhà tiên tri Nostradamus, tôi đã không thể sắp xếp thời gian làm việc với Linda lần nữa cho đến khi tôi về Little Rock vào tháng Sáu năm 1990 nhân dịp một hội nghị các nhà văn.

Tôi lái xe đến Little Rock vào tháng Sáu năm 1990 để tham dự Hội nghị các nhà văn. Ngoài ra tôi dự định làm việc với cả Linda và Janice, dù lịch trình đã kín. Tôi chỉ có thể có một phiên làm việc với Linda.

Tôi dùng từ khóa để đưa Linda trở lại thời kỳ của những sinh mệnh ánh sáng và tiếp tục câu chuyện của Bartholomew với chúng.

L: Tôi đang ở giữa những sinh mệnh ánh sáng. Họ đang dội bom tôi với những câu hỏi. Có quá nhiều thứ cần biết, và chúng tôi đang rất hào hứng để tiếp thu hết những kiến thức này để giữ chúng an toàn, để trao cho những người khác vào thời điểm thích hợp. Chúng tôi thấy rất may mắn được lựa chọn để làm việc này. Có nhiều chuyện nhầm nhứ. Tôi phải trấn an mọi người để tiếp tục công việc. (Ngừng). Bây giờ tôi đã hoàn thành việc này và chúng tôi sẵn sàng tiếp tục sứ mệnh này.

D: Anh có thể đọc lại cho tôi các câu hỏi mà họ đã hỏi không?

L: Có nhiều câu hỏi, và mọi người nói cùng lúc. Chúng tôi đang nói tiếp từ lúc mà sự phấn khích bắt đầu gây ra sự gián đoạn. Nó liên quan đến các nguồn năng lượng nhận được từ Mặt trời và mặt trăng. (Hai tháng đã trôi qua, nhưng họ vừa nói tiếp từ lần hội thoại trước). Chuyện này dẫn đến sự phấn khích. Vì có nhiều Mặt trời và mặt trăng trong vũ trụ, và chúng đều có sức mạnh và năng lượng. Các hành tinh đều giống nhau, và năng lượng có thể được khai thác như trên Trái Đất để sử dụng cho con người và các cuộc du hành giữa các hành tinh.

D: Ý anh là nó có thể được sử dụng như một nguồn năng lượng?

L: Vâng. Nó có thể sử dụng được cho nhiều thứ. Không chỉ thúc đẩy và là nguồn sức mạnh và năng lượng mà còn nhiều công dụng khác. Cộng với sự phát triển tâm linh của các sinh mệnh sống trên một hành tinh hoặc một khu vực cụ thể. Nó có tiềm năng chữa lành và với sự chữa

lành này, sự phát triển tâm linh và kiến thức sẽ phát triển. Chuyện này đã gây ra sự gián đoạn vì nó quá thú vị.

D: Họ chưa từng được nghe chuyện này trước đây à?

L: Một vài người có nghe rồi nhưng phần lớn thì chưa. Họ đã nghĩ về những điều này nhưng không chắc lắm. Một số người thì xem như đây là sự xác minh.

D: Tất nhiên, vấn đề luôn là làm thế nào để khai thác năng lượng và khiến chúng hữu dụng theo nhiều cách.

L: Chính xác, nhưng nó không phải là một quá trình khó khăn. Nó chỉ là một nhiệm vụ đơn giản. Tuy nhiên, không phải nhiều người biết về nó, vì nó quá đơn giản. Đó là một quá trình phóng đại, hấp thụ năng lượng thông qua độ phóng đại từ Nguồn. Năng lượng được gom lại và phóng đại gấp mười lần, sau đó hấp thụ vào một thiết bị để phân phối vào thời điểm thích hợp. Quá trình phóng đại là quan trọng nhất. Và chỉ khi điều này được hiểu và được thực hiện vào thời điểm thích hợp, quá trình mới thành công. Thu thập và phân phối năng lượng sẽ không thành công trừ khi quá trình phóng đại diễn ra chính xác. Đây là điểm mà nhiều người đã thất bại. Họ đã có nhưng đã quên mất khía cạnh quan trọng của quá trình.

D: Khía cạnh đơn giản đó là gì?

L: Khía cạnh đơn giản không phải là kích thước mà là chất lượng của vật liệu được sử dụng để phóng đại năng lượng. Vật liệu này không thể tìm được ở nhiều nơi trong vũ trụ. Nó chỉ có thể tìm ở một vài hành tinh nhất định. Trái Đất là nơi có thể tìm được chất này. Và đó là lý do tại sao hiệp ước toàn cầu với người Trái Đất lại quá quan trọng với tất cả mọi người, dù người Trái Đất vẫn đang trong thời kỳ sơ khai. Và đã có nhiều sự cố gắng để giúp đỡ họ phát triển đến mức hiểu biết cao hơn, và cũng đã thất bại nhiều lần.

D: Hiệp ước đó là gì?

L: Một hiệp ước với người Trái Đất trong nhiều lần để cho phép các chuyến bay giữa các thiên hà đến và buôn bán vật liệu này. Đôi khi có sự gián đoạn trong giao dịch vì bản chất muốn chiến tranh của người Trái Đất. Nhiều thứ bị phá hủy, nhiều người đi, và hiệp ước mới lại phải thương lượng lại. Hầu hết các lần này được thực hiện với các nhà lãnh đạo ở các khu vực cụ thể trên Trái Đất. Đôi khi họ có thể thương lượng với các công dân tự nhân phụ trách một khu vực cụ thể.

D: Tôi đang nghĩ đến một hiệp ước thông thường được thương lượng để đổi lấy thứ gì đó. (Đúng). Người Trái Đất đã nhận được cái gì?

L: Người Trái Đất nhận các công nghệ mà họ chưa từng biết đến trước đó, hoặc sự giúp đỡ về công nghệ mà họ đang phát triển trong giai đoạn rất sơ khai. Trong các hiệp ước này họ nhận được thông tin để giúp họ phát triển những gì họ đang thực hiện tại thời điểm đó. Nó chỉ giúp đẩy nhanh quá trình lên rất nhiều. Và nhiều kiến thức được đưa vào thực hành.

D: Vật liệu đó là gì mà họ lại thèm khát như vậy?

L: Vật liệu này là một khoáng chất được tìm thấy ngay bên dưới bề mặt Trái Đất. Đó là một chất bột mịn, nếu đặt dưới áp suất, nó sẽ tạo thành các tấm mỏng. Các tấm mỏng này được sử dụng trong quá trình phóng đại, và phải được thay đổi liên tục khi chúng lọc năng lượng ngay sau khi sử dụng. Chúng phải được thay đổi liên tục. Có nhiều khoáng chất này ở nhiều nơi trên Trái Đất. Và rất dễ để tìm được chúng bằng công cụ phù hợp.

D: Khoáng chất đó rất phổ biến. Nó có màu gì vậy?

L: Màu xám, các sắc màu xám khác nhau. Đôi khi có thể nhầm với bụi, nhưng nó rất mịn, gần như là bột.

D: Trong quá trình tạo ra các tấm này, anh nói rằng cần phải đặt chúng dưới áp suất. Đó có phải là áp suất từ nhiệt hay từ bước nào khác trong quá trình chuyển đổi bột thành các tấm mỏng?

L: Không, nó chỉ cần một áp suất thật lớn. Trong buồng áp suất, với áp suất lớn sẽ trở nên rất nóng. Không cần phải thêm nhiệt vào. Chỉ cần có áp suất lớn thì sẽ rất là nóng do áp lực tác động lên.

D: Và nó tạo thành các tấm mỏng?

L: Vâng. Các tấm rất mỏng, rất dẻo.

D: Và chúng được sử dụng trong quá trình phóng đại. (Vâng). Và anh nói rằng năng lượng sau đó được hấp thụ vào một buồng thu gom? (Vâng). Anh nói nó chỉ được dùng 1 lần. Nếu nó hoạt động bên trong một thứ giống như tàu, liệu nó có phải thực hiện trên 1 cái tàu không?

L: Vâng. Có một bộ phận thu thập trong con tàu, trong bụng của con tàu. Nhiều năng lượng được lưu trữ ở đây cho các chuyến đi dài. Trong này không cần nhiều không gian cần thiết cho việc lưu trữ vì năng lượng rất mạnh và có thể sử dụng trong một thời gian dài.

D: Vậy là con tàu có thể đi một khoảng cách xa trong một thời gian dài mà không cần bổ sung năng lượng?

L: Vâng. Nhiều, nhiều năm.

D: Và con tàu cần phải trở về nguồn để nạp lại?

L: Vâng. Tuy nhiên, hiện giờ họ đang nghiên cứu một thiết bị để có thể lưu trữ năng lượng từ các mặt trăng và mặt trời khác bằng cách đặt các tấm này trên tàu. Tuy nhiên, điều này không thành công vì các tấm này rất... (Ngưng một hồi lâu) Tôi nghĩ từ phù hợp là “mong manh”. Và họ phải bảo quản chúng theo một cách thức nhất định trong một nhiệt độ nhất định. Nếu môi trường thay đổi thì khả năng khuếch đại năng lượng của các tấm này sẽ mất. Cũng không thể tạo ra các tấm này quá lâu trước khi sử dụng vì chúng có thể mất khả năng này. Khoáng chất tạo

ra các tấm này thì có thể được lưu trữ trong một thời gian dài mà không mất khả năng, nhưng các tấm mỏng này, một khi đã làm ra thì phải được sử dụng trong một thời gian ngắn.

D: Khi ở trong điều kiện tự nhiên, như ở Trái Đất, các tấm này có ổn định hơn không?

L: Không. Chúng cũng có các vấn đề đó. Chất bột khoáng chất có thể được lưu trữ trong thời gian dài. Một khi đã ép chúng thành tấm, chúng phải được sử dụng sớm.

D: Có nguy hiểm cho con người hoặc bất kỳ sinh mệnh nào khi sử dụng chất này không? (Không). Vậy nó là một thành tố hoặc nguyên tố an toàn?

L: Vâng. Nó là thứ mà bà sẽ gọi là “tro”. Nó không có các đặc tính cụ thể nào cho đến khi quá trình nén áp dụng và kích hoạt nó.

D: Vậy đây là thứ mà các sinh mệnh muốn có khi họ giao kèo với Trái Đất.

L: Vâng. Nếu không thì Trái Đất sẽ chỉ có các thiết bị của người Trái Đất, là những người rất khó đoán và đã thử thách sự kiên nhẫn của nhiều người từ các vùng đất khác.

D: Có phải có một nhóm người đã học được cách sử dụng yếu tố này như một nguồn năng lượng?

L: Không, có nhiều người biết về nó, và họ ghé đến nhiều lần. Tuy nhiên, họ được điều khiển bởi một hội đồng. Có những người đại diện cho các hành tinh ngòai trong hội đồng này. Và họ ra quyết định ai có thể đến thăm và họ có thể trao và nhận cái gì từ Trái Đất. Tất cả đều được quyết định từ trước khi có bất kỳ hành động nào. Không ai có thể đến mà không có sự cho phép của hội đồng này.

D: Tôi đã nghe về hội đồng này trước đây, và tôi luôn tò mò không biết nó nằm ở đâu. Anh có thông tin đó không?

L: Hội đồng này nằm ở nơi mà bất cứ ai cũng không thể tiếp cận được trừ thành viên hội đồng. Và họ phải là một sinh mệnh được tôn trọng bởi người của họ. Không ai biết chính xác nó nằm ở đâu.

D: Nhưng đó phải là một nơi vật chất chứ?

L: Không, nó không phải là một nơi vật chất. Nó ở trên một cõi giới khác và chỉ những người đủ tiến hóa mới có thể đến đó.

D: Và họ cho phép ai đến và lấy chất liệu này. Và để trao đổi kiến thức với người Trái Đất.

L: Chính xác.

D: Tôi nói có đúng không khi cho rằng các nhóm khác cũng đến với những lý do khác ngoài việc lấy chất liệu này?

L: Vâng. Vài nhóm đến để tìm hiểu lý do tại sao chúng tôi làm những việc đó. Họ đến để quan sát cách làm. Một số đến để dạy chúng tôi làm thế nào để trở thành người hòa bình hơn. Có nhiều lý do tại sao họ đến, không chỉ vì mục đích giao dịch. Một số đến chỉ vì tò mò, nhưng không thường xuyên, bởi vì họ không được cho phép vào nơi này chỉ vì tò mò.

D: Họ chắc phải có mục đích.

L: Đúng rồi.

D: Có nhóm nào từng đến với các mục đích tiêu cực chưa?

L: Không thường xuyên, vì hội đồng rất thông thái và họ không cho phép điều đó. Người Trái Đất có đủ chuyện tồi tệ trong nhiều kiếp rồi. Tuy nhiên, đôi khi người đến thậm chí có tham gia vào những chuyện tiêu cực trên Trái Đất và phản ứng theo cách có thể làm cho họ tiêu cực. Khi họ bị loại bỏ khỏi nơi này thì họ không còn như vậy nữa.

D: Vậy có một cách để thu thập năng lượng và tạo ra lực đẩy cho các con tàu. Có còn cách nào khác không?

L: Có nhiều cách để tạo lực đẩy cho các con tàu. Đây chỉ mới là một cách. Tuy nhiên cách này không chỉ là quan trọng hơn trong việc thu thập năng lượng, nó còn ít gây ra các vấn đề môi trường cho các hành tinh. Đây là một giải pháp mạnh và có thể lưu trữ dễ dàng trong không gian nhỏ. Điều đó rất đáng được mong đợi.

D: Vậy các phương pháp khác thì nguy hiểm hơn hoặc có hại cho môi trường?

L: Nhiều lắm, như bà biết trong khoảng thời gian mà bà đang sống trên Trái Đất. Điều này đang được thực hiện trong khoảng thời gian của bà khi mọi người trở nên nhận thức tốt hơn về những gì có thể làm, nhiều thứ mà bà hiện đang sử dụng làm năng lượng sẽ không còn lâu nữa trên Trái Đất. Nhưng sẽ cần một sự thức tỉnh. Có nhiều người không mong muốn sự thay đổi này.

D: Có phải những sinh mệnh này sử dụng các loại năng lượng nguy hiểm hơn cùng một lúc không?

L: Không, không phải loại sức mạnh mà bà đang nói đến. Năng lượng hạt nhân đã được nghiên cứu, nhưng chưa bao giờ được dùng. Nó đã bị loại bỏ vì quá ô nhiễm cho thiên hà. Nó không phải là một nguồn năng lượng tốt vì rất dễ bay hơi.

D: Vậy họ đã tìm ra giải pháp an toàn hơn. Tôi đang nghĩ nếu nguyên tố đó quá hiếm và khó tìm thấy trên các hành tinh khác, họ có thể đã phát triển các phương pháp khác thuận tiện hơn cho họ.

L: Đúng là như vậy. Họ đã tìm thấy các hành tinh khác nơi yếu tố khoáng chất này có nhiều. Tuy nhiên, Trái Đất là nguồn gần hơn các hành tinh khác. Và đó là lý do vì sao họ theo đuổi. Nếu không Trái Đất sẽ bị bỏ mặc. Chỉ là thuận tiện hơn.

D: Và người Trái Đất có thể phát triển điều này nếu họ hiểu quy trình?

L: Vâng. Quá trình này đã được trao cho một số người, nhưng không được chấp nhận lắm, vì có nhiều người hưởng lợi kinh tế từ những cách khác. Và những cách khác dường như, là một nguồn tốt hơn với người Trái Đất. Họ nghĩ đó là những thứ đã ở đây lâu hơn. Nhưng thực tế thì không phải vậy. Những nguồn năng lượng khác đã được sử dụng ở đây rất lâu. Tuy nhiên, chúng cũng đã biến mất nhiều lần.

D: Tôi nghĩ có thể là vì nó quá đơn giản nên họ không tin nó sẽ hiệu quả.

L: Một phần thôi, nhưng thực tế thì sâu hơn. Điều này liên quan đến quyền lực và lòng tham. Có một câu hỏi từ học sinh của tôi. Họ muốn biết yếu tố kia đã được phát hiện như thế nào bởi những người đến thăm. Tôi đang nói với họ rằng các tàu không gian lại đến Trái Đất một lần nữa. Và tình cờ họ phát hiện ra chất liệu mà họ đã sử dụng để tạo năng lượng. Đó là một sự phát hiện khá tuyệt vời, và họ đã rất mừng khi tìm thấy nó, vì họ đã đi rất xa vào các thiên hà để tìm kiếm chất liệu này. Chuyến đi lần này là để cung cấp kiến thức y học cho các thầy thuốc đang hành nghề y cổ điển và đã làm chết rất nhiều người. Họ đến để dạy các thầy thuốc một số kiến thức cơ bản về cấu tạo vật lý, sinh học của con người. Đây là một hoạt động rất cần thiết để giúp phát triển hành tinh này. Lúc đó đang có một trận dịch lớn và nhiều người chết mỗi ngày. Họ đang phải quyết định làm gì với những xác chết. Và khi họ đang đào các ngôi mộ tập thể để chôn xác chết thì họ phát hiện ra khoáng chất này.

D: Ý anh là người không gian hay người Trái Đất?

L: Người Trái Đất. Người không gian đang quan sát những gì diễn ra lúc đó. Họ không bao giờ can thiệp vào cuộc sống hàng ngày của loài người. Họ chỉ quan sát và cung cấp các con đường để loài người học công nghệ của họ.

D: Nhưng nếu họ không can thiệp, thì làm sao họ trao thông tin cho con người, những thầy thuốc?

L: Thông qua thần giao cách cảm. Các thầy thuốc nghĩ rằng đó là những thứ mà họ tự khám phá ra. Họ cần biết rằng các bệnh lây truyền từ người này qua người khác như thế nào, và chúng sống trong máu người như thế nào. Máu rất quan trọng đối với sinh lực của cơ thể con người.

D: Và con người, các thầy thuốc, họ không biết bệnh dịch lây như thế nào?

L: Không, họ không nhận ra được sự cần thiết và giá trị của máu chảy trong cơ thể con người. Nó rất cần thiết cho sinh lực của con người. Và nó đã không được vệ sinh tốt.

D: Họ đã không biết về vi trùng ở thời điểm đó đúng không?

L: Không. Đây là những điều mà người không gian đang cố truyền đạt, về vi khuẩn và về việc để cho máu chảy.

D: Để cho máu chảy?

L: Họ không ngăn máu chảy ra khỏi cơ thể. Họ không biết máu là cần thiết. Và nếu có ai đó bị thương và chảy nhiều máu thì họ không tìm cách cầm máu. Họ không biết là cơ thể cần có một lượng máu nhất định để duy trì sự sống. Đây là một trong những sai lầm mà họ mắc phải. Và việc không vệ sinh sạch sẽ cũng gây ra nhiễm khuẩn. Vi khuẩn xâm nhập vào cơ thể và vào dòng máu. Thời đó họ đã không biết tẩy uế, giặt giũ và sống sạch sẽ. Họ không có kiến thức về hóa dược. Bước đầu cần dạy cho họ cách sử dụng nước để tắm rửa sạch sẽ mỗi ngày. Và giữ cho môi trường sạch sẽ.

D: Họ có thể truyền kiến thức này cho một thầy thuốc hay chín.

L: Nhiều. Hạt giống kiến thức này đã được trồng trong tâm trí họ, từ người này qua người khác. Phần lớn các thầy thuốc nghĩ là ý tưởng do họ nghĩ ra. Kiến thức được truyền đạt theo cách để họ không nghĩ rằng ý tưởng này đến từ một ai khác. Nó giống như ý tưởng này nảy ra trong đầu họ.

D: Tôi đang nghĩ nếu họ chỉ truyền đạt cho một người nào đấy, anh ta có thể thấy sợ hãi hoặc bị coi là bất thường.

L: Không. Họ đã truyền đạt cho nhiều người. Và khi họ trao đổi thì họ đồng ý rằng đây là một ý hay.

D: Nhưng không phải những sinh mệnh này nghĩ rằng đó là đang can thiệp hay sao?

L: Không. Họ trao tặng như một món quà và việc cá nhân đó có muốn nhận hay không là chuyện của họ. Điều này không được coi là sự can thiệp và họ có cơ hội để từ chối. Điều gì đó phải được thực hiện. Quá nhiều người đã chết.

D: Có phải bệnh dịch này xảy ra cùng lúc khi họ quyết định cung cấp thông tin cho con người không?

L: Bệnh dịch xảy ra khi họ đến. Đó là lý do tại sao họ đến. Nhiều người đang chết. Và họ sợ là sự cân bằng cuộc sống sẽ bị ảnh hưởng, và loài người sẽ chết trên hành tinh này. Và không ai mong đợi điều đó xảy ra. Nhóm người này được gửi đến để thực hiện nhiệm vụ này. Và họ đã làm rất tốt, họ đã ban tặng một món quà để tìm thấy một nguồn năng lượng tốt hơn những gì họ đã từng biết.

D: Vậy khoáng chất này không phải là thứ mà họ đang sử dụng vào thời điểm đó?

L: Họ đã từng thử nghiệm nó. Tuy nhiên, loại vật liệu này không có sẵn nơi họ ở, và họ phải đi một chuyến dài để tìm nó. Nên ý tưởng đó đã bị loại bỏ.

D: Năng lượng mà họ dùng cho đến lúc đó là gì?

L: Họ dùng ánh sáng. Và điều đó ổn. Tuy nhiên, nhiều lần không có ánh sáng và họ bị hết năng lượng.

D: Ánh sáng đó đến từ đâu?

L: Nó được tổng hợp từ các tấm mỏng. (Cô ấy nói chậm lại theo kiểu cô đang không hiểu là cô nhìn thấy gì). Các tấm mỏng. Tấm năng lượng. Tuy nhiên, có nhiều nơi họ đã từng đến thì không có ánh sáng để nạp lại các tấm này. Và vì vậy họ hết năng lượng, và phải được một phương tiện khác đến cứu.

D: Nguồn ánh sáng ban đầu do đâu mà có?

L: Từ Mặt Trời ở nhiều thiên hà khác nhau.

D: Nhưng sẽ rất là xa khi họ du hành trong không gian.

L: Vâng. Đây là một bất lợi. (Chậm lại, như thể đang nghiên cứu gì đó). Một số tấm năng lượng có thấu kính phóng đại để truyền ánh sáng từ những mặt trời ở khoảng cách rất xa. Nhưng để làm việc này thì cần có những máy móc rất lớn, và không khả thi để đặt trên các con tàu. Vì vậy họ chỉ có các tấm năng lượng và họ không thể đi quá xa vì sợ hết nhiên liệu.

D: Còn sức mạnh của pha lê thì sao? Họ có từng thử nghiệm chưa?

L: Chưa. Vào thời điểm đó họ không nghĩ đến khả năng đó. Họ đang tìm kiếm một hệ thống khác, bởi vì khi đang di chuyển ở khoảng cách rất xa, di chuyển ra khỏi phạm vi của nguồn sáng là không tốt.

D: Vậy vật chất mới này có tính phóng đại tuyệt vời phải không?

L: Không, bản thân vật liệu này không có những đặc tính đó. Tuy nhiên, họ có khả năng biến đổi nó với khả năng phóng đại mà họ đã từng có. Đây là một quá trình rất đơn giản để biến đổi những hạt này qua hệ thống của họ, và chúng cũng có thể được lưu trữ trong những bình chứa nhỏ, nên khi di chuyển ở các khoảng cách xa vẫn có thể đem theo ít bình chứa.

D: Nguồn năng lượng vẫn là dùng ánh sáng chứ?

L: Vẫn dùng, ánh sáng là cần thiết và hữu dụng. Tuy nhiên, những hạt này được sử dụng để lưu trữ ánh sáng. Đây chính là đặc tính còn thiếu trong toàn bộ hệ thống năng lượng của họ. Các hạt này cho phép lưu trữ năng lượng trong các thùng chứa rất nhỏ, thay vì phải dùng các tấm lớn như trước đây để làm sức phóng tàu. Phát hiện này mang tính cách mạng cho toàn bộ hệ thống năng lượng của họ, và họ đã tìm ra nhiều cách để sử dụng nó. Nó được sử dụng không chỉ cho các phương tiện di chuyển mà còn cho nhiều các hoạt động khác. Ban đầu họ chỉ lấy nó nhưng thời gian sau họ phải thương lượng để có nó. Họ đã bị phát hiện và họ phải đổi chác để có nó. Nhưng họ đã không phải làm điều này trong một thời gian rất dài. Lúc đầu khi bị phát hiện, họ chỉ chuyển đến một nơi khác không có người ở vào thời điểm đó. Nhưng khi dân số Trái Đất đông lên, không còn nhiều khu vực họ có thể lấy được loại khoáng chất này mà không có dân cư sinh sống. Vì vậy các cuộc đàm phán đã được thực hiện với nhiều chính phủ trên Trái Đất chứ không chỉ một nơi. Họ đã sợ là họ sẽ không được khai thác nữa nên họ đã thỏa thuận với nhiều nơi khác nhau.

D: Chúng ta có thể trở lại lịch sử một chút vào lúc anh đang nói đến? Anh nói họ đã thỏa thuận với người Trái Đất để họ có thể khai thác vật liệu này. Và họ sẽ thưởng cho những người đó những công nghệ nào đó, kiến thức nào đó để họ có thể sử dụng cho cuộc sống vào thời điểm đó.

L: Đúng vậy.

D: Vậy thì điều gì sẽ xảy ra nếu hiệp ước bị phá vỡ?

L: Hiệp ước sẽ bị phá vỡ trong nhiều trường hợp khi bản chất vật chất của con người để cho quyền lực và lòng tham xâm chiếm. Để họ muốn sử dụng công nghệ này cho các mục đích gây chiến, phá hủy, hơn là giúp đỡ loài người. Khi điều này xảy đến, loài người sẽ cố gắng chinh phục các sinh mệnh không gian. Và khi chuyện này xảy ra, những sinh mệnh không gian sẽ rời đi một thời gian, cho đến khi thể hệ mới phát triển và một hiệp ước mới có thể được thực hiện.

D: Vậy là người Trái Đất đã sử dụng công nghệ được ban cho vào bất cứ mục đích hoặc lợi ích nào và dẫn đến những cuộc chiến. Đó có phải điều anh muốn nói?

L: Vâng. Nó xảy ra rất nhiều lần.

D: Có vẻ lạ khi họ lại muốn đối đầu với những người đã ban tặng cho họ.

L: Họ nghĩ nếu họ có sức mạnh, họ có thể kiểm soát những người này và khiến những người này phải làm theo ý họ. Họ nghĩ họ có nguồn vật liệu duy nhất mà những sinh mệnh này cần, nhưng đó là một sai lầm, vì còn nhiều nguồn khác trên Trái Đất.

D: Vậy là những sinh mệnh đó sẽ rút lui?

L: Vâng. Họ rời đi. Và nhiều lần, tùy vào những vi phạm, họ có mang theo tất cả các công nghệ hoặc phá hủy nó để nó không bị sử dụng sai mục đích. Rồi loài người lại thoái hóa một lần nữa. Điều này xảy ra rất nhiều lần trong cuộc đời của Trái Đất này. Nhân loại cứ tiến lên một bước cao hơn rồi lại cho phép quyền lực và lòng tham xâm chiếm họ và đó là những gì họ đã học được. Rồi họ lại bị phá hủy, và lại lùi lại rất nhiều bước.

Khi Bartholomew bước vào thế giới của những sinh mệnh ánh sáng này, anh ấy dường như đã vượt qua khái niệm về thời gian, hoặc nói đúng hơn, thời gian không còn tồn tại ở đó. Ban đầu anh ta cung cấp thông tin từ tâm trí của Bartholomew, những thông tin được cung cấp từ người bạn kỳ lạ của anh ta. Nhưng càng về sau, anh ta càng tiếp cận những thông tin từ tương lai mà Bartholomew không có. Anh ta đã thực sự vượt thời gian và ở một nơi mà quá khứ, hiện tại, tương lai là một. Đó là cách duy nhất tôi có thể giải thích được về việc tại sao anh ta có thông tin về thời điểm hiện tại mà chúng ta đang sống. Tâm trí của anh ta (kết hợp với Linda) đã mở rộng khả năng tiếp cận và đồng hóa các sự kiện phức tạp liên quan.

Nhưng mục đích của việc dạy những sinh mệnh ánh sáng này là gì? Họ sẽ tham gia phần nào trong thời đại của chúng ta?

L: Con người đã không thể học bài học đủ từ những lần vấp ngã trong quá khứ để họ có thể tiến hóa lên một điểm nhất định. Đây đã là vấn đề rất nghiêm trọng xảy ra trong suốt nhiều thế hệ. Những sinh mệnh này đang hy vọng một lúc nào đó có thể giúp người Trái Đất trong quá trình tiến hóa của họ qua không gian. Một khi họ tiến hóa qua không gian này, họ sẽ tiến hóa vượt xa hơn. Một trở ngại tiếp tục gây ra những bước lùi lớn như những sai lầm trong quá khứ. Vì vậy đó là lý do tại sao chúng ta đang gặp nhau lúc này, để tìm cách thu hẹp khoảng cách, để loài người có thể tạo ra bước tiến nhảy vọt trong quá trình tiến hóa. Chúng tôi đang giúp để thực hiện điều này. Tất cả sinh mệnh này ở đây hôm nay mong muốn được giúp đóng hồ sâu này lại một lần và mãi mãi. Để loài người có thể tiến hóa thành thứ mà họ đã luôn muốn. Và họ sẽ không thể tự đóng cái hồ này lại với sự thiếu hiểu biết của họ.

D: Họ giúp chúng ta bằng cách nào?

L: Nhiều người sẽ sớm được gửi đến để làm việc mỗi ngày. Để khai sáng một cách tinh tế, để gửi một thông điệp yêu thương, để có thể đóng hồ sâu này lại một lần và mãi mãi. Nhiều người sẽ chọn không ở lại Trái Đất. Nhưng những người ở lại sẽ làm việc rất chăm chỉ và sẽ được ban cho nhiều điều tuyệt vời.

D: Ý anh là những sinh mệnh ánh sáng nhỏ bé này sẽ đến Trái Đất để giúp đỡ? (Vâng). Họ sẽ làm điều đó như thế nào? Liệu họ có tồn tại ở dạng năng lượng ánh sáng không?

L: Một số sẽ như thế. Một số khác sẽ có khả năng xâm nhập vào cơ thể người. Một sinh mệnh ánh sáng có khả năng đi vào mười cơ thể người cùng một lúc. Và làm cơ thể con người nhẹ đi, và phát triển tư tưởng và tâm linh mà hiện giờ con người chưa thể làm được.

D: Vậy họ sẽ nhập vào các cơ thể con người đang sống trên Trái Đất và đang bị chiếm giữ bởi một linh hồn khác?

L: Vâng. Họ sẽ không phá vỡ bất kỳ quy luật tự nhiên nào hay chiếm giữ cơ thể. Họ chỉ là một đốm sáng để thắp sáng cơ thể vật lý, và tạo điều kiện cho nó phát triển.

D: Tôi nghĩ ý anh là họ sẽ nhập vào như một linh hồn và sống một cuộc đời từ khi còn bé?

L: Không, không. Điều này là không thể. Những sinh mệnh ánh sáng này rất nhẹ và đã tiến hóa đến mức họ không cần phải tồn tại vật chất. Họ không được thiết kế để làm điều đó. Họ nằm ngoài khái niệm của bà. Họ không phải là một linh hồn như bà thường nghĩ. Họ là sinh mệnh ánh sáng tiến hóa từ vị Thần của mọi tạo vật. Nguồn.

D: Nhưng linh hồn của chúng ta cũng tiến hóa từ đó.

L: Vâng, thật sự là như vậy. Tuy nhiên, có nhiều nguồn khác nhau từ nguồn Một, và họ được thiết kế khác nhau cho những mục đích khác nhau. Tuy nhiên họ đều là thành phần của một nguồn giống nhau.

D: Nhưng nếu họ đi vào cơ thể con người một thời gian - anh nói nó không chiếm hữu hay chiếm đoạt mà là để giúp đỡ - nó có được phép làm theo các quy tắc của vũ trụ không? Tôi đang nghĩ những linh hồn là để bảo vệ thể xác. Có thứ gì khác được phép xâm nhập không?

L: Có. Nó có thể xâm nhập nếu nó được đồng ý trước. Những sinh mệnh ánh sáng rất thuần khiết nên họ sẽ không áp đặt ý muốn của họ lên người khác. Có nhiều linh hồn đang hồi hộp chờ đợi sự trợ giúp của họ.

D: Vậy ý thức của cá nhân đó không biết chuyện gì đang xảy ra?

L: Đúng vậy. Họ chỉ biết có sự thay đổi, ở một mức độ ý thức. Tuy nhiên, họ không biết chính xác đó là gì. Họ chấp nhận điều này trong thái độ tỉnh táo và cho phép sự tiến hóa, họ sẽ tìm ra câu trả lời và sau đó họ sẽ biết những gì tôi đang nói với bà. Ban đầu họ sẽ chỉ có cảm giác đang thay đổi cách nghĩ. Và họ sẽ thắc mắc về điều này. Nhưng có một cảm giác mạnh mẽ rằng họ phải thay đổi, dù họ không hiểu tại sao hoặc làm cách nào.

D: Nhưng điều này sẽ không xảy ra với mọi người.

L: Không. Chỉ một vài người, và những người này sẽ đưa những người khác theo cách suy nghĩ của họ. Một số người sẽ chọn cách khác. Và một số người không sẵn sàng thay đổi. Họ sẽ chống lại điều này kịch liệt và sẽ gây ra nhiều đau đớn và rắc rối. Nhưng những người tiêu cực này sẽ bị lu mờ bởi đám đông muốn thay đổi. Và sẽ bị buộc phải rời đi, vì họ sẽ không hạnh phúc trong môi trường mới được tạo ra.

D: Những người này có lẽ là những người không muốn thỏa thuận để thực hiện điều này.

L: Không. Tôi muốn nói rõ rằng những sinh mệnh ánh sáng này sẽ không can thiệp vào cơ thể con người hoặc linh hồn hoặc mục đích cuộc đời của họ. Họ chỉ ở đó để tạo ra một sự tiến hóa nhất định. Họ không ở đó để thay đổi gì đã được thỏa thuận hoặc thiết lập cho đến nay.

D: Đó là xâm phạm ý chí tự do của cá nhân.

L: Chính xác. Chúng chỉ là đốm sáng nhỏ để thúc đẩy con người băng qua vực sâu và đóng nó lại một lần và mãi mãi, để ngăn chặn sự đi lùi theo cách sơ khai nguyên thủy.

D: Có thể nói rằng đó là lý do khiến họ đến như hình dạng một linh hồn không? Vì những sinh mệnh vật chất không thể tự mình thực hiện điều này?

L: Đúng vậy.

D: Những sinh mệnh khác đã thử nhiều cách, và như anh nói, họ đôi khi bị cuốn vào tính chất vật chất của hành tinh này. Và họ đã thất bại nhiều lần trên nhiều phương diện khác.

L: Vâng. Và đó là lý do tại sao những sinh mệnh ánh sáng này được tạo ra.

D: Để thực hiện nhiệm vụ này theo cách khác.

L: Vâng. Không còn lý do nào khác để những sinh mệnh này ở đây.

D: Đây có phải là lý do tại sao Bartholomew phải dạy họ về lịch sử Trái Đất của chúng ta?

L: Vâng. Họ phải biết việc này đã xảy ra bao nhiêu lần. Họ phải hiểu rõ bản chất con người, vì vậy họ sẽ không vi phạm dưới bất kỳ hình thức nào. Yếu tố con người phải hoàn thành điều này cho chính họ.

D: Khi họ thực hiện một việc, có thể nói, con người có phải trở nên cởi mở hơn vào thời điểm đó? (Vâng). Điều này có được hoàn thành theo cách nào đó không? Tôi đang nghĩ con người có hệ thống phòng thủ tự nhiên trong tiềm thức.

L: Vâng. Quá trình chuyển đổi được thực hiện rất đơn giản. Họ chỉ cần là một mong muốn tiến bộ. Không phải đi vào, không phải chiếm hữu, mà là một sự pha trộn, một sự hợp nhất, thêm vào, kết hợp. Một yếu tố được thêm vào để tăng cường nhưng không làm giảm đi.

D: Điều đó có ý nghĩa nếu nó không hoạt động theo cách khác. Và có bất kỳ linh hồn nào hoặc những sinh mệnh nào khác đang có kế hoạch đến Trái Đất để giúp không?

L: Thời điểm này chỉ cần chờ đợi và quan sát. Hội đồng hy vọng rằng một khi các sinh mệnh Trái Đất đã tiến hóa thì việc nhiều người đến và đi từ những nơi khác có thể được thực hiện. Và mạng lưới giao thương sẽ được thiết lập theo chính sách cởi mở hơn. Trái Đất có thể trở thành một nơi cởi mở để ghé thăm.

Khi tôi nhận được thông tin này trong đầu tôi nghĩ rằng nó quá phức tạp, nhưng những năm vừa qua, điều này đã được chứng thực bởi nhiều cuộc họp đang diễn ra khắp thế giới.

***

Chương 4 Những bản ghi âm Janice bị lãng quên

Khi tôi đang viết cuốn The Custodians, tôi khá tập trung vào nghiên cứu UFO và các vụ việc bắt cóc. Nó giải thích cách tôi bắt đầu (như các nhà nghiên cứu khác đã làm) với các trường hợp đơn giản là nhìn thấy, đáp xuống và bắt cóc. Công việc của tôi bắt đầu từ đơn giản đến phức tạp. Phần cuối của cuốn sách liên quan đến nghiên cứu của tôi với một phụ nữ trẻ sống ở Little Rock, Arkansas vào cuối những năm 1980 và đầu những năm 1990. Cô ấy đã cung cấp rất nhiều thông tin có giá trị cho phép tôi khám phá ra rằng người ngoài hành tinh không chỉ đến từ các hành tinh và thiên hà khác, mà từ các chiều không gian khác. Một số khái niệm họ đưa ra giúp tôi mở rộng tâm trí, bởi vì chúng chưa từng được ghi nhận từ những trường hợp khác trước đó.

Một hiện tượng kỳ lạ đã xảy ra khi tôi làm việc với Janice. Sau khi chúng tôi đi vào buổi thôi miên và cô ấy ở trạng thái thư giãn cao nhất (trạng thái mộng du), tính cách của cô ấy sẽ biến mất, và các thực thể khác sẽ nói chuyện với cô ấy. Đây thường là những sinh mệnh trên tàu vũ trụ mà cô ấy được đưa đến. Hiện tượng kỳ lạ này cũng xảy ra với các đối tượng khác mà tôi làm

việc cùng, như thể tôi đã thiết lập một số đường kết nối trực tiếp đến những sinh mệnh này. Janice cung cấp các thông tin rất khổng lồ đến nỗi nó đã chiếm phần lớn trong cuốn sách “The Custodian”. Những sinh mệnh này sẽ trả lời bất kỳ câu hỏi nào từ tôi và cung cấp thông tin về nhiều đối tượng.

Mỗi quan tâm của tôi là “Người Giám Hộ” đang phát triển thành một cuốn sách khổng lồ và tôi biết một số thông tin sẽ phải bị lược bớt đi. Tôi thấy rằng trong các phần của các buổi thôi miên, Janice đang di chuyển khỏi những người ngoài hành tinh và tàu vũ trụ, và khám phá vùng đất mới với các khái niệm siêu hình phức tạp hơn. Chúng tôi không còn giao tiếp với những sinh mệnh điều hành tàu vũ trụ và thực hiện các trải nghiệm trong dự án ở Trái đất. Chúng tôi đã kết nối với những sinh mệnh cao cấp hơn, dù quen thuộc với những người không gian nhưng chúng tôi chưa từng biết trước đó. Sau đó, tôi đã quyết định xóa những phần này ra khỏi cuốn sách, vì vậy nó sẽ vẫn đúng với khái niệm ban đầu của nó và tôi tập trung vào nghiên cứu những người ngoài hành tinh.

Tôi đã tích lũy thông tin qua các buổi hồi quy được thực hiện trong nhiều năm, nó vượt qua ranh giới vào một nơi huyền bí mà tôi chưa từng biết. Để giữ đúng nội dung trọng tâm của những cuốn sách tôi đang viết lúc đó, tôi đã không chia sẻ những khái niệm này. Tôi cũng biết rằng tôi không thể bỏ qua thông tin đó chỉ vì tôi không hiểu nó. Tôi lưu trữ nó vào một chỗ khác, và tôi biết rằng một lúc nào đó trong tương lai nó sẽ có giá trị khi kiến thức của tôi tăng lên. Tôi không biết liệu độc giả có thể hiểu được điều này hay không và khi nào, vì vậy tôi quyết định viết một cuốn sách mã hóa thông tin này một cách nghiêm túc và hy vọng sẽ có những người thích mở rộng tâm trí của họ. Nó chắc chắn đã mở rộng tâm trí và sắp xếp lại suy nghĩ của tôi. Mỗi khi tôi tự mãn nghĩ rằng mình có tất cả thông tin, và đã hình thành cách hiểu về cách thức hoạt động của vũ trụ, “họ” sẽ khéo léo cung cấp thông tin chuyên sâu các khái niệm và tôi bắt đầu suy nghĩ khám phá theo hướng khác. “Họ” đã luôn làm điều đó một cách nhẹ nhàng, cho tôi từng chút một để tôi không sợ hãi và có thể tiêu hóa miếng mồi ngon khó nhai tiếp theo. Tôi có thể từ chối, nói rằng tôi không muốn niềm tin của mình bị thử thách, rằng tôi là một miếng mồi ngon. Tôi có thể từ chối, nói rằng tôi không muốn niềm tin của mình bị thử thách, rằng tôi cảm thấy thoải mái với lý thuyết của riêng mình và không muốn dòng suy nghĩ của mình bị đảo lộn, nhưng tôi quá tò mò về điều đó. Tôi muốn biết có gì trong ngã rẽ tiếp theo trong hành trình thú vị. Ngay cả khi tôi không hiểu nó, có lẽ sẽ có những người ngoài kia sẽ hiểu. Vì vậy, khám phá của tôi nhắm vào những người thích tâm trí của họ uốn cong như bánh quy. Sách của tôi được xây dựng để làm cho mọi người suy nghĩ.

Các buổi thôi miên với Janice diễn ra vào những năm cuối 1980 và những năm đầu 1990, trong khi tôi đã tham gia rất nhiều vào việc viết bộ sách về nhà tiên tri Nostradamus. Năm 1986, tôi được yêu cầu trở thành một nhà nghiên cứu người ngoài hành tinh ở Arkansas và đó là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với chủ đề hấp dẫn này. Tất cả điều này đã được nói trong The Custodians. Tôi sẽ đi từ nhà của tôi ở vùng núi Tây Bắc Arkansas đến Little Rock để làm việc với hai người phụ nữ đã được chứng minh là những đối tượng xuất sắc và đang cung cấp thông tin tuyệt vời. Vì đó là bốn giờ lái xe, tôi đã cố gắng có càng nhiều buổi thôi miên càng tốt khi tôi ở đó.

Tôi sẽ ở nhà bạn tôi Patsy, tôi có một phòng ngủ riêng trên lầu phù hợp với các buổi thôi miên. Janice đến đó và tôi đã cố gắng có vài buổi với Janice trong một ngày. Một trong những chuyến

đi này, chúng tôi có một ngày với 3 buổi thôi miên kéo dài đến tận đêm khuya khiến cả hai chúng tôi cảm thấy quá sức. Sau đó, chúng tôi đã xem xét việc chúng tôi làm được bao nhiêu phiên để không bị cảm giác quá tải cho cả hai chúng tôi.

Trong chuyến đi năm 1990, chúng tôi dự định tìm hiểu một lần mất tích khác mà Janice đã trải nghiệm một tháng trước đó. Cô được mời đến một bữa tối thứ bảy với nhiều người bạn tại một ngôi nhà bên ngoài Little Rock. Cô gọi cho bạn mình trước khi ra khỏi nhà để chắc chắn rằng cô không quên bất kỳ món đồ nào vào phút cuối, và sau đó cô di chuyển lên đường cao tốc. Khi cô ấy đến, bạn của cô ấy đã khá khó chịu với cô ấy. Bữa tiệc đã kết thúc và khách đang rời đi. Bạn của cô nói: “Ít nhất bạn có thể đã gọi và nói với tôi rằng bạn sẽ đến muộn!” Janice không biết cô bạn đang nói về cái gì, cho đến khi cô ấy phát hiện ra bốn giờ đã trôi qua kể từ khi cô rời khỏi nhà.

Điều này rất giống với trường hợp ăn trưa tại văn phòng được viết trong *The Custodians*, cô không biết đã bị cướp mất vài giờ đồng hồ. Nó khiến cô gặp vài vấn đề với cuộc sống xã hội. Đến mức Janice muốn tránh các hoạt động xã hội để không bị rơi vào tình huống khó xử khi phải giải thích những điều kỳ lạ này với bạn bè. Điều đó trở nên khó khăn hơn vì cô ấy không có bất kỳ lời giải thích nào cho đến khi chúng tôi bắt đầu làm việc vào năm 1989 và phát hiện ra rằng cô ấy đã bị bắt cóc (cả xe hơi và mọi thứ) từ xa lộ. Sau vụ việc, cô được trả lại trên đường cao tốc, bối rối, nhưng cô không biết rằng cuộc đời cô đã bị đánh cắp một khoảng thời gian dài.

Trong lúc làm việc, chúng tôi đã phát hiện ra rằng Janice đã làm việc với người ngoài hành tinh suốt cả cuộc đời cô, và cô không hề biết đến tâm trí tinh tảo của mình. Kinh nghiệm của cô đã tiến bộ từ các thực nghiệm mô phỏng đến việc tham gia các lớp học chuyên môn trên tàu “mẹ” tuyệt vời và to lớn, nơi cô có thể nghiên cứu bất kỳ chủ đề nào trong vũ trụ. Tất nhiên, tất cả những lời dạy này không dành cho tâm trí tinh tảo của cô. Nó được giữ trong tiềm thức của cô cho đến thời điểm thích hợp nó được sử dụng. Một phần trong cô cũng biết có những điều quan trọng sẽ xảy ra với cô ở một cấp độ khác, nhưng điều đó không giúp ích gì cho sự nhầm lẫn mà nó mang lại cho cuộc sống bình thường của cô.

Tôi bắt đầu buổi thôi miên bằng cách dùng các từ khóa đưa cô ấy vào trạng thái thư giãn cao nhất ngay lập tức. Sau đó tôi đã hỏi quy cô ấy đến ngày sự kiện mất tích xảy ra.

Cô hồi tưởng chi tiết chuẩn bị rời khỏi nhà, nhưng cô có chút e ngại, vì cô cảm thấy có điều gì đó sắp xảy ra. “Tôi có thể cảm thấy sự có mặt của bạn bè. Họ đã ở đây nhiều ngày. Tôi có linh cảm là ... Tôi biết tôi sẽ làm một số công việc, và tôi chỉ không muốn có mặt tại bữa tối, bởi vì những người khác sẽ ở đó. Và tôi không muốn bị phát hiện. Đó là một chuyện riêng tư, không bị thổi phồng bởi một nhóm người không hiểu. Vì vậy tôi không muốn đi, vì tôi biết tôi sẽ có một trải nghiệm. Nó sẽ đến, nhưng tôi không biết khi nào. Vì vậy, tôi nghĩ rằng tôi nên ở nhà và để nó xảy ra khi tôi ở một mình. “

Những cảm giác này hẳn đã ở mức độ tiềm thức, bởi vì Janice có ý thức thường chỉ cảm thấy những cảm giác khó chịu trước một sự kiện, mà không biết chúng đến từ đâu hoặc ý nghĩa của chúng. Sự kết nối luôn không rõ ràng, chủ yếu là vì nó đã xảy ra ở một cấp độ khác không thể

tiếp cận được với tâm trí tinh táo của cô. Chỉ sau đó, nó mới được liên kết với các tập thời gian bị mất.

Cô rời khỏi nhà, nhưng nỗi sợ hãi vẫn tiếp tục. “Tôi bắt đầu cảm thấy những cảm giác kỳ lạ. Và tôi đã học được lái xe khi chuyện đó xảy ra. Tôi không phải lo lắng về việc bị hỏng hay bất cứ điều gì. Ban đầu, thỉnh thoảng tôi sợ rằng tôi sẽ không có thể lái xe. Chuyện có vẻ đáng sợ khi không thể biết.” Cô đã không lái xe một đoạn rất xa trên xa lộ khi cô thì thầm, “Ồ! Họ đây rồi!” Biểu cảm khuôn mặt của cô ấy cho thấy có gì đó đang xảy ra.

J: (Hoảng sợ) Không lò! Con tàu không lò! Nó ở trước mặt tôi, nhưng nó ở trên đầu tôi. Tôi đang tìm kiếm và tôi nghĩ, “Lối thoát ra nào?” Tôi chỉ ở trên đường cao tốc trong một hoặc hai phút, và nó ở đó.

D: Cô có thấy những chiếc xe khác xung quanh không?

J: Tôi biết có những chiếc xe khác, nhưng cứ như xe tôi là chiếc duy nhất. Nó giống như tôi đang ở trong một “hành lang”, tôi không có từ ngữ nào tốt hơn. Nó giống như tôi đang ở trong “không gian” của riêng mình, nhưng nó tách biệt với “không gian” của những chiếc xe khác.

Hiện tượng bị tách khỏi thế giới bên ngoài khi những sự kiện này xảy ra đã được khám phá trong cuốn Người Giám Hộ, nơi dường như không ai nhìn thấy gì. Tôi đã học được rằng nó là một kinh nghiệm cá nhân và vô hình với bất kỳ ai không liên quan.

J: Tôi đã thấy những con tàu lớn, nhưng cái này là vô cùng to lớn. Phù! (Cô ấy chắc chắn rất hoảng sợ.) Nó có một màu xám như bầu trời vào một ngày nhiều mây. Có nhiều nhóm hoặc hàng cửa sổ nhỏ khác nhau, bởi vì đó có một vài tầng. Nó thật lớn!

D: Chuyện gì xảy ra sau đó?

J: Tôi chỉ bị bỏng. (Tôi không hiểu.) Swwhoosh! Chỉ cần búng ngón tay một cái, và nó kêu “blip”. Phù! Nó xảy ra ngay lập tức. Nó nhanh như một ý nghĩ. Một phút trước tôi ở trên xa lộ, và rồi tôi không còn ở đó nữa nữa. Tôi ở trên này.

D: Xe của cô vẫn ở đó chứ?

J: Ồ có.

D: Cô hãy kể tôi nghe những gì cô thấy

J: Giống như bà có cả thành phố riêng ở đó. Nó quá lớn. Và chúng tôi rời khỏi xe ngay tại đó, và tôi đi với họ. Bà biết họ đang đợi bà và họ sẽ đưa bà đến nơi bà phải đến. Nơi này là rất lớn, bà sẽ bị lạc. Bà thậm chí không thể tìm thấy đường. Nó rất lớn.

Cô được những người hộ tống hướng dẫn bước vào một vật lạ. “Ta đang nghiêng. Nó trông giống như một chỗ ngồi. Không có dây. Tôi đang tìm dây.”

Cô ấy bảo rằng bắt đầu thấy chóng mặt, vì vậy tôi đã hướng dẫn để giảm bớt bất kỳ cảm giác vật lý nào xảy ra. Trong vài giây, cô mô tả cảm giác di chuyển rất nhanh, và theo nghĩa đen phải tiếp tục cố gắng giữ hơi thở. Điều này đã được nhấn mạnh bởi các câu cảm thán. Cô không thể mô tả sự xuất hiện của khu vực mà cô đang phóng qua vì nó trở thành một vệt mờ màu sắc, và chỉ còn chú ý đến những cảm giác.

J: Ôi trời ơi! Ôi! Nó thực sự rất nhanh. Thực sự, thực sự, thực sự rất nhanh. Cơ thể tôi cảm thấy kỳ lạ. (Một tiếng cười gằn như mất kiểm soát.) Ồ, nó râm ran khắp nơi.

Tôi tiếp tục đưa ra những chỉ thị hỗ trợ như giúp cô ấy hít thở sâu. Tôi đang cố gắng di chuyển cô ấy về phía trước khi cô ấy đến nơi nào đó và cảm giác này có thể lắng xuống. Sau vài giây, hơi thở của cô đã trở lại bình thường. Sau đó, nhận xét tiếp theo của cô ấy làm tôi ngạc nhiên.

J: (Thì thầm) Bà nói to quá. Bà nói to quá!

Điều này thật khó hiểu. Tôi đã không tăng âm lượng giọng nói của mình. Điều này không thể khác được bởi vì nó có thể phá vỡ trạng thái thư giãn nếu ta thay đổi âm độ.

J: Nó giống như một cái loa.

Cô đang thở dài và rên rỉ, rõ ràng vẫn đang hồi phục sau chuyến đi điên cuồng. Tôi đã hướng dẫn rằng cô ấy sẽ nhận ra giọng nói của tôi một cách bình thường.

J: Cảm ơn. Trong vài phút nó giống như một cái loa.

D: Cô thấy gì khi nó chậm lại?

J: Nó chưa chậm lại trong tâm trí tôi. Nhưng nó vẫn nhanh với thể chất của tôi. Nó vẫn còn nhanh.

D: Mọi thứ đang trở lại bình thường, bởi vì chúng tôi không muốn cô có bất kỳ cảm giác khó chịu nào.

J: Nó không hề khó chịu. Bà đừng hiểu lầm. Tôi tham gia bởi vì tôi muốn. Nó không khó chịu. Đó là một trải nghiệm. Bà không thể làm điều đó ở đây. Ôi trời ơi, nó quá nhanh! Bà thấy chưa, bà phải đi nhanh để vượt qua tốc độ ánh sáng.

D: Nhưng điều đó sẽ không gây khó chịu đến cơ thể vật chất này.

J: Vâng, cơ thể vật chất này đã được điều chỉnh. Mức độ chịu đựng của nó là .... Có một từ khác, ngoài từ điều chỉnh, nhưng tôi không biết nó là gì.

Hơi thở cô trở nên gấp gáp. Sau đó, cơ thể cô ấy bỗng nóng lên và cô di chuyển xung quanh để hơi nóng thoát ra từ bên dưới lớp da. Tôi đã giúp cô ấy. Điều này đôi khi xảy ra và chỉ ra có một sự dao động của năng lượng. Đôi khi đối tượng có thể chuyển từ nóng sang lạnh và trở lại một lần nữa. Cô ấy đã trải qua vài giây khó chịu đan xen như thể cô ấy vẫn đang cảm thấy sự tăng

tốc. Tôi vẫn đang cố gắng đưa cô ấy đi hết hành trình để chúng tôi tiếp tục câu chuyện. Sau vài giây gọi ý, cô ấy hít thở sâu, thư giãn và bắt đầu thực hiện các chuyển động tay rất nhẹ nhàng.

D: Tại sao cô lại tạo ra những chuyển động đó?

J: (Nhẹ nhàng) Đó là một lời chào

D: Cô đang chào ai vậy?

J: Một sinh mệnh.

Cô ấy tiếp tục với chuyển động tay này, như một cách tôn kính, và chỉ ra rằng người trước mặt cô ấy cũng đang chuyển động tương tự. Gần như không để ý đến tôi, cô ấy đang tập trung vào chuyển động của mình. Tôi phải làm cho cô ấy nói. Tôi yêu cầu mô tả về sinh mệnh.

J: Sinh mệnh là một vùng ánh sáng, nhưng nó là một cơ thể. Nó không giống với cơ thể vật lý. Ánh sáng rất sáng. Không có màu sắc. Bà sẽ nói rằng đó là ánh sáng rực rỡ nhất mà bà từng thấy.

D: Anh ấy đang nói chuyện với cô?

J: Vâng. Nó giống như hướng dẫn một số thứ. Giải thích và Hướng dẫn.

D: Cô có thể nhắc lại những gì anh ta nói?

J: Vâng, tôi không nghe thấy họ nói. (Tiếng thở dài của sự thất vọng.) Nó không thành lời. Nó giống như ta thấy bụi bay tới, hoặc cảm thấy nó đi vào mình. Ý tôi là, nó còn hơn cả bộ não của bà. Nó tốt hơn.

Tôi đã nhận được nhiều thư từ nhiều độc giả có trải nghiệm kỳ lạ khi nhận thông tin thông qua các ký hiệu như đi thẳng vào não của họ. Điều này đôi khi xảy ra sau hoặc trong khi nhìn thấy người ngoài hành tinh. Vào những thời điểm khác, nó xảy ra khi người đó đang nằm trên giường hoặc ghế sofa và các biểu tượng hình học xuất hiện đi vào não của họ thông qua một chùm ánh sáng chiếu qua cửa sổ. Tôi đã nhận được quá nhiều báo cáo trong số này để có thể bác bỏ chúng theo kiểu thông tin phi thực tế. Điều này cũng được ghi trong Người Giám Hộ (The Custodians) vì người ngoài hành tinh cho biết thông tin đang được truyền tải rất nhanh ở cấp độ tế bào. Họ cho biết thông tin sẽ xuất hiện trong tâm trí có ý thức vào một thời điểm trong tương lai khi nó cần đến và người nhận thậm chí sẽ không biết thông tin đến từ đâu.

D: Cô có biết những hướng dẫn liên quan đến nó không?

J: (Thở dài). Nó qua nhanh để có thể hiểu được.

D: Có lẽ đó là cách duy nhất để truyền đến một lượng lớn thông tin. Nó chỉ cần đi thẳng vào cơ thể và tâm trí của cô.

J: Nó ở mọi nơi. Tôi cảm thấy mình giống như một miếng bọt biển.

D: Cô cảm thấy thoải mái khi ở đó không?

J: Tôi cảm thấy hơi e ngại. Tôi yêu cầu được nhìn nó, và nó đã biến thành một người. Ánh sáng có thể là một người nếu nó muốn. Nó có thể là bất cứ thứ gì.Ồ! Nó đang đứng trước mặt tôi như một con người. (Hoảng sợ) Nó trông giống một con người, nhưng nó khác. Anh ấy có thể trông giống như một ngọn đèn mềm mại. Ta cảm thấy làn da mềm mại. Giống như một ánh sáng ... như một bóng đèn bị mờ.

D: Ý cô là khuôn mặt và cơ thể của anh ấy trông như được tạo ra từ ánh sáng? (Yeah) Phát sáng từ bên trong?

J: Vâng. Tôi đã hỏi: “Anh chỉ là ánh sáng thôi sao? Tất cả? Chỉ là ánh sáng?” Và ngay trước mắt tôi nó vừa hình thành. Tôi đã quá tải khi thấy chuyện xảy ra. Để nhận ra một ánh sáng có thể biến thành người.

D: Cô có thể hỏi anh ta là ai hay là gì không?

J: Tôi rất sợ nên tôi không hỏi. Như thể ta biết phải im lặng. (Cô ấy dường như đang lắng nghe.) Những điều đang xảy ra với ta. Mọi thứ đang xảy ra với ta, và nếu ta nói bất cứ điều gì thì nó sẽ là chuyện phiếm. Giống như ta chỉ không nói chuyện. Ta đang nói, nhưng không phải theo bất kỳ cách nào mà tôi biết. Tôi chỉ cho phép bất cứ điều gì cần thiết xảy ra, vì nó liên quan đến một thứ khác.

D: Được rồi, cô hãy tiến tới. Cô có thể đẩy nhanh trình tự đó. Đó là tất cả những gì đã xảy ra? Cô chỉ giữ lại sự có mặt của anh ấy và tiếp nhận thông tin?

J: Không. Chúng tôi đã đi đến một nơi khác.

D: Cô đã rời khỏi chiếc ghế chưa?

J: Tôi không ngồi trên ghế. Tôi không biết nó đi đâu. Chúng tôi đã đi ra khỏi hành tinh, hoặc bất cứ thứ gì. Chúng tôi không ở trên con tàu nữa.

Rõ ràng chiếc ghế đã đưa cô ấy ra khỏi con tàu để đến một địa điểm khác. (Một không gian khác?)

J: (Thở dài) Mọi nơi rất sáng. Nó gần như làm đau mắt ta, nó rất sáng. Nó rất yên tĩnh. Chúng tôi tiếp tục một chuyến tham quan thành phố. Cách chúng tôi di chuyển thật thú vị, bởi vì chúng tôi không đi bộ. Chỉ di chuyển. Không có dây. Tôi đang tìm kiếm dây. (Cười thầm) Rất êm. Không có va chạm. Chỉ di chuyển trong không khí.

D: Cô hãy kể cho tôi những gì mà cô thấy khi anh ấy đưa cô đi thăm quan

J: Tôi không biết. (Đôi khi cô ấy thất vọng khi cố gắng giải thích những gì cô ấy đang thấy. Cô ấy không có khái niệm gì về nó.) Nó nhẹ nhàng. Và ta di chuyển qua ánh sáng. Và sau đó nó thay đổi, bởi vì có những vùng ánh sáng. Và sau đó ta đi vào nó, và nó trở thành - không phải vì có những vùng ánh sáng. Và sau đó ta đi vào nó, và nó trở nên - không rắn - nhưng nó biến đổi từ một vùng thành một cái gì đó. Và sau đó ta đi đến một vùng khác, và nó khác.

D: Nó chuyển đổi thành gì?

J: (Cô hơi khó nói) Bà biết đấy, giống như bà đang lái xe trong một khu vực cách biệt, sau đó bà ở trong một nơi nào đó.

D: Ý cô là nó trông giống như những tòa nhà hay đồ vật?

J: Nó không phải là những tòa nhà, nhưng đó là nơi họ đang sống

D: Anh ấy có đang chỉ cho cô những nơi họ đang sống trong ánh sáng này?

J: Ánh sáng là tập hợp của .... Chúa ơi! Tôi không thể giải thích điều này.

D: Cô có thể mô tả một trong số họ với tôi?

J: Tôi không thể vì tôi không biết chúng trông như thế nào. Nó không giống như những gì mà tôi từng thấy trước đây

D: Tôi nghĩ về một ngôi nhà hoặc một tòa nhà trông giống như một container với những bức tường hoặc cái gì đó. (Cử động trên khuôn mặt cô ấy thể hiện sự không đồng tình) Không phải như vậy sao?

J: Không. Bà biết ngôi nhà trông giống như ánh sáng chiếu trực tiếp vào người. Và rồi bà biết ánh sáng .... Tôi không thể mô tả nó.

D: Cô có thể yêu cầu anh ấy giúp cô trả lời không? Tôi chắc rằng anh ấy có câu trả lời và có thể cô có vốn từ vựng mà anh ấy có thể giúp cô giải thích nó. (Tạm dừng lâu)

Đây là cách tôi thường làm trong tất cả các trường hợp tương tự. Khi tôi cần một lời giải thích mà đối tượng không thể cung cấp, một thực thể khác sẽ đến nếu tôi yêu cầu sự giúp đỡ của họ.

J: Đây không phải là lúc để hiểu.

D: Anh ấy có nói cho cô biết tại sao anh ấy cho cô thấy những điều này không?

J: Đây là bước đầu tiên.

D: Bước đầu tiên của cái gì?

J: Tôi không biết.

D: Anh ấy có nói với cô không?

J: Giờ không phải là lúc thích hợp.

D: Đó có phải là Trái đất không? (Không) Hành tinh khác?

J: Họ không gọi chúng là hành tinh

D: Họ gọi là gì?

J: Tôi không thể nói lúc này.

D: Nó có phải vật chất?

J: Ý bà là gì?

D: Tôi đang nghĩ Trái đất của chúng ta là vật chất, rắn. Cô có thể chạm vào nó. (Thở dài) Hoặc nó khác?

Giọng nói đã thay đổi. Nó trở nên tự nhiên hơn, khi Janice đang bối rối và không chắc chắn. Điều này nghe có vẻ có quả quyết. Có lẽ bây giờ tôi có thể nhận được câu trả lời. Đây là hình thức đã từng cung cấp câu trả lời trước đây. Tiềm thức của cô ấy? Hoặc có thể là tâm trí của sinh mệnh kia?

J: Đó là một thực thể khác và đó là một chiều không gian khác. Và nó không được coi là ... (Bối rối) dạng rắn.

D: Vì vậy, nó khác, nhưng dù sao nó cũng là thật. (Đúng vậy) Nhưng mọi người, những sinh mệnh sống ở đó, có cần có cơ thể không? (Không) Đó có phải là một cơ thể mà Janice đã thấy?

J: Đúng vậy. Đó là cơ thể mà cô ấy đã nhìn thấy, như một cơ thể được hiện rõ. Nó không phải hình dạng mà chúng tôi duy trì.

D: Nó có phải là cơ thể rắn giống như cô ấy, một cơ thể vật chất? (Không). Có phải vì anh không cần một cơ thể?

J: Đúng vậy

D: Tôi đang cố gắng để hiểu. Có phải nơi mà anh đang ở giống như một dạng tiến hóa cao hơn?

J: Nó là một dạng tiến hóa cao hơn nhiều.

D: Tôi đã được nói về một số không gian. Nơi con người sẽ đến khi họ rời khỏi cơ thể vật chất trên Trái đất. Đây có giống như thế không, hay nó khác?

J: Nó trông giống như thế

D: Nhưng nó tiến hóa hơn những gì tôi đã được kể?

J: Tôi không cần phải hiểu câu hỏi của bà.

D: Mọi người đã kể việc họ rời khỏi không gian vật lý của chúng tôi khi họ chết trong các buổi thôi miên tôi thực hiện với họ, và có thể nói rằng tinh thần hoặc bản chất của họ di chuyển đến các cấp độ khác nhau. Và đôi khi những cấp độ đó rất giống Trái đất, chỉ khác nhau về quang phổ. Sau đó, vài đối tượng thay đổi, họ chuyển đổi cao hơn, hay bất cứ điều gì muốn gọi là họ. (Cô ấy lắc đầu.) Không phải như vậy sao?

J: Một số chức năng có thể được gọi giống nhau, trong đó các thuộc tính liên quan sẽ tự trao đổi ở những cấp độ mà bà đã được biết. Tuy nhiên, tại thời điểm vô hạn của hiện hữu này, một người không cần nhà. Một người không cần cơ thể. Vì sự tồn tại ở nhiều mức độ khác nhau ... (Nói một cách nhẹ nhàng) thuật ngữ chỉ là ...

D: Tôi biết rất khó để tìm từ phù hợp. Để xem nào. Rung động? Tần số?

J: (Chắc chắn.) Rung động! ... Điều đó chưa đúng, nhưng đó là một thứ mà bà có thể liên kết đến, chúng tôi sẽ dùng rung động. Tôi đang cố gắng nói cho bà hiểu những điều khó giải thích được vào thời điểm này. Và nó là quá trình đơn giản của tiến hóa rằng một người phải hiểu những gì tôi đang nói. Và tôi cũng có thể giao tiếp bằng ngôn ngữ của bà. Và điều này không thể được thực hiện thông qua những từ ngữ.

D: Ngôn ngữ là vô nghĩa. Tôi đã được kể điều này trước đây.

J: Tôi có thể làm điều này cho bà theo cách khác, nhưng nó sẽ không diễn ra vào thời điểm này. Trước đó, họ đã chỉ ra rằng họ có thể liên lạc trực tiếp thông qua tôi (như kiểu dẫn kênh), nhưng tôi thích phương pháp này hơn để tôi có thể là một người ghi chép khách quan. Hoặc anh ấy có thể đang đề cập đến cùng một phương pháp đưa các biểu tượng trực tiếp vào tâm trí tôi. Trong trường hợp đó, tôi sẽ bị hạn chế khả năng lấy chúng ra và truyền đạt lại ý nghĩa cho người khác. Tôi có thể hiểu nhưng không thể truyền tải kiến thức.

J: Ngôn ngữ rất hạn chế. Nhưng giao tiếp có nhiều hình thức khác nhau mà chúng ta đang sử dụng.

D: Cô ấy nói rằng cô ấy đang nhận rất nhiều thông tin, nó đi vào đầu cô ấy như bọt biển. Đó có phải là cách anh đang giao tiếp?

J: Đó là một cách thức. Đó là một cách thức đồng hóa thông tin rất nhanh chóng và đầy đủ.

D: Anh còn sử dụng cách thức nào khác không?

J: Tôi tin rằng cô ấy đã nói với bà về ...những biểu tượng. Nhưng đó không phải là từ ngữ.

Anh ấy đang đề cập đến những biểu tượng mà cô ấy đã nhận được khi đang trong tâm trạng thiền thư giãn.

D: Nhưng theo giới hạn của chúng tôi, chúng tôi hiểu đó là từ ngữ. Chúng ta có thể giải thích những biểu tượng đó không?

J: Điều này sẽ được quyết định bởi một người khác không phải tôi

D: Anh có thể nói lý do anh đưa thông tin này cho cô ấy?

J: Thời điểm này tôi chưa được phép. Tôi muốn hiểu về bà nhiều hơn

D: Tôi hoàn toàn đồng ý.

J: Bà nên chuẩn bị sẵn sàng để nghe.

D: Vâng, bởi vì đôi khi anh nghe thấy nhiều điều mà anh chưa sẵn sàng, nó sẽ khiến anh khá lúng túng.

J: Chính xác

Giọng nói tiếp tục trầm hơn và có phần nam tính hơn giọng bình thường của Janice.

D: Anh đang đưa cho cô ấy thông tin hoặc bài học về mức độ tiềm thức?

J: Nó không liên quan gì đến tiềm thức, và mọi thứ liên quan đến tiềm thức. Khi tôi nói với bà về bản thân thì chúng ta đang nói về toàn bộ trạng thái của bản thể gồm tiềm thức, ý thức, và thể chất, phi vật chất.

D: Vậy nó phức tạp hơn nhiều, nhanh hơn nhiều, nhiều hơn những gì chúng ta có thể hiểu

J: Có lẽ vậy

D: Vâng, đây có phải là thông tin mà cô ấy sẽ cần biết sau này?

J: Chắc chắn rồi.

D: Nó sẽ hỗ trợ cho cô ấy trong cuộc sống ở Trái đất?

J: Chắc chắn rồi.

D: Và nó cũng sẽ giúp những người khác?

J: Chắc chắn rồi.

D: Chúng tôi có được phép chia sẻ thông tin này sau đó không?

J: Nó sẽ tiến hóa, và nó sẽ đi về phía trước. Nhưng nó sẽ xảy ra đúng lúc. Một trong số đó sẽ xuất hiện ở trạng thái tự nhiên. Một số trong số đó bà sẽ được phép truy cập. Vì vậy, câu trả lời cho câu hỏi của bà có lẽ sẽ là “có”, nhưng không phải tại thời điểm này.

D: Được rồi. Tôi rất kiên nhẫn. Tôi định đưa thông tin dưới dạng văn bản để người khác có thể chia sẻ và giúp đỡ cho mọi người.

J: Điều đó sẽ được quyết định bởi nhiều yếu tố khác. Tôi không thể trả lời câu hỏi của bà là “có”, vì điều đó sẽ được xác định bởi kết quả tương tác giữa các hành tinh và không gian khác nhau.

D: Tôi đang nghĩ nếu nó có ích cho con người Trái đất, chúng tôi có thể được phép tìm hiểu nó.

Giọng nói không chỉ nam tính mà giờ nghe trông già dặn và rất tinh tế. Việc trình bày các từ ngữ rất cẩn thận và chính xác. Thỉnh thoảng anh ấy có một khoảng dừng và lẩm bẩm để tìm kiếm từ thích hợp. Đó là lần duy nhất có sự chùn bước. Tôi cảm thấy như thể tôi đang ở trong sự hiện diện của một thực thể có trí tuệ thông minh.

J: Những người Trái đất sẽ luôn có nhưng họ không giúp được. Một số người sẽ bị tổn thương. Bà có thể nói là tổn thương vì họ sẽ không bao giờ sẵn sàng để biết hoặc đồng hóa bất kỳ thông tin nào. Và đó là lý do tại sao nó không thể được tạo ra ngoại trừ thông qua một số cá nhân hiếm hoi có khả năng đồng hóa và hòa nhập nó vào bản thể. Và những ... chúng tôi không tìm thấy nhiều trên hành tinh của bà. Do đó, bà bắt buộc phải hiểu việc bảo vệ bất kỳ thông tin nào bà sẽ có được nếu bà đạt đến điểm vô hạn này trong tương lai.

D: Anh có nghĩ rằng tôi sẽ đến thời điểm đó vào một thời điểm khác không?

J: Nó sẽ được xác định khi chúng ta đi. Tôi không có quyền trao đổi với bà nhiều điều vào thời điểm này trong lần gặp này. Tuy nhiên, tôi đang gặp khó khăn trong việc giao tiếp. Đó là vấn đề của tôi. Nó có thể được thực hiện theo cách khác, nhưng bà cần phải giữ nguyên như hiện tại. Vì vậy, để giao tiếp được với bà, ... Tôi hy vọng bà hiểu rằng tôi dường như đang khó khăn và trở ngại, khi rất khó để chậm lại mức độ rung động để hình thành ngôn ngữ từ. Và do đó, tôi rất khó tương tác với bà. Vì vậy, chúng ta sẽ tạo một sự thoải mái, bà và tôi nên gặp trong lần tiếp theo.

D: Vậy anh nghĩ rằng đây là cách duy nhất mà tôi giao tiếp được với anh thông qua một người khác.

J: Ngay lúc này tôi có thể giao tiếp với bà theo một cách khác. Tôi có thể làm điều đó. Nhưng tôi sẽ không làm điều đó, vì nó sẽ chẳng có giá trị gì đối với bà nếu bà không nghe thấy những lời đó.

D: Đó là cách mà tôi sẽ giao tiếp?

J: Đó không phải là cách bà sẽ làm, nhưng đó là một cách duy nhất phù hợp với bà và mang lại hiệu quả cho bà.

D: Tôi nghĩ rằng điều đó đúng. Nó sẽ tốt hơn nếu tôi nhận được thông tin thông qua một người khác, một phương tiện khác, với công việc mà tôi làm. Tôi cảm thấy thoải mái hơn với phương pháp đó. Tôi hiểu ý anh là một số người sẽ không bao giờ hiểu được điều đó, và nó sẽ gây hại cho họ. Nhiều năm trước tôi đã được nói rằng một số thông tin giống như thuốc, và một số thông tin khác là chất độc. Điều đó có thể bị hiểu nhầm và thực hiện sai cách.

J: Chấn chắc rồi

D: Tôi được cho biết rằng một số thông tin này mà thế giới chưa sẵn sàng. Họ cũng nói rằng không phải tất cả các câu hỏi của tôi sẽ được trả lời, vì lý do đó. Tôi nghĩ anh có thể thấy rằng tôi hiểu và tôi không có ý định thúc giục

J: Đúng. Tôi xin lỗi vì hiện tại không thể cung cấp thêm

D: Điều quan trọng là Janice đang tiếp thu bất cứ điều gì cô ấy cần biết. Cô ấy sẽ sử dụng nó vào lúc khác, và cô ấy không cần biết nó một cách có ý thức.

J: Và cô ấy biết điều đó. Đó là cá nhân hiếm hoi trên hành tinh của bà có thể đủ tin tưởng để đi đến điểm vô cùng này. Một người rất an toàn đến thời điểm này và quay trở lại. Và an toàn là từ ngữ. Điều quan trọng là chúng ta phải hiểu được mức độ thông minh của sinh mệnh, bởi vì kiểu cá nhân này có thể giao tiếp ở nhiều cấp độ. Đó chỉ là một lý do mà sự tương tác này đang diễn ra tại thời điểm này. Thêm vào đó là một yếu tố khác liên quan, đó là người đó rất đáng tin cậy với việc cẩn thận bảo vệ công việc. Thế giới sẽ không có lợi khi được cho biết về điểm vô cực này, vì ngay từ đầu họ sẽ không bao giờ tin vào điều đó. Thứ hai, họ không bao giờ có thể hiểu được nó. Và thứ ba, họ sẽ đưa Janice vào một tổ chức.

D: Tôi không bao giờ muốn điều đó

J: Điều đó cũng không bao giờ xảy ra

D: Nhưng trong sự hiểu biết hạn hẹp của tôi, anh có đang ở mức độ mà chúng tôi coi là Thượng đế không? Cấp độ Người sáng tạo?

J: Đó là điểm cực vô cùng, đúng

D: Tôi đã đưa nhiều người lên các cấp độ khác nhau và họ nói về một số cấp độ cao hơn. Mặc dù không có điều gì chỉ bảo

J: Nó chỉ là hướng theo nghĩa chuyển động của sinh mệnh. Vì thực sự “cao hơn” chỉ là một điểm tham chiếu từ điểm họ đã đến.

D: Vâng, theo cách hiểu tuyến tính của chúng tôi

J: Chính xác

D: Vì vậy, đây sẽ là mức độ mà tất cả chúng ta hy vọng đạt được một ngày nào đó?

J: Có những cấp độ đã đi qua đây

D: Thật ư? Vậy thì đây không phải là điều cuối cùng

J: Tôi không thể trao đổi điều này vào lúc này. Ngoại trừ việc nói với bà rằng sự tương tác từ cấp độ này đòi hỏi sự thuần khiết của cơ thể, tâm trí và tinh thần. Sự thuần khiết. Những tương tác này không phổ biến trên hành tinh của bà. Mặc dù chúng có xảy ra, nó không được biết đến. Đối với hầu hết các cá nhân không thể mang theo kiến thức

D: Cô ấy nói rằng cô ấy không nghe những đoạn băng ghi âm mà tôi thực hiện trong những buổi thôi miên này. Có lẽ tốt hơn là cô ấy không biết chuyện gì đang xảy ra?

J: Cô ấy biết chuyện gì đang xảy ra. Và đó là sự xác nhận của tôi với bà, rằng cô ấy có thể mang theo những gì cô ấy biết. Vì có thể mang nó là chìa khóa để đạt được các trạng thái hiện hữu khác nhau. Và điều rất quan trọng là cô ấy phải được phát triển theo từng giai đoạn - Bà phải hiểu một điều. Cá nhân này đã làm việc rất, rất chăm chỉ với nhiều sinh mệnh. Công việc của cô ấy với năng lượng người ngoài hành tinh chỉ là một khía cạnh của những gì cô ấy làm. Cô ấy không phải là thế giới có nhiều ô thông thường của bà, mặc dù cô ấy là một phần của thế giới có nhiều ô của bà. Về mặt chức năng, các thuộc tính của cô ấy hoàn toàn nằm ngoài lĩnh vực có thể hiểu được của khoa học thực tế. Những gì bạn phải hiểu là người này hoạt động ở cấp độ vật lý, và là một con người rất thể chất. Nhưng đồng thời hoạt động ở nhiều chiều và cấp độ khác phụ thuộc lẫn nhau.

D: Anh đã nói có những cấp độ khác ở trên mức này, nhưng anh gọi đây là cấp độ vô cực.

J: Đây là cấp độ vô cực

D: Đối với tôi, vô hạn có nghĩa là mãi mãi, giống như không có gì ngoài điều đó.

J: Có điểm vô cùng, và sau đó là điểm qua những điểm vô cùng

D: Có phải cô ấy thường xuyên đến nơi này không?

J: Đây không phải là vấn đề cô ấy phải đến. Đây là một tương tác cần thiết cho .... (Chần chừ, tìm kiếm các từ ngữ.)

D: Công việc của cô ấy hay sao?

J: Hừm. Nhiều lý do. Một trong những lý do, cô ấy thấy thoải mái khi đến đây.

D: Do đó, cô ấy trải nghiệm sự thoải mái khi đến đó? (Đúng) Mặc dù cô ấy phải tiếp nhận thông tin bội thực, và tốc độ? (Vâng) Đó vẫn là sự thoải mái.

J: Bà thấy đấy, để đạt đến điểm vô cùng, bà phải vượt qua tốc độ ánh sáng. Vượt qua ánh sáng. Vì vậy, vượt qua tốc độ ánh sáng nhanh hơn ánh sáng. Sau đó, ta hòa vào một hiện hữu khác.

D: Tôi nghĩ chúng ta đã làm việc này đủ lâu. Tôi đã bảo vệ điều này rất lâu. Vì vậy, tôi muốn cảm ơn anh rất nhiều vì đã cho phép tôi nói chuyện với anh.

J: Bà sẽ không nói chuyện được với tôi trừ khi điều này đã được cho phép trước bởi tôi và người khác. Tôi cảm ơn bà đã đồng ý giao tiếp, có vài chỗ tôi gặp khó khăn trong sử dụng từ ngữ. Và tôi chỉ muốn cảm ơn bà vì sự kiên nhẫn của bà trong những lần như thế của tôi.

D: Không sao. Tôi ghi nhận sự nỗ lực anh đã nói chuyện với tôi. Và ta có thể trò chuyện tiếp vào một thời điểm khác trong tương lai, nếu anh đồng ý.

J: Tôi nghĩ những điều này đã trao đến chúng ta có một buổi nói chuyện sâu hơn. Nhưng nó sẽ không diễn ra tại thời điểm này.

D: Được thôi. Tôi là người kiên nhẫn. Tôi sẽ đợi đến thời gian đấy. Tôi sẽ nhận được nhiều thông tin trong thời gian chờ đợi.

Tôi đưa Janice về lại ý thức hoàn toàn. Như thường lệ, cô ấy mất một khoảng thời gian để có thể đứng dậy. Cô ấy vẫn luôn nói chuyện với tôi, nhưng cô ấy có vẻ thoải mái đến nỗi không đứng dậy và đi bộ trong vài phút. Mặc dù, sau đó cô ấy vẫn còn loạng choạng cho đến khi hoàn toàn tỉnh táo. Đây là mẫu hình bình thường của cô và không có gì đáng lo ngại. Trong khi cô ấy đang lấy lại năng lượng bản thân, chúng tôi đã thảo luận về một số nội dung của buổi thôi miên. Cô ấy luôn không nhớ gì trong các buổi thôi miên.

Sau khi ăn tối và giải lao với Patsy, chúng tôi quay trở lại phòng ngủ cho buổi thôi miên khác. Tôi nhận thấy hai buổi thôi miên là đủ cho chuyến gặp gỡ này. Trước đây chúng tôi đã có ba buổi, nhưng những buổi ấy thường tẻ nhạt và mệt mỏi, với tôi nó nhiều hơn là chủ đề

Trước khi bắt đầu, chúng tôi đã thảo luận về những gì muốn tìm hiểu. Janice vẫn luôn thắc mắc về những biểu tượng mà cô đã nhìn thấy trong tâm trí vào tuần trước. Tôi đã giải thích cho cô ấy về những biểu tượng này. Tôi giải thích rằng những sinh mệnh bảo chưa đến lúc để cô ấy biết và chúng tôi chưa có thông tin. Mặc dù cô ấy thất vọng, nhưng tôi biết từ những kinh nghiệm trong quá khứ rằng bạn không thể ép buộc điều này. Họ sẽ cho phép thông tin đến khi đến thời điểm thích hợp. Và điều đó sẽ không tốt nếu bạn cố gắng tìm hiểu chúng. Tôi luôn phải duy trì sự tin tưởng của họ, nếu không mọi thông tin sẽ bị ngắt và nghiên cứu của tôi sẽ dừng lại.

Cuối cùng chúng tôi quyết định tìm hiểu sự việc kỳ lạ đã xảy ra vào đêm hôm trước. Cô đi tìm xe của mình trong một bãi đậu xe rất tối. Khi động cơ khởi động, cô đột nhiên thấy có làn khói hay sương mù bao trùm xe. Cô đoán có gì đó không ổn với chiếc xe, cô bước ra và đi vòng quanh để kiểm tra xem làn khói bốc ra từ đâu. Khói ngưng tụ lại thành một vùng phía trước xe. Cô ấy có thể tạo hình thù của một con mèo ngay ở vùng giữa của làn khói. Điều cuối cùng cô nhớ là đi về phía con vật trong sương mù. Khi cô tỉnh táo quay lại xe để đi về nhà, thì cô phát hiện thời gian đã trôi qua vài giờ. Vì vậy, chúng tôi quyết định tập trung vào sự kiện này trong phiên này.

Sau khi tôi dùng vài từ khóa, cô ấy đi vào thư giãn sâu ngay lập tức, và tôi đưa cô ấy về đúng thời điểm tối qua khi cô ấy rời khỏi cuộc gặp và đi đến xe của mình ở bãi đậu xem. Cô ấy bắt đầu nhớ lại khung cảnh đó.

J: Tôi đang kiểm tra xem khói có bốc ra từ máy hút mùi không. Nó không hoàn toàn là màu khói, nhưng tôi thấy nó giống như đang di chuyển lên. Và nó ở phía trước kính chắn gió, trên mũi xe, và khắp đầu xe. Nó không đặc như khói, nó là hơi. Nó giống như sương mù. Ban đầu, tôi nghĩ rằng do chiếc xe quá nóng, nhưng tôi có cảm giác nó là một cái gì đó khác. Tôi đứng đó và đợi. Và tôi nghĩ tôi sẽ xem điều gì sẽ xảy ra. Và rồi tôi thấy có một con mèo ở đó. Và tôi nói, “Tôi biết điều đó. Tôi biết điều đó. Tôi biết điều đó.” Và rồi tôi tiến về phía con mèo, nhưng con mèo không giống con mèo. Khói và con mèo ở đó để đưa tôi ra khỏi xe. Và rồi tôi tiến về phía con mèo. Tôi biết con mèo sẽ di chuyển, và khi con mèo di chuyển, tôi sẽ đi. Đó là cách nó hoạt động. Bà biết có những thứ xảy ra như vậy, và bà biết nó không giống như thế.

D: Chuyện gì đã xảy ra khi cô đi đến chỗ con mèo?

Tôi đã bị khóa lại. Nó giống như ta khóa vào một tần số. Bà nhìn vào mắt mèo và bà đang bị khóa lại. Nó giống như bà di chuyển từ trạng thái hiện tại sang trạng thái rung động. Nó giống như việc thay đổi kênh trên TV, ngoại trừ việc ta làm theo cách khác. Và sau đó nó giống như ta đang ở trên một cây xà đơn, hoặc đang ở trong một hành lang. Nhưng ta biết ta đang di chuyển. Tôi không biết mình đang chuyển động về thể chất hay chỉ vận động về tinh thần.

D: Ai đang đợi?

J: Một nhóm sinh mệnh đã ở đó. Tôi không chắc rằng mình thực sự nhận ra họ. Tôi nhận ra anh chàng mặc áo choàng xanh lá cây. Tôi đã cố gắng nhìn tất cả mọi người, nhưng tôi di chuyển quá nhanh, vì vậy tôi không thể nhìn hết họ.

D: Cô bảo là cô nhận ra ai đó?

J: Tôi nhận ra bộ quần áo đó từ lần khác. Khi tôi tham gia trong một cuộc họp lớn, và tôi đang ở trong một khán phòng. Anh chàng này cũng đang đứng giảng bài trên sân khấu. Và tôi đang ngồi ở đó, ngoại trừ tôi đang ở trong trạng thái hơi. Nếu bà nhìn vào một cái gì đó, bà thấy vật chất của nó, nhưng sau đó nó trở thành dạng hơi. Đó là một cách nhìn khác. Tất cả chúng tôi đều ở đó, ở nơi rộng lớn này, và anh ấy ở đó, trước mặt cả tất cả chúng tôi. Và anh ấy đã làm xong phần việc của mình và anh ấy rời đi, và rồi một người khác đến.

D: Và cô nghĩ rằng nơi đó sẽ an toàn khi đi cùng họ, vì cô biết anh ấy?

J: Vì tôi đã từng gặp anh ấy và tôi biết mọi chuyện sẽ ổn

D: Cô đã đi đến đâu?

J: Tôi không biết mình đã đi đến đâu. Tôi đang nằm lơ lửng trên không trung. Tôi chỉ đang nằm. Nó không ở trên bàn. Tôi không hiểu, nhưng tôi biết mình hiện không ở trên Trái đất

D: Cô thấy gì xung quanh mình không?

J: Không, tôi không nhìn thấy ngay bây giờ. Bà biết bầu trời đêm trông như thế nào không. Bà biết nó ở đó, nhưng tôi có thể nhìn thấy những vì sao. Và tôi không nghĩ có những vì sao đêm qua

D: Cô có cảm nhận được những gì xung quanh, nếu cô không thể nhìn nó?

J: Tôi biết họ ở đó. Tôi biết rằng họ là những người tôi từng gặp về nơi tôi đã đến. Vì vậy, tôi đã di chuyển qua chúng để đến nơi tôi đang đứng. Họ đứng giữa tôi và nơi tôi đang đứng. Tôi an toàn và tôi ổn. Và họ nói với tôi rằng tôi biết rằng tôi an toàn. Giống như tôi đã phải nằm xuống sau khi đến đó.

D: Có ai đi cùng với cô không?

J: Tôi cảm nhận có người đi cùng, nhưng tôi không nhìn thấy họ. Có một tia sáng màu tím rất lớn chiếu vào mặt tôi. Nó đang nhảy. Nó đang di chuyển. Nó giống như một nhịp tim, ngoại trừ nó không phải là một nhịp tim. Nó rất lớn. Và đôi khi tất cả bên ngoài của nó có màu xanh lá cây. Nó giống như một thứ phát sáng, màu chàm lấp lánh ở giữa. Tôi đã nhìn thấy nó rất nhiều, và tôi không biết đó là gì. Sau đó, ánh sáng lại xuất hiện một số hình dạng khác nhau, nhưng tôi chưa bao giờ thấy chúng xuất hiện trong ánh sáng đó trước đây. Tôi đã nhìn thấy ánh sáng đó hàng trăm triệu lần, nhưng tôi chưa bao giờ thấy điều đó. Điều này chưa bao giờ xảy ra. Những hình dạng. Những hoa văn. Những hình dạng. Những hoa văn. (Cô ấy lặp đi lặp lại những từ này với tốc độ ngày càng tăng, cho thấy chúng đang diễn ra rất nhanh.) Giống như tôi đang xem những gì đang xảy ra bên trong ... nó đang hội tụ trong tôi. Những hình dạng, những hoa văn, những hình dạng, những hoa văn. Hình dạng hoa văn bông tuyết, hình dạng hoa văn sáu cạnh.

D: Nhưng nó có mang lại cảm giác ổn không?

J: Ồ, nó giống như bà đang rèn luyện trong một bài kiểm tra hoặc gì đấy. Bà biết cái cảm giác tập trung học cao độ. Ngoại trừ tôi thực sự không đang học nó. Tôi chỉ tiếp nhận nó. Nhưng nó đang xảy ra với tôi. (Hoảng sợ). Ôi không, nhìn cái này xem!

D: Trong khi cô đang làm điều đó, có ai ở đó có thể trả lời câu hỏi của tôi không? Và tôi có thể tìm ra mục đích của việc này là gì?

J: Nó giống như chúng tôi đang ở trong một nhóm.

D: Cô có muốn hỏi một ai đó xem họ có thể đến và trả lời câu hỏi của tôi không? Trong khi cô đang xem các hình dạng, họ có thể nói chuyện với tôi.

J: Ánh sáng vụt tắt. Các hình dạng biến mất. Tôi đang nghe một số người đang nói chuyện. Tôi không biết họ đang nói gì, vì tôi không hiểu cuộc nói chuyện đó.

D: Cô có thể hỏi một ai đó giúp chúng ta có thông tin không?

J: (Tạm dừng). Họ không nghe thấy.

D: Cô có thể dùng tâm trí làm điều đó

J: Tôi đang cố. (Nhẹ nhàng) Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra. (Cô ấy đang làm bầm và dường như đang im lặng giao tiếp với ai đó.) Họ có vẻ như tất cả đều bận và họ đang nói chuyện. (Tạm dừng, làm bầm.) Bây giờ họ chỉ ở quanh tôi.

D: Họ đang làm gì?

J: Họ đang trao đổi thông tin

D: Với bạn hay với những người khác?

J: Cả hai luôn

D: Được rồi. Cô có thể dùng tâm trí hỏi một trong số họ trả lời câu hỏi chuyện gì đang xảy ra với cô không?

J: Đó là điều khó khăn để hỏi khi điều này đang xảy ra. Quá nhiều thứ đang diễn ra ngay lúc này. Nó chỉ quá nhiều .... Nó rất nhiều .... (Cô ấy bối rối và có một chút choáng.) Nhiều đến mức, tôi thậm chí khó để hỏi. (Cô ấy thực hiện nhiều chuyển động tay chỉ vào những người khác nhau xung quanh mình.) Anh chàng này thực hiện một cuộc trao đổi, tiếp đến anh chàng này thực hiện một cuộc trao đổi, và anh chàng này thực hiện một cuộc trao đổi, và anh chàng này thực hiện một cuộc trao đổi. (Lặp đi lặp lại nhiều lần).

D: Và tất cả họ đều đang làm điều đó với cô?

J: Tôi không nghĩ đó là tâm trí. Tôi không biết nó được thực hiện như thế nào, hay nó là gì. Nó không phải về tinh thần

D: Chúng ta có thể vượt qua điều đó, sau đó sẽ không có nhiều điều xảy ra trong tâm trí của cô nữa? Cô hãy di chuyển đến lúc điều đó kết thúc.

J: Đầu tôi đau!

Tôi hoài nghi sự không thoải mái do nhiều thông tin đi vào đầu cô ấy. Tôi đưa ra vài gợi ý rằng khi tôi chạm vào đầu cô ấy, mọi khó chịu sẽ biến mất. (Cô ấy vang lên vài tiếng thoải mái và nhẹ nhõm. Tôi có thể nói là cảm giác tốt hơn.) Hãy chuyển đến nơi không có quá nhiều thứ đi vào đầu của mình và cô có thể trao đổi mọi thứ với tôi. (Một tiếng thở dài nhẹ.) Bây giờ cô có thể nhờ ai đó đến trả lời câu hỏi được không?

J: Vâng. Bây giờ họ đang thảo luận xem ai sẽ nói chuyện với bà. Tôi đang cố gắng để nhìn, nhưng tôi không thể nhìn thấy. (Đột ngột một tiếng thở gấp gấp.) Ồ, một kim tự tháp đã đổ xuống tôi. Với đỉnh nhọn chỉ thẳng xuống. Và nó có các vòng trên đó. Nó vừa đi xuống.

D: Đó là ánh sáng hay cái gì vậy?

J: Tôi không biết nó được làm bằng gì. Nó đang di chuyển. Nó giống như một trong những trò chơi điện tử mà bà thấy. Nó đang rơi xuống đầu tôi. Tôi thấy nó đang đi vào cơ thể tôi. Nó có nhiều cấp độ khác nhau. Nó được chia ra, và nó có các vòng xung quanh giống như các vòng đời trong thân cây, ngoại trừ nó là một kim tự tháp. Và đỉnh nhọn chỉ thẳng xuống, và nó đi vào một điểm nhất định. Và nó dừng lại. Sau đó, nó di chuyển tiếp và dừng lại. Nó di chuyển một lần nữa và dừng lại, di chuyển một lần nữa và dừng lại. Nó giống như toàn bộ cơ thể của tôi trong đó. Nó lan ra toàn bộ cơ thể. Tay của tôi cảm thấy vui nhộn. Cảm giác như cơ thể tôi đang rời ra. (Tôi đã lo lắng trong một lúc.) Nó ổn. Không sao đâu. Nó không đau. Cơ thể tôi sắp biến mất. Nó chỉ đang tan biến. Ohh, nó chỉ đang tan biến.

D: Cô có luôn nghe thấy giọng nói của tôi cho dù cô đang ở đâu. Có ai trong nhóm đó có thể trả lời câu hỏi của tôi và giải thích điều này cho cô không?

J: Bình tĩnh. (Hít thở sâu) Tại thời điểm này, câu hỏi của bà không thể trả lời. Họ sẽ trả lời câu hỏi của bà, nhưng không phải bây giờ. Nó không thể xảy ra ngay bây giờ.

D: Được rồi. Nhưng đó là cảm giác ổn?

J: Đó là một cảm giác ổn, đúng vậy. Chỉ là cơ thể tôi đã tan biến. Tan biến hoàn toàn ...

Họ muốn tôi chờ đợi vì vậy tôi đã sử dụng thời gian để đưa ra nhiều gợi ý hơn để cô ấy thấy thoải mái.

J: (Tạm dừng một lúc lâu) Chúng tôi có thể hiểu rằng bà mong muốn có một số thông tin ban đầu. Tuy nhiên, chúng tôi đang thực hiện một số công việc và nắm lấy một cơ hội với buổi thôi miên tự nguyện của bà. Nỗ lực của sự tiếp nối từ công việc tối qua. Và bà đang muốn có được thông tin của buổi tối hôm trước, khi những gì đang xảy ra bây giờ là một sự phát triển hoàn toàn mới về thông tin đối với người này. Để biết thêm về thành quả của sự tham gia mà cô ấy đang được hướng dẫn để làm

Giọng nói chắc chắn đã thay đổi. Điều này luôn dễ dàng biết được khi có một trong các sinh mệnh nói, bởi vì sự thay đổi là ngay lập tức.

J: Tôi sẽ giải thích cho bà. Những điều mà bà muốn biết là gì?

D: Cô ấy tò mò về ý nghĩa của những hình dạng và hình ảnh mà cô ấy đã nhìn thấy.

J: Đây là toàn bộ ngôn ngữ của - tôi không thể cho bà biết nó đến từ đâu. Tuy nhiên, tôi có thể nói với bà đó là một hình thức giao tiếp quan trọng đối với con người. Tuy nhiên, tại thời điểm cụ thể này, tôi không thể chia sẻ ý nghĩa của nó cho bà hiểu. Đây là cách vận hành mà Janice thu thập thêm nhiều kinh nghiệm hoạt động. Bà có thể nói hiện tại, cô ấy đang nhận được sự hướng dẫn và được dạy vài hình thức giao tiếp khác, vì một số công việc sẽ được thực hiện trong tương lai. Có lẽ cách tốt nhất để giải thích điều đó cho bà hiểu là bà đi học tiếng Pháp tại

trường, để bà có thể đến nước Pháp và giao tiếp bằng tiếng Pháp. Cô ấy đang học nó để phát triển trong tương lai. Và cô ấy đang học nó để bảo vệ chính mình.

D: Những biểu tượng là cách bảo vệ cô ấy

J: Các biểu tượng là một cách để bảo vệ cô ấy để không giao tiếp với cấp độ con người tại thời điểm này. Tuy nhiên, điều quan trọng là chúng phải được lưu giữ trong ý thức của cô ấy, nó sẽ được hoạt động trong tương lai. Lúc đó, cô ấy sẽ cần biết và cần giải thích và cần được dạy.

D: Vào một thời điểm nào đó trong tương lai, liệu cô ấy có thể vẽ những biểu tượng này cho tôi và giải thích chúng không?

J: Có thể. Đó là quyền tự do mà tôi không thể cho phép. Điều đó chỉ đến từ một cấp độ phát triển khác không phải cấp độ tại thời điểm này. Bà có thể đã hỏi nó trong buổi thôi miên trước đó và đã nhận được câu trả lời

D: Tôi đã hỏi, và họ nói rằng tôi không thể nhận nó vào lúc đó

J: Sau đó, tôi sẽ cung cấp cho bà câu trả lời tương tự.

D: Cô ấy cũng muốn biết mục đích của các nhóm sinh mệnh đang tập trung tại đây

Giọng nói lại thay đổi. Điều này nghe có vẻ quyết đoán và chuyên nghiệp hơn. “Tôi sẽ trả lời bà. Mục đích của nhóm sinh mệnh là mỗi thành viên trong nhóm có một trình độ chuyên môn cụ thể. Vì vậy, những gì bà có là một nhóm - bà có thể gọi - ‘phần ưu tú nhất’ trong các khía cạnh phát triển khác nhau. Bà có các chương trình thạc sĩ gồm các giáo sư đại học dạy trong chương trình thạc sĩ. Nhưng họ không phải là những giáo sư sẽ dạy sinh viên năm nhất trong các lớp đại học của bạn.”

D: Cô ấy nói rằng mình không thể nhìn thấy họ nhưng họ luôn xuất hiện theo cách khác.

J: Rất nhiều

D: Cô ấy nhận ra một trong số họ. Vậy trong số những người này, anh có phải là người có thể trả lời một số câu hỏi không?

J: Nếu tôi không phải là người trả lời câu hỏi của bà, thì một người khác sẽ trả lời. Vì nó thể hiện sự đồng ý của nhóm để tương tác với bà. Nếu có bất kỳ ai trong nhóm cảm thấy việc tương tác không thích hợp vào thời điểm này, thì việc này sẽ không được thực hiện. Chúng tôi cũng mong bà hiểu rằng bất kỳ ai trong nhóm cũng có thể trả lời nhưng nó cũng được thực hiện nếu nó được sự đồng thuận của nhóm. Nếu việc ủy quyền cảm thấy câu trả lời không nên đưa ra thì không ai sẽ làm điều đó.

Điều này cũng đã từng xảy ra khi tôi làm việc với Phil trong cuốn sách The Keepers of the Garden. Lúc đó một nhóm gồm mười hai thực thể đang giao tiếp với tôi và kể cho tôi nghe câu

chuyện về thời gian và sự gieo mầm trên hành tinh Trái đất. Họ cũng nói rằng họ chỉ được phép chia sẻ những thông tin khi tất cả đã đồng ý.

D: Tôi luôn nhận lấy bất cứ thông tin mà tôi có thể nhận được. Anh chỉ cần cho tôi biết nếu anh không muốn trả lời. Có một bí ẩn xảy ra trên Trái đất vào thời điểm này mà nhiều người đang đặt câu hỏi. Điều này liên quan đến vòng tròn cây trồng trên các cánh đồng ở Anh. Họ gọi chúng là Vòng tròn ngô, mặc dù nó thực tế là trên cánh đồng trồng lúa mì và các loại ngũ cốc khác. Chúng đã xảy ra trong vài năm qua. Anh có thể cung cấp cho tôi bất kỳ thông tin về điều đó? Họ đến từ đâu, bằng cách nào và tại sao?

J: Tôi có thể nói với bà rằng có một số lý do cho các vòng tròn. Và có những lý do khác nhau cho chúng. Và tại các thời điểm khác nhau, các lý do khác nhau được sử dụng. Bây giờ, bà hiểu xoắn ốc? (Có) Và bà hiểu các cửa sổ? (Có) Tại một thời điểm cụ thể, chúng được sử dụng bởi một số năng lượng nhất định để tương tác với các dòng điện của Trái đất của bà, với các dao động của Trái đất của bà. Tôi đang cố gắng trả lời bà ngoài kỹ thuật. Tôi không thể cung cấp cho bà tất cả thông tin về điều này. Nhưng tôi có thể nói với bà rằng một số trong số chúng được tạo ra bởi những con tàu ghé qua. Và chúng được tạo ra do nguyên lý đẩy hoặc hành trình cung cấp nhiên liệu cho tàu. Và nó liên quan đến lực hấp dẫn của hành tinh của bà. Có những lý do khác ngoài việc chống trọng lực.

D: Chúng không phải tất cả đều do tàu tạo ra, phải không? (Không) Một số trong số chúng dường như theo khuôn mẫu. Họ có các vòng tròn xung quanh các vòng tròn, và thiết kế khác nhau.

J: Đúng rồi. Bà đang nói về mối quan hệ giữa chúng với nhau. (Ngừng lâu) Tôi xin lỗi. Tôi có câu trả lời của bà, nhưng trong lần gặp tiếp theo, tôi sẽ chia sẻ chúng cho bà. Tôi không thể làm điều đó bây giờ, bởi vì nó là một vấn đề thời gian. Điều quan trọng là nó không được hiểu vào thời điểm này. Tôi chỉ có thể nói với bà rằng có một dự án mà một số người đang làm việc. Và đây là một phần của dự án đó. Bà chỉ cần tin rằng không có nguy hiểm nào đến từ những vòng tròn này. Nó kết hợp với các khía cạnh khác của dòng năng lượng. Điều rất quan trọng là họ phải ở đó. Và giống như Janice đang học các ký hiệu của ngôn ngữ, mọi nỗ lực đang được sử dụng liên quan đến sự ổn định lớp vỏ mỏng manh của Trái đất. Nếu nó cần phải có một vòng tròn đảo ngược - các vòng tròn rất mạnh mẽ, bà biết đấy. Và chúng cũng được sử dụng như một điểm truyền tải. Vì vậy, đó là những gì tôi có thể nói với bà.

D: Các khuôn mẫu có ý nghĩa không?

J: Chúng đều có ý nghĩa

D: Các nghĩa này có nằm trong số được tìm thấy xung quanh các di tích cũ như Stonehenge không?

J: Tất nhiên rồi. Khi bà nghĩ về Stonehenge, khi bà nghĩ về những di tích cũ của bà hoặc cái gọi là “chôn linh thiêng” trên hành tinh của bà, thì bà phải biết rằng chôn linh thiêng không xuất

hiện ngay lập tức. Thời gian là vật mang năng lượng. Và chúng tôi đã làm việc với những địa điểm cụ thể này trong nhiều thế kỷ

D: Nhưng các vòng tròn như là một hiện tượng mới

J: Nó chỉ hiển thị ra. Bà không thể nhìn thấy chúng trước đây, nhưng chúng đã luôn ở đó. Bà có thể nhìn thấy chúng ngay bây giờ, vì chiều không gian đã thay đổi.

D: Sau đó, chúng đã ở trên mặt đất?

J: Chúng đã ở dưới bề mặt của mặt đất. Chúng chỉ mới nổi lên. Trái đất đang thay đổi nhiều đến mức ... (Thở dài) Sự dịch chuyển trên hành tinh của bà là một cách khác khiến chúng xuất hiện trên bề mặt.

D: Thì ra, năng lượng trong quá khứ mà họ đã tạo ra, hoặc chức năng mà họ đã phục vụ lại được thực hiện bên dưới mặt đất. (Đúng) Và bây giờ nó đang nổi dần lên mặt đất?

J: Đúng vậy, bởi vì mọi thứ đã thay đổi

D: Nhiều người đang nghĩ đó là một hình thức giao tiếp

J: Cũng đúng. Vừa rồi tôi đã giải thích với bà rằng chúng được dùng làm tâm điểm cho sự rung động ... đáng lẽ tôi không nói ra. Bà thấy đấy, đó là những gì sẽ xảy ra khi bà giao tiếp theo một cách khác. Bà có xu hướng tin rằng mọi người đều biết bà đang nghĩ gì. Điều tôi đang muốn nói với bà là, chúng là đầu mối cho lối vào năng lượng. Bây giờ, lối vào năng lượng theo khuôn mẫu hình xoắn ốc, đi vào và bị trượt lên .... (Lúng túng trong cách diễn đạt.)

D: Vậy lối ra cũng cùng một nơi? (Vâng) Giống như một hiệu ứng tung lên? (Đúng rồi đấy). Cô ấy đã được cho biết cô ấy là một phần của dự án mà họ đang sử dụng năng lượng.

Trong cuốn sách Người Giám Hộ - The Custodians, họ đã giải thích rằng năng lượng của Janice là một phần năng lượng trong dự án đang được sử dụng để giúp cân bằng năng lượng của Trái đất. Nhiều người tham gia vào dự án này, mặc dù họ hoàn toàn không biết trong tâm trí tinh táo của họ. Tôi được thông báo rằng tôi cũng là một phần của điều này, và những chuyến đi sẽ đưa tôi đến nhiều nơi trên thế giới, bởi vì năng lượng của tôi sẽ cần dùng cho nơi đó. Dự án này không tạo ra bất kỳ sự cạn kiệt năng lượng nào cho người tham gia.

J: Đó là một giai đoạn khác của cùng một dự án.

D: Nhưng điều này nghe như thể năng lượng đang bùng phát hoặc tung lên. Điều đó có đúng không?

J: Nó khác nhau .... Tôi có thể trả lời rằng? (Câu hỏi của cô ấy nhẹ nhàng và rõ ràng là không nhắm vào tôi.) Vâng. Tôi đã trả lời rằng? (Điều này thật nhẹ nhàng, và tôi không hiểu rằng cô ấy không nói chuyện với tôi.)

Một khoảng dừng dài, rồi một giọng nói khác, nhẹ nhàng hơn, gần như ngọt ngào. Rõ ràng là nữ tính.

J: Tôi có thể trả lời bà. Đây không phải là lúc bà hiểu về mọi thứ về dự án này. Điều quan trọng là bà phải biết một số chi tiết, mà bà sẽ được các thành viên trong nhóm cung cấp. Một trong những điều bà cần biết là có những vòng tròn ở Peru. Và cả những vòng tròn ở những nơi khác trên hành tinh của bà mà mọi người không nhận ra. Chúng tôi đang nỗ lực để cho phép con người bắt đầu biết những cách giao tiếp khác. Tuy nhiên, cũng có nhiều người hiện có thể được giao tiếp thông qua những vòng tròn đó. Các vòng tròn năng lượng cũng đi qua Trái đất, vì vậy nó là một phần của cùng một dự án. Nó chỉ là một giai đoạn khác. Bây giờ, bà cần biết một điều là Trái đất của bà đang quay trong không gian, phải không? (Vâng) Và nó quay như thế nào? Hướng nào?

D: Tôi phải suy nghĩ. Nó có đi ngược chiều kim đồng hồ không? (Cô ấy chuyển động bằng tay) hay thuận chiều kim, mà thôi. Tôi cũng không nhớ luôn

J: Chà, thật ra sẽ chẳng có vấn đề gì nếu nó quay mãi không dừng. Điểm của các vòng tròn chỉ đơn giản là tạo ra hiệu ứng ngược lại. Và đây là một lĩnh vực cân bằng khác. Đó là một mục đích, và chỉ một. Nhưng chúng được sử dụng và năng lượng được lưu thông qua chúng. Nếu bà có thể nhìn vào một không gian khác, bà có thể nhìn thấy hình xoắn ốc. Bà sẽ thấy hiệu ứng của vòng xoáy đó, vì nó đang chuyển động và chuyển động. Bà không thể nhìn thấy nó, nhưng nó đang chuyển động. Chuyển động không ngừng. Chỉ như một chuyển động ban đầu. Theo chiều kim đồng hồ.

Các vòng tròn cắt đi theo hướng nào? Những người tôi đã thấy và đã đi theo cả hai hướng.

D: Tôi đang nghĩ về một đỉnh. Đỉnh đang quay và chuyển động. Và đây sẽ là những nơi mà nó chạm xuống Trái đất?

J: Bà có thể nghĩ về một chiều hướng

D: Được rồi. Tôi đang nghĩ về việc nó đang ở trong không gian, rồi đến Trái đất và chạm xuống

J: Đúng rồi. Thực tế chùm tia được truyền đến tâm của vòng tròn và nó quay ra ngoài. Bà có nhớ điểm tôi đã nói chuyện với bà không? Chùm tia được truyền tới tâm của vòng tròn và xoáy

Đây là điều tôi nhận thấy khi tham gia hội thảo về Vòng Tròn Ngô vài lần ở Anh. Trong tâm trí tôi, nó dường như có một tiêu điểm trung tâm, và vòng tròn xoáy ra từ đó. Gần giống như hình ảnh hóa của một người nào đó đang tập trung vào một ống áp suất cao, rồi mở nó ra để xoáy từ điểm trung tâm đó. Tôi biết nó không được thực hiện với một cái vòi, mà có thể là với trọng tâm của năng lượng, nhưng đó là một phép tương tự mà tôi có thể xác định được.

D: Và đây là một phần của dự án giúp ổn định chuyển động của Trái đất. Ở các tầng địa sinh học (các tầng đất gần bề mặt).

J: Đúng vậy

D: Và dường như nó chỉ có thể nhìn thấy tại một số địa điểm nhất định hoặc chúng dễ nhận thấy hơn ở đó?

J: Chúng đã nổi lên ở đó. Đó là một nỗ lực khiến con người phải hỏi. Đó là một nỗ lực để cho phép những sinh mệnh có thể hiểu được nó, bắt đầu biết và hiểu nó.

D: Trong một số trường hợp, nó sẽ có một vòng tròn mà tất cả các hạt đều đi về một hướng. Sau đó, một vòng tròn xung quanh bên ngoài sẽ đi theo hướng ngược lại với hạt.

J: Đó là ý của tôi

D: Tại sao nó đi ngược hướng với vòng tròn ngoài?

J: Bởi vì nó cần cân bằng cường độ bên trong.

D: Điều này phải xảy ra rất nhanh. Có đúng không?

J: Rất nhanh. Bà không thể nhận thấy điều đó.

D: Họ nói rằng nó xuất hiện trong một đêm. Chùm tia đến từ đâu?

J: Tôi không thể ... (Thở hổn hển, và giọng nói bị ngắt quãng và méo mó. Đoạn băng nghe có vẻ lạ, lúc này gần như bị cắt xén. Một luồng năng lượng?) ... nói cho bà biết

D: Cô không thể nói cho tôi biết?

J: (Thực thể có vẻ khó chịu.) “Không.”

D: Được rồi. Tôi tự hỏi nếu nó đến từ không gian, đến từ một thủ thuật, hay ....?

Janice đang phản ứng như thể cô ấy không thoải mái. Tôi nghĩ cô ấy có thể trở nên nóng rực trở lại, như trong buổi thôi miên trước đó. Tôi đã cố gắng làm cho cô ấy thoải mái bằng cách điều chỉnh bên ngoài và đưa ra các đề nghị thoải mái. Nhưng một cái gì đó khác dường như đang xảy ra. Cô thở nhanh một cách khó chịu. Sau vài giây của gợi ý, nhịp thở của cô ấy chậm lại. Cô ấy đã thả lỏng trở lại, vì vậy tôi tiếp tục với câu hỏi. Tôi bị gián đoạn.

J: (Nhẹ nhàng) Làm ơn ...

D: Sao vậy?

J: Xin phép điều chỉnh một khoảng thời gian

D: Được. Bởi vì cô ấy vừa rất nóng. (Vâng) Đó có phải là do năng lượng không?

J: Vâng, đúng vậy. Cơ thể tiếp xúc với toàn bộ lực của giai đoạn của dự án đó. Bà phải hiểu rằng khi chúng tôi giao tiếp với bà, cơ thể là một phương tiện để làm điều đó. Tuy nhiên, vì mức độ tham gia của cơ thể này vào dự án này, nên đôi khi không thể ngăn cản việc đúc kết

kinh nghiệm toàn phần. Bản thể sẽ trải nghiệm hoạt động được thực hiện bằng tâm trí. Tâm trí. Bà có thể hiểu “tâm trí”, nhưng nó không thực sự là một quá trình tâm trí, vì thể chất có thể bị ảnh hưởng. Và nó diễn ra rất nhanh chóng. Những lời mà bà đã từng gây ra điều đó xảy ra, bà đã nói, “Điều này phải xảy ra thật nhanh.” Vì vậy, từ “thật nhanh” là một sự kích hoạt. Giao tiếp ở cấp độ này trở nên rất tế nhị.

Thực ra, sau khi nghe lại máy ghi âm, tôi đã nói “rất nhanh”, thay vì nói “thật nhanh”, nhưng nó đã được diễn giải theo cùng một cách thông qua việc sử dụng từ vựng của Janice.

D: Tôi xin lỗi. Tôi không có cách nào để hiểu

J: Đó là một điều bà không thể biết. Và chúng tôi mong muốn tương tác với bà. Chúng tôi muốn được hướng dẫn cho bà trong công việc bà đang làm. Chúng tôi mong muốn bà vẫn tiếp tục công việc hiện tại. Và điều quan trọng là bà phải nhận ra rằng có những thời điểm mà chúng tôi và bà phải chịu ảnh hưởng từ việc vượt ngoài cấp độ để có thể tiếp tục tham gia vào buổi thôi miên của bà. Bà phải hiểu rằng mức năng lượng hoạt động là rất ... (Lúng túng, tìm kiếm từ ngữ) ... tế nhị.

D: Tôi biết cô ấy đã phản ứng. Giống như bùng nổ nhiệt.

J: Đó là vì khi cơ thể này được đặt trong trọng tâm của các vòng tròn, lực quay có thể tạo ra một lượng nhiệt lớn trong vật chất ngay lập tức. Chúng tôi đang cố gắng chia sẻ với bà và đến để nói chuyện với và vì đây là những điều cần được thảo luận. Tuy nhiên, chúng tôi cần dạy bà một số phương pháp để có thể tinh thông giúp đỡ cá nhân đó.

D: Vâng, vì tôi không làm sao biết được những lời nói của tôi có kích hoạt điều gì không. Và tôi chắc chắn không muốn điều đó xảy ra.

J: Cơ thể vật chất sẽ không bị ảnh hưởng. Bà có thể sẽ tin khi quan sát bằng mắt thường của bà rằng thể chất của cá nhân này bị ảnh hưởng. Cá nhân này đã được... (Không chắc chắn về từ ngữ một lần nữa)

D: Từ gì? Được điều chỉnh?

J: Cũng gần nghĩa. Nhưng nó giống như là được điều tiết hơn. (Do dự). Đã được chuẩn bị. Vâng. Có cách để giải thích cho bà rồi. Qua nhiều năm, cô ấy đã tham gia vào dự án này trong suốt phần đời của cô ấy, cô ấy đã phát triển đến mức có thể chịu được mức năng lượng vật lý mà người thường không thể hiểu được. Và cơ thể vật lý của họ cũng không thể trải nghiệm mà không nhận một số tác động xấu.

D: Miễn là cô ấy có thể xử lý được, vì tôi chắc chắn không muốn làm điều gì có hại cho cô ấy. Anh có nghĩ sẽ là khôn ngoan nếu chúng ta ngừng nói tiếp về các vòng tròn?

J: Có nhiều thứ để nói hơn là chỉ nói về các vòng tròn. Các vòng tròn chỉ là một phần không thể thiếu, vì những gì bà chưa trải nghiệm là các kim tự tháp. Có các kim tự tháp ở Ai Cập. Tuy nhiên, có những kim tự tháp giống như các vòng tròn mà bà chưa nhìn thấy trên bề mặt, cũng

đang hoạt động. Đây chỉ là một giải pháp năng lượng khác. Giải pháp năng lượng là rất quan trọng để duy trì sự tồn tại của hành tinh. Và bà cũng cần phải biết rằng sẽ có những con tàu khác đến và đáp trên những bề mặt mà có thể tạo ra các dấu ấn vật lý giống như vậy. Đó là những vòng tròn, và có những vòng tròn.

D: Nhưng những điểm hạ cánh đó không có cùng hiệu ứng năng lượng. Chúng chỉ được tạo ra từ lực đẩy thủ công của con tàu.

J: Nhưng khi được tạo ra thì chúng sẽ được sử dụng.

D: Điều tôi đã hỏi là các chùm tia đến từ không gian hay đến từ con tàu? Chúng được chỉ đạo từ đâu?

J: Tôi không được phép nói với bà về điều đó. Chúng ta sẽ thảo luận vào một buổi khác. Có những sinh mệnh không cho bà kiến thức, mà sẽ có mặt nếu bà cần hỏi các câu hỏi của bà,

D: Được thôi. Nhưng tôi không biết là tôi đang chạm vào các chủ đề không được phép biết.

J: Bà sẽ biết.

Tôi đang chuẩn bị hỏi tiếp, thì đột nhiên bị cắt ngang. Có gì đó đã xảy ra mà nhóm cho rằng đó là trường hợp khẩn cấp và được ưu tiên hơn những gì tôi đang làm.

J: (Giọng nghiêm khắc) Cung cấp gợi ý!

D: Gì cơ?

J: (Có vẻ sốt ruột) Cung cấp gợi ý!

D: Ý anh là gì?

J: Bản thể đang bị đau. Cung cấp gợi ý!

Janice đang ôm đầu, vì vậy tôi bắt đầu can thiệp để giảm đau thông thường, bằng cách chạm tay vào phần giữa trán của cô ấy. Nhưng thực thể lại làm gián đoạn quá trình và thực thể kia ra lệnh rằng tôi phải dùng một nhóm tay để tạo áp lực. Tôi cố gắng làm như nó đề xuất nhưng thực thể đó lại can thiệp lần nữa. “Bà đặt sai vị trí rồi!”

D: Chỉ cho tôi.

J: (Cô ấy chỉ vào vị trí) Nhẹ thôi! Tôi sẽ hướng dẫn cho bà. (Cô ấy dùng ngón tay và chỉ vào điểm chính xác ở giữa trán). Tôi sẽ giúp bà. Tiếp tục nói chuyện và cung cấp gợi ý.

Khi tôi tiếp tục can thiệp thực thể kia vẫn không hài lòng.

J: Đưa tay bà cho tôi! Tay bà đừng làm gì cả! Điều này quan trọng lắm! (Nghiêm khắc). Đừng làm gì với đôi tay! Cho phép tôi dùng tay của bà. Điều này quan trọng với thực thể này. Thư giãn bàn tay của bà! Đưa các ngón tay cho tôi. (Nhẹ nhàng). Đưa ngón tay cho tôi.

D: Đây.

Có một khoảng dừng lâu khi cô ấy hướng ngón tay tôi đến vị trí thích hợp trên trán cô ấy. Tôi thả lỏng tay và can thiệp để giải tỏa bất cứ thứ gì khó chịu khi cô ấy điều khiển tay tôi.

J: Tôi sẽ nói với bà khi nào tôi xong việc. Tôi xin lỗi vì đã quá thô bạo với bà nhưng có một trường hợp khẩn cấp.

D: Anh có thể nói cho tôi nghe điều đó không?

J: (Ngừng) Không nói chuyện! (Ngừng lâu).

D: Anh đang dùng năng lượng từ cơ thể tôi sao? (Không)

Có một khoảng ngừng lâu rồi Janice có vẻ thoải mái hơn và thở chậm hơn.

J: (Một cách máy móc). Cảm ơn. Tôi xin lỗi vì đã quá thô bạo, nhưng vì tình huống khẩn cấp, chúng tôi cần phải có sự tiếp xúc vật lý đó với đối tượng. Và từ nơi chúng tôi đang ở thì điều đó là không thể.

D: Tôi rất vui vì có thể hữu dụng, vì tôi cũng rất quan tâm đến sự an toàn của cô ấy. Giờ anh đã có thể nói cho tôi nghe điều gì đã dẫn đến tình trạng khẩn cấp không?

J: Một chút nữa. Chúng ta cần ổn định.

D: Vậy anh không sử dụng năng lượng của tôi mà chỉ là cái chạm vật lý.

J: Vâng. Tôi không làm gì với bà hay năng lượng của bà. Và nếu bà cảm thấy điều gì đó thì chúng tôi sẽ loại bỏ nó.

D: Không tôi không thấy gì.

J: Tôi nghĩ vậy.

D: Tôi đang cố thả lỏng để anh có thể dùng tay của tôi.

J: Rất là khó. Và tôi trân trọng điều đó. Điều đó rất quan trọng.

Một khoảng dừng dài nữa rồi cô ấy đẩy ngón tay tôi đến các điểm khác trên đầu cô ấy. Cô ấy thở dài vài cái.

D: Anh có thể nói cho tôi tại sao anh ấn lên những điểm khác nhau?

J: Có những điểm huyết. Nó giống với cách bấm huyết của bà. Chuyện đang xảy ra đó là cá nhân này có thể kết nối với tôi thông qua sự can thiệp của bà, dù cơ thể bà không liên quan.

D: Tôi muốn ghi lại điều này. Anh đang chạm vào trán và nhiều điểm như mắt, vùng ngay trước tai, v.v...

J: (Ngắt lời) Đưa tay cho tôi. Giữ cánh tay của bà ổn định.

D: Đó là do cách tôi đang ngồi. Được rồi. Và anh đang chạm vào phần trước tai, và dưới cằm, và đỉnh đầu. Rồi ngay trên sống mũi ở giữa trán.

Những hành động này được lặp đi lặp lại. Rồi cô ấy thả lỏng và hạ tay tôi xuống. Rõ ràng tình huống khẩn cấp đã qua.

J: Cảm ơn.

D: Tốt hơn chưa?

J: (Giọng bình thường của cô ấy). Tốt hơn rồi.

D: Tôi rất vui vì giúp được. Tôi không biết mình đang làm gì. Tôi đang ngồi trong một tư thế rất căng thẳng nên rất khó cho tôi để thả lỏng.

J: (Giọng nói nghiêm khắc trở lại). Cảm ơn vì đã cho mượn tay của bà.

D: Tình huống khẩn cấp là gì? Cho tôi biết được không?

J: Đó là hiệu ứng phụ của các vòng tròn. Bà chắc đã nhận ra là bà đang ở trong không gian đa chiều. Bản thể là không gian. Khi bà di chuyển rất nhanh theo các chiều rồi sự liên kết thích hợp không bị ảnh hưởng, trong đó một điểm không đạt được đến điểm chuyển đổi, có thể gây ra đau đớn thể chất hoặc rối loạn trong cơ thể vật lý của bản thể. Và chúng tôi (khó khăn khi tìm từ)...đã đi nhanh, có thể nói vậy.

D: Đã đi nhanh?

J: Đó là một vấn đề về thời gian. Giờ vũ trụ, giờ Trái Đất, giờ sinh học. Khi bà không thích hợp trong thời điểm đó, có thể sẽ xảy ra với thể chất của con người. Bây giờ, bà phải hiểu là khi bà thảo luận về các vòng tròn, bản thể đang sống trong nó.

D: Tôi đã không biết điều đó.

J: Chúng tôi biết. Chúng tôi nghĩ có lẽ điều đó không cần thiết để bà phải biết.

D: Nhưng để đảm bảo sự an toàn cho cô ấy khỏi những sự đau đớn, tôi muốn biết những điều đó.

J: Nó được xử lý theo cách mà bà sẽ được hướng dẫn trong tương lai. Điều này sẽ không được nói cho bà nếu không cần thiết. Sự truyền đạt thông tin đặc biệt này cho bà là không bình thường đối với nhóm sinh mệnh này. Bà cần phải biết rằng...(Hơi thở lớn, và cô ấy có vẻ khó chịu trở lại).

D: Cô ấy lại bị nóng lên đúng không?

J: Chúng tôi đang thử xem có thể tăng tốc quá trình giao tiếp với bà không. Sẽ có một số điều chỉnh cần thiết và chúng tôi đang khám phá ngay lúc này.

D: Được rồi. Nhưng nếu nó khiến cho cô ấy khó chịu, tôi không nghĩ rằng nó là cần thiết đánh đổi cho lợi ích của tôi.

J: Không phải vấn đề là bà lựa chọn có xứng đáng hay không. Thực tế, bà có chọn làm việc này hay không. Tôi không có ý định thúc bách. Tôi chỉ muốn nói với bà rằng đây là thông tin rất quan trọng. Và vấn đề là tìm ra phương pháp thích hợp để cung cấp nó. Và khi làm việc với bà, một loại cân bằng sẽ được thiết lập không phải thời điểm này. Vì vậy, chúng tôi sẽ có một số điều chỉnh nhỏ về trạng thái cân bằng giữa thực thể và nhóm. Khi chúng ta di chuyển rất nhanh vào một chủ đề nghiêm túc như các vòng tròn, thì mọi thứ có thể xảy ra rất nhanh. Là từ đó. Nhưng chúng tôi đang chăm sóc bản thể này. Bà thấy đấy, chúng tôi đã không biết từ “thật nhanh” cũng có thể tạo ra phản ứng tương tự. Vì vậy chúng tôi đồng thời tìm hiểu cách mà bản thể này phản ứng.

D: Ý tôi là vậy. Khi tôi đang nói, tôi không có cách nào biết được là nó sẽ ảnh hưởng như thế nào đến cô ấy.

J: Chúng tôi có thể hoàn toàn hiểu được tình trạng khó khăn của bà và rất đồng cảm. Và chúng tôi đánh giá cao việc bà có thể hiểu rằng nếu chúng tôi ép buộc thì là không phải khó chịu với bà mà là do tình huống khẩn cấp. (Khoảng ngừng dài).

D: Anh có đang nghe ai đó nói?

J: (Giọng bình thường). Vâng, có ai đó muốn nói chuyện với bà nhưng họ không nói được tiếng Anh và tôi cũng không. Và chúng tôi đã cố tìm cách để thực hiện việc này.

D: Họ có ai khác để giao tiếp không?

J: Họ đang tìm. Họ đang nói. Họ đang trao đổi nhanh. Họ đang ở trong góc. Có vẻ như họ đang cố gắng quyết định.

D: Nói với họ là chúng tôi sắp hết thời gian ở đây. Tôi rất muốn nhận được lời nhắn vì họ đã hướng dẫn cho tôi. (Bối rối) Có thể họ chuyển nó cho một người khác mà có thể trao cho tôi.

J: Họ đang làm điều đó. (Nhẹ nhàng, như thể đang nói chuyện với người khác). Rồi. (Thở dài)

D: Họ sẵn sàng chưa?

J: (Một giọng khác to hơn). Có lẽ.

D: Vì tôi không có cách nào để biết liệu tôi có vi phạm quy định nào không nếu họ không chỉ cho tôi.

J: (Cô bắt đầu nói rồi hắng giọng, như thể sinh mệnh kia phải điều chỉnh dây thanh quản của cô ấy. Giọng nói tiếp theo chắc chắn là nữ tính và nhẹ nhàng hơn). Không có sự vi phạm quy định nào. Nhưng chúng tôi cảnh báo bà cần phải cực kỳ cẩn trọng trong các cuộc thảo luận thông thường về hiện tượng này. Bà phải cẩn trọng với những người mà bà chia sẻ thông tin thông thường. Có những điều nhạy cảm. Và quan trọng là, tôi nhắc lại, chỉ thông tin thông thường và chia sẻ là không được phép. Bà đã làm tốt và chúng tôi cảm ơn bà. Một vấn đề có thể có là bản chất của thông tin và thời gian. Không phải ai cũng biết tất cả mọi thứ. Bà rất giỏi trong việc có thể xác định ai nên biết những gì. Chuyên môn của bà cho phép chúng tôi làm việc với bà rất tốt. Đây không phải là vấn đề về việc chúng tôi tin hay không tin bà, mà là vấn đề về thời điểm. Thời gian để biết và thời gian không để biết. Nên, bất cứ khi nào bà được cung cấp thông tin trong tương lai, đôi khi sẽ có hướng dẫn không được tiết lộ thông tin đó cho đến khi bà nhận được hướng dẫn thêm. Có lẽ bà có thể tìm cách nếu nó nhất thiết quan trọng với người mà bà đang làm việc cùng, để cho họ lời khuyên. Nhưng không tiết lộ nguồn tin. Chúng tôi sẽ sắp xếp kiến thức của họ để bất cứ điều gì được chia sẻ với người khác sẽ có bản chất là nó đã được phê duyệt trước.

D: Vậy tôi sẽ tuân theo sự chỉ dẫn.

Tôi đã học được trong quá khứ rằng tôi phải lắng nghe họ, nếu không họ sẽ tìm cách giữ những thông tin đó. Trong cuốn Người Giám Hộ (The Custodians) tôi đã thuật lại việc bốn cuốn băng phải biến mất trong tám năm vì đó không phải là lúc để những thông tin đó xuất hiện. Đã hơn mười năm kể từ phiên làm việc này nên tôi tin rằng bây giờ là lúc tôi có thể tiết lộ thông tin này. Họ cũng nói đúng về một điểm khác. Rất nhiều lần trong suốt những năm làm việc tôi đã được cung cấp các thông tin nhạy cảm và được bảo rằng không thể tiết lộ, để bảo vệ bản thân hoặc là vì chưa đến đúng thời điểm. Nên tôi đã học cách nghe theo sự chỉ dẫn của họ.

D: Tôi nghĩ chúng ta sắp hết thời gian. Và phương tiện (ám chỉ cơ thể của Janice) cũng đã trải qua thử thách ngày hôm nay. Nhưng tôi muốn cảm ơn tất cả thành viên của nhóm đã nói chuyện với tôi.

J: Có những người khác muốn nói chuyện với bà vào lần sau.

D: Và tôi sẽ cố hết sức để làm những điều anh muốn. Nếu tôi phạm lỗi thì đó là vì tôi không biết.

J: Ồ chúng tôi biết rõ khả năng của bà, chúng tôi đánh giá cao và cảm ơn bà. Chỉ là đôi khi cần phải khẩn trương một chút. Và lúc đó chúng ta có thể nghe rất áp lực nhưng chúng tôi không có ý như vậy.

D: Nhưng hãy hiểu rằng tôi đang rất cố gắng. Và tôi sẽ không phản bội lòng tin của các vị, vì tôi không muốn sự kết nối này bị đứt vì một lỗi nào từ phía tôi.

Tôi bắt đầu can thiệp để đưa cô ấy trở lại nhưng cô ấy đang chuyển động tay thay vì làm theo sự chỉ dẫn của tôi.

D: Điều này có ý gì?

J: (Rất nhẹ nhàng). Chúng tôi đang nói lời “tạm biệt” với bà.

D: Tôi không nghĩ tôi có thể lặp lại các động tác tay đó, nhưng tôi rất trân trọng.

Sau đó tôi đưa Janice trở lại. Cô không có ký ức gì về những điều đã xảy ra, và có vẻ không có ảnh hưởng tiêu cực nào về thể chất hay tinh thần từ thử thách mà cô ấy và tôi đã trải qua. Tôi học được nhiều điều từ các thực thể trong phiên này. Khi làm việc trong một môi trường bất thường như vậy tôi thường e ngại rằng có thể có một số nguy hiểm cho đối tượng, chủ yếu là vì chúng tôi đang làm việc trong một lĩnh vực mới mà không biết điều gì sẽ xảy ra. Tôi cũng cẩn thận theo dõi các dấu hiệu cơ thể của đối tượng để có thể được cảnh báo về bất kỳ vấn đề nào có thể tiên tri bất ngờ. Các thực thể đã nói với tôi rằng đừng quá lo lắng về điều đó vì họ sẽ luôn cho tôi biết nếu có bất kỳ vấn đề nào xuất hiện. Trong phiên này, họ đã chứng minh lời họ nói. Họ đã cảnh báo tôi về một tình huống mà tôi không có cách nào biết được nó có thể xảy ra. Tôi đã học được một bài học quý giá nhưng đồng thời cũng học được rằng tôi sẽ không bao giờ có thể chỉ dựa vào chuyên môn của mình. Tôi đã được chỉ dẫn từ những nguồn lực ở nơi khác, một chiều không gian cao hơn.

Nếu tôi đã nghĩ những điều xuất hiện trong phiên trước là khó hiểu thì chắc chắn tôi đã không chuẩn bị gì cho những thông tin đến từ phiên này. Tôi chỉ hy vọng người đọc có thể theo dõi những khái niệm phức tạp hơn.

Đã hơn một năm trôi qua từ phiên làm việc cuối của chúng tôi. Trong một lần khi tôi ở Little Rock, Janice đã không thể làm việc cùng tôi. Cô ấy biết cô ấy đã ở đâu đó trong đêm trước, và nó ảnh hưởng cô ấy đến mức cô ấy không thể rời khỏi nhà và nhất định không thể lái xe được. Trước đây cô ấy nói rằng đôi khi cô ấy vào trong xe và thậm chí còn không biết để chìa khóa ở đâu hoặc đã khởi động xe như thế nào. Những điều đơn giản nhất bỗng trở nên phức tạp như thể tâm trí cô ấy hoàn toàn trống rỗng và bối rối.

Trong chuyến đi này vào tháng Chín năm 1991, tôi ở Little Rock cho một buổi phỏng vấn một số trường hợp UFO cho Lou Farish, tôi sẽ có làm gì đó vào cuối tuần. Trước khi làm việc, tôi đi ăn tối với Patsy, Janice và một số người bạn khác. Chúng tôi chủ yếu nói chuyện về cuộc sống cá nhân và không đề cập gì đến UFO hoặc nghiên cứu của tôi đang tiến triển như thế nào. Chủ đề chính mà Janice trao đổi trong bữa tối xoay quanh một người bạn trai cũ, người gần đây đã quay lại cuộc sống của cô, và mọi thứ đang trở nên nghiêm túc. Cô ấy có vẻ rất hạnh phúc dù UFO vẫn tiếp tục can thiệp vào cuộc sống của cô. Sau bữa tối, chúng tôi về nhà Patsy và thực hiện một phiên. Đã có nhiều trải nghiệm kỳ bí trong cuộc sống của Janice kể từ lần cuối chúng tôi gặp nhau, nhưng chúng tôi quyết định sẽ không chọn ra một trải nghiệm nào để khám phá.

Chúng tôi nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu để xem phiên làm việc đi tới đâu. Dù sao thì các phiên làm việc của tôi với Janice lúc nào cũng luôn đầy rẫy những bất ngờ và những khúc mắc. Sau khi cô ấy nằm xuống giường, tôi dùng từ khóa và bắt đầu khởi động nhưng cô ấy ngắt lời và nói rằng chúng tôi phải đợi đến thời điểm nhất định mới được bắt đầu.

J: Vào lúc 11:16 chúng ta có thể tiếp tục. Chính xác giờ đó.

D: Được rồi. Theo đồng hồ của tôi nó còn khoảng một phút nữa. Tôi hy vọng đồng hồ của tôi chính xác.

J: 11:16, làm ơn. Chúng ta sẽ biết. Để thông tin có thể được cung cấp đầy đủ.

Đây là lần đầu tiên một thực thể có mặt ngay cả khi trước lúc tôi bắt đầu phiên thôi miên. Thông thường thì tôi phải tìm chúng. Tôi tiếp tục với đề nghị can thiệp khi tôi nhìn đồng hồ.

J: Bà cần phải dùng từ khóa với cô ấy một lần nữa.

Tôi đã tắt máy ghi âm khi tôi dùng từ khóa với cô ấy để nó không bị ghi âm rồi tôi bật lên lại. Tôi bật lại khi cô ấy có vẻ đã vào.

D: Anh có biết nơi nào anh muốn đi không hay anh muốn tôi chỉ cho anh?

J: Chúng ta sẽ đến một điểm giao thoa về thời gian. Thời gian có nhiều điểm giao thoa, bà biết đấy.

D: Vâng, anh bảo tôi vậy. Tại sao chúng ta lại đi đến điểm giao thoa thời gian?

J: Vì đó là điểm khởi đầu của một trải nghiệm. Nó sẽ giải quyết nhiều thứ, vì đó là một điểm giao thoa nhiều mặt.

D: Chà, chúng ta đang ở điểm thời gian mà anh nói lúc trước. 11:16

J: Tôi đang ở một thời điểm, bà đang ở một phút.

D: Ý anh là sao?

L: Chúng ta đang nói về sự phối hợp của nhiều loại thời gian khác nhau. Bà thấy đấy, khi bà nói về thời gian của con người, bà đang tính bằng phút và giờ. Nhưng khi bà nói về thời gian ở các cõi khác, nó không được đo bằng phút và giờ. Để đưa các thông tin qua các chiều thời gian, bà phải ở chính xác một địa điểm cụ thể trong thời gian của con người. Nếu không thông tin sẽ không đến một cách đầy đủ và không được phối hợp các yếu tố.

D: Điều đó khó có thể hiểu được. Chúng tôi chỉ bắt đầu làm việc với các phiên khi chúng tôi có thể có thời gian.

J: Vâng, nhưng nếu bà biết tìm một đối tượng đang làm việc trong giao thoa thời gian không gian, thì họ sẽ biết điều đó là quan trọng. Và việc đó phải được thực hiện không sớm không muộn dù chỉ một phút hay một giây. Nếu không sẽ bị lỡ mất.

D: Giống như một cánh cửa? (Vâng). Anh có muốn chỉ dẫn nơi cần phải đi không?

J: Chúng ta sẽ tìm thấy khi chúng ta di chuyển.

D: Anh di chuyển bằng cách nào?

J: Tôi đang di chuyển như một chùm tia. Như một cái hạt. Tôi là cái hạt. Chỉ là một hạt nhỏ của ánh sáng. Rất nhỏ.

D: Anh đang đi đâu?

J: (Thở lớn). Giữa các vì sao.

D: Anh thấy gì ngoài đó?

J:Ồ đẹp lắm. Đó là một nơi hoàn toàn yên tĩnh và yên bình. Như là chạm vào nhung.

D: Anh có thấy anh đang đi đâu không?

J: Không, nhưng tôi biết nơi tôi định đến. Tôi không cần phải thấy. Tôi biết tôi sẽ cảm thấy được khi tôi ở đó.

D: Tôi thắc mắc nó có trông giống thứ gì không.

J: Không, vì tôi không nhìn vào vật chất. Tôi đang tìm kiếm một trường “thấy”. Ta thấy một hình ảnh và ta biết đó là một nơi. Và nếu ta đi đến hình ảnh đó thì ta đến nơi đó. Và nơi đó trở thành ta, và ta trở thành nơi đó. Đến mức ta không cần phải thấy nó, vì ta là nó. Vì vậy nếu ta muốn nhìn thấy trong vật chất, ta hỏi và ta có thể nhìn vào vật chất. Nếu không ta sẽ trải nghiệm nó theo một cách hoàn toàn khác. Có một màu sắc, màu thạch anh hồng. Và đó là lúc ta biết ta đang tiến tới gần nó. Và gần hơn, gần hơn, gần hơn nữa. Và nó di chuyển rất nhanh. Ta đang di chuyển rất, rất nhanh. Rất nhanh. Nhưng ta chưa cảm nhận được về mặt tinh thần ở một tốc độ khác với tốc độ vật lý mà dạng hạt có thể di chuyển, vì các hạt đang di chuyển nhanh đến mức ta không thấy được.

D: Ý anh là nó trở nên vô hình?

J: Vâng. Nó ở ngay đó, chỉ swoosh! (Cô ấy có vẻ bị phân tâm bởi thứ gì đó cô ấy nhìn thấy) (Nhẹ nhàng) Được rồi.

D: Gì vậy?

J: Đó là một ngã tư (Sao nhãng) Nó là một...à, một đường giao nhau.

D: Như là ngã tư?

J: Vâng. Giống như ngã tư trên bản đồ khi bạn đi đến điểm đó.

D: Điều gì xảy ra khi anh đi đến điểm đó?

J: Bà dừng lại. Bà dừng lại.

D: Tại sao anh dừng lại?

J: Vì những lý do khác nhau. Nó thuộc vào nơi mà ta muốn sống.

D: Ý anh là gì?

J: Ở điểm đó ta có thể thu thập thông tin, hoặc có thể đi vào một chiều không gian khác và ở trong một cuộc đời hoàn toàn khác.

D: Anh có muốn thu thập thông tin không?

J: Chúng tôi chỉ mới bắt đầu, nhưng tôi muốn thu thập thông tin tại điểm này vì nó là cửa ngõ dẫn đến nơi chúng tôi sẽ tìm thấy thông tin. Bà thấy đó, chúng ta dừng lại là để thời gian của loài người có thể phù hợp với thời gian này. Tôi nhận ra là có lẽ nó không có nhiều ý nghĩa lắm, nhưng nó có thể xảy ra bất cứ cách nào khác. Bà thấy đấy, nếu thời gian của bà không phù hợp với thời gian này thì sự kết nối không thể thực hiện được. Nên vì vậy ta phải tuân thủ dừng lại, và ta sẽ bắn về phía trước ngay khi nó phù hợp. Nếu ta chụp hai vòng tròn lại và đặt chúng cạnh nhau, chúng có thể đi cùng nhau cho đến lúc chúng khóa lại và ta không thể đi qua chúng được

D: Nhưng nếu anh đi qua chúng, anh sẽ đi đến nơi có thông tin?

J: Tôi có thể đi về thời xa xưa. Tôi có thể đi bất cứ đâu bà muốn đến. Hoặc tôi có thể đi đến nơi chúng ta cần đến. Và tôi có thể đi đến Đấng Sáng tạo. Hoặc tôi đi đến Nguồn.

Cô ấy hít hơi thật sâu rồi thể hiện phản ứng cơ thể. Có điều gì đó xảy ra.

J: Đó là một sự truyền tải thông tin. Và đó cũng là một người thầy muốn nói chuyện với bà và Janice. Và để nói với bà rằng bà đã vượt qua thời gian và không gian. (Giọng nói thay đổi) Đầu tiên bà phải hiểu một số nguyên tắc và nền tảng cơ bản liên quan đến nguồn năng lượng.

D: Tôi luôn sẵn sàng học hỏi.

J: Hạt mà ta phát hiện ra thực ra là một hạt nguồn. Mọi thứ khởi đầu bằng một hạt ánh sáng. Mọi thứ bắt đầu từ lỗ nhỏ nhất trên da của bà. Nếu bà có thể hình dung một phân tử, bà có thể thấy cùng một điểm chính xác của ánh sáng. Bà sẽ biết rằng trong nguồn cuối cùng, là tất cả những gì bà có. Nên tôi đang nói với bà là, bên trong nguồn của “Tất cả đó là” là các liên kết giữa các hạt tạo thành một nguồn năng lượng. Nếu ta thấy một kiểu mẫu bên trong một hạt, và ta đặt hạt đó lên trên một hạt khác, chúng sẽ hoàn toàn khớp trong từng chi tiết nhỏ. Bây giờ,

khi năng lượng trở thành vật chất, từ nguồn năng lượng đó, nó truyền xuống chùm tia - hoặc phóng chùm tia - tùy cách nghĩ của bà, hoặc cách mà bà muốn liên hệ tới nó. Và khi nó phát nổ, bùng nổ, ít phân chia như một tế bào, để tạo thành các cá thể khác nhau. Nó có thể phân chia nhiều lần. Nó có thể phân chia một lần. Nó có thể phân chia hàng triệu lần. Và nó có thể chia thành nam, nữ hoặc nam-nam, nữ-nữ, nam-nữ. Và nó tiếp tục phân chia và di chuyển qua các chiều thay đổi, trở thành thứ mà cuối cùng là nguồn của chính nó trong các chiều đó. Và nó bắt đầu phát triển. Và khi nó di chuyển qua các vũ trụ và thiên hà, mọi nơi nó đi qua, nó vẫn như vậy. Khi ta đưa hạt xuống thực tế trong điều kiện Trái Đất, ta có con người, những người giống như là bạn tình. Ta cũng có con người giống như những hạt tách ra, tức là: Ta có những điểm tương đồng trong con người. Ta có những người hoàn toàn xa lạ ngay lập tức trở thành bạn bè hoàn toàn, vì họ được tách ra từ cấp độ nguồn. Rất hiếm khi con người hợp nhất. Chỉ khi có một mục tiêu cao hơn thì mới có thể hợp nhất. Bởi vì con người có một cách để thay đổi thực tại theo cách mà hiếm khi thực tế cao nhất có thể xảy ra, trên cấp độ mặt phẳng Trái Đất, trở thành hiện thực. Vì vậy những gì bà có phụ thuộc vào mục đích của hành tinh. Một mục đích chung vì lợi ích cuối cùng của nhân loại phải được thực hiện và phụ thuộc vào sự lựa chọn. Cái kết cao nhất có thể. Ta bị khóa trong một mô hình năng lượng, và sẽ quay trở lại nguồn cùng mô hình năng lượng từ khi ta đến. Tôi đang nói về sự vượt thời gian, vượt không gian, vượt cả sự sáng tạo. Tôi đang nói với bà rằng tôi đang nói chuyện với bà từ bên ngoài tạo hóa. Sự sáng tạo là vòng tròn mà tôi đã nói, qua đó nhân loại có thể đến. Và nhân loại có thể trở về cội nguồn bằng cách nào đó. Tuy nhiên, trước khi điều đó xảy ra, ta phải làm một số việc phải làm trên hành tinh đó, vì đã đến lúc. Như tôi đã nói với bà về thời gian, như tôi đã nói với bà về thời gian của con người, và về thời gian giữa các chiều. Tôi đang cố gắng giải thích thời gian cho bà. Bà phải hiểu về thời gian. Và đó là nhiệm vụ của bà. Vì đó là việc mà bà đang giải quyết trong các cuốn sách của bà. Bà đang đối mặt với thời gian giữa các chiều.

D: Và cả những khái niệm hết sức phức tạp.

J: Các khái niệm phức tạp mà bà phải tìm cách làm cho nó đơn giản hóa để người đàn ông trên phố có thể đọc ra và nói, “Ồ!” Vậy nên con người sẽ bắt đầu học để sống các cuộc sống cùng lúc. Hiểu về việc mọi thứ họ làm ở đây trên hành tinh này đều ảnh hưởng đến mọi kiếp sống khác. Nguồn của họ đi bằng nhiều cách. Nguồn năng lượng đó từ nơi chúng ta đang ở bây giờ, những gì chúng ta đang nói đây, những gì bà nói từ lúc bà đến nơi tôi đang ở, sẽ luôn ở đây. Sự khác biệt là khi bà chuyển từ kiểu này sang kiểu khác.

D: Tôi cứ nghĩ rằng tôi đang bị mất dần thông tin, kiến thức.

J: Nó đã bị mất.

D: Tôi cảm thấy rằng tôi phải lấy lại.

J: Đó là điều tôi muốn nói. Đó là điều tôi đang nói với bà. Khi bà được dẫn dắt đến những lời tiên tri của Nostradamus chỉ là khởi đầu. Phần nổi của tảng băng trôi. Bà chỉ mới chạm vào bề mặt. Khi bà nói chuyện với ông ta, với ông ta nó là thật, vì thực tế ông ta ở nơi ông ấy đang ở. Và thực tế của ông ta tồn tại cũng như thực tế của bà tồn tại. Nó sẽ không bao giờ ngừng tồn tại. Nó chỉ là một sự thay đổi. Một sự thay đổi đơn thuần. — Bà có nhớ lúc chúng ta bắt đầu nói lúc

11:16. Chúng ta nói vào lúc 11:16 là vì 11:16 được kết nối với...(Ngừng) Tôi nghĩ có lẽ tôi phải nói với bà trên giấy.

Điều này đã xảy ra trong các phiên trước đó, nhưng lần này tôi không chuẩn bị cho nó. Tôi nói với cô ấy khi tôi mở cặp và tìm một cái bảng và bút mà tôi đã rút kính nghiệm đem theo cho những trường hợp như vậy. Tôi mang bút bảng lại giường. Cô ấy ngồi dậy và tôi đưa bút cho cô ấy và đặt bảng vào tay kia. Cô mở mắt một cách khó khăn rồi nhìn chằm chằm vào tờ giấy.

Tôi đã chứng kiến hiện tượng này vài lần trong những ngày đầu nghiên cứu. Lúc nào cũng hấp dẫn để quan sát vì đối tượng có hình ảnh như mắt kính của một người không tỉnh táo. Họ luôn không để ý đến xung quanh và tập trung hết sức vào tờ giấy, và những gì họ đang vẽ hoặc đang viết.

J: (Cô ấy bắt đầu vẽ) Đây là bà nơi chúng ta đang ở, nơi bà ở, nơi bà với tôi. Đây là chất lỏng. Nó liên tục di chuyển, không bao giờ dừng.

D: Đó là gì?

J: Các cấp độ. (Ngừng khi cô ấy vẽ). Tôi sẽ giải thích về chiều thời gian. (Ngừng lâu khi cô ấy vẽ các đường). Còn nhiều nữa.

D: Những đường thẳng đó biểu thị điều gì?

J: Thời gian. Các khoảng thời gian.

D: Các khoảng thời gian? (Vâng) Ý anh là nhiều năm khác nhau?

J: Vâng, nó phức tạp hơn năm, vì nó ở trong các vũ trụ và các thiên hà. Tùy thuộc vào việc bà đi xa đến đâu. Bà có thể đi vào một hoặc nhiều khoảng thời gian để đến điểm vô tận. (Cô ấy vẽ khi nói). Vô tận, vô tận, vô tận. Bà, tôi, mọi người trên hành tinh trong vật chất...

D: Trong dấu chấm đó. Được rồi.

J: Rồi ... Nguồn.

D: Ở đầu kia chỗ chất lỏng. Được rồi.

J: Tất cả đều là chất lỏng. (Cô ấy đang đánh dấu các ngày tháng) Ồ, không quan trọng về các năm mà tôi đang viết. Bà bắt đầu di chuyển. Lúc nào năng lượng cũng đi theo hướng này.

D: Đi tới?

J: Và đường này.

D: Đi tới và đi lùi.

J: Thời gian cũng vậy. Thời gian cũng vậy.

D: Đi lùi và đi tới cùng lúc?

J: Cùng lúc. Một khi ta thành thạo việc phi vật chất hóa, thì ta có thể trở thành cái hạt mà ta bắt đầu, và trong khi đang ở trong vật chất. Ta có thể đi tới đây, vì ta ở đây. Khi ta đi từ đây tới đây, ta di chuyển xuyên qua mọi thứ tồn tại. Và ta luôn di chuyển xuyên qua mọi thứ tồn tại. Phức tạp lắm. Tuy nhiên, bà cần biết là, khi di chuyển, ở dạng hạt, ta đi đến đây...

D: Năm đó hoặc khung thời gian đó.

J: Và ta có thể di chuyển đến bất cứ cuộc đời nào trong khoảng thời gian đó, vì có hơn một cuộc đời trong mỗi thời kỳ. Vậy, điều tôi đang nói với bà là, hoàn toàn có thể xảy ra, như một hạt, để đi đến nơi mà Nostradamus đang ở. Vì anh ta tồn tại trong quá khứ. Vì ở đây - đây là Đấng sáng tạo - thời gian dừng lại. Khoảng thời gian do con người tạo ra dừng lại.

D: Tại điểm sáng tạo?

J: Tại điểm sáng tạo. Lịch sử loài người của bà nói rằng Chúa tạo ra thiên đường và Trái Đất.

D: Nó giống như nơi thời gian bắt đầu thay vì dừng lại.

J: Nó khởi đầu cho loài người, nhưng nó dừng lại với những không gian ở đây. Vì ta có các không gian ngang nhau trong cả hai khung. Ta có không gian bằng nhau. Ta có điểm thời gian của loài người bắt đầu ở đây. Mọi lúc. Mọi lúc. Nhưng kiểu thời gian của chúng tôi - thời gian linh hồn - hoàn toàn khác, nhưng vẫn tương đồng với nhau. Cơ chế là hoàn toàn khác nhau. Bà nói "Lúc một giờ". Và chúng tôi nói, chẳng có gì! Bởi vì chúng tôi không cần thời gian. Vì chúng tôi là tất cả. Chúng tôi luôn như vậy. Nostradamus đang ở đây là tất cả những gì anh ấy từng có, và tiếp tục sự vô tận của anh ấy. Mặc dù cái chết đã khiến anh không còn ở đây, nhưng nó chưa bao giờ khiến anh ấy ngừng ở đây. Vì vậy, trên thực tế, những gì ta đang làm là, ta đang đi đến điểm chết của anh ta. Ta đang vượt qua điểm chết của anh ấy. Ta đang kết nối với anh ấy trong cuộc sống vô hạn của anh ấy. Và đó là thông tin và khái niệm trong thực tế mà ta đang mang về từ anh ấy, từ quá trình sáng tạo, trở lại đây.

D: Khi tôi đưa mọi người về kiếp trước, có phải hạt này sẽ đi đến các kiếp sống đó rồi hồi sinh họ không? (Vâng) Vì nghĩa là bản thể ở các kiếp trước chưa bao giờ chết.

J: Nó không bao giờ chết.

D: Tôi có thể kết nối với các bản thể bất kỳ lúc nào.

J: Chính xác. Điều mà bà đang làm là bà đang rung các hạt kết nối với các hạt tồn tại ở đây. Nhiều khi bà nói, "Ồ, tôi nhớ chuyện gì xảy ra vào Giáng sinh năm 1964.Ồ. Chúng tôi ngồi quanh cây thông Giáng sinh.Ồ. Tôi có một con búp bê". Đó là trong kiếp này. Nhưng bà đang nói về tỷ lệ những giao động này. Ngay đây. (Vâng). Tỷ lệ rung động này. Chỉ có bà trở lại Trái

Đất 1-9-4-5 kiếp này. Kiếp này bắt đầu vào 1-9-4-5. Đây là thời điểm trong không gian này. Nhưng ở điểm chết, hạt sẽ di chuyển đến đây.

D: Quay lại nguồn nơi nó bắt đầu.

J: Nhưng, phức tạp hơn là, tùy vào những gì đã xảy ra ở đây, nó có thể quay trở lại đây. (Chỉ vào các ngày tháng)

D: Nếu nó muốn quay lại vào những năm 1800, nó có thể làm vậy.

J: Và quay lại từ đó. Vậy chúng ta sẽ bắt đầu một số vật lý ở đây. Một chút nữa. Nhưng bà cần biết là liên quan đến Einsteins và Nostradamus... Có một khu vực. (Cô ấy đang vẽ.)

D: Gì vậy?

J: Đó là tất cả kiến thức. Cổ xưa, tất cả kiến thức. Điều đã xảy ra với những người như Nostradamus và Einsteins là họ bắt đầu từ đây.

D: Trong khu vực của tất cả kiến thức?

J: Vâng. Nhưng họ đã đưa chuyên môn của họ đến hành tinh. Bây giờ họ không nhất thiết phải quay lại đây (khu vực của tất cả kiến thức) nhưng nó không liên quan, một khi ta đã qua được điểm Sáng tạo, nơi ta đang ở.

D: Nhưng họ giữ kiến thức trong tiềm thức họ nhiều hơn chứ? Điều đó có đúng không?

J: Đúng. Nhưng đó là mục đích của họ khi đến, để mang theo.

D: Đến thời đại của chúng ta. Được rồi. Có phù hợp khi gọi điểm sáng nhỏ đó là “linh hồn của anh”?

J: Bà có thể gọi nó là một linh hồn, nhưng thật ra trong thực tế, bà nên gọi nó là “nguồn năng lượng”. Một linh hồn là cách gọi của loài người cho nguồn năng lượng đó, vì mọi thứ là năng lượng. Mọi thứ, mọi thứ là năng lượng. Bây giờ, cái này...(cô ấy lại vẽ).

D: Phần chất lỏng.

J: Nguồn hoặc nguồn chất lỏng. Tia sáng là tất cả mọi thứ mà phần chất lỏng này có.

D: Nó có giống như khái niệm của chúng ta về Chúa?

J: Có thể. Vâng nếu bà muốn, nó có thể là Chúa. Nó có thể là điều cuối cùng. Nó có thể được gọi bằng bất cứ cái tên nào. Nó không thật sự có tên. Chúng tôi không đặt tên. Thật ra, chúng ta đều trôi khi đã vượt qua điểm này. Thật ra ta tồn tại theo cách đó. Và ta có thể hợp nhất ở đây và ở đây và ở đây. Và ta có thể biết mọi thứ, và bước ra. (Vẽ) Bà thấy đấy, tôi đang nói rằng những chòng chéo này...(Vẽ).

D: Những điểm nhỏ này. Chúng chồng lên nhau.

J: Và sau đó khi mỗi phân tử chồng lên nhau, chúng lại phân chia thành ba. (Vẽ). Và chúng có tất cả những gì mà năng lượng kia từng có. Mọi thứ.

D: Nhưng điều quan trọng là chúng ta đang tập trung vào phần này của cuộc sống ngay lúc này. Ý đó có đúng không?

J: Khi chúng tôi bước vào cuộc sống của nhau ở đây, chúng tôi đem theo một phần của họ đã từng là và một phần của họ hiện tại. Chúng tôi làm mọi thứ ở đây bằng vật chất.

D: Trong những linh hồn.

J: Không khác gì.

D: Nhưng chúng tôi không biết gì về những người khác bởi vì chúng tôi đang tập trung vào cuộc sống này và những gì chúng tôi đang làm bây giờ.

J: Vì tỷ lệ rung của chúng tôi, chúng tôi ở đây. Tất cả những gì xảy ra khi ta di chuyển nó, năng lượng tăng lên. Nó tăng tốc khi nó đi theo hướng này (Đi tới). Nó chậm lại khi đi theo hướng này (Đi lùi lại).

Cô ấy có vẻ hoàn thành việc vẽ, nên tôi giúp cô ấy nằm xuống trở lại và để mắt cô nhắm lại. Tôi nhìn vào tờ giấy khi cô ấy di chuyển xung quanh để được thoải mái trở lại. Tôi nghĩ giữ lại để bỏ vào sách sau này cũng vô ích. Khi cô ấy hoàn thành, nó chỉ là một mớ hỗn độn vô nghĩa của những đường kẻ và dấu chấm, chẳng có ý nghĩa gì hơn những nét vẽ nguệch ngoạc của một đứa trẻ. Tôi biết là phần mô tả quan trọng đã được ghi lại bằng ghi âm.

J: Chúng ta đã cho Janice tiếp xúc với các kiểu giao tiếp khác nhau. Đó là khởi đầu của một khái niệm về giao tiếp hoàn toàn khác, mà Einsteins đã nhận thức rõ.

D: Cô ấy nói về thời gian khi cô ấy nằm trên chiếc ghế dài trong nhà mình và tất cả những thông tin này dường như đi xuyên qua cửa sổ theo một chùm sáng và phóng về phía cô ấy. Hình ảnh? Các ký hiệu? Thông tin đó là gì?

J: Các dạng năng lượng.

D: Mục đích là gì?

J: Các dạng năng lượng được mã hóa với thông tin. Mỗi dạng chứa một tập hợp kiến thức. Một khái niệm khác. Và có thể có cả lịch sử của một hành tinh.

D: Trong những thiết kế và hình ảnh này?

J: Vâng. Vì năng lực tinh thần của cô ấy có thể mang theo kiến thức, và nó giống như một viên nang vitamin giải phóng đúng lúc. Bất cứ khi nào khoảng thời gian của loài người khớp với thời

gian của các chiều, một liên hành tinh...(tìm từ phù hợp) chồng chéo lên nhau, nếu bà muốn, sẽ có thể tạo ra một loạt các tình huống tiến hóa. Những điều này sẽ được ghi lại, và có thể bởi bà. Các kết nối mà bà đang thực hiện là do bà được tin cậy sẽ ghi lại đúng cách. Và bà có ý định trong sáng.

D: Vâng, tôi được yêu cầu không thay đổi bất cứ điều gì. Chỉ ghi lại.

J: Và bà đã không thay đổi. (Nhẹ nhàng). Ngoại trừ trong một vài trường hợp.

D: Đôi khi cần thiết ở một vài phần, nhưng phần lớn là giữ nguyên. - Đó là mục đích của đợt tiếp cận này.

J: Không, đó không phải là mục đích chính. Tuy nhiên đó là một trong các mục đích. Có một mục đích khác. Và mục đích khác là để cô ấy có thể thực hiện một tỷ lệ rung động cụ thể liên quan đến dự án mà tôi đã nói với bà lúc trước. Đó cũng là một kích hoạt cho những thông tin khác mà cô ấy đã có. Nó cũng là sự hòa nhập của thời gian bên trong cô ấy, vì cô ấy hiểu tầm quan trọng của các điểm giao thoa. Cô ấy phải trở nên tích cực trong việc...(tìm từ phù hợp) kích hoạt những khái niệm đã tồn tại bên trong cô ấy, vì - chúng tôi không sử dụng từ “cây ghép” mà chúng tôi đã đặt vào trong ngân hàng ký ức của cô ấy. Vì vậy khi nó được trao cho cô ấy trong vật chất, kiến thức xuất hiện trong tâm trí có ý thức, và sự tích hợp của các khung thời gian diễn ra. Và ở một cấp độ nguồn, một cấp độ dạng năng lượng, tỷ lệ rung động của hành tinh được kết nối với nhau theo từng chiều theo mọi cách đối với nguồn. Đó là lý do tại sao nó quan trọng với nhân loại, để không phá hủy hành tinh của họ. Bởi vì không gian đa chiều sẽ có một tác động đến toàn bộ nguồn. Bây giờ, điều tôi chưa giải thích là, khi tôi nói cô ấy được lựa chọn, điều đó có nghĩa là chúng tôi đã đặt thông tin vào trong con đường của cô ấy. Và cô ấy đẩy nó ra. Đó là sự lựa chọn của cô ấy. Chúng tôi dẫn cô ấy đến những cuốn sách được thiết kế để kích hoạt các ký ức nhất định. Và cô ấy đã không đọc, vì vậy những ký ức không được kích hoạt. Chúng tôi cung cấp cho cô ấy sự kích thích vật lý đối với các khái niệm đã được đặt trong ngân hàng ký ức của cô ấy. Nhưng nếu cô ấy chọn bỏ qua cơ hội của mình, thì chúng ta phải đợi một thời điểm khác thích hợp để phục hồi.

D: Vậy anh cho rằng đó là lý do vì sao cô ấy phải làm việc với tôi, để giúp cô ấy giải phóng điều này?

J: Vâng. Tôi muốn giải thích với bà là, Janice là một cá nhân đa diện, có khả năng điều chỉnh thành các chiều không gian khác nhau. Cô ấy có hiểu biết đầy đủ về thời gian liên quan đến các tia sáng giữa các chiều. Ngay cả khi điều chỉnh tốt các kiến thức đó để hiểu mọi thứ, chẳng hạn như nhật thực, có thể thay đổi lịch sử hành tinh của bà. Nếu mọi người tham gia vào dự án Tam Giác đều ở tại các điểm mà họ cần đến tại một thời điểm cụ thể, lịch sử sẽ thay đổi. Nếu một người không xác định được vị trí của mình, thì khoảnh khắc đó, điểm giao thoa đó, điểm mà thời gian tính bằng phút bằng giờ của con người trong mối quan hệ với thời gian đa chiều, sẽ không bao giờ đến nữa. Và nó phải được chiếu vào thời gian của nhân loại trong tương lai, thời gian giữa không gian đa chiều, để có một cơ hội thay đổi lần nữa. Nếu không nó sẽ không xảy ra.

D: Nhưng chúng tôi là những con người bình thường. Chúng tôi không biết được chúng tôi phải ở một nơi nhất định và làm những việc nhất định.

J: Bà có biết. Bà biết. Bà biết. Cô ấy biết. Các người đã được chuẩn bị. Janice đã có một kết nối với bà, và bà với cô ấy. Bất cứ người nào bà làm việc cùng đều có kết nối. Và bà sẽ luôn biết khi nào là đến lúc. Bà sẽ nghĩ, “Tôi phải làm điều này. Tôi phải làm điều này.” Và bà sẽ cố. Hãy nhớ lời giải thích của tôi về điểm giao thoa. Bà không thể thiết lập nó. Đối tượng của bà không thể thiết lập nó. Nó đã được thiết lập trước. Và điều bà cần biết là nó sẽ như vậy, không liên quan đến thời gian của bà hay của đối tượng nghiên cứu của bà. Nó liên quan đến tầm quan trọng chung của hành tinh, giống như thông tin về Nostradamus đến với bà.

D: Nhưng tôi đã hoàn toàn bất ngờ ở lần đầu tiên.

J: Nhưng nó đã được thiết lập trước. Bà đã bắt đầu ở một điểm giao thoa. Và không thể làm việc này vào bất cứ thời điểm nào khác. Nó sẽ không xảy ra. Nhưng bà phải hiểu là nghiên cứu UFO mà bà đang làm việc quan trọng hơn nghiên cứu Nostradamus của bà. Tôi nói với bà điều này vì tôi muốn bà chuẩn bị. Và tôi muốn bà hành động có tổ chức. Bà vẫn chưa hoàn thành nghiên cứu của mình về UFO. Phần lớn nghiên cứu bà đã làm với Janice liên quan đến UFO là do bà tự hiểu. Bởi vì khi bà di chuyển qua các liên lạc với UFO, sẽ có lúc trong đời bà thấy mối liên hệ của mình trong toàn bộ bức tranh. Vì vậy một số thông tin không được xuất bản. Bà sẽ được sử dụng những thông tin này. Nhưng phần lớn nó sẽ không có lợi vào thời điểm này, nó sẽ thay đổi những sự phát triển trong tương lai, vì kiến thức và những rung động xảy ra khi nó được phổ biến. Điều mà bà không hiểu là, khi thông tin của bà được công bố, sách của bà được bán ở đây, ở kia, đây, kia, đây, kia. Chuyện gì sẽ xảy ra? Bà có suy nghĩ sáng suốt về những gì đang xảy ra chưa?

D: Tôi biết tôi đang kết nối với nhiều người.

J: Điều gì đang xảy ra ở tầng năng lượng? Chúng ta đang nói về năng lượng. Điều gì đang xảy ra? Năng lượng của Nostradamus đi qua những người đọc sách của bà.

D: Nhiều người viết thư cho tôi và kể cho tôi họ cảm thấy gì đó.

J: Đó là bởi vì tôi đang nói với bà về những gì họ đang nói. Họ đang nói với bà những gì tôi đang giải thích.

Tôi đã đến cuối phiên làm việc một lần nữa. Tôi chưa bao giờ làm việc trong một phiên thoải mái quá một giờ rưỡi. Làm việc lâu hơn có thể tạo ra những ảnh hưởng không mong muốn như thư giãn hoặc lú lẫn.

D: Tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta rời phiên làm việc hôm nay. Tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu và khi đến thời điểm thích hợp sẽ có thông tin khác. Tôi muốn cảm ơn anh dù anh là ai, người đã và đang cho tôi thông tin.

J: Tôi đang nói chuyện với bà vượt ngoài thời gian. Vượt ra ngoài sự sáng tạo.

D: Vượt ra ngoài sự sáng tạo. Trước cả sự khởi đầu của sự sáng tạo?

J: Vâng. Bà là một sinh mệnh tuyệt vời. Và chúng tôi ở xung quanh bà nhiều lần. Và chúng tôi hướng dẫn bà theo các cách để thu thập thông tin. Vì trên thực tế, bà là người phiên dịch của chúng tôi, giống như bà là người phiên dịch của Nostradamus, bởi vì kiến thức của anh ấy đến từ mức độ hiểu biết này.

D: Tôi đang cố gắng kết hợp tốt nhất có thể.

J: Và bà đang làm một công việc tuyệt vời.

Sau đó tôi đề nghị thực thể rút lui và ý thức và nhân cách của Janice trở lại hoàn toàn trong cơ thể cô ấy. Rõ ràng là khi thực thể kia rời đi, Janice bắt đầu ho và di chuyển xung quanh, trước đó cô không có các triệu chứng như vậy. Sau đó, tôi định hướng cho cô ấy và đưa cô ấy trở lại.

Đây là phiên làm việc cuối cùng tôi có với Janice. Cô ấy tiếp tục sống cuộc sống của mình và tôi cũng vậy. Điều cô ấy quan tâm chính là cô ấy được bảo vệ danh tính của mình, và tôi đã thay đổi tên và nghề nghiệp của cô ấy trong cả hai cuốn sách. Tôi sẽ luôn biết ơn những thông tin tuyệt vời mà cô ấy đã cho tôi và những khái niệm mà cô ấy đã truyền đạt cho tôi, sẽ ảnh hưởng mãi mãi đến quá trình tư duy của tôi và cách tôi nhìn thế giới. Nó cũng sẽ ảnh hưởng mãi mãi đến công việc nghiên cứu của tôi và cách mà tôi thu thập thông tin. Những thông tin của Janice đã cho tôi một cách khác để nhìn thế giới chúng ta đang sống và cho tôi thấy rằng chúng ta đang sống trong một vũ trụ thực sự phức tạp nơi mọi thứ đều có thể.

***

Chương 5 Hành tinh lưu trữ tri thức

Một phần của phiên này đã được kể trong Những Người Giám Hộ (The Custodians). Khi bắt đầu nghiên cứu các trường hợp bắt cóc với một đối tượng bị lấy mất một đoạn thời gian, họ phát hiện ra mình ở trên một con tàu tương tác với người ngoài Trái Đất. Khi công việc của tôi tiên tri, mọi thứ bắt đầu thay đổi. Tôi đã tìm thấy nhiều trường hợp thay vì bị bắt vào một con tàu, họ lại rơi vào những tình huống ở thế giới khác. Một ví dụ đã được kể trong Chương 4. Tôi đã đi đến kết luận là chúng ta không thể đưa ra giả định về bất cứ điều gì trong loại nghiên cứu này. Mỗi khi tôi nghĩ rằng một hình mẫu giả định đã được thiết lập, tôi lại tìm thấy các trường hợp khác với mô hình đó và dẫn đến một hướng khác. Những điều này mở rộng tầm hiểu biết của tôi về thế giới vô định mà tôi đã đang nghiên cứu. Tôi đã đưa phần đầu tiên của trường hợp này vào cuốn Những Người Giám Hộ (The Custodians) để minh họa cho một tình huống kịch tính về đánh cắp thời gian, nhưng phần còn lại của nó không tuân theo quy chuẩn đó nên tôi quyết định để dành cho cuốn này và kể toàn bộ câu chuyện.

Suốt năm 1997, Clara đã viết thư và gọi điện nhiều lần để đề nghị tôi đến làm việc. Việc này xảy ra nhiều đến nỗi tôi không còn có thể làm việc với các đối tượng mới trừ khi tôi có buổi diễn thuyết ở thành phố nơi họ sống, và chỉ khi tôi có thời gian. Tôi không thể làm việc với tất cả mọi người mà giữ được năng lượng cho chính mình. Trong thời gian đầu nghiên cứu, tôi

thường lái xe đường dài để gặp gỡ mọi người và cố gắng giúp đỡ bất cứ ai có nhu cầu, nhưng sau đó mọi thứ đã thay đổi. Có quá nhiều người muốn được thực hiện các phiên thổi miên nên tôi đã không còn thực hiện việc đó ở nhà mình hoặc trong ngày mà tôi có bài diễn thuyết. Tôi thấy năng lượng của mình bị chia cắt nếu tôi làm việc quá nhiều trong các chuyến công tác. Tôi chỉ tiến hành các buổi thổi miên vào những ngày có ít kế hoạch. Thông thường tôi nói với mọi người rằng tôi sẽ đưa mọi người vào danh sách chờ, và lần tới khi tôi tới thành phố của họ, chúng tôi có thể sắp xếp một cuộc hẹn.

Clara biết tôi sẽ đến Hollywood vào tháng Năm năm 1997 để tham dự hội nghị, cô ấy đã gọi cho tôi và đề nghị một cuộc hẹn. Cô sống gần San Francisco nhưng cô sẵn sàng lái xe đến Hollywood. Trong hoàn cảnh đó, tôi thấy không thể từ chối cô ấy, đặc biệt là cô ấy sẵn sàng chấp nhận các thử thách đó.

Hội nghị đó hóa ra lại là một thảm họa. Nguyên nhân chính là sự thiếu công khai và lập kế hoạch. Mặc dù các diễn giả đều có mặt nhưng không có người tham gia. Một vài bài diễn thuyết đã bị hủy vì không có khán giả. Đó là sự kiện tồi tệ nhất mà tôi đã từng tham gia, nhưng kết quả là tôi lại có nhiều thời gian hơn. Phil (bạn tôi và là đối tượng nghiên cứu trong Keepers of the Garden) hiện đang sống ở đó. Anh ấy đã biến chuyến công tác thành một chuyến tham quan và cho tôi đi thăm Hollywood, nơi tôi từng mơ đến thăm từ khi còn là một thiếu nữ mơ mộng trong một rạp chiếu phim tối tăm. Tôi chưa từng có thời gian để thực sự đến thăm nó trước đây, vì tôi luôn bị tắc trong khách sạn của mình hoặc ở hội nghị. Sau khi tham dự hội nghị tôi luôn phải ra thẳng sân bay. Chúng tôi quyết định giải quyết tốt nhất tình huống thảm họa này và tôi thực sự thích thú khi được thăm những điểm quyến rũ của thị trấn.

Khi Clara đến tôi cảm thấy rất thoải mái và có nhiều thời gian với cô. Cô đến phòng khách sạn. Phil sẽ đến muộn hơn và đợi ở sảnh cho đến khi chúng tôi xong việc để chúng tôi có thể cùng đi ăn tối.

Clara là một phụ nữ tóc vàng hấp dẫn ở độ tuổi bốn mươi năng động, thông minh và có sức khỏe tốt. Trong các cuộc nói chuyện trước đó, tôi đã cố gắng xác định vấn đề hoặc lý do cô ấy muốn có phiên thổi miên, cô nói rằng điều chính khiến cô ấy bận tâm là một tình huống bị đánh cắp thời gian xảy ra vài năm trước đó. Cô ấy thỉnh thoảng đến Hawaii dự các hội nghị liên quan đến công việc của mình. Vào dịp này cô đã lái xe trên đảo Maui. Trời gần chạng vạng nhưng vẫn còn sáng, cô đang đi tìm một khách sạn mà cô đã từng ở. Nó nằm trên bãi biển và cô ấy muốn ăn tối ở đó để ngắm cảnh biển. Khi đang lái xe tìm kiếm khách sạn, cô nhận ra cô đã đi quá lồi vào và quyết định lái xe xuống đường một chút để tìm chỗ quay đầu và quay trở lại. Phía này của hòn đảo có sự phát triển tươi tốt của những cây cọ che bóng cho con đường hai làn xe. Có rất ít các ngôi nhà và họ ngồi ở phía sau con đường khuất khỏi tầm nhìn. Cuối cùng cô cũng thấy chỗ quay đầu xe dù cô thậm chí ý là cô chưa từng thấy nó trước đây. Khi bước vào, cô thấy mình đang ở trong một khu nhà nhỏ với những ngôi nhà lắp ghép. Họ đang ngồi giữa những cây cọ trong khung cảnh rất dễ chịu. Điều kỳ lạ duy nhất là Clara không thể nhớ ra đã từng nhìn thấy cộng đồng này trên con đường đó trước đây. Cô lái xe ra đường và quay lại -và đó là điều cuối cùng cô ấy còn nhớ.

Ngay sau đó, cô thấy mình ở phía bên kia của hòn đảo, lái xe xuống đường cao tốc bốn làn xe đông đúc. Lúc này trời tối đen như mực và cô không hề biết mình đã đến đó bằng cách nào.

Một năm sau, khi cô quay lại Maui để tham dự một hội nghị khác, vì tò mò, cô đã lái xe xuống cùng một con đường để tìm lại con đường mà cô đã từng quay đầu, bởi sự việc kỳ lạ đã luôn ở trong tâm trí cô. Cô đã lái xe khắp các khu vực, và mặc dù cô đã tìm thấy khách sạn một lần nữa, nhưng cô không bao giờ tìm thấy khu nhà theo kiểu lắp ghép. Điều này khiến cho cô bối rối và đó là điều thúc đẩy cô muốn có một buổi thôi miên. Cô muốn tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra vào đêm hôm đó và làm thế nào cô đến được phía bên kia của hòn đảo một cách bí ẩn mà không hề nhớ mình đã lái xe đến đó như thế nào.

Cô ấy tỏ ra là một chủ thể xuất sắc. Tôi không gặp khó khăn gì khi đưa cô ấy vào trạng thái hôn mê sâu ngay lập tức. Cô ấy nhớ ngày xảy ra vụ việc và tôi đưa cô ấy về tháng Ba năm 1994 khi cô ấy ở đảo Maui ở Hawaii. Cô thấy mình đang đứng trước khách sạn Maui Sun, chuẩn bị bước qua cửa kính. Cô ấy vừa đến tham dự một hội thảo thường niên và kết hợp với thư giãn sau công việc. Cô ngưỡng mộ những màu sắc rực rỡ của những bông hoa xung quanh khách sạn. Sau khi cô ấy nhận phòng, tôi chuyển cô ấy đến thời điểm mà cô ấy lái xe đến một khách sạn khác để ăn tối.

C: Tôi chưa từng ăn tối ở đó bao giờ. Tôi chỉ đi ngang qua. Nó nằm ngay trên mặt nước trong khi khách sạn tôi ở nằm trên đồi cao một chút. Và tôi thực sự muốn trải nghiệm trong các khách sạn với các cửa sổ đều mở và nghe tiếng nước chảy trên bãi biển. Tôi đã muốn đến đó từ lâu nhưng chưa từng làm được.

D: Bây giờ là mấy giờ rồi?

C: Chỉ vừa chạng vạng. Tôi không biết đồng hồ chỉ mấy giờ rồi nhưng trời càng lúc càng tối. Thật khó để nhìn thấy vì không có đèn đường. Và tôi đang đi qua Astland. Đây là một nơi rất lớn và tôi nhớ đường đó. Có nhiều cây. Và đường có vẻ như ...à không, không bí ẩn, nhưng tôi có nhớ nó. (Nghiêm trọng) Tôi không thể thấy nó. Và tôi đang đi xa hơn, tìm chỗ để quay đầu và trở lại, vì tôi thực sự muốn ăn tối ở khách sạn đó.

Trong phần này đôi khi cô ấy đang nói chuyện với chính mình khi lái xe và sau đó trả lời các câu hỏi của tôi.

C: Tôi đang lái xe. Và tôi tìm thấy chỗ này...Được rồi. Và tôi thấy chỗ này. Đó là một bí mật. Vâng, có lẽ đây là nơi phù hợp để quay đầu. Hừm. Tôi chưa từng thấy nơi này trước đây. (Bối rối) Hừm. Chỗ này có những cây cọ và hoa tuyệt đẹp, và một hàng rào, nhưng tôi có thể nhìn xuyên qua. Và có đủ thứ...(khó mô tả) nhà lắp ghép, hoặc nhà di động rất lạ mắt. Được rồi, đây là một nơi tuyệt đẹp.

D: Và cô có tìm được chỗ quay đầu chưa?

C: Rồi. Đó là một lối nhỏ, tôi đang quay đầu xe. (Nhẹ nhàng) Và tôi thấy những ánh sáng rực rỡ. (Tạm ngừng, rồi bối rối) Nó giống như là ...ánh sáng chói lóa.

D: Chúng ở đâu?

C: (Hơi thở trở nên nhanh hơn) Họ đang từ trên trời xuống. Và giống như một cái phễu ánh sáng. Một cái phễu, đầu to hướng xuống tôi. Nó giống như...từ mặt trời, như ta nhìn qua tán cây và thấy ánh sáng này, ánh sáng rực rỡ. Và tôi cảm nhận được rất nhiều năng lượng từ ánh sáng này. (Thở sâu).

D: Đó có phải là một ngọn đèn không?

C: Nó giống như tia sáng. Luồng ánh sáng.

Có thể thấy rõ qua giọng nói và hơi thở của cô ấy rằng cô đang cảm thấy thứ gì đó bất thường và khó chịu.

D: Cô có đang lái xe không?

C: Không! Tôi chỉ có một mình. Chỉ là mình.

D: Ý cô là sao?

C: (Hoài nghi) Tôi cảm thấy như tôi là một phần của ánh sáng.

D: Cô vẫn ở trong xe chứ?

C: Không. Tôi cảm thấy như đang bay lên. Và là một phần của ánh sáng. (Thở sâu) Tôi là ánh sáng. Giống như một thứ gì đó vượt ra khỏi thời gian và ánh sáng. Giống như tôi đang di chuyển. Tôi đang đi đâu đó, nhưng tôi không biết tôi đang đi đâu. Và không sao đâu. (Cô ấy chắc chắn đã bị cuốn vào cảm giác đó). Cảm giác bồng bềnh. Của việc di chuyển. Thông qua các màu sắc, thông qua thời gian, không gian, thông qua ... (Thở sâu). Thật dễ chịu.

D: Đó là tất cả những gì cô nhìn thấy, màu sắc?

C: (Chần chừ) Màu sắc, và ánh sáng vàng. Và nó rất yên bình. (Cô ấy thở ra một cách rất thoải mái). Cảm giác như tôi là tất cả, và tất cả là tôi. Mọi thứ ở đó. Mọi thứ ở đây. Và vậy đó.

D: Cô có cảm giác đang di chuyển hoặc đi đâu đó không?

C: Có. Đang đi lên. Tăng dần. Đi lên một nơi khác và một thời gian khác.

D: Hãy xem cô đang đi đâu.

C: (Do dự). Giống như tôi vừa mới đáp xuống. Giống như một nơi mà ... (Thở dài) Thật khó để mô tả.

Cô ấy gặp khó khăn trong việc tìm từ ngữ để mô tả xung quanh nhưng cô ấy dường như đã đáp xuống một nơi rất bằng phẳng, nơi có vài ngọn tháp. “Giống như các tòa nhà. Màu xám như đá granite. Lấp lánh, nhưng hơi xám. Lấp lánh như đá granite.”

D: Cô có muốn đi tới đó không?

C: Có, nhưng tôi cảm thấy một sự miễn cưỡng. Việc này thật là tuyệt. (Cô ấy trở nên xúc động và bắt đầu khóc.) Được ở đây! Giống như ... (Cô ấy khóc to lên.)

Thật khó hiểu tại sao cô ấy lại xúc động như vậy khi nhìn thấy cảnh đó.

C: Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp lại điều này. (Cô nức nở và khóc.)

D: Ý cô là sao.

C: Giống như tôi đang về nhà. (Cô ấy khóc rất to.)

D: Và đây là nơi cô đã từng biết?

C: (Nức nở) Vâng. Tôi biết. Nhưng rất xa về mặt thời gian. Và tôi không chắc tôi có thể về đây nữa không. (Nức nở) Cảm giác thật tuyệt.

Khi tôi cố gắng trấn an cô ấy, một cơn ớn lạnh chạy dọc người tôi. Nó giống như déjà vu (cảm giác đã từng ở đây). Giống như cùng một khung cảnh và một trải nghiệm cảm xúc mà Phil đã có khi anh bất ngờ đến hành tinh Ba Ngọn Núi (the Planet of the Three Spires). Là nơi mà anh gọi là “nhà” và anh biết mình đã đi xa từ lâu, và tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại. Điều này đã được kể trong Những Người Trông Nom Trái Đất (Keepers of the Garden). Có phải Clara đã đến cùng một nơi giống thế?

D: Cô có gặp ai không?

C: (Khịt khịt) Không, tôi không thấy ai cả. Tôi chỉ đến... (Cô ấy đang cố thu mình lại).

D: Ý cô là ngạc nhiên. Ngoài mong đợi.

C: Tôi rất ngạc nhiên. Tôi...tôi không nghĩ mình sẽ lại đến đây. Nó có vẻ quá đột ngột. Giống như tôi đã đi một chặng dài. Và qua một thời gian dài. (Cô ấy vẫn còn xúc động). Để về lại nơi đây. (Khóc).

D: Giống như một nơi đặc biệt. (Tôi biết tôi phải giúp cô ấy vượt qua cảm xúc để có thể tiếp tục câu chuyện). Kể tôi nghe chuyện xảy ra.

C: Tôi đang tìm, và giống như là tôi đến với ánh sáng này để đến nơi này. Và... (Ngừng) tôi thấy mọi người.

D: Mọi người ở đâu?

C: (Bình tĩnh lại). Đó là một nhóm người và họ đang đi xung quanh các tòa nhà.

D: Họ có thấy cô không?

C: Có. Và tôi trông rất lạ với họ. (Lại thẫn thức).

D: Tại sao cô lại trông rất lạ với họ?

C: Vì tôi không có màu xám như họ. Tôi sáng. Tôi là ánh sáng. Và họ tò mò. Nhưng tôi cũng tò mò. Để xem điều này là như thế nào.

D: Họ trông như thế nào?

C: Họ có đầu màu nâu, và...(Cử động tay) Đầu họ trông như thế này.

C: (Tôi cố gắng giải mã cử động tay của cô ấy). Ý cô là hình thuôn?

C: Loại thuôn dài. Và cằm của họ gần như cụp xuống. Và gần giống như tất cả đều là đầu và không có nhiều phần cho cơ thể. Ta chỉ thấy cái đầu.

D: Cô có thấy bất cứ đặc điểm nào trên mặt không?

D: Tôi dường như chỉ thấy họ rất thông minh. Và nó rất...

Cô ấy thấy rất khó để giải thích, nhưng ít nhất cô ấy không khóc nức nở nữa.

D: Họ có mặc gì không hoặc cô có thể thấy không?

D: Họ mặc một thứ giống như bộ body suit. Cùng một màu, xám, sáng.

D: Và cô nói nhóm người này nhìn thấy cô phát sáng?

C: Tôi chỉ là ánh sáng. Và họ dường như tò mò về ánh sáng của tôi. Họ đang ở rất gần. Cố chạm vào tôi. Và tôi hơi ngại. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra. Họ cố chạm vào tôi.

D: Cô có thấy tay của họ không?

C: Có. Chúng hơi khăng khiu, chỉ là ...ồ, các ngón tay. Tôi nhìn thấy ba, và rồi có một ngón tay nhỏ. Gần như không có gì, chỉ như một mẫu. Và họ muốn chạm vào tôi.

D: Họ có thể chạm vào ánh sáng?

C: Vâng. Chỉ có cảm giác đáng yêu.

D: Cô đã sợ.

C: Vâng. Và khi họ đến gần hơn thì nó...(Nét mặt và âm thanh của cô ấy tỏ ra một trải nghiệm thú vị). Họ rất tò mò.

D: Nhưng giờ nó không làm phiền cô nữa.

C: Không. Ổn rồi.

D: Họ có hiểu cô là gì không?

C: Họ dường như biết tôi là gì và tôi là ai. Và chúng tôi cùng nhau đi đến tòa nhà phía trước. Họ nói rằng tôi là một trong số họ. Nhưng tôi đã rời nơi này để đi điều tra và thu thập thông tin. Và tôi đã phải ra đi như một ánh sáng theo thời gian. Và giờ tôi đã thu thập thông tin, tôi đã trở lại để mang thông tin về vùng đất này.

D: Cô đã đi bao lâu?

C: Rất là lâu rồi. Rất, rất, rất là lâu.

D: Nhưng họ vẫn nhận ra cô?

C: Phải mất một lúc. Họ nói họ rất tò mò. Họ không chắc rằng đó là tôi, người được cử đi thu thập thông tin. Giờ họ nhận ra. Họ biết rằng tôi là người đã được cử đi.

D: Có nhiều người được cử đi để làm việc này không?

C: Cứ khoảng một hoặc hai thiên niên kỷ.

D: Tại sao họ muốn cô đi thu thập thông tin?

C: Để tìm kiếm kiến thức không có ở nơi này, để lưu giữ kiến thức. Để nó không bị mất.

D: Ý cô là kiến thức không thuộc phần lịch sử của họ?

C: Vâng. Lịch sử và kiến thức của một thời gian và không gian khác.

D: Tại sao họ lại quan tâm đến việc tìm kiếm kiến thức không thuộc lịch sử của họ?

C: Vì họ nghe đến nơi này, nơi khác và họ muốn học kiến thức đó. Để nó không bị biến mất.

D: Vậy họ muốn cô đi tìm những thông tin mới mà họ không có?

C: Thông tin mới từ các nơi khác mà họ không biết. Để họ có thể tập hợp lại.

D: Họ không có cách nào khác để tìm thông tin sao?

C: Từ thời gian mà những sinh vật này đưa ra lựa chọn. Và họ chọn đi đến các thiên hà khác, các địa điểm và thời gian khác trong không gian, để biết thông tin về thời gian và không gian và

nơi chốn. Và mang nó về lại nơi này. Để học. Để phát triển. Để mở rộng. Vì khi thời gian và không gian học cách để mở rộng và phát triển, nó sẽ tách ra. Nó trở thành một thời gian và không gian khác.

D: Ý cô là họ chỉ mở rộng thông qua kiến thức?

C: Thông qua kiến thức.

D: Họ có cách nào di chuyển đến các nơi khác để mở rộng kiến thức không?

C: Họ đi trên các chùm ánh sáng. Các chùm ánh sáng đôi khi có dạng hình tròn hoặc thuôn dài. Nhìn từ một chiều chúng giống như có màu bạc và dài. Và từ hướng khác thì trông như hình tròn. Và giống như một đĩa bạc. Và nó lướt đi qua không khí.

D: Nó thể rắn đúng không?

C: Đúng, đúng.

D: Vì cô đã nói chúng giống như các chùm sáng.

C: Đúng vậy. Nó có thể rắn, hoặc có thể là năng lượng thuần túy. Bất cứ cái gì thích hợp với nơi đến. Nó có thể là năng lượng thuần túy, hoặc một đĩa bạc, để đến nơi cần đến.

D: Họ không dùng loại “thiết bị” này để thu thập kiến thức được sao?

C: Họ có. Nhưng một sinh vật được chọn để đi, và một sinh vật được chọn để đi, để trải nghiệm

D: Ý cô là nếu họ đi với thiết bị này thì không trải nghiệm được?

C: Không. Sinh vật ra đi và nó có thể là cái đĩa bay, hoặc phương tiện, hoặc có thể chỉ là thực thể. Sinh vật có thể là phương tiện hoặc phương tiện có thể là thực thể.

D: Vậy nó không cần phải là một hình dạng vật chất? (Không) Nhưng ta đang thấy họ ở dạng vật chất.

C: Họ đang trở thành dạng vật chất để tôi có thể nhận ra họ như họ vào thời điểm tôi rời đi.

D: Rồi kể từ khi cô đi, họ không cần hình dạng vật chất nữa đúng không?

C: Họ không cần hình dạng vật chất, nhưng họ trở thành hình dạng vật chất để tôi có thể nhận ra họ đã tiến bộ kể từ khi tôi đi, đến một nơi mà họ có thể là năng lượng thuần túy. Vì vậy tôi sẽ nhận ra họ như tôi đã từng tại thời điểm tôi rời đi. Rồi tôi sẽ là một sinh vật giống họ.

D: Và từ khi cô ra đi họ đã thay đổi đến mức mà họ không cần cơ thể nữa.

C: Nếu họ chọn. Nếu họ chọn là năng lượng thuần túy thì họ có thể là năng lượng thuần túy. Hoặc nếu họ chọn cơ thể thì sẽ là cái đĩa bay hay phương tiện.

D: Nhưng họ vẫn cần cái gì đó để di chuyển.

C: Không cần thiết. Tôi trở lại bằng ánh sáng như năng lượng thuần túy từ thời gian và không gian khác. Họ cho tôi thấy các đối tượng để tôi nhớ lại tầng bình lưu này, cái...không có bầu khí quyển. Nó chỉ là ...

D: Chiều không gian này, hay thế giới mà họ đang sống?

C: Vâng. Thế giới mà họ đang sống, để tôi sẽ nhận ra rằng chúng tôi đã từng sử dụng đĩa bay. Chúng tôi có thể vẫn sẽ dùng đĩa bay nếu cần để di chuyển đến thế giới khác. Chúng tôi có thể dùng đĩa bay hoặc chúng tôi có thể chỉ sử dụng năng lượng thuần túy. Nó là để tôi nhớ lại quãng thời gian đã qua khi tôi rời đi.

D: Nhưng cách tốt nhất để có được kiến thức là có một người như cô ra đi và hấp thu chúng. Từ đó có phù hợp không?

C: Đó là một từ phù hợp. Hấp thu kiến thức, vâng.

D: Và giờ cô đã trở lại để chia sẻ với họ. Nhưng cô không trở lại để ở?

D: Điều đó sẽ được xác định vào một thời điểm khác, tôi ở lại hay tôi đi đến một thế giới khác để thu thập thêm thông tin hoặc kiến thức.

D: Được rồi. Nhưng cô nói họ đang mang cô đi đâu đó.

C: Chúng tôi đi vào căn phòng có hình tròn. Chúng tôi ngồi ở một cái bàn tròn. Giống như một hội đồng các sinh vật. Và ở đó tôi chia sẻ thông tin đã thu thập từ những thế giới khác mà tôi đã đến.

D: Cô chia sẻ thông tin với họ như thế nào?

C: Chúng tôi đang ngồi xuống quanh...giống như một dạng vật chất. (Cô gặp khó khăn trong việc giải thích, nhưng cô ấy đã mỉm cười). Chúng tôi có thể chia sẻ thông tin ở cấp độ ngoại cảm, hoặc chúng tôi có thể nói bằng lời. Các mẫu suy nghĩ...sự giao tiếp bằng suy nghĩ của chúng tôi đôi khi bị gián đoạn bởi một người nào đó trong nhóm lên tiếng và nói điều gì đó...(cười) hài hước. Một sự hài hước giữa các hành tinh ở đó.

D: Cô nói họ thấy gì đó hài hước trong câu chuyện của cô?

C: Vâng. Và họ nói gì đó mà tôi thấy hài hước. Điều đó được trao đổi bằng thính giác. Và cứ như thể tôi đang cung cấp các thông tin vào một ngân hàng máy tính. Nó truyền thông tin thu thập và bài học vào một ngân hàng máy tính, vào hệ thống của họ.

Điều này cũng xảy ra với Bonnie khi các sinh vật đưa xe của cô từ xa lộ vào một con tàu lớn. Với sự trợ giúp của một thiết bị mà họ đặt trên đầu cô, họ nhân bản và chuyển ký ức của cô vào một loại máy tính. Điều này được kể trong Những Người Giám Hộ (The Custodians).

D: Cô có thấy hệ thống đó không? Nó có trong phòng không?

C: Không. Nó ở trong não của họ, trong tâm trí và bản thể của họ.

D: Vậy thông tin đang được truyền từ tâm trí của cô đến tâm trí của họ. (Vâng) Thông tin của tất cả các thế giới mà cô đã từng đến. (Vâng). Tất cả các kiếp mà cô đã từng sống, hay chỉ từ các thế giới?

C: Chỉ từ các thế giới.

D: Vậy cô không thực sự sống trên tất cả các thế giới mà cô đang chia sẻ với họ?

C: Có những thời điểm khác mà tôi đã từng đến các thế giới khác. Nhưng lần này tôi chỉ đến một thế giới để thu thập thông tin và kiến thức về văn hóa, về thế giới đó, và về hệ thống đó. Và mang chúng về. Đây có vẻ là một nơi lưu trữ thông tin từ khắp các thế giới khác. Rồi mang về nơi này. Giống như một nơi khổng lồ nơi lưu trữ tất cả các kiến thức từ khắp các vũ trụ, tất cả các thiên hà, tất cả các nơi từng tồn tại. Giống như một thư viện khổng lồ từ mọi thời đại và mọi không gian.

C: Ai có thể truy cập vào những thông tin này?

C: Ai cũng có thể. Mọi người ở mọi thiên hà, nếu họ biết cách để tiếp cận. Đó là một trung tâm tài nguyên. Mọi người đều có thể tiếp cận. Chỉ cần có chìa khóa để tiếp cận.

D: Và cô là một phần của nó bằng cách truyền thông tin cô đã tìm ra. Nhưng nếu cô chỉ đến một thế giới như cô nói để thu thập thông tin, thì đó là thế giới nào?

C: Đó là Trái Đất.

D: Cô có phải sống trên Trái Đất để thu thập thông tin? (Có) Và cô đã đi rất lâu rồi. (Vâng) Cô chắc phải có rất nhiều thông tin để chia sẻ.

C: (Thở dài) Nhiều hơn những gì tôi nghĩ tôi có thể.

D: Nhưng có vẻ như nó được truyền đi rất nhanh.

C: Vâng. Nó nhanh hơn tốc độ của ánh sáng. Bởi vì mặc dù đã mất rất nhiều thời gian và cả cuộc đời để thu thập thông tin, tại trung tâm tài nguyên này hoặc nơi tôi đang ở hiện tại, nó có thể được truyền đi rất nhanh. Nó được truyền đi. Nó có thể chấy qua hệ thống của tôi đến nơi mà nó cần đến trong một thời gian và không gian rất nhanh, vì mọi thứ đều có ở đây. Mọi thứ đang diễn ra bây giờ.

D: Và thông tin được an toàn ở đó vì nó được lưu trữ với những sinh vật?

C: Với những sinh vật, và bên trong mọi thứ tồn tại ở đây. Trong các viên đá, các tòa nhà, mọi thứ hấp thụ các thông tin. Giống như là mọi thứ là một ngân hàng máy tính. Mọi thứ hấp thụ kiến thức. Mọi thứ trở thành kiến thức. Mọi thứ trở thành mọi thứ mà tôi mang về.

Khi Phil đến Hành tinh Ba ngọn tháp (the Planet of the Three Spires) anh ta cũng nói rằng tất cả kiến thức được hấp thụ ở đó và nó được lưu trữ trong hành tinh. Thông tin này đã có trong Những Người Trông Nom Trái Đất (Keepers of the Garden).

D: Nếu một người như tôi muốn tìm thông tin, làm thế nào tôi có thể tiếp cận?

C: Cần một chìa khóa đặc biệt. Một chìa khóa để đi vào bên trong bà, vì đi vào bên trong bà là chìa khóa đến kiến thức đó, và đây là nơi mà mọi kiến thức được lưu trữ. Và bất cứ ai, bất cứ sinh vật nào từ thời gian hoặc không gian nào có thể tiếp cận theo mong muốn của riêng họ.

D: Ý cô là họ phải có mong muốn tiếp cận kiến thức đó?

C: Vâng, và kiến thức đến nhờ tình yêu. Bà không phải đi đến nơi mà tôi đang ở, nơi ở của những sinh vật này. Chỉ cần hỏi thông tin và nó sẽ được cung cấp.

D: Có vẻ cô đang thực hiện một nhiệm vụ rất quan trọng.

C: Đó là mục đích của tôi. Là mục đích tôi ra đời và thực hiện.

D: Và cô ở đó với những sinh vật năng lượng này rất lâu?

C: Luôn luôn.

Thật là kinh ngạc. Nếu cô ấy ở đó, vậy cơ thể của Clara mà tôi đang nói chuyện và đang nằm trên giường ở Hollywood này thì sao? Một phần cô ấy có thể ở lại đó và một phần ở đây cùng lúc. Tôi luôn lo lắng về việc gây ra bất cứ tổn hại nào đến đối tượng, và đây là một câu trả lời kỳ lạ.

D: Ý tôi là cô chỉ ở đó cho đến khi họ thu thập được hết kiến thức?

C: Không. Tôi sẽ ở đây cho đến khi tôi nhận nhiệm vụ khác đến một nơi khác hoặc một thời gian khác. Có thể là thu thập thông tin từ một thế giới khác như Trái Đất, một nơi khác.

D: Nhưng tôi đang nghĩ đến cơ thể mà tôi đang nói chuyện cùng ở Trái Đất ngay lúc này. Cơ thể của Clara. Liệu năng lượng mà tôi đang nói chuyện này có quay trở lại với cơ thể không? Hay nó bị tách rời? Tôi đang cố hiểu chuyện gì xảy ra.

C: Nó là một và giống nhau.

D: Nhưng cô nói là năng lượng có thể ở lại đó cho đến khi có nhiệm vụ khác?

C: Chính xác.

D: Nhưng nó là một phần của cơ thể này trên Trái Đất?

C: Chính xác.

D: Làm thế nào nó có thể ở cùng hai nơi một lúc? Tôi có thể hiểu điều đó không?

C: (Thở dài) Bà không hiểu.

D: Có cách nào giúp chúng tôi hiểu không?

C: (Có chủ đích) Cô ấy được gửi đến trong một cơ thể và để thu thập thông tin. Tôi là một phần của cô ấy, người đã thu thập thông tin và bây giờ đang mang trở lại trung tâm tri thức này. Trung tâm tài nguyên này. Thư viện này. Cô ấy rất khó hiểu về việc cô ấy có thể ở đó để thu thập thông tin và tôi có thể ở đây để chia sẻ thông tin, hoặc mang thông tin về. Và có một thời gian mà ở đó - với cô ấy — phân chia năng lượng. Không biết cô ấy đang ở nơi này hay nơi khác.

D: Điều này có xảy ra với những người khác không?

C: Có. Có những người khác trải qua cuộc sống tương tự.

D: Cảm giác sống hai nơi cùng một lúc.

C: Đúng, đúng. Vì có nhiều sinh vật được gửi đến. Họ có trách nhiệm và công việc to lớn để thu thập tất cả thông tin đó.

D: Tôi nghĩ gần như là không thể.

C: Vâng, vâng. Nên có rất nhiều sinh vật. Có những sinh vật khác đang đi đến các thế giới khác cùng lúc mà tôi đang ở đây và Clara đang ở trong hình dạng đó. Tôi hy vọng cô ấy thu thập thêm thông tin ở dạng vật chất để truyền đến một phần của cô ấy, là tôi, và đưa thông tin về đây.

Điều này đã vượt quá sự hiểu biết của tôi, và cần nghiên cứu thêm. Tôi nghĩ tôi nên quay lại với trải nghiệm mà chúng tôi đã nghiên cứu từ đầu.

D: Cô có đang ở vị trí để giải thích chuyện gì xảy ra khi cô đang lái xe trên đường ở Hawaii, khi sự chuyển giao này diễn ra? Cơ thể vật chất của cô ấy vẫn đang ở trong xe vào thời điểm đó? (Không trả lời) Chúng tôi đang xem lại thời điểm đó, khi cô ấy lái xe trên đường và đi ngang công viên đó.

C: Cô ấy được gửi đến đó tại thời điểm và địa điểm đó. Vì đó là nơi hiện thực hóa cho cô ấy để đi đến nơi này, để một phần của cô ấy là tôi có thể rời đi và mang thông tin về trung tâm tài nguyên này. Và khi nó không phù hợp với thời điểm mà thông tin được truyền lại ở đây, cô ấy sẽ quay lại một địa điểm cụ thể. Vậy là cô ấy được đưa đến một nơi mà cơ thể vật chất của cô

ấy biết đến trên đường cao tốc này, Pelanoni (đánh vắn). Nơi mà cô ấy biết, chiếc xe vẫn ở đó, và cô ấy sẽ biết cách đi đến nơi cần đến, khi phần tôi rời khỏi cơ thể vật lý của cô ấy.

D: Và sự chuyển giao phải diễn ra ở một nơi nào đó ở Hawaii thời điểm đó?

C: Không cần thiết. Nó chỉ là một địa điểm mà cô cảm thấy thoải mái trong cơ thể. Và nơi được tạo ra cho cô ấy, là nơi có vẻ đẹp tuyệt vời dành cho cô ấy. Và là nơi mà cô ấy hoàn toàn thư giãn, để sự chuyển giao phần tôi của cô ấy có thể rời khỏi cơ thể cô ấy và đến nơi chuyển thông tin.

D: Vậy chiếc xe và cơ thể vật lý của cô ấy trong xe được đưa đến một đường cao tốc khác ở phía khác của hòn đảo?

C: Chính xác. Nó chỉ đơn giản là một sự phi vật chất hóa và sau đó hiện thực hóa trở lại ở một nơi khác.

D: Có phổ biến khi di chuyển ô tô và người từ nơi này đến nơi khác?

C: Ồ, có. Ồ, có.

D: Nó xảy ra thường xuyên?

C: Rất thường xuyên, rất thường xuyên.

D: Khi nó xảy ra, cơ thể vật chất được phi vật chất hóa và tái vật chất hóa? (Vâng) Và không gây hại cho cơ thể.

C: Không gây hại. Nó trở thành năng lượng thuần túy.

D: Và cô ấy và phương tiện được chuyển từ nơi này đến nơi khác.

C: Chính xác.

D: Vậy khi cô ấy tỉnh lại, cô ấy đang ở một nơi khác trên đảo. Và đang lái xe. (Đúng) Và cô ấy không còn nhớ gì về những gì đã xảy ra.

C: Đúng vậy.

D: Đây có phải là lần duy nhất xảy ra trong cuộc đời của cô ấy với tư cách là Clara?

C: Nó đã xảy ra nhiều lần. Nhưng lần này cô ấy đang ở một địa điểm và thời gian trong cuộc đời mà cô ấy sẵn sàng cởi mở để tìm hiểu, để thấy chuyện xảy ra, và nó xảy ra như thế nào. Các lần khác không phải là thời điểm mà cô ấy sẵn sàng để hiểu, hoặc vào thời điểm trưởng thành trong cuộc sống vật chất trên Trái Đất mà cô ấy có thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

D: Có lẽ nó không đáng chú ý đến nỗi khiến cô ấy nhớ về nó.

C: Chính xác.

D: Vậy đây là thời điểm mà một điều gì đó bất thường xảy ra và khiến cô ấy nhớ lại.

C: Chính xác.

D: Cô ấy biết chuyện này bây giờ thì có ổn cho cô ấy không?

C: Có. Cô ấy nên biết thông tin. Cô ấy đã khao khát được biết thông tin. Cô ấy sẽ hiểu nó. Đó là một lợi ích đáng mừng cho cô ấy.

D: Điều này rất quan trọng. Sẽ ổn nếu tôi đến vào lúc khác và nói chuyện với phần này của cô ấy?

C: Ồ, vâng. Chúng tôi thích giao tiếp. Đó là công việc của chúng tôi, giao tiếp.

D: Vì những người khác đã từng bảo tôi rằng nếu tôi muốn thông tin thì tôi có thể truy cập vào bất cứ thứ gì tôi cần để biết.

C: Đúng rồi. Bà có một tài năng đặc biệt và một món quà đặc biệt. Để thu thập thông tin đã được giữ kín, đã bị dập tắt, đã được che giấu trong nhiều năm. Và đã đến lúc, và chúng tôi đang tạo ra sự giao tiếp này thông qua các phương tiện cho bà, để bà biết và bà nhận thức rằng bà đang làm một công việc tuyệt vời. Và vào thời điểm thích hợp trên hành tinh Trái Đất, bà sẽ chia sẻ thông tin theo cách mà bà được chọn để làm. Và để cho phép các kiến thức này đến thông qua các nguồn này, để những người khác đều biết rằng mọi người đều có thể đi sâu hơn vào bên trong để tìm hiểu thêm về bản thân họ. Và quá khứ và tương lai, và tất cả những gì đang xảy ra trong tất cả các vũ trụ. Nên, vâng, bà có thể truy cập vào tất cả các thông tin ở trung tâm tài nguyên. Và chúng tôi biết bà. Tôi sẽ yêu cầu những thực thể hoặc bộ phận khác hoặc bất cứ thứ gì để họ thoát ra khỏi cơ thể Clara, và tôi cho rằng nhân cách của Clara đã được trở lại hoàn toàn với cơ thể cô ấy. Sự giải thoát hoặc thay đổi luôn được chú ý, vì đối tượng hít thở sâu vào thời điểm này.

Tôi hướng cô ấy đến thời hiện tại, và mang cô ấy trở lại.

Sau khi Clara thức tỉnh hoàn toàn, tôi gọi xuống lễ tân để mời Phil lên lầu. Tôi nghĩ cần thiết để hai người họ gặp nhau, vì trải nghiệm của hai người giống nhau. Phil đã rất bối rối khi tôi giới thiệu anh ấy với Clara, vì anh ấy biết rằng tôi rất thận trọng trong việc tiết lộ danh tính của các đối tượng nghiên cứu, để bảo vệ quyền riêng tư của họ. Nhưng khi tôi giải thích chuyện vừa xảy ra, cả hai đều trở nên rất xúc động. Như thể hai linh hồn đã được gặp nhau và ngay lập tức nhận ra mối liên hệ của họ. Họ nói chuyện và mô tả những ký ức tương tự về hành tinh kỳ lạ này với những ngọn tháp. Đó là một cảnh rất xúc động và phi tự nhiên về mặt logic, vì tất cả chúng tôi đều biết họ đã trở về “nhà” trong một khoảng thời gian ngắn, và cảm xúc đang tràn ngập. Sẽ có những phần khác trong cuốn sách này với các đối tượng nhận thấy “nhà” của họ là một nơi phi tự nhiên ở rất xa Trái Đất (Chương 10).

Trong vài năm gần đây, 2000 và 2001, tôi đã tìm thấy những trường hợp khác xuất hiện ở hai nơi cùng một lúc, hoặc kể chuyện từ các góc độ khác nhau. Một trường hợp là một phụ nữ, thay vì đi về tiền kiếp, đã đi đến cõi linh hồn nơi cô ấy đang tham dự một cuộc họp của các giáo viên, hướng dẫn viên và các thầy. Cô nói phần này của cô ấy luôn ở đó, và một phần công việc của nó là giám sát quá trình cô ấy trên Trái Đất và cố gắng đưa ra lời khuyên trong tiềm thức.

Khi cuốn sách này được chuyển đi in, tôi tìm thấy một trường hợp tương tự khác năm 2001. Không rõ ai đang phụ trách chương trình này từ phía bên kia nhưng họ đã quyết định đến lúc công bố thông tin này. Một người phụ nữ tìm về tiền kiếp là một người đàn ông ở vùng xa xôi của Hy Lạp. Anh ta không sống ở nơi đó nhưng đang quan sát và lắng nghe. Tôi đưa cô ấy về trước đó để xem cô ấy đến từ đâu và cô ấy thấy mình đang ở trên một hành tinh tăm tối. Tất cả đều xám xịt với vài tòa nhà và không có cây cối. Đường như chủ yếu ở dưới lòng đất. Cô thấy mình trong một cơ thể kỳ lạ. Cô mô tả nó giống như một thân cá, nhưng có vẻ giống thằn lằn hơn với cái miệng lớn, mắt lớn, cái đầu có hình dạng khác thường với một vết sưng ở lưng và đuôi. Cô nói cô là một người quan sát và được gửi đến Trái Đất vào những khoảng thời gian khác nhau trong lịch sử. Vào những thời điểm đó cô ấy mang hình hài như hiện tại, và là một người quan sát và tích lũy thông tin. Khi tôi muốn đưa cô ấy đến ngày cuối cùng của cuộc đời, cô nói rằng không có ngày cuối. Tính cách hiện tại của cô vẫn là người quan sát. Đó là công việc của cô ấy.

Đã có nhiều cuộc nói chuyện về “người thay hình đổi dạng”. Nếu chúng là thật, tôi nghĩ chúng là những sinh vật có thể tồn tại ở nhiều dạng phù hợp. (Ngoài ra các sinh vật năng lượng có thể tạo ra bất kỳ hình dáng hoặc cơ thể nào họ muốn). Tôi kết luận là những người thay đổi này sẽ không ở vị trí quyền lực hoặc ra quyết định (như đã được đề xuất), vì họ là những người quan sát, tích lũy và báo cáo. Tương tự như Bartholomew, vì vậy nó diễn ra từ đầu thời gian.

Vì vậy có vẻ như phần này của chúng ta đang sống trên Trái Đất chỉ là một mảnh nhỏ của một chúng ta lớn hơn nhiều. Rằng chúng ta là nhiều chứ không phải là một, hoặc đúng hơn là các mảnh của một tổng thể phức tạp hơn. Chúng ta chỉ có thể tập trung vào mảnh ghép mà chúng ta coi là tổng thể của chúng ta. Đó là một điều tốt vì nếu chúng ta nhận thức được sự phức tạp của nó, chúng ta sẽ không thể hoạt động trong thế giới hay thực tại này. Chúng ta chỉ được phép xem mặt nổi của một bức tranh lớn. Chỉ bây giờ chúng ta mới được phép xem phía sau tấm màn.

Clara muốn có một phiên khác khi cô ấy biết tôi sẽ trở lại California. Tôi phải trở lại vào tuần sau để diễn thuyết tại Hội chợ Triển lãm Whole Life ở Pasadena. Lần này Clara bay đến từ San Francisco thay vì lái xe, và chúng tôi có thể có một buổi. Tôi muốn đặc biệt tập trung vào các câu hỏi liên quan đến bí ẩn của Trái Đất, vì chúng tôi đã được bảo rằng chúng tôi có thể truy cập vào bất kỳ thông tin nào chúng tôi muốn. Tôi không nói với Clara những điều tôi muốn khám phá. Tất nhiên trong quá khứ tôi đã thấy rằng những người bảo vệ kiến thức thường không cung cấp bất cứ thứ gì ta yêu cầu. Tôi đã học cách để không hỏi thúc nó, và nhận những gì có thể. Tôi luôn có rất nhiều câu hỏi, và tôi luôn có thể chuyển sang chủ đề khác.

Trong phần này tôi đã hỏi về nhiều chủ đề chưa được giải thích, và các câu trả lời sẽ có trong phần Các bí ẩn của Trái Đất. Tôi đã bị từ chối thông tin về các Kim tự tháp vì chưa đến đúng thời điểm, nhưng tôi đã có các thông tin khác phù hợp với chủ đề này.

D: Lý do tôi hỏi về Kim tự tháp là vì cô kể về hành tinh của những ngọn tháp, các hành tinh khác, tất cả chúng, các tầng đá, tất cả các phần của hành tinh, đã trở thành một nơi lưu trữ. (Vâng) Và Trái Đất không có trường hợp đó?

C: Mọi thứ trên Trái Đất đều có kiến thức. Tất cả đều nằm trong tâm trí con người, nếu con người mở rộng tâm nhìn. Con người hay nhân loại trên Trái Đất, trong sự phát triển của trí óc hiện nay, thì phải có một nơi hữu hình mà họ có thể chạm vào và cảm nhận, chẳng hạn như thư viện. Đó là nơi chứa kiến thức. Được lưu trữ. Ta có thể đến đó. Vì vậy hẳn là hiển nhiên là tất cả kiến thức của con người, mọi tạo vật, tất cả kiến thức về Trái Đất và vũ trụ, sẽ có một kho lưu trữ trên Trái Đất. Và đó là trong Kim tự tháp. Nếu con người có thể mở mang đầu óc hết cỡ, ta sẽ biết rằng tất cả kiến thức đều nằm trong chính bản thân ta.

D: Vâng, đúng vậy. Tôi đã nhận ra trong nghiên cứu của tôi, rằng ta có thể tiếp cận kiến thức bằng phương pháp này. (Đúng). Nhưng những người có ý thức không bao giờ nhận ra điều đó. Chỉ khi con người ở trạng thái thôi miên và làm việc trong tiềm thức.

C: Thật sự là vậy. Và đó là lý do tại sao bà được lựa chọn để chỉ cho con người, cho nhân loại trên Trái Đất thấy rằng đây là một cách mở rộng tâm trí, để biết những kiến thức trong tâm trí. Chúng ta có thể tìm ra bằng cách khai thác kiến thức đó. Và với các phương pháp của bà, bà có thể chứng minh. Có những con người không tin vào điều này nhưng khi ta bắt đầu cho phép thông tin chảy qua ta theo cách mà bà có thể làm, thì họ sẽ chấp nhận. Và cuối cùng theo thời gian, ngày càng có nhiều người chấp nhận điều này như một cách để tiếp cận kiến thức bên trong. Và có lẽ trong thời gian tương lai - hy vọng là tương lai gần - con người sẽ có thể tiếp cận kiến thức theo cách này ở mức độ có ý thức cao hơn.

D: Tôi luôn tin điều đó. Rằng kiến thức không bị phá hủy khi người ta chết qua nhiều thế kỷ. Nó vẫn được lưu trữ trong tiềm thức.

C: Nó được lưu trữ ở cấp độ tế bào của AND. Nên mặc dù một người có thể đổi từ cơ thể vật chất sang năng lượng thuần túy - như tôi - ta sẽ không bao giờ quên.

D: Vậy nó luôn có sẵn khi ta tìm được cách để liên hệ với nó.

C: Vâng. Nó ở bên trong. Thông tin là ở đó.

D: Tôi thường nghi ngờ rằng các kim tự tháp và các di tích ở Peru - nơi mà tôi vừa đến thăm - có tuổi đời từ rất lâu.

C: Macchu Picchu?

D: Vâng, tôi đã đến đó. Tôi có thể thấy sự kết hợp của các cấu trúc mà tôi nghĩ là từ nhiều khoảng thời gian khác nhau.

C: Có những khoảng thời gian khác nhau tại Macchu Picchu. Một số mới hơn rất nhiều. Cứ như thể có hai nền văn minh ở đó. Và sự thật là như vậy.

D: Đó là những gì thầy tế nói với chúng tôi. Rằng người Inca đã không xây dựng những di tích chính với những khối khổng lồ.

C: Chính xác. Người Inca đã đến từ sau rất nhiều, nhiều, nhiều năm sau khi những tàn tích nguyên thủy đổ nát - như bà biết hiện nay - nền văn minh, các thành phố, được xây dựng. Chúng được xây dựng sớm hơn rất nhiều với thời đại người Inca. Người Inca sinh sống ở đây sau khi nền văn minh khác đã rời khỏi hành tinh.

D: Đó là những gì tôi đã nghĩ. Đó là điều mà thầy tế cũng tin. Rằng người Inca đến và chỉ sử dụng những gì họ tìm thấy.

C: Vâng. Họ tìm thấy một nơi rất đẹp. Và họ nói, “Tại sao chúng ta phải tạo ra thứ gì đó khi nó đã được tạo ra cho chúng ta.”

D: Và một số công trình họ đã xây có chất lượng kém hơn nhiều

C: Chính xác. Vì họ đã mất nhiều kiến thức mà nền văn minh trước đó đã đạt được.

D: Điều gì đã xảy ra với cư dân nguyên thủy? Họ dường như biến mất và rời khỏi thành phố của họ. Không ai biết chuyện gì đã xảy ra với họ.

C: Họ đã tiến hóa đến cấp độ rung động mà họ không cần đến hình dạng vật chất nữa. Họ đã đạt đến mức tinh khiết để trở thành năng lượng thuần túy. Và, như bà nói, “biến mất” khỏi các yếu tố khối lượng, mật độ của cơ thể con người. Hoặc dạng vật chất, như bà biết. Những thành phố này được xây bởi những người sống sót sau Atlantis và di cư đến Peru. Vì vậy họ đã ở cấp độ tiến hóa cao hơn. Khi họ đến hành tinh này họ đã có mức độ rung cao hơn. Và những người mà sau đó đi ra ngoài và tạo ra các cộng đồng khác, các nền văn minh khác, đã đánh mất một số mức độ rung động cao đó, vì họ tự tách mình ra khỏi tổng thể. Tổng thể là nền văn minh đã có. Như cách nó đã được tạo ra khi nó trở lại từ các vì sao. Và khi họ ra ngoài và tạo các cộng đồng khác và các nền văn minh khác, hoặc như cách bà thường gọi, họ bắt đầu mất đi những rung động cao của mình. Tần số rung động của họ trở nên thấp hơn, và trở nên dày đặc hơn, và dày hơn và dày hơn. Cho đến khi chúng ta có dạng vật chất dày đặc như bà biết ngày nay.

D: Những người tiến hóa cao hơn ít nhiều đã nâng tần số rung động của họ lên mức mà họ vừa thay đổi?

C: Họ hoàn toàn thay đổi hình dáng. Họ không còn mật độ dày đặc nữa. Họ trở thành ánh sáng.

D: Họ vẫn tồn tại trên Trái Đất khi họ thay đổi thành ánh sáng?

C: Họ vẫn tồn tại cho đến ngày nay.

D: Vậy sao chúng ta không thể thấy họ?

C: Vì họ đang dao động ở tần số năng lượng cao, đến nỗi chúng không còn cần một hình dạng vật chất nữa, như bà biết đấy. Họ không còn ở dạng có thể thấy được.

D: Nhưng họ đang làm gì? Họ vẫn đang sống một cuộc sống?

C: Họ vẫn đang sống một cuộc sống. Đôi khi họ có thể thành một người hướng dẫn linh hồn, như bà biết một hướng dẫn linh hồn là gì. Nếu một sinh vật hoặc một năng lượng xuất hiện với bà, rất có thể đó là một trong những người đã đạt đến tần số rung động mà bà gọi là “một bậc thầy thăng thiên”. Toàn bộ nền văn minh này, như một nhóm, một đơn vị. Và như một đơn vị họ đã tiến hóa đến một nơi mà không còn cần đến hình dạng vật chất nữa.

D: Điều gì đã xảy ra với các cơ thể khi họ tiến hóa?

C: Các cơ thể tan ra.

D: Và nơi mà họ đến, có giống như một vùng đất, một thành phố?

C: Vâng. Họ có thể ở bất kỳ thành phố nào. Bất cứ thành phố, nơi chốn nào có thể là nhà của họ. Ngoài ra, có những nơi mà ta gọi là “thành phố etheric”. Các thành phố cũng giống như thành phố của bà, chỉ có điều chúng ở tần số rung động cao hơn mà con người không thể nhìn thấy. Nhưng họ tồn tại.

D: Và họ tồn tại ở dạng ánh sáng này.

C: Vâng, ở dạng ánh sáng. Nếu bà có thể nâng cao ý thức của mình đến độ mà bà không còn cần một cơ thể vật chất với mật độ vật chất dày đặc nữa, thì bà sẽ có thể nhìn thấy các thành phố đó. Bà có thể đi vào đi ra và đi hàng ngày, như thể bà đang ở trong cơ thể dày đặc vậy. Nhưng tần số rung động của bà là một suy nghĩ thuần túy, có thể nói vậy. Các suy nghĩ của bà rất trong sáng. Cuộc sống của bà rất trong sáng, tất cả mọi thứ đều tích cực. Và bà đạt đến độ mà độ nhạy cảm và độ rung của bà, mức năng lượng của bà cao đến mức bà không còn cần đến chúng nữa. Và bà đi đến nơi đó, nơi đang tồn tại đó.

D: Nhưng ở nơi đó, giống như họ sẽ không chết vì họ là ánh sáng thuần túy.

C: Không, họ không chết. Họ không bao giờ chết. Kể cả hình dạng dày đặc của họ cũng không chết.

D: Tôi biết họ chỉ cần thay đổi hình dạng khác.

C: Vâng. Ta chỉ đơn giản thay đổi sang một tần số rung động khác. Và có khả năng một lúc nào đó ta có thể chạm tới tần số rung động đó. Ta có thể vượt qua. Vì mặc dù ta rời một hình dạng cơ thể dày đặc, như bà biết, ta vẫn có những giai đoạn trưởng thành và phát triển đến các tần số rung động khác. Có nhiều tần số rung động khác nhau.

D: Vậy kể cả ở mức độ rung động đó, nếu tất cả họ siêu thoát cùng nhau và cùng lúc, họ có còn nghiệp cần trả không?

C: Khi ta đạt đến mức đó của rung động, nó vượt xa không gian thứ năm, nếu ta nghĩ về các chiều không gian. Ta phải vạch ra tất cả các nghiệp cần vượt qua. Vậy khi ta đạt đến mức độ tần số rung động đó sẽ không còn có nghiệp.

D: Vậy họ có thể ở đó mãi mãi?

C: Lâu chừng nào họ muốn.

D: Kể cả khi họ không chết, họ có thể quyết định tiếp tục và làm gì không?

C: Họ có thể quyết định quay lại hình dạng vật chất. Họ quyết định, “Chà, thật là vui, tại sao không thử lại lần nữa.”

D: Nhưng rồi họ lại có thể vương vào nghiệp.

C: Có thể lắm.

D: Tôi đang cố gắng kết hợp điều này với một số điều khác mà tôi đã từng nghe. Nó khác với cấp độ tinh thần, nơi mọi người trên Trái Đất đến khi họ chết và rời khỏi thể xác. Có phải là một nơi khác với nơi những sinh vật này đang ở?

C: Nó có thể giống nhau. Tùy vào sự phát triển của tinh thần. Nếu đó là một người vừa thực hiện chuyển đổi, họ có thể ở tần số rung động nơi cộng đồng đang ở. Hoặc họ có thể cần nhiều thời gian hơn để đến được nơi đó. Tùy vào trạng thái giác ngộ mà người đó đang ở thời điểm chuyên tiếp.

D: Vậy đa số người trên Trái Đất ngày nay, khi họ chết và rời thể xác, họ đang tạo ra các vấn đề trong nghiệp, và họ phải tiếp tục quay lại và rời đi. Vậy rõ ràng những người ở Peru đã đến từ một nơi khác khi họ vượt qua.

C: Vâng. Nhóm người đó là một nền văn minh đã làm điều đó dưới dạng nhóm thay vì dưới dạng các cá nhân.

D: Vậy có lẽ đó là những gì chúng tôi đang cố gắng đạt được, để đạt đến mức độ mà chúng tôi không cần phải tiếp tục quay lại.

C: Đó là mục tiêu cuối cùng.

D: Tôi từng nghe mục tiêu cuối cùng là để trở về với Đấng Tạo Hóa, trở về với Chúa Trời.

C: Đó là những gì về nó, đi tới ánh sáng mà cũng là Nguồn, là cái mà bà có thể gọi là Chúa.

D: Vâng, có nhiều tên gọi Ông ấy.

C: Nhiều tên khác nhau. Do cách ta chọn để gọi cho chính mình.

D: Vậy những người này, tôi cho là cô sẽ nói, gần như có thể đến được với Đấng Tạo Hóa.

C: Rất gần. Rất gần. Bởi vì một nền văn minh đi theo dạng nhóm, và họ đi cùng nhau không có sự tách biệt, như bà nói, với lòng của Chúa. Đó là một thể thống nhất với Chúa, hoặc là một với tất cả, một với mọi thứ hiện hữu. Là tất cả mọi thứ. Vì mục tiêu cuối cùng là hòa làm một với Chúa. Và ta không là một với Chúa khi ta còn thấy có sự tách biệt, vì con người đã cố gắng rất nhiều để tách biệt khỏi Chúa. Mục tiêu cuối cùng của linh hồn là được trở lại với Chúa từ nơi ta đến thuở ban đầu.

D: Vâng, điều đó có ý nghĩa với tôi. Có những nền văn minh khác đã thực hiện quá trình chuyển đổi này không?

C: Nhiều nơi đã làm điều đó.

D: Có nơi nào mà chúng ta quen thuộc trong lịch sử không?

C: Không có trong lịch sử mà bà biết.

D: Vậy trước đó?

C: Vâng, trước đó.

D: Nghe như thể người dân Atlantis chết một cách thảm khốc. Vì vậy đó là những hoàn cảnh khác nhau khi chúng ta có những thảm họa hàng loạt.

C: (Ngắt lời) Tôi sẽ nói một điều về thảm họa hàng loạt. Nếu đó là một nền văn minh, hoặc là một nhóm người, những linh hồn đó, những sinh vật đó chọn điều đó vào thời điểm đó, như cách để đi đến một cấp độ khác. Hoặc đến một nơi khác nơi họ có thể phát triển theo một cách khác. Đó là sự lựa chọn.

D: Như cô thấy, tôi có rất nhiều câu hỏi.

C: Vâng. Bà có nhiều câu hỏi hay. Và đó là lý do tại sao bà được chọn. Và đó là lý do tại sao chúng tôi muốn chia sẻ kiến thức với bà, để nhân loại, như bà biết ngày nay, sẽ có những thông tin và các bí mật đã bị chôn giấu. Chúng tôi muốn nói chuyện với bà nhiều hơn. Clara đang làm giống như những gì bà đang làm nhưng theo một nghĩa khác. Giống như bà sẽ truyền đạt nó cho nhân loại. Cô ấy tiếp xúc với con người, để thu thập thông tin, và báo cáo cho chúng tôi. Và đó là lý do bà được cử đến nhiều người khác nhau để thu thập thông tin.

D: Nhưng thông tin ngày càng phức tạp hơn khi tôi nghiên cứu.

C: Đó là vì bà đang mở nhiều cánh cửa hơn. Và khi bà cho phép mở nhiều cánh cửa hơn, bà bước qua những cánh cửa, rồi các cửa khác mở ra, do đó những thực tại khác và nhiều vật liệu phức tạp khác sẽ được trao cho bà. Sẽ rất vinh dự khi được cùng bà khám phá.

D: Tôi sẽ cố để không bao giờ phụ lòng tin của các bạn.

C: Chúng tôi biết điều đó nên chúng tôi mới đến với bà.

Tôi đưa Clara trở lại hiện tại và đưa cô ấy về trạng thái ý thức đầy đủ. Khi tỉnh dậy, cô ấy mô tả cảm xúc của mình trong khi nói chuyện.

C: Tôi có cảm giác như bây giờ. Tôi cảm thấy tôi đang ở thì tương lai, quá khứ, và hiện tại. Giống như mọi thời gian đều đang ở đây.

D: Tất cả đã được kết hợp. Giống như cô bị chia ra?

C: Không, tôi không có cảm giác bị chia ra. Tôi có cảm giác giống như hợp nhất, ở thời tương lai, và ở thời cổ đại, trong quá khứ. Nhiều, nhiều nền văn minh trước. Tôi cảm thấy như thực thể này không biết ranh giới của thời gian. Giống như tất cả thời gian là bây giờ.

D: Chà, cô có thể thấy cách chúng ta lấy thông tin như vậy, vì nó không có bất kỳ ranh giới nào.

Một điều bất thường đã xảy ra sau phiên này. Clara trở về phòng khách sạn của cô ấy. Sau vài phút, cô ấy gọi cho tôi và yêu cầu tôi đến phòng của cô ấy. Khi tôi đến đó, cô ấy cho tôi xem gáy của cô ấy. Khi cô đang chải tóc, cô nhìn thấy một vết đỏ ở sau gáy. (Trong phòng tắm khách sạn này có gương ở cả hai bên tường. Vì vậy, Clara có thể nhìn thấy phía sau đầu của cô ấy khi cô ấy chải tóc lên. Cô ấy buộc tóc lên kiểu đuôi ngựa chặt chẽ). Dấu đỏ kéo dài đến tận chân tóc ít nhất là năm centimet (2 inches), và sau đó xuống quá đường chân tóc - đó là nơi cô ấy thấy nó - khoảng hơn một centimet (nửa inch). Vết đỏ, trông giống như một đường sọc. Ở khu vực bên dưới chân tóc, vết này rộng khoảng một đến hai centimeters (nửa inch đến ba phần tư inch), nhỏ dần lên phía trên khoảng bốn centimet ở phần rộng nhất của vết đỏ bên trong chân tóc. Tôi lấy máy ảnh chụp một vài bức về vết đỏ. Nhưng nó bắt đầu mờ đi khi tôi cố gắng chụp ảnh. Không có cách nào có thể gây ra bất kỳ sự kích thích nào ở phần này của cơ thể vì cô ấy đã hoàn toàn nằm yên trên một chiếc gối. Cô ấy nói nó không đau hay ngứa hay gì cả, nó chỉ đỏ thôi, và cô ấy tò mò về nó. Điều này có thể xảy ra với những người khác mà tôi đã từng nghiên cứu, những người có các vết lốm đốm xuất hiện trên cơ thể khi làm việc cùng với các loại năng lượng như thế này. Những trường hợp này đã được kể trong Những Người Giám Hộ (The Custodians).

Sự tiếp xúc với một hành tinh chứa đựng tất cả kiến thức và luôn tích lũy thêm rất giống với lời kể của các đối tượng khác của tôi, những người được cho rằng họ là người lấy tin. Nhiều người có bộ phận cấy ghép trong cơ thể hoạt động như một máy truyền tin. Mọi thứ họ thấy, họ nghe và cảm nhận sẽ được gửi đến các ngân hàng máy tính đang ghi lại lịch sử của hành tinh Trái Đất chúng ta. Đây là hai dự án riêng biệt hay chúng kết nối với nhau trong tổng thể? Tôi nhận thấy rằng một trong những chức năng chính của tiềm thức hoặc có lẽ là chính linh hồn của chúng ta, là để tích lũy thông tin từ mọi cuộc sống mà ta từng sống. Mục tiêu cuối cùng của chúng ta là để trở về Nguồn, khái niệm của chúng ta về Chúa, về Đấng Tạo Hóa. Khi chúng ta đã hoàn thành tất cả các hành trình và cuộc phiêu lưu qua nhiều cuộc đời khác nhau, chúng ta phải trở về với Đấng Tạo Hóa với những kiến thức mà ta tích lũy được. Sau đó nó được hấp thụ. Theo cách này chúng ta được coi là tế bào trong cơ thể của Chúa.

Kiến thức và thông tin dường như là mục đích chính của loài người, và do đó không có gì là đúng hay sai. Chỉ có tích cực và tiêu cực. Chúng ta học các bài học từ đó và nó cho phép chúng ta giải quyết bất kỳ nghiệp nào để có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình và quay trở lại thời điểm mà chúng ta đã đến. Về khía cạnh đó trong phân tích cuối cùng, tất cả những gì chúng ta có là tổng kinh nghiệm và kiến thức của chúng ta.

Một ý nghĩ bản khoản lướt qua tâm trí tôi khi tôi nghe về toàn bộ nền văn minh ở Peru đã vượt qua hàng loạt những tần số rung động cao hơn để họ hiện hữu. Người ta nói rằng điều này cũng từng xảy ra với các nền văn minh khác trong quá khứ. Hiện nay có rất nhiều lời bàn tán về việc Trái Đất ngày nay của chúng ta đang thay đổi tần số rung động và chuyển sang độ rung cao hơn và thay đổi chiều không gian. Một số sẽ ra đi và một số sẽ bị bỏ lại, và những người còn lại sẽ không bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra. Có phải điều tương tự đã từng xảy ra với các nền văn minh trong quá khứ?

Chương 6 Lục địa Atlantis

Một bí ẩn quan trọng đã trêu ngươi tâm trí của con người qua nhiều thời đại là sự tồn tại của nền văn minh Atlantis. Nhiều người đã gọi nó chỉ đơn thuần là một huyền thoại, nhưng nó vẫn tồn tại. Tôi thì luôn nghĩ rằng kể cả một huyền thoại hay truyền thuyết cũng phải được căn cứ trên một cơ sở nào đó có thật, và tôi đã kiểm chứng hết lần này đến lần khác trong các nghiên cứu của mình.

Khi các đối tượng nghiên cứu của tôi đang chìm trong trạng thái thôi miên sâu nhất, chúng tôi có thể tiếp cận đến tiềm thức theo nhiều cách. Tôi đã phát hiện ra rằng tất cả các kiến thức đều đang có sẵn trong tiềm thức. Thường thì một người được tiếp nhận các thông tin trực tiếp từ các tiền kiếp, và trong nhiều lần họ được đưa đến những nơi có thể tiếp cận thông tin, và giải thích thông tin cho họ. Điều này thường xảy ra khi người ta được đến thăm Thư viện tâm linh. Trong dinh thự tuyệt vời này tất cả kiến thức đều được lưu trữ ở đó, và tất cả sẽ được tồn tại ở đó, và được chứa trong mọi chủ đề liên quan. Đây là nơi yêu thích của tôi trong cõi tinh thần vì tôi luôn có thể tìm thấy những kiến thức “đã biến mất”. Nơi này thường được quản lý bởi một người giám hộ có nhiệm vụ sàng lọc những người muốn tiếp cận và tìm hiểu mục đích tiếp cận của họ là gì. Tôi đã được thông báo rằng tôi được phép tiếp cận bất cứ thứ gì tôi muốn vì tôi đã chứng minh được bản thân mình bằng cách ghi chép lại thông tin trung thực nhất có thể mà không bị bóp méo hoặc thay đổi. Tất nhiên có những thông tin tôi không được phép tiết lộ vì tư duy con người hiện tại không thể xử lý được các thông tin này. Mặc dù tôi nhận thấy đã hơn hai mươi năm trôi qua, nhưng những thông tin đó đã bị cấm tiết lộ từ những ngày đầu tôi bắt đầu nghiên cứu. Tôi hy vọng rằng tư duy của con người cuối cùng cũng đã tiến bộ đến mức có thể hiểu được những khái niệm phức tạp.

Trong nhiều năm, đã có một chủ đề ở mức độ sâu của quá trình thôi miên sâu mà tôi có nhu cầu hỏi càng nhiều càng tốt. Khi tôi được tiếp cận với kiến thức, tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội hỏi về nó. Thông tin trong phần này xuất hiện từ hơn mười lăm năm nay. Tôi đặt nó qua một bên và không ngừng tích lũy thêm thông tin cho đến giờ này mới đưa vào cuốn sách.

Sẽ có một số thông tin về chủ đề Atlantis thoát nhìn có vẻ mâu thuẫn. Nhưng tôi không đồng ý vì tôi nghĩ rằng nhiều đối tượng nghiên cứu của tôi đã chứng kiến sự tồn tại của nó vào những thời điểm khác nhau. Tôi nhận ra rằng Atlantis không phải là một lục địa, một thành phố hay một nơi chốn. Đó là cái tên được đặt cho cả thế giới vào thời điểm đó. Cái tên đã gắn liền với phần phát triển nhất của nền văn minh. Nhưng cả thế giới không ở cùng một cấp độ, giống như chúng ta đang sống ở thời điểm hiện tại. Nền văn minh đáng chú ý này đã tồn tại hàng nghìn năm, vì vậy nó đã trải qua nhiều thay đổi khi nó tiến tới những tiến bộ cao nhất mà nhân loại có thể đạt được, và sau đó đi vào giai đoạn suy thoái dần dần. Người ta chỉ có thể nhìn vào lịch sử thế giới của chúng ta trong khoảng một đến hai ngàn năm qua để so sánh. Thế giới của chúng ta cũng đã trải qua vô số thay đổi và tiến bộ, nhiều cái tốt và nhiều cái không tốt.

Tôi đã được bảo rằng rất nhiều, nhiều người đang sống hiện tại cũng đã sống vào thời Atlantis. Chúng ta đã quay trở lại vào thời hiện tại vì nhân loại một lần nữa đang tiến tới giới hạn có thể nhấn chìm thế giới của chúng ta xuống cùng một vực thẳm như Atlantis. Thời gian vận hành như một vòng xoáy đã đưa những hậu quả tương tự đến thời hiện tại của chúng ta và chúng ta cũng đang đi theo một con đường tương tự. Chúng tôi đã trở lại để đảm bảo rằng nhân loại không mắc phải những sai lầm tương tự nữa. Sống trong thời gian hỗn loạn này chúng ta có thể trả được nghiệp mà thường phải cần đến mười kiếp. Vì vậy tất cả chúng tôi đã tình nguyện có mặt ở đây trong thời gian này.

Brenda đã cung cấp cho chúng ta thông tin về Atlantis trong những ngày cực thịnh của nó trước khi bắt đầu suy thoái.

B: Lịch sử của Atlantis trải dài hàng ngàn năm. Chúng ta có thể bắt đầu bằng cách chỉ ra cho bà cách mà mọi thứ phát triển nói chung. Sau đó khi bà muốn biết thêm các chi tiết, chúng ta có thể sắp xếp và cung cấp cho bà nhiều khía cạnh khác nhau của lịch sử.

D: Đây là phải là nền văn minh tiên tiến đầu tiên trên hành tinh này hay có những nền văn minh khác trước đó?

B: Cũng khó nói vì phải kéo dài về phía trước rất là xa. Có vẻ như trước khi Atlantis xuất hiện, nền văn minh chính trên Trái Đất này là từ cộng đồng thiên hà giúp đỡ nhân loại. Họ đã giúp Atlantis phát triển để nhân loại có thể phát triển nền văn minh của riêng mình. Để cuối cùng nhân loại có thể gia nhập cùng cộng đồng thiên hà. Họ rất buồn khi Atlantis bị hủy diệt vì lúc đó nhân loại đang trên đà gia nhập cộng đồng thiên hà. Và khi nó bị phá hủy thì nó đã khiến cho nhân loại bị ảnh hưởng và sụp đổ, lùi xa đến mức họ không thể gia nhập cộng đồng thiên hà được nữa.

D: Cô muốn bắt đầu từ đâu? Tôi luôn thích làm theo thứ tự. Như vậy dễ cho tôi hơn.

B: Vâng. Như tôi vừa mới đề cập thì chính các cộng đồng thiên hà ở nhiều nơi khác nhau đã giúp khởi tạo Atlantis. Họ đã theo dõi loài người và cố gắng giúp họ tiến hóa, nhưng về cơ bản họ vẫn ản thân. Con người đang làm những việc cơ bản như nông nghiệp và họ đã có lửa, đang xây dựng những thành phố đơn giản. Và họ cảm thấy con người đã đủ tiến bộ để tiếp nhận và xử lý kiến thức về việc có những giống nòi khác ngoài con người. Họ nhận thấy có một nhóm ở

Atlantis là tiến hóa nhất. Nhóm người này có nền văn minh phát triển cao nhất trong việc sản xuất hàng hóa, nghệ thuật, văn học và những thứ khác. Một kiểu người rất bận rộn. Họ quyết định bắt đầu giúp những người này phát triển nền văn minh hơn nữa. Họ có một cách để kích thích những người này đưa ra các phát minh với tốc độ nhanh hơn. Họ biết dạng năng lượng có lợi cho suy nghĩ sáng tạo. Và họ đã kích thích tư duy con người bằng năng lượng này. Khi họ thấy nó hiệu quả, họ bắt đầu triển khai với các trung tâm văn minh khác trên thế giới, nơi đã nổi dậy các nền văn minh khác. Bà muốn có thông tin cụ thể về Atlantis nên tôi muốn thử đề cập với bà câu chuyện này.

D: Atlantis có phải chỉ là một nơi?

B: Nó khởi nguồn ở một nơi rồi nền văn minh phát triển đã ảnh hưởng lan rộng ra. Và khi đó Atlantis được coi là những nơi mà nền văn minh này lan rộng đến chứ không chỉ là phần đất ban đầu được gọi là Atlantis. Nền văn minh này lan rộng đến nỗi bất cứ ai ở trong vùng ảnh hưởng của nó đều được coi là một phần của Atlantis.

D: Vậy chúng tôi gọi nó như thế có đúng không?

B: Đó là một cái tên hay. Nó được điều chỉnh so với cái tên ban đầu. Bà biết là khi một nền văn minh lan rộng ra trên một khu vực rộng lớn, các phương ngữ khác nhau từ ngôn ngữ chính cũng bắt đầu xuất hiện. Và trong phương ngữ phát triển ở phía nam, tên này được phiên âm gần như Atlanta, nghĩa là đã có sự thay đổi nhiều trong cách phát âm. Nhưng nó cũng gần như chính xác nên... Đó là một sự tiến hóa trực tiếp và nó không có vấn đề gì về cái tên so với nền văn minh mà tôi đang nói đến.

D: Cũng có những nền văn minh khác nhưng cô muốn trao đổi về nền văn minh này vào thời điểm này.

B: Bà có vẻ muốn biết thông tin về nền văn minh này. Nên tôi sẽ đề cập đến các nền văn minh khác nữa. Các nền văn minh này đều có sự phát triển ổn định. Atlantis đi trước một chút vì họ phát triển trước. Các nền văn minh khác cũng bắt đầu phát triển vì vậy tất cả các nền văn minh đều hoạt động. Điều này là cần thiết cho sự tiến hóa của loài người. Để nền văn minh được tiếp tục tiến hóa. Loài người là một giống người tốt đẹp. Nói chung là họ hạnh phúc, có các đặc điểm tốt. Họ khỏe mạnh về tinh cảm cũng như thể chất, điều này khiến cho họ trở thành một giống loài khá ổn. Không phải là sáng sủa một cách cần thiết mà là ý nghĩa đẹp tương đối. Ngôn ngữ của bà rất khó tìm ra các từ chính xác để mô tả.

D: Tôi biết. Tôi đã từng nghe điều này trước đây. Họ có màu sắc hay đặc điểm chung nào nổi bật không?

B: Cũng không hẳn. Lúc đầu thì có, và sau đó họ lan rộng ra và tương tác với những người khác. Mọi thứ trở thành một hỗn hợp rất giống như ở đất nước bà bây giờ. Đôi khi họ có thể nói về tổ tiên ban đầu của họ, tổ tiên của họ đến từ đâu, bằng màu da của họ. Nhưng điều đó không quan trọng lắm với họ nên họ không quá lo lắng về việc này. Về cơ bản họ bắt đầu với tóc vàng/đỏ với một ít tóc nâu. Với màu da ô liu nhạt, giữa màu ô liu nhạt và màu kem. Và thường

thì có mắt màu xanh hoặc hạt dẻ. Và sau đó họ trở thành những người có tóc vàng hoặc đen, mắt nâu, da sáng, da đen, hay hỗn hợp. Và họ dường như cao lớn hơn và thân hình đẹp hơn.

D: Tôi muốn có một hình dung về tâm lý.

B: Họ không phát triển nền văn hóa dựa trên kim loại như thời đại của bà. Họ tin vào việc sử dụng các vật liệu gần với điều kiện ban đầu khi tìm thấy. Nên họ sử dụng nhiều đá và đất sét cho các công trình xây dựng. Khoa học của họ phát triển trực tiếp với việc điều khiển năng lượng, nên họ có thể sử dụng thuần thục mọi dạng năng lượng, gồm cả những thứ như lực hấp dẫn. Do đó họ có thể xây các toà nhà với các khối đá khổng lồ mà hiện nay bà không thể làm được với nền tảng và tư duy trong thời đại của bà.

D: Họ không cần dùng máy móc hay thiết bị gì sao?

B: Đúng rồi. Vì không cần thiết. Họ biết cách sử dụng các năng lượng này bằng cách sử dụng những dụng cụ tưởng chừng như thô sơ và bình thường. Họ biết cách điều chỉnh các luồng năng lượng khác nhau và khiến chúng tương tác theo cách mà sẽ làm cho những việc đó xảy ra theo ý muốn của họ. Điều đó có vẻ mơ hồ với ngôn ngữ của bà, nhưng đó có thể là điều tốt nhất mà tôi có thể nói.

D: Họ có cần dùng đến nhiều người để làm những việc này?

B: Tùy thuộc vào việc gì. Thường thì một người có thể làm được với các công cụ bằng tay nhưng phải được sự đồng ý của tất cả bọn họ để năng lượng được chảy theo hướng tích cực.

D: Mọi người không cần phải tập trung hay gửi năng lượng?

B: Không. Nhưng nói chung họ phải đồng ý, để họ không cản trở việc sử dụng năng lượng nếu họ không đồng ý với việc đang làm. Giống như quan điểm của bà về suy nghĩ tích cực. Bà không cần phải tập trung quá lớn để suy nghĩ tích cực. Mà nó là một tư duy chung mà ta phải nỗ lực đạt được. Trong quá trình tìm hiểu về những năng lượng này và cách vận dụng chúng, họ đã phát triển năng lực tư duy của mình đến đỉnh cao. Rất nhiều thứ mà nền văn minh của chúng ta phụ thuộc vào đơn giản là không cần thiết trong nền văn minh của họ. Những thứ như điện thoại, thủ tục hành chính của chính phủ, cả 2 thứ này đều được làm trực tiếp vì họ có thể giao tiếp thông qua thần giao cách cảm. Và bất cứ khi nào có việc gì đó cần làm và cần sự đồng ý của tất cả mọi người, họ chỉ cần thông qua thần giao cách cảm để có sự đồng ý. Và gần như ngay lập tức điều đó sẽ loại bỏ nhiều vấn đề mà chúng ta gặp phải trong thế giới hiện đại.

D: Đó có phải là cách duy nhất họ giao tiếp không, chỉ thông qua tâm trí?

B: Không. Họ cũng giao tiếp bằng miệng nhưng thường thì kết hợp cả hai. Và họ coi đó là điều hiển nhiên. Họ không bao giờ thực sự phân biệt được liệu họ đang giao tiếp bằng miệng hay bằng tâm trí, vì họ thường kết hợp cả hai.

D: Đó là thứ họ phải học hay nó đến một cách tự nhiên?

B: Tất cả con người đều có xu hướng tự nhiên về điều này. Nó đã được đưa vào khi lai tạo, nhưng để phát triển nó lại là một vấn đề. Ví dụ, tất cả con người nói chung đều có tay với năm ngón. Đôi bàn tay này là những công cụ cực kỳ khéo léo và họ có thể làm được những việc đòi hỏi thao tác rất tinh vi, nhưng chỉ khi bà phát triển các cơ và sử dụng tay thì mới sử dụng được. Nó giống như khả năng ngoại cảm. Tất cả con người đều có năng lực tâm linh, nhưng chỉ có một cách duy nhất để phát triển nó là họ phải dùng nó.

D: Điều này đến hoàn toàn tự nhiên với mọi người?

B: Không, họ phải phát triển nó. Nó chỉ được coi là một phần của quá trình trưởng thành bình thường, nhưng họ có ý thức cao hơn so với những người bình thường. Họ coi đó là một phần bình thường của sự phát triển trong một đứa trẻ, phải triển các kỹ năng cơ bắp cũng như năng lực tâm linh. Họ đã không lờ đi những dấu hiệu giống như ngày nay chúng ta đang làm. Nó ở đó chờ được phát triển nhưng họ phải làm việc với nó, giống như họ phải học để biết đi. Khả năng đã luôn ở đó nhưng phải mất một thời gian để nhận ra nó luôn ở đó. Con người ban đầu dựa vào các kỹ năng này để sống sót nhưng không ai nhận ra là họ đang làm gì. Sau đó khi họ trở nên văn minh hơn, nhiều khi họ quên mất, nhưng nó vẫn ở đó. Và khi nền văn minh của họ phát triển với sự giúp đỡ của cộng đồng thiên hà, họ nhận ra thứ đó có thể phát triển được. Khoa học của họ đã chỉ ra rằng họ phải là một tổng thể hài hòa để hòa hợp với vũ trụ nói chung. Và đây là một phần của chính ta. Và nếu nó không được phát triển, ta sẽ không cân bằng và không thể là một khối hài hòa. Một vài trường hợp hiếm hoi là khi một người bị ốm, năng lực tâm linh của họ sẽ giúp họ xác định vị trí họ bị mất cân bằng so với mức năng lượng cơ bản của vũ trụ. Và họ sử dụng năng lực tâm linh theo nhiều cách trong những chi tiết nhỏ nhất của cuộc sống. Không thể liệt kê hết tất cả. Chúng tôi sẽ ở đây trong một thời gian dài chỉ để chỉ ra các cách khác nhau mà năng lực tâm linh của họ có thể ứng dụng được. Tâm linh thì khéo léo hơn nhiều so với tâm trí, dù nó hoạt động thông qua tâm trí. Đó là một khía cạnh khác của bộ não so với tâm trí. Tâm trí và tâm linh là hai khía cạnh khác nhau hoạt động thông qua cơ quan được gọi là não. Một là cơ bản và chăm sóc các nhu cầu thiết yếu của cuộc sống, và cái còn lại là thêm các chi tiết vào và hoàn thiện nó. Nó có thể rất chính xác và làm những điều mà tâm trí sẽ không làm được vì chưa được mài dũa.

D: Có phải đa số người dân trên thế giới thời đó đã được phát triển theo cách này?

B: Những người trong nền văn minh. Những người ở vùng lạc hậu hơn thì không phát triển tốt về mặt tâm linh. Họ chỉ dựa vào gần như là bản năng.

D: Họ có một chính phủ hoặc cái gì giống vậy không?

B: Lúc đầu thì có nhưng sau đó nó đã được thay đổi khi nền văn minh phát triển, vì mục đích ban đầu của chính phủ đã trở nên lỗi thời vì năng lực tâm linh. Vì vậy chính phủ dần thay đổi và chuyển sang mục đích khác. Họ sử dụng cấu trúc kiểu tổ chức để ứng dụng tốt hơn ở những nơi khác, như một tổ chức nghiên cứu.

D: Cộng đồng nghiên cứu? Nó đã được nghĩ đến trong thời đó?

B: Nó không thực sự được xem là như vậy bởi vì việc nghiên cứu đang được thực hiện chủ yếu dựa trên những điều huyền bí và tâm linh. Và vì vậy nó được coi là nhiệm vụ cá nhân. Bất cứ khi nào mọi người có thông tin chi tiết về sự việc, họ sẽ báo cáo cho những người tổ chức này, để họ có thể tiếp tục theo dõi sự việc và xem nó phù hợp như thế nào với bức tranh toàn cảnh, vì họ coi mọi sự kiện đều phù hợp. Và họ sẽ thu thập tất cả các sự kiện này lại với nhau và sắp xếp chúng vào bức tranh toàn cảnh, để hiểu rõ hơn về bản chất của vũ trụ. Việc này cần sự tham gia của tất cả mọi người. Nó rất phức tạp và cần có tổ chức. Vì vậy cấu trúc chính phủ ban đầu đã được sử dụng.

D: Họ có lưu trữ hồ sơ không?

B: Có, họ phải lưu trữ rất nhiều hồ sơ. Do bản chất của nền văn minh này họ đã không có máy tính nhưng họ có cách lưu trữ thông tin bằng cách sử dụng năng lượng cơ bản của vũ trụ, để họ có thể khai thác bằng năng lực tâm linh. (Có lẽ tương tự như cách chúng tôi đang thu thập thông tin). Đó là cách lưu trữ chính của họ, và đó là lý do tại sao các nhà khảo cổ của bà không thể tìm thấy bất cứ thứ gì. Thông tin của họ vẫn được lưu trữ ở đó và sẵn sàng được tiếp cận. Họ đã có những sản phẩm giống như giấy để dạy bọn trẻ đọc và minh họa cách phát triển khả năng tâm linh và các thứ khác. Nhưng nó đã mục nát từ lâu.

D: Tôi nghĩ các nhà khoa học đang mong đợi tìm ra thứ gì đó được viết ra hoặc chạm khắc hoặc thứ gì đó lưu trữ giống như vậy.

B: Vâng. Bản lưu trữ vẫn ở đó, nhưng trên phương diện ngoại cảm. Nó được sắp xếp có tổ chức và được lưu trữ và sẵn sàng để sử dụng. Và nó sẽ mang lại lợi ích to lớn cho thế giới của bà. Nó giống như các lưu trữ của Akashic, nhưng không hoàn toàn, vì các bản lưu trữ của Akashic là một phần của vũ trụ. Họ lấy khái niệm đó và nhận thấy nó có thể được sử dụng để thiết lập một loại lưu trữ khác. Nó tồn tại trên một cấp độ năng lượng.

D: Tôi đã nghĩ về các kim tự tháp hoặc tương tự thế. Để có thể tiếp cận được kiến thức ở một nơi thực tế.

B: Không. Tuy nhiên, các kim tự tháp và các loại cấu trúc cự thạch (làm từ các tảng đá) là dành cho những người ở cõi giới cao hơn - mà tôi đang đề cập đến những thứ như vòng tròn đá bí ẩn ở châu Âu - là những thiết bị giúp tập trung năng lượng, để họ có thể tiếp cận. Vì năng lượng phải được tổ chức và tập trung để được sử dụng cho mục đích này.

D: Nếu ai đó đã đến một trong những địa điểm cổ đại này, họ có thể truy cập nó không?

B: Họ có thể. Một số vòng tròn đá không được tinh chỉnh như trước, đơn giản là vì quá trình điều chỉnh thời gian.

D: Ý cô là bầu trời và Trái Đất thay đổi?

B: Đúng vậy, và giờ chúng hơi lệch nhau. Nhưng những cái khác có sự liên kết năng lượng mặt trời mạnh mẽ vẫn sẽ hoạt động. Ví dụ, kể từ khi Atlantis sụp đổ, trung tâm tập trung chính bây giờ là các kim tự tháp Ai Cập. Và chúng vẫn có sự liên kết hoàn hảo, giống như khi mới được

xây dựng, do đó sức mạnh của chúng không hề suy giảm. Đó là lý do tại sao mọi người đã gặp phải ảo giác khi ở lâu trong một số phần bên trong của kim tự tháp. Chính vì đó là tâm điểm tập trung của năng lượng. Và bạn sẽ bị điếc, câm, mù, chậm phát triển, để không thể tiếp nhận những hình ảnh này. Có những cấu trúc cự thạch tương tự trên Atlantis. Nếu các nhà khảo cổ học tìm thấy bất cứ thứ gì, đó sẽ là những cấu trúc cự thạch này, nhưng chúng không còn kết nối nữa. Chúng đã bị hư hại nặng tại thời điểm Atlantis bị phá hủy, và sự liên kết của chúng bị xáo trộn. Các nhà khảo cổ học sẽ tìm ra chúng thẳng hàng với Mặt trời tại một thời điểm, sử dụng sự tồn tại của các kiến trúc cự thạch chưa bị phá hủy để ưu tiên. Chúng giống như một máy tính bằng đá khổng lồ, sử dụng các dòng năng lượng tự nhiên của Trái Đất và không gian xung quanh. Và tập trung chúng theo những cách nhất định để có thể sử dụng các mức năng lượng khác nhau của vũ trụ.

D: Cô nói người Atlantis không dùng kim loại?

B: Rất ít kim loại vì họ phát hiện ra rằng một thứ gì đó càng được sản xuất và thay đổi hình dạng so với lúc ban đầu thì nó càng không hài hòa với vũ trụ và càng mất nhiều sự rung động. Và nếu ta lấy một thứ gì đó từ Trái Đất và sử dụng nó mà không làm thay đổi đáng kể cấu trúc phân tử của nó, nó sẽ vẫn phù hợp với các cấp năng lượng, và có thể dùng cho mục đích này. Do đó họ có xu hướng sử dụng nhiều đá trong cấu trúc của mình, vì đây là những khối rắn của Trái Đất được cắt ra và chuyển đến một nơi khác mà không bị nóng chảy giống như khi ta làm để tinh chế kim loại.

D: Vậy tất cả các công trình của họ, thậm chí nhà riêng đều được làm từ đá.

B: Đá hoặc đất sét hoặc gỗ, và các thứ. Một số đồ đạc trong nhà được chạm khắc từ đá. Tôi dùng từ “chạm khắc” vì đó là ngôn ngữ của cô, nhưng từ đó không đúng lắm khi mô tả về quy trình. Khi họ lấy đá ra khỏi mặt đất, có một cách để tạm thay đổi các trường năng lượng của nó để trở nên linh hoạt như đất sét. Và họ có thể tạo hình đá giống như nặn đất sét, thành bất cứ thứ gì họ cần. Và sau đó họ trả lại trường năng lượng của nó như bình thường và nó sẽ lại cứng như đá. Họ có tất cả các tiện nghi bình thường của cuộc sống mà bạn hằng mong đợi ở một cộng đồng văn minh.

D: Thức ăn thì sao?

B: Chỉ là sự cân bằng thức ăn thông thường. Trong quá trình học về năng lượng, họ đã học được cách giữ cân bằng trong việc ăn uống của mình. Điều này đã loại bỏ nhiều vấn đề y tế mà nền văn minh của bà gặp phải, các bệnh khác nhau do ăn uống không cân bằng. Vì vậy hầu hết mọi người sẽ ăn chủ yếu là rau, chế độ ăn nhiều chất xơ và rất ít thịt. Họ không quá cực đoan như một số người ăn chay trong thời đại của bà vì cơ thể cần protein và họ không muốn chỉ ăn toàn trứng. Vì vậy họ giết thịt khi cần. Một số linh mục cao cấp hơn không thấy cần phải ăn, vì họ có thể khai thác năng lượng và hấp thụ những gì cơ thể họ cần trực tiếp từ vũ trụ, thay vì gián tiếp thông qua thức ăn. (Đây là cách một số người ngoài Trái Đất tồn tại). Đó là một kỹ thuật rất tiên bộ. Ngay cả những người tiên bộ về mặt tâm linh nói chung như Atlantis thì cũng chỉ có những người tiên bộ nhất mới làm được điều đó một cách thường xuyên.

D: Động vật của họ có giống như những loài có mặt trên Trái Đất hiện nay không?

B: Về cơ bản thì chúng giống nhau. Những gì mà các nhà khảo cổ học thời đại của bà coi là nền văn minh sơ khai, là nền văn minh đầu tiên có nông nghiệp và động vật thuần hóa, thực ra là những người sống sót từ nền văn minh cũ đã sụp đổ này. Họ đang cố gắng xây dựng lại nền văn minh từ những mảnh đất còn sót lại. Đó là nơi bắt nguồn của các loài động vật thuần hóa, gia súc, dê, cừu, lạc đà, và một số loài ngựa. Các giống khác nhau và chúng trông khác nhau nhưng đó là vì con người luôn tiến hành lai tạo có chọn lọc để thay đổi diện mạo của động vật. Nhưng về cơ bản thì chúng là cùng loài động vật. Ví dụ như sự khác nhau giữa bò sữa và bò thịt.

D: Họ có loại phương tiện giao thông nào không?

B: Ồ có. Loại phương tiện giao thông mà họ đã từng dùng đi vào truyền thuyết của thời đại bà như những tấm thảm ma thuật. (Tôi bật cười ngạc nhiên). Về cơ bản, họ có thể bay mà không có vấn đề gì, vì họ biết cách vận dụng năng lượng và trọng lực. Và vì vậy họ thực hiện hết việc di chuyển bằng cách bay. Nếu đôi khi họ muốn mang theo thứ gì đó mà không cần phải mang vác chúng, thay vì sử dụng năng lượng thêm để bay riêng từng cái, họ sẽ lấy một tấm thảm hoặc thứ gì đó mà cả người và đồ vật cùng ngồi lên và cùng bay.

D: À ha, giống như Nghìn Lẻ Một Đêm.

B: Đúng rồi. Họ đã học cách áp dụng năng lượng để làm nhiều việc, và bao gồm cả việc di chuyển trên bề mặt Trái Đất. Nếu họ chỉ đi một đoạn ngắn và không muốn dùng năng lượng, họ sẽ dùng động vật. Và vì họ có thể khai thác năng lượng này nên họ không cần phát triển ô tô hay máy bay. Cộng đồng thiên hà rất mừng về điều này. Năng lực này được xem là tốt nhất của chủng tộc của chúng ta. Và đó sẽ là một trong những đóng góp mà chúng ta có được cho cộng đồng thiên hà. Bởi vì các hành tinh khác đã phát triển thông qua việc sử dụng máy móc và phương tiện.

D: Giống như chúng ta đang có ở thời đại này.

B: Vâng. Và cộng đồng thiên hà có phần lo ngại rằng lần này chúng ta chưa phát triển được năng lực tâm linh nhưng họ biết những khả năng này đang chờ được phát triển. Và họ nhớ nền văn minh trước đã phát triển như thế nào. Nếu chúng ta không thành công trong việc khai thác năng lực tâm linh này, chắc chắn họ sẽ thúc đẩy chúng ta và giúp chúng ta “khám phá” ra nó, theo cách mà họ đã làm trong quá khứ. Loại năng lực này được sử dụng chủ yếu cho vận chuyển cá nhân trên những quãng đường dài, và vận chuyển các khối đá, hoặc những thứ như vậy. Có những nhà tâm linh trong nền văn minh ngày nay có thể làm được điều này, nhưng họ đang ở những khu vực biệt lập với thế giới. Một số người ở sâu trong rừng rậm Ấn Độ. Nhưng năng lực nổi bật nhất thuộc về các Lạt Ma ở vùng núi cao Tây Tạng. Họ đã có thể bảo tồn nó vì họ ở những nơi rất biệt lập. Họ ít bị ảnh hưởng nhất từ sự sụp đổ của Atlanstis.

D: Họ có gì để giải trí không?

B: Ô có. Đó là nhu cầu cơ bản của con người. Tùy thuộc vào nền văn minh, và nền văn hóa riêng của họ. Ví dụ, ở Atlantis, một thứ phổ biến là một số người sẽ gắn các dải màu lên cánh tay của họ hoặc lên quần áo. Sau đó tất cả họ sẽ bay xung quanh để tạo thành các mô hình màu sắc rất đẹp với dải màu bay phía sau. Và bọn trẻ rất thích xem cái này. Họ làm bất cứ thứ gì họ có thể nghĩ ra. Họ có kịch và âm nhạc. Họ có xu hướng thích các buổi biểu diễn trực tiếp hơn nhưng nếu họ muốn xem thứ gì đó không có ở địa phương vào thời điểm đó, họ có thể điều chỉnh tâm linh đến nơi biểu diễn và xem nó bằng năng lực tâm linh. Nó có vẻ giống như TV ngày nay.

D: Có vẻ như họ đã phát triển về mặt tâm linh rất tốt.

B: Vâng, nhưng sự sụp đổ của Atlantis khiến họ rất sợ hãi. Tương đương với một chấn thương tâm lý. Giống như khi một cá nhân bị chấn thương tinh thần nghiêm trọng khi còn trẻ và nó ảnh hưởng đến suốt quãng đời còn lại của họ, trừ khi họ nhận thức được để vượt qua và giải quyết đó. Toàn bộ nhân loại cũng bị như vậy. Ngoài ra, cái cách mà Atlantis bị phá hủy, cách mà tâm linh ở nguồn bị phá hủy, nó khiến cho mọi người rơi vào trạng thái kiệt sức tạm thời về tâm linh. Nó giống như vô tình ta thấy một vụ nổ quá gần và mắt bị mù tạm thời.

D: Và điều này ảnh hưởng đến nhân loại trong nhiều thế hệ.

B: Vâng. Khả năng tâm linh vẫn còn đó, nó chỉ bị tê liệt một chút. Rồi nó dần dần bắt đầu có cảm giác trở lại. Và không mất nhiều thời gian như ta nghĩ. Nhưng có thể nhân loại nói chung đã ghi nhớ điều này trong tiềm thức và họ tránh việc phát triển năng lực tâm linh trong vài nghìn năm vì sợ họ sẽ bị thiêu đốt một lần nữa.

D: Điều này hợp lý. Chà, họ ở trong hình thái phát triển đó lâu chưa?

B: Vâng, đó là động lực chính cho nền văn minh của họ. Họ sử dụng đá thạch anh để tập trung một số loại năng lượng nhất định để liên lạc với cộng đồng thiên hà. Họ có thể làm điều đó về mặt tâm linh nhưng để giúp khuếch đại năng lượng tâm linh thì họ phải dùng một số loại đá thạch anh đặc biệt. Khoa học của họ về đá thạch anh rất tiên bộ.

D: Cô nói họ sử dụng để liên hệ với cộng đồng thiên hà?

B: Vâng, để liên lạc tầm xa. Họ sử dụng đá thạch anh thay vì lấy đi năng lượng của mọi người từ năng lực tâm linh. Vì không phải tất cả cộng đồng thiên hà đều hiểu với cách này, nó giống như ta đang nói chuyện với một người khiếm thính. Ta phải sử dụng một hình thức khác để giao tiếp.

D: Và họ có thể hiểu cách giao tiếp qua đá thạch anh?

B: Vâng. Và họ sẽ sử dụng năng lượng được tạo ra từ đá thạch anh để tương tác với cộng đồng thiên hà. Năng lượng này bổ sung và tương thích với cả nền văn minh của họ và các nền văn minh khác nhau của cộng đồng thiên hà.

D: Một người có thể làm điều này hay cần cả một nhóm người?

B: Một người cũng có thể làm điều đó vì các tinh thể đá thạch anh này có thể hút nhiều loại năng lượng và các trường năng lượng khác nhau của Trái Đất. Chẳng hạn điện từ trường, trọng lực, ánh sáng mặt trời, và những thứ khác. Tùy thuộc vào loại năng lượng mà các tinh thể đá thạch anh này hút vào sẽ được dùng cho các mục đích khác nhau. Có nhiều dạng đá thạch anh khác nhau cho các mục đích khác nhau. Và một số loại đá thạch anh được sử dụng đặc biệt cho một số loại năng lượng nhất định.

D: Chúng có được chạm khắc hoặc tạo hình theo một kiểu nhất định nào không?

B: Cấu trúc phân tử của chúng, ma trận, mạng tinh thể của cấu trúc phân tử sẽ phải được thiết kế theo một cách nhất định. Và nhiều khi hình dạng bề mặt cũng sẽ ảnh hưởng. Nhưng họ bắt đầu với cấp độ phân tử và làm điều tương tự như cách họ làm với các khối đá. Họ thay đổi trường năng lượng để có thể thiết kế lại mạng tinh thể của các phân tử để nó có thể tập trung năng lượng theo một cách nhất định. Rồi sau đó thiết lập lại các trường năng lượng cho nó.

D: Vậy đây là cách họ tạo các hình dáng nhất định cho các mục đích khác nhau?

B: Không phải hình dáng! Mà là cấu trúc bên trong. Cấu trúc phân tử của đá thạch anh. Và sau đó, vâng, họ sẽ thay đổi bề mặt của đá thạch anh để có hình dáng mà nó cần phải có. Nhưng điều quan trọng trước hết là cấu trúc phân tử bên trong phải chính xác, không thì ta có thể tạo ra rất nhiều hình dạng mà không hiệu quả.

D: Tôi tưởng nó có liên quan gì đó đến các mặt hoặc hình dạng khác nhau.

B: Đầu tiên phải có cấu trúc phân tử chính xác. Giống như cấu trúc của một bông tuyết, mà ta phải chuyển nó thành các mức năng lượng vô hạn. Và phải làm tất cả những hình dạng này một cách chính xác nếu không sẽ không mang lại hiệu quả tốt.

D: Kích thước lớn bé của viên đá thạch anh có quan trọng không?

B: Tùy vào việc nó được sử dụng để làm gì thì ta cần biết nó lớn như thế nào hoặc hình dạng của nó như thế nào. Nhưng mối quan tâm chính vẫn là cấu trúc phân tử. Và họ có thể kiểm soát hình dạng phân tử của những tinh thể này, đó là lý do tại sao khoa học tinh thể của họ tiến bộ như vậy. Và lý do vì sao họ có thể sử dụng đá thạch anh cho nhiều mục đích khác nhau. Vì chúng có cấu trúc phân tử được kiểm soát cụ thể, cũng như kiểm soát được hình dạng và kích thước của chúng.

D: Tôi đã luôn nghĩ kích thước càng lớn thì càng mạnh.

B: Không cần thiết. Có một tinh thể mà có thể tập trung một loại năng lượng đặc biệt chỉ dài khoảng 7 centimet (3 inches) và rất mảnh. Nó dạng thấu kính, nhọn cả hai đầu. Và nếu ta nhìn kỹ, nó có hình dạng của sao năm cánh hoặc giống như thế. Và nó chỉ rộng khoảng 3 phần (1/8 inches) ở chỗ to nhất. Nó rất mảnh nhưng lại là một tinh thể mạnh mẽ vì loại năng lượng mà nó hút được. Tôi không tìm thấy thông tin về cách nó được sử dụng để làm gì nhưng tôi có thấy hình dạng của tinh thể này.

D: Tôi hiểu. Sau đó cần phải biết năng lượng mà ta muốn và những năng lượng khác nhau thì để làm những việc gì.

B: Chính xác. Tôi nghĩ bà đã bắt đầu hiểu ra. Họ có các tinh thể khác nhau để tập trung các loại năng lượng khác nhau cho các mục đích khác nhau. Ví dụ, họ có một số loại đá thạch anh có thể tập trung tia vũ trụ, bức xạ cực tím và ánh sáng các ngôi sao để tạo ra ánh sáng vào ban đêm. Và những tinh thể này cũng có thể sử dụng nhiệt hồng ngoại từ cơ thể để tạo ra ánh sáng vào ban đêm. Các nhà khảo cổ học của bà đã phát hiện ra một số các tinh thể này ở rừng rậm Trung Mỹ. Chúng đã không được duy trì trong nhiều thế kỷ nhưng vẫn phát sáng vào ban đêm, nhưng không rõ ràng như trước đây. Đối với các nhà khảo cổ học thì chúng chỉ là những quả cầu đá đơn giản. Họ không hiểu chúng dùng để làm gì hoặc hoạt động như thế nào vì đây là một loại đá thạch anh chuyên dụng. Họ đã tìm thấy những quả cầu có kích thước khác nhau. Và đã có những tin đồn về việc chúng phát sáng vào ban đêm. Đó là lý do tại sao có thể tìm thấy chúng ở khắp mọi nơi. Những nơi họ tìm thấy, chúng được sử dụng để cung cấp ánh sáng vào ban đêm. Giống như hầu hết các nền văn minh khác, cuộc sống vẫn diễn ra vào ban đêm và ta cần một nguồn ánh sáng nhân tạo.

D: Có giống như những ngọn đèn đường khổng lồ chiếu sáng các thành phố không?

B: Vâng. Đèn đường, đèn nội thất, đèn chiếu sáng, tùy loại ánh sáng cần thiết. Và cũng có những loại đá thạch anh tỏa nhiệt làm ấm ngôi nhà. Vì vậy họ không phải chặt phá rừng để đốt lửa. Thay vào đó họ có thể sử dụng những tinh thể này và để gỗ trong các khu rừng làm đồ nội thất, hoặc đơn giản là để phát triển rừng thành nơi cung cấp oxy cho không khí.

D: Họ sử dụng loại nào cho ánh sáng trong gia đình?

B: Các viên đá bi. Nhiều kích cỡ. Và họ đã tìm thấy chúng ở mọi kích cỡ ở Trung Mỹ. Có thể bà chỉ nghe đến những cái lớn, nhưng họ cũng tìm thấy những viên nhỏ có kích thước bằng quả cầu bowling hoặc nhỏ hơn một chút, có thể cầm bằng hai tay.

D: Đó là đá nhưng cô vẫn gọi chúng là đá thạch anh?

B: Như tôi đã nói, các nhà khoa học của bà gọi chúng là đá vì chúng xuất hiện với hình dạng viên đá nhưng chúng là một loại đá thạch anh chuyên dụng.

D: Tôi nghĩ đá thạch anh mà cô nói là loại có thể nhìn xuyên qua.

B: Một số nhìn được còn một số thì không. Chúng được gọi là đá thạch anh không phải vì hình dạng bên ngoài mà đơn giản là vì cấu trúc phân tử của chúng.

D: Tôi hiểu. Vậy những quả cầu nhỏ được dùng để chiếu sáng ngôi nhà?

B: Đúng. Có một cái bệ nhô ra từ tường để đặt các quả cầu. Hoặc một loại giá đỡ trên trần nhà giống như để đặt đồ trang sức bằng đá của bà. Có thể nói nó sẽ trông như thế này, nhô ra khỏi trần nhà, nơi họ đặt một quả cầu này, hoặc nhiều hơn, tùy vào kiểu sắp xếp mà họ muốn.

D: Đá thạch anh dùng để sưởi ấm có giống như vậy không?

B: Chúng có cấu trúc khác và vì vậy xuất hiện với hình dạng khác. Chúng có hình dáng gần như kiểu bà hiểu về đá thạch anh vậy. Và chúng có nhiều màu sắc khác nhau tùy theo cách họ muốn để trang trí nội thất trong nhà. Và họ có thể làm một điều với những quả cầu ánh sáng mà bà chưa từng nghĩ tới. Vì các quả cầu có các kích cỡ khác nhau, họ tìm ra một số quả có kích thước rất nhỏ với chiều ngang chỉ từ một đến hai inch (3 đến 5 centimet). Và họ làm thành những thứ rất đẹp mắt để trang trí cho ngôi nhà vừa là nguồn cung cấp ánh sáng.

D: Có một điều có thể đi ra khỏi Atlantis nhưng nó gợi lên điều gì đó trong cuốn sách tôi đã viết về Chúa Jesus trong He lived at Qumran (Jesus and the Essenes). Họ có một nguồn sáng bí ẩn. Có vẻ giống thế này. Cô có biết điều này không?

B: Có vẻ như nguồn sáng là từ các đá thạch anh còn sót lại từ đầu khi nó được truyền từ thế hệ này qua thế hệ khác. Vì họ không còn kiến thức để tạo ra nhiều thứ này nữa nên họ rất giữ gìn chúng.

D: Họ nói rằng họ đến từ Các thế giới Cũ, những người đã sống rất nhiều năm trước đó. Có nhiều thứ đến từ họ.

B: Vâng. Chúng được truyền lại và sử dụng từ thế hệ này sang thế hệ khác. Và họ truyền lại kiến thức về cách duy trì những tinh thể này vì chừng nào họ còn duy trì được thì thực tế là chúng còn có thể tạo ra ánh sáng mãi mãi. Bảo trì chúng cũng đơn giản.

Tôi đã làm việc với Phil trong nhiều năm và thông tin anh ấy cung cấp đã được đưa vào nhiều cuốn sách của tôi. Thay vì đến Thư viện Tâm linh, anh ấy đã thu thập thông tin từ Hành tinh Ba ngọn tháp, nơi dường như là một kho lưu trữ tất cả kiến thức. Thường thì một nhóm gồm mười hai thực thể sẽ cung cấp các mảnh thông tin bị mất hoặc anh ấy sẽ được xem các khung cảnh và cố gắng giải thích với sự trợ giúp của các thực thể này.

Chúng tôi đã truy cập thông tin này bằng cách sử dụng phương pháp thang máy, hơn là phương pháp đám mây đã rất hiệu quả với phần lớn các đối tượng nghiên cứu của tôi. Phil sẽ hình dung anh đang ở trong một thang máy trong một tòa nhà văn phòng và sẽ dừng lại ở tầng thích hợp để có thể truy cập vào bất kỳ thông tin nào mà chúng tôi đang tìm kiếm. Trong trường hợp này chúng tôi đã thảo luận về khả năng tìm thấy thứ gì đó về Atlantis. Không quan trọng là dùng phương pháp gì nhưng có thể truy cập được thông tin mới là phần quan trọng.

Thang máy đã dừng và tôi hỏi anh ấy xem anh ấy thấy gì khi cửa mở.

P: Có đèn sáng lung linh. Đó là năng lượng ở cấp độ mà chúng ta đang làm việc. Và tôi đi xuyên qua ánh sáng. Tôi có thể thấy xuất hiện một tàu bay, hoặc một con tàu đang bay, bay trên cánh đồng cỏ xanh. Nó có hình dạng hơi nhọn ở phía trước và bầu dục hơi hướng về phía sau. Và đủ chỗ cho hai người ngồi. Có những con tàu khác trên bầu trời có nhiều chỗ hơn. Ở phía xa từ chỗ của tôi, một thành phố lấp lánh dưới ánh mặt trời. Đây là một trong nhiều thành phố vào thời này.

D: Anh có biết chúng ta đang ở đâu không?

P: Điều này đã thảo luận trước rồi. Các câu hỏi liên quan đến thời gian trên Trái Đất. Còn đây chỉ đơn thuần là một thành phố trên cái mà lúc đó được gọi là lục địa Atlantis.

Có vẻ mâu thuẫn khi anh ta nhìn thấy tàu bay trong khi Brenda không nhìn thấy những thứ này. Như đã nói, nền văn minh này tồn tại hàng nghìn năm, trải qua nhiều thay đổi và tiến bộ. Vào thời điểm này, rõ ràng họ đã phát triển các thiết bị cơ khí và chuyển sang lĩnh vực công nghệ. Chúng tôi cũng đã phát hiện ra những thay đổi khác.

D: Anh có thể cho biết chiếc tàu bay đó được làm bằng gì không?

P: Nó là hợp kim nhôm, rất giống với hợp kim đang được sử dụng ngày nay.

D: Anh có thể nói sức mạnh của nó đến từ đâu không?

P: Bằng cái được gọi là sức mạnh đá thạch anh. Có những tia năng lượng tinh thể trên đất liền hướng tới nhiều nơi khác nhau của lục địa. Và con tàu này đơn thuần là tự sắp xếp trên tia này và được chiếu dọc theo nó. Tương tự như khái niệm về đường cao tốc đang được sử dụng trên khắp đất nước của bà ngày nay.

D: Cũng có những con tàu rời hành tinh hoặc du hành trong không gian?

P: Vâng, tuy nhiên, chúng không được làm theo kiểu này. Có những người được phép có năng lực này. Tuy nhiên, họ là các linh mục hoặc các linh mục cấp cao, được liên lạc với những người thuộc các ngôi sao. Đây không phải trải nghiệm phổ biến trong người dân. Những người có tư cách đạo đức và hiểu biết cao nhất được phép trải nghiệm điều này như một phần của quá trình học hỏi và tiến hóa tâm linh của họ. Đó không phải là kiểu trải nghiệm để giải trí. Đó là một trải nghiệm để học tập.

D: Ngày nay liệu còn có những phần nào của lục địa nguyên thủy vẫn tồn tại trên cạn không?

P: Các phần lục địa của Atlantis thực sự đang trôi lên trở lại, và một lần nữa sẽ trôi lên trên bề mặt. Tuy nhiên tại thời điểm đó không có cái gì được gọi là các phần của mặt đất khô hạn ban đầu. Không có gì cụ thể.

D: Tôi đã từng nghe kể rằng một phần của nước Mỹ là từ Atlantis.

P: Điều đó không chính xác như cách chúng ta nhận thức. Bà hỏi về vùng đất thuộc về Atlantis vĩnh viễn, trong khi toàn bộ lục địa nước Mỹ trên thực tế là một phần của đáy đại dương lúc đó.

D: Anh có biết Atlantis ban đầu nằm ở đâu trên bản đồ địa lý của chúng ta ngày nay không?

P: Nó ở Đại Tây Dương. Có những khu vực tại thời điểm đó nằm trên và nằm dưới nó. Có những khu vực ngày nay nằm trên mặt đất vào thời điểm đó rồi bị chìm xuống trong một thời gian, kể từ đó được hình thành lại. Có những khu vực vào thời điểm đó bị ngập nước giờ đã trôi

lên trên mặt đất. Đã có nhiều sự thay đổi trên Trái Đất kể từ thời kỳ đó. Nhiều khi là cái này hay cái khác, là đất liền hay đại dương.

D: Vậy phần lớn lục địa bây giờ đang ở dưới nước.

P: Đúng rồi.

D: Phần còn lại của thế giới thì sao? Atlantis không thể là lục địa đông dân duy nhất.

P: Có nhiều nền văn minh khác nhau của các dân tộc ở trong một khu vực cụ thể. Một cấu trúc xã hội, không khác với những gì ta có trên hành tinh này nay. Có nghĩa là có nhiều kiểu và tầng lớp khác nhau. Có những người thuộc tầng lớp lao động thấp kém hoặc nghèo nàn. Và sau đó nói theo khía cạnh kinh tế là tầng trung và thượng lưu.

D: Nhưng có những lục địa khác ngoài Atlantis?

P: Chính xác. Có những khu vực, không phải lục địa, theo nghĩa là chúng được đặt hoặc gán cho một tên hoặc địa điểm cụ thể. Vào thời điểm đó, khu vực có dân số hàng đầu được gọi là “Atlantis”. Tuy nhiên, cũng không chính xác khi nói rằng đó là khu vực duy nhất đông dân vào thời điểm đó. Đó là nơi trung bày hoặc trung tâm của nền văn minh vào thời điểm đó.

D: Các khu vực khác không có tên.

P: Chính xác. Không cần thiết phải kết hợp những thứ mà sau này thế giới gọi là “chính quyền thế giới”

D: Họ có tiên bộ về văn hóa như lục địa Atlantis không?

P: Có những nơi mà công nghệ có phần vượt trội hơn. Tuy nhiên, về mặt đạo đức, không ai vượt qua được khu vực Atlantis. Đó là thành tựu đỉnh cao của nền văn minh vào thời điểm đó. Vào thời điểm đó trên hành tinh, nó là hình ảnh thu nhỏ của công cuộc tìm kiếm sự thật.

D: Phải chăng loài người đã tồn tại một thời gian dài khi Atlantis phát triển đến mức độ này?

P: Đã có nhiều thế hệ trước đây. Sự tiến hóa của các biểu hiện tâm linh ở mức độ cao, thậm chí cao hơn cho đến nay.

D: Tôi đã tự hỏi đây có phải là sự tiến hóa cao nhất mà con người đạt được vào thời điểm đó hay không.

P: Đúng rồi, và từ đạo đó. Đối với tư cách đạo đức trên hành tinh của bà ngày nay vẫn còn một khoảng xa nữa để đạt đến đỉnh cao của thành công.

D: Tôi đã nghĩ có thể có các nền văn minh khác trước đó mà chúng ta chưa biết.

P: Thực sự có những nền văn minh và lục địa khác trước văn hóa Atlantis. Tuy nhiên, không có ai vượt qua được những gì được tìm thấy ở Atlantis thời đó, tôi nói một cách nghiêm túc từ quan điểm đạo đức và tư cách.

D: Vậy có nền văn minh nào mà đã rất phát triển rồi lại bị sụp đổ trước khi lục địa Atlantis hình thành không?

P: Có, giống như cát của sa mạc đã làm thay đổi vận mệnh của con người. Vì luôn có những tiến bộ sẽ làm ưu việt nền văn hóa đến một mức độ khác với những nền văn hóa còn lại. Qua nhiều hình thức có thể được coi là “bất hạnh” vì những nền văn hóa này dường như không bao giờ thiết lập được một chỗ đứng vững chắc so với các nền văn minh tại thời điểm đó. Và do đó liên tục có sự sụp đổ rồi xây dựng lại rồi lại sụp đổ. Cho đến khi đột nhiên có những tiến bộ vượt bậc như của lục địa Atlantis. Trước đó cũng đã có nhiều nền văn hóa tiến bộ hơn về mặt tinh thần của Atlantis. Tuy nhiên, không có gì xảy ra trong bối cảnh toàn bộ dân số. Có những cá nhân ở các nền văn hóa khác thông qua sự siêng năng và rèn luyện đã đạt đến mức độ nhận thức đó, cao hơn người dân của Atlantis. Tuy nhiên, ở đây chúng ta đề cập đến nhận thức chung của mọi người. Có nghĩa là, văn hóa hay người dân nói chung đã đạt đến vùng nhận thức cao. Và có những nền văn hóa trước người Atlantis có tính chất đạo đức cao hơn nhưng lại không có cùng loại hình văn hóa hoặc sự liên kết về tâm linh. Nó mang tính cá nhân hơn nhiều.

D: Nhưng mỗi lần nhân loại phải bắt đầu lại từ một cấp độ rất thấp?

P: Luôn có những người có nhiệm vụ bảo vệ kiến thức, vì đó là một bí mật được bảo vệ một cách đáng ghen tị. Kiến thức được bảo vệ với nhiều sự tôn kính trang nghiêm. Tuy nhiên, không phải ai cũng tiếp cận được. Và sẽ luôn có những người có tiêu chuẩn đạo đức cao hơn, là những người giữ gìn kiến thức.

D: Vậy Trái Đất đã thay đổi, các lục địa trỗi dậy và biến mất, trước thời của Atlantis.

P: Chính xác. Đó là vì nhiều trận đại hồng thủy tự nhiên trên hành tinh. Trong khoảng thời gian đó, Trái Đất vẫn đang điều chỉnh và ổn định một cuộc sống lâu dài và thịnh vượng hơn. Trái Đất thời điểm đó có phần hơi trẻ hơn bây giờ và còn nhiều bất ổn hơn.

D: Các nhà khoa học của chúng tôi có xu hướng nghĩ rằng không có sự xuất hiện của con người trong những ngày đầu.

P: Không phải vậy, vì đã có những người trong những ngày mà các nhà khoa học tin là hoàn toàn không có sự sống. Tuy nhiên, họ đơn giản là không có quan điểm nhận thức cần thiết để xác nhận sự tồn tại của những người này. Vì với mỗi sự thay đổi, những người tồn tại trước đó đều bị xóa sổ, đến nỗi nền văn hóa của họ bị biến mất không dấu vết. Không phải bản thân các dân tộc bị tàn sát đến mức không còn người, mà là không còn dấu vết nào về thành tựu của họ. Đơn giản là vì sự tàn phá của các trận đại hồng thủy kéo theo sự thay đổi của Trái Đất.

D: Vậy thì luôn có một số người sống sót.

P: Chính xác. Vì họ luôn biết sự thay đổi sắp xảy ra. Và những người đã được hòa hợp và có nhận thức sẽ chuẩn bị, và sẽ sống sót và tiếp tục. Luôn có mức độ nhận thức chỉ ra rằng thành tựu lớn nhất có thể đạt được trong lịch sử nhân loại là những gì ở thời hiện tại. Điều này đã trở nên phổ biến trong suốt lịch sử loài người. Có rất nhiều nền văn minh trước đó không may có cùng quan điểm này. Đó chỉ là bản chất của con người.

Tôi đã những buổi hội quy về những thời kỳ mà toàn bộ các nền văn minh đã bị phá hủy bởi những thay đổi mạnh mẽ ủa Trái Đất. Đôi khi bởi sóng thần, đôi khi bởi núi lửa phun trào tạo ra những bức tường bùn và mảnh vụn. Tôi đã được biết rằng những điều này có trước Atlantis và nhân loại không hề biết về những thành tựu tiến bộ của họ. Các nhà khoa học không có hồ sơ về chúng vì bất kỳ bộ hài cốt nào đều được chôn dưới nước hoặc các ngọn núi của Trái Đất. Thế giới của chúng ta giống như một bà già không ngừng nghỉ và lúc nào cũng quay tròn.

Tôi trở lại với những gì Phil đang quan sát.

D: Anh nói anh có thể thấy một thành phố ở xa?

P: Chính xác. Những người giữ kiến thức đang sống hoặc xuất phát từ thành phố này. Các Đức Chúa Trời Elohim (tiếng Hebrew - đạo Do Thái) của người xưa, những người gìn giữ các quy luật vật lý đạo đức của sự thật. Đó là hình thái cao nhất của nhận thức về các quy luật tự nhiên và vật lý của loài người, kết hợp với nhận thức tâm linh.

D: Vậy những người có cái gọi là năng lực tâm linh này chỉ là một số người trong toàn bộ dân số?

P: Không phải vậy, người dân ở thành phố này đã có nhận thức cao. Như thể bản thân thành phố này chứa đựng một loại năng lượng nào đó, dường như nâng cấp những người sống ở đây lên những tiềm năng lớn hơn nhiều so với những người bình thường ở nơi khác trên đất nước.

D: Điều gì khiến cho thành phố này tỏa sáng?

P: Đó là từ các tinh thể tự nhiên, từ các vật liệu xây dựng cấu thành nên. Nó giống như thể bê tông mà ngày nay thế giới của bà đang sử dụng là một dạng đá thạch anh kết tinh.

D: Anh đang ở thành phố nơi anh có thể quan sát xung quanh?

P: Có một thái độ gì đó hơi miễn cưỡng khi đi gần thành phố. Giống như tôi là người không có năng lượng cao nhất và không được phép đi vào, vì nó sẽ gây ra thiệt hại đáng kể cho toàn thể vật chất và tinh thần. Mức năng lượng của thành phố này cao đến mức nó sẽ quá tải cho những người không quen với kênh năng lượng này. Và do đó nó có một biện pháp phòng ngừa gì đó mà chúng ta thấy được từ xa. Vì nguồn năng lượng quá mạnh để tiếp cận tại thời điểm này.

D: Tôi trân trọng những điều anh đang nói. Chúng tôi sẽ không làm bất cứ điều gì có hại cho anh ở bất kỳ hình thức nào. Anh vẫn nhận được thông tin bằng cách quan sát từ xa?

P: Chính xác. Có những người nhận thức được sự hiện diện của chúng ta trên vành đai, và có thể truyền thông tin này cho chúng ta mà không gây ra bất kỳ sự xáo trộn vật lý nào. Cũng có những người nhìn thấy trong tâm trí của họ rằng có điều gì đó cần học được từ sự tiếp xúc này. Nên họ sẽ đi đến thành phố này theo một thể lực vô hình nào đó. Ở đó, họ sẽ cảm nhận bằng trực giác mối liên hệ với những người từng là Người Quan sát Sự thật. Và với những người đã liên lạc với các cá nhân này. Và sự hiệp thông sẽ được tiến hành, xác lập sự thật cho những người đi tìm kiếm.

D: Nhưng chúng ta thực sự đến từ tương lai. Họ có thường nói chuyện với những người đến từ những thời điểm khác nhau không?

P: Luôn có khả năng bắc cầu được gọi là rào cản thời gian, vì theo nghĩa chân thực nhất thì không có rào cản nào như vậy. Luôn có thể liên hệ với những người ở bậc cao hơn này một cách đơn thuần hoặc bằng suy nghĩ. Không có rào cản cho suy nghĩ. Phần lớn họ hài lòng khi bà cố gắng tiếp cận, vì những người ở trình độ tư duy cao hơn cho phép bà làm điều này. Vì nếu không phải như vậy thì nó đã không được phép.

D: Vâng, tôi luôn tìm kiếm kiến thức. Và chúng ta lùi lại một chút để anh cảm thấy an toàn và được bảo vệ, tôi muốn hỏi anh vài câu về thành phố.

P: Sẽ có kiến thức an toàn cho phương tiện (ám chỉ cơ thể của Phil/thân chủ) mà chúng ta tham gia, và cho sứ mệnh chung, như bà thường gọi. Đó là đưa thông tin này chuyển tiếp đến khoảng thời gian của bà.

D: Nếu năng lượng của thành phố này mạnh như vậy, những người không sống trong thành phố sẽ ra sao? Họ có được phép vào thành phố không?

P: Nhưng ta đã nói trước đó, có những người không thể đến gần thành phố. Tuy nhiên, mức năng lượng cao đến mức theo trực giác họ sẽ không tiến đến gần được, vì họ biết rằng đây là khu vực vượt quá giới hạn. Nhận thức về điều đó ở cấp độ cao hơn sẽ cho ta biết họ không nên tiếp cận sâu hơn nữa để không gây hại cho chính mình. Đó là một nhận thức bẩm sinh và trực quan. Không cần có lính canh hay trung tâm điều hành, vì những người thích hợp khi nhận thức được điều này sẽ không cảm thấy cần phải quay đi. Đó là một cơ chế an toàn tự động, sẽ loại bỏ những người không có bản chất cao hơn.

D: Đây có phải là thành phố duy nhất thuộc loại này tồn tại vào thời điểm đó không?

P: Đó là một trong nhiều thành phố. Mỗi thành phố có đặc điểm độc đáo trong năng lượng cụ thể. Kiến thức và trình độ của người dân cũng có phần độc đáo riêng. Tuy nhiên, các thành phố nói chung đều rất giống nhau ở chỗ cùng một kiểu, các mức năng lượng phổ biến trong suốt.

D: Vậy mỗi thành phố này được sử dụng cho các mục đích khác nhau?

P: Chính xác, có các yếu tố vật lý, các yếu tố của tính cách chẳng hạn. Và có những nhận thức về bản chất tâm linh, các yếu tố tâm linh. Có những thành phố sẽ tích hợp các yếu tố.

D: Loại thành phố này được sử dụng cho mục đích gì?

P: Đây là loại về sức khỏe và bản chất, hoặc nhận thức về sự kết hợp giữa thể chất và tinh thần để duy trì sức khỏe và cân bằng của nhận thức về thể chất và tinh thần.

D: Họ có cung cấp cho anh những thông tin về các loại hình xây dựng không? Anh nói chúng được làm từ tinh thể.

P: Trong cấu tạo có các bột có tính chất kết tinh, dù trông như thể là các tinh thể riêng biệt. Giống như tòa nhà được làm từ các vật liệu đá thạch anh, tòa nhà giống như một bộ phận tiếp nhận các tinh thể.

D: Ban đầu tôi nghĩ nó được làm hoàn toàn từ những viên đá thạch anh khổng lồ.

P: Không phải vậy, chúng có bản chất dạng bột, như thể các hạt riêng lẻ có tính chất kết tinh.

D: Dù sao tôi cũng không nghĩ rằng anh có thể tìm thấy những tinh thể lớn đến vậy. Nhưng bột này được trộn với thứ gì đó để làm thành các bức tường?

P: Chính xác. Chúng được trộn với một thành phần cơ bản hoặc vừa để kết dính với nhau thành thể rắn. Chúng được đổ ở dạng bê tông và để đông cứng. Chúng có kiểu tự sưởi với năng lượng từ nhiệt độ của ánh nắng mặt trời chiếu lên vào giữa trưa.

D: Các tòa nhà có lớn không?

P: Có những công trình có thể lên đến vài chục tầng, có lẽ ba mươi tầng, nếu cần thiết. Có kiến thức cho việc xây dựng những tòa nhà này. Các công trình thương mại và công nghiệp, rồi không gian văn phòng. Các lĩnh vực mà kiến thức và thông tin được đồng hóa và phân phối, nhiều như bà đang có trong xã hội ngày nay.

D: Vậy tất cả các tòa nhà trong thành phố đều được xây từ cùng một nguyên liệu?

P: Cả thành phố là một thể duy nhất, để toàn bộ thành phố và những cư dân bên trong được bao phủ bởi năng lượng này.

D: Nhưng các thành phố bình thường trên hành tinh không được xây dựng từ vật liệu này?

P: Các thành phố nhỏ hơn được xây dựng bằng các vật liệu thông thường như đất sét và đá và gỗ vốn rất phổ biến thời kỳ này.

Điều này có vẻ giống với thành phố mà Brenda đã nói.

D: Điều đó giải thích tại sao thành phố này lại tạo ra một mức năng lượng khác.

P: Chính xác. Giống như bản thân thành phố phản ánh tinh thần tâm linh cao hơn của toàn bộ cư dân.

Anh ta mô tả các đồ nội thất, nhưng chúng được làm bằng vật liệu tương tự chúng ta ngày nay. Cũng không có gì khác thường về con người và quần áo của họ, ngoại trừ việc họ chủ yếu mặc áo chẽn hoặc áo choàng.

P: Bản thân việc chiếu sáng được thực hiện với năng lượng từ đá thạch anh, nên các tinh thể để chiếu sáng sẽ phát ra năng lượng ánh sáng, nhưng ánh sáng có màu hơi xanh. Vào thời điểm đó, có những tinh thể khi bị kích thích bởi năng lượng vũ trụ sẽ phát ra hoặc chuyển năng lượng đó thành ánh sáng vật lý. Nó đơn giản giống như bộ chuyển đổi năng lượng.

D: Có phải sàn và tường cũng làm bằng vật liệu đá thạch anh?

P: Chính xác. Như thể toàn thành phố được xây dựng bằng vật liệu này.

D: Có phương tiện nào khác ngoài con tàu anh đã thấy trên bầu trời?

P: Có nhiều phương tiện dành cho việc di chuyển. Nhiều kiểu tiện ích, trái với bản chất của việc vận tải. Trong xây dựng và xây dựng lại, có những phương tiện cần thiết để vận chuyển các tải trọng lớn của vật liệu đi một đoạn xa.

D: Những phương tiện mà anh nói được sử dụng cho vận tải trông như thế nào?

P: Nhìn bề ngoài có thể được mô tả như một chiếc tàu con thoi. Ý tôi là giống như con tàu hai chỗ ngồi mà tôi đã mô tả trước đó. Nó có hình thon kiêu quả trứng khi nhìn từ bên dưới và hơi lớn hơn ở phía sau so với phía trước. Các chỗ ngồi ở phía trước. Có chỗ để quan sát khu vực xung quanh, bên dưới và bên trên. Vào thời điểm đó, không có nhu cầu vận tải cơ học ma sát như thế giới ngày nay. Chủ yếu dựa vào tính chất hấp dẫn. Năng lượng này được cung cấp bởi các tinh thể. Cần phải tăng năng lượng đầu ra để bù đắp cho tải trọng. Điều này có thể đến từ các tinh thể truyền động để kết hợp các năng lượng đầu ra, nhằm có đủ tải trọng để đẩy hoặc kéo.

D: Ý anh là nó phải có nhiều đá thạch anh nhỏ tùy vào tải trọng mà nó phải kéo hoặc đẩy đúng không?

P: Chính xác. Có nhiều loại đá thạch anh phổ biến được sắp xếp để tổng năng lượng của chúng là bội số của một dạng duy nhất. Nhìn chung những tinh thể này là tự nhiên. Tuy nhiên, chúng được sản xuất theo một đặc điểm nhất định để có thể định hướng được sản lượng năng lượng của chúng.

D: Anh nói những thứ này được cấp năng lượng bởi các tia năng lượng được chiếu ra từ một nơi nào đó giống như đường cao tốc?

P: Chính xác. Với các chuyến vận tải đường dài, có các cột mốc năng lượng đá thạch anh. Một bộ tản nhiệt năng lượng đá thạch anh sẽ được căn chỉnh sao cho đường dẫn đến một cột mốc khác đặt ở một điểm xa nào đó. Sau đó nó chỉ đơn giản là công việc sắp xếp thủ công sao cho tàu hoặc thiết bị vận chuyển đi dọc theo các cột mốc năng lượng này. Và sau đó được điều khiển hoặc đẩy dọc theo cột mốc. Điều này là cần thiết để chuyển hướng năng lượng, để một

người có thể tiến tới hoặc đi lùi lại, đến điểm này và điểm khác. Nó chỉ đơn giản là vấn đề sắp xếp lại các tinh thể, các đơn vị đẩy, sao cho lực đẩy đi theo hướng này hay hướng kia. Các chùm tia hoặc cột mốc đủ rộng để nhiều tàu có thể sử dụng và có thể di chuyển theo các hướng ngược nhau. Đó không phải là các chùm tia hẹp và mảnh như ta từng hiểu mà là một khoảng cột mốc rộng rãi.

D: Vậy những cột mốc này được đặt ở nhiều nơi trên hành tinh?

P: Không có quá nhiều trên hành tinh, vì kiến thức và nhận thức cần thiết để sử dụng loại hình vận chuyển này không phổ biến trên toàn bộ hành tinh. Nó được đặt ở khắp lục địa, tại nhiều điểm chiến lược hoặc quan trọng khác nhau, không phải ngẫu nhiên. Vì có những khu vực cần những chùm tia như vậy, và các khu vực khác thì không.

D: Vậy các phương tiện trong thành phố được vận hành khác nhau?

P: Trong thành phố có sẵn năng lượng nên không cần cột mốc hoặc chùm tia. Năng lượng có sẵn trong bầu không khí xung quanh hoặc năng lượng xung quanh đủ mạnh để khiến những con tàu này có thể bay theo bất kỳ hướng nào mà nó muốn.

D: Chúng có thể dùng năng lượng từ các toà nhà đá thạch anh và từ thành phố.

P: Chính xác.

D: Và nếu muốn đi ra khỏi thành phố thì phải dùng các loại phương tiện khác.

P: Chính xác.

D: Còn về thông tin liên lạc trong thành phố thì sao?

P: Là thần giao cách cảm. Không cần có điện thoại theo ý nghĩa mà chúng ta đang có. Các cư dân có khả năng thần giao cách cảm một cách tự nhiên, và họ nhận thức được, và có thể giao tiếp với bất kỳ ai họ muốn bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, cũng có nhưng thứ được gọi là “máy móc”, những thứ gần như là máy tính của bà. Đây là các thiết bị phân phối và tích lũy kiến thức và thông tin. Chúng được dùng chủ yếu trong thành phố, để truyền thông tin chính xác hơn.

D: Con người có thể giao tiếp trong khoảng cách xa bằng thần giao cách cảm không?

P: Khá chính xác. Có những người có thể giao tiếp giữa các khu vực khác nhau trên hành tinh. Không cần phải sử dụng các hình thức giao tiếp nhân tạo. Không cần giới hạn chỉ giao tiếp trong hành tinh, có khả năng giao tiếp với những người ở các hành tinh nhất định, chỉ bằng các phương tiện thần giao cách cảm. Kiểu giao tiếp này vẫn còn tồn tại cho đến ngày nay và được công nhận.

D: Được kích hoạt lại, ở một mức độ nhất định.

P: Chính xác.

D: Mọi người trên hành tinh cũng có khả năng giao tiếp đó?

P: Không hẳn. Có những người không quan tâm lắm. Có lẽ họ cảm thấy không cần hình thức giao tiếp này và họ không quan tâm đến việc học kỹ năng này có cần thiết hay không.

D: Vậy cả hành tinh không tiến hóa cao đến mức đó.

P: Chính xác. Có nhiều người muốn cống hiến và kiến thức sẽ có điều kiện để tiếp cận hình thức giao tiếp này. Giao tiếp không phải là trọng tâm của việc tìm kiếm kiến thức. Nó không phải là đích cuối cùng.

D: Tại sao họ lại giao tiếp với các hành tinh khác?

P: Có những thông tin để hiểu rõ hơn về một người, với sự tôn trọng dành cho họ và cho những người khác. Nó được tạo ra nhờ sự tiến bộ của nhận thức xã hội của cư dân. Sự hiểu biết đầy đủ hơn về các chức năng xã hội ở cấp độ hành tinh.

D: Những người từ các hành tinh khác liên lạc với họ khi họ đã tiến hóa đến trạng thái phù hợp?

P: Không phải vậy. Đó chỉ đơn giản là một vấn đề của sự tiến hóa của nhận thức, sao cho nhận thức của những người trên hành tinh này sớm đạt đến mức mà họ có thể nhận thức được nhiều hơn so với mức ở hành tinh của họ. Nhận thức của họ được mở rộng và tăng lên nên họ nhận thức được sự liên lạc giữa các hành tinh khác.

D: Vậy họ có các tiếp xúc vật lý với người từ các hành tinh khác không?

P: Có, như ta từng nói trước đây. Có những người được ban cho khả năng liên lạc trực tiếp hoặc gặp gỡ trực tiếp với những người từ nơi khác.

D: Vâng, anh nói rằng một số người được đi ra khỏi hành tinh.

P: Chính xác.

D: Vậy người từ hành tinh khác có đến đây không?

P: Có. Vì người ta cho rằng có thể trao đổi kiến thức có lợi cho cả hai bên. Để việc học được đầy đủ và hoàn thiện hơn.

D: Anh có biết liệu việc giao tiếp đã diễn ra trong một thời gian dài trước khi họ nhận thức được nó hay không?

P: Ở một số khu vực khác trong vũ trụ việc liên lạc diễn ra rất lâu ngay cả trước khi hành tinh cô đặc lại. Tuy nhiên, nhận thức của một bộ phận dân cư cụ thể đã tiến hóa cho phép việc giao tiếp giữa những người ở hành tinh khác với họ.

D: Tôi tò mò liệu những người từ hành tinh khác có đến Trái Đất trước khi họ được chú ý hay chưa.

P: Có một khoảng thời gian trước khi người Atlantis xuất hiện, đã có những chuyến viếng thăm cho phép nhận thức về hành tinh này ở các khu vực khác của vũ trụ. Không phải ai cũng biết rằng hành tinh đã phát triển theo cách như vậy. Và người ta thấy rằng khi sự tiến hóa đến mức cuối cùng là mức thân giao cách cảm được thiết lập trong những sinh vật còn lại trên hành tinh, những người không di chuyển, để sớm có thể liên lạc trực tiếp với những cư dân của hành tinh mới phát triển này.

D: Có những loại máy móc khác trong thành phố không?

P: Cũng có các kiểu giao tiếp của máy móc, cũng như việc lưu trữ và truy xuất thông tin. Có những loại máy móc ở mức độ đảm bảo cho sự thoải mái của chính họ. Có các máy móc để bảo quản thực phẩm và các mặt hàng quần áo, vân vân, để giữ sức khỏe, giữ trạng thái sạch sẽ và cao cấp.

D: Một thuật ngữ thú vị “máy móc bảo quản”. Tôi nghĩ đến tủ lạnh của chúng tôi. Nhưng nó không giống như vậy nếu có liên quan đến quần áo.

P: Chúng ta nói ở đây trên một phạm trù rộng, và không quá nhiều trong một khái niệm đơn lẻ. Nó thực sự rất giống với khái niệm về cái tủ lạnh và máy giặt rất phổ biến trong xã hội ngày nay.

D: Vậy tôi cho rằng luôn có nhu cầu cho những thứ như vậy.

P: Chính xác. Nhu cầu được sạch sẽ và bảo quản đã phổ biến với con người trong nhiều thế kỷ.

D: Có động vật trong thành phố không?

P: Trong thành phố đá thạch anh này để động vật đi lang thang khắp đường phố là không thích hợp như thường thấy ở một số khu vực khác trên lục địa vào thời điểm đó. Động vật sẽ không thể thích ứng với năng lượng cao của thành phố.

D: Tuổi thọ của mọi người có giống như tuổi thọ của chúng ta không?

P: Nó ngắn hơn mức phổ biến trong khung thời gian ngày nay. Tuy nhiên, không phải do sức khỏe kém. Sống trong năng lượng này làm giảm tuổi thọ phần nào. Tuy nhiên, sự tích lũy kiến thức lên đến mức người ta học được trong một thời gian ngắn hơn rất nhiều mà đúng ra mất rất nhiều năm trong những kiếp sống tiếp theo. Giống như quá trình học tập được tăng tốc. Và sống với năng lượng, các cơ thể vật lý được sử dụng nhanh hơn và nhiều hơn so với những người bên ngoài. Bệnh tật và sức khỏe kém thường thấy ở những nơi khác của hành tinh, không tồn tại ở loại thành phố này.

D: Vậy những người khác trên hành tinh có tuổi thọ khác so với những người sống trong thành phố.

P: Chính xác. Những người sống ở các thành phố năng lượng có tuổi thọ hơi ngắn hơn mức được coi là trung bình. Thường trung bình là trong độ tuổi bốn mươi và năm mươi. Những người sống bên ngoài có trật tự cao hơn và có ý thức về sự sạch sẽ, chế độ ăn uống tốt hơn thì có thể sống đến sáu mươi hoặc bảy mươi tuổi. Tuy nhiên, có nhiều người sống sơ khai hơn với tuổi thọ ít hơn.

D: Tôi nghĩ phần lớn điều này cũng liên quan đến tiến bộ y học nữa.

P: Chính xác. Nó chỉ đơn giản là một mức nhận thức quyết định tuổi thọ.

Tôi quyết định kết thúc buổi thôi miên vì tôi cảm thấy chúng tôi đã tìm hiểu đủ về thành phố đá thạch anh. Tôi hỏi liệu tôi có thể quay lại vào lúc khác và lấy thông tin về kiến thức và khả năng của họ.

P: Chúng tôi sẽ cố gắng cung cấp cho bà thứ phù hợp nhất vào thời điểm đó. Chúng tôi mong rằng bà hiểu yếu tố phù hợp là nguyên tắc cấu thành trong mỗi phiên làm việc. Có nghĩa là có thể điều phù hợp với phiên này sẽ không còn phù hợp với phiên tiếp theo.

D: Có phải nó tùy vào năng lượng nào trả lời câu hỏi?

P: Tùy theo năng lượng của bối cảnh chung, vì có rất nhiều người tham gia vào nỗ lực này, không chỉ riêng bà, có ảnh hưởng đến sự vận hành chung. Chính tổng thể này là tổng các điều kiện của năng lượng tạo thành yếu tố thích hợp. Chúng tôi sẽ bảo vệ anh ấy trong những nỗ lực để anh ấy hiểu được bản thân, cũng như cuộc sống của anh ấy, đã luôn riêng biệt. Đôi khi mọi người cảm thấy rằng họ chính là cuộc sống của họ. Trên thực tế, cuộc sống của một người thực sự là phần mở rộng của bản thân mỗi người. Ở đây cuộc sống được xác định trong các khía cạnh văn hóa xã hội, chứ không phải theo nghĩa vật chất. Kinh nghiệm sống thì là của mỗi người. Và vì vậy người ta tham chiếu qua chính những trải nghiệm của cuộc đời họ.

Đây là một phiên khó khăn với tôi. Dường như có một nguồn năng lượng tỏa ra từ Phil mặc dù anh không ở gần thành phố. Nó khiến tôi hơi đau đầu, và làm rối loạn dòng suy nghĩ và thắc mắc của tôi. Tôi đã rất khó để tạo câu hỏi và tập trung. Cũng thật kỳ lạ khi tôi rời phiên này đến căn hộ của John để thực hiện một phiên về Nostradamus, tôi lại có một trải nghiệm kỳ lạ khác. Đây là ngày mà Imam độc ác đã tấn công tôi bằng năng lượng của hắn. Điều này đã được báo cáo trong Conversations With Nostradamus, tập II. Hai lần trong một ngày tiếp xúc với một loại năng lượng kỳ lạ. Có phải là ngẫu nhiên?

Thông tin tiếp tục đến từ Phil trong một phiên khác khi tôi đang đặt các câu hỏi về Earth Mysteries (Trái Đất Bí Ẩn)

D: Tôi đang tổng kết về lịch sử của Atlantis. Họ nói rằng người dân của Atlantis đã tiến hóa một khả năng tâm linh tuyệt vời. Rằng họ có thể làm nhiều điều với tâm trí của họ mà người dân thời đại của chúng ta không thể làm được. Anh có thể cho tôi biết những khả năng mà người dân Atlantis có ở mức độ tâm linh không?

P: Có những thứ tồn tại rõ ràng hơn là những gì mà bà gọi là người Atlantis. Mọi người đã hòa hợp hơn với hơi thở của sự hiện diện, và có thể nhận thức tốt hơn. Tài năng của những người này được thúc đẩy nhiều hơn bởi sự ham học hỏi, trái ngược với mong muốn kiếm tiền. Đó là những gì bà tìm thấy trong xã hội của bà tại thời điểm này như cách mà bà xác định.

D: Điều gì họ làm được mà chúng ta không thể làm được ngày nay?

P: Không có gì đã làm được mà không thể làm được ngày nay. Tuy nhiên, có lẽ phần lớn những người trên hành tinh này đang thiếu động lực. Có nhiều người đang cố gắng lấy lại những kiến thức đã mất đó.

D: Nhưng họ có sức mạnh gì mà chúng ta đã mất?

P: Khả năng biến hình đã không còn được sử dụng và bị lãng quên. Đó là khả năng thay đổi sự tồn tại của một người từ một sinh vật cụ thể này đến một sinh vật cụ thể khác. Nó chỉ đơn giản là một vấn đề lắp ráp lại các cấu trúc nguyên tử của một người để xác định chặt chẽ hơn với một nhóm hài hòa các nguyên tử đã được thiết lập và xác định khác. Khả năng để làm điều này liên quan nhiều đến việc chấp nhận các mô hình cuộc sống hơn là những gì thường được biết đến ngày nay. Khái niệm được đưa ra là trong quá trình hình thành một hành tinh vật chất thì có những thỏa thuận giữa các năng lượng tạo thành hành tinh này, rằng các năng lượng sẽ như vậy như vậy. Và các năng lượng khác sẽ như vậy như vậy. Có một thỏa thuận rằng đá sẽ là đá và cây sẽ là cây. Điều này hài hòa với nhu cầu và mong muốn của các năng lượng cá thể. Tuy nhiên, có những người có khả năng thay đổi thực tại đã được chấp nhận của họ để sau đó có thể tự mô phỏng mình thành một sinh vật hoặc thực tại khác. Điều này không vi phạm luật chung mà chỉ đơn thuần là một kiểu áp dụng luật chung. Có nhiều người có khả năng làm được điều này trên hành tinh của bà ngày nay, những người đang sợ hãi tài năng này. Họ phần nào nhận thức được điều đó, và nhận thức về khả năng làm được điều này. Nhưng họ bị ràng buộc bởi nhiều kiểu sợ hãi và trung thành khác nhau nên họ từ chối thừa nhận sự tồn tại của một tài năng như vậy. Tuy nhiên nó đã rất phổ biến trong những ngày của Atlantis.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe về một khái niệm như vậy ngoài phiên bản của Hollywood. Tôi muốn xác minh nó.

D: Ý anh là thay vì linh hồn nhập vào cơ thể của một con vật, họ lại thay đổi cơ thể hiện có của con người thành hình dạng của một con vật, và trở lại?

P: Chính xác. Nó chỉ đơn giản là điều chỉnh lại sự hài hòa tổng thể của một hình dạng cụ thể. Như vậy sau đó nó trở thành một dạng tồn tại tổng thể khác.

Đó là những tần số rung động khác. Để thay đổi tần số rung động của một người từ rung động của một cái cây sang một hòn đá sẽ chỉ đơn giản là một sự điều chỉnh. Có những thực thể có thể làm được điều này theo ý muốn, cho một số mục đích. Tuy nhiên, người ta thấy rằng trong những ngày của Atlantis, trước khi sụp đổ, nhiều người sử dụng tài năng này để gây ra nhiều sự tàn phá và tổn hại. Không chỉ với những người xung quanh mà cho chính họ. Thứ tự và sự hài

hòa cao hơn của khả năng này đã bị loại bỏ vì lợi ích của cá nhân. Và do đó tài năng này đã biến mất.

D: Tại sao một người nào đó lại muốn làm việc này? Nghe như một trò chơi.

P: Không có trò chơi nào trên đời mà không cần dạy dỗ. Tuy nhiên, có những “trò chơi” có thể được sử dụng theo cách không lành mạnh. Rồi sẽ đến lúc những trò chơi đó gây ra chết chóc và suy thoái, và nó không còn là trò chơi mà chính là trách nhiệm đối với hậu quả của các cá nhân liên quan.

D: Nhưng làm thế nào mà sự biến chất, chuyển đổi các dạng khác nhau lại gây ra chết chóc và sự suy thoái?

P: Hành động lừa dối và phản bội không phải là không có trong thời đó. Và do đó ta có thể thấy một cách rõ ràng rằng sự nghịch ngợm này đã trút thảm họa xuống một nền văn minh bởi những cá nhân có thể thay hình đổi dạng và bắt chước người đó; ngay cả trong cuộc đời của ta nếu ta đem chính bản thân mình đại diện cho một người khác và gây ra những trò nghịch ngợm lên chính cuộc đời người đó vậy. Khi một người đưa việc này đến mức độ chéo giữa loài này sang loài khác thì sẽ có nhiều người trở nên bối rối không biết đâu mới là danh tính thực của họ. Và do đó sẽ trở nên lạc lõng không biết họ thực sự là gì và là ai.

D: Vậy ý anh là họ đã sử dụng sai mục đích.

P: Chính xác. Các mục đích mà những tài năng này được trao cho đã bị loại bỏ ở mức báo động. Và do đó người ta thấy rằng khả năng này nhất thiết phải bị loại bỏ để ngăn chặn sự hủy diệt toàn diện cho nền văn minh nói chung.

D: Điều này có gắn với các truyền thuyết về nửa người nửa thú không?

P: Đúng rồi. Ví dụ như Minotaurs. Có những người có thể thay đổi và trở thành sinh vật mà họ hóa thân, nhưng vẫn giữ lại được đặc điểm của họ là sinh vật khác. Và sau đó trở nên bối rối vì không biết họ là ai trong hai người, và vì vậy họ giữ lại một phần của cả hai. Khả năng này sau đó đã bị thoái hóa thành sự nhầm lẫn về danh tính của cả thực tại và sự hiện diện, đến mức có nguy cơ mất danh tính chung của tất cả các loài. Do đó, người ta thấy rằng việc vượt qua danh tính này sẽ không được phép nữa.

D: Tôi cũng đã nghe nói rằng họ có thể làm điều này với người khác mà không cần sự cho phép của họ.

P: Để thực hiện được điều này, nhận thức của mỗi cá nhân là điều cần thiết, không chỉ về thời điểm mà anh ta đến, mà còn là những thời gian tiếp theo. Do đó, nhất thiết phải có nhận thức về tiềm thức của quá trình, để kích hoạt được nó. Chúng tôi thấy rằng đã có những trường hợp được hướng dẫn về cách thay đổi cá nhân này thành đặc điểm đó. Và sau đó được hướng dẫn thêm về cách thay đổi cá nhân đó thành một cá nhân khác, và danh tính ban đầu bị mất. Người ta thấy rằng đây là một cách để xóa đi một người, để thay đổi một người thành một thứ ít đe dọa hơn hoặc tập trung hơn.

D: Nhưng điều này thực sự sẽ đi ngược lại các quy luật đạo đức và cả các quy luật của vũ trụ.

P: Kỹ thuật rõ ràng đi đôi với luật pháp. Sẽ không thể làm được điều này nếu luật chưa được thiết lập. Thực tế điều này xảy ra, cho thấy rằng nó đã được công nhận như luật. Tuy nhiên, ý nghĩa đạo đức của những hành động như vậy mâu thuẫn trực tiếp với điều lệ lập ra cho hành tinh này vào thời điểm sự sống được ban tặng, để sự tiến hóa được phát triển mà không bị cản trở. Người ta thấy rằng sự đột biến chéo này cản trở tiến trình và vì vậy họ đã bỏ nó đi.

D: Còn điều gì khác có thể làm với tâm trí thời đó mà hiện nay chúng tôi đã mất hoặc không phát triển năng lực đó nữa không?

P: Có rất nhiều, rất nhiều tài năng khác nhau, như cách bà gọi. Tuy nhiên, chúng chỉ đơn giản là sự nhận biết các sự thật về vũ trụ phổ quát. Theo thời gian, con người sẽ lại nhận thức được và có khả năng sử dụng chúng — vì thiếu một điều kiện tốt hơn - những thực tế này.

D: Một trong những điều mà tôi từng nghe là họ bắt đầu lạm dụng năng lực của họ và các quy định của vũ trụ. Đó là một trong những lý do khiến họ phải dừng lại.

P: Chính xác.

Phần này đến từ một phiên khác và tôi không chắc liệu đó có phải là điều tương tự hay không.

D: Một lần khi chúng tôi nói chuyện, họ nói rằng ngay từ khi các linh hồn lần đầu tiên đến Trái Đất để cư trú trên các cơ thể, họ đã nhập vào cơ thể của động vật. Và tôi tin rằng anh đã từng nói với tôi rằng điều này không được phép xảy ra nữa. Vậy điều gì đã xảy ra? Tại sao nó lại bị cấm?

P: Họ đã có một số cơ hội để trải nghiệm chuyển đổi, như cách bà gọi. Hoặc có lẽ đơn giản là, việc cấy ghép ý thức và nhận thức vào cơ thể động vật, để một loài động vật sau đó sẽ nhận thức và có ý thức của con người, như cách bà gọi.

D: Ý anh là các loài động vật nhận thức tốt hơn bây giờ?

P: Chúng tôi chỉ muốn nói rằng các cơ thể động vật đã có nhận thức và ý thức về cơ thể động vật mà bà gọi là “con người” vào thời điểm đó. Không phải là bản thân các loài động vật đã bị thay đổi, nên nói theo quan điểm vật lý nghiêm ngặt. Tuy nhiên, nhận thức, ý thức, cái khác biệt giữa động vật và con người, đã được trao cho động vật vào thời điểm đó. Nó chỉ đơn giản là một sự hỗ trợ nhận thức để hòa nhập vào cơ thể động vật.

D: Điều này có làm cho con vật cư xử khác đi không?

P: Xét về khía cạnh tâm linh thì nhận thức không thay đổi nhiều nhưng được phép trải nghiệm cuộc sống của một cơ thể động vật hoặc một dạng sống khác. Giống như ý thức của bà được phép nhập vào một con vật. Bản thân bà, nhận thức của bà sẽ không bị thay đổi nhiều. Bà vẫn giữ được danh tính của mình. Tuy nhiên, biểu hiện về thể chất của bà sẽ khác. Bà sẽ nhận thức là mình đang trong cơ thể động vật.

D: Ta sẽ bị giới hạn bởi những gì con vật có thể làm.

P: Thông qua những giới hạn vật lý của phương tiện động vật thì đúng.

D: Tôi đã đặt câu hỏi về sinh lực sống của các loài động vật ngày nay và tôi được trả lời là nó đã khác.

P: Chính xác. Không có ý thức hoặc nhận thức hoặc cùng mức thông minh như bà đang sống. Tuy nhiên bản thân nó là một con vật hoặc một sinh lực, nó không có cùng năng lượng với ý thức của bà.

D: Vậy nó khác so với những ngày ban đầu?

P: Không khác nhiều so với trí thông minh trong cơ thể động vật của bà. Nó chỉ đơn giản là trí thông minh được trao cho nhiều hơn một dạng cơ thể vật lý vào thời điểm đó.

D: Vậy đó chỉ là một thử nghiệm?

P: Chính xác. Trong lĩnh vực trải nghiệm, luôn có nhu cầu về cái mới và cái chưa từng được trải nghiệm trước đây. Do đó điều này đã được phép. Những người đang phục vụ hành tinh này vào thời điểm đó đã được phép thực hiện những biến đổi này, để cho phép những trí thông minh đó trải nghiệm cuộc sống trong một môi trường vật chất thông qua nhiều kiểu biểu hiện vật lý khác nhau. Người ta thấy rằng điều này có thể nâng cao khả năng thể hiện bản thân ở mức độ thể chất. Những khả năng biểu hiện thêm vào này sẽ cải thiện trí thông minh để mà — tôi thấy điều này rất khó dịch, vì không có khái niệm nào được đưa ra ở cấp độ này. Tuy nhiên, mục đích của việc này là để học.

D: Vậy điều này đã xảy ra khi các linh hồn đầu tiên đến Trái Đất?

P: Không đúng, nó đã diễn ra rất tốt sau khi các mầm sống đầu tiên được gieo trên hành tinh. Tuy nhiên nó là cấp độ tiến bộ cao của sự cư trú trên hành tinh, trong trải nghiệm của người Atlantis, với các mức độ nhận thức cao về các nguồn sống.

D: Tôi đã nghĩ có lẽ không có bất kỳ con người nào vào thời điểm thí nghiệm này được thực hiện mà chỉ có các con vật thôi.

P: Không đúng. Vì nếu không việc chuyển đổi này sẽ không xảy ra theo cách đó, vì phải có con người phát triển trước đó. Đó là kinh nghiệm hóa thân của con người.

D: Vậy vào thời điểm đó, anh nói người Atlantis nhận thức tốt hơn?

P: Chính xác. Họ cực kỳ ý thức về nguồn lực sống, và tác động của sinh lực trong con vật hoặc các cơ thể vật lý. Cứ như thể đây là một môn khoa học được đưa lên tầm cao. Và vì vậy họ được phép thử nghiệm với nhiều phương tiện hơn để hiểu rõ hơn về trí thông minh hoặc nhận thức trong cơ thể động vật. Nó đơn giản là một phần thưởng. Tuy nhiên nó đã bị lạm dụng và sử dụng sai mục đích, đến mức các biểu hiện của động vật làm vẩn đục bề chứa gen. Nó tạo ra sự

xáo trộn về sự hài hòa của biểu hiện vật lý. Nếu thí nghiệm này được giữ ở mức quy tắc đạo đức cao nhất, nó sẽ cho phép nhiều biểu hiện trí tuệ cao nhất ở nhiều dạng khác nhau của đời sống động vật. Tuy nhiên, việc thí nghiệm không hài hòa khiến nó thất bại.

D: Có một điểm tôi đang cố gắng hiểu. Họ chết trước rồi nhập vào cơ thể động vật hay họ làm điều này khi họ vẫn đang ở trong cơ thể người?

P: Nó có thể được thực hiện đồng thời. Vì nó đã chỉ ra rằng nhận thức có thể được chuyển từ phương tiện (thân xác) này sang phương tiện khác. Giống như một người đang thiền và rời cơ thể mình để đi sang một người khác. Và sau đó đặt mình vào cơ thể vật lý của động vật khác.

D: Tôi nghĩ nếu họ làm điều này như một thí nghiệm, họ sẽ chết và sau đó trở lại như một con vật, như một sự di cư thật sự.

P: Có những trải nghiệm mà những người từ bên kia thế giới đã hỗ trợ những người chưa có cơ thể vật lý. Và như vậy có những trường hợp mà sự hóa thân được phép diễn ra. Tuy nhiên, không phải theo nghĩa cổ điển của sự tái sinh, như cách mà bà đang sống trên hành tinh này bây giờ.

D: Vậy khi đó người Atlantis đã rất phát triển về tinh thần và trí tuệ, họ làm điều này như một thí nghiệm.

P: Sẽ chính xác hơn nếu nói rằng họ nhận thức nhiều hơn chứ không phải quá nhiều về mặt trí tuệ, chỉ đơn giản là đầu óc phát triển hơn. Vì dường như có một sự khác biệt ở đây. Có những người có thể không có trí tuệ cao nhất nhưng lại rất ý thức. Và có những người có thể ở cấp độ thiên tài nhưng lại chỉ mở năm giác quan. Không thể có sự phân biệt khác nhau giữa thành tích tốt hơn hay cao nhất.

D: Tôi tưởng có lẽ họ đã rất phát triển.

P: Người này không cần phải ngang hàng với người kia.

D: Tôi đang cố hiểu cho đúng, vậy tôi có thể nói một số điều ngây thơ, nhưng dường như họ đang chơi một trò chơi?

P: Không đúng. Việc này không có chỗ cho sự phù phiếm. Nó thực sự là một nỗ lực nghiêm túc về sự khám phá. Hoặc để miêu tả chính xác hơn, nghiên cứu nghiêm túc về hậu quả của việc trí tuệ sống ở dạng động vật hoặc dạng vật lý.

D: Nhưng ít nhiều họ có thể chiếu nhận thức của họ vào con vật. Sau đó, họ có thể trở lại cơ thể của mình khi họ muốn.

P: Trong những trường hợp đó là đúng. Và có lẽ trong nhiều trường hợp đó là sự di chuyển trí thông minh từ dạng này sang dạng khác.

D: Một sự di chuyển hoàn toàn?

P: Nó đứng ở một số khía cạnh. Tuy nhiên, có nhiều khác biệt nhỏ không thể đưa ra vào lúc này. Chúng tôi nhận thấy có sự thiếu hiểu biết đầy đủ về hậu quả vật lý của nhận thức đồng thời ở cấp độ này vào thời gian này. Tuy nhiên, có những trường hợp mà một người chọn rời khỏi cơ thể vật lý của mình để sống trong cơ thể có bản chất thấp hơn hoặc khác biệt.

D: Nhưng trong những trường hợp đó họ không trở lại cơ thể ban đầu.

P: Chính xác.

D: Vậy cơ thể ban đầu của họ có chết không?

P: Nó có thể trở thành nơi sinh sống của một trí thông minh khác. Cứ như họ đổi chỗ cho nhau.

D: Nhưng nó không thể có trường hợp trí thông minh của con vật xâm nhập vào con người đúng không?

P: Không, vì ban đầu con vật không có trí thông minh. Trí thông minh thuộc bản chất tinh thần, đơn giản là thử nghiệm hình dạng mới của các hình thức biểu hiện vật lý.

Rõ ràng điều này phải do trí thông minh mong muốn, và động vật không thể tiến bộ đủ để có sự mong muốn để trao đổi cơ thể. Và như tôi đã khám phá trong cuốn *Between Death and Life* (Giữa cái sống và cái chết), linh hồn của động vật khác với con người vì chúng giống với tinh thần nhóm của đàn kiến hoặc đàn ong hơn.

D: Anh nói việc này tạo ra sự bất hài hòa?

P: Chính xác. Vì đã có sự kết hợp của những dạng sống khác nhau trong các nhóm chung. Và do đó đã có những đột biến. Chính vì vậy mà các dạng thật hoặc...thật khó để dịch khái niệm này, vì lại không có sự hiểu biết chính xác về thực tại các dạng sống cư trú trong các cơ thể vật chất, vào thời điểm này. Do đó, chúng ta phải dùng các khái niệm đã có: các khối công trình có sẵn, để miêu tả càng giống cái chúng ta nhận thức càng tốt. Nói cách khác, chúng tôi sẽ sử dụng kiến thức sẵn có của bà vào lúc này. Tuy nhiên, chúng tôi có cảm giác rằng bà có thể thấy bức tranh được miêu tả sẽ không chính xác như chúng tôi muốn. Và vì vậy, chúng tôi phải hy sinh một phần, để chuyển tải những gì gần nhất với sự thật. Chúng tôi yêu cầu bà cũng phải hiểu rằng chúng tôi không cho phép điều này được dịch lại một cách có thể gây sai sót hoặc gây hiểu lầm. Do đó, một số lĩnh vực mà chúng ta chưa thể nói được vì đơn giản là thực tế không có gì có thể truyền đạt được dựa trên những khái niệm đã có. Với các nỗ lực chuyển tải cơ sở khái niệm này, vì bản chất có sẵn, sẽ bị chuyển tải thành một bức tranh không chính xác và gây hiểu lầm.

D: Chỉ cần làm tốt nhất có thể. Tôi trân trọng những gì anh đã trao cho tôi.

P: Chúng tôi sẽ yêu cầu bà nêu ra những gì bà cần biết

D: Chà, anh nói họ có thể gây đột biến lên cơ thể...

P: Các cơ thể bị đột biến chứ không phải họ đột biến. Có sự khác biệt giữa các khía cạnh về vật chất và tinh thần ở đây. Nói cách khác, các cơ thể sẽ biểu hiện hoặc phản ánh điều đã hoặc đang thuộc về bản chất linh hồn. Vì người ta biết rằng thể chất chỉ là sự phản ánh của tinh thần. Và khi trộn chéo những năng lượng tâm linh này, đã có sự đột biến hoặc phản chiếu chéo giữa thể chất và tinh thần.

D: Tôi đã nghĩ rằng sau khi họ sống trong các cơ thể, họ đã lai tạo với các con vật khác và đó là ý của anh về sự đột biến.

P: Chính xác. Tuy nhiên, quan trọng là phải hiểu được rằng bản thân việc sống chung không phải là yếu tố quyết định duy nhất dẫn đến các đột biến này. Một người được trải nghiệm và đồng hóa dạng sống của một loài động vật, sau đó chuyển vào phương tiện là một dạng động vật khác, vượt qua các ranh giới đặc biệt của các khía cạnh vật lý mang theo các đặc tính hoặc sự đồng hóa một dạng thành một dạng tiếp theo. Và tại đây, các đột biến đã phát sinh.

D: Tôi đã nghe rằng động vật bình thường không thể lai tạp với loài khác. Và tôi nghĩ đó là ý anh đề cập đến sự đột biến.

P: Ý chúng tôi muốn nói ở đây là sự truyền đạt ý tưởng rằng biểu hiện vật lý một lần nữa chỉ là sự phản ánh theo nghĩa tâm linh. Vì vậy nếu một nửa của một sự phản xạ đi kèm với một nửa của một biểu hiện khác thì ta sẽ thấy một sự đột biến.

D: Vậy bằng cách đó nó đã ảnh hưởng thế nào đó đến gen...

P: (Gián đoạn) Chính xác, vì gen di truyền hoàn toàn bị ảnh hưởng thông qua tâm linh. Do đó có thể giải thích rằng biểu hiện của con người là biểu hiện của tâm linh. Và hình dạng vật chất hình thành xung quanh các biểu hiện này đơn giản là phản xạ hình thức đó của một tâm hồn con người. Và vì vậy, hình dạng con người được tìm thấy ở nhiều nơi khác nhau của vũ trụ, đơn giản vì thực tế đây là một biểu hiện quen thuộc. Hình dạng con người được biểu hiện dưới hình dạng con người, được đặt ở đây trên hành tinh này hoặc hành tinh khác. Có các kiểu biểu hiện khác. Những biểu hiện không phải của con người nhưng có thể nhận thức được, mà họ thể hiện trên hành tinh này, sẽ thể hiện theo một cách khác không quen thuộc và có thể đáng sợ. Nói một cách đơn giản hình dạng con người là một dạng biểu hiện mà tinh thần được phản ánh trong vật chất.

D: Điều này đem đến hai luồng câu hỏi. Chúng có thể biểu hiện cả hai hình thức. Liệu điều này có thể giải thích được một số truyền thuyết về những sinh vật kỳ lạ nửa người nửa thú không?

P: Chính xác. Thực sự đã có biểu hiện chéo này. Làm đục dòng nước.

D: Đó là ý của anh về sự bất hài hòa?

P: Chính xác.

D: Vậy sẽ có những sinh vật thật sự vật lý.

P: Chính xác. Họ đã bị bỏ rơi trong chính xã hội của họ. Vì có những người tự cho mình là thuần chủng và coi thường những sinh vật mà họ gọi là có biểu hiện “kém thuần chủng”. Và phần nào trở thành một xã hội phân cấp như ở Ấn Độ ngày nay. Có những người được coi là có bản chất cao cấp hơn và có những người được xem là thấp kém hơn.

D: Vậy sẽ có những hình dạng như nửa người nửa ngựa, và những hình dạng khác với tự nhiên, liệu họ có thể sinh sản ra loài của họ được không?

P: Không, vì họ không có mã gen di truyền. Họ chỉ đơn thuần là những biểu hiện tâm linh chứ không có biểu hiện bên trong và bên ngoài của một sinh vật như bà có bây giờ. Có những chủng tộc sinh vật có thể là người hay động vật.

D: Vậy họ là một chủng.

P: Chính xác.

D: Vậy có vẻ như có rất nhiều câu chuyện về các loài khác nhau.

P: Chính xác. Vì có nhiều kiểu lai tạp chéo này. Có nhiều kiểu. Tuy nhiên, chúng không thuộc về cái mà bà gọi là “một loài” sinh vật. Để giải thích thêm về điều này có lẽ chúng tôi cần cung cấp cho bà một khái niệm ngắn về sự hội nhập tâm linh này. Trong biểu hiện vật lý hay con người, có những năng lượng ở trong con người hoặc bản thân là con người. Chúng tôi nói ở đây theo đúng nghĩa tâm linh, không tính đến bất kỳ thành phần vật chất nào. Đây là những năng lượng của con người. Trong biểu hiện vật lý, những năng lượng này của con người xuất hiện ở dạng vật chất như bà biết là hình dạng con người. Thực tế đây chỉ là biểu hiện của cái thuộc về tinh thần. Hình dạng con người, nói một cách vật lý thì chỉ đơn thuần là một biểu hiện của năng lượng đó, là con người. Sinh lực đặc biệt của con người chuyển xuống cấp độ vật chất thành dạng con người. Có những dạng năng lượng đó, ví dụ với thứ mà bà gọi là “cỏ”. Một ngọn cỏ chỉ đơn giản là phản ánh vật chất của thứ năng lượng của phiến cỏ. Vì vậy bà thấy có nhiều dạng năng lượng. Và các dạng năng lượng khác nhau này chuyển dịch khác nhau về các mức vật chất. Vũ trụ được tạo ra từ năng lượng. Vũ trụ vật chất chỉ đơn giản là một biểu hiện hoặc sự phiên dịch của những năng lượng cao hơn này. Vì vậy bà thấy đây, thực tế của vũ trụ là dựa trên năng lượng tâm linh. Vũ trụ vật chất không gì khác hơn là một phản ánh hoặc phiên dịch của vũ trụ có bản chất tâm linh. Do đó khi một người lấy năng lượng tâm linh và chuyển nó xuống thành một biểu hiện vật chất, ta có được những gì được coi là dạng vật chất, được phản ánh hoặc chuyển dịch đơn giản năng lượng tâm linh ngẫu nhiên của nó. Nên khi ta nhìn quanh và thấy những dạng vật chất này, ta thực sự không thấy gì ngoài sự phản xạ và sự phiên dịch. Có những phản xạ hoặc phiên dịch dựa trên, hoặc bắt nguồn từ những năng lượng mà chúng là một phần hoặc phản xạ lại nó. Vì vậy trong quá trình chuyển đổi, người ta tìm thấy sự pha trộn của những năng lượng này. Năng lượng đặc biệt của ngựa hòa với năng lượng biểu hiện của con người. Và trong sự trộn lẫn này, biểu hiện sau đó một cách tự nhiên sẽ trở thành một phần ngựa và một phần người.

D: Vậy theo cách đó — anh đang sử dụng nhân mã làm ví dụ — họ sẽ thường trông giống nhau. Đây là lý do tại sao chúng ta có truyền thuyết về người nửa ngựa này?

P: Chính xác. Tuy nhiên, tỷ lệ trộn không nhất quán. Có thỏa thuận chung rằng đây là nửa ngựa hay nửa người. Tuy nhiên, không có luật hay mệnh lệnh nào yêu cầu phần con người phải mọc lên từ cổ ngựa. Các biểu hiện không giống nhau trong mọi trường hợp nhưng tương tự nhau.

D: Vậy các truyền thuyết chỉ chỉ ra một sự khái quát.

P: Chính xác.

D: Vậy những câu chuyện về nàng tiên cá và nửa người nửa chim, đều đến từ những sự kiện thực tế này.

P: Chính xác.

D: Vậy vào thời điểm đó những sinh vật này đã đi lang thang trên Trái Đất nhưng như anh nói, họ bị coi thường.

P: Chúng tôi sẽ không nói rằng họ đã đi lang thang trên Trái Đất vì họ không phổ biến khắp các cộng đồng trên hành tinh. Thực tế, họ đã bị khoanh vùng hoặc tách biệt thành những khu vực diễn ra thí nghiệm. Ở những khu vực mà nền văn hóa đã đạt đến trạng thái nhận thức cao để những thí nghiệm này có thể thực hiện.

D: Đây là lý do tại sao các truyền thuyết này dù nhiều hay ít vẫn tồn tại trong một số nền văn hóa nhất định cho đến ngày nay.

P: Chính xác. Nhiều người đã biết trải nghiệm này trong suốt quá trình phát triển của hành tinh. Tuy nhiên, các biểu hiện vật lý thực tế phần nào được địa phương hóa cho hiện thân của người Atlantis.

D: Vậy những câu chuyện về ma thuật, với các cá nhân, phù thủy thuộc loại nào đó có thể biến con người thành động vật?

P: Có lẽ điều này được chỉ ra chính xác hơn trong lĩnh vực tưởng tượng và mong muốn. Mong muốn có nhiều quyền kiểm soát cuộc sống của một người. Trong khoảng thời gian đó, ma thuật đã khá phổ biến trong nhận thức của con người, mong muốn có nhiều quyền kiểm soát hơn đối với môi trường vật chất. Và do đó những câu chuyện này cho thấy có khả năng con người thực sự có quyền kiểm soát nhiều hơn đối với môi trường của họ. Đó đơn giản là một biểu hiện của nhu cầu thể hiện sự uy nghiêm của một con người trước các yếu tố môi trường. Và vì vậy, khi kể và tin các câu chuyện này, câu chuyện đã được sống gián tiếp qua người kể. Sau đó họ có thể tưởng tượng họ có một số sức mạnh ma thuật và có thể kiểm soát môi trường vật chất của mình nhiều hơn. Cũng không khác so với thời đại ngày nay khi sử dụng khoa học trong việc kiểm soát môi trường vật chất. Một lần nữa, là nhu cầu kiểm soát các yếu tố.

D: Vậy với các trường hợp ở Atlantis, là có những người muốn trải nghiệm những loại thực tế này.

P: Chính xác.

D: Và anh nói sau đó chúng đã bị cấm?

P: Họ thấy điều này gây ra nhiều lộn xộn hơn là lợi ích. Nên các mức năng lượng cao và xa hơn đã ra lệnh cấm, vì lợi ích của giống nòi và vì lợi ích của chính các cá nhân ở mức năng lượng đang muốn trải nghiệm đó.

D: Vậy điều này đã gây ra sự bất hòa cho tinh thần, năng lượng đang sinh sống? Bằng cách nào đó nó đã bóp méo nhân cách hoặc tinh thần của họ.

P: Chính xác. Sau đó người ta cho rằng — chúng tôi đang tìm cách dịch cho chính xác — khi các đột biến trở lại với tinh thần, thì không được phép có bất kỳ biểu hiện nào như thế này nữa. Đơn giản đây không phải là một phần thưởng thích hợp vào thời điểm đó và lệnh cấm này tồn tại đến ngày nay. Lệnh cấm đó đã bị bỏ đi vào một số thời điểm. Tuy nhiên, xem xét tình hình của hành tinh này vào thời điểm này, có vẻ như nó sẽ không xảy ra nữa trong tương lai gần.

D: Nhưng ký ức vẫn tồn tại sau khi Atlantis bị phá hủy và đó là lý do tại sao chúng ta có các truyền thuyết này?

P: Chính xác. Nó đã được viết lại, và được truyền lại cho các thế hệ tiếp theo. Và sự thay đổi qua nhiều thế hệ khiến nó trở thành huyền thoại.

D: Sự bất hòa đó có tạo thêm nghiệp cho linh hồn không?

P: Có lẽ theo nghĩa mà nghiệp có thể được hiểu là bất hòa, hoặc có lẽ bất hòa có thể được hiểu là nghiệp. Người ta cần phải giải quyết sự bất hòa này làm cho năng lượng của họ thẳng lại. Theo nghĩa này thì nó có thể được coi là nghiệp. Còn với cảm giác của chúng tôi trong bối cảnh của bà, nghiệp là đại diện cho các sự bất hòa và sự lệch lạc của các năng lượng, cần được xác định lại thông qua kinh nghiệm. Chúng tôi cảm thấy khái niệm nghiệp chướng, như được hiểu là không chính xác trong mô tả này vì nó không phải là một kiểu đáp trả. Chúng tôi cảm thấy cách hiểu về nghiệp chướng thời điểm này là một trong những kiểu tác động như là trừng phạt và đây thực sự là một nhận thức hoàn toàn sai lầm. Đơn giản là khi tạo ra cái mà người ta gọi là nghiệp “xấu”, cách đơn giản là đối phó với những năng lượng đã trở nên lạc nhịp hoặc méo mó. Và vì vậy chúng tôi cảm thấy sẽ chính xác hơn khi nói rằng một người giải quyết nghiệp chướng của mình chính là đang điều chỉnh lại năng lượng của mình.

D: Vậy việc lạm dụng năng lực này có phải là một phần nguyên nhân dẫn đến sự sụp đổ của Atlantis không?

P: Sẽ chính xác hơn nếu nói rằng đây là một phần xạ của những điều kiện dẫn đến sự sụp đổ. Không phải điều này là nguyên nhân trực tiếp. Tuy nhiên, những điều kiện trước đó đã góp một yếu tố hoặc một biểu hiện gây ra sự sụp đổ cho nền văn hóa này, là kiểu điều kiện này hoặc trải nghiệm này.

D: Có một câu hỏi nữa tôi muốn hỏi trước khi quên mất. Sinh lực này rõ ràng đã ảnh hưởng thay đổi diện mạo của động vật về mặt di truyền, bằng cách điều khiển các gen hoặc một cách nào đó. Điều đó có nghĩa là chúng ta có thể kiểm soát cấu trúc tế bào của mình sao?

P: Chính xác. Bà có thể hiểu rằng sự kiểm soát này không lớn ở mức độ có ý thức. Biểu hiện vật lý là sự thể hiện chính xác năng lượng mà ta đang có. Và do đó ta không thể tự do thay đổi hình ảnh phản chiếu của mình. Ta có thể thay đổi năng lượng của mình, điều này sẽ gây ra sự thay đổi liên quan đến phản xạ của ta. Tuy nhiên, ta không thể thay đổi phản xạ của mình trong gương được. Ta có thể thay đổi diện mạo của mình, nghĩa là cơ thể và hình ảnh phản chiếu của mình sẽ thay đổi theo cách tương tự. Tuy nhiên, ta không thể chỉ thay đổi phản xạ mà không thay đổi nguồn gây ra phản xạ. Cần hiểu rằng vật chất chỉ là một sự phản xạ. Để thay đổi phản xạ, ta phải thay đổi nguồn gốc tạo nên phản xạ đó.

D: Ý anh là ta không thể thay đổi ngoại hình của mình.

P: Sẽ có thể xảy ra giống như trước đây đã từng được phép. Ví dụ, để kết hợp năng lượng của một ngọn cỏ với năng lượng của con người -điều này nếu được phép -hiệu ứng có thể là một con người có cỏ thay vì có tóc.

D: (Cười thầm) Tôi có thể hiểu những chuyện này đến từ đâu. Họ tưởng tượng những điều này có thể xảy ra.

P: Hoàn toàn có thể xảy ra. Tuy nhiên, có được phép hay không lại là một chuyện khác.

D: Nếu chúng tôi kiểm soát được di truyền, chúng tôi có thể thay đổi ngoại hình của mình để trông giống một loài người khác.

P: Quan trọng là phải hiểu rằng sẽ chẳng có giá trị gì nếu thay đổi phản xạ chỉ đơn thuần là vì lợi ích của thay đổi phản xạ. Giá trị của một thí nghiệm như vậy nằm ở việc kết hợp các năng lượng tạo ra phản xạ. Bà phải thấy rằng giá trị thực sẽ nằm ở một cấp độ cao hơn so với việc đơn giản tạo ra những phản xạ thú vị.

Tôi nhận thấy qua sự tồn tại lâu dài của Atlantis, con người đã phát triển trí óc họ ở mức độ cao hơn nhiều. Cùng với sự tò mò trong khoa học nhằm khám phá ra những gì có thể, đã đem sự pha trộn của các loài đi xa hơn nữa. Những người tiến bộ về mặt khoa học này dường như đang cố giải mã những bí mật của sự sáng tạo, điều này nghe có vẻ đáng ngại như ngày nay. Có thể những thí nghiệm xoắn được gây ra bởi việc quá nhàm chán khi chúng ta đạt đến đỉnh cao khám phá những giới hạn của trí óc. Sau đó thay vì sử dụng nó cho những mục đích sáng tạo và có lợi thì họ đã lạm dụng những quyền năng này theo cách không có lợi.

Khi tôi đưa John vào trạng thái xuất thần sâu, anh ấy luôn có thể truy cập vào Thư viện kỳ diệu trong cõi tinh thần, đặt tại khu vực Ngôi Đền Trí Tuệ (Temple of Wisdom). Hầu hết thông tin anh ấy cung cấp trong nhiều cuốn sách của tôi đến từ kho lưu trữ này. Như mọi khi bước vào tòa nhà, chúng tôi được chào đón bởi người giám hộ của Thư viện, người muốn biết ý định của chúng tôi và thông báo cho chúng tôi về những quy định.

D: Anh ấy có thể tìm bất kỳ thông tin nào từ các cuốn sách hay bất kể chúng là gì về lục địa Atlantis không?

J: Có. Anh ấy nói rằng chúng ta có rất nhiều nghiên cứu về Atlantis. Anh ấy nói bà có thể đi vào phòng xem.

D: Là cái gì?

P: Anh ấy đưa tôi vào căn phòng khác này và giống như một phòng xem. Giống như vì bà chỉ tập trung vào Atlantis, và tất cả các hình ảnh sẽ xuất hiện. Chúng ở trên các bức tường.

D: Giống như một màn hình trên bức tường?

J: Không thực sự giống một màn hình. Nó bao quanh ta và tôi đang xem nó. Ồ, đẹp quá, một thành phố đẹp. Màu vàng. Trông như đang phát quang, như thể ánh sáng phát ra từ bên trong các bức tường của thành phố. Và trời tối, và các vì sao đã khuất. Trăng tròn tuyệt đẹp. Và có vẻ họ biết cách sử dụng năng lượng của mặt trăng. Nó rất đẹp. Tôi đang ở giữa khung cảnh này. Và tôi bắt đầu nhìn thấy mọi người. Tôi đang tiến đến gần hơn. Mọi người cũng đẹp lắm.

Anh ấy nói khi tinh dậy rằng thành phố nhìn từ xa được sắp xếp giống như một kim tự tháp. Một tòa tháp trung tâm hoặc điểm cao nhất, và các tòa nhà còn lại xung quanh hoặc gần điểm này thì tầng dần chiều cao. Có nhiều đường dốc với các cấp độ khác nhau,

D: Mọi người trông như thế nào?

J: Ồ họ giống chúng ta, nhưng họ giống những ngôi sao điện ảnh. Họ đều có hàm răng hoàn hảo và mái tóc đẹp. Họ thử nghiệm nhiều kiểu tóc và màu tóc và kiểu dáng khác nhau.

Sau đó anh có nói rằng tóc họ còn có nhiều phần có màu khác nhau và màu sáng như chim: đỏ, vàng, xanh và xanh lam. Và tóc được bện lại và xoắn để tạo nhiều kiểu tóc khác nhau. Tôi nhận xét rằng nó khá giống với phong cách punk ngày nay như anh ấy phản đối và nói rằng họ không trông quá hoang dã. Điểm này thì khác, họ đẹp theo cách riêng của họ một cách rực rỡ.

J: Có vẻ như họ đang mặc ... áo choàng, nếu đó là từ đúng. Không, không phải áo choàng, họ mặc giống như áo chèn và áo choàng. Và chúng phát quang. Ý tôi là, quần áo của họ có thể thay đổi màu sắc. Giống như những dải màu tuyệt đẹp được dệt vào trong vải và ở những ánh sáng khác nhau thì chúng sẽ có những màu sắc khác nhau. Khi ta nhìn vào một bộ quần áo, chúng có thể có màu hồng và khi nhìn một cách khác thì lại có màu xanh nhạt. Và nhìn lại lần nữa thì lại thấy là màu tím. Màu sắc thay đổi lung linh. Quần áo thật lộng lẫy. Và tôi cũng thấy họ có nhiều loại trang sức khác nhau, với những viên ngọc thạch anh.

D: Còn thành phố thì sao? Anh có nghĩ tại sao các bức tường lại tỏa ra ánh sáng không?

J: Tôi không biết. Một số tòa nhà thực sự lớn. Một số thì trông như phiên bản đèn thờ Hy Lạp của chúng tôi. Có những công trình trông rất hiện đại như ở thế kỷ 20. Một số thì có hai mươi ba mươi tầng.

D: Họ đi lên các nhà cao tầng đó như thế nào nhỉ?

J: Có những đường dốc có thể di chuyển được. Ta đi vào một đoạn dốc và đến được nơi cần đến. Chúng là những đoạn dốc nhưng không biết làm thế nào để mô tả. Những tòa nhà này không được xây như cách chúng ta đang xây và cần thang máy. Họ xây từng tầng một. (Anh ấy khó mô tả). Các tầng so le nhau từng tầng. Và các tòa này không phải chỉ là một tòa nhà. Những tòa nhà khác nhau có những đoạn đường dốc nối ở giữa. Và những đoạn dốc này có điện. Chúng giống như thang cuốn nhưng bằng phẳng. Chúng chuyển ta đi rất nhanh đến những nơi mà ta cần đến.

D: Có phương tiện giao thông gì trong thành phố không?

J: Có. Có nhiều phương tiện đi lại. Có những điều máy bay giống điều xì gà. Và có những chiếc ô tô cũng trông như điều xì gà. Nhưng cơ bản thì họ dùng nhiều những đoạn dốc này để di chuyển quanh thành phố.

D: Xe của họ có giống chúng ta ngày nay với các bánh xe không?

J: Không, chúng không có bánh xe. Chúng giống như ca nô.

D: Nó chạy bằng gì?

J: Chúng chạy bằng năng lượng mặt trời và thạch anh. Năng lượng mặt trời đi qua thạch anh.

D: Còn máy bay thì sao? Chúng có cánh không?

J: Không, không có cánh. Chúng không giống máy bay của chúng ta tí nào. Thực ra chúng giống như một điều xì gà lớn. (Cười to). Và chúng có cửa sổ ở giữa. Và dường như nó hoạt động nhờ vào một viên thạch anh to ở đầu. Nó hút năng lượng từ thứ gì đó giống như một cái tháp. Giống như một cái neo giúp tàu đi lên và đi xuống. Vậy nên nó cũng được tiếp năng lượng tại điểm dừng.

D: Nó không thể đi xa được đúng không, nếu nó cần nạp năng lượng từ đó?

J: Ồ nó có thể đi cả hàng ngàn dặm. Nó trữ năng lượng mặt trời trong pin mà con tàu nạp vào.

D: Họ có thiết bị liên lạc nào không?

J: Họ không cần có điện thoại. Họ nói chuyện qua thần giao cách cảm.

D: Nhưng ở khoảng cách xa thì sao? Họ cũng làm theo cách đó được à?

J: Vâng. Tôi không thấy đài phát thanh hoặc ti vi hoặc thứ gì giống như thế. Họ không cần. Họ có giải trí. Họ thích âm nhạc. Và có các đấu trường. (Anh dừng một lúc và đột nhiên thở hổn hển). Ôi Chúa ơi! Thật kinh khủng! Họ thực sự là những người độc ác.

Đây là dấu hiệu đầu tiên cho thấy có gì đó khác biệt. Cho đến thời điểm này, mô tả của anh rất giống với những người khác. Rõ ràng không phải mọi thứ đều là thiên đường. Như tôi nói trước

đây, Atlantis đã tồn tại hàng nghìn năm, và có lẽ John đang nhìn thấy nó như thế nào trong thời gian bắt đầu suy thoái. Con người và thành phố xinh đẹp tráng lệ, nhưng vẫn ẩn chứa một bí mật đen tối và xấu xí.

J: Có những điều thực sự tàn nhẫn đang diễn ra. Giống như những người được gắn vào cơ thể động vật. Họ đưa chúng vào trong các đấu trường và bắt chúng đấu với nhau. Giống như các đấu sĩ La Mã.

D: Những sinh vật đó trông như thế nào?

J: Tôi có thể thấy một sinh vật. Anh ấy là con người nhưng trên một cái lưng của con ngựa. Anh ấy có bốn chân và thân của một người đàn ông. Và anh ấy ở giữa lưng của anh ấy. Giống như anh được ghép vào. Và không có đầu ngựa mà chỉ là một khoảng trống.

D: Tôi nghĩ tôi hiểu ý anh. (Nghe có vẻ như anh ấy đang mô tả một nhân mã). Các sinh vật khác trông như thế nào?

J: Ô, có ...giống như một con báo đốm...mặt của một con báo đốm nhưng hai chân sau của con người. Phần sau lại giống như cơ thể người. Ô, thật đáng sợ. Giống như đây là những lỗi di truyền. Và họ đang đối xử rất độc ác với chúng.

D: Chỉ có hai kiểu sinh vật đó?

J: Ô, không, có hàng chục kiểu. Tôi muốn nói rằng có ít nhất một trăm đến hai trăm. Chúng đều ở trong đấu trường này. Chúng đều đang đấu với nhau, và đang có một trận chiến sinh tử. Và những người đang ngồi xung quanh, họ không vỗ tay hay la hét hoặc làm gì tương tự. Giống như chỉ để mua vui cho họ.

D: Anh có thấy bất kỳ sinh vật kết hợp nào không?

J: Có. Có một sinh vật khác trông giống như một con bò. Nó có sừng và mặt của một con bò, và thân của một con bò, nhưng chân là chân người. Những sinh vật này trông rất kỳ cục. Còn những thứ khác. Có một thứ trông giống như một con rắn với khuôn mặt người. Và còn có...Ồ! Một con vật trông giống như hươu cao cổ có khuôn mặt của con người.

Anh ta có vẻ khó chịu khi quan sát những sinh vật kỳ lạ này.

D: Tôi không muốn gây khó chịu cho anh vì những tò mò của tôi.

J: Không, nó không phải là khó chịu, mà chỉ là những lỗi di truyền. Họ không thể sinh sản, vậy đó là lý do để cho chúng chết đi. Giống như đây là một môn thể thao mà những người này rất thích thú. Những người này thật độc ác.

D: Tôi nghĩ nếu họ có khả năng thân giao cách cảm thì họ sẽ hiểu và dịu dàng hơn với chúng. Không phải sao?

J: Không. Thực sự tôi có cảm giác rằng họ đang rất tự hào và họ coi thường các sinh vật khác. Họ coi tất cả các loài khác trên Trái Đất là những con vật khủng khiếp.

D: Anh có nghĩ rằng họ đã tập hợp các sinh vật này và đưa chúng vào đây để chúng chiến đấu với nhau?

J: Họ làm điều này định kỳ vì họ luôn có thể thử nghiệm trên một nhóm mới.

D: Những sinh vật này có vũ khí gì không, hay chúng chỉ tấn công lẫn nhau? Tôi đang nghĩ đến các đấu sĩ.

J: Không, chúng sử dụng bản năng tự nhiên. Và mọi người thấy thích thú khi xem điều này, nhưng họ không hề vỗ tay hay thể hiện bất cứ điều gì. Họ không la hét hoặc thể bất kỳ cảm xúc gì. Họ thích xem nó. Nó thú vị với họ.

D: Có vẻ khó hiểu khi họ đang giải trí mà không thể hiện cảm xúc gì.

J: Vâng, họ không thể hiện cảm xúc. Thật là khác. Những người này không phải những người tử tế. Ý tôi là họ lạnh lùng lắm. Họ là người vượt trội. Họ thực sự chán ghét các dạng sống khác. Bây giờ họ đang đi vào đấu trường. Và họ có những thứ như súng nhưng được làm từ thạch anh. Và họ đang chĩa vào trái tim của những con vật còn lại.

D: Những con không giết lẫn nhau?

J: Vâng, và họ đang giết chúng. Có một chùm sáng phát ra và tập trung ngay xung quanh trái tim của chúng. Giống như một tia laser trừ việc nó là chùm sáng chứ không phải tia laser. (Nghe ghê rợn). Và bây giờ tôi bị đưa đến một nơi khác nơi họ đang tạo ra những con vật này. Những người này tập trung trước một bản vẽ. Có một con vật trong một cái chuồng tách biệt, và họ đang hình dung một khuôn mặt của người đàn ông trên con vật này. Họ đang nhìn vào bức vẽ một con vật có khuôn mặt người và họ đang dùng trí óc họ để thể hiện khuôn mặt này trên con vật. Họ đang tập trung. Và đó là cách họ học để làm. Có một con vật trong đó. Giống như một con chó. Thật đau đớn cho con vật khi phải trải qua điều này. Đây là lý do tại sao tôi nói họ thật tàn nhẫn. Có bốn người đang làm việc này, một phụ nữ và ba nam giới. Họ đang tập trung tổng lực vào việc tạo hình mặt người cho con vật này trong chuồng.

D: Và họ có thể làm điều này với tâm trí của họ?

J: Vâng. Họ có thể tập trung cao độ để làm việc này. Nhưng sự tập trung của họ là vào việc tái cấu trúc khuôn mặt của con vật. Họ tập trung nghiên cứu cấu trúc tế bào trên khuôn mặt con vật, và con vật đang phải chịu đau đớn.

D: Họ làm việc này giống như một thí nghiệm kiểm soát tâm trí?

J: Chà, có lẽ vậy. Nhưng họ cũng đang cố gắng tìm một số loại thú cưng, giống như chúng ta có chó và mèo ngày nay. Một thú cưng có các đặc điểm giống người.

D: Có máy móc hoặc bất cứ thứ gì trong phòng để hỗ trợ việc này không?

J: Có, nó giống như thủy tinh thạch anh. Và có những hòn đá, nhưng loại đá dễ uốn. Ý tôi là giống như cao su. Ta có thể uốn cong nó và thao tác. Đá được sử dụng trong nội thất của căn phòng.

D: Viên đá có phải là một phần của máy móc không?

J: Không. Nó chỉ được dùng để đặt trong phòng thôi. Thay vì chúng ta có những bức tường được sơn màu thì họ dùng đá dễ uốn để trang trí.

D: Vậy thạch anh là phần của thứ gì đó mà họ đang sử dụng.

J: Vâng, họ có thạch anh ở khắp mọi nơi. Các tinh thể thạch anh lớn và nhiều màu sắc khác nhau. Và tôi thấy một bảng điều khiển với các viên thạch anh. Và rồi ánh sáng phát ra từ các cụm thạch anh như những ngôi sao trên trần nhà.

D: Có ai vận hành máy móc không?

J: Họ làm việc đó bằng trí óc nhưng họ hút các viên thạch anh.

D: Tôi không biết anh có thể tiếp cận với kiến thức này không nhưng, khi họ thay đổi con vật thành nửa người nửa vật, nó có ảnh hưởng đến con vật theo cách nào không? Cách nó nghĩ và hoạt động?

J: Chà, con vật ghét việc này vì nó bị đau. Rất đau.

D: Ý tôi là điều này có làm cho con vật có thêm các đặc điểm của con người không?

J: Có, chúng có nhiều đặc điểm của con người hơn mặc dù không thực sự là những phẩm chất tốt

D: Tôi đã tự hỏi điều này sẽ ảnh hưởng như thế nào đến sinh lực, tinh thần bên trong con vật.

J: Lý do họ thấy có thể thử nghiệm trên những con vật này, là vì chúng là dạng sống thấp hơn, và họ có sinh lực vượt trội hơn. Thái độ của họ đối với thế giới động vật là “Chúng tôi vượt trội hơn nên chúng tôi có thể làm bất cứ điều gì chúng tôi muốn”.

D: Nhưng chẳng phải điều này sẽ làm cho con vật bớt mặc cảm hơn sao?

J: Họ không cố gắng giúp phát triển các con vật. Họ không nghĩ các con vật có linh hồn. Họ có linh hồn và họ nghĩ họ có thể làm bất cứ điều gì họ muốn vì họ là thần. Họ là các vị thần. Họ có thể làm nhiều thứ. Họ có thể tạo ra và tái cấu trúc khuôn mặt con chó đó để nó trông giống như con người.

D: Nhưng không có mục đích gì đúng không? Chỉ để đưa ra đấu trường và cho chúng giết chóc lẫn nhau.

J: Không, họ sử dụng một số sinh vật này để làm nô lệ. Họ tin rằng chúng thuộc dạng sống thấp nên không sao.

D: Họ chỉ muốn chúng trông giống con người hơn. Giống như họ đang chơi trò chơi.

J: (Cau mày) Tôi không nghĩ họ đang chơi trò chơi. Họ không phải là những người tử tế. Tôi không thích họ.

D: Chà, tôi không muốn gây khó chịu cho anh khi anh thấy những thứ như vậy.

J: Ô, thật đau đớn khi thấy những con vật tội nghiệp này giết chóc lẫn nhau. Nhưng chúng luôn đau đớn vì cấu trúc cơ thể của chúng đã bị xáo trộn.

D: Có vẻ như nó đi ngược lại quy luật của vũ trụ, môi trường khi làm điều như vậy.

J: Đó là lý do tại sao Atlantis bị phá hủy. Người Atlantis được mô tả là những người hoàn hảo. Có thể họ đã làm chủ hoặc hoàn thiện nghệ thuật biến đổi gen. Không còn thách thức nào nữa. Nên họ mạo hiểm với việc thay đổi và kết hợp gen của họ với động vật. Đó là một thử thách mới trong những cuộc phiêu lưu.

D: Anh có thấy bất cứ thứ gì khác mà một người có thể làm với tâm trí của họ không? Có thể không phải kiểu hủy diệt đó mà các năng lực khác mà họ có?

J: Có. (Thở hân hên). Họ có thể khiến một người đạt cực khoái rất dễ dàng chỉ cần nghĩ về nó. (Anh ấy thấy điều này khá thú vị). Đó là những điều họ thích làm, chào hỏi, nói chuyện và yêu nhau. (Cười lớn). Đó là một trò chơi mà họ chơi. Họ có thể ảnh hưởng đến những sinh vật khác trên hành tinh. Họ có đầu óc siêu việt và họ nghĩ họ là giỏi nhất, và mọi thứ là để phục vụ họ. Kết quả là họ coi thường những dạng sống thấp hơn. Đó là lý do tại sao họ thử nghiệm trên động vật như vậy.

D: Họ có sử dụng trí óc cho những thứ liên quan đến xây dựng không?

J: Ô, có. Họ có thể tạo ra các thành phố bằng năng lực trí óc. Họ có thể nâng vật nặng và dịch chuyển chúng.

D: Bay lên? Chà, đó là một đặc tính tích cực.

J: Họ tự cho mình là trung tâm. Tôi đoán đó là những gì tôi định nói. Mọi thứ phải nghe lời họ.

D: Tôi cũng quan tâm đến loại đá dễ uốn.

J: Đó là một loại đá mà họ dùng để xây dựng các thành phố, và những đường dốc điện.

D: Đá đó có xuất hiện trong tự nhiên giống như vậy không?

J: Tôi thực sự không biết. Tôi đang hỏi đây. Tôi đang được chỉ cho là đó là loại đá đã được xử lý bằng thí nghiệm trí óc, để có thể dễ uốn. Họ là những người rất, rất thông minh. Vậy mà họ lại coi khinh các dạng sống khác. (Dừng). Ô, thật kinh tởm! (Anh ấy ngắt lời một cách dứt khoát). Tôi không muốn ở đây! (Một biểu hiện của sự ghê tởm).

D: Được rồi. Tôi cũng không muốn anh ở lại. Anh có thể đi ra khỏi thành phố đó. Những người còn lại trên lục địa cũng sống ở những thành phố như thế hay ở trong các nhóm nhỏ?

Tôi đang cố gắng lôi anh ta ra khỏi thứ gì đó gây khó chịu khi chứng kiến.

J: Không, một số người đang sống ở vùng nông thôn. Họ sống trong những ngôi nhà đẹp và họ có những khu vườn đẹp. (Ngạc nhiên). Không có côn trùng như chúng ta có. Tôi để ý là họ không có côn trùng. Họ có thể ở ngoài và không có côn trùng làm phiền họ.

D: Anh có biết tại sao không?

J: (Ngạc nhiên) Họ đã tạo ra nhiều loài côn trùng độc hại trong các thí nghiệm của họ. Tôi không thích chúng. Họ cũng ăn thịt đồng loại. Tôi thấy bữa tiệc mà họ đang ăn một người khác.

D: Anh có nghĩ đó là một con vật không?

J: Không, không phải là một con vật. Họ bắt một người đàn ông và ăn anh ta. Đây là bên ngoài thành phố. Có một bữa tiệc. Họ đi đến sân bay. Và họ bắt một người trong những người ở đó và nấu chín và ăn thịt anh ta.

D: Ôi Chúa ơi! (Tôi muốn đổi chủ đề). Chà, còn những con côn trùng độc hại thì sao? Anh nói rằng họ đã làm những thí nghiệm?

J: Vâng. Đây là lý do tại sao Atlantis phải sụp đổ vì họ đang lạm dụng sinh lực. Họ làm điều đó để sáng tạo. Tôi có cảm giác họ không phải là những người tốt. Tôi không muốn ở đây. Tôi muốn đi khỏi đây.

D: Được rồi. Nếu nó khiến anh phiền não, anh không nên ở đó nữa.

J: Tôi muốn đi chỗ khác. Bà thấy đây, họ có thái độ sống kiêu ngạo thực sự. Rằng họ là Đấng tối cao, và tất cả những thứ khác là để phục vụ cho lợi ích của họ. Họ không coi trọng sinh lực. Đó là lý do tại sao họ bị phá hủy.

D: Tôi trân trọng những gì anh phải chứng kiến và kể cho tôi nghe. Tôi không muốn làm phiền anh.

J: Thứ làm phiền tôi là việc ăn thịt đồng loại. Thật vô nghĩa. Và tôi đoán đây là lý do tại sao chúng ta vẫn còn ăn thịt đồng loại trên thế giới. Nhưng họ đang làm điều rất vô nghĩa với sự thúc đẩy của thời điểm này.

D: Nếu anh không thấy thoải mái ở đó, ta nên rời khỏi phòng xem?

J: Nó trông không rời. Tôi luôn nghĩ rằng người Atlantis là những người tử tế có năng lượng cao và những thứ như vậy. Và không phải. Họ tiến bộ, đúng, nhưng họ rất, rất là kiêu ngạo và không tôn trọng những dạng sống thấp hơn. Đó là những điều mà tôi không hiểu. Họ thật vô lý. Họ biến đổi những con vật và khiến chúng đau đớn và họ làm điều đó chỉ vì họ muốn.

D: Có thể là họ chán.

J: Có vẻ giống như khi họ bắt người đàn ông này. Nhóm người này đi đến sân bay và bắt người đàn ông kiểu thổ dân này. Giống như chúng ta đi đến New Guinea bây giờ.

D: Vậy họ có người bản xứ trong thời gian đó.

J: Đúng. Và họ đến nơi của người bản xứ để bắt anh ta và nấu anh ta rồi ăn thịt anh ta. Và tôi nghĩ điều đó thật là vô lý.

D: Có lẽ mọi thứ tiên bộ quá nên họ thấy chán. Và đây là những môn thể thao mà họ thích và thấy giải trí.

J: Có thể. Tôi đoán họ nghĩ thế.

D: Tâm trí của họ đã phát triển đến mức không còn gì thách thức họ được nữa, nên họ muốn thử các thứ khác.

J: Người thủ thư đang nói chuyện với tôi, phần lớn người trên Trái Đất nghĩ rằng người Atlantis là một nhóm người có năng lượng cao. Nhưng tại sao lục địa của họ lại bị phá hủy? Đó là vì họ đã sử dụng sai sinh lực và họ phải bị phá hủy.

D: Điều đó có ý nghĩa hơn rất nhiều so với một số điều khác mà ta đã từng nghe.

Đã có thêm thông tin trong một chuyến thăm khác đến phòng xem của Thư viện.

J: Tôi đang đi vào Thư viện. Tôi đang ở chỗ người giám hộ của thư viện. Anh ta nói, “Tôi ở đây để phục vụ và giúp đỡ anh”. Và tôi đang được hỏi, “Yêu cầu của tôi là gì?”

D: Trước khi chúng ta hỏi về thông tin của Atlantis và được cho xem phòng xem. Và nó thật đáng lo. Chúng tôi muốn tìm một số thông tin liên quan đến sức mạnh tích cực của họ nếu có thể.

J: Vâng. Anh ta nói hãy vào phòng xem. Anh ấy bối rối vì anh ấy nghĩ những thông tin chúng ta cần là sự sụp đổ của Atlantis và tại sao nó lại sụp đổ.

D: Chúng ta sẽ xem nó vào lúc khác.

J: Anh ta nói rằng đây là lý do tại sao thông tin gây nhiều cho phương tiện, vì nó là một trong các lý do dẫn đến sự sụp đổ. Anh ta nói về cảm giác công bằng. Và khi một người sử dụng sự tiêu cực của một người khác quá mạnh sẽ thu hút sự tiêu cực. Và đây là khi mà cuối cùng nền văn minh Atlantis sụp đổ.

D: Mặc dù rất đáng sợ nhưng chúng ta cảm ơn anh ấy đã cung cấp thông tin. Lần này chúng ta muốn xem bất cứ thứ gì về khả năng chữa bệnh của họ thời đó, để xem họ đã đạt được những đỉnh cao nào với những loại năng lực đó.

J: Anh ta cho tôi xem căn phòng thạch anh tuyệt đẹp này. Có hàng ngàn viên thạch anh khắp căn phòng. Gần giống như những tấm kính mờ nhưng chúng đều được làm từ thạch anh mà họ sản xuất. Họ trộn một loại keo mà họ đã khám phá ra, với cát, và tạo ra những viên thạch anh hoàn hảo nhất. Nhưng có một thiết bị đặc biệt. Gần như trông giống sinh học. Anh ấy đang cho tôi xem khu vực tuyệt vời này với các ánh sáng màu khác nhau. Có màu xanh lá cây, xanh dương, đỏ, tím, vàng, cam và trắng. Và mỗi màu này đại diện cho một bộ phận khác nhau cần chữa lành. Màu trắng là để chữa lành thể phách (etheric body) và thể vía (astral body). Màu xanh lá là để chữa lành cơ thể vật lý. Màu xanh lam để chữa lành cơ thể cảm xúc. Màu đỏ là để chữa lành nhân quả. Đây là tất cả các thể khác nhau của con người. Ngồi vào trong những tia màu này, trong sự hài hòa và trình tự của chúng, người ta sẽ được chữa lành khỏi bất kỳ vấn đề nào bên trong. Ngoài ra còn có các thiết bị thạch anh được sắp xếp theo các mẫu khác nhau xung quanh một tấm phản mà ta nằm lên. Nó giống như một loại bàn đá nhưng rất thoải mái. Có một lớp vải mỏng nhưng rất bền bọc lên. Giống như một trong những chiếc chăn thời đại không gian có màu kim loại bạc. Nhưng nó khác vì có cảm giác như bọt khi ta nằm lên. Chiếc giường này di chuyển bên dưới những màu sắc khác nhau này. Và các màu sắc phải theo đúng trình tự. Nếu thực hiện không đúng trình tự, nó có thể gây ra bệnh tật, vì vậy phải theo một trình tự nhất định. Nhưng anh ta vẫn chưa cho tôi xem trình tự. Anh ta nói nó không quan trọng lúc này. Anh ta nói đây là phòng bệnh cao cấp nhất ở Atlantis và được dùng để chữa bệnh cho những người thuộc tầng lớp quý tộc hoặc chính phủ cầm quyền ưu tú.

D: Không phải cho người bình thường.

J: Không. Anh ta nói họ có những nơi tương tự cho người bình thường. Nhưng đây giống như một bệnh viện cho giới thượng lưu giống như ở đất nước và thời đại của bà.

D: Vậy các bệnh đơn lẻ không cần được điều trị?

J: Việc chữa lành cho toàn bộ cơ thể phải được điều trị. Không chỉ cơ thể vật chất mà cả tinh cảm, tinh thần, tất cả những điều này cần phải được chữa lành.

D: Nếu ta bị thương hoặc bị ốm thì không được xem là một triệu chứng riêng biệt.

J: Không. Việc này chủ yếu là để hỗ trợ phát triển tâm linh và chữa lành những sai sót trong quá khứ và những thứ như vậy. Nó giống như một kiểu trị liệu tâm lý. Anh ấy chỉ cho tôi các khu vực mà người ta gắn xương gãy hoặc những thứ thuộc bản chất này. Và theo một cách nào đó

nó giống như các phòng mổ thông thường của chúng ta, ngoại trừ việc họ đang sử dụng các dụng cụ như thạch anh tinh chế và mài sắc để đạt đến độ hoàn hảo như dao cạo.

D: Anh nói loại công cụ mà anh nhìn thấy trong phòng, để chữa lành các cơ thể khác nhau, gần như là sinh học. Ý anh là gì?

J: Vì nó trông sống động! Giống như nó đang sống. Nó là một thiết bị dạng máy tính nhưng giống như thứ gì đó thuộc về thực vật. Vì nó giống như có thể lớn lên và mở rộng ra, giống một cái cây có thể lớn lên. Và nó có màu xanh lục nhạt. Nhưng nó cũng có một bộ phận hiển thị bằng thạch anh lỏng giống như thứ gì đó trong tạp chí khoa học viễn tưởng. Nhưng có vẻ như nó có thể tự phát triển và sinh sôi.

D: Ai sẽ quyết định việc người nào được điều trị trong phòng này?

J: Con người thời đó rất ý thức. Đây là trung tâm nơi mà một người sẽ đến sau khi chào tạm biệt một mối quan hệ thân thiết. Đây là quá trình chữa lành cho nhiều thứ. Buồn. Họ là những người tiên bộ cao vào thời điểm này và biết về cơ bản các thao tác và động cơ của họ. Người ta không phán xét lẫn nhau.

Khi tôi đang tập hợp thông tin của cuốn sách này lại vào năm 2001 tôi đã có một mẫu tin nhỏ được cung cấp trong một phiên ở Memphis. Một phụ nữ đã mô tả một cỗ máy tần số được sử dụng ở Atlantis, sử dụng ánh sáng để điều chỉnh tần số nhằm đưa cơ thể vào trạng thái hài hòa để chữa bệnh. Nó được vận hành bởi trí óc con người và năng lượng thuần túy. Nó có thật và nó hiệu quả. Nhưng sau một thời gian, nó không được sử dụng nữa vì các nhà khoa học đã phát triển một loại máy khác mà họ cho là có hiệu quả hơn. Họ thích sử dụng các cỗ máy thạch anh mạnh hơn, nhưng làm biến dạng năng lượng. Các tinh thể được đựng trong hộp với một số loại chất lỏng. Ánh sáng chiếu qua các hộp tạo ra sức mạnh từ tâm trí của nhiều người trong phòng. Nó bị biến chất thành việc sử dụng sai mục đích (đặc biệt là tình dục) và tạo ra các hiệu ứng méo mó.

Khi người Atlantis biết thêm về việc sử dụng năng lượng và kiến thức của họ mở rộng hơn họ đã bị cuốn hút bởi việc sử dụng năng lượng. Họ đã khám phá ra những cách mới để thử nghiệm và kiểm soát nó. Họ đã lạc hướng trong việc sử dụng chúng cho những mục đích tích cực trong cuộc sống của họ như để chữa lành hay cân bằng. Khi năng lượng (được nhân lên bởi nhiều người tập trung và tăng sức mạnh) được sử dụng cho mục đích tiêu cực, nó bị lạc hướng và bị bóp méo thành hủy diệt. Nó trở nên mạnh mẽ đến nỗi tự điều khiển được. Và đây là một trong các lý do dẫn đến sự hủy diệt của Atlantis.

Chúng tôi tiếp tục có thêm thông tin khi trở lại với Thư viện.

J: Người giám hộ hỏi, chủ đề nào bà muốn thảo luận?

D: Chúng tôi vẫn quan tâm đến Atlantis. Tôi muốn hỏi một vài câu về thời của Atlantis, bất cứ khi nào họ hạnh phúc, trước khi nó sụp đổ. Khi nó ở đỉnh cao. Chúng tôi muốn biết điều gì đó

về cuộc sống gia đình của người dân trong thời kỳ tốt đẹp của Atlantis. Anh có thấy điều đó không?

J: Có, anh ta đang cho tôi xem những bức ảnh về Atlantis.

D: Họ có các gia đình riêng lẻ và cấu trúc gia đình chứ?

J: Vâng, họ đã có các gia đình riêng. Các gia đình thực sự có kết nối với nhau. Con người sống trong một thời gian rất dài, vì vậy có rất nhiều người. Một gia đình có thể lấp đầy cả một thị trấn. Hoặc không phải là một thị trấn nhưng giống như vậy ở thời đại của chúng ta. Họ liên kết với nhau và mỗi thành viên trong gia đình đều rất quan trọng. Họ đều có các kỹ năng và kỹ thuật khác nhau để giúp đỡ lẫn nhau. Về cơ bản, mặc dù họ không sống kiểu cộng đồng như chúng ta hiện nay. Mọi người đều có không gian riêng, nhưng họ đều gặp nhau vào những thời điểm khác nhau để ăn uống, nói chuyện và những điều tương tự. Ngay cả vợ chồng cũng có phòng riêng hoặc khu vực riêng. Nhà của họ rộng rãi, có nhiều phòng cho mọi thành viên trong gia đình, và tất cả đều thông nhau như các sân trong. Tôi thấy sân và những người khác nhau. Tất cả đều kết nối nhưng cũng rất riêng biệt. Và tôi thấy những người già đang làm việc với trẻ em, và những người già này đã hàng trăm tuổi. Không chỉ là một trăm mà là hàng trăm tuổi. Và họ dường như thích làm việc với trẻ con. Và tôi thấy những người đó đang làm những việc khác nhau. Có những người đang thiền. Có những người đang làm các thí nghiệm khoa học và những thứ kiểu như vậy. Và họ đều có cảm giác về không gian riêng giống như phòng của họ nơi họ làm việc của họ. Ý thức về cá nhân là rất quan trọng với họ.

D: Và anh nói là họ đến ăn cùng nhau?

J: Vâng, họ đến với nhau nhiều lần để giải trí và ăn uống và nhảy múa và hát hò. Họ có các nhóm hoạt động với gia đình. Có những kỳ nghỉ và những thứ như thế nhưng cơ bản thì mọi người đều sống khá riêng biệt.

D: Vậy còn nghệ thuật và âm nhạc và những thứ như thế?

J: Ô, vâng, họ có nghệ thuật tuyệt đẹp. Họ trộn các thạch anh trong đất với sơn, nên mọi thứ đều có khả năng phát sáng. Và những bức tranh có phong cách như hình xoắn ốc trong đó. Những vòng xoắn ốc nhỏ đã khiến chúng thật sự nổi bật. Và họ cũng có những nơi để sử dụng thạch anh cho âm nhạc. Nó giống như một số loại máy móc quay các tinh thể thành sợi xoắn ốc. Nó đi như thế này. (Chuyển động tay hình xoắn ốc). Và chúng là những loại nhạc cụ có dây. Họ lấy thạch anh và quay...không giống các loại thạch anh mà chúng ta có bây giờ, kiểu thạch anh đá. Ban đầu chúng là như vậy nhưng chúng đã bị đột biến trong các phòng thí nghiệm trên khắp các lục địa. Và họ quay chúng thành mức độ giống như một sợi dây xoắn ốc. Và sợi dây xoắn ốc này đã được sử dụng như một nhạc cụ như ghi ta của chúng ta hay thứ gì đó tương tự. Có nhiều loại nhạc cụ trông rất khác nhau. Có nhạc cụ dây. Có sáo. Và có những thứ được tạo ra từ những thứ dài không lồ như thạch anh. Tất cả đều được làm từ một loại vật liệu là thạch anh. Họ chơi ở những khu vực đặc biệt để tạo tiếng vang. Nó thực sự giúp mở trái tim và cơ bắp của họ vì âm nhạc quá đẹp. Rất thư giãn và thoải mái tinh thần. Làm cho ta cảm thấy bình yên. Và mọi người nhảy múa và ca hát. Và nhiều người quần hoa quanh người. Và đó là cách họ nhảy

với những dây và hoa, quán lấy chúng. Không giống kiểu La Mã hay Hy Lạp cổ đại. Thực tế mọi người đều mặc những bộ quần áo sắc màu với đỏ và xanh lam, xanh lá cây và vàng. Và họ đang nhảy múa với những bông hoa và vòng hoa. Đó là sự kết hợp giữa âm nhạc tổng hợp và âm nhạc cổ điển. Các âm thanh rất giống nhau nhưng rất trong sáng. Không tổng hợp, không có phản hồi. Họ sử dụng nhạc trong các nghi lễ. Trong các nhà thờ -không phải nhà thờ, đền thờ mà họ đã có. Và về nghệ thuật. Nghệ thuật ở khắp mọi nơi. Mọi thứ đều được sơn vẽ rất đẹp. Giống như sơn lót. Sơn mà họ sử dụng giống như một chất rắn hơn là một chất lỏng. Một số sơn trên các thứ kiểu canvas và một số thì trên tường. Và các thứ khác được khắc một phần vào tường và sau đó được tô màu.

D: Anh có thấy loại nguồn sáng mà họ sử dụng trong nhà không?

J: Có những năng lượng từ tinh thể đá dễ uốn. Nó tỏa ra khắp mọi nơi vì vậy lúc nào cũng sáng. Nhưng họ dùng tay di chuyển lên xuống để làm cho ánh sáng rực rỡ hơn hoặc tối đi. Khi ngủ, để tạo sự yên tĩnh cho căn phòng, họ đặt tay xuống để phòng tối đi. (Tay anh di chuyển xuống từ từ). Về phía tường. Và sự rung động của chúng là nguyên nhân khiến bức tường trở nên tối tăm. Mọi thứ được kiểm soát bởi năng lượng của họ.

D: Còn về thói quan nấu nước hoặc ăn uống của họ.

J: Họ có những khu vực vườn lớn. Và họ có những sinh vật kỳ lạ chăm sóc tất cả những việc đó. Chúng làm việc trên các cánh đồng và các khu vườn. Chúng trông như những nhân mã và tiên cá và dê. Và thực phẩm được đưa vào bếp và được chế biến bởi những sinh vật này. Chúng làm tất cả các công việc trồng trọt, thu hoạch và hái quả. Và chúng được trả bằng thực phẩm. Hầu hết người dân Atlantis đều yêu quý chúng, giống như những nông dân yêu quý ngựa của họ và chăm sóc chúng rất chu đáo. Những sinh vật kỳ lạ này được đối xử như những con vật nhân từ. Vậy ở một số vùng của lục địa, các sinh vật này đã được tạo ra và được tôn trọng.

D: Tôi tò mò về những sinh vật đó. Họ đến từ đâu?

J: Chúng được tạo ra cho mục đích đó. Chúng đã được biến đổi gen.

D: Anh nói có cả tiên cá?

J: Đúng vậy, các tiên cá xuống nước và mang về những giỏ cá. Mọi người đến và họ cười và họ hát và vuốt ve những sinh vật này, hôn và ôm chúng, cho chúng biết rằng chúng được yêu thương và biết ơn về những gì chúng đang làm. Và các sinh vật này chuẩn bị thức ăn. Không phải tiên cá. Tiên cá ở lại dưới hồ vì cô ấy là loại nửa người nửa cá. Trong khi những nhân mã nhỏ nhắn mang về vô số giỏ thức ăn và trái cây và những thứ từ tự nhiên trong các cỗ xe, chúng mang vào nhà bếp trung tâm. Và có một sinh vật có phần trên là cơ thể người với các bàn chân dê. Và có một kiểu nhà bếp không khí, bếp không giống như bếp của chúng ta hiện nay. Dù nó có tủ để cất giữ đồ đạc. Nhưng về cơ bản, thực phẩm không được nấu nhiều vì chúng được chế biến sống, như trái cây được cắt lát hoặc gọt vỏ. Cá và những thứ như vậy được nấu chín rất nhanh. Có nhiều khu vực khác nhau. Giống như một loại lò vi sóng nhưng không phải lò vi sóng. Nó giống như một buồng thạch anh để bỏ những thức ăn cần nấu chín vào như cá. Tôi

không thấy thịt. Tôi chỉ thấy cá và các động vật giáp xác như sò điệp và trai và những thứ tương tự. Và chúng chỉ được nấu chín đến mức vừa phải. Và sau đó họ ăn.

D: Có phải những sinh vật này được tạo ra để làm người hầu?

J: Vâng, chúng được tạo ra để làm người hầu cho con người. Nhưng chúng được yêu thương. Khi một con bị thương hoặc thứ gì như vậy, cả gia đình tập trung lại để tiếp thêm sức mạnh cho con vật bị thương đó. Chúng bị đối xử như người hầu nhưng được yêu thương. Giống như chúng ta đối xử với chó mèo, thể hiện tình yêu thương và chăm sóc chúng. Họ rất biết ơn những gì con vật này làm vì chúng được coi là giống động vật hơn con người. Các bộ phận cơ thể giống động vật hơn nhưng về cơ bản thì mặt giống con người.

D: Còn về hành vi hoặc trí tuệ của chúng?

J: Ồ chúng có thể nói chuyện và được hướng dẫn. Chúng biết nhiều thứ đơn giản nhưng không giống con người.

D: Chúng không thông minh như con người dù chúng trông giống một phần con người.

J: Chúng trông không thô thiển hay thứ gì tương tự. Chúng trông rất tự nhiên và được chăm sóc cẩn thận. Và chúng được trân trọng, và được yêu thương. Tôi thấy một người hầu dọn đĩa trái cây. Và người phụ nữ nhận lấy và hôn và xoa đầu nó vì ở vùng đầu có ít sừng. Và cô ấy xoa cặp sừng đó như thế này (cử động tay) và cô ấy nói, “Ồ cô thật tuyệt. Nhìn này, thật tuyệt. Trông nó rất đẹp. Mọi người sẽ thích nó. Và tại sao tất cả không ra đây và...” Và chúng đều ra và chúng đều được yêu thương bởi cả gia đình. Chúng được đối xử như một vật cưng yêu quý.

D: Những sinh vật này có thể sinh sản hay là duy nhất?

J: Không, chúng không thể sinh sản. Người ta mua chúng. Mỗi con là một cá thể, nhưng được bán trên thị trường đại chúng. Có những nơi họ đến mua những sinh vật này để chúng phục vụ họ.

Sau khi tỉnh dậy, John đã mô tả sinh vật trong bếp, là thứ cuối cùng mà anh ấy nhớ được. Nó có một khuôn mặt vừa giống bò vừa giống người. Như thể một người có cái mũi của một con bò và cặp sừng nhỏ mọc lên khỏi đầu. Nó đang mặc một bộ quần áo kiểu yếm che phần trên của cơ thể vì đó có vẻ là nữ.

Phil: Thạch anh có nhiều công dụng hơn những gì chúng ta biết ngày nay. Những điều chưa biết còn nhiều hơn những điều đã biết. Tuy nhiên, khi mức độ nhận thức của bà tăng lên để chấp nhận và thích ứng được với những thực tại này, thì các ứng dụng sẽ hiện ra. Có thể thấy thạch anh ở một dạng nào đó đã phóng đại và cường hóa năng lượng của con người. Chúng tôi thấy ở đây việc diễn dịch ra rất khó vì khái niệm năng lượng thực sự khó hiểu. Tuy nhiên, sự kết hợp của các năng lượng, cả con người và không phải con người là hoàn toàn có thể được và dễ dàng thực hiện với các tinh thể này. Chúng được sử dụng để làm chất pha trộn và phân tách, tùy vào hướng của năng lượng được cung cấp bởi người hoặc nhóm người sử dụng hoặc kiểm soát tinh

thể này. Chúng là một bộ lọc, có tác dụng theo nhiều cách khác nhau, chỉ bị giới hạn bởi trí tưởng tượng của những người sử dụng chúng.

D: Khi anh nói về một viên đá lọc các tia vũ trụ, mục đích của việc cần lọc các tia vũ trụ là để làm gì?

P: Để lọc và lựa chọn, để tách biệt hoặc gộp lại. Có bốn lý do hoặc mục đích cụ thể. Các năng lượng cụ thể là phù hợp nhất. Mục đích là để lọc hoặc lựa chọn. Tập trung vào việc lựa chọn hoặc cô đọng các năng lượng vào một khu vực duy nhất. Các loại đá khác nhau có thể sử dụng cho từng loại năng lượng hoặc loại đá đặc biệt có thể sử dụng cho cả hai tùy vào mục đích. Các năng lượng vũ trụ là một nguồn năng lượng rất mạnh, còn nguyên sơ, mà hành tinh này vẫn chưa khám phá ra — nguồn năng lượng thô dồi dào mạnh hơn hàng triệu lần so với bất kỳ nguyên liệu thô nào trên hành tinh này.

D: Vấn đề là có thể khám phá ra hay không.

P: Vấn đề là nâng cao ý thức để chấp nhận khái niệm và đồng thời mài giũa trách nhiệm để sử dụng nó. Năng lượng này đã từng phổ biến trên hành tinh này, nhưng vì thiếu trách nhiệm, kiến thức về nó đã biến mất.

D: Đó là vào thời của Atlantis?

P: Chính xác. Mất nhiều kiến thức vào thời điểm đó. Có nhiều sự lạm dụng với nhiều loại và dạng năng lượng khác nhau trong thời điểm người Atlantis. Vì ban đầu có sự hiểu biết về những năng lượng cấu thành vật chất. Sau đó đã có sự lạm dụng những hiểu biết này về những dạng năng lượng này.

Clara cũng nhận được thông tin từ một nơi nghe rất giống với Hành tinh Ba ngọn núi (Planet of the Three Spires) của Phil. Câu chuyện của cô ấy cũng là về một hành tinh với cấu trúc giống hình chóp kỳ lạ, và thông tin được chứa đựng trong toàn bộ hành tinh, giống như các thành phần của nó là một kho kiến thức. Nó cũng được mô tả giống như Phil. Clara cũng có tình cảm với nơi đây như là “nhà” giống Phil. Câu chuyện hoàn chỉnh về cách cô định vị nơi này đã được kể trước đó trong cuốn sách này.

D: Cô có thể nói cho tôi bất cứ điều gì về Atlantis? Đó có phải là một phần câu chuyện?

C: Atlantis bị chìm xuống biển.

D: Tôi muốn biết về nó trước khi nó chìm xuống biển. Đó là kiểu nền văn minh nào?

C: Rất tinh vi. Rất xanh. Công nghệ rất tiên bộ, vượt xa Trái Đất ngày nay.

D: Nền văn minh này tồn tại lâu không?

C: Một thời gian rất dài.

D: Cô có thể kể cho tôi một số tiến bộ công nghệ của họ không?

C: Họ có khả năng dịch chuyển và chuyển năng lượng thông qua thời gian và không gian theo cách tinh vi hơn nhiều so với công nghệ — bà nói thế nào nhỉ? — tiến bộ ngày nay. (Khó giải thích). Hừm, bà dùng từ gì để mô tả máy móc tiên tiến? Giống như máy tính và các thiết bị liên lạc. Thiết bị này rất nhanh. Nó thực hiện từng phút một. Thậm chí đến mức một số thông tin được thực hiện ở mức độ ngoại cảm.

D: Máy đó hoặc máy tính đó hoạt động như thế nào?

C: Nó hoạt động nhờ vào năng lượng mặt trời. Mọi thứ được thực hiện nhờ vào mặt trời. Mặt trời trung tâm vĩ đại.

D: Vậy họ không có điện như chúng ta ngày nay?

C: Có ở một thời điểm. Nhưng gần như những năm sau mọi thứ được vận hành bởi mặt trời trung tâm vĩ đại.

D: Đó có phải là Mặt trời mà chúng ta biết ở trên bầu trời hay cái gì khác?

C: Mặt trời mà bà biết.

D: Thiết bị đó có giống với những thứ chúng ta có ngày nay không?

C: Tinh vi hơn nhiều. Ta có những tấm pin mặt trời khổng lồ, và thiết bị năng lượng mặt trời lớn hơn nhiều so với những gì đã được dùng ở thời Atlantis. Thiết bị của họ tiến bộ để sử dụng theo cách hiệu quả hơn và không chiếm nhiều chỗ. Công nghệ của họ hòa hợp hơn với mặt trời trung tâm, nơi tỏa ra năng lượng. Chúng được kết nối với sức mạnh lớn hơn. Chúng được kết nối với các vì sao, và với sức mạnh từ các vì sao khác.

John đã nói rằng họ cũng biết cách sử dụng sức mạnh của mặt trăng.

Bartholomew cũng đề cập đến việc người cổ đại có kiến thức này.

C: Họ liên lạc với các sinh vật từ các hành tinh khác hoặc từ các vì sao khác. Và họ trao đổi thông tin thông qua liên lạc về những công nghệ mà họ sử dụng trong máy móc, máy tính và những tiến bộ khác.

D: Vậy những sinh vật khác từ các ngôi sao đã giúp họ?

C: Vâng. Đó là một nỗ lực hợp tác.

D: Tôi đã được kể rằng các nhà khoa học đã phát triển sức mạnh của trí óc để họ đạt được một số kết quả như vậy.

C: Chính xác. Trong quá trình phát triển tư duy, họ bắt đầu mở ra mọi khả năng, rằng thực sự có những sinh vật trên các hành tinh khác, và họ đã tiếp xúc một cách không giới hạn. Rồi họ có khả năng đó, bằng việc bỏ lối suy nghĩ hạn chế, cảm nhận và tin tưởng, để tiếp nhận các thông tin đến từ vũ trụ khác và từ các hành tinh khác. Và những hành tinh đó cung cấp thông tin cho họ theo cách trở nên rất thần giao cách cảm. Họ giao tiếp từ tâm trí đến tâm trí mà không cần liên lạc tâm xa như đường dây điện thoại. Và do đó, họ đã sử dụng khả năng ngoại cảm và nâng cao khả năng đó bằng cách giao tiếp với nhiều hành tinh. Việc này trở thành một cộng đồng toàn cầu chứ không tập trung một khu vực như của loài người.

D: Họ đã có thể hoàn thiện nhiều việc hơn. Ý cô là vậy? (Vâng). Tôi đã nghe nói rằng Atlantis không chỉ là một quốc gia mà còn là toàn bộ thế giới vào thời điểm đó.

C: Đó là thế giới được biết đến vào thời Atlantis tồn tại.

D: Có phải tất cả các phần trên thế giới được biết đến này đều tiên bộ không?

C: Không. Không phải tất cả. Có những khu vực còn sơ khai, nơi mà con người không mở tư duy để liên lạc. Toàn bộ hành tinh không được nâng lên mức cao hơn của tần số rung động. Có một số nơi và khu vực đông dân cư đã chọn cách không mở tư duy và chấp nhận một cách sống mới. Vì vậy họ trở thành những gì bà thường gọi là bị ruồng bỏ. Họ là những người không tin rằng có thể vượt qua được giới hạn của mình. Những người mà đã chọn sống một cuộc sống giới hạn, đã sống ở khu vực khác trên hành tinh đó. Trong khi đó những người mở rộng trái tim và tư duy của họ thì có một cách sống không giới hạn, bay bổng và tiến bộ. Và họ giao tiếp với tất cả các hành tinh.

D: Cứ như thể họ không có cùng điểm chung với nhau.

C: Chính xác.

D: Cô có thấy cộng đồng khoa học tiên tiến hơn sống ở đâu liên quan đến thế giới ngày nay không? Tôi biết thế giới đã thay đổi rất nhiều.

C: Thế giới đã thay đổi rất lớn. Thế giới đã biết vào thời gian đó gồm một khu vực mà bây giờ ta gọi là Đại Tây Dương.

D: Có bất kỳ tàn tích nào của nền văn minh đó để lại mà nhân loại có thể tìm thấy được không?

C: Chỉ ở mức thể phách (etheric).

D: Vậy không thể tìm được ở mức vật chất?

C: Thời điểm này nếu có khả năng con người mở rộng tư duy đủ để tin tưởng thực sự, một cách có ý thức, rằng có thể tìm thấy. Thì sẽ tìm thấy.

D: Một số người nghĩ rằng họ đã nhìn thấy những thứ dưới nước có thể là tàn tích của các thành phố, con đường và tòa nhà.

C: Không đúng. Những gì họ đang thấy là tàn tích của các nền văn minh mới hơn, từ thời Atlantis.

D: Tôi cũng được kể rằng các nhà khoa học Atlantis đã đạt đến mức họ làm các thí nghiệm vật lý. Cô có thấy điều gì giống như vậy không?

C: Thí nghiệm vật lý nào?

D: Di truyền hay những thứ như thế?

C: Mọi thứ đang trải nghiệm trên hành tinh này đều được thực hiện trong thời kỳ Atlantis. Tuy nhiên, nó đã được thực hiện nhiều thế kỷ trước khi Atlantis sụp đổ. Về mặt di truyền, họ đã nhân bản động vật. Nhưng họ thấy rằng đây không phải là điều thích hợp. Vì nó đã can thiệp vào ADN của con người, và con người có thể phải chịu đựng nhiều nếu họ tiếp tục. Nên họ đã dừng lại.

Vậy việc thí nghiệm di truyền được thực hiện bên cạnh việc sử dụng trí óc để tác động lên vật chất. Tôi không biết cái nào đến trước, hay cả hai đều diễn ra cùng một lúc.

Có vẻ như sự tò mò của họ không có giới hạn. Một dự âm từ quá khứ được lặp lại trong thời điểm hiện tại của chúng ta.

D: Đó chỉ là một thử nghiệm hay có một mục đích?

C: Đó là một thử nghiệm. Mục đích của họ là để xem có thể thực hiện được hay không. Và khi họ phát hiện ra rằng nó có thể thực hiện được, họ đã gặp nhiều khó khăn rắc rối với kết quả. Không như họ mong muốn, và vì vậy tốt nhất cho những người đưa ra quyết định là họ nên ngừng làm điều đó.

D: Họ đã gặp phải những vấn đề gì?

C: Hình dáng xuất hiện không giống con người. Và có nhiều thí nghiệm — nói thế nào nhỉ? — giao phối? (Cô ấy đặt câu hỏi về từ này). Nhân bản chéo? Trộn lẫn. Và kết quả giống động vật hơn. Nó đảo ngược quá trình tiến hóa. Và bệnh tật xảy ra. Đây không phải là mục đích của hành tinh. Nên họ đã quyết định, tốt nhất cho hành tinh, là dừng lại. Dừng lại hoặc nó sẽ hủy diệt loài người.

D: Nghe có vẻ rất quyết liệt.

C: Rất quyết liệt. Rất là quyết liệt.

D: Nhưng thay vì chỉ thực hiện các nhân bản chính xác, họ bắt đầu trộn lẫn AND, các gen, chỉ để xem điều gì xảy ra? Ý cô là vậy?

C: Vâng. Tò mò. Thí nghiệm. Hãy làm thử và xem nó sẽ ra cái gì. Hãy làm thử và xem điều gì sẽ xảy ra. Trong thế giới thực vật, họ đã tạo ra các giống lai của các loại cây, loại rau khác nhau

và họ nghĩ, “Chà, chúng tôi đã thành công với việc này. Tại sao lại không làm điều này với con người?”. Vì vậy họ bắt đầu thử. Và nó trở thành, “Ồ, chà, hãy xem bây giờ chúng ta có thể làm gì với cái này, cái này và cái này”. Và nó đã trở thành một thảm họa lớn.

D: Vậy khi họ bắt đầu nhân bản và trộn lẫn các gen khác nhau, cô nói nó trở nên giống động vật hơn là con người?

C: Cứ như thể họ đang đảo ngược quá trình tiến hóa. Nhưng nó trở nên rất kỳ cục và độc ác.

D: Vậy họ bắt đầu có được những sự kết hợp không như ý.

C: Và chưa từng có trước đây.

D: Nhưng rõ ràng là chúng đã sống sót. Chúng đã sống.

C: Chúng đã sống một thời gian. Và chúng đã rơi vào trạng thái mà bà gọi là “điên rồ”. Và sự hủy diệt xảy ra, bởi vì chúng trở nên giống như những con quái vật.

D: Tại sao chúng trở nên điên rồ? Ý cô là vì chúng không phát triển theo một quá trình bình thường dẫn đến ảnh hưởng tâm trí của sinh vật?

C: Một phần. Nhưng một phần là sự pha trộn giữa di truyền của động vật và con người. Và vì vậy chúng trở thành một thứ đồ chơi cho các nhà khoa học. Để xem chúng có thể đi đâu và làm gì. Bây giờ họ trở thành thánh, và tạo ra những thứ mà họ muốn. Điều này chưa từng có trước đây. Và thảm họa ngự trị.

D: Nhưng cô cũng nói là bệnh tật đã phát sinh.

C: Các căn bệnh chưa từng biết đến trước đây đã phát sinh.

D: Chúng đến bằng cách nào?

C: Vì sự pha trộn gen. Trộn thứ bị bệnh với thứ tốt. Và đó là ... (Gặp khó khăn khi tìm từ ngữ). Thứ mà bà gọi là “cơ thể lạ” với loài người. Đó có thể là động vật hoặc bất cứ thứ gì của bất cứ loài nào. Đó là điều họ đã làm. Và do đó nếu một phần tử AND từ một sợi, hoặc một chủng loài, có một số loại bệnh, sẽ được đưa vào toàn bộ, và tạo ra một dòng bệnh hoàn toàn mới.

Đây có thể là một loại bệnh trên cơ thể vật chủ đã mang và không bị phát bệnh vì có cơ chế miễn dịch. Nhưng khi bị nhân bản chéo thì bệnh này bị đánh thức.

C: Căn bệnh này sẽ biến đổi và sau đó biến đổi thành một thứ khác. Và nếu một căn bệnh được đưa vào một sợi AND, và một căn bệnh khác cũng được đưa vào, sự kết hợp sẽ tạo ra một thứ có thể rất hủy diệt.

D: Vậy không chỉ cơ thể và ngoại hình vật chất và tư duy của những sinh vật này bị biến đổi mà bất cứ thứ gì — ý tôi là — như vi khuẩn, phân tử, cũng bị biến đổi và hình thành các căn bệnh khác nhau. (Vâng). Đã phát triển theo những cách chưa từng xảy ra trước đó.

C: Chính xác. Và nó lớn đến mức họ phải dừng tất cả các thí nghiệm, vì họ thấy nó tràn lan ra. Và nó có thể hủy diệt toàn bộ loài người

Vào những năm 1997, việc nhân bản chính thức một con cừu ở Anh đã được công bố. Sau phiên làm việc vào tháng 8 năm 1997, các nhà chức trách đã công khai thảo luận về sự nguy hiểm của nhân bản và tính đạo đức. Từ nghiên cứu của mình, tôi đã phát hiện ra rằng nhân bản con người đã từng được hoàn thiện. Có nhiều điều mà công chúng nói chung không nhận thức được. Có vẻ như mẫu thông tin đầu tiên đang bị loại bỏ (đặc biệt là với thông báo gần đây về việc nhân bản thành công khi [họ hàng gần nhất của chúng ta]) vì vậy chúng ta sẽ quen với nó khi có thông báo chính thức về việc nhân bản người.

Các nhà khoa học cho biết họ có thể nhân bản động vật và đưa gen người vào để tạo ra thịt ngon hơn và tạo ra một con vật tốt hơn. Gần đây, họ cũng bắt đầu đưa gen người vào những con lợn đặc biệt để nội tạng của chúng có thể cấy ghép được cho các ca của người.

Nếu con lợn hiến tặng có một số gen người thì cơ thể người chủ sẽ không từ chối nội tạng, vì thường thì cơ thể ta sẽ loại bỏ bất cứ thứ gì không phải của con người hoặc không tương thích. Một nhà khoa học đã đưa ra ý kiến phản đối rằng việc đưa và trộn gen người với gen động vật có thể tạo ra những căn bệnh lạ và sẽ bắt đầu lây từ động vật sang người. Ví dụ, con lợn mắc các bệnh riêng mà khi xử lý hoặc ăn thịt nó thì không bị lây. Nhưng các nhà khoa học lo lắng khi nội tạng được hiến tặng sẽ trở thành một bộ phận vĩnh viễn trong cơ thể người và máu chảy liên tục qua đó, thì điều gì sẽ xảy ra. Nó có thể mang mầm mống những căn bệnh này lây lan khắp hệ thống của vật chủ và biến đổi thành những căn bệnh không xác định. Quá nhiều mối quan tâm nên chương trình tạm thời bị dừng lại cho đến khi có thể nghiên cứu thêm.

Giống như lịch sử đang lặp lại. Nhân loại đang mắc phải những sai lầm giống như chúng ta từng gặp trong thời đại của Atlantis. Có thể đó là lý do tại sao thông tin này xuất hiện vào thời điểm này trong lịch sử của chúng ta. Một hồi chuông cảnh báo từ quá khứ.

D: Vậy các mầm bệnh không chỉ xảy ra trong các thí nghiệm di truyền. Nó bắt đầu lây lan sang các cộng đồng khác của loài người.

C: Nó được giới hạn trong di truyền học. Nhưng các nhà khoa học đã thấy rằng họ có nên tiếp tục hay không. Vì những sinh vật đó sau đó sẽ hòa nhập vào các cộng đồng khác. Và sau đó căn bệnh sẽ lây truyền khắp các nền văn minh. Và các quyền lực nói rằng không thể cho phép điều này xảy ra. Vì vậy nó đã bị phá hủy.

D: Những sinh vật được tạo ra, chúng vô sinh hay chúng có thể sinh sản?

C: Chúng không thể tự sinh sản. Chúng chỉ đơn giản là “vô tính” và không có cơ quan sinh sản.

D: Họ đã sử dụng những sinh vật này làm gì, từ ban đầu, trước khi nó vượt khỏi tầm kiểm soát? Họ có mục đích gì không?

C: Mục đích bắt đầu thí nghiệm này đơn giản là để xem có thể làm được hay không và nó đã đi quá giới hạn.

D: Và họ không sử dụng những sinh vật này để làm gì cả?

C: Những gì các sinh vật này có thể làm là họ đã dạy chúng như những người máy. Chúng hoạt động như những người máy nghe theo mệnh lệnh của các nhà khoa học. Chúng trở thành trợ lý của họ, hoặc bạn chơi cùng cho những người khác. Chúng được tạo ra để trở thành quản gia, người chần cừ, hoặc bất cứ thứ gì. Khi họ thấy rằng, “Chà, chúng ta nên có mục đích cho việc tạo ra chúng”.

Đây có phải là những tội tởm hiển lành mà John đã từng thấy?

C: Và rồi họ nghĩ, “Chà, tuyệt thật. Vậy chúng ta sẽ gộp tất cả những gen này với những loài động vật khác, để xem ra được thứ gì”. Và sau đó hỗn loạn đã xảy ra.

D: Vậy lý do chính để dừng thí nghiệm là họ sợ nó sẽ vượt khỏi tầm tay và dịch bệnh sẽ lây lan?

C: Đó là lý do duy nhất. Vì họ có thể thấy rằng cả nền văn minh sẽ bị hủy diệt hoàn toàn. Vì vậy thay vào đó họ hủy diệt hết các sinh vật đã được tạo ra.

D: Và cô nói rằng “nhân vật quyền lực” là những người đã bảo họ là họ phải làm điều đó. Ý cô là ai?

C: Chính phủ.

D: Vậy họ biết việc các nhà khoa học đang làm.

C: Vâng. Họ tán thành cho đến khi họ thấy việc này không thể tiếp tục. Nếu không tất cả nền văn minh sẽ bị hủy diệt.

D: Nó có thể lan rộng ra các cộng đồng khác mà ít nhiều cô gọi là “bị ruồng bỏ” không?

C: Ồ, có. Ồ, có.

C: Yes. It is possible. It did.

D: Vậy sau đó họ đã quay các sinh vật mà họ đã tạo ra và giết chúng?

C: Vâng, họ đã làm vậy. Không phải ô ạt, nhưng theo một cách rất yên tĩnh và tinh tế như một cách tự nhiên. Để cộng đồng nói chung sẽ không bị hoảng sợ hoặc rơi vào tình trạng hoảng loạn. Vì vậy nó được giữ trong tầm kiểm soát. Công chúng nói chung không nhận thức được

một số sinh vật kỳ dị xuất hiện từ các thí nghiệm. Giống như cách mà chính phủ của bà che dấu rất nhiều điều với công chúng. Đó là cách đã hoạt động ở thời Atlantis.

D: Tôi thường nghi ngờ rằng nhiều truyền thuyết về người nửa người nửa động vật có thể xuất phát từ thời gian đó. Có đúng không?

C: Vâng, có thể chứ. Đã là thế..

D: Vậy những sinh vật này, nửa người nửa động vật không tồn tại sau thời của Atlantis? (Không) Vậy các truyền thuyết đã đến từ lâu như vậy?

C: Vâng. Chúng có nguồn gốc từ thời Atlantis.

D: Vào thời của người La Mã, Hy Lạp và Ai Cập, cô có nghe những câu chuyện tương tự như vậy không. Vậy có sự xuất hiện của họ trên cơ sở thực tế nhưng là ở thời gian rất xa trước đó. Đúng không?

C: Rất lâu trước thời kỳ Ai Cập và La Mã được hình thành.

D: Nhưng đó là những phần của ký ức, và họ biến chúng thành huyền thoại.

C: Vâng, chính xác. Câu chuyện đã được lưu truyền nên nó là ký ức của nhiều ý thức.

D: Tôi đã luôn tin rằng trên thực tế, truyền thuyết đều dựa vào các cơ sở nào đó nếu ta lùi về quá khứ đủ xa.

C: Tất cả các câu chuyện đều thế. Nếu không có căn cứ thì từ đâu chúng trở thành huyền thoại? Một khi đã là huyền thoại, thì mỗi người lại muốn thêm một chút bí ẩn và sự rục rờ của riêng họ vào câu chuyện, biến nó thành câu chuyện huyền thoại vĩ đại hơn và nhiều màu sắc hơn.

D: Nhưng tất cả đều phải bắt đầu từ đâu đó.

C: Luôn có sự khởi đầu.

D: Có thứ gì khác nữa mà các nhà khoa học từng làm và sau đó bị yêu cầu phải dừng lại không?

C: Đó là chuyện lớn nhất. Đó là điều quan trọng nhất mà bà đã hỏi và có vẻ thích hợp để đề cập vào lúc này.

D: Vì chúng ta đang bắt đầu chạm vào cùng một lĩnh vực. (Vâng). Tôi đã được kể rằng vào thời đại của chúng ta, ngày nay ở thế kỷ XX, có những nhà khoa học đang thử nghiệm tương tự. Cô có nghe gì về điều này không?

C: Đó là sự thật. Đó là sự thật. Họ đang ở giai đoạn đầu chơi với di truyền học. Và khi công chúng biết nhiều hơn, sẽ có một đợt nổi dậy. Nói rằng, “Điều đó là phi tự nhiên. Hãy để mọi thứ như vậy”.

D: Tôi thường nghi ngờ rằng họ đã đi xa hơn những gì họ đang cho mọi người biết.

C: Đúng. Họ sẽ thả từng phần thông tin nhỏ ở đây rồi ở kia. Và giống như trong thời đại Atlantis, thông tin bị che giấu. Trong thời đại ngày nay như bà thấy, họ đang cho phép rò rỉ thông tin ra ngoài. Chỉ đủ để công chúng không trở nên hoảng hốt. Và khi có đủ thông tin bị rò rỉ có chủ đích, bởi một số người từ bên trong, thì công chúng sẽ đứng dậy và nói, “Chúng ta không thể để chuyện này xảy ra. Nó không được xảy ra. Vì nó sẽ hủy diệt loài người như chúng ta biết”.

D: Lịch sử sẽ lặp lại.

C: Vâng. Nhưng nhờ thông tin liên lạc trong thời đại của bà, nhiều người sẽ nhận thức được nhanh hơn bằng cách nhận thông tin liên tục cùng lúc. Nếu họ biết những thí nghiệm này có thể hủy diệt thế giới, họ sẽ lên tiếng.

D: Các nhà khoa học ở thế kỷ XX đã bắt đầu kết hợp AND của các loài khác nhau chưa?

C: Rồi. Rất bí mật.

D: Cô có thể kể cho tôi nghe về điều đó? Tôi muốn biết chúng ta đã đi xa tới đâu. Tôi biết đây là một chủ đề khó chịu.

C: (Thở dài) Vào lúc này nói về chủ đề đó không thích hợp.

Chuyện này cũng xảy ra khi tôi muốn tìm hiểu sâu hơn trong Những Người Giám Hộ (The Custodians). Người ngoài hành tinh cho tôi biết nhiều thông tin nhưng có một số thông tin họ không tiết lộ, chủ yếu là vì ảnh hưởng của nó đến phương tiện (cơ thể của thân chủ) mà nó đang truyền tải. Nếu điều này xảy ra tôi cũng không thể ghi đề lên những chỉ thị này vì tôi cũng không muốn.

D: Được rồi. Nhưng tôi đã được kể rằng những người ngoài Trái Đất đang giúp chính phủ của chúng ta trong những thí nghiệm như vậy. Có đúng không? (Có) Họ có chấp nhận những gì đang xảy ra không?

C: Những gì người ngoài Trái Đất đang làm chỉ đơn giản là kiểm soát và giữ nó ở mức độ mà loài người sẽ không tự hủy diệt.

D: Bởi vì họ, nhiều hay ít, biết việc này sẽ xảy ra như thế nào đúng không?

C: Có, họ biết.

D: Tôi tự hỏi liệu các nhà khoa học loài người sẽ lắng nghe họ hay họ đã làm theo cách của họ?

C: Chúng tôi có nhiều cách để các nhà khoa học con người biết về những giới hạn.

D: Và tôi cho rằng những thí nghiệm này đang được thực hiện ở những nơi bí mật.

C: Vâng. Trên khắp hành tinh. Nhưng ít nhiều chúng tôi đang giúp giám sát để nó không hủy diệt Trái Đất.

D: Cô có nghĩ các nhà khoa học sẽ khiến mọi chuyện đi khỏi tầm kiểm soát?

C: Có thể lắm. Đây là hành tinh của tự do chọn lựa mà. (Cô ấy có vẻ không thoải mái).

D: Được rồi. Cô luôn bảo tôi khi nào thì cô không thể cung cấp thêm thông tin nữa và tôi tôn trọng điều đó. Trở lại với Atlantis, cô có thể kể cho tôi điều gì đã xảy ra lúc phá hủy không? Nó có phải là một sự kiện đã lên đến đỉnh điểm khiến nó chìm xuống không?

C: Tôi không thể nói điều đó hôm nay.

D: Tại sao?

C: Chưa phải là thời điểm thích hợp để nói về chuyện gì đã xảy ra. Có thể, trong tương lai, sẽ có lúc thông tin này được tiết lộ.

D: Được rồi. Nhưng sau khi sụp đổ thì có ai còn sống sót không?

C: Có nhiều thiệt hại về người thời điểm đó. Trái Đất đã được nối lại

D: Tôi tin vào việc gieo mầm, nên điều đó không làm tôi ngạc nhiên. Để tôi kể cô nghe về một lý thuyết mà tôi có và cô có thể cho tôi biết nó có đúng hay không. Tôi thường nghĩ rằng có thể có những người sống sót đã đến Ai Cập và Peru và những nơi khác trên thế giới

C: Trong thời gian của Atlantis, chúng tôi đã tiếp xúc với con người ở Atlantis. Và trong mỗi hợp tác này các sinh vật từ Atlantis đã đến thăm các ngôi sao khác. Và một số sinh vật từ Atlantis, những người đã đến các ngôi sao khác, đã giúp gieo mầm cho khu vực Ai Cập ngày nay, và các khu vực khác. Vì vậy thông tin và các ký ức về Atlantis vẫn được tiếp tục. Huyền thoại bắt đầu, và đã được truyền đi trong những người từ Atlantis, sống trên các ngôi sao khác, trở lại, như những cây con ở dạng vật chất.

D: Nhưng cây con, ý cô là...đã lớn. (Vâng). Vì tôi biết ngay từ ban đầu, sự sống khởi nguồn từ giai đoạn tế bào và được tiến hóa.

C: Vâng. Nhưng không phải vậy vào lúc này. Có thể nói những sinh vật đó đã đặt một chuyến nghỉ phép từ Atlantis đến các vì sao khác. Và khi Atlantis biến mất trên Trái Đất, những khu vực khác trỗi dậy, và các sinh vật này trở về Trái Đất để khởi đầu cuộc sống. Nhiều sự mô phỏng Trái Đất phải đến từ các hệ thống khác vì sự sống đã mất đi quá nhiều ở Trái Đất. Đơn giản là vì vụ nổ đã khiến hành tinh bị biến mất. Và đó là tất cả những gì tôi có thể nói về điều này. Có lẽ vào một thời điểm khác, nếu thích hợp, và hội đồng sẽ công bố thông tin đó, và chúng ta có thể cho phép điều này.

Những gì Clara nói về việc con người được đưa đến các vì sao khác và quay trở lại sau trận đại hồng thủy nghe rất giống với thông tin mà tôi nhận được, được kể ở phần sau trong cuốn sách

này. Đây là một kế hoạch khả thi để sơ tán một bộ phận nhân loại trong tương lai nếu cần. Rõ ràng nó đã xảy ra trong quá khứ, và có thể lịch sử sẽ lặp lại. Người ngoài hành tinh luôn nói rằng họ không để cho loài người bị hủy diệt. Quá nhiều thời gian và sức lực đã được đầu tư vào sự phát triển của chúng ta. Dù chúng ta không để ý đến họ thì họ cũng sẽ giúp chúng ta bất kể thế nào.

Tôi không lo lắng rằng Clara không thể cho tôi thông tin về sự hủy diệt của Atlantis vì tôi đã nhận được thông tin này từ các đối tượng khác. Tôi đã giữ tất cả những thông tin này trong hồ sơ của tôi nhiều năm cho đến khi tôi bắt đầu biên soạn cuốn sách này. Rồi tôi phát hiện ra rằng tôi thực sự có tất cả những gì tôi cần. Tôi đã thu thập từng mẩu từng mẩu thông tin trong nhiều năm.

Chúng tôi đã được cung cấp các manh mối rằng nền văn minh vĩ đại đã sụp đổ vì lạm dụng sức mạnh tư duy và nỗ lực để đi ngược lại cấu trúc đạo đức của vũ trụ bằng cách viết lại gen. Tuy nhiên tôi nghi ngờ rằng một thứ gì đó mạnh hơn đã can thiệp để tạo ra trận đại hồng thủy thực sự nhấn chìm Atlantis.

Thông tin này đến từ người thủ thư tại Thư viện tại cõi tinh thần.

D: Chúng ta có thể truy cập các hồ sơ về Atlantis lần nữa không? Tôi muốn biết về sự sụp đổ thật sự của Atlantis. Lần cuối anh ta đang nói với chúng ta về một số lý do nó bị hủy diệt, vì sự lạm dụng năng lực tư duy. Nhưng sự phá hủy thực tế diễn ra như thế nào? Anh ta có thể chỉ cho ta thấy bất cứ thứ gì về nó không?

J: Vâng, anh ấy đang cho tôi thấy những khe nứt sâu được tạo ra trên Trái Đất. Những vết nứt sâu, bởi những tinh thể này. Họ dùng năng lực thạch anh và truyền ánh sáng mặt trời vào lòng đất khiến nó bị áp lực. Và họ cũng cố gắng khai thác lõi nóng chảy của Trái Đất dẫn đến nhiều áp lực gây ra sự phá hủy cả hòn đảo. Họ đào sâu vào lõi nóng chảy. Và lõi nóng chảy đã nổ tung, và đó là lý do tại sao mọi thứ phát nổ.

D: Tại sao họ lại làm điều đó?

J: Họ đang tìm nguồn năng lượng khác, thay cho Mặt Trời.

D: Rồi họ sử dụng năng lượng Mặt Trời với thạch anh. Họ khoan vào lõi Trái Đất bằng cách nào?

J: Dùng sự tập trung cao độ và năng lực tư duy.

D: Họ đã phát triển tư duy của họ đến mức độ cao. (Vâng). Và rồi chuyện gì xảy ra? Anh nói họ tạo ra những khe nứt này trên Trái Đất từ cả hai nguồn, thạch anh và tư duy của họ?

J: Sao chổi cũng phần nào liên quan.

D: Anh ấy có biết tại sao không?

J: Không, anh ấy chỉ cho thấy là sao chổi đang ở trên bầu trời và báo trước rằng sự kiện này sẽ xảy ra. Các nhà khoa học đào sâu vào đá rắn đến mức lõi nóng chảy. Điều này gây ra một áp lực giải phóng rất lớn cho lõi Trái Đất. Nhưng nó cũng ảnh hưởng đến cả các hành tinh, và không chỉ các lục địa trên Trái Đất.

D: Ý anh là các hành tinh trong hệ mặt trời của chúng ta?

J: Đúng. Bởi vì điều này đã giải phóng rất nhiều năng lượng và đây là lý do tại sao Atlantis bị chìm.

D: Họ đang gây ra sự xáo trộn về những thứ mà họ không hiểu?

J: Họ không hiểu được sức mạnh đằng sau lõi nóng chảy.

D: Vậy sao chổi thực sự không liên quan đến chuyện này.

J: Không, nhưng có những người đang quan sát sự kiện này từ trên bầu trời.

D: Vậy chuyện gì đã xảy ra?

J: Nó đã gây ra các khe nứt. Và khiến cho lõi nóng chảy thoát ra, làm lệch thế giới, và đó là lý do tại sao nó bị chìm.

D: Giống một vụ phun trào núi lửa?

J: Vâng. Đó là một sự thay đổi của Trái Đất.

Sau khi tỉnh dậy John đã kể lại những gì anh còn nhớ được mà không được ghi lại trong băng. Như thường lệ, ký ức rõ ràng nhất là điều cuối cùng mà chúng tôi đã thảo luận.

J: Họ biết về chiêm tinh học. Họ làm chủ được nó. Các sao chổi đã xuất hiện cho họ cảnh báo rằng không nên tìm kiếm các nguồn năng lượng lung tung. Tuy nhiên họ vẫn tiếp tục đào sâu vào Trái Đất bằng cách sử dụng năng lực tư duy. Hãy tưởng tượng một mũi khoan đi sâu vào Trái Đất. Và khi nó chạm vào lõi nóng chảy, đã khiến một năng lượng khổng lồ được giải phóng. Điều đó đã gây nên những vụ phun trào núi lửa. Và giống như mọi thứ nổi lên trên bề mặt. Giống như các quả bóng nổi lên và vỡ tung lên bề mặt và sau đó...?

D: Tôi đã nghĩ nó giống như một ngọn núi lửa. nhưng rõ ràng nó còn mạnh hơn thế.

J: Ô, vâng, nó mạnh hơn nhiều. Họ không nhận ra rằng họ có thể nhận năng lượng lớn như thế.

D: Ý anh là để chặn nó lại?

J: Đúng, nó quá mạnh. Giống như một ngọn núi lửa, nhưng gấp cả triệu lần. Nó xé toạc cả hòn đảo. Anh ta đã rất miễn cưỡng khi kể cho tôi. Tôi nghĩ anh ta không muốn mọi người có ý tưởng này để làm lại một lần nữa.

D: Đã có những cuộc nói chuyện về việc đào sâu vào tâm Trái Đất.

J: Vâng. Anh ấy thực sự rất khó chịu khi nói về nó. Tôi đã có thể hỏi sâu hơn nhưng nó giống như là “chủ đề đã hoàn thành, hồ sơ đã đóng”. Chừng đó là đủ.

Nhiều thông tin được phát hiện trong các phiên làm việc với Phil khi anh ấy được cung cấp các kiến thức về lịch sử từ Hành tinh Ba ngọn núi.

D: Anh có thể thấy điều gì đã dẫn đến sự sụp đổ của Atlantis không?

P: Có nhiều yếu tố kể cả rõ ràng và không rõ ràng. Tuy nhiên, chúng tôi cảm thấy rằng yếu tố vật lý có thể giống với những gì bà đang hỏi. Sự sụp đổ gồm nhiều phần. Tuy nhiên, đau thương nhất là sự tàn phá của đất liền trong trận đại hồng thủy gây ra bởi núi lửa hoạt động. Phần lớn sự tàn phá này tăng lên bởi nhóm người thuộc giai cấp thống trị lúc bấy giờ. Con người đã được ban cho khả năng tự hủy diệt bằng cách sử dụng nhiều dạng năng lượng khác nhau. Có rất nhiều loại năng lượng khác nhau sẵn có. Và họ đơn giản là lạm dụng chúng đến nỗi những năng lượng này không còn hài hòa với hành tinh nữa.

D: Tôi băn khoăn không biết nguyên nhân là do hiện tượng tự nhiên hay do con người có một phần tác động đến sự phá hủy.

P: Phần lớn vụ sụp đổ là một hành động thiếu hiểu biết. Tuy nhiên, ở một mức độ nào đó, nhận thức về hậu quả đã có. Và những hậu quả đó đã bị bỏ qua để ủng hộ cái gọi là lợi ích tức thời của những hành động như vậy.

D: Nhưng anh nói họ sử dụng năng lượng và những loại năng lượng này là một phần nguyên nhân gây ra núi lửa phun và động đất?

P: Chính xác. Có những năng lượng thạch anh được tập trung để cắt các đường lực chính của Trái Đất. Có thể nói, chất keo giữ phần vỏ của Trái Đất đã bị cắt đứt. Và có sự bất hòa xảy ra dẫn đến sự phá hủy này. Và sau đó là trận đại hồng thủy.

D: Điều đó nghĩa là họ không mong đợi điều này xảy ra?

P: Có những người đã cảnh báo rằng những hành động như vậy sẽ gây ra phản ứng như vậy. Tuy nhiên, phần lớn những người đưa ra quyết định vào thời điểm đó đều mù quáng bởi ý thức của họ về việc không thể trả lời được các quy luật của tự nhiên và của Chúa. Và họ đã hành động theo cách gây ra sự hủy diệt.

D: Nói cách khác họ đang đùa với lửa.

P: Họ đang đùa với những thứ mà họ không nên làm. Không phải họ đang đùa với những thứ mà họ không nên có.

D: Vậy nó đã phản tác dụng và kết cục là phá hủy họ và thế giới của họ thời điểm đó.

P: Chính xác.

D: Tôi đã tự hỏi rằng nếu Atlantis là một nơi hoàn hảo và đang phát triển những khả năng to lớn như vậy thì điều gì đã dẫn nó đến thời điểm sụp đổ?

Brenda: Điều đã xảy ra là — thứ tốt nhất mà tôi biết — một thảm họa thiên nhiên không lường trước được. Và thảm họa này lan rộng đến nỗi kéo mọi thứ vào sự hỗn loạn. Có vẻ như điều chính đã xảy ra là, họ đang phát triển rất tốt và dường như có một nhóm nhỏ muốn có nhiều quyền lực hơn những gì họ nên có. Nhưng họ vẫn chưa thực sự phát triển bất kỳ sức mạnh to lớn nào. Cách mà Atlantis được định vị nằm trên hai mảng kiến tạo khác nhau. Và áp lực giữa hai mảng này đã đến mức xảy ra một trận động đất lớn. Ý tôi là, rất lớn, đến mức mặt đất tách ra, xuyên qua lớp vỏ, và magma và dung nham bắt đầu trào lên từ các khe nứt, không phải từ núi lửa mà là từ trận động đất lớn. Và rất ghê gớm nó ảnh hưởng đến toàn thế giới. Và nó khiến các tòa nhà ở cả hai lục địa sụp đổ. Nó phá hủy hoàn toàn Atlantis thành những mảnh vụn như chủ đề mà chúng ta đang bàn.

D: Tôi đã nghe một chuyện, và tôi không biết nó có đúng không. Rằng nhóm người muốn có quyền lực đã sử dụng viên thạch anh chính hoặc thứ gì đó và đây là một phần của nó.

B: Điều đó có lẽ đã góp phần vào sự dữ dội của trận động đất, bởi vì nó không ổn định và có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Và họ nghĩ rằng họ sẽ mày mò với những gì họ có thể làm, và khiến trận động đất trở nên tồi tệ hơn.

D: Vậy cô có thể thấy đó là lý do tại sao lục địa bị chìm xuống.

B: Không phải tất cả mọi thứ đều chìm. Nó chìm xuống nhưng trong nhiều thế kỷ sau đó, các con tàu không thể di chuyển trên đại dương do có các bãi bùn cản trở. Quá nông để các con tàu có thể di chuyển đi khắp nơi. Và khi các mảng tách rời nhau, các bãi bùn dần chìm xuống đủ sâu để các con tàu có thể đi qua mà không bị mắc cạn. Một số ghi chép về điều này đã xuất hiện trong biên niên sử hàng hải, rằng mọi người đã cố đi tới vì một cái gì đó không thể giải thích được.

Điều này có thể giải thích cho các bản đồ cũ và sự e ngại của các thủy thủ không muốn đi thuyền đi xa. Có rất nhiều câu chuyện kể về thời Columbus về những quái vật và những con tàu bị mất. Có thể đây là lý do đằng sau các truyền thuyết về những con tàu rơi ra ngoài rìa Trái Đất, vì khi chúng ra khơi và không quay trở lại, chúng thực sự đã rơi xuống. Những người ở nhà không thể biết họ có lẽ đã va vào bãi cạn và bị chìm hoặc mắc kẹt và chết đói.

Điều này cũng có thể giải thích cho truyền thuyết về Biển Sargasso hoặc Biển của những con tàu bị mất tích.

D: Khi xảy ra, nó có giống như con người ở trên đất liền bị chìm xuống?

B: Không, đó là sự nhầm lẫn và thảm họa, với đất đai rung chuyển như điên và các dòng dung nham chảy dài trên đường phố. Và nó rất kinh khủng và mọi người bỏ chạy ra biển và bơi ra biển để thoát khỏi dung nham và động đất. Và những người thoát ra biển thì bị chết đuối vì trận

động đất lúc đầu gây ra sóng thần dội vào lục địa từ hai phía. Sóng thần quét qua những gì còn sót lại của lục địa và phá hủy mọi thứ mà trước đó còn trụ lại được từ dòng dung nham và động đất.

Tôi muốn thảo luận về một trường hợp mà tôi đã gặp ở New Orleans năm 2000. Một người đàn ông hỏi quy về thời mà anh ta mô tả là Atlantis, nơi anh ta là thành viên của một nhóm các linh mục. Có một linh mục tối cao đang quản thúc họ, và họ đang sử dụng thạch anh để cố gắng chống lại những ảnh hưởng tiêu cực của một nhóm các nhà khoa học khác đang thống trị. Có vẻ như nhóm các nhà khoa học khác đang sử dụng sức mạnh tư duy và khả năng kiểm soát tư duy của họ theo những cách tiêu cực. Và họ cũng đang tiến hành các thí nghiệm theo những cách tiêu cực. Vì vậy nhóm linh mục này đang cố gắng chống lại sự tiêu cực bằng cách sử dụng thạch anh và hướng năng lượng để cố gắng chống lại các tác động tiêu cực được tạo ra. Nhưng các linh mục đang gặp vấn đề. Họ có một nhóm thạch anh và chúng phải được sắp xếp theo một thứ tự nhất định để tạo ra mức độ hiệu quả cao nhất, nhưng nó không hoạt động. Họ tiếp tục sắp xếp lại các viên thạch anh và sử dụng sức mạnh tư duy nhưng vẫn không thể hoạt động.

Mọi thứ trở nên tệ hơn và lục địa đang trải qua rất nhiều cơn địa chấn. Và họ biết rằng lục địa sẽ chìm. Tôi hỏi anh ấy làm sao họ biết chắc được, anh ấy nói vì những điều tiêu cực mà nhóm kia đang làm. Nó đang tạo ra sự mất cân bằng và việc mất cân bằng đã xảy ra quá nhiều. Điều này cùng với những thứ khác đang diễn ra đã tạo ra địa chấn. Và họ biết rằng lục địa, hòn đảo hay bất cứ thứ gì, Atlantis sẽ chìm. Vì vậy họ quyết định rời lục địa để đến một nơi khác.

Anh ta nói rằng họ lên tàu rời đi và mang theo cả nhóm của họ. Tôi đề nghị anh ta mô tả về những con tàu và chúng trông rất kỳ lạ. Anh ấy nói chúng giống như những cái bong bóng tròn lớn. Chúng khá lớn vì chúng có thể chứa được tới 50 người.

Khi họ đi trong nước, một nửa quả bóng nổi trên mặt nước và một nửa ở dưới. Một nửa ở trên thì trong và chúng ta có thể nhìn thấy được.

Người ta ở bên trong những quả bóng này và cấp năng lượng cho chúng nhờ thạch anh và sức mạnh tư duy. Họ mang theo thạch anh với họ, mỗi tàu đem một ít. Cả nhóm tập trung tư duy để tạo ra sức mạnh đẩy những con tàu bong bóng này vượt đại dương. Họ sẽ đến nơi mà sau này được gọi là Ai Cập.

Khi cả nhóm đến Ai Cập họ sử dụng thạch anh và xây dựng các khu để sinh sống. Họ không bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra với lục địa vì họ không gặp ai sống sót và ra đi. Có những nhóm người sống ở đó, những người bản địa trong khu vực không có năng lực tâm linh tiên bộ. Vì vậy họ thậm chí không tham gia với những người bản xứ. Họ ở lại với tư cách là một nhóm linh mục, tiếp tục công việc của họ với một nền văn minh hoàn toàn mới, họ sử dụng thạch anh và kiểm soát bằng tư duy. Họ dự định tiếp tục sử dụng tiên bộ khoa học của họ.

Đây là một ví dụ bất ngờ về những người sống sót đã có thể thoát khỏi thảm kịch và mang theo kiến thức tiên bộ. Họ hy vọng sẽ tạo ra một nền văn minh mới mà không bị đẩy đến những cực điểm của nền văn minh trước đó. Ai sẽ biết được bao nhiêu người đã trốn thoát và đi đến các lục địa khác. Đây sẽ là lời giải thích cho việc xây dựng các tượng đài và dinh thự mà các nhà

khoa học của chúng ta không thể giải thích được. Kiến thức đã có ở đó và có lẽ đã mất đi sau vài thế hệ. Khả năng này sẽ được khám phá trong chương tiếp theo.

Chương 7 Sự bí ẩn của các Kim tự tháp

Phil có thể tiếp cận thông qua Hành tinh Ba ngọn núi (Planet of the Three Spiers).

P: Kiến thức không có trên hành tinh, nhưng nó có thể tiếp cận bằng hệ thống thông tin trên hành tinh.

D: Một căn nhà trống, ý anh có phải là một cách nói không? Một hệ thống thông tin trao đổi?

P: Vâng, chính xác là như thế

D: Không phải là anh đã nói rằng các hồ sơ về quá khứ của Trái đất có thể tiếp cận từ nơi này sao?

P: Đúng rồi. Lịch sử ở đây. Lịch sử cũng ở khắp mọi nơi. Nó có sẵn cho tôi tại thời điểm này.

D: Có nhiều giả thuyết khác nhau đưa ra về cách xây dựng các kim tự tháp cổ đại ở Ai Cập. Chúng tôi có thể được chia sẻ một số thông tin về việc đó không?

P: Những cấu trúc này được xây dựng với sự hỗ trợ của lực nâng, hiện nay lực này đang được khám phá lại ở một số nơi trên Trái đất. Hành động di chuyển những viên đá này được thực hiện bằng năng lượng tư duy thuần túy. Việc đó có thể diễn ra vào ngày hôm nay, vào giờ này, hay tại thời điểm đó. Nó yêu cầu sự tập trung và tập trung cao độ. Một nhóm gồm năm đến bảy người mục sư đã được học về khoa học này và nhiều khoa học khác. Đây chỉ là một góc nhìn trong quá trình đào tạo của họ. Tri thức được chuyển giao từ Atlantis. Các kim tự tháp là một món quà tri thức từ Atlantis.

D: Chỉ có một cách duy nhất để nâng những hòn đá này lên đúng không?

P: Có một giai điệu hòa cùng với việc đó. Nó cũng là một trải nghiệm tôn giáo.

D: Tôi cũng nghe kể rằng một số kim tự tháp được xây dựng theo một cách khác

P: Thế giới có nhiều suy luận. Kiến thức luôn luôn không tồn tại theo cách một cái gì đó được xây dựng theo một cách, về mặt lý thuyết điều này phổ biến đối với nền văn minh thời đó. Điều này sẽ không bình thường với cách xây dựng chưa được biết tại thời điểm đó. Kim tự tháp được xây dựng bằng nhiều cách khác nhau. Một số cái phù hợp hơn so với những cái khác.

D: Một người khác kể với tôi rằng cô ấy đã thấy chúng được đúc, như chúng tôi đổ bê tông như ngày nay

P: Chúng tôi thấy chúng đã được khai thác, cắt xẻ và sau đó được nâng lên. Tuy nhiên, chúng tôi sẽ không nghi ngờ thông tin đó, vì chúng tôi không kiểm soát hết tất cả thông tin. Và điều này có thể hoàn toàn chính xác. Tuy nhiên, chúng tôi thấy những hòn đá quen thuộc đã được cắt xẻ và khai thác từ những nơi xa xôi và rồi chúng được vận chuyển bằng thần giao cách cảm. Vị mục sư sẽ di chuyển cùng những hòn đá trên phương tiện vận chuyển và sau đó chúng được dựng đặt lên tại điểm xác định trước. Công việc mang tính tinh thần hơn là thể chất.

D: Vậy chúng cũng được vận chuyển bằng lực nâng?

Tôi đang nói về việc vận chuyển những viên đá, nhưng Phil nghĩ tôi đang nói các mục sư cũng được bay lên.

P: Các mục sư được di chuyển theo cách thông thường hơn, như trong những xe ngựa, nhưng họ sẽ đi cùng các viên đá và giữ chúng trong tầm nhìn của mình, họ tập trung cao độ vào các viên đá để giữ chắc nó. Những viên đá được khai thác từ các mỏ và được di chuyển đến điểm tập trung, tất cả bằng lực nâng. Toàn bộ việc dựng lên được thực hiện nhờ lực nâng. Các năng lượng được lưu trữ để dùng và gia tăng trong những viên đá đó trong suốt quá trình nâng lên của chúng. Mỗi viên đá lưu trữ một phần nhỏ, và do đó, kim tự tháp chứa đựng nhiều năng lượng. Những viên đá hoạt động như những tinh thể ở chỗ chúng có thể lưu trữ năng lượng của con người cũng như nhiều năng lượng khác.

D: Anh có nhắc đến tiếng hát, âm nhạc. Phần đó có vai trò như thế nào?

P: Nó thể hiện tính chất vật lý của năng lượng đang được tập trung.

Khi tôi viết cuốn sách về Chúa Giêsu và những người Essene, tôi rất khó thu thập thông tin về những chủ đề đó, vì người Essene sống dưới thời mã hóa cực kỳ bí mật. Tôi đang cố gắng tìm hiểu xem họ có những phương pháp nào để bảo vệ họ khỏi kẻ thù. Điều tôi học được nhiều nhất là nó có liên quan đến âm thanh và không có vũ khí, vì chúng không cần thiết. Tôi cũng hỏi về việc xây dựng các kim tự tháp, nhưng tôi chỉ được nghe kể những câu chuyện và truyền thuyết về nền văn hóa của họ. Khi một đối tượng của tôi hỏi quy, họ bị ảnh hưởng rất nhiều bởi cấu trúc đạo đức của nhân cách vào thời gian đó. Vì vậy, đối tượng không thể tiết lộ bí mật.

Sau nhiều năm tôi làm việc với tài liệu này, một phụ nữ ở một bang của Hoa Kỳ đã cung cấp một số phần còn thiếu mà đối tượng ban đầu chưa làm được, vì những hạn chế tinh thần của anh ấy. Người phụ nữ này cũng đã từng là thành viên của cộng đồng Essene trong kiếp trước, tham gia vào việc giảng dạy những điều bí ẩn, và cũng cảm thấy yêu cầu cực kỳ bí mật. Bởi vì cô không đi vào trạng thái mộng du hoàn toàn, cô có thể giữ lại ký ức khi cô tỉnh lại. Cô cho biết ngay cả trong tình trạng tỉnh táo cũng rất khó để nói những điều này, vì cơ thể cô căng cứng và cô hóng có khép lại. Điều này thật ấn tượng về việc những hạn chế này đã đi vào tiềm thức trong cuộc đời đó như thế nào. Cô ấy hiểu một cách sáng suốt những lý do riêng tư của cộng đồng và sự cần thiết phải bảo vệ thông tin này, bởi vì nếu một số thông tin được chia sẻ ra ngoài và sử dụng không đúng cách, chúng có thể gây ra rất nhiều áp lực và tổn thất.

Cô ấy kể lại thông tin vẫn còn trong tâm trí tinh táo của mình, “Tôi nhìn thấy thung lũng này có khoảng một trăm hoặc hai trăm người đang ngồi thành hàng. Họ đang sử dụng âm thanh để nâng hòn đá sáng tạo khổng lồ và di chuyển nó đến nơi họ muốn. Âm thanh huyền bí, thánh thiện, nhưng đồng thời nó cũng mang âm hưởng đất trời. Tất cả là sự kết hợp của vũ trụ. Âm thanh không chỉ được tạo ra bởi giọng nói mà còn kèm theo một số loại sừng. (Cô ấy không biết phải gọi các nhạc cụ là gì vì chúng không giống với bất cứ thứ gì cô ấy đã thấy trong cuộc đời này.) Chúng rất dài, một số đoạn cong và một số đoạn thẳng. Họ tạo ra các đoạn nhạc rõ ràng và nó hòa âm. Âm thanh kết hợp không ngừng đến khi hoàn thành. Nói theo cách khác, không ai thở cùng một lúc, vì vậy âm thanh có thể liên tục. Số lượng người tham gia phụ thuộc vào công việc. Nhiều người tham gia vào khi quy mô càng khó hoặc càng lớn. “Lực nâng không phải là cách sử dụng duy nhất. Âm thanh có thể được sử dụng cho nhiều việc khác nhau. Có những âm điệu hoặc cao độ khác nhau có thể khiến con người năng lượng thấp bất tỉnh hoặc khiến họ hành xử một cách điên cuồng, tức giận hoặc dễ kích động. Và nó cũng có thể giết người bằng âm thanh, mặc dù nhà Essenes chưa bao giờ đi xa đến thế, vì việc khiến con người bất tỉnh cũng có cùng mục đích. Họ cũng có thể sử dụng âm thanh để làm cho mình vô hình. Nó liên quan đến sóng hài, một phương pháp tự nhiên để tìm ra phương trình toán học làm cho bất kỳ một đối tượng nào cũng được đánh dấu. Việc này có thể do một người thực hiện, nhưng với vô số người đang xướng lên thì phải nhiều người mới thực hiện được. “

Ngay lập tức, điều này gợi nhắc đến câu chuyện Kinh thánh của Joshua và Trận đánh của Jericho, âm thanh khiến các bức tường của thành phố sụp đổ. Người ta biết rằng âm thanh có khả năng làm những điều này, như một nốt nhạc nào đó có thể làm vỡ một chiếc ly pha lê. Và sự rung động của một nhóm binh lính đang bước đều hành có thể làm gãy một cây cầu.

Tôi tự hỏi tại sao vũ khí đầy quyền lực này không được sử dụng trong thời gian khi người La Mã tấn công và phá hủy Qumran, và bắt và tra tấn người Essenes. Đây là thời điểm các dòng Biển Chết được giấu trong những hang động để giữ an toàn. Có lẽ họ biết rằng đây là thời gian chấm dứt một kỷ nguyên? Họ có thể đã quên cách sử dụng phương pháp này, hoặc nó không được dạy? Chúng ta có thể sẽ không bao giờ biết. Về mọi mặt, những người cổ xưa đã biết về lực nâng nhờ âm thanh, điều này đã được lưu truyền qua nhiều thế hệ.

Tôi quay lại với những câu hỏi về các kim tự tháp

D: Có phải tất cả kim tự tháp được xây dựng theo cùng một cách?

P: Việc xây dựng các kim tự tháp ngày càng phức tạp và - khó có thể giải nghĩa được - nhưng sự tiến hóa từ đơn giản đến tinh tế hơn, đồng thời với sự hòa hợp của các mục sư trong tôn giáo của họ. Sự hòa hợp của các mục sư này cao lên tạo ra nhiều thành tựu hơn, khả thi hơn. Đây không phải là điều mà một người dân bình thường có thể làm được. Mất nhiều năm học tập và nỗ lực cao nhất để đạt được điều này. Đây là điều mà chỉ một số ít người được chọn có thể đạt được qua nhiều năm học tập.

D: Vậy con người ngày nay có thể học cách nâng lên này không?

P: Câu trả lời là có. Ai cũng có thể nhận được kiến thức này, không có sự hạn chế nào, về thể chất, tinh thần hoặc cảm xúc. Yếu tố quyết định là ở bản thân người đó, họ có muốn theo đuổi và cố gắng nỗ lực để học điều này hay không.

D: Năng lượng kỳ lạ trong các kim tự tháp mà người ta nói có thể giữ gìn những điều này như thế nào?

P: Năng lượng đơn giản là một năng lượng có thể tập trung vào cơ thể con người. Những năng lượng mà cơ thể con người không thể tập trung, sẽ không phù hợp với trải nghiệm của con người. Vì vậy, các kim tự tháp này không chứa loại năng lượng này vì con người lưu trữ năng lượng trong các kim tự tháp này không thể truyền năng lượng này vào chúng. Do đó, những kim tự tháp này chứa năng lượng đặc biệt đối với trải nghiệm của con người. Những người làm việc với pha lê biết rất rõ rằng vật liệu có thể được sạc bởi bất kỳ người nào tập trung năng lượng của mình vào nó. Các nguyên tắc tương tự áp dụng tại đây.

D: Tôi đã đọc được rằng có những lời nguyền giết người có đột nhập vào những kim tự tháp hoặc xâm phạm những nơi chôn cất của họ. Đây là sự thật hay chỉ là sự tưởng tượng của con người?

P: Đây không phải là thứ được gọi là lời nguyền, tại đây đang có những thực thể đang thực hiện việc báo thù. Điều này không đúng. Các kim tự tháp chứa đầy năng lượng của con người, nhiều hơn bất kỳ vật thể hoặc thiết bị nào hiện có trên Trái đất. Khi một người đi vào trong các kim tự tháp này, họ đi vào trường năng lượng tập trung của con người. Họ được ngâm và tắm mình trong nguồn năng lượng là một phần tính cách của những người truyền vào những hòn đá này. Lời nguyền, sự xui xẻo mà bạn nói đến, chỉ đơn thuần là biểu hiện của sự mất cân bằng ở những người không thể đối mặt với năng lượng này. Và do đó, những bi kịch này xảy ra với chính họ. Một người được đào tạo, nhận thức và cởi mở có thể đi vào các kim tự tháp này, và nhận được nhiều kiến thức được lưu trữ trong chính kim tự tháp. Nếu một người cởi mở và chấp nhận, thì đây là những nơi rất tâm linh. Một nơi tâm linh, nếu bạn muốn vậy.

D: Các kim tự tháp ở Nam Mỹ như thế nào? Chúng có được xây dựng giống như ở Ai Cập không?

P: Những kim tự tháp này của cùng một nhóm người di cư từ Atlantis trong thời gian bị phá hủy. Phương pháp được sử dụng là giống hệt nhau, vì đây là kiến thức phổ biến của Atlantis. Những ngôi đền này được sử dụng để thờ cúng. Nhiều năm trôi qua, các kim tự tháp từ kinh nghiệm người Atlantis nguyên thủy cho đến các kim tự tháp ở phía đông và phía tây này được xây dựng, và nhiều ý tưởng cũng đã phát triển theo các hướng khác nhau.

D: Nhưng nó giống nhau về nguyên tắc. Các kim tự tháp ở Mexico, chúng cũng được xây dựng bằng lực nâng phải không?

P: Nghệ thuật này đang dần mất đi và nhiều nền văn minh đã cố gắng sao chép kỹ thuật xây dựng này theo hình thức truyền thống hơn. Chúng tôi đang tìm kiếm kiến thức này, điều này

đường như chỉ ra rằng chúng được xây dựng theo hình thức truyền thống của cầu nổi và lao động chân tay.

D: Đó có phải là do kiến thức đã bị mất vào thời điểm đó?

P: Bởi vì thế hệ này chưa bao giờ nhận được kiến thức và mong muốn sao chép những cấu trúc mà họ đã nghe hoặc nhìn thấy. Có những kim tự tháp trên lục địa Atlantis. Tuy nhiên, chúng đang chìm xuống vào thời điểm này. Những kim tự tháp này được sắp đặt sẽ nổi lên một lần nữa, sau trận đại hồng thủy. Những kiến thức lưu trữ trong những kim tự tháp được chỉ định sẽ trởi dậy một lần nữa, sau trận đại hồng thủy. Kiến thức được lưu trữ trong các kim tự tháp này sẽ được chia sẻ cho thế hệ nền tảng, nhận thức mới về Trái đất hiện đang được phối hợp. Kiến thức này sẽ hỗ trợ trong quá trình tiến hóa của con người vào thời điểm đó.

D: Ý anh là gì về trận đại hồng thủy?

P: Đây là một thuật ngữ mở rộng được áp dụng cho nhiều sự thay đổi vật lý đang xảy ra và sẽ xảy ra trong mười tám năm theo niên đại tiếp theo trên hành tinh này. (Điều này đã được ghi lại vào năm 1985.) Chúng được nhóm vào thuật ngữ “đại hồng thủy”. Nó không được xem là một sự kiện lớn.

D: Anh có thể cho tôi biết ai đã xây dựng các Kim tự tháp Great ở Ai Cập, và tại sao? Và họ đã xây dựng chúng như thế nào?

P: Điều này đã được đưa ra trong nhiều kênh trước đây. Đây là một tượng đài cho những thành tựu hoặc đỉnh cao của sự thành công của nền văn minh trước đó cho các thế hệ tiếp theo. Một chặng đường dài đánh dấu thành tích của họ, một biểu tượng cho sự thành công của họ. Tóm tắt sự hiểu biết của họ về bản chất của thực tế. Thực tế là di tích này vẫn còn là một bí ẩn chỉ ra cho các thế hệ kế tiếp sự thiếu hiểu biết của họ. Tại thời điểm đỉnh cao này được hiểu, thì công nghệ của thế hệ đó sẽ đạt được mức độ nhận thức đủ để nhận được thông tin thành công, mà ít được đề cập trong kim tự tháp. Đó là một phép thử cho thế hệ đó. Những năng lượng cao hơn phụ trách việc truyền những năng lượng có thể nhận thức được rằng thế hệ trên hành tinh vào thời điểm đó đã đạt đến mức độ hiểu biết đầy đủ, rằng họ được cung cấp phần còn lại của thông tin. Cho đến khi Sự hiểu biết đầy đủ về kim tự tháp đạt được cho đến khi được tổ chức các phép truyền thông tin.

D: Tôi rất hứng thú với cách xây dựng những kim tự tháp này. Anh có thể nhìn thấy chúng không?

P: Bà có thể nhìn thấy chúng không? (Cười lớn) Nó đã được phỏng đoán thông qua các định luật hấp dẫn và lực đẩy điện từ của nhiều loại khác nhau, bao gồm cả việc sử dụng âm sắc và cộng hưởng tinh thần. Việc giải thích thêm sẽ là vô ích, vì mức độ hiểu biết của bà chưa đạt đến mức hiểu được điều mà chúng tôi sẽ cung cấp cho bà. Do đó, bà sẽ được cung cấp thông tin đầy đủ hơn khi bà nỗ lực nâng sự hiểu biết của mình đạt đến mức độ hiểu được những thực tại bậc cao này. Bà nên xây dựng nền móng của bà trước khi bà muốn xây dựng ngôi nhà.

D: Điều này có lý. Tôi nghe nói nó được thực hiện bởi âm nhạc. Điều đó có đi cùng với những gì anh đã nói về âm điệu không?

P: Âm nhạc theo nghĩa âm điệu, không theo nghĩa của bài hát.

D: Những âm điệu này có thể thực hiện được với các nhạc cụ điện tử ngày nay không? Chúng có khả năng tạo ra âm điệu mà chúng tôi không thể tạo ra trước đây.

P: Đây không phải theo nghĩa âm thanh đơn giản hay những rung động thực tế. Tuy nhiên những khái niệm thực tế, những âm điệu của năng lượng tinh thần. Sự cộng hưởng năng lượng tinh thần ở duy nhất một âm điệu - khái niệm về âm điệu - là năng lượng tinh thần không phải là tiếng ngẫu nhiên, như nhiều khái niệm về âm điệu ngày nay. Nhưng năng lượng tinh thần của họ có thể được tập trung để nó hòa nhịp vào cùng một âm điệu cụ thể. Không ồn ào hay đồng đều. Mặc dù nhiều hợp âm của năng lượng tinh thần có thể nhận thức sâu hơn về khái niệm của những âm điệu tinh thần. Sao cho những âm điệu tinh thần này tạo ra một năng lượng mạnh mẽ có khả năng chia đôi Trái đất, đó là một số lượng lớn người cùng tham gia vào một nỗ lực chung. Nó sẽ giống như sự hủy diệt của Atlantis một lần nữa.

D: Liệu điều này có giống với những gì chúng ta đã được biết về cách người ngoài Trái đất di chuyển tàu vũ trụ của họ không? Thông qua sự tập trung về tinh thần.

P: Chính xác

D: Nó cùng năng lượng?

P: Nó không cùng năng lượng. Nó cùng khái niệm, nhưng được thực hiện với hình thức khác.

D: Các kim tự tháp chỉ đóng vai trò là các di tích hay chúng thích hợp với nhu cầu năng lượng hữu ích trong tự nhiên?

P: Nó là một yếu tố phản ứng tâm lý của năng lượng trên hành tinh của bà. Một phần khích lệ những người trên hành tinh của bà cố gắng nâng cao trình độ nhận thức của họ đến mức mà kim tự tháp gây được những tiếng vang thông qua hành động của chính họ. Đó là một sự khích lệ, không đơn giản về những khái niệm, mà còn về những phản ứng. Năng lượng trên hành tinh của bà được mở rộng bằng cách điều chỉnh và cố gắng hiểu khái niệm thực tế của những kim tự tháp này.

D: Có đúng là các kim tự tháp cũng là một máy phát năng lượng cho các hành tinh khác, hoặc thậm chí các thiên hà khác?

P: Chính xác. Năng lượng truyền đến hành tinh của bà được tập trung bởi cấu trúc hình học, xa hơn so với khái niệm “hòa hợp” có thể tiếp cận. Tuy nhiên, khái niệm về sự hòa hợp hay hoàn hảo của hình vuông hay thậm chí là hình khối, sự cộng hưởng của sự hòa hợp này vượt ra ngoài thực tế ba chiều. Sự thật tuyệt đối có thể đạt đến các thực tế thấp hơn, vượt ra ngoài thực tế ba chiều của họ. Sự thật này sau đó được cảm nhận ở các nơi khác trong thiên hà của họ. Các dòng chảy năng lượng đến và đi từ hành tinh của họ được định hướng hoặc đồng nhất với sự thật này.

Sự thật giống như một bộ lọc phân cực. Những khái niệm phép loại suy này không đúng theo nghĩa mà họ hiểu, chúng không có cơ sở cho các mẫu số chung. Tuy nhiên, chúng tôi đang cố gắng đơn giản để giúp bà hiểu theo nghĩa mà bà có thể nhận thức được, dĩ nhiên sự thật không đơn giản là một điều tưởng tượng. Đó là một thực tế. Sự thật chân thực hơn nhiều so với tưởng tượng, và nó có thể được sử dụng. Khái niệm sự thật, theo định nghĩa của họ, chỉ đơn giản là tưởng tượng. Trong thực tế, quy luật nhân quả mà bạn gọi là “sự thật”. Sự thật này giống như một bộ lọc, hoặc thậm chí có thể là một gương phản chiếu. Nó nhiều đến mức họ có thể phản chiếu một chùm tia laze. Tia laser là ánh sáng kết hợp của một sóng dài nhất định hoặc quang phổ, phản xạ lại một tấm gương hoặc thiết bị địa chấn trên mặt trăng của bà. Sự tương tự ở đây là thiết bị phản chiếu trên mặt trăng của bà sẽ tương đương với kim tự tháp này. Và khái niệm hay dòng khái niệm của chân lý, chân lý phổ quát, phản ánh từ kim tự tháp này. Trên hành tinh của bà có gương phản chiếu sự thật cao hơn, kiến thức cao hơn. Như vậy, những người sẽ hướng ánh nhìn của họ về phía hành tinh của bạn, có thể thấy sự phản ánh của sự thật này. Vì vậy, một người trên hành tinh của bà đã ở đó tại thời điểm hoặc có gương phản chiếu mức độ sự thật cao hơn này. Một lần nữa, sự thật không chỉ là sự trừu tượng đơn giản.

D: Tôi nghĩ tôi có nhiều hơn câu trả lời hơn tôi dự định. (Cười)

P: Các kim tự tháp được sử dụng làm điểm quan sát. Sự sắp xếp của các ngôi sao có thể được tính toán bằng vị trí gần nhất của ngôi sao đánh dấu hoặc ngôi sao đánh dấu của đỉnh tam giác. Một số ngôi sao cụ thể được chỉ định vai trò là “ngôi sao đánh dấu”, và do đó, định vị bản thân cụ thể bởi một điểm trên kim tự tháp và nhìn lên đỉnh và từ đó hướng ra ngoài trời, người ta có thể tìm thấy ngôi sao đánh dấu hoặc vị trí của đỉnh sắp xếp với ngôi sao đánh dấu.

D: Họ đã sử dụng thông tin này để làm gì?

P: Nó cho phép lập biểu đồ của các tầng khí quyển cũng như lập bản đồ thời gian. Và do đó, ta có thể nói chính xác vị trí của một trong những sự biến chuyển của Trái đất quanh Mặt trời.

D: Tôi đang nghĩ đến những kim tự tháp ở Peru và Mexico. Các di tích được tạo bởi những hòn đá lớn. Trong thế kỷ 20, họ có khả năng dựng những hòn đá này không?

Clara: Không. Bà có. Bà không sử dụng nó.

D: (Cười thâm) Tôi đã được nghe về điều đó. Đó là sức mạnh của tâm trí mà ta không còn sử dụng sau đó.

C: Chính xác

D: Làm thế nào họ có thể tạo dựng lên những tượng đài đá lớn này?

C: Tôi hỏi bà một câu nhé. Đá này có nguồn gốc từ nơi đó?

D: Tôi nghĩ trong một số trường hợp là như vậy, nhưng trong những trường hợp khác, họ nói rằng chúng được vận chuyển từ nơi xa xôi.

C: Trên nhiều ngôi sao và hành tinh, ta đơn giản tạo ra một thứ nào đó thành hiện thực bằng năng lượng. Và đơn giản, những hòn đá được tạo ra. Nó có thể được tạo ra từ nơi này. Nhưng nếu chúng ta có khả năng tạo ra thần giao cách cảm, hoặc chỉ đơn giản hiện thực hóa bằng năng lượng thuần khiết, ta có thể vận chuyển nó từ bất kỳ nơi nào đến bất kỳ nơi khác. Nhưng các kim tự tháp vĩ đại được tạo ra hầu hết từ những thứ có nguồn gốc từ khu vực cụ thể đó. Vì vậy, nó có thể gây nhầm lẫn cho rất nhiều người, vì nó đã tồn tại qua nhiều thế kỷ. Nó đơn giản ra đời bằng cách sử dụng tâm trí, mà chúng ta không sử dụng trong ngày nay. Đơn giản bằng cách tạo, việc cắt hòn đá đó theo cách bạn muốn, cắt để phù hợp với hoa văn theo cấu trúc kiến trúc đã được chọn cho kim tự tháp đó.

D: Tôi đã thấy một số nơi các hòn đá khớp với nhau một cách hoàn hảo tuyệt đối, không có vữa hay xi măng. Và chúng thậm chí còn cong nên tất cả chúng sẽ khớp với nhau.

C: Đúng vậy. Nó được thực hiện bằng thần giao cách cảm, đơn giản bằng cách sử dụng suy nghĩ. Suy nghĩ là sự sáng tạo của mọi thứ. Đầu tiên ta bắt đầu bằng một ý nghĩ. Và trong suy nghĩ của những người đang tạo ra cấu trúc, họ thống nhất suy nghĩ đó theo cách mà mọi góc sẽ khớp hoàn toàn. Vì mọi suy nghĩ hoàn toàn phù hợp với những suy nghĩ khác. Và do đó, mọi ý nghĩ đan xen và hòa trộn vào với nhau, nó sẽ trở thành cái mới để phù hợp với một hoa văn hoặc một thiết kế mà ta chọn nó.

D: Một số người nghĩ rằng nó có thể đã được thực hiện như tia laze với máy móc.

C: Suy nghĩ được biết đến là tia laser nhanh nhất. Mỗi khối là một ý nghĩ. Vì vậy, một suy nghĩ có thể là nền tảng. Mỗi khối là một lần suy nghĩ tại một thời điểm. Và tất cả những suy nghĩ kết hợp với nhau, và ta có thể nói một suy nghĩ là một viên đá thần giao cách cảm. Và như vậy, mọi suy nghĩ là một viên đá thần giao cách cảm, hoặc một viên đá vật chất - bởi vì suy nghĩ có thể trở thành vật chất - và mỗi viên đá sau đó được đặt lên trên viên kia. Bên cạnh nhau. Tuy nhiên, các mẫu này khớp với nhau.

D: Làm thế nào chúng được vận chuyển hay xếp chồng lên nhau?

C: Bằng suy nghĩ. Vậy suy nghĩ của tôi là tạo ra hòn đá này. Tôi có thể nói, “Tôi sẽ mang viên đá này từ đây và đặt nó ở đây.” Đó là một công trình xây dựng tập thể của nhiều người bằng suy nghĩ của họ. Vì vậy, suy nghĩ viên đá này để đặt ở đây của tôi là viên đá này ở đây. Ý nghĩ trở thành hiện thực. Một sinh vật sống. Một hòn đá là một sinh vật sống. Nó chỉ là một kiểu khác của khối năng lượng. Như ta thấy, nó là một khối đứng yên. Nhưng đó là tất cả không gian. Ý tôi là, đó là tất cả không gian, và tất cả là năng lượng. Vì vậy, nhóm tập thể này, với một tâm trí và một sự thống nhất, một mục tiêu và một công trình để tạo ra, đã mang những suy nghĩ này lại với nhau. Và tạo ra một cấu trúc vật lý.

D: Khi đó, sức mạnh tâm trí của nhóm mạnh hơn tâm trí cá nhân.

C: Nhiều hơn thế. Nó luôn luôn là một ý nghĩ hoặc một mục tiêu muốn đạt được.

D: Tôi luôn nghĩ nó có thể đạt được bằng lực nâng.

C: Bà có thể gọi đó là lực nâng. Bằng cách suy nghĩ của bà nâng lên, hoặc nói, “Được rồi, tôi đi đến đây và suy nghĩ của tôi sẽ đục hòn đá này. Vì vậy, tôi sẽ tạo ra nó. Tôi sẽ mang nó.” Đó là một sự tương tự. Bà có thể nói, theo cách suy nghĩ tuyến tính của bà, rằng nó thực tế có thể là sự bay lên.

D: Tôi cũng nghe kể rằng nó có thể nâng lên nhờ âm thanh

C: Đó là một khả năng. Suy nghĩ nhanh hơn nhiều so với âm thanh. Suy nghĩ nhanh hơn ánh sáng.

D: Cô có nghĩ rằng con người sử dụng âm thanh vào thời gian sau đó vì họ quên cách sử dụng trí óc.

C: Đúng, đúng. Con người trở nên lệ thuộc vào tính cách của họ, và cuộc sống mỗi ngày của họ và đi vào và đi ra, đến mức họ bắt đầu tách khỏi tập thể. Đẩy họ ra khỏi nguồn. Tránh xa điều đó. Để trở nên tách biệt khỏi Tất cả Những gì Hiện có, và trở nên cá nhân hóa. Và với tư cách là một cá nhân hay bản thể, họ đã chọn tách khỏi nguồn. Và với sự tách biệt khỏi nguồn, sau đó họ bắt đầu quên sử dụng ý nghĩ. Và sau đó họ bắt đầu tìm những cách khác.

D: Vì vậy, họ có thể đã sử dụng âm thanh thời gian sau này

C: Đúng rồi

D: Có phải nhóm nguyên thủy được sử dụng nhóm suy nghĩ để xây dựng các kim tự tháp, con người không?

C: Đúng vậy. Con người tiến hóa cao hơn

D: Đây có phải là những người mà cô đã nói là những người sống sót ở Atlantis?

C: Họ từ các vì sao được mang trở lại Trái đất

D: Và họ chỉ sống ở những nơi tập trung Ai Cập, Peru và Mexico?

C: Đúng, để bắt đầu. Và sau đó con người lang thang để khám phá những vũ trụ mới, khám phá những hành tinh mới, khám phá những vùng đất mới. Và do đó, khi họ lang thang trên đất liền, họ đã tạo ra nhiều cộng đồng hơn. Và nói chung, họ có nhiều hơn một người đi cùng, vì họ muốn có bạn đồng hành, hoặc họ muốn được bảo vệ khỏi thiên nhiên hoang dã hoặc khỏi những nguy hiểm có thể xảy ra ngoài kia ở những vùng đất không tên trên những ngọn đồi hoặc vùng nước.

D: Và lúc đầu họ mang kiến thức này theo bên mình. (Đúng) Nhưng họ ít nhiều cần tâm trí của nhóm để tạo ra những tượng đài lớn này. (Đúng vậy) Cô có thể cho tôi biết mục đích của kim tự tháp vĩ đại không?

C: Nó là một kho chứa kiến thức, về tất cả những gì Trái đất có. Bí ẩn về Trái đất, và sự sáng tạo của Trái đất nằm trong kim tự tháp vĩ đại.

D: Nó đang cố gắng biến nó thành một nhà lưu trữ tương tự như một trong ba ngọn tháp?

C: Nó gần giống với nhà lưu trữ. Nó sẽ không bị chuyển đổi.

D: Nhiều người nghĩ rằng có thể cung cấp lời giải cho bí ẩn qua các phép đo lường và sự định hướng.

C: Điều đó đúng, nhưng nó còn nhiều hơn thế. Con người đã mất khả năng sử dụng trí óc lớn nhất của mình. Anh ta chỉ sử dụng một phần nhỏ trong số đó có sẵn. Anh ấy cần cởi mở và chấp nhận rằng không có sự giới hạn, và ngoài sự giới hạn, ta có thể vượt qua thời gian và không gian. Và ta có thể biết bí ẩn của tất cả những gì cần biết. Ta sẽ được cung cấp thêm thông tin vào một thời điểm trong tương lai, bởi vì năng lượng của các kim tự tháp đang được kích hoạt trở lại và những thay đổi mới sẽ diễn ra tại nơi đó.

D: Làm thế nào con người có thể chạm tới kiến thức chứa đựng bên trong các kim tự tháp?

C: Con người chưa sẵn sàng cho điều đó vào lúc này. Anh ấy chưa đủ cởi mở. Anh ta đang đi theo hướng rằng đó là một ngôi mộ. Anh ta không sẵn sàng chấp nhận rằng nó thực sự mang bí ẩn về sự sáng tạo của vũ trụ, và tất cả những hiểu biết về vũ trụ. Trái đất và vũ trụ, và các vì sao.

Brenda: Văn hóa của người dân các kim tự tháp có kết nối với Atlantis. Và những công trình kiến trúc bằng đá mà họ xây dựng là một phần của một số ngành khoa học của họ. Và khi Atlantis bị phá hủy, những công trình kiến trúc bằng đá này không thể hoạt động theo cách mà chúng được thiết kế, vì phần trung tâm của chúng đã bị Atlantis phá hủy.

D: Chúng dự tính hoạt động như thế nào?

B: Khái niệm gần nhất tôi có thể biết là máy tính. Chúng tương tác với nhau để người ta có thể sử dụng chúng để tính toán các thiên thể. Nhưng người ta cũng có thể sử dụng chúng để điều khiển các năng lượng vũ trụ và Trái đất như lực hấp dẫn, v.v., vì nhiều lý do khác nhau. Chúng là những thiết bị phức tạp, chúng có thể được sử dụng cho nhiều thứ. Nhưng hầu hết các khái niệm không thể được dịch sang ngôn ngữ này, bởi vì chúng là những điều mà nền văn minh của bà đã không nhận thức để làm.

D: Tôi đã được nói rằng bí mật nằm trong chính các kim tự tháp. Các con số và các phép tính.

B: Đúng vậy. Các kim tự tháp được thiết kế chính xác, đặc biệt là ba kim tự tháp lớn ở Ai Cập. Cách chúng được định vị và cách chúng được thiết kế, kích thước và mọi phép đo ở đó có thể được áp dụng, chẳng hạn như khoảng cách từ đỉnh đến đỉnh và những gì bạn có. Bất cứ thứ gì và mọi thứ bạn có thể mơ ước, bên trong nó chứa đựng tất cả các công thức toán học mà nền văn minh đã có. Và điều đó bao gồm nhiều công thức toán học mà nền văn minh của bà chưa nghĩ ra. Một vài điều sẽ được khám phá trong các kim tự tháp, bà sẽ mất một thời gian để hiểu

và có thể áp dụng. Họ sẽ tìm thấy hữu dụng của nó và bà sẽ nghĩ đó là một thứ gì đó tuyệt vời. Các kim tự tháp giống như một vật chứa cô đọng tất cả các kiến thức khoa học của nền văn minh này.

D: Anh có biết nguồn điện đã chạy những gì không? Anh đã nói nó không thể hoạt động sau khi Atlantis bị chìm.

B: Trái đất chính là nguồn điện. Nhưng lý do chúng không thể hoạt động là vì chúng không còn cân bằng với nơi chúng có thể tận dụng dòng chảy của Trái đất

D: Chúng tôi được biết đó là những ngôi mộ chôn cất cho các vị vua Ai Cập.

B: Các nền văn minh mất đi kiến thức và không biết đây là những gì, đó là điều họ quan niệm rằng họ phải như thế. Và đó là câu chuyện được lưu truyền qua nhiều thế kỷ.

Người ta đã tìm thấy những bức tranh và chữ tượng hình cho thấy việc xây dựng các kim tự tháp và những người nô lệ đang kéo đá lên những con dốc đất để đặt chúng vào vị trí. Các kim tự tháp có thể đã ở đó và những bức tranh này được vẽ vào thời điểm cổ xưa, và đây là phiên bản của con người, về cách họ nghĩ rằng chúng phải được xây dựng. Chúng cũng là một bí ẩn trong thời đại của mình như chúng ta.

D: Không có bất kỳ thi thể nào được tìm thấy trong đó.

B: Không hề có vị vua nào được chôn cất ở đó.

D: Vậy các phòng bên trong được sử dụng để làm gì?

B: Chúng được sử dụng cho những mục đích phức tạp hơn nhiều so với mục đích chôn cất. Một số trong số chúng được sử dụng để điều khiển năng lượng. Nhưng hầu hết các phòng đều có mục đích chứa nhiều phép tính và công thức toán học hơn trong các phép đo, và mối liên hệ của chúng với số đo của kim tự tháp

D: Cô có nhìn thấy cách họ dựng những hòn đá khổng lồ không?

B: Một phần thông qua điều khiển của trọng lượng Trái đất và một phần thông qua quá trình mà bạn đã được biết về việc biến đổi từ đá thành chất lỏng.

D: Họ sử dụng các phương pháp tương tự trên Atlantis sau đó. (Đúng) Ai đó nói với tôi rằng họ nghĩ rằng họ có thể đã sử dụng âm nhạc theo một cách nào đó

B: Một trong những cách để điều khiển năng lượng có kiểm soát là họ sử dụng âm thanh

Một số đối tượng đã vô tình chạm đến kiến thức về các Kim tự tháp khi họ quay về thời gian sống ở đó

Tôi đã có một buổi thôi miên với Steve vào tháng 8 năm 2000, tại New Orleans. Anh ấy đã có một trải nghiệm kỳ lạ khi đến thăm Kim tự tháp Great ở Ai Cập vài tháng trước đó. Đây là một trong những điều anh ấy muốn tìm hiểu khi thân trí hôn mê.

Anh chưa bao giờ có ý định đến Ai Cập và cũng không muốn thăm quan các kim tự tháp. Nhưng anh và vợ anh sang Thụy Sĩ thăm họ hàng, họ đã có một bất ngờ dành cho vợ chồng anh. Họ đã sắp xếp để đưa Steve và vợ đến Ai Cập để đến thăm các kim tự tháp. Anh thực sự không muốn đi, nhưng cảm thấy vợ chồng anh không có lựa chọn. Đáng ngạc nhiên, Steve đã có một trải nghiệm tuyệt vời khi họ ở đó.

Anh trở nên xa cách với vợ và người thân trong khi hướng dẫn viên của họ đang mua vé. Người Ai Cập rất chọn lọc, và đặc biệt cố gắng ngăn cản người nước ngoài. Họ chỉ cho phép 300 người mỗi ngày vào các kim tự tháp. Vì vậy, hướng dẫn viên của họ đã đứng xếp hàng và mua vé cho họ. Sau đó Steve đang tìm kiếm những người còn lại trong nhóm của mình giữa đám đông du khách trên Cao nguyên Giza, để họ có thể vào trong. Hàng trăm người đổ về, và nhiều xe buýt. Nhiều hoạt động diễn ra.

Khi anh ta đi qua cao nguyên về phía kim tự tháp, một điều kỳ lạ đã xảy ra. Đột nhiên nó như thể anh ta bước vào một loại thời gian nào đó. Khi anh đứng đó nhìn xung quanh, anh là người duy nhất trên cao nguyên. Anh không thể nghe thấy gì, không một âm thanh nào. Và tất cả những người và xe buýt đã hoàn toàn biến mất. Anh vẫn cảm thấy như vậy, không khác gì, nhưng khi nhìn xung quanh anh hoàn toàn chỉ có một mình. Và một cảm giác khủng khiếp đến với anh khi anh nhìn vào các kim tự tháp. Anh có một cảm xúc bất chợt dâng trào, và nó vội vã đến với anh rằng anh đã về “nhà”. Rằng đây là “nhà”, và đó là một trải nghiệm tuyệt vời. Anh nói rằng nó đã nhấn chìm anh hoàn toàn khi anh nhìn vào cấu trúc.

Sau đó, mọi thứ nhanh chóng trở lại bình thường khi anh tiếp tục đi về phía các kim tự tháp. Âm thanh đột ngột trở lại với một tiếng ồn ào. Hoạt động và tất cả mọi người, xe buýt và mọi thứ đều xoay quanh anh khi anh được quay trở lại hiện tại. Khi vợ anh đặt anh giữa đám đông, cô giật mình khi thấy anh đang khóc vì xúc động. Họ tiến hành đi vào kim tự tháp, đó là một trải nghiệm tuyệt vời đối với anh ta. Nhưng anh không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra trong một phần giây đó. Thời gian dường như đứng yên, và mọi thứ thay đổi, rồi lại quay ngược trở lại.

Sau khi Steve đưa vào thân trí hôn mê sâu, chúng tôi đã trải qua một hồi quy bình thường và tôi đang nói với tiềm thức của anh ấy để tìm câu trả lời cho những câu hỏi mà anh ấy yêu cầu.

D: Khi Steve đến Ai Cập và nhìn thấy các Kim tự tháp, anh đã có một trải nghiệm kỳ lạ. Anh ấy muốn hiểu chuyện gì đã xảy ra lúc đó?

S: Đó là một món quà. Anh ấy là nơi tinh thần vui nhất. Nhiều niềm vui.

D: Khi anh ấy quay trở lại trên mặt đất đó? (Vâng) Có chuyện gì đã xảy ra? Anh ấy nói đó là một trải nghiệm kì lạ

S: Tâm hồn anh ấy rất vui tươi. Nó muốn thể hiện điều đó. Vì vậy, nó là một món quà cho anh ấy.

D: Anh ấy nói rằng mọi thứ khác đều biến mất

S: Đúng vậy

D: Anh ấy có thực sự đi vào một khoảng thời gian khác trong vài phút đó không?

S: Một phần. Có ý thức, không.

D: Bởi vì những người khác đã không có mặt.

S: Không phải. Đó là tiếp thêm sức mạnh để anh ấy tiếp tục.

D: Tại sao tinh thần của anh ấy vui vẻ nhất khi đứng xung quanh các kim tự tháp?

S: Nó quay trở lại một kiếp sống khác. Anh ấy đã tham gia vào việc xây dựng kim tự tháp. Anh ấy là một trong những người chính giúp xây dựng nó.

D: Anh ấy đã giúp việc xây dựng như thế nào?

S: Kỹ thuật viên vị trí của các khối đá.

D: Nó đã được thực hiện như thế nào?

S: Nhiều cách khác nhau. Anh ấy chỉ phụ trách một cách. Cách chọn từng viên đá cho từng vị trí. Đó là một khoa học rất phức tạp.

D: Nó phải khớp với nhau một cách hoàn hảo, phải không? (Đúng vậy) Nó đã được thực hiện với các công cụ nào?

S; Một vài công cụ. Một số sức mạnh tinh thần

D: Làm thế nào nó thực hiện được với sức mạnh tinh thần?

S: Các sóng não hòa nhịp với những rung động của đá

D: Như thế đồng bộ hóa?

S: Đúng vậy, thông qua âm thanh và suy nghĩ tinh thần

D: Anh ấy đã làm điều đó một mình, hay nó đã được thực hiện với những người khác?

S: Nó đã được thực hiện với những người tiến hóa cao hơn. Họ thực hiện các kỹ thuật của họ, và chúng tôi thi công.

D: Có phải những người sống ở nơi đó không?

S: Đúng, họ đã sống ở đó. Họ nhập cư ở đó.

D: Anh nói nó cũng được thực hiện với âm thanh?

S: Đúng vậy. Đó là loại âm thanh tần số cao có thể điều chỉnh cấu trúc phân tử của các khối, và cắt nó theo cách họ muốn.

D: Âm thanh đó được tạo ra bởi cái gì vậy?

S: Đúng, thỉnh thoảng

Tôi đang nghĩ đến một loại nhạc cụ

S: Nó giống như một âm thoa. Nó cũng phải được thực hiện với tâm trí. Ngoài tâm trí bà không có gì cả.

D: Anh có thấy nhạc cụ họ tạo ra âm điệu trông như thế nào không?

S: Nó dài, sáng bóng như kim loại. Nó có nhiều đoạn chia ra trên đó. (Biểu mặt như đang quan sát.) Và họ chạm vào viên đá với nó.

D: Hòn đá có lớn không?

S: Không, nó nhỏ, nhưng dài

D: Điều gì xảy ra khi họ chạm hòn đá vào nó?

S: Nó đôi khi sẽ bay lên. Đôi khi nó sẽ gãy. Nó rất mạnh mẽ.

D: Và nó tạo ra âm điệu khi nó chạm vào hòn đá?

S: Đúng vậy. Thỉnh thoảng bà có thể nghe thấy nó. Nó gần giống như một tia lửa.

D: Nhưng những người khác phải sử dụng trí óc của họ với nó khi một cá nhân nào đó chạm hòn đá vào nhạc cụ?

S: Đúng vậy

D: Họ có thể khuếch đại sức mạnh theo cách đó không? (Được) Anh nói những người tiến hóa cao này đã di cư đến đó. Họ di cư từ đâu đến?

S: Họ không chắc

D: Vì vậy, họ biết cách chỉ cho những người khác biết cách thực hiện

S: Đúng vậy. Nhưng ta phải có khả năng khống chế những suy nghĩ của mình. Chỉ một số người nhất định có thể làm điều đó, nếu không nó sẽ rất nguy hiểm.

D: Tại sao nó lại nguy hiểm?

S: Nó có thể giết chết ta. Tần số sẽ ảnh hưởng đến ta về mặt phân tử. Ta phải khóa tâm trí để bảo vệ bản thân khỏi nó.

D: Ta phải hướng nó ra bên ngoài? (Đúng vậy) Vì vậy, nếu ta không có những suy nghĩ đúng đắn, nó ít nhiều có thể bị phá vỡ hoặc bị trả lại?

S: Cơ bản là có

S: Vì vậy, những người có tâm trí thuần khiết hoặc những người có tâm trí ngay thẳng mới có thể điều khiển năng lượng này.

S: Đúng vậy, chỉ những người có tâm trí ngay thẳng

D: Vì vậy, người tham gia vào việc điều khiển năng lượng tâm trí ít nhiều phải có một tâm trí thuần khiết?

S: Đúng, một số ít người có thể làm được điều đấy

D: Nếu nhiều người lao động có thể sử dụng khả năng ý thức của tâm trí họ không? (Không) Đó phải là những người biết cách điều khiển năng lượng. (Đúng) Và nhạc cũ đã giúp điều khiển nó vào hòn đá?

S: Đúng vậy, thông qua năng lượng tinh thần

D: Và anh nói rằng họ đã mang theo nhạc cụ đó khi họ di cư

S: Đúng vậy

D: Nhưng đây là lý do khiến Steve cảm thấy xúc động khi trở lại nơi đó.

S: Đúng thế. Nó được trao cho anh ấy như một món quà để tiếp thêm sức mạnh cho bản thân. Để trao quyền cho anh ta tiếp tục. Anh ấy có khả năng làm những việc rất quan trọng và quyền lực trong quá khứ. Và anh ta có thể sử dụng khả năng tương tự, bởi vì tâm trí anh ấy rất mạnh mẽ. Anh ta có thể làm bất cứ điều gì anh ta muốn làm với cuộc sống của mình, nhưng anh ta phải học qui luật.

Nhạc cụ mà Steve nhìn thấy dài khoảng một feet (1 foot)=0.3048 m). Nó được làm bằng kim loại sáng bóng như gương. Răng cưa mỏng và có một viên pha lê ở tay cầm.

Vào năm 2000, một khách hàng nữ đã hỏi quy đến cuộc sống nơi cô ấy là một nam Giám đốc ở Ai Cập. Cô đang đứng trên sa mạc ở rìa một thành phố lớn để xem việc xây dựng một dinh thự

lớn gần đó. Anh ta mặc một bộ quần áo không phải kiểu mặc bên ngoài, chúng quá sang trọng. Anh ta có một đôi dép bằng vàng, và một chiếc vòng cổ nặng màu vàng có phù hiệu (tia sáng Mặt trời) quanh cổ. Nó rất nặng, nhưng anh vẫn quen mặc nó mặc dù nó nặng. Anh ta có một chiếc mũ đội đầu kiểu mũ bảo hiểm màu vàng với những chiếc lông vũ (tương tự như con công) mọc ra từ đỉnh của nó. Thời tiết rất nóng và khó chịu với sức nóng Mặt trời.

Anh đang than thở về tiến độ xây dựng chậm chạp. Anh ấy nói rằng mọi người đều rất mệt mỏi, quá mệt mỏi vì xây dựng tòa nhà liên tục. Tất cả là vì cái tội của kẻ thống trị, và nó không ngừng nghỉ. Anh cho biết tòa nhà có hình dạng của một kim tự tháp, và sự liên kết không hoàn toàn đúng, và nó diễn ra rất chậm. Anh cho biết người cai trị đã xây dựng hai kim tự tháp khác, một kim tự tháp đã hoàn thành và một kim tự tháp khác gần như hoàn thành, nhưng họ đã bắt đầu từ cái thứ ba này. Anh ấy nghĩ họ nên hoàn thành những cái khác trước khi bắt đầu phần này. Người dân đã quá mệt mỏi với việc xây dựng liên tục.

Tôi hỏi chúng được xây dựng như thế nào. Anh ta cho biết cơ sở nằm dưới lòng đất với một số phòng và lối đi nhất định phải được vạch ra hoàn hảo. Phần này được thực hiện bằng lao động chân tay vì “họ” không thể tiếp xúc với Trái đất. Tất nhiên, tôi muốn biết “họ” là ai. Anh ấy nói rằng họ là những sinh vật trong tàu vũ trụ, những người đang chỉ đạo toàn bộ hoạt động. Sau khi cơ sở được xây dựng, phần còn lại của tòa nhà (trên mặt đất) được xây dựng bằng năng lượng được định hướng bởi đĩa. Tất cả người lao động tạo thành một vòng tròn liên xung quanh tòa nhà. Sau đó, năng lượng được dẫn từ tàu vũ trụ đến anh ta và những người khác, sau đó đến người lao động. Điều này tạo ra một vòng tròn năng lượng đủ để nâng những khối đá khổng lồ vào đúng vị trí. Điều quan trọng là người lao động phải trong sạch trong cơ thể (không uống rượu, v.v.) để năng lượng có thể được truyền qua cơ thể của họ. Sau đó, họ sẽ không biết gì về những gì đã xảy ra. Có thể nói, chúng chỉ được sử dụng như ống truyền.

Vấn đề duy nhất là tàu vũ trụ đôi khi xuống quá thấp. Nó thường bay lơ lửng trên đỉnh của kim tự tháp cuối cùng. Đây là vị trí mà năng lượng được hướng đến. Nhưng nếu nó xuống quá thấp, nó sẽ đẩy một số người lao động xuống đất và ném họ ra khỏi vòng tròn. Anh không biết liệu nó có gây hại cho họ hay không, nhưng vị trí của họ phải được thay thế ngay lập tức, vì vòng tròn không bị phá vỡ. Mô tả về tàu vũ trụ nghe rất giống những hình ảnh ngày nay: kim loại màu xám sáng bóng với một vòng tròn nhỏ hơn trong vòng tròn lớn hơn. Năng lượng đến từ vòng tròn nhỏ hơn. Tôi hỏi những người cư dân trông như thế nào. Anh ta nói rằng anh ta không thể nhìn thấy khuôn mặt của họ vì họ đội một loại mũ kỳ lạ. Nó được thiết kế để ngăn con người đọc được suy nghĩ và biết được ý định của họ. Chiếc mũ kim loại dày hơn ở phía sau đầu, bởi vì anh ấy nói rằng đó là nơi xuất phát những ý nghĩ. Chiếc mũ của anh ta được cho là một bản sao của họ, mặc dù nó không sử dụng cùng một mục đích.

Mặc dù anh đổ lỗi cho việc xây dựng liên tục là do bản ngã của người cai trị, ông cho rằng đó thực sự là chương trình của các sinh vật trong tàu vũ trụ. Một chuỗi bảy kim tự tháp hoàn toàn, và chúng sẽ được xây dựng theo một hình mẫu nhất định. Việc xây dựng đã diễn ra trong thời gian dài như anh có thể nhớ, ít nhất là 50 năm. Anh than thở rằng người dân đã mệt mỏi, và nghĩ nó quá nhiều.

Mục đích cuối cùng của các kim tự tháp là hướng năng lượng vào không gian, do đó tọa độ phải đúng và tàu vũ trụ điều khiển vị trí chính xác của các hòn đá. Việc xây dựng trở nên dễ dàng hơn khi lên đến đỉnh hoặc đỉnh, vì nó nhỏ hơn và không cần nhiều đá. Sau khi việc xây dựng hoàn thành, người lao động bình thường được phép làm việc để trám một số vết nứt và khoảng trống giữa các viên đá, nhưng ngay cả việc này cũng phải được thực hiện chính xác. Anh ấy nghĩ rằng họ nên hoàn thành một cái hoàn chỉnh trước khi bắt đầu công việc khác. Các tòa nhà bình thường trong thành phố được xây dựng khác nhau và đắt giá là thô sơ. Việc lao động không cần phải được thực hiện với sự chính xác căng thẳng như vậy. Việc điều khiển năng lượng để nâng những hóa đá lên quá mạnh đối với tất cả những người tham gia. Tuy nhiên, những người trên tàu vũ trụ dường như không có bất kỳ ý định thách thức nào.

Người cai trị là một người đàn ông có hình dáng khác thường, rất cao và gầy. Anh ta phải già đi, nhưng anh ta không có dấu hiệu của tuổi tác. Người đàn ông nói rằng anh ta biết mình sẽ chết trước khi bảy kim tự tháp được hoàn thành, nhưng công việc sẽ do những người khác tiếp tục. Ông nhấn mạnh rằng những cái trong tàu vũ trụ không thể kết nối với trái đất, do đó những người lao động phải làm công việc xây dựng vật chất đó. Họ phải đứng thành một vòng tròn liên xung quanh công trường để hướng năng lượng “Trái đất”, dường như đã được “thu thập” và chuyển hướng bởi tàu vũ trụ. Đây là sức mạnh giúp nâng những viên đá lên. Nó được điều hướng thông qua người lao động, sử dụng cơ thể của họ như “bộ khuếch đại”. Họ sẽ không còn nhớ gì về nó sau đó. Điều đó không quan trọng, họ chỉ được sử dụng. Anh biết điều gì đang xảy ra, nhưng cũng đang được sử dụng để định hướng năng lượng. Ông cho biết các nhà toán học, chiêm tinh học và các nhà thông thái khác đã được sử dụng trong việc căn chỉnh. Nó phải chính xác, vì vậy hướng cuối cùng của năng lượng (khi hoàn thành) sẽ hướng đến các điểm thích hợp trong không gian vũ trụ. Ông là một trong số ít người biết mục đích của việc xây dựng liên tục, nhưng ông không biết nó được sử dụng như thế nào trong kết quả cuối cùng. Những sinh vật trong tàu vũ trụ mới liên lạc với kẻ thống trị

Khi tôi cố gắng đưa câu chuyện đến một đoạn kết, người phụ nữ đó đã nhảy sang một kiếp sống khác, và vì tôi đang thực hiện buổi trị liệu nên tôi đã đi theo dòng đó mà không quay lại câu chuyện. Nó có tất cả các dấu hiệu cho thấy nó đang xảy ra ở Ai Cập, nhưng có thể là Atlantis

Thật khó để nói các kim tự tháp được đề cập đến, vì rõ ràng đã có rất nhiều kim tự tháp trong thời gian đó. Một số trong chúng có thể không tồn tại đến thời đại của chúng ta. Trong một buổi thôi miên khác, một người đàn ông có mặt trong quá trình xây dựng một kim tự tháp lớn, và tham gia vào việc tính toán các phép đo. Ông chỉ ra rằng nó sẽ được sử dụng như một thiết bị liên lạc giữa Trái đất và Sirius.

Vào năm 2000, một buổi thôi miên khác đã diễn ra một bước ngoặt kỳ lạ, và mặc dù nó không liên quan đến việc xây dựng các kim tự tháp, nhưng nó dường như liên quan đến nguồn gốc của một bí ẩn khác liên quan đến Ai Cập.

Sau khi trải qua quá khứ kiếp trước với Marie, tôi đã kết nối với tiềm thức của cô ấy để đặt câu hỏi. Cô đã lập một danh sách những điều cô muốn biết. Cô ấy đã có một hình ảnh hoặc một khung cảnh nào đó xảy ra ở Ai Cập. Ít nhất cô cho rằng đó là Ai Cập. Cô thấy mình đang ở trong một căn phòng với một số loại thiết bị kỳ lạ.

D: Hãy cho cô ấy biết mọi thứ về những gì đã xảy ra không? Nó có thật hay chỉ là tưởng tượng?

M: Nó là thật. Những gì cô ấy thấy chỉ là một mảnh vỡ của một cỗ máy lớn hơn. Và chúng ta gọi là “máy móc”, nhưng nó không giống như máy móc chúng ta biết. Nó chứa đựng một nguồn năng lượng.

D: Cô ấy đã làm gì với nó?

M: Cô ấy rất giống như một trợ lý phòng thí nghiệm. Người chỉ biết cách điều chỉnh lượng năng lượng này có thể quay trở lại dạng sống của con người để tái tạo nó. Nó thực sự mang lại sự sống cho những xác chết. Và nó đã được thử nghiệm.

D: Những thí nghiệm này có được thực hiện trên Trái đất không?

M: Họ thực hiện trên Trái đất, nhưng không phải bởi các sinh vật Trái đất. Những người biết cách làm điều này đang thử nghiệm trên một nhóm người này. Tôi không biết họ chết như thế nào.

D: Cô có biết đây là quốc gia nào hay nó có tên không?

M: Từ Targa đến

D: Marie có cảm giác đó là Ai Cập. Nhưng cô không nghĩ như vậy?

M: Có lẽ Targa là nhóm. Đó là trong cái nóng của sa mạc. Đó là một nền văn minh giống như Ai Cập, nhưng nó không phải là Ai Cập.

D: Cô nói nhiều người đã chết theo cách nào đó?

M: Chúng đều là những cơ thể cháy đen. Và chúng trông giống như xác ướp. Họ giống như dạng ta được ướp xác trong một thời gian dài

D: Ý cô là khô cạn? (Đúng) Nhưng tại sao họ lại muốn hồi sinh, tái sinh những dạng cơ thể đó?

M: Bởi vì xác sống có quá ít vào thời điểm này. Có điều gì đó đã xảy ra. Và họ cần phải tìm cách mang lại đủ người sống trên hành tinh. Để có đủ cơ thể sống và hoạt động.

D: Nhưng một cái gì đó như vậy có thể hoạt động?

M: Nó đã hoạt động

D: Họ có thể khởi động lại chúng?

M: Đúng vậy. Nhưng một thời gian mang thai, ta bỏ chúng vào một nơi giống như một cái kén. Ta dùng dạng cơ thể trở thành vật chất cốt lõi. Nó chỉ là vật chất di truyền khô cạn với xương.

D: Tôi đoán nó đã chết khá lâu rồi.

M: Đúng thế. Nhưng nó không có những chất dịch cơ thể. Và ta bọc chúng lại, và cung cấp cho chúng một khung sườn để thiết lập lại.

D: Họ phải được che phủ.

M: Tất cả đều được bọc lại. Và sau đó ta cắm ống này được kết nối với nguồn năng lượng này ở chân, trên bàn chân. Và bạn bơm nó. Nó có một âm thanh máy bơm (cô ấy tạo ra những tiếng động mạnh) giống như một tiếng tim lớn. Và bơm cho đến khi ta thấy miếng băng hết sưng. Và sau đó ta để những cơ thể được bọc này ở đó cho đến khi ta cần.

D: Vậy nó giống như ảnh động bị gián đoạn? (Đúng) Nhưng họ có thể đi lại và di chuyển khi ta cần không?

M: Tôi không biết sau đó. Tôi chỉ có thể thấy rằng công việc của tôi ở đó là bọc chúng, tái tạo năng lượng họ lại và cất giữ chúng.

D: Họ cất giữ chúng ở đâu?

M: Trên những chiếc giá

D: (Tôi thấy điều đó thật lạ.) Trên giá? (Đúng) Nhưng tôi có ấn tượng rằng một linh hồn nhập vào cơ thể thì nó không thực sự sống. Cô nghĩ sao?

M: Không, một lực sống kích hoạt hệ thống cơ thể. Nó không liên quan gì đến linh hồn.

D: Vậy nó trông giống như một sinh vật cơ học hay rô bốt hơn?

M: Ta làm cho hệ thống hoạt động, nhưng việc kích hoạt trí não và ý thức sau này.

D: Vì vậy, những người này có khả năng làm những điều này, nhưng cô chỉ là người trợ giúp ở đây.

M: Giống như một kỹ thuật viên

D: Hãy để tôi hỏi tiềm thức của cô một câu hỏi thực sự làm tôi tò mò. Đây có thể là nơi bắt nguồn ý tưởng về xác ướp sau này ở Ai Cập? Cô có quyền tiếp cận thông tin đó không?

M: Ồ, đúng vậy. Nhưng người Ai Cập không biết. Nó gần giống như họ đã làm, có một chút ngược lại. Họ không có thiết bị. Họ đã biết trước phần sót lại của việc bọc, và cuộc sống quay trở lại và tiếp tục và tiếp tục. Họ thực sự không biết làm thế nào để hoàn nguyên. Và đó là những gì chúng tôi đã làm.

D: Thiết bị Sothis không có sẵn cho những người đến sau?

M: Đúng thế. Họ có kiến thức về du hành linh hồn và thế giới bên kia, và các vì sao trong quá trình chuyển tiếp. Nhưng họ không biết làm thế nào để thực sự đưa cơ thể vật lý trở lại.

D: Nhưng họ nhớ từ những lần cô ở đó, rằng nó có thể được thực hiện?

M: Họ biết rằng ở đâu đó, bằng cách nào đó, điều đó là có thể, bởi vì một số người giảng dạy đầu tiên của họ đã ở cùng chúng tôi. Và họ biết, nhưng họ đã đánh mất công nghệ. Họ có công nghệ khác. Họ không có thứ có thể mang lại sự sống.

D: Vì vậy, họ đã cố gắng làm cho người đó sống lại. Và họ nghĩ rằng đây là cách nó được thực hiện.

M: Tôi nghĩ rằng họ nhớ đã mở gói những thi thể mà chúng tôi sẽ mang lại sự sống khi cần. Họ biết về điều đó. Và vì vậy họ cho rằng bọc xác sẽ giữ mạng sống. Nhưng sau đó họ biết điều gì đó bị thiếu sót.

D: Thứ mà họ không có. Một thành phần, một phân kiến trúc. Nhưng công nghệ và kiến trúc này ban đầu đến từ đâu?

M: Không phải con người của Trái đất. Tôi lao động cho họ, nhưng tôi không phải là một trong số họ. Họ rất, rất năng suất và thông minh. Và lớn

D: Người to lớn? (Vâng) Cô có biết điều gì đã xảy ra để giết tất cả những người này không?

M: Tôi không biết. Tôi đang ở trong phòng này để làm việc.

D: Nhưng họ phải đưa những người này trở lại vì không còn đủ. Chắc nó đã giết nhiều người.

M: Vâng, một số lượng rất lớn

D: Và đây là một cách giúp con người quay trở lại nhanh chóng?

M: Hoặc cứu chủng tộc

D: Họ không thể tạo ra thêm hoặc quay lại từ đâu?

M: Rõ ràng là không. Điều này rất quan trọng, bởi vì nó tốn rất nhiều công sức và mất rất nhiều thời gian. Nhưng đó cũng là một công việc rất tâm linh.

D: Nó không chỉ để tạo ra người lao động. Đó không phải là loại động lực

M: Không, không, không, không. Đó là rất nhiều về tình yêu dành cho những sinh vật này và chủng tộc.

Đây hẳn là ký ức về một thời rất xa xưa, bởi vì nó có trước người Ai Cập. Một điều gì đó thảm khốc đã xảy ra khiến nhiều người thiệt mạng. Dân số trên Trái đất không lớn như sau này. Rõ ràng sẽ mất quá nhiều thời gian để chờ chủng tộc tự phục hồi. Có thể đây là một quá trình gián đoạn. Một cách để bảo vệ người dân và kích hoạt lại họ khi cần thiết. Cô cho biết đó là vật liệu di truyền đã được sấy khô được bọc và bảo quản. Chúng ta biết rằng ngay cả một tế bào cũng

chứa tất cả thông tin di truyền để tái tạo một con người giống hệt nhau. Vì vậy, phần còn lại của các thi thể được lưu trữ cho đến khi chúng có thể được kích hoạt lại. Tôi hi vọng chúng tôi có thể nhận được thông tin đầy đủ hơn về phương pháp, nhưng cô ấy chỉ là người thực hiện theo hướng dẫn và chỉ có thể cung cấp những gì cô ấy biết. Một kết luận hợp lý khi thông tin này được truyền lại như một ký ức chủng tộc, con cháu biết rằng bằng cách nào đó, việc quản và bảo quản các thi thể là chìa khóa để trở lại cuộc sống. Họ có thể có những ký ức hoặc truyền thuyết được truyền lại rằng những bọ này đã được sống lại hoặc được kích hoạt trở lại sau một thời gian dài. Vì nó thường xuyên xảy ra trong suốt lịch sử, họ đã có một phần kiến thức nhưng không đủ để lặp lại những gì những sinh vật cổ đại này có thể làm. Những lý do để bọ và bảo quản các thi thể có lẽ đã bị thất lạc, và nó chỉ trở thành một nghi lễ gắn liền với cuộc sống sau khi chết.

Tôi nhận được nhiều thông tin hơn về những bí ẩn của Kim tự tháp và tượng Nhân sư khi cuốn sách này được chuyển đến máy in. Thay vì trì hoãn việc xuất bản, tôi quyết định thông tin mới này sẽ được đưa vào Quyển Hai của Vũ trụ Hòa Quyện. Điều này khẳng định với tôi rằng cuộc hành trình của tôi vào những điều chưa biết vẫn đang tiếp tục. Tôi còn nhiều điều để tìm hiểu.

Chương 8 Những bí ẩn chưa được giải thích

NHỮNG ĐƯỜNG KẼ NAZCA Ở PERU

Phil: That is correct. What would you wish to know?

D: Anh có biết về những đường kẻ Nazca ở Peru không?

Phil: Có. Bà muốn biết thông tin gì?

D: Việc những đường kẻ này từ đâu mà có và mục đích để làm gì vẫn là một bí ẩn.

P: Đó là những thiết kế được vẽ bởi một nghệ sĩ lúc anh ta nhìn xuống hành tinh này. Anh ta muốn tô điểm thêm cho hành tinh này ở chỗ đó bằng khả năng của mình. Anh ta thao tác bằng thần giao cách cảm. Từ một con tàu, dùng nhằm với tàu vũ trụ ngoài Trái Đất, vì đây là một chiếc tàu có nguồn gốc từ Trái Đất được vận hành bằng phương tiện chống trọng lực. Người nghệ sĩ này đơn giản là bay lên một vị trí thuận tiện ở trên cao, từ đó dùng khả năng ngoại cảm của mình để vẽ những đường này. Đây chỉ đơn giản là những “nét vẽ nguệch ngoạc”.

D: Ngoài các đường kẻ còn gì nữa không nhỉ? Ở một số vùng đồng bằng cũng có những hình vẽ.

P: Vâng, chúng tôi đã từng nói đến chuyện này, con nhện, con khi, vân vân. Đơn giản là những nỗ lực nghệ thuật và không có ý nghĩa gì đặc biệt ngoài việc đó là tác phẩm của một người.

D: Anh ta chỉ đang giải trí?

P: Chính xác.

D: Một tác giả từng cho rằng những đường kẻ này là định vị bãi đáp của các phi hành gia cổ đại.

P: Hừm. Chúng tôi thấy ý tưởng đó thật thú vị, vì chúng tôi nhìn thấy người nghệ sĩ này, với bộ râu đen, áo choàng trắng, trên cổ xe của anh ta. Chúng tôi đang nhìn thấy anh ấy rất rõ, đang lơ lửng trên các đường kẻ, nghĩ, dừng lại, quyết định vẽ gì tiếp theo. Nó nghiêm túc giống như anh ta đang cố gắng đánh vần “7-Up”.

D: (Cười lớn) Họ nghĩ đây là nơi mà tàu bay của các phi hành gia cổ đại cất cánh và hạ cánh.

P: Không chính xác đâu. Các con tàu ngoài Trái Đất không cần các đường kẻ đó để hướng dẫn đáp. Vì thị lực của họ khá tốt và họ có thể hạ cánh trong nháy mắt nếu là ở trên sa mạc

D: Anh có nghĩ rằng các con tàu của người ngoài Trái Đất đã đến đây vì tò mò?

P: Để xem tác phẩm này á? Có thể có.

D: Có nhiều thứ quan trọng gắn với các biểu tượng này.

P: Vâng, vì có sự hiểu nhầm. Một cách tự nhiên là nếu bị hiểu nhầm thì thường là sợ hãi hoặc nếu lớn hơn thì sẽ được tôn kính.

D: Anh có biết các bản vẽ này đã xuất hiện bao lâu không?

P: Ý bà là muốn phân định theo thời gian?

D: Vâng, nếu anh có thể.

P: Mười hai ngàn năm trăm năm (12,500).

D: Chà! Thật là một khoảng thời gian dài.

P: Không hẳn.

D: Vâng, nó dài với chúng tôi. Vậy các bản vẽ được thực hiện bởi một người sống ở khoảng thời gian đó.

P: Đúng rồi. Một con người, một sinh vật Trái Đất. Anh ta không phải người ngoài hành tinh.

D: Hẳn đó là một nền văn minh tiến bộ vì anh ta có thể sử dụng tàu bay.

P: Đúng rồi, nếu so sánh với thời đại của bà ngày nay. Về mặt đó thì là tiến bộ. Tuy nhiên, so về thuốc men và công nghệ mà bà có ngày nay thì bà sẽ được tôn vinh là thánh trong thời đó.

D: Ô, vậy chúng tôi có những lợi thế mà chúng tôi không hề biết.

P: Chính xác.

D: Chà, có vẻ như là một thời gian quá dài, và các đường kẻ không hề có dấu hiệu xuống cấp hay ...

P: Anh ta điêu khắc trên đá nên rất khó bị bào mòn bởi gió. Những tảng đá này được sắp đặt để tạo thành đường kẻ viền. Và vị trí này cũng không có nhiều mưa nữa.

D: Không có thảm họa nào xảy ra trên Trái Đất từ thời gian đó sao?

P: Chắc chắn có, nhưng không thảm họa nào có thể xóa được hình vẽ này, nếu không chúng đã biến mất rồi.

D: Tôi đã nghĩ là nếu có thảm họa trên Trái Đất, nước biển sẽ ngập lên và chôn vùi các đường kẻ này dưới nước.

P: Không có chuyện đó xảy ra.

D: Người đàn ông này và tàu bay của anh ta có liên quan gì đến Atlantis không?

P: Kiến thức giúp cho chiếc tàu bay được cũng là kiến thức được sử dụng ở Atlantis. Và anh ta thuộc dòng dõi của Atlantis. Nhưng mà là sự mở rộng của Atlantis. Đã có những lục địa khác thời đó, chắc bà đã biết, như Lemuria hay Mu.

D: Những lục địa này có tồn tại trước thời gian mà anh ta sống không?

P: Có tồn tại đồng thời. Anh ta đâu chỉ có một mình, vì đã có cả một nền văn minh ở đó vào thời điểm đó.

D: Các đường kẻ Nazca hiện đang ở đâu?

P: Không có địa điểm chính xác mà đâu đó dưới biển.

D: Cũng có những dấu vết ở bên một vách đá không quá xa bờ biển.

P: Nhiều nét vẽ nguệch ngoạc vì anh ta khá sáng tạo. Anh ta cũng đã vẽ những đường khác nhưng đã mất hết. Tuy nhiên chúng vẫn còn vì vị trí của chúng và nơi trú ẩn của chúng tránh được các yếu tố môi trường. Có nhiều nghệ sĩ cũng đã xây dựng nhiều công trình kiến trúc tráng lệ với thiết kế tuyệt vời bằng phương pháp này. Nhưng các công trình đã bị mất hết theo thời gian do các yếu tố môi trường.

D: Cô có biết những đường kẻ Nazca ở Peru đến từ đâu không?

Brenda: Những đường kẻ này đã lâu lắm rồi. Và không còn rõ như hồi mới vẽ nữa. Một nhóm những người ngoài hành tinh từ một số nền văn minh đã muốn đến để giúp chúng ta, quan sát loài người, nhưng họ cần một nơi để đáp các con tàu lớn của họ và sau đó dùng các con tàu nhỏ hơn để di chuyển trên bề mặt Trái Đất. Họ chọn một khu vực bỏ hoang để làm trung tâm. Và họ dùng các chùm năng lượng để vẽ những đường này trên mặt Trái Đất để định hướng, để họ biết

vị trí để hạ cánh mà không phải tự mình sử dụng bất kỳ thiết bị năng lượng nào. Họ muốn hạ cánh khi các hệ thống năng lượng đã tắt và đáp xuống bằng các phương tiện trực quan, để giữ bí mật về sự xuất hiện của mình. Vì thế có những đường kẻ dài từ đỉnh núi này đến đỉnh núi khác kéo dài hàng dặm. Họ dùng chùm năng lượng để vẽ những đường này trong khi họ bay nhanh qua lần đầu tiên. Họ phải làm rất nhanh để không bị con người phát hiện. Hình vẽ những con vật và những thứ như vậy được thực hiện bởi các phi công khác nhau trong thời gian rảnh rỗi ngoài nhiệm vụ. Họ dùng các thiết bị năng lượng có công suất thấp để không bị các nhóm khác trên đảo Phục Sinh phát hiện. Họ quan sát các loại hình nghệ thuật khác nhau của nhiều dân tộc. Và thay vì vẽ bằng một dụng cụ cầm tay lên một văn bản gì đó chỉ để cho vui, họ dùng năng lượng gắn với thiết bị bay của họ để vẽ lên mặt đất.

D: Ô ý cô là chỉ để vui thôi?

B: Vâng, kỹ năng bay của họ lúc đó rất cơ bản và không có gì để luyện tập cho sắc bén. Họ đều là những phi công cực kỳ khéo léo và họ muốn mài giũa các kỹ năng của mình. Giống như một nhạc công cần luyện tập mỗi ngày. Nên họ luyện tập bằng cách đó. Mà cũng là để đỡ nhàm chán nữa.

D: Vậy những hình vẽ này, con nhện, con khí, vân vân, không có ý nghĩa gì? (Không). Một số nhà khoa học đã dành cả đời họ để cố gắng giải mã những điều này.

B: Các phi công thời đó cũng cho rằng đó là một điểm thú vị. Họ nói, “Một ngày nào đó các nhà khoa học của những dân tộc này cũng sẽ đến đây và khám phá những thứ này. Và họ sẽ tự hỏi điều gì đã xảy ra trên Trái Đất”.

D: (Cười lớn) Tôi đã tự hỏi tại sao những đường kẻ này có thể tồn tại lâu như vậy, với tất cả những thay đổi đã xảy ra trên Trái Đất.

B: Vì họ dùng các chùm năng lượng để cắt lên bề mặt nên có khả năng tồn tại lâu dài hơn.

D: Có một bản vẽ ở trên bờ biển trông giống như một cái chĩa ba.

B: Đó là một trong những hình vẽ được họ sử dụng như một kiểu định hướng để giúp họ nhìn được. Khi tàu đi vào bầu khí quyển của Trái Đất và thấp ở mức có khả năng bị phát hiện, họ sẽ tắt hết các thiết bị năng lượng và quay vòng quanh Trái Đất một vài lần. Khi xuống đủ thấp để nhìn thấy đất liền, họ thường tiến đến gần bờ biển. Các hình vẽ trên đá sẽ giúp họ định vị đúng hướng. Họ sẽ bay theo hướng đó rồi băng qua những đường kẻ từ đỉnh núi này sang đỉnh núi khác để đi đúng hướng.

D: Vậy đó là nơi họ có thể hạ cánh và ẩn thân. Ý cô là vậy?

B: Vâng. Họ sẽ hạ cánh xuống giữa một cao nguyên bị bỏ hoang, nơi không có con người và không có ai khác ở đó, họ sẽ không phải lo lắng về việc bị phát hiện. Họ biết họ sẽ được an toàn. Và các con tàu luôn sẵn sàng cất cánh thay vì phải nguy trang.

D: Có người nào trên Trái Đất vào thời điểm đó không?

B: Ô, có! Ô, có! Có khá nhiều người trên Trái Đất vào thời điểm đó. Một số nền văn minh đang phát triển. Và đó là lý do vì sao nhóm người ngoài hành tinh này quan sát. Vì các nền văn minh trông rất hứa hẹn, họ biết loài người có một trí tò mò và trí thông minh để có thể phát triển thành một nền văn minh công nghệ rất nhanh. Nên họ đến để quan sát và báo cáo tiến độ.

D: Một bí ẩn khác về Trái Đất mà tôi tò mò là những đường kẻ Nazca ở Peru. Anh có biết đến chúng không?

John: Có. Anh ta đang chỉ cho tôi đây. (Trong Thư viện). Anh ta nói những đường kẻ đó chỉ được quan sát từ ngoài hành tinh. Đây cũng là một khu vực linh thiêng của người Lemuria. Đây là một phần của lục địa Lemuria. Và đây cũng là những bãi đáp nơi người ngoài hành tinh đến để giúp con người với công nghệ của họ thời đó.

D: Tôi đã không nghĩ rằng những đường kẻ này đã lâu đến vậy.

J: Một số đường kẻ được tạo ra bởi hậu duệ của người Lanuria để thu hút những vị khách ngoài Trái Đất một lần nữa.

D: Vậy trước khi có người ngoài hành tinh đến và đáp xuống thì không có những đường kẻ này?

J: Có một lịch sử lâu dài về việc họ đến và đi, đến và đi, đến và đi. Và nghệ thuật này đã được ra đời từ rất lâu. Người ngoài hành tinh đã tạo ra những đường kẻ này. Đó là lý do tại sao nhìn từ trên cao chính xác hơn từ dưới đất.

D: Mục đích của việc tạo ra những hình vẽ này để làm gì?

J: Ngòi ngoài hành tinh đến khu vực này, với tư cách là du khách viếng thăm, như đi nghỉ. Bà biết đấy, “Hãy đến thăm một thế giới nguyên thủy nào”. Giống như cách mà người Mỹ hay đi du lịch đến New Guinea hay các vùng hẻo lánh của châu Úc để ở với thổ dân. Người ngoài hành tinh cũng đến thăm Trái Đất để quan sát con người và bầu khí quyển ở đây vào thời đó. Và đã có nhiều cuộc đổ bộ cho đến lúc đó tại nơi này. Đây là một phần của hành tinh nơi mà người ngoài Trái Đất được chào đón.

D: Những hình vẽ này có ý nghĩa gì không?

J: Chúng có các hình các con vật khác nhau, và thậm chí còn có một cái đại diện cho con người. Đó là tâm lý của người nguyên thủy muốn giới thiệu cho người ngoài hành tinh biết về con người và động vật của họ đang chào đón họ. Một phần những hình vẽ này được thực hiện bởi người bản xứ, và phần khác được thực hiện bởi người Lemuria. Đây là một địa điểm có tuổi không gian rất đặc biệt để những phương tiện vũ trụ hạ cánh qua hàng nghìn, hàng nghìn và hàng nghìn năm. Họ hạ cánh từ khi nó là một phần của Lemuria và giờ đây nó là một phần của lục địa Nam Mỹ. Họ đã hạ cánh và họ vẫn đang hạ cánh ở khu vực này.

D: Anh ta có cho anh thấy cách mà các hình vẽ động vật được tạo ra không? Họ dùng phương pháp gì?

J: Có một người ngoài hành tinh dùng một chùm năng lượng từ một tàu không gian. Và anh ta chỉ đạo nó từ trên mặt đất. Và đó là cách anh ta tạo ra hình vẽ.

D: Các đường thẳng hoặc các hình vẽ đều được tạo ra như vậy?

J: Các hình vẽ cũng vậy. Nhưng chúng được vẽ từ trên cao trong không khí. Có một chùm năng lượng chiếu xuống. Và có một nhóm người và người ngoài hành tinh theo dõi quá trình. Những đường kẻ sẽ đi vào Trái Đất và họ sẽ cạo chúng đi. Sau khi chúng đi được một đoạn nhất định và họ có thể chuyển nó đi bằng cách nào đấy.

D: Bí ẩn này tồn tại nhiều năm và những người mong muốn khám phá thì cho rằng những đường kẻ này là các biểu tượng vì chúng chỉ có thể nhìn thấy từ trên không. -Ngay gần bờ biển có một hình vẽ ở sườn đồi mà họ gọi là cái chạc. Nó có xuất hiện cùng thời với những cái kia không?

J: Có. Đó là để chào đón những du khách ngoài hành tinh. Giống như quần đảo Hawaii tặng quà cho mọi người đến thăm. Những người này nghĩ ra các hình vẽ này để chào đón du khách đến từ các hành tinh khác vì họ được biết đến với khả năng chữa bệnh và giúp đỡ người bản xứ. Họ cũng mang đến ngũ cốc như ngô và các thứ khác. Ban đầu các giống này được lai tạo bởi người ngoài hành tinh để giúp nuôi sống người Trái Đất. Họ giống như một đội đặc nhiệm với sứ mệnh hòa bình.

D: Có nghĩa là ngô và các ngũ cốc khác không phải là từ Trái Đất?

J: Vâng nó đã được lai tạo để hợp với Trái Đất.

D: Anh có biết bất kỳ loài thực vật nào hoặc thực phẩm nào không có nguồn gốc trên Trái Đất mà là được đưa tới không?

J: Hình như anh ấy đang chuyển tập tin. Một số cây trồng của chúng ta được lai tạo bởi người ngoài hành tinh. Anh ta nói có mía, bông, khoai tây, tất cả đều là giống lai. Đó là thực vật trên Trái Đất nhưng được người ngoài hành tinh giúp đỡ về mặt hóa học hoặc một cách nào đó. Đặc biệt họ đã giúp chúng ta phát triển cây khoai tây và ngô. Rất quan trọng. Những người ngoài hành tinh khác thì đã giúp với cây bông ở Ấn Độ và khu vực đó của thế giới. Họ đã dùng một cây có ở đó và biến đổi nó.

Khi tôi đến Peru để xem Maccu Picchu tôi đã được một thầy cúng kể rằng ngô và khoai tây là những cây trồng rất quan trọng ở Peru. Có hàng trăm giống khác nhau.

D: Tôi luôn tò mò về cây chuối, dù nó có quả, nhưng nó không mọc lên từ hạt mà từ rễ của cây.

J: Không. Chuối có từ thời Lemuria. Là một trong những loại trái cây phổ biến. Nhiều loài thực vật và động vật được lai tạo bởi những người ngoài hành tinh từ một giống bản địa trên Trái Đất.

D: Tôi tò mò về những đường kẻ Nazca. Cô có thể nói cho tôi bất cứ thứ gì về những hình vẽ này không?

Clara: (Ngừng một lúc nhưng mặt cô ấy cho thấy có điều gì đó đang xảy ra). Tôi cần đi lên và nhìn lại chúng một lần. Mục đích ban đầu của những đường kẻ này giống như những đường ley. Có một cộng đồng rộng lớn. Và những đường đặc biệt này là thứ mà những sinh vật từ các hành tinh khác sử dụng để định hướng khi đến. Để đáp xuống. Có những cộng đồng khác nhau ở những nơi có các hình vẽ này, các nơi khác nhau như các bến cảng, nơi mà họ sẽ đến và hạ cánh.

D: Vậy có những cộng đồng sống ở những khu vực đó?

C: Có. Ở nhiều nơi khác nhau. Ở các điểm cách khu vực này một chút. Nhưng thường là một bến cảng để họ có thể đến và hạ xuống. Và những hình vẽ này giống như những chỉ dẫn để họ biết đâu là những ngôi làng khác nhau, những nơi khác nhau nơi mọi người đang sinh sống. Các cộng đồng khác nhau. Và một số cộng đồng chưa bị phát hiện, như Macchu Picchu. Một số sẽ không bao giờ bị phát hiện còn một số sẽ bị phát hiện. Nhưng có một số nền văn minh từ hàng thiên niên kỷ trước vẫn chưa được tìm thấy.

D: Tại sao các hình vẽ vẫn còn mà các cộng đồng lại biến mất vĩnh viễn?

C: Đó là bởi vì cộng đồng không sống ở khu vực đồng bằng đó. Họ ở những nơi có thể nguy trang. Có một cổng trên không, ta có thể gọi là vậy, nơi họ đến và hạ xuống từ không gian. Và khi những con tàu lớn của họ hạ xuống, các con tàu nhỏ hơn sẽ xuất hiện. Họ có thể đi đến những ngôi làng trong các con tàu nhỏ đó.

D: Tôi đang nghĩ đến hình vẽ con nhện và con khỉ -các ngôi làng không có ở đó.

C: Các ngôi làng không ở chỗ con nhện hay con khỉ mà ở một số nơi khác. Đó là cách nguy trang để các con tàu có thể tìm thấy một nơi cụ thể chỗ con khỉ. Và từ đó họ có thể đi tìm ngôi làng. Và từ một nơi khác với chỗ con khỉ sẽ là ngôi làng khác. Một nền văn minh khác.

D: Tôi hiểu rồi. Giống như một thiết bị định vị.

C: Chính xác. Cảm ơn. Đúng.

D: Họ nghĩ rằng các tộc người cổ đại đã tạo ra những hình vẽ này và họ không biết tại sao. Vì không thể thấy những hình vẽ này từ mặt đất.

C: Chính xác. Họ chỉ có thể thấy từ trên cao. Vậy ai...(ngừng). Tôi không được phép nói gì thêm về điều này nữa. Chỉ có điều là các ngôi làng khác chưa từng được khám phá.

D: Vậy không phải những người bản địa ít học sống ở đó từ đầu. Họ không tạo ra những hình vẽ này.

C: Họ không làm. Là do một người cao hơn, thông minh hơn những người bản địa đã sống ở đó. Nhưng họ đã tương tác với người thông minh này.

D: Vậy tôi cho rằng hình vẽ này đã có từ rất lâu rồi.

C: Vâng. Lâu đời hơn người Inca rất nhiều. Xa hơn nữa, trước khi người Inca đến. Những hình vẽ này để dùng cho tương tác với người dân trong làng, vì họ đã liên lạc nhưng người dân không thể có trí thông minh như sinh vật đến từ không gian. Nhưng họ đã tương tác với một số làng. Các tàu không gian đến và đi là điều bình thường. Đây là một nơi quan trọng trên hành tinh để kết nối giữa các hành tinh. Khi họ nhìn Trái Đất nó giống như một bãi đáp lớn. Một nơi để có thể đến và không bị phát hiện. Sự tương tác về việc đi và đến. Và họ vẫn tiếp tục đến, cho dù là ngày nay.

D: Họ vẫn đến tại nơi đó?

C: Đúng rồi.

D: Tại sao bây giờ họ vẫn tới? Dân làng không còn ở đó nữa.

C: Đó là bởi vì họ đã có một mẫu của họ. Và họ vẫn không thể bị phát hiện việc đi vào hay đi ra, giống như ở một số nơi khác trên hành tinh. Vì vị trí đặc biệt ở vùng núi Peru.

D: Vậy tôi cứ giả định rằng những hình vẽ này là do người ngoài hành tinh tạo ra. (Vâng). Vì người bản xứ có lẽ sẽ không có khả năng để làm việc đó.

C: Vâng, họ không làm được.

Những phiên bản khác nhau về nguồn gốc của Những đường kẻ Nazca có lẽ hơi mâu thuẫn lẫn nhau. Nhưng tôi nghĩ có thể đơn giản là các phiên bản của các khoảng thời gian khác nhau kéo dài hàng ngàn năm khi có các hoạt động của cả người ngoài hành tinh và các nền văn minh sau này. Có thể mỗi câu chuyện đều liên quan ít nhiều đến nguồn gốc của những hình vẽ này.

TRUYỀN THUYẾT VỀ CÁC TRẬN LỤT

D: Người ta nói rằng mọi quốc gia trên thế giới đều có một truyền thuyết về lũ lụt.

Phil: Phần lớn thông tin từ các câu chuyện là không khác nhau và khá chính xác. Tuy nhiên không phải tất cả. Truyền thuyết về lũ lụt thực ra không chỉ đơn thuần là truyền thuyết, mà dựa trên những câu chuyện có thật. Điều này xảy ra do sự biến động của các vùng đất. Việc Atlantis bị chìm có vẻ như là một trận lụt nếu nhìn từ góc độ của vùng đất này.

D: Tôi tự hỏi liệu nó có liên quan đến Atlantis không. Nó có xảy ra cùng một thời gian không?

P: Đây là một lời giải thích về việc đã xảy ra. Đôi khi trong một số truyền thuyết thì trận lụt này chỉ đơn thuần là các vùng đất bị chìm xuống. Nhưng có một vấn đề toàn cầu thực sự xảy ra là các tảng băng tan ra ở hai cực do sự thay đổi hoặc dịch chuyển các địa cực. Khi các cực dịch

chuyển, một cách tự nhiên, dẫn đến sự thay đổi từ cực này sang cực kia. Và việc này xảy ra hơn một lần.

D: Việc này có xảy ra cùng lúc với việc Atlantis bị chìm không?

P: Có. Nó đã xảy ra đồng thời. Đây chỉ đơn thuần là một trong các vấn đề rất vật lý.

D: Người ta cũng nói rằng có một điều gì đó nghiêm trọng đã xảy ra, vì loài khủng long được tìm thấy đã chết mà vẫn còn thức ăn trong miệng chúng.

P: Chính xác. Sự thay đổi quá nhanh dẫn đến Trái Đất bị nghiêng, không phải là ngay lập tức nhưng mà cũng quá nhanh. Bầu khí quyển bị dịch chuyển, và những cơn gió và khối không khí thì vẫn đứng yên trong khi Trái Đất bên dưới thì bị nghiêng. Do đó những cơn gió mát hơn ở Bắc Cực và các khối không khí ở trên các cực lúc trước sẽ rất nhanh chóng tọa lạc tại những vùng đất có khí hậu ôn hòa, như bà có thể tưởng tượng, các khối không khí lao qua mặt đất đi kèm với những cơn gió khủng khiếp.

D: Còn các trận động đất và các hiện tượng khác thì sao (núi lửa)?

P: Chính xác. Nhiều vùng đất trước đây ở trên mặt đã bị trũng xuống và nhiều vùng đất ở dưới nước lúc trước đã được nâng lên cao.

D: Vậy toàn bộ Trái Đất bị bao phủ bởi nước? Hay đó chỉ là một phần của truyền thuyết?

P: Liên quan đến những câu chuyện này, đã có lũ lụt trên diện rộng. Tuy nhiên, sẽ không chính xác nói là toàn bộ Trái Đất bị bao phủ bởi nước. Có những khu vực an toàn. Tuy nhiên, thời điểm đó không ai biết đến.

ĐẢO PHỤC SINH

D: Có một hòn đảo nhỏ tên là Đảo Phục Sinh ngoài khơi Nam Mỹ có nhiều bức tượng khổng lồ. Mọi người luôn thắc mắc về nguồn gốc của chúng.

Phil: Bà muốn một lời giải thích chẳng? Những tảng đá nguyên khối được tạo ra bởi một nhóm người thuộc nền văn minh Atlantis, những người đã di cư vào thời điểm Atlantis sụp đổ. Các biểu tượng là nhìn về phía đông vì sự xuất hiện của chủng người sẽ trở lại.

D: Vì vậy mà họ xây chúng lớn như thế?

P: Kích thước vật lý thể hiện sự tôn trọng của họ đối với những người hoặc sinh vật này. Nhiều khi bản chất của con người hay dùng kích thước để tôn trọng. Có một chú ý thú vị là, một ngôi sao điện ảnh khi được chiếu lên màn ảnh rộng sẽ ngay lập tức được yêu mến và chú ý. Hiện tượng này thì ngược lại. Những người có lòng tự trọng cao mới được có tỷ lệ khổng lồ. Những người có tỷ lệ khổng lồ thì được đánh giá cao.

D: Tôi hiểu rồi. Chúng còn to hơn người thật.

P: Chính xác. Và có cả hai ý nghĩa. Đây là cách ái mộ theo kiểu hâm mộ cuồng nhiệt. Một đặc thù của loài người.

D: Tại sao các bức tượng lại được phóng đại?

P: Như một sự thể hiện về nghệ thuật, giống như các bức tranh được phóng đại để làm nổi bật một góc độ nào đó.

D: Chúng quá lớn và mọi người đã tự hỏi là làm thế nào để dựng được chúng.

P: Cùng công nghệ giống như xây dựng các kim tự tháp. Vật liệu được tạo hình hơi khác so với khối. Thời đó đã có những công cụ để dùng như công cụ đục đẽo giống ngày nay. Nhưng phương thức dịch chuyển vật liệu thì giống nhau. Đó là thần giao cách cảm được thực hiện bằng năng lượng tư duy.

Đã từng có những khối giống như chiếc mũ trên đỉnh các bức tượng. Chúng đã bị rơi ra. Chúng được làm bằng một vật liệu đá khác với các bức tượng. Tôi tự hỏi mục đích của những cái gọi là “nút thắt đầu” là gì.

P: Đó là thứ gì đó được làm cho những người sẽ ngồi trên đỉnh của những bức tượng này, để nhìn vào cùng một mặt phẳng và cùng hướng với các bức tượng. Điều này được cho rằng là để cung cấp sức mạnh hoặc một cái nhìn sâu sắc cho các linh mục, khi họ ngồi đó và nhìn chăm chăm vào các bức tượng.

D: Họ ngồi nhìn ra biển, dõi theo những người khác cùng chủng tộc sẽ đến. Ý anh là vậy?

P: Họ cảm thấy rằng nếu họ làm vậy thì mọi người sẽ trở lại nhanh hơn. Năng lượng xả ra trước khi quay lại là điều cần thiết. Các bức tượng được chỉ theo hướng nhìn. Sau đó các linh mục sẽ trèo lên đỉnh tượng và ngồi trên những phiến đá hoặc các nút thắt đầu này và hướng năng lượng của họ để kéo các sinh vật này vào. Họ đã thành công nhiều lần. Các sinh vật ngoài Trái Đất đã đến thăm họ. Các con tàu sẽ đến từ hướng biển. Ánh mắt, sự khao khát, giống như một ngọn hải đăng, sẽ báo hiệu cho các sinh vật muốn giao tiếp và vì vậy họ sẽ xuất hiện.

D: Loại tàu nào đến từ phía biển?

P: Những con tàu bay trên không của người ngoài Trái Đất. Thường gọi là tàu bay, vì có nhiều loại tàu khác nhau.

D: Tôi đã nghĩ nó là một loại thuyền chừ.

P: Không phải thiết bị mà con người thường biết, vì những thứ này lơ lửng trên mặt nước.

D: Điều gì đã xảy ra đối với những người gốc Atlantis này? Họ ở lại hòn đảo không?

P: Họ bị phân tán bởi những khó khăn gian khổ và sự thay đổi của trục Trái Đất khiến khí hậu thay đổi. Người dân và dân bản xứ đã bị dạt đến các vùng khác của thế giới. Sau khi khí hậu

bình thường trở lại, những người bản địa hiện nay thuộc các bộ lạc Indi đã di cư đến các hòn đảo nơi tìm thấy những tảng đá nguyên khối này trong những thế hệ sau đó.

D: Họ không hiểu mục đích của họ đúng không?

P: Không, họ nghĩ những viên đá là thần.

D: Tôi cũng nghe nói có một dạng chữ viết đã được tìm thấy. Chưa ai từng dịch được. Chữ biết này từ bộ tộc nào, những người đến đầu tiên hay những thế hệ tiếp theo?

P: Đó là chữ viết của những người tạo ra các bức tượng. Một số tài liệu đang được lưu trữ hiện nay là sách hướng dẫn cách bay lên. Những ý tưởng trừu tượng đến mức cho dù bất cứ ai đọc được cũng không thấy có tác dụng gì. Vì cần có một tập hợp đầy đủ các ý tưởng và khái niệm mà ngày nay đã không còn hiện hữu trên Trái Đất.

D: Có tổ tiên nào của người Atlantis đã ở đó và lai tạo với nhau cho đến thời hiện đại không?

P: Người Ai Cập, chủng tộc có làn da màu ô liu là dòng dõi gần nhất trong trục hệ. Những người có làn da màu ô liu là người gốc Atlantis. Họ đã rời khỏi hòn đảo vì khí hậu không còn thuận lợi cho cuộc sống của họ vào thời điểm đó. Trái Đất lúc đó là một bà già quay tự do và không ngừng nghỉ, mọi người đành di chuyển đến các khu vực khác nhau.

D: Người ngoài Trái Đất có giúp họ đi không?

P: Không có gì phải giúp cả, vì chèo thuyền trên nước là một nghệ thuật hoặc khoa học đã được kiểm chứng.

Phil nói khi anh tỉnh dậy là anh có thể nhìn thấy các linh mục đang ngồi xếp bằng trên đỉnh của các bức tượng đang xem các con tàu lượn lờ trên mặt nước.

John lại một lần nữa xuất hiện ở Thư viện trên hành tinh linh hồn, và người giám hộ hỏi anh ta có thể giúp chúng tôi tìm thông tin gì. Tôi hỏi anh ta xem có bất cứ hạn chế nào đối với những người có thể đến Thư viện. Anh ra nói rằng không có, nhưng những linh hồn có mức năng lượng thấp sẽ không đến được đó. Vì ngoài việc họ không thực sự quan tâm đặc biệt đến việc tìm kiếm kiến thức, họ thường bị đẩy lùi vì có mức năng lượng khác so với cảnh giới này.

D: Có rất nhiều điều trên Trái Đất vẫn còn là bí ẩn vì con người không thể hiểu được.

J: Đúng rồi. Có rất nhiều thứ trên thiên đường cũng là các bí ẩn đầy thôi. Anh ta nói, tư duy trí tuệ không thể luôn hiểu mọi thứ. Vì vậy theo một nghĩa nào đó ta sẽ có những hạn chế. Nhưng những người ở trạng thái siêu thức của họ, họ có thể hiểu những điều mà tư duy trí tuệ của họ không thể hiểu được. Vì vậy theo một nghĩa nào đó, nói về những hạn chế, thì đó là cách mọi thứ xảy ra.

D: Ý anh là mọi thứ sẽ rất phức tạp?

J: Vâng. Anh ta nói ta không ở mức năng lượng thích hợp. Ta không thể giao một cuốn sách đại số cho một đứa trẻ ba tuổi mới bước vào trường mầm non. Anh ta nói, ta sẽ không làm điều đó. Đó cũng là một phần của cách mà thư viện này đang hoạt động. Một đứa trẻ ba tuổi sẽ không hiểu về đại số.

D: Nhưng đôi khi họ trao cho tôi những điều mà tôi không nghĩ rằng tôi có thể hiểu được.

J: Đúng. Nhưng kiến thức để giúp bà phát triển. Để giúp bà hiểu thêm.

D: Và mở mang đầu óc.

J: Đúng, mở lòng mình ra.

D: Chà, chúng ta đang cố gắng tìm một số lời giải thích cho những bí ẩn của Trái Đất vì mọi người không hiểu được. Chúng ta có cần đi vào phòng xem không?

J: Tùy vào thông tin gì mà bà muốn thảo luận.

D: Có những bức tượng khổng lồ trên Đảo Phục Sinh. Chúng ta có thông tin về chúng không?

J: Anh ta nói có, hãy vào phòng xem (viewing room). Anh ta nói rằng đây từng là một phần của lục địa Lemuria. Và khi lục địa Lemuria bị chìm, đây là khu vực đỉnh núi thiêng. Anh ta nói rằng người Lemuria là bộ lạc nhưng có thể thể hiện các quy luật vật lý. Họ có thể làm những bức tượng này. Và cũng cố chúng và di chuyển chúng bằng sức mạnh tâm linh. Và điều này được thực hiện bởi các linh mục, pháp sư và những người đứng đầu các bộ lạc khác nhau của họ. Khi sự dịch chuyển Trái Đất diễn ra, anh ta nói rằng đây là một trong những nơi còn sót lại. Các nhà khoa học hiện đại không thể xác định niên đại của chúng vì đá có từ thời nguyên thủy. Có thông tin gì đó về loại đá này, hoặc đá này đặc biệt. Tôi không có từ nào để mô tả. Các nhà địa chất nghĩ rằng họ biết tuổi của những bức tượng này nhưng thực sự thì không. Nhưng chúng là tàn tích của nền văn minh Lemuria cổ đại. Anh ấy nói rằng họ cách ta khoảng hai mươi nghìn năm.

D: Các nhà khoa học hiện đại cho rằng các bức tượng được tạc từ đá lấy từ những ngọn núi gần đó.

J: Đá được lấy từ những ngọn núi gần đó. Đúng. Nhưng chúng được tạc bởi sự tập trung của các dạng năng lượng. Đá được các hướng năng lượng làm cho dễ uốn nắn. Nên rất dễ để các công cụ đá và đá lửa tạo hình trên các tảng đá này. Giống như dùng một con dao để cắt quả bơ. Rất là dễ.

D: Họ nghĩ đá đến từ một khoảng cách khá xa so với vị trí của những bức tượng bây giờ. (Đúng). Chúng được vận chuyển bằng cách nào?

J: Vẫn là bằng phương pháp thần giao cách cảm. Đó là lý do tại sao không có dấu vết nào còn lại.

D: Một bức tượng đã bị lật đổ. (Đúng). Các bức tượng chúng ta thấy bây giờ đều quay về một hướng. Đường như chúng đều hướng ra biển, hay là chúng đã bị di chuyển.

J: Không, chúng không bị di chuyển. Anh ra đang nói là chúng hướng mặt về phía Mặt trời mọc thời điểm đó. Mặt trời mọc ở một vị trí khác so với vị trí hiện tại. Và chúng hướng về phía đó.

D: Lý do gì chúng phải nhìn về phía mặt trời mọc?

J: Có những trải nghiệm tâm linh và tôn giáo quan trọng với người dân vào thời điểm đó.

D: Những bức tượng tượng trưng cho điều gì? Chúng trông giống nhau.

J: Chúng đại diện cho linh hồn của con người. Những người bảo vệ tháp canh, có thể nói như vậy. Điều này đã được tìm kiếm trong suốt chiều dài lịch sử. Chúng là biểu hiện cho các linh hồn hộ mệnh các bộ lạc khác nhau của người Lemuria cổ đại. Có 136 bộ lạc khác nhau ở thời Lemuria cổ đại. Và chúng đại diện cho các phe phái khác nhau của các thị tộc bộ lạc này, hay có thể nói là tổ tiên của họ. Như bà nói thì họ là những người nguyên thủy nhưng họ cũng có những món quà tinh thần tuyệt vời.

D: Có vẻ như họ cũng có sức mạnh tâm linh tuyệt vời.

J: Vâng, các lãnh đạo của họ có sức mạnh tâm linh tuyệt vời.

D: Đường như các bức tượng có những nét phóng đại. Lý do là gì?

J: Vâng, có một lý do rất rõ. Đây là cách mà mọi người nhìn vào vào thời điểm đó. Con người, trong quá trình tiến hóa, đã trở nên tinh tế. Và thực tế, ta vẫn sẽ có một bước tiến xa hơn khi bước sang thời hoàng kim của Bảo Bình. Khi đó mọi thứ sẽ rõ ràng hơn.

D: Và cũng có cái mà họ gọi là “nút trên” đặt trên đỉnh đầu của các bức tượng, sau đó bị rơi xuống. Và nó được làm từ một loại đá khác.

J: Vâng. Chúng đại diện cho một loại tâm linh. Họ thường để tóc theo kiểu này. Đôi khi họ nói rằng họ đang bị kéo ra khỏi vũ trụ vật chất bởi nút thắt này. (Cười lớn). Vậy đây là lý do tại sao họ có những trang trí trên tóc như vậy.

D: Chúng được làm từ một loại đá khác so với phần thân của các bức tượng.

J: Vâng, giống như tóc thì thường có màu khác so với cơ thể của bà. Có những kiểu thiết kế khác nhau mà những người này tin là sẽ giúp họ được kéo ra khỏi cơ thể. Họ tin rằng các thực thể linh hồn -không phải linh hồn họ - linh hồn con người trong vũ trụ sẽ cho phép họ đi vào cõi trung giới. Và cách để làm được điều này là kéo họ ra khỏi cơ thể. Nhưng đây là lịch sử cổ đại so với thời gian của bà hiện nay.

D: Đó là lý do tại sao các nhà khoa học rất khó hiểu. Họ nghĩ các bức tượng được làm bởi một nhóm người hiện đại hơn nhiều.

J: Những người còn sót lại từ thời Lemuria.

D: Sau đó những người khác đã đến hòn đảo này?

J: Ô, vâng, nhiều người đã đến hòn đảo này. Và họ đã mạo phạm một số tảng đá. Họ đã ăn thịt một số đồng loại. Họ giống như những con vật thuộc cấp thấp nhất.

D: Họ không phải là những người ban đầu.

J: Không, đây không phải là những người bản xứ ở vùng này. Trên thực tế, một số tàn tích của nền văn minh Lemuria vẫn ở xung quanh đây khi bộ tộc xâm lược này đến. Và họ đã bị những người xâm lược hiếu chiến tàn bạo này ăn thịt.

D: Có còn ai sống sót không?

J: Không còn ai sống sót. Họ đã bị xóa sổ hoàn toàn bởi tộc người xâm lược này. Bà thấy đấy, các vùng biển xung quanh Đảo Phục Sinh có rất nhiều động vật nhưng không dễ để hỗ trợ sự sống trên đảo. Và trên thực tế là những người trong bộ lạc hiếu chiến này đã bắt và ăn thịt những người bản địa này.

D: Vậy những bộ lạc hiếu chiến này là tổ tiên của những người đang sống ở đó hiện nay.

J: Vâng. Họ là hậu duệ của bộ tộc hiếu chiến này. Người Lemuria là những người rất tiến bộ về mặt tâm linh và tâm trí so với những con người hiện đại nhưng họ đã sống trong thời nguyên thủy. Ý tôi là, họ không có các phát minh như chúng ta ngày nay. Họ có những nơi giống như thành phố của chúng ta bây giờ, nhưng được xây dựng bằng vật liệu có thể thay thế rất dễ dàng. Giống như các sợi cỏ và các loại thực vật tự nhiên.

D: Các nhà khoa học cũng đã tìm thấy tàn tích của thứ mà họ khẳng định đó là chữ viết của họ, và họ không biết chúng đã tồn tại bao nhiêu năm.

J: Những tàn tích đó có từ thời người Lemuria cổ đại và được lan truyền trong con cháu của họ. Và hậu duệ cuối cùng của họ đã bị ăn thịt bởi bộ tộc xâm lược. Bà thấy đấy, những bộ lạc hung dữ kia đã nghĩ họ đang có đồ ăn ngon. Giống như họ đang ăn động vật, nhưng những người này vẫn mang theo những truyền thống cũ. Và một số nhà tiên tri của họ thậm chí đã viết về những thời kỳ trước đó. Và về sự dịch chuyển của Trái Đất xảy ra đã phá hủy nền văn minh Lemuria.

D: Vậy họ giữ lại các văn bản nhưng họ không biết ý nghĩa của chúng, đúng không?

J: Hậu duệ của người Lemuria biết ý nghĩa của chúng.

D: Nhưng những người khác...

J: Ô, không, họ chỉ giống như động vật. Họ hiếu chiến. Các pháp sư của họ đã thu thập được linh hồn của nơi này và có thể giải nghĩa một số văn bản. Nhưng họ... Tôi không muốn nói về điều này. Họ quá hiếu chiến và quá xấu tính và họ thực sự ... Tôi muốn rời đi. Anh ta cho tôi

thấy những điều mà...họ chỉ là những người tồi tệ. Họ cắt tim của mọi người. Ô, thật kinh khủng.

John nói khi anh tỉnh dậy rằng anh nhìn thấy những người này đang đuổi theo người Lemuria. Họ bắt được một người và mô ngực của anh ta để lấy tim của anh ta. Rồi họ ăn tim của anh ta khi nó vẫn đang đập. Không khó để hiểu tại sao cảnh tượng này khiến cho anh ta nổi loạn.

D: Được rồi. Tôi không muốn anh phải nhìn vào những điều làm anh khó chịu.

J: Người giám hộ nói là cứ tiếp tục.

D: Vâng, đôi chủ đề. Hay có thể nói là chuyển màn hình. Xem một thứ gì khác. Chúng ta không cần phải nhìn vào cảnh đó nữa.

HÒM GIAO ƯỚC

D: Có nhiều điều được viết về Hòm Giao Ước trong Kinh Thánh, và có nhiều bí ẩn xung quanh nó.

Phil: Vâng, chúng tôi cũng quen thuộc với lĩnh vực này. Chúng tôi sẽ đề nghị bà xem một bản thu, bản thu vô tuyến có thể phiên dịch hoặc nhận các thông điệp từ một bình diện cao hơn và chuyển tải sang một bình diện vật lý. Vì vậy thông tin đó có thể được chuyển đến những người này theo cách chính xác nhất trong việc phân luồng các kênh này. Bởi vì khi đó không có con người nào có nhận thức đủ để những thông tin này có thể truyền tải được.

D: Ý anh là họ đã nói chuyện với mọi người theo cách này?

P: Chính xác. Đó là một thông điệp thoại.

D: Kế hoạch để xây dựng cái này đến từ đâu?

P: Đó là một món quà. Các kế hoạch đã được đưa ra để thiết lập chỗ để cho nó. Những người thợ thủ công và nghệ nhân của bộ lạc đã dùng tài năng của họ để xây dựng nơi đặt, nơi trú ẩn. Tuy nhiên, bản thân bộ thu là một thiết kế được xây dựng bởi những sinh vật đang hỗ trợ quá trình tiến hóa của hành tinh vào thời điểm đó. Họ đưa ra những chỉ dẫn về nơi đặt bộ thu, hoặc căn nhà, để có thể kích hoạt mà không bị những người này nhìn thấy. Để có thể hoàn thành trong bí mật. Mọi người được chỉ cho nơi đặt Hòm Giao Ước này và sau đó nó đã được kích hoạt. Nó thu hút năng lượng từ sức mạnh vũ trụ kể cả lúc này trong hiện tại và vẫn sử dụng được. Bà có thể muốn biết bộ thu này đang ở đâu. Và lúc này không thích hợp để tiết lộ vị trí của nó. Tuy nhiên nó đang được giữ gìn ở một nơi tốt.

D: Nó vẫn còn nằm trên Trái Đất?

P: Chúng tôi sẽ không cung cấp vị trí vào lúc này.

D: Theo như Kinh Thánh của chúng tôi, nó đang trở nên nguy hiểm

P: Không đúng. Nó đã bị lạm dụng. Bản thân nó trở ra và không có gì nguy hiểm hơn một cọng cỏ. Tuy nhiên việc sử dụng nó vì lý do chính trị hoặc bất kỳ cách diễn đạt nào sẽ phá hỏng mục đích ban đầu của nó.

D: Trong Kinh thánh có nói rằng người ta đã chết khi cố chạm vào nó. Có sức mạnh gì bên trong không?

P: Có một thứ năng lượng được sử dụng cho mục đích tốt đẹp này có thể gây ra cái chết cho một người khi tiếp xúc vì năng lượng này ở mức quá cao. Việc khẳng định rằng tiếp xúc với cái hộp dẫn đến cái chết nhằm ngăn chặn mọi người cố mở cái hộp. Và để xây dựng lớp bảo vệ xung quanh cái hộp này, để nó được kính trọng và tôn thờ.

Phần này của đoạn băng bị cắt xén rất tệ, và không thể phiên âm được. Giống như những tiếng ồn lớn đã lấp đi toàn bộ giọng nói của Phil. Ta hầu như không thể nghe được câu hỏi của tôi và câu trả lời của anh ta. Phần còn lại về câu hỏi của Hộp Giao Ước và phần đầu câu hỏi của tôi về Tam giác quỷ Bermuda đã bị chặn. Nếu còn cách nào khác, tôi vẫn muốn sử dụng phần thông tin còn thiếu này khi chúng được xử lý. Hiện nay đã có một cách khác để tách được giọng nói khỏi âm thanh nền bằng máy tính. Ở phần cuối của cuộn băng, âm thanh đột nhiên trở lại. Khi cuộn băng được lật sang mặt kia thì mọi sự vẫn bình thường. Đây là một trải nghiệm kỳ lạ vì Phil cũng để một máy ghi âm ở phía bên kia giường và cuộn băng của anh ấy cũng gặp vấn đề. Nếu có gì đó không ổn với cuộn băng, tôi nghĩ cả hai bên sẽ bị ảnh hưởng. Ngoài ra, nếu là vì micro có vấn đề, tại sao khi tôi lật cuộn băng lại thì sự việc không xảy ra?

Một chuyên gia điện tử đã nói với tôi rằng việc này có thể xảy ra nếu tôi đặt máy ghi âm trên tivi hoặc các thiết bị điện tử khác. Nhưng tôi đặt nó trên một cái bàn nhỏ cạnh giường, và không hề có thậm chí một cái radio nào ở gần. Và không giải thích được tại sao âm thanh đột nhiên trở lại. Nếu nguyên nhân là vì một loại tín hiệu điện tử nào đó thì tôi nghĩ cả hai mặt của cuộn băng sẽ bị ảnh hưởng.

Chuyện này cũng xảy ra với các đối tượng nghiên cứu khác. Đã có những chuyện kỳ lạ xảy ra với máy ghi âm của tôi giống như bị ảnh hưởng bởi năng lượng bên ngoài (ồn định, mờ dần hoặc to lên, bị tăng tốc, và chậm lại, hai giọng nói cùng lúc, vân vân.)

Với tình trạng như vậy của cuộn băng, tôi sẽ cố gắng tóm tắt lại những gì đã nói dù thường thì điều này là bất khả thi. Tuần tiếp theo khi tôi bắt đầu phiên làm việc với Phil, tôi muốn biết liệu họ có thể nói cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra không.

D: Lần trước khi tôi đến thăm nơi này và tôi đã hỏi nhiều câu hỏi về Hòm Giao Ước và Tam giác quỷ Bermuda, và nhận được những thông tin rất thú vị. Nhưng vì lý do nào đó thông tin đã không được ghi vào máy ghi âm. Anh có biết tại sao không?

P: Thông tin được trao cùng với một dòng xoáy năng lượng tương tự những gì mà từ ngữ mô tả được. Và nó gây ra một cơn lốc xoáy ở khu vực này, tương tự như những gì đã được mô tả. Việc này minh họa cho sức mạnh của sự đề xuất. Có những năng lượng trên hành tinh hiện nay

có các đặc điểm mà chỉ cần nghĩ về chúng sẽ tạo ra suy nghĩ vật chất. Đây là bản chất của năng lượng trên hành tinh tại thời điểm này khi chúng ta chuyển sang thời đại mới của nhận thức.

D: Ý anh là hành tinh Trái Đất hay hành tinh nơi anh đang ở? (Hành tinh Ba ngọn tháp)

P: Hành tinh vật chất này, hành tinh Trái Đất. Năng lượng trên hành tinh này hiện thuộc bản chất mà một suy nghĩ là một hành động. Và do đó, đó là minh họa cho sự thận trọng trong việc sử dụng các năng lượng này. Vì họ rất sáng tạo.

D: Tôi biết máy ghi âm đang hoạt động bình thường.

P: Chính xác. Máy ghi âm đã tái tạo trung thực những gì nó nhận được. Và như bà thấy máy ghi âm của bà có nhận thức cao hơn và xa hơn những gì có thể nhận thức được bằng các giác quan của con người. Các máy móc và thiết bị được sản xuất trên hành tinh này cũng đang được nâng cao nhận thức. Mức năng lượng của nó đang được nâng lên một cách tự nhiên vì nó là của Trái Đất và là một phần của Trái Đất và từ đó cả Trái Đất sẽ ngập trong năng lượng này.

Tôi nói tôi muốn thử hỏi lại các câu tương tự. Vì tôi muốn sử dụng những thông tin đó nhưng không có cuốn băng rõ ràng thì tôi sẽ chỉ có thể dựa vào trí nhớ của mình.

P: Bà có thể hỏi nếu bà chọn. Hỏi thì không có gì đáng ngại.

D: Tôi tự hỏi liệu có cách nào đó để máy ghi âm của tôi không bị can thiệp nữa?

P: Chúng tôi sẽ cố gắng tập trung hơn vào những năng lượng đang được yêu cầu phân luồng, và hỗ trợ hạn chế những năng lượng đi qua phương tiện này. Tuy nhiên, có thể có một số trường hợp tái phát tình trạng này, vì phương tiện này chịu trách nhiệm chính cho những năng lượng truyền qua. Và vì vậy, anh ta phải nhận thức được phổ năng lượng rộng lớn này và học cách giới hạn những năng lượng nào được đi qua. Đó không phải năng lượng xấu. Đó chỉ đơn giản là năng lượng đi qua, và nó đang thể hiện trên máy ghi âm của bà. Không có tổn hại vật chất nào.

D: Chỉ là máy móc có thể giữ được.

Sau đó tôi tiếp tục hỏi lại các câu hỏi về Tam giác quỷ Bermuda với hy vọng rằng lần này băng sẽ không bị nhiễu. Khi tôi chép lại đoạn băng, mọi thứ đều ổn. Làm việc với Phil trong nhiều năm, chúng tôi thỉnh thoảng có những bất thường xảy ra với máy ghi âm, nhưng không có điều gì quyết liệt như lần này.

Trong suốt những năm 1980 đến những năm 1990, tôi tiếp tục đặt các câu hỏi tương tự cho các đối tượng nghiên cứu khác khi có tình huống thích hợp để hỏi.

D: Đã có những câu chuyện cho rằng Hòm Giao Ước rất nguy hiểm. Điều đó có đúng không?

Brenda: Tất nhiên rồi! Đó là một thiết bị năng lượng.

D: Có những câu chuyện về người ta bị thương khi cố gắng chạm vào nó...

B: Đúng, nếu họ không biết cách vận hành nó và không được cách nhiệt đúng cách, họ có thể bị tổn thương.

D: Cô có biết rốt cuộc điều gì đã xảy ra với Hòm Giao Ước không?

B: Nó tồn tại nhiều thế kỷ. Khó để nói điều gì đã xảy ra bởi vì lần cuối trước khi nó biến mất, có nhiều hơn một Hòm Giao Ước. Một cái bị rơi xuống khe núi do tai nạn. Người ta đang mang nó trên đường vận chuyển và họ băng qua một cây cầu hẹp bắc qua một khe núi. Một người trong nhóm đã vô tình vấp ngã và nó bị rơi xuống đáy khe núi.

D: Đây có phải là trong các chuyến lang thang qua vùng hoang dã?

B: Sau đó. Một chiếc đã được cất giữ trong một ngôi đền qua vài thế kỷ. Và một số kẻ xâm lược đất nước đó và họ phải giấu nó đi. Cái thứ ba vẫn tồn tại, nhưng được giấu bí mật và chỉ rất ít người biết về nó.

D: Tôi không biết là có hơn một cái hộp giao ước. (Ồ, có). Có phải tất cả chúng đều xuất hiện cùng một lúc không hay những cái khác được tạo ra sau khi cái đầu tiên bị rơi xuống khe núi?

B: Họ đã tạo ra cái đầu tiên và làm thêm những cái khác trong những thế kỷ tiếp theo. Vẫn còn một cái tồn tại. Một cái ở dưới đáy của khe núi là một phần của sông băng hiện nay. Đôi khi người ta nhìn thấy nó khi băng tan. Và một cái bị che giấu trong hang động và tôi không thể biết được liệu nó có bị phát hiện chưa. Cái thứ ba vẫn tồn tại ở một kho tiền của ngân hàng tư nhân.

D: Cô có biết ở nước nào không?

B: Khó nói lắm. Một nước phương Tây với công nghệ tiên tiến.

D: Nếu ai đó đã từng nhìn thấy cái hộp trong kho tiền ngân hàng, liệu họ có biết nó là gì không?

B: Không ai có thể nhìn thấy nó bên trong kho tiền của ngân hàng vì đó là một ngân hàng tư nhân. Nó là tài sản riêng của một người cực kỳ giàu có.

TAM GIÁC BERMUDA

D: Anh có lời giải thích nào về sự biến mất của những con tàu và máy bay ở khu vực Tam giác quỷ Bermuda không?

Phil: Có nhiều sự suy đoán đã được đưa ra mà tốt nhất nên là sai lầm. Khu vực này là một vòng xoáy năng lượng, một vòng xoáy sáng tạo rất rộng lớn và mạnh mẽ của những năng lượng đó hiện nay trên hành tinh này. Hành vi thất thường này một phần là do những cỗ máy nằm sâu dưới đại dương, bị trơ và chưa hoàn toàn ngủ yên. Có thể nói là, có những dòng sông năng lượng rộng lớn đi qua hành tinh này, có đủ sức mạnh từ những cỗ máy này để tạo ra hiệu ứng dẫn đến những vụ mất tích đó. Đây chỉ đơn giản là khi đi qua một cánh cửa để đi vào một thực tế khác. Họ không bị biến mất theo nghĩa vật lý, vì họ vẫn ở đây, họ chỉ đơn giản là đang ở nơi nào đó khác. Người ta tin rằng họ đã chết một cái chết tự nhiên, nhưng họ chỉ đơn giản là đang

ở trong một thực tại khác, một khung thời gian khác. Chỗ này là một khúc quanh hoặc một ngưỡng cửa, bà có thể hiểu như vậy. Những người này không bị tổn hại gì khi họ đi qua, ngoại trừ những tác động về mặt tâm lý, tinh thần và cảm xúc. Mức năng lượng vật lý của họ sẽ được nâng lên khi đi qua cửa này. Nhiều người sẽ trở thành những người có khả năng ngoại cảm và thấu thị. Nhiều người thì thấy họ ở trong một thực tế mà có những thiết bị siêu phàm. Thực tế hiển hiện của họ đã đến mức phù hợp với những người mà họ đang ở cùng. Vì thực tế ở đây có thể hoàn toàn khác nếu tâm trí được định sẵn để tin rằng điều này sẽ có thể xảy ra. Giống như họ nghĩ rằng họ chắc chắn làm được thì điều đó sẽ trở thành hiện thực. Nó chỉ đơn giản là vấn đề của niềm tin vào những gì là thực và những gì là không. Và điều đó xác định đâu là thật và đâu là giả.

D: Đã có những báo cáo về các máy bay bị cháy ngay trước khi điều này xảy ra.

P: Chính xác. Có một sự xáo trộn trong từ trường. Đây là một hiệu ứng của hiện tượng này. Từ thông này là kết quả của sự bẻ cong từ trường Trái Đất và các năng lượng khác mà con người chưa biết đến vào thời điểm này. Các công cụ hoạt động khi các trường này ở trạng thái bình thường. Tuy nhiên, khi xảy ra trạng thái bất thường, các thiết bị không còn hoạt động như chúng được thiết kế. Hay có thể nói là đối với các lĩnh vực mà chúng được thiết kế để hoạt động bình thường.

D: Họ cũng nói rằng đường chân trời trông kỳ lạ, và đôi khi, nó trông khác khi họ bay qua.

P: Nhiều thứ rõ ràng sẽ trông kỳ lạ, vì nhận thức ngày càng cao lên. Không chỉ về mặt vật lý mà là mức độ nhận thức từ bên trong. Và do đó những thứ mà trong thực tế này khá bí ẩn và không nhìn thấy được thì có thể sẽ trở nên rõ ràng khi mức độ nhận thức tăng lên bên trong và bắt đầu giải mã các thông tin nhận được, sau đó hỗ trợ tăng nhận thức cho tâm trí.

D: Có phải khúc cong này luôn tồn tại ở đó không? Nhiều người bay đến đó và rời khỏi khu vực đó, ra vào khu vực đó mà không gặp khó khăn.

P: Đúng đấy. Không phải lúc nào nó cũng ở đó. Nó thay đổi, rất thất thường.

D: Vậy những người đi qua ngưỡng cửa này họ sẽ đáp xuống ở đâu đó?

P: Chính xác. Vì vẫn có những khối lượng vật chất trong thực tế này. Họ vẫn ở trên Trái Đất. Tuy nhiên, họ chỉ đơn giản là ở trong một thực tế khác, một thời điểm khác, ta có thể hiểu như vậy. Có thể nói, họ đã vượt qua mắt của cơn bão, và thấy mình ở một nơi mà họ chưa từng đến trước đây. Họ sẽ thấy mình ở một thời điểm khác của Trái Đất.

D: Anh có thể biết là họ đã đi về quá khứ hay tương lai không?

P: Thực sự không có nhiều khác biệt về điều này, nói thẳng ra là không có quá khứ hay tương lai. Đây chỉ đơn giản là một khái niệm được tạo ra bởi con người để ta có thể nhận thức được những sự kiện mà ta có thể hiểu được. Sẽ không chính xác nếu nói rằng họ đã đi vào quá khứ hay tương lai. Mà đơn giản là họ đang ở “một thời điểm khác”.

D: Tôi đã nghĩ nếu một chiếc máy bay rơi xuống đâu đó trong quá khứ sẽ khiến cho người dân thời đó khá giật mình. Rồi những người này có thể hạ cánh đâu đó hoặc những con tàu đã đi đến nơi nào đó mà ở một thời điểm khác.

P: Có lẽ nói là một mặt phẳng khác thì chính xác hơn.

D: Nhưng chắc chắn những người này phải sợ hãi lắm vì họ không trông đợi điều này.

P: Tất nhiên, không nghi ngờ gì, họ hoàn toàn bị chiếm lĩnh bởi sự thay đổi kịch tính này. Tuy nhiên, nhưng chúng ta có thể nhận thấy, hầu hết họ đã thích nghi khá dễ dàng và không có mong muốn quay trở lại quá khứ. Nhiều người trong số họ đã tiến rất xa vào tương lai, nơi ý thức của Chúa đang ở đó. Đó là một hiện tượng được nhiều người biết đến và quan sát, giống như chúng xảy ra ở cạnh bên. Mọi người chỉ đơn giản là biến mất ở đây, và xuất hiện ở kia. Có rất nhiều bí ẩn, cho cả hai phía, về việc những người này là ai và tại sao họ cứ tiếp tục đến đây. Và câu chuyện của họ rất tuyệt vời cho những người ở đây.

D: Chắc hẳn mọi người trong tương lai rất ngạc nhiên khi những người này đột nhiên xuất hiện.

P: Từ quan điểm trong tương lai thì không có gì nhiều để bất ngờ. Vì tương lai đã biết những điều xảy ra trong quá khứ. Chỉ đơn giản là vấn đề nhận thức rằng một người đã đi qua cánh cửa. Và rồi chào đón họ và hỗ trợ họ trong việc điều chỉnh và thích nghi với thực tế mới của họ.

D: Vậy một số họ vẫn đang sống và họ có thể đã già đi trong thời gian đó.

P: Chính xác.

D: Có cách nào để họ quay lại không?

P: Tại thời điểm này thì có vẻ không khả thi vì cánh cửa hơi nghiêng và không được kiểm soát, đơn giản là nó bị đung đưa bởi những cơn gió, có thể nói như vậy. Đơn giản là người ta cần phải ở một nơi thích hợp vào một thời điểm thích hợp và hy vọng rằng cánh cửa sẽ xoay theo cách thích hợp. Điều này đòi hỏi có kiến thức mà hiện tại không tồn tại trên hành tinh này. Họ rất có thể không muốn, có thể làm được hay không. Nhận thức của họ hiện tại giống như trẻ em đang chơi với đồ chơi. Nó cao hơn so với mặt phẳng mà chúng ta đang ở.

D: Vậy những người này được chọn để đi qua hay họ chỉ tình cờ đi qua cánh cửa?

P: Trong sơ đồ vũ trụ lớn, trong kim đồng hồ vũ trụ, có một lý do cho mọi thứ sẽ xảy ra. Và có thể nói rằng những sự kiện này xảy ra dựa trên một lý do rất xá đáng. Tuy nhiên, cũng không chính xác nếu nói đã có kế hoạch cho những việc xảy ra. Có nhiều thứ xảy ra trong cuộc sống không được lên kế hoạch, nhưng lại trở nên rất thích hợp vào thời điểm đó. Chỉ đơn giản là những sự việc xảy ra phù hợp nhất tại thời điểm đó. Và vì vậy điều này xảy ra sẽ rất thích hợp cho những người này. Ví dụ có thể nói, việc này sẽ rất thích hợp để những người này có cơ hội tiên bộ. Có lẽ họ đã sẵn sàng để có bước tiến nhanh trong mặt phẳng nhận thức tiếp theo. Trong khi đó, chúng ta vẫn phải hoàn thành hóa thân vật lý này và sau đó được sinh ra một lần nữa, lớn lên trong môi trường mà họ đã tìm thấy chính họ. Những người này, có thể, không cần thiết

phải xảy ra sự việc như vậy. Đơn giản là họ đã sẵn sàng về nhận thức của họ và đào tạo nhận thức bên trong để điều này xảy ra. Và họ nhận thấy mình đã ở thời điểm cần thiết.

D: Liệu có cách nào mà những người đi vào khu vực đó có thể cảnh báo về điều gì sắp xảy ra không?

P: Sẽ có nhận thức về các mặt bên trong để hướng dẫn ta. Khi một người thấy mình ở trong tình huống này thì không thể nói rằng trước đó chưa có cảnh báo gì được đưa ra bên trong anh ta.

D: Ý anh là bên trong tư duy hay gì?

P: Chính xác. Họ sẽ phải lắng nghe bản thân họ, nếu thích hợp, trong suốt cuộc đời, để hòa hợp với chính mình và hiểu rõ chính mình.

D: Vậy thực sự không có cách thức vật lý nào để nói. Họ chỉ tình cờ ở sai nơi và sai thời điểm.

P: Không hoàn toàn như vậy, vì như đã nói, cảnh báo đã được đưa ra nhưng không được chú ý.

D: Nhưng có một trường hợp các phi công được cử đi để tìm các máy bay bị mất. Họ không có lựa chọn, họ phải đi tìm máy bay.

P: Chúng ta tạo ra số phận của chính mình. Và do đó, sẽ chính xác hơn khi nói rằng những cá nhân này đã tạo nên hoàn cảnh mất tích của họ, giống như nhiều người đã chọn cái chết cho mình. Vì tất cả đều chọn cái chết cho chính mình.

Khái niệm này được nói nhiều hơn trong cuốn sách *Between Death and Life* (Giữa Cái chết và Sự sống) của tôi.

D: Có nhiều khúc cong này hay các trường này trên bề mặt Trái Đất không?

P: Không thể tính được bằng số. Nó là một sự cố cá biệt.

D: Trước đó anh từng nói về các máy móc dưới đại dương vẫn đang hoạt động một phần và nó là nguyên nhân gây ra những điều này.

P: Chính xác. Bà có thể hình dung một chiếc gương, một chiếc gương vĩ đại một thời, nay đã bị vỡ. Và một mảnh của chiếc gương tuyệt vời này hiện đang treo lủng lẳng trên một sợi chỉ. Và khi có cơn gió hay dòng nước nghịch với mảnh gương này, Mặt trời chiếu sáng trên cao thỉnh thoảng gặp mảnh gương, chiếu qua nó trong một thời gian ngắn, và chắc chắn, chiếu qua không khí hoặc nước. Có thể đây là một sự việc xảy ra ngẫu nhiên và không phải do con người điều khiển. Theo cách tương tự như vậy, những dòng năng lượng này đang di chuyển hoặc chơi với những tàn tích còn lại của xã hội từng rất vĩ đại này, và gây ra hiện tượng này.

D: Đó là gương thật hay anh chỉ dùng từ đồng nghĩa?

P: Đó là một sự so sánh. Vì gương có bản chất giống pha lê.

D: Lúc đầu tại sao nó lại nằm dưới đại dương?

P: Ban đầu nó không nằm dưới đại dương. Đó là thời Atlantis. Một số máy móc của lục địa vĩ đại này. Nó bị chìm trong thời kỳ sụp đổ và bây giờ đang nằm khá thoải mái và an toàn ở sâu dưới đại dương.

D: Nó đang nằm trong một tòa nhà hay thứ gì khác?

P: Nó nằm trên một cao nguyên, ở chỗ ban đầu nó được dựng lên. Toàn bộ khối đất liền đã chìm xuống và mang theo tất cả những gì nền văn minh này đã tạo ra.

D: Anh có thể tả rõ hơn trông nó như thế nào không?

P: Không cần thiết phải giải thích, vì cố gắng cũng vô ích. Đơn giản là không thể đưa ra lời giải thích nào thỏa đáng về những gì người ta nhìn thấy bằng mắt thường. Nó chỉ đơn giản là vượt quá sự hiểu biết của con người vào thời điểm này.

D: Tôi đang hình dung một tinh thể có hình dạng của một kim tự tháp. Tôi không biết như vậy có chính xác hay không.

P: Vậy chúng ta có thể nói là bà có thể dùng một sự so sánh và hình dung với tư duy bằng mắt về việc bà nhìn thấy, và góc nhìn của bà có thể khá chính xác. Chúng tôi sẽ không phán xét về điều này, vì đó là thực tế của bà, và nó như thế. Điều này, một lần nữa, là bản chất năng lượng mà một người muốn có, và nó là như vậy.

D: Nhưng anh đã nói như thể nó đã bị vỡ. Nếu điều đó là thật, mảnh pha lê hoặc bất cứ thứ gì dưới đó, đã bị vỡ?

P: Vâng. Chính xác. Nó đã bị phân mảnh.

D: Tại sao lại xảy ra chuyện đó?

P: Tốt nhất có thể nói vào thời điểm này rằng đó là chủ ý, để ngăn chặn những người thèm muốn sử dụng viên pha lê này cho những mục đích thiếu thiện chí. Vì có những người chỉ mong muốn có được nguồn năng lượng to lớn cho riêng mình. Và người ta thấy rằng cần phải phân mảnh nó ra để ngăn chặn những kẻ muốn sử dụng nó cho mục đích phá hoại.

D: Vậy họ cố tình phá hủy nó?

P: Chính xác.

D: Việc này xảy ra vào khoảng thời gian xảy ra vụ sụp đổ và chìm xuống hay trước đó?

P: Cùng lúc.

D: Việc phá hủy tinh thể có gây ra vụ chìm không?

P: Có những sự việc xảy ra đồng thời do việc sử dụng không hợp lý tinh thể này, vì họ đã sử dụng những năng lượng này một cách có hại. Do đó ở một mức độ nào đó đã gây ra sự sụp đổ của lục địa. Và vì vậy có một số mối tương quan. Tuy nhiên đó không phải là một nhân quả đơn giản. Chúng là những sự cố có phần riêng biệt nhưng có liên hệ với nhau.

D: Những người đã phá hủy viên pha lê không biết có thể gây ra thảm họa như thế nào?

P: Những người này đã bị mù quáng với lòng tham và tham vọng của họ, và không để ý đến hậu quả của sự điên rồ này. Và họ tiếp tục sử dụng năng lượng này theo cách đó và sau đó phải trả giá.

D: Tôi đã nghĩ có thể họ thiếu hiểu biết và không biết điều này sẽ xảy ra.

P: Không phải hoàn toàn là sự thiếu hiểu biết. Vì đã có những người không ngừng cảnh báo về việc sử dụng những năng lượng này theo cách như vậy. Có những người đã cống hiến cả cuộc đời cho nỗ lực khai sáng những người có nguồn năng lượng này, khi nhận thức về việc sử dụng và sức mạnh của họ giảm sút. Tuy nhiên sự thiếu hiểu biết làm lu mờ sự giác ngộ và sự bất hòa đã lấn át sự hòa hợp.

D: Các mảnh vỡ đang ở sâu dưới đại dương?

P: Chính xác.

D: Anh có nghĩ rằng ai đó có thể tìm thấy chúng một lúc nào đó?

P: Vùng đất này sẽ tái tạo trong thời gian xảy ra biến động. Và thông tin đó được lưu trữ trong một ngôi đền cho các thế hệ tương lai khám phá và thực hiện. Người ta đã thấy rằng vùng đất này sẽ bị chìm và xa tầm với. Và kiến thức này được lưu trữ cho các thế hệ tương lai để tìm cách tiếp cận. Và vì vậy nó sẽ được trao cho những người có tính cách cao hơn và sẵn sàng cho việc sử dụng những kiến thức này.

D: Vậy bất cứ khi nào các nhà khoa học hoặc ai đó tìm thấy kiến thức này thì họ sẽ biết nó là gì?

P: Hy vọng như vậy. Tuy nhiên, đó là thứ sẽ được quyết định tại thời điểm đó.

D: Kiến thức này có ở dạng sách không? Hay bảo quản như thế nào?

P: Dạng viết, trên đá. Sẽ cần phải giải mã vì đó là ngôn ngữ của những người đã lưu trữ nó. Và vì vậy cần phải phiên âm từ ngôn ngữ này sang ngôn ngữ khác. Tuy nhiên, đây không phải là một nhiệm vụ quá khó, vì phần lớn kiến thức sẽ thể hiện trực quan. Sẽ có nhiều công việc và quá trình xử lý được thực hiện ở cấp độ tâm linh, hơn là các công việc đang được xử lý bằng cấp độ lý trí như hiện tại.

D: Ngôi đền vẫn còn đó hay đã bị phá hủy?

P: Đương nhiên sau khi ở dưới vài dặm dưới đáy đại dương trong nhiều ngàn năm, nó sẽ không còn ở tình trạng tốt. Tuy nhiên, nó sẽ được giữ trong một hình dạng mà bảo tồn được thông tin. Đó là những thông tin đánh giá chính xác cho tới lúc này.

D: Nhưng nó sẽ không bị phát hiện cho đến khi có biến động đất?

P: Chính xác. Và đến một thời điểm thích hợp, khi những người tìm thấy kiến thức này ở vị trí cao nhất, họ sẽ sử dụng nó phù hợp. Nó sẽ không được đưa ra cho đến lúc phù hợp.

D: Kiến thức này có chứa thông tin lịch sử về những gì đã xảy ra với Atlantis không?

P: Có. Nó chứa đựng lịch sử và những sự việc xảy ra hàng ngày của nền văn minh này qua nhiều ngàn năm nay. Và một tóm tắt về những ngày cuối dẫn đến sự sụp đổ xã hội và chìm xuống đáy sâu. Với thông tin này, những người tìm thấy nó sẽ hiểu điều gì đã xảy ra với nền văn minh.

D: Trong thời đại của Atlantis, họ dùng cái này để làm gì?

P: Đây là một nguồn năng lượng chính. Nhiều năng lượng có thể đã được truyền vào lúc đó. Một số nguồn năng lượng có thể được sử dụng cho nhiều mục đích khác nhau, tùy vào việc để làm gì. Có những năng lượng dùng cho việc chữa bệnh, năng lượng hấp dẫn, chiếu sáng, sưởi ấm, động lực. Nhiều loại năng lượng đã có sẵn như chúng ta đang có và quay trở lại hành tinh.

D: Vậy khi nó bị hỏng, vì lý do nào đó nó đã tạo ra sự bẻ cong thời gian này.

P: Đó là phản xạ hoặc truyền năng lượng ngẫu nhiên đơn giản. Chúng tôi muốn nói rằng nhiều người sống ở thời gian đó đã tái sinh một lần nữa.

D: Có nhiều bí ẩn và chúng tôi đang tìm kiếm câu trả lời.

P: Thông thường người ta hỏi nhưng từ chối nghe câu trả lời. Nhiều người đặt câu hỏi nhưng không tin câu trả lời và cứ thế đặt câu hỏi cho đến khi họ tìm được câu trả lời mà họ muốn nghe.

QUÁI VẬT HỒ LOCH NESS

D: Một bí ẩn trên Trái Đất mà mọi người quan tâm là Quái vật hồ Loch Ness ở Scotland. Có thể cho tôi biết bất cứ thông tin nào về điều này không?

Brenda: Câu trả lời là phức tạp. Tôi đang cố gắng sắp xếp lại thông tin. Có một số sinh vật loại này trên bề mặt Trái Đất. Chúng thường sống ở các hồ nước ngọt sâu. Có một con tương tự ở hồ Siberia, được xem là sâu nhất. Những sinh vật này ở dưới đáy sau và thường không có lý do gì để trồi lên bề mặt.

D: Nó là động vật có vú hay gì?

B: Nó là một loài bò sát nước ngọt. Và nó là một loài động vật cổ xưa. Nó đã có mặt trên Trái Đất từ rất lâu. Giống một số loài côn trùng trên Trái Đất. Nó đã tiến hóa cho đến nay và không cần phải tiến hóa thêm nữa. Nên nó tồn tại như vậy qua nhiều thiên niên kỷ. Nó là một sinh vật hiền lành, vô hại, do đó có màu sắc như vậy để tự bảo vệ và người ta không làm hại nó. Nó ăn các loại thực vật thủy sinh mọc trong nước.

D: Chúng có nhiều không? Ý tôi là, chúng có sinh sôi nhanh không?

B: Chúng có sinh sôi. Chúng không sinh sôi nhiều như các loài động vật khác. Chúng đẻ trứng dưới bùn ở đáy hồ, và trứng nở ra. Trên thực tế, chúng giống như giữa loài bò sát và lưỡng cư. Chúng gần giống với bò sát hơn là lưỡng cư. Chúng chủ yếu sống trong các hồ nước mát vì chúng thích nhiệt độ mát mẻ. Và có nhiều hơn những gì mọi người biết. Họ nghĩ họ tìm thấy một con ở đây và một ở kia, nhưng còn nhiều hơn thế. Không quá nhiều nhưng một vài cộng đồng nhỏ của chúng.

D: Vậy nếu chúng không phải thú, chúng không thực sự cần đến không khí?

B: Không hẳn là cần. Vì chúng giống như loài lưỡng cư, có mang và phổi thô sơ. Vì vậy chúng có thể nổi lên trong vài phút mà không bị ngạt thở nhưng chúng cũng có thể thở dưới nước. Chúng là những sinh vật sống dưới nước. Dù đã có người nhìn thấy chúng trên cạn nhưng các sinh vật này hiếm khi rời khỏi hồ.

D: Có một trường hợp chúng có phản xạ sóng siêu âm trong nước. Sóng siêu âm giống như radar, nó phản xạ lại các vật thể lớn. Chúng đang thu thập những gì?

B: Điều đó đúng, nhưng thường thì sóng siêu âm cũng bật ra khi nước thay đổi nhiệt độ. Và nếu có một lớp nước có nhiệt độ khác, nó cũng sẽ dội lại. Và vì vậy, sẽ khôn ngoan hơn nếu ta không phụ thuộc thông tin vào một phần của các bài báo.

D: Nói cách khác, tất cả các bức ảnh và những thứ được gọi là bằng chứng kia là không đáng tin cậy.

B: Theo tiêu chuẩn của các nhà khoa học, chúng không thể được coi là đáng tin cậy.

D: Họ nói rằng chúng giống như các sinh vật thời tiền sử.

B: Đúng rồi. Như tôi nói, chúng đã bị mắc kẹt trong quá trình tiến hóa hàng thiên niên kỷ trước. Có những sinh vật khác như cá thể mà bà gọi là Quái vật Hồ Loch Ness hay một sinh vật ở lục địa khác... Hồ Superior? Thuộc vùng hồ đó. Thêm vào đó, có một vùng thuộc hồ Baykal ở Siberia. Có những cá thể nằm rải rác, và có những sinh vật tương tự lại thích vùng nước ấm ở Lưu vực sông Amazon. Những người bản xứ ở đó có báo cáo về nó nhưng những người nắm quyền thì bác bỏ vì xem là điều mê tín.

D: Anh có thể cho tôi biết thông tin về Quái vật hồ Loch Ness ở hồ lớn ở Scotland.

Phil: Những sinh vật này bị nhốt trong đất liền, theo nghĩa là bây giờ chúng không còn nơi nào khác để đi. Chúng từng đi khắp thế giới, thì giờ đây bị tắc lại -không phải chơi chữ. Tuy nhiên, không có sinh vật nào khác có thể so sánh với loài sinh vật đặc biệt còn sót lại trong các đại dương tự do.

D: Chúng đến từ đâu? Chúng có phải là tàn tích của khủng long hay đại loại như thế?

P: Chính xác. Trong các thời đại trước có rất nhiều sinh vật này trong các đại dương trên thế giới. Tuy nhiên, trong thời gian biến động và thay đổi, chỉ những ai bị mắc kẹt mới có thể sống sót vì hàm lượng muối trong các đại dương thay đổi. Và do vậy chúng và các sinh vật khác quanh chúng không thể thay đổi. Việc chúng tồn tại trong hình thái cũ cho thấy vùng nước mà chúng mắc kẹt lại không khiến chúng phải thay đổi. Chúng được phép sống trong hình hài mà chúng đã và đang tồn tại.

D: Chúng là loài lưỡng cư hay là thú?

P: Chúng giống cá heo hơn vì có đốt sống và thở bằng không khí. Tuy nhiên, chúng có vẻ ngoài giống bò sát hoặc ngoằn ngoèo hơn, và không có phần phụ.

D: Nhưng nếu chúng đang sinh sôi thì chắc chúng ta phải nhìn thấy chúng thường xuyên hơn?

P: Không có mối tương quan giữa số lần xuất hiện và số lượng của chúng. Chúng tồn tại được cho đến ngày nay là nhờ vào việc sống kín đáo và không hòa nhập với thế giới còn lại. Có nhiều người tin rằng đây là tàn tích còn lại của thời tiền Cambri. Tuy nhiên, thực tế hiện tại có nhiều di sản hơn nhưng đã không được công nhận như vậy.

D: Anh nói chúng là động vật sống sót từ những biến động. Đó là thời Atlantis hay trước đó?

P: Vào thời đó có nhiều biến động trên toàn hành tinh. Trong thời gian đó, có nhiều sinh vật mất đi do sự thay đổi của khí hậu, trái ngược với sự thay đổi của địa chất. Tuy nhiên, khi nói về những sinh vật mà bà gọi là Quái vật Hồ Loch Ness này, chúng tôi có thể nói rằng sự thay đổi của cả hai đã khiến điều này xảy ra. Trong đó, các vùng biển ấm ban đầu trở nên lạnh hơn khiến cho những sinh vật sống ở đại dương chết vì thay đổi khí hậu. Tuy nhiên những sinh vật ở những khu vực cụ thể thời gian đó nhận ra rằng chúng có thể sống sót bằng cách ở gần đáy biển nơi có nước ấm hơn nhiều. Chúng đã chuyển xuống đáy biển và đã thích nghi với khí hậu lạnh một thời gian, và chúng có thể tồn tại ở vùng nước lạnh hơn trong một thời gian ngắn như ở hồ Loch Ness.

D: Vậy thảm họa Atlantis xảy ra sau thời gian này.

P: Không phải là trùng hợp như vậy. Tuy nhiên, những tai họa mà chúng ta nói đến đã xảy ra trong một khoảng thời gian rộng hơn nhiều với thảm họa của nền văn minh Atlantis. Toàn bộ viễn cảnh diễn ra theo dòng thời gian cả triệu năm thay vì một nghìn năm.

D: Tôi hiểu. Có những sinh vật này còn sót lại ở những nơi khác trên thế giới không?

P: Có nhiều sinh vật sót lại ở nhiều nơi khác trên thế giới, mà nền văn hóa của bà chưa được biết đến. Tuy nhiên, chúng được các nền văn hóa có nhận thức cao hơn biết đến. Có nhiều loài sinh vật trên hành tinh của bà mà bà chưa biết đến.

D: Có phải chúng đều là sinh vật biển không? Hay trên cạn?

P: Chúng được phân bố sao cho nhiều loài thú hơn cá. Nên bức tranh tổng thể của cái mà bà gọi là “tự nhiên” ngày nay hơi có phần sai lệch bởi người anh em tự nhiên đen tối này, mà toàn bộ chủng tộc không hề hay biết.

D: Những con vật này thường sống ở châu Phi, Nam Mỹ, những lục địa không đông dân?

P: Chúng sống trên toàn bộ hành tinh. Tuy nhiên, không thể nói là chúng tồn tại trên hành tinh, mà có lẽ là trong hành tinh.

D: Chúng có thể sống cả dưới bề mặt?

P: Chính xác.

D: Vì hầu hết thế giới, như ta đã biết, đã được khám phá. Và chúng tôi nghĩ rằng không còn gì nhiều để chúng tôi có thể tìm thấy trên bề mặt.

P: Phần lớn thế giới đã được biết thì đều đã được khám phá. Tuy nhiên, thế giới chưa được biết đến thì chưa được khám phá. Do đó chúng không thuộc về thế giới vì thế giới không biết chúng tồn tại.

D: Vậy bên dưới hành tinh có những sinh vật mà chúng ta chưa hề biết.

P: Chính xác. Có những chủng tộc và nền văn hóa tồn tại mà ta không hề hay biết như những thứ mà bà gọi là “cư dân trên bề mặt”.

D: Những người dưới lòng đất còn sót lại từ thời Atlantis? Hay họ là những chủng tộc đã có trước đó?

P: Mỗi thứ một ít. Có những người đã ở đó trước đây, và những người sau này. Tuy nhiên, họ không hoàn toàn hòa hợp với nhau. Và do vậy họ có xu hướng tránh xa nhau, và có phần không biết về nhau, vì những nhu cầu cá biệt của họ. Phạm vi tương tác thực sự giữa những người trên bề mặt và những người dưới lòng đất không phải là kiến thức phổ biến. Tuy nhiên, cũng có những người phổ biến ở mỗi nhóm nói chuyện với nhóm kia.

D: Người giám hộ của Thư viện có cho chúng ta thông tin gì về những sinh vật như Quái vật Hồ Loch Ness? Những sinh vật đó có thật không?

John: Vâng, chúng có thật. Chúng là những tàn tích của những dạng sống nguyên thủy từng tồn tại trên Trái Đất trong thời đại bò sát.

D: Ý anh là giống khủng long?

J: Đúng. Chúng là những sinh vật sống ở cả biển và trên đất liền, và thậm chí trên không, mà con người vẫn chưa khám phá ra. Chúng trú ẩn trong một số khu vực nhất định, và chúng sống rất lâu. Và chúng sinh sản.

D: Tôi đang nghĩ về một sinh vật đặc biệt, gọi là Quái vật Hồ Loch Ness.

J: Có khoảng bảy con trong hồ Loch Ness. (Cười). Và đó là những gì anh ta nói, “xe tăng”. (Cười lớn). Và chúng sinh sản theo thời gian. Chúng sống khá lâu, hàng trăm năm. Chúng không sinh sản thường xuyên. Nước lạnh đã ảnh hưởng gì đó.

D: Chúng sinh sản như thế nào?

J: Như hầu hết các loài động vật khác.

D: Ý tôi là, nó là thú hay nó đẻ trứng hay gì?

J: Chúng đẻ trứng dưới nước. Phải mất một thời gian dài, để lớn lên thành cá thể trưởng thành. Có vẻ như phải mất gần hai năm. Chúng có những kẻ thù, như cá hay các loại giống vậy, nên chúng phải canh chừng. Nhưng chúng có hang ở bên dưới một trong những vách đá của hồ Loch Ness.

D: Chúng thở bằng không khí hay sống dưới nước hoàn toàn?

J: Chúng cơ bản là loài thủy sinh, nhưng chúng có thể nổi lên trong một khoảng thời gian ngắn. Tương tự như cách cá chuồn có thể bay lên rồi lại xuống nước. Chúng có khả năng đó. Chúng cần hít thở không khí. Chúng lấy được oxy qua nước vì chúng có mang.

D: Có những chuyện bí ẩn về chúng lên đất liền. Điều đó có xảy ra không?

J: Thỉnh thoảng. Chuyện đó đã xảy ra trong quá khứ và có thể xảy ra lần nữa.

D: Cũng có những chuyện kể về việc nhìn thấy chúng quanh hồ.

J: Ô, người ta đã nhìn thấy chúng. Chúng nổi lên khỏi hồ. Nhưng chúng tránh để bị bắt vì có khả năng trực quan và bản năng nhạy cảm.

D: Có những chuyện về việc nhìn thấy hình ảnh của chúng trên sóng siêu âm. Việc đó có thật sự xảy ra không?

J: Có. Chúng đang tồn tại. Có bảy con đang sống ở hồ Loch Ness lúc này, ở một cái hang bên dưới mặt nước phía sườn núi. Chúng bắt cá, và chúng rất to.

D: Vâng. Một số người đã chụp được ảnh của chúng khi chúng nổi lên mặt nước. Có nơi nào khác mà chúng sống rất đông đúc không?

J: Có hai hoặc ba cái hồ ở châu Phi. Từng có 12 con ở đó. Có hai nơi nữa ở rừng mưa nhiệt đới Amazon, ở một hồ nước bên ngoài Sông Amazon. Và ở Đông Nam Á có bốn con sống ở các dòng sông.

D: Những sinh vật này có nguy hiểm không?

J: Ở một mức độ nào đó thì không, chúng không nguy hiểm. Nhưng chúng ăn cá và có thể nhảm một người nào đó với con cá. Đặc biệt với những loại cá lớn.

D: Anh cũng nói rằng có những sinh vật khác sống sót từ khoảng thời gian này?

J: Vâng. Không phải tất cả đều giống Quái vật Hồ Loch Ness. Chúng thuộc dạng bò sát. Một số trông giống như những con thần lằn khổng lồ.

D: Anh nói là có nhiều loại đất?

J: Không, hầu hết chúng là thủy sinh. Chúng sống trong các đáy sông, đáy hồ và hang động.

D: Anh nói đây là các tàn tích, sống sót từ kỷ nguyên khủng long.

J: Kỷ nguyên bò sát.

D: Có sinh vật nào sống sót mà sống phần lớn trên cạn và không phải thủy sinh không?

J: Những loài này đã biến đổi thành những loài sinh học tiến hóa hiện đại. Chúng hầu hết là các loài thủy sinh sống sót từ thời kỳ này. Có một loài trong không khí mà bà chưa phát hiện ra. Thông tin đó sẽ được tìm thấy trong tương lai gần. Giống như, “Đừng hỏi thêm cho đến khi hồ sơ được mở”. (Cười).

D: Nếu nó ở trên không trung tại sao chúng tôi chưa thấy nó.

J: Vì nó có thể làm cho nó gần như vô hình. Đó là lý do.

D: Sao nó có thể làm được?

J: (Anh ta cười). Tôi không biết. Hồ sơ này chưa được mở. Và anh ta nói nhiều thông tin sẽ được gọi mở trong tương lai. Và có một sinh vật trên cạn trong rừng châu Phi. Một loài khác trên cạn sẽ được tìm thấy ở dãy Andes. Anh ta nói rằng điều này sẽ kích thích trí tò mò của bà, nhưng anh ta không thể nói thêm về điều này được nữa vì hồ sơ này chưa được mở và vẫn đang được lưu trữ.

YETI HAY NGƯỜI TUYẾT

Brenda: Có những sinh vật khác bị mắc kẹt trong tiến hóa. Những sinh vật này được gọi bằng nhiều cái tên. Có nhiều tên trong ngôn ngữ của bà cho sinh vật này, khó để chọn ra tên phù hợp nhất cho nó: Yeti, Sasquatch, Chân to, Người tuyết. Điều đó có thể hiểu được, vì sinh vật này

rất phổ biến. Bất kỳ khu vực miền núi nào có những dãy tuyết phủ đều có sinh vật này sinh sống. Và sinh vật này cực kỳ nhút nhát và sợ hãi con người. Tâm lý của nó nhạy cảm ở chỗ nó có thể cảm nhận được sinh vật khác từ một khoảng cách rất xa. Thông thường chúng sẽ ẩn nấp bất cứ khi nào cảm nhận được những sinh vật khác. Điều này liên quan đến con người theo một cách nào đó. Chúng giống như những đứa em nhỏ của con người. Chúng đang phát triển trí thông minh và hành tinh này có cách cho hơn một loài có trí thông minh, nếu loài thông minh hiện đang chiếm ưu thế cho phép điều đó. Và điều này sẽ khiến cho hành tinh phong phú hơn, và cũng là cho cộng đồng thiên hà.

D: Sinh vật đó đến từ đâu? Chúng có phải là loài bản địa trên hành tinh này không?

B: Vâng. Khi những người cô đại đang giúp đỡ các loài phát triển trên hành tinh này, họ đã tạo ra một loài thông minh ngày nay là con người. Trong khi loài này đang phát triển, họ đã rất thất vọng với xu hướng bạo lực. Và họ nhận thấy rằng một loài phát triển song song cũng có thể hứa hẹn phát triển thành một loại thông minh nhưng không có đặc điểm bạo lực. Và vì vậy họ cũng đã phát triển loài đó. Khi loài này phát huy hết tiềm năng, họ sẽ thông minh như con người, nhưng theo những cách khác nhau. Và cả hai loài sẽ phải điều chỉnh rất nhiều để sống với nhau. Bởi vì loài này không có tính bạo lực như ở con người, và vì vậy họ cực kỳ nhạy cảm và nhút nhát.

D: Nhưng họ có mất nhiều thời gian hơn để phát triển loài này so với con người?

B: Không, chỉ là vì họ bắt đầu sau.

D: Chúng tôi nghe nhiều câu chuyện về bạo lực của họ.

B: Thông thường đó là cách chúng cố làm mọi người sợ hãi để chúng có thể chạy trốn, bởi vì chúng chỉ muốn được yên thân. Cho đến thời điểm hiện tại của quá trình phát triển, họ không mất nhiều thời gian hơn để phát triển so với con người. Có khả năng sự phát triển của họ chậm lại để đảm bảo rằng những đặc điểm bạo lực không xâm nhập vào. Nhưng một số người khác nói rằng có thể họ cần một vài đặc điểm bạo lực để cung cấp năng lượng cần thiết cho họ để tồn tại trong nghịch cảnh. Vì tính cách bạo lực trong con người đã giúp con người sống sót qua nhiều loại nghịch cảnh từ lúc ta có trí thông minh.

D: Cũng không hẳn là tốt khi có tính cách tiêu cực hoàn toàn.

B: Chính xác.

D: Cái cách mà loài người đang mở rộng và phát triển thêm các vùng đất, có xâm phạm đến lãnh thổ của họ không?

B: Có, và đã trải qua một thời gian. Đó là lý do tại sao tôi đã tuyên bố, “Nếu con người cho phép họ phát triển, họ sẽ phát triển”. Nhưng họ đang ẩn náu rất tốt. Họ sống trên khắp các hành tinh. Họ ở trên những ngọn núi xa xôi rất cao, cũng như sâu trong các khu rừng mưa nhiệt đới của hành tinh. Họ đã thích nghi với các khí hậu và độ cao khác nhau, họ thích sống ở những khu biệt lập.

D: Chà, mọi người sợ những gì họ không hiểu, đó là một trong những đặc điểm của chúng tôi.

D: Chúng tôi đã nghe về những sinh vật gọi là Sasquatch hay Yeti? Anh ta có biết tôi đang nói đến điều gì không? Người Tuyết, những sinh vật kiểu đó? Chúng được biết đến với nhiều cái tên khác nhau.

John: Anh ta nói, có, họ có tồn tại.

D: Có phải chúng là cùng một loại động vật nhưng được tìm thấy ở các phần khác của thế giới không?

J: Không, họ không phải động vật. Anh ta nói chúng đã tiến hóa thành sinh vật như bà.

D: Anh ta có thể cho chúng ta một số thông tin về chúng?

J: Anh ta nói chúng rất hiền lành, có tâm linh bởi vì họ có cảm giác với các linh hồn tự nhiên. Đó là lý do tại sao họ gần như vô hình. Họ có sức mạnh để làm cho bản thân hòa vào khung cảnh và môi trường xung quanh. Họ không chủ động tìm kiếm con người vì họ sợ. Linh hồn của họ đã nói với họ rằng con người đã đi lạc hướng trên hành tinh này và sử dụng sai lệch tài nguyên của họ. Nên họ tránh xa con người. Nhưng họ thích thức ăn của con người.

D: Vậy những người được tìm thấy ở nhiều phần khác của thế giới cũng cùng loài?

J: Vâng. Họ là những người nguyên thủy sống sót từ sau trận đại hồng thủy Lemuria.

D: Từ những mô tả hiện nay thì họ có vẻ rất thú tính.

J: Chúng ta cũng từng có thời như vậy. (Cười).

D: Vậy chúng vẫn chưa tiến hóa hết. Chúng cũng có cùng loại cơ thể?

J: Họ đã tiến hóa đến một mức độ nào đó. Nhưng họ đã tiến hóa nhiều hơn về mặt nhận thức tâm linh và ý thức hơn là thể chất. Anh ta nói họ là một chủng tộc được bảo vệ, một nhóm thiểu số được bảo vệ, có thể nói vậy. Vì họ hòa hợp với các dạng sống thấp hơn.

D: Họ được ai bảo vệ?

J: Các linh hồn tự nhiên.

D: Từ những mô tả mà chúng tôi đã có, họ dường như không nói được như chúng tôi.

J: Họ có giao tiếp thân giao cách cảm. Thứ gì đó mà con người phải dùng lời nói. Vì vậy họ không lạc hậu như bà nghĩ. Họ tạo ra âm thanh và tiếng động như con vật. Nhưng họ có năng lực ngoại cảm mạnh hơn nhiều so với khả năng của con người hiện nay. Thành thật mà nói, giao tiếp bằng lời nói là điều hạn chế nhất. Mỗi từ riêng lẻ mà chúng ta nói với người khác sẽ được hiểu một cách khác theo hệ quy chiếu của người đó về ý nghĩa của từ đó. Vì vậy trên thực

tế, chúng ta có thể đang nói về một điều và người nhận thông tin lại có thể nhận được một bức tranh hoàn toàn khác, dựa trên định nghĩa hoặc trải nghiệm của họ về một từ. Khi ta có thể dùng thần giao cách cảm, ta đang truyền đạt chính xác những gì ta nghĩ. Nó rộng hơn rất, rất nhiều so với lời nói. Con người chúng ta bị giới hạn trong giọng nói. Vì vậy, chúng ta có một trở ngại rất lớn cần vượt qua.

D: Nhiều người nghĩ là chúng rất bạo lực.

J: Không, anh ta nói về cơ bản họ không bạo lực, nhưng có những đặc điểm thú tính. Họ sợ con người. Họ chọn môi trường tình cảm. Họ có thể đọc linh khí của con người hoặc môi trường xung quanh bằng trực giác hoặc ngoại cảm. Nếu họ cảm thấy mình bị xâm phạm, sẽ gây ra phản ứng tiêu cực. Hoặc nếu họ đang bị dồn vào đường cùng. Và hầu hết, dù họ là người hay là thú, không ai thích bị dồn vào đường cùng.

D: Họ ăn gì?

J: Họ ăn nhiều loại quả và hạt. Cá. Họ ăn các loại cá. (Anh ta làm bộ mặt khó chịu và tôi cười). Họ ăn rất đơn giản. Họ cũng thích những thứ như bướm và côn trùng nữa.

D: Chúng tôi còn nghe những chuyện như họ đột nhập vào chuồng gà của con người và những thứ tương tự.

J: Vâng. Họ ăn các dạng sống nhỏ hơn. Họ ăn gà. Họ cũng ăn chuột nữa. (Lần nữa anh ta lại biểu cảm sự khó chịu và tôi lại cười). Các loài gặm nhấm. Chó trên đồi. Nhưng họ không ăn động vật ăn thịt. Họ chỉ ăn động vật ăn cỏ.

D: Tôi sẽ nghĩ nếu ai đó đủ tiến hóa để có sức mạnh tinh thần thì họ sẽ không...những điều trên có vẻ nguyên thủy đối với tôi.

J: Đừng phán xét. (Anh ta vẫy ngón tay về phía tôi). Người giám hộ đang nói, “Đừng phán xét! Họ tiến hóa hơn chúng ta trong những điều mà chúng ta không thể hiểu được”. Vì họ hòa hợp với Trái Đất và năng lượng của Trái Đất và các linh hồn tự nhiên, và họ có thần giao cách cảm. Đó là lý do tại sao họ có thể tránh con người. Anh ta nói, “Đừng phán xét”.

D: Vậy theo tiêu chuẩn của chúng tôi họ có vẻ nguyên thủy, nhưng không phải.

J: Không. Theo các tiêu chuẩn khác thì không.

D: Hãy chuyển sang một phần khác của địa cầu. Tại sao các loài động vật của Úc khác với các nơi khác trên thế giới? Có những loài động vật ở đây không thể tìm thấy ở bất cứ nơi nào khác.

Phil: Không có câu trả lời thực sự cho câu hỏi này của bà, đơn giản vì chúng tôi không thấy sự khác biệt đó. Thực sự có những loài động vật sống ở một số nơi mà không tìm thấy ở những lục địa khác. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa chúng là duy nhất so với các loài động vật còn lại trên hành tinh. Đơn giản là chúng cư trú ở một nơi, không phải nơi khác. Chúng tôi sẽ hỏi là bà có thể muốn làm rõ.

D: Ở Úc có một giải thuyết rằng có thể các loài động vật đến từ không gian vũ trụ. Người ngoài hành tinh mang chúng đến, và đó là lý do tại sao chúng trông khác biệt so với những phần khác của hành tinh.

Tôi đã nghe chuyện này trong chuyến đi đầu tiên đến Úc vào năm 1994. Có một cuốn sách được xuất bản vào thời điểm đó giải thích cho lý thuyết này.

P: Thực sự có những động vật được đưa từ hành tinh khác đến đây. Tuy nhiên, nếu chúng ta loại trừ sự hiện diện của những loài động vật khác được mang từ các hành tinh khác đến, sẽ chẳng còn loài nào trên hành tinh này cả.

D: Tôi đang nghĩ đến khái niệm ban đầu về sự gieo mầm của hành tinh, nhưng chúng ta đang không nói về ý tưởng đó đúng không? Tôi đang nghĩ đến việc vận chuyển vật chất của một con vật, có thể là sau thời gian gieo hạt.

Lý thuyết về sự gieo mầm của hành tinh Trái Đất nằm ở cuốn Keepers of the Garden (Những người giữ vườn) và cuốn The Custodians (Người giám hộ).

P: Có rất nhiều hạng mục vì chúng ta không chỉ nói về thế giới động vật mà còn bao gồm toàn bộ sự sống trên hành tinh này. Nó đã được cải thiện từ việc vận chuyển các sinh vật và các thực thể sống từ các hành tinh khác và các chiều không gian khác. Vì vậy toàn bộ sự tồn tại của bất kỳ dạng sống cụ thể nào trên hành tinh này đều là do sự tồn tại của dạng sống đó trên một hành tinh khác.

D: Vậy châu Úc không phải độc nhất so với phần còn lại của thế giới.

P: Các dạng sống trên hành tinh này đã có nhiều sự cải thiện, trái ngược với các dạng sống trên các hành tinh khác. Không phải nói rằng cái này có lẽ tốt hơn cái kia, nhưng có lẽ đã bị thay đổi vì khí hậu hoặc môi trường cụ thể mà chúng sinh sống. Có lẽ trên hành tinh của bà, có nhiều người thấy các con vật có lẽ hơi kỳ quặc, từ nhận thức của bà về khả năng của chúng, ở một số khía cạnh, và bề ngoài của chúng, ở các khía cạnh khác. Tuy nhiên chúng tôi đề nghị bà nhìn vào bức tranh tổng thể và thấy rằng sự đa dạng, về bản chất, không phải là dấu hiệu cho thấy những sinh vật này đang sống trên hành tinh này ban đầu hay từ các hành tinh khác. Bức tranh tổng thể về sự giống nhau trong hành tinh của bà khác nhiều so với các hành tinh khác.

VÒNG TRÒN ĐÁ STONEHENGE

D: Tôi muốn hỏi về Stonehenge ở Anh.

Phil: Đây chỉ đơn giản là một trường thiên văn học. Một nơi dành cho những người muốn tìm hiểu về thiên văn học.

D: Chúng tộc nào đã tạo ra chúng?

P: Là từ Gaelic. Kiến trúc này đã được phổ biến khắp thế giới vào thời điểm Atlantis bị chìm, và rất nhiều nền văn hóa được hưởng lợi kiến trúc này từ những người đi khắp thế giới.

D: Đây có phải là nơi duy nhất có những viên đá được xếp đặt như thế này?

P: Đúng với cấu trúc chính xác như thế. Có nhiều nơi giống như vậy trên khắp thế giới với chức năng này nhưng hình thức lại khác. Các kim tự tháp ở Nam Mỹ được dùng để quan sát, hoặc là ở Ai Cập. Có một số nơi giống như thế này trên Trái Đất.

D: Những viên đá này đã được nâng lên như thế nào ở Stonehenge?

P: Bằng năng lực ngoại cảm, bằng năng lượng của suy nghĩ. Cũng cùng chức năng như các kim tự tháp. Năng lực thần giao cách cảm được dùng để di chuyển đá từ các mỏ đá đến điểm này. Công trình này được xây dựng trong nhiều năm. Mục đích ban đầu đã thất lạc. Tuy nhiên, không có nghĩa là không tìm thấy một số chức năng khác, nhưng mục đích ban đầu không phải là về thời gian mà là khoảng cách. Để theo dõi vị trí của các hành tinh, để xác định được vị trí của hành tinh này so với nhiều hành tinh khác đã được biết đến ở nhiều nơi trong vũ trụ này.

D: Anh có biết điều gì đã xảy ra với người Maya không? Họ rất độc đáo. Người ta từng cho rằng họ đột nhiên biến mất.

Phil: Câu trả lời cho câu hỏi này còn đang bị ràng buộc bởi hội đồng, để sử dụng phép so sánh của bà. Câu chuyện hoặc có lẽ là cái kết không hoàn toàn thuộc về chủ đề này. Tuy nhiên, cũng đủ để nói rằng họ không chết đi mà đã được di chuyển. Cúng tôi sẽ không trình bày chi tiết vào thời điểm này về phương tiện di chuyển, tuy nhiên, họ đã bị chuyển đi.

D: Anh có biết tại sao không?

P: Chính họ đã chọn cách thoát khỏi sự hủy diệt mà họ đã thấy trước sẽ xảy ra với anh em của họ trong cuộc chinh phạt Tây Ban Nha.

D: Điều này có thường xảy ra với các nền văn minh trong lịch sử không?

P: Không phải là không có tiền lệ, tuy nhiên, không phải là việc xảy ra thường xuyên. Nếu có nền văn minh đạt đến một trình độ nói chung, mà họ, vì sự tồn tại của nền văn minh, mong muốn một phương tiện để chuyển đi, thì, vâng, nó sẽ xảy ra. Không có nghĩa là có một luật hay quy định nào đó nói rằng điều này phải xảy ra. Nhưng, thông qua sự mong muốn của chính các cá nhân để bảo vệ mức độ nhận thức và những thành quả của họ, để giúp họ hiểu biết và phát triển xa hơn, và để bảo vệ xã hội của họ, thì họ sẽ được trao cơ hội đó, cho lợi ích tốt nhất của họ và lợi ích tốt nhất của những người xung quanh họ.

VÒNG TRÒN NGŨ CỐC

D: Anh có thể cho tôi biết thông tin về các vòng tròn trên các cánh đồng đã xuất hiện ở Anh không? Tôi biết chúng cũng xuất hiện ở những nơi khác, nhưng dường như chúng rõ ràng hơn ở Anh với các biểu tượng và được trau chuốt kỹ hơn nhiều. Anh có thể cho tôi biết bất cứ điều gì về ai đang tạo ra chúng và họ đã tạo ra chúng như thế nào?

Phil đã ở trong trạng thái xuất thần gần một giờ đồng hồ và trả lời cho tôi nhiều câu hỏi, nhưng đột nhiên anh mở mắt ra và có vẻ không thoải mái.

D: Anh không muốn trả lời câu hỏi đó?

P: (Có vẻ rất khó chịu). Không, chỉ là... Tôi không biết... Tôi cảm thấy không khỏe lắm. Vì lý do nào đó, tôi đang cảm thấy như bị ốm. Có gì đó không đúng. Tôi không nghĩ nó liên quan đến vòng tròn ngũ cốc. Mặc dù tôi có ấn tượng rằng có điều gì đó xảy ra khi bà hỏi câu hỏi đó.

D: Chúng tôi không bao giờ nghĩ các vòng tròn đó có hại, vì chúng chỉ ở dạng hạt.

P: Nhưng có thứ gì đó gắn liền với các vòng tròn này được che giấu. Tôi không chắc lắm... không phải gì đó của con người. Có một điều chắc chắn... Tôi không biết. Thông tin này ở cấp độ sâu hơn và rộng hơn.

D: Anh có nghĩa chính điều đó làm anh khó chịu?

P: Tôi gần như cảm thấy buồn nôn, đau bụng. (Anh ấy ngồi dậy). Tôi có thể trở lại. Chỉ cần... nghỉ ngơi một chút.

Phil đứng dậy và đi vào phòng tắm. Anh ấy là đối tượng nghiên cứu duy nhất của tôi có khả năng tự đánh thức mình khỏi trạng thái thôi miên sâu nên cảm thấy không thoải mái. Một lúc sau anh quay lại. Cảm giác lo lắng đã nhanh chóng trôi qua. Khi anh nằm xuống giường, anh thư giãn và ngay lập tức trở lại trạng thái xuất thần sâu. Tôi không phải làm bất cứ điều gì. Tôi đã đưa ra những lời gợi ý để trấn an rằng anh ấy sẽ cảm thấy hoàn toàn thoải mái và củng cố sự thật rằng anh ấy luôn được bảo vệ.

P: Chúng tôi muốn nói rằng có những thiết bị sẽ bảo vệ cả bà và người nhận thông tin này ở đó. Sẽ không có gì được cung cấp mà sẽ có hại cho bà theo bất kỳ nghĩa nào.

D: Nhưng anh ấy vừa có một phản ứng vật lý. Điều đó làm tôi lo lắng.

P: Vào thời điểm đó thì nhu cầu cho thiết bị đó không rõ ràng. Tuy nhiên, các kết nối được thiết lập quá gần nên đã tạo ra sự không thoải mái, có thể nói, việc thiết lập một kết nối như vậy sẽ gây ra sự khó chịu về mặt thể chất. Các năng lượng của những người được kết nối với phương tiện không tương tích với năng lượng của phương tiện.

D: Anh có nghĩ rằng anh có thể trả lời câu hỏi này vào lúc này? Tôi chỉ muốn biết về các vòng tròn ngũ cốc. Ai đã tạo ra chúng và cho mục đích gì? Và chúng đã được tạo ra như thế nào?

P: Các hình thức giao tiếp cao hơn trên hành tinh của bà hiện nay được hiểu là ngôn ngữ nhị phân hoặc máy tính. Trong hệ thống niềm tin chung, các hình thức giao tiếp cao nhất được thực hiện thông qua các nhà khoa học, và do đó, số đông công chúng không hiểu được. Những vòng tròn ngũ cốc này nhằm mục đích truyền tải đến số đông những thông tin được cung cấp cho hành tinh của bà, để toàn dân hiểu rằng bản chất của sự tồn tại hoàn toàn khác với bản chất thông thường được cho là đã được chấp nhận. Đó không phải là tất cả bản chất như nó có vẻ

như vậy. Những người tạo ra chúng đang cố gắng giao tiếp theo cách mà có thể gây được tiếng vang với mỗi cá nhân ở cấp độ cá nhân cao hơn, ở các cấp độ mà mỗi cá nhân đều đón nhận, chứ không chỉ đơn giản là cung cấp.

D: Ai hoặc cái gì đang tạo ra các vòng tròn này?

P: Câu trả lời cho một câu hỏi như vậy sẽ không thể thực hiện trong bối cảnh này, vì cần phải đưa ra toàn bộ khái niệm về nguồn gốc của loài người nói chung. Nhưng chúng tôi cũng nên nói rằng những biểu tượng này có liên quan đến lịch sử sự sống trên hành tinh của bà. Đó là một bài học về địa lý về nguồn gốc của các dạng sống trên hành tinh của bà. Có những người bây giờ dần dần nhận ra ý nghĩa của những biểu tượng này, rằng các biểu tượng là để truyền tải ý nghĩa. Chúng không chỉ đơn giản là nghệ thuật ngẫu nhiên. Chúng thực sự là hình thức giao tiếp. Những người có hiểu biết về hình thức giao tiếp này sẽ dần nhận ra rằng họ đang được giao tiếp, và sau đó họ sẽ hiểu được thông điệp, về nguồn gốc sự sống trên hành tinh này.

D: Vậy chúng là các biểu tượng. Hơn là “đưa chúng ta trở về nguồn”, kiểu như vậy?

P: Chính xác.

D: Chúng có được thực hiện bởi những người trên Trái Đất?

P: Có nhiều nỗ lực để sao chép chúng. Tuy nhiên, không thể nói rằng con người tạo ra chúng. Vì kiến thức được truyền đạt là thứ không được biết đến phổ biến trên hành tinh này trong nhiều thế kỷ.

D: Vậy ai là người khởi xướng? Những người làm ra cái có thật ấy.

P: Họ thuộc thứ bậc...(tìm từ ngữ)...những người gìn giữ sự thật.

D: Những người nắm giữ sự thật này họ ở đâu?

P: Vị trí thực tế của họ không liên quan. Tuy nhiên, mục đích của họ thật ra là có liên quan. Bây giờ họ đang trình bày với bà, như một chủng tộc, về sự thật về di sản của bà.

D: Tôi đoán là tôi đang muốn hỏi, họ có phải là người ngoài hành tinh trên các con tàu vũ trụ không?

P: Và đó là những gì chúng tôi đang cố gắng không nói. Vì thực sự nó không phải như vậy. Tuy nhiên, chúng tôi sẽ nói rằng họ không phải người Trái Đất.

D: Nhưng họ cũng không phải Người Theo Dõi?

P: Chính xác. Không phải theo nghĩa là từ nơi nào đến nơi nào. Họ ở đây. Họ về nhà rồi. Tuy nhiên, họ không thuộc về thế giới như bà biết.

D: Có phù hợp nếu nói rằng, các chiều không gian khác?

P: Họ thuộc về thế giới của bà, nhưng không phải thế giới mà bà biết. Tuy nhiên, không cần thiết phải tiết lộ vị trí thực sự hoặc vị trí tương đối của họ, để cố gắng giao tiếp với những sinh vật này. Tuy nhiên, thông tin sẽ được tiết lộ vào thời điểm khác về vị trí của họ và họ từ đâu đến. Để có những người sẽ tìm đến họ và tìm kiếm những kiến thức cao hơn.

D: Nhưng họ cũng không thuộc cõi linh hồn mà chúng ta đến sau khi chết?

P: Họ thuộc cõi linh hồn theo cùng một nghĩa là mỗi chúng ta thuộc cõi linh hồn. Tuy nhiên, sự xuất hiện của họ không giống như cách bà xuất hiện. Không có nghĩa là họ không có những biểu hiện của một số dạng vật chất nhất định để thực hiện mục đích của mình. Tuy nhiên, họ không cư trú trong hình dạng vật chất.

D: Vậy họ ít nhiều liên quan đến Trái Đất nhưng không ở trong hình dạng mà chúng ta quen thuộc. Có đúng không?

P: Chính xác.

D: Họ không phải là một linh hồn đã khuất.

P: Theo nghĩa mà họ có bản chất vật chất và rời đi thì không. Họ ở dạng cao hơn mà không cần ở trong các dạng vật chất mà bà biết. Tuy nhiên, không có nghĩa là họ không có hình thể. Vì thực sự họ đã từng ở trong quá trình tiến hóa về bản chất vật chất nhưng không phải ở dạng mà bà biết.

D: Anh có thể cho tôi biết các vòng tròn được tạo ra như thế nào không?

P: Thực tế quá trình này không có gì quá bí ẩn, vì chỉ đơn giản là nó được thực hiện trên một quy mô không phổ biến trong thế giới của bà. Có những người có thể hướng năng lượng thành các dạng cô đặc, do đó cấu trúc phân tử của những thực vật này sẽ thay đổi. Chúng sẽ giống như uốn một cành cây, sao cho lực uốn không phải bên ngoài mà là bên trong. Chỉ đơn giản là sự sắp xếp lại của các cấu trúc chứ không phải của môi trường.

D: Chúng tôi nghĩ đó là sử dụng một loại năng lượng nào đó.

P: Chính xác.

D: Vậy không phải là họ đã dùng một máy móc hoặc một con tàu hay thứ gì đó.

P: Không phải theo ý nghĩa mà bà nhận thức được. Có một thực tế là máy móc là tinh thần, chứ không phải vật chất. Nên theo nghĩa này, theo khái niệm trong câu hỏi của bà, chúng tôi sẽ nói rằng máy móc không theo nghĩa vật lý như bà biết. Tuy nhiên, điều này không bao gồm khái niệm về máy móc trên mặt phẳng tâm linh, bà biết đấy. Chúng tôi không loại trừ các máy móc tâm linh.

D: Tôi đoán tôi đang nghĩ đến tàu vũ trụ.

P: Đó không phải là những cỗ máy được sử dụng để vận chuyển hoặc di chuyển từ chiều không gian này sang chiều không gian khác. Mà đúng hơn là khái niệm về máy móc trong thế giới linh hồn có phần thiếu sót. Và chúng tôi sẽ nói rằng thực sự có những thứ mà trên thực tế bà gọi là “máy móc” trên mặt phẳng tâm linh hơn là thế giới ba chiều. Chúng thực sự được sản xuất và phục vụ một mục đích cụ thể. Tuy nhiên, như bà nói chúng không phải là ba chiều mà thuộc về tầng sản xuất năng lượng cao hơn.

D: Có những báo cáo nói rằng một số người bị bệnh hoặc có các triệu chứng với thể chất khi họ ở trong những vòng tròn ngũ cốc này.

P: Chính xác. Đó cũng là phản ứng mà phương tiện này gặp phải khi tiếp cận những nguồn năng lượng đó. Những người này chỉ đơn giản là không tương thích với những năng lượng đó. Chỉ đơn giản là năng lượng đó không hài hòa với năng lượng của những người chứng kiến.

D: Khi tôi ở trong vòng tròn, tôi có một trải nghiệm tuyệt vời. Nó rất bình yên và tuyệt vời, tinh thần lên cao.

P: Có những người hòa hợp và những người không hòa hợp. Tuy nhiên, đây không phải là một sự đánh giá, mà đúng hơn là có một số ghi chép phù hợp với những ghi chép khác. Và cũng có những ghi chép không hòa hợp với những ghi chép khác.

D: Phản ứng vật lý mà anh ấy có, như thể có điều gì đó không tốt về năng lượng.

P: Chính xác. Đó là ý nghĩa của nhận thức về những gì anh ta hiểu được thông qua trải nghiệm. Trong bộ lọc ý thức có một thực thể hoặc năng lượng chưa được biết đến và được coi là sự đe dọa. Chúng tôi thấy đó là hậu quả của sự sợ hãi những điều chưa biết. Các triệu chứng thể chất gợi nhớ đến những gì mà người ta tìm thấy khi không hài hòa với nhiều dạng của thực tế.

D: Vậy thì không phải là tiêu cực.

P: Chính xác. Sự hiểu lầm hoặc thiếu hiểu biết là điều dễ hiểu. Phương tiện này chưa bao giờ được đề nghị để liên lạc với cấp độ đó. Đó là một trải nghiệm mới.

D: Vậy nếu anh ấy thực sự đi đến các vòng tròn, giống như tôi, anh ấy có hề có trải nghiệm không thoải mái vì năng lượng của anh ấy sẽ khác và không tương thích với vòng tròn.

P: Chính xác.

D: Anh có biết tại sao vòng tròn lại xuất hiện quanh các khu vực như Stonehenge, Avebury, Glastonbury? Họ nói rằng đây là những điểm sức mạnh rất, rất cũ. Nhưng tại sao chúng lại xuất hiện ở những khu vực đó ở Anh nhiều hơn những nơi khác trên thế giới?

P: Tại thời điểm này trên hành tinh của bà có nhiều xoáy năng lượng đối lập nhau. Có một số điểm mà năng lượng đi vào và những điểm khác mà năng lượng đi ra. Đó là cửa vào của những con sông năng lượng chảy vào và đi ra khỏi hành tinh của bà. Tại thời điểm này có nhiều xoáy ở những khu vực đặc biệt của hành tinh, đang lấy năng lượng, một đầu vào. Sẽ có những năng

lượng trong những vòng xoáy này là bộ lọc lựa chọn những năng lượng được phép đi vào mà hài hòa và phù hợp với nhu cầu và mục đích của hành tinh. Chính trong những vòng xoáy này có những người canh giữ cánh cổng, hay đúng hơn là những người giám hộ của các cổng, là người tạo ra những biểu hiện này. Họ đang mang đến những kiến thức mới cho hành tinh của bà.

Khi Phil tỉnh dậy, anh ấy vẫn còn giữ lại một số ký ức về thông tin mà anh ấy được nhận. Luôn có nhiều thông tin hơn những gì có thể được cung cấp cho tôi bằng lời nói. Đó là lý do tại sao việc đặt câu hỏi đúng là rất quan trọng.

D: Cảm giác của anh với các vòng tròn ngũ cốc là gì? Anh nói anh không nghĩ đó là do con người làm ra và anh không nghĩ đó là do người ngoài hành tinh trên một con tàu vũ trụ.

P: Nhưng cũng không chính xác khi nói họ đang ở trên Trái Đất. Gần giống như họ đang ở một chiều không gian khác. Và dường như họ có công nghệ, có thể là công nghệ không gian thứ tư. Chúng thực sự là những cỗ máy. Chúng được sản xuất và hoạt động giống như những cỗ máy ở đây. Nhưng chúng hoạt động với năng lượng theo những cách khác với máy móc của chúng ta ở cấp độ này. Máy móc của họ tinh tế hơn nhiều và các thao tác không quá thô. Và chúng hoạt động bằng năng lượng. Ý tôi là, chúng thay đổi năng lượng.

D: Chuyển đổi năng lượng bằng cách nào đó?

P: Chuyển đổi. Thay đổi chúng. Nhưng các máy móc này bản thân chúng là năng lượng và đang làm việc với các năng lượng. Chúng không phải dạng vật chất thô như của chúng ta, nhưng cũng là những cỗ máy như của chúng ta.

D: Anh nhấn mạnh về việc họ không phải người ngoài hành tinh trên tàu vũ trụ.

P: Họ đến từ đây. Những gì tôi đã thấy ở một tầng cao hơn so với nơi các linh hồn đang ở. Gần giống như một dạng cao hơn chúng ta.

D: Sống ở một chiều không gian khác?

P: Có thể. Tôi không chắc. Như thể năng lượng của chúng ta được nâng cấp lên, không quá cao đến mức chúng ta rời bỏ thể chất. Chúng ta vẫn ở trong thể chất nhưng ở một trạng thái siêu vật chất. Đúng, đó là một từ hay: siêu-vật-chất. Năng lượng cao hơn. Đó là nó. Họ không thực sự vật chất theo tiêu chuẩn của chúng ta, mà cũng không phải linh hồn. Họ là siêu-vật chất. Các dạng năng lượng của họ có tần số cao hơn nhiều so với chúng ta. Nó là siêu-vật chất. Từ này vừa vặn một cách hoàn hảo.

D: Vậy họ có thể quan sát chúng ta, nhưng chúng ta không thể nhìn thấy họ. (Có). Chúng ta đã từng nói về thế giới năng lượng với các chiều không gian khác. Một số họ có thể tồn tại song song với chúng ta. Nếu chúng ta có thể nâng cao ý thức của mình, giống như họ nói rằng họ sẽ...

P: Đó không chỉ là ý thức của chúng ta. Nó giống như là thể chất của chúng ta đang chuyển đổi cao hơn lên nhiều. Tôi không chắc nó như thế nào, nhưng cứ như thể các nguyên tử của chúng ta đang dao động với tốc độ gấp đôi. Vậy nếu ta nâng mọi thứ lên, có bảng nguyên tố được thiết lập ở vị trí dao động của chúng, số lượng electron mà chúng có. Tôi không biết làm thế nào để làm rõ điều này. Nhưng nếu bà thấy mức năng lượng của mọi nguyên tử nhân lên gấp đôi, tất cả cùng giữ mức năng lượng tương đối như nhau, nhưng mọi thứ đều cao gấp đôi so với chúng ta. Đó là lý do tại sao chúng ta không thể nhìn thấy họ vì độ rung động của họ quá nhanh. Tôi thấy toàn bộ vòng tròn ngũ cốc được làm cùng một lúc, không phải phân đoạn ra hoặc bất cứ thứ gì. Kích thước của cái máy đang làm điều này không giống với kích thước của vòng tròn ngũ cốc. Nhưng nó không phải vật chất như chúng ta hiểu. Nó siêu vật chất.

Toàn bộ mặt bên này của băng bắt đầu tăng tốc dần đến mức không thể phiên âm ra được. Nó dần trở nên không thể hiểu được. Có lẽ sẽ làm cho nó chậm lại đến mức có thể hiểu được. Ít nhất một số phần thảo luận không quá quan trọng để tôi phải lo ngại. Đột nhiên trong khoảng nửa đoạn băng, nó bắt đầu chậm lại và tôi có thể ghi lại được. Tôi không biết chúng tôi đã nói về điều gì cho đến lúc này.

P: ...một viên đá là đá và một cái cây là một cái cây. Nhưng nếu bà thực sự là bậc thầy về các phân tử của mình và hiểu rằng có một số mô hình nhất định đã được thống nhất, bà có thể chuyển đổi các phân tử của mình sang một mô hình khác.

Lúc này tốc độ của băng trở lại bình thường lần đầu tiên. Vài phút trước là một loạt các tiếng ồn.

D: Chà quay trở lại ý tưởng rằng chúng ta có thể kiểm soát các tế bào trong cơ thể mình, và từ đó ta có thể kiểm soát bệnh tật. Chúng ta có thể thay đổi các tế bào.

P: Chính xác. Và ta có thể tiến xa hơn nữa. Ta có thể kiểm soát phân tử, tuy nhiên ở cấp độ phân tử hoặc cấp độ nguyên tử, có những mẫu đã được thiết lập sẵn mà không thể thay đổi.

Trong đoạn băng của phiên thoại miên, hiệu ứng ngược đã lại xảy ra. Nó chậm dần lại đến lúc nó kéo rê. Thật chán, nhưng ít nhất có thể hiểu được khi phiên âm ra. Tôi đã đổi máy ghi âm và hiệu ứng xảy ra trên cả hai máy. Nên chắc không phải là do máy đã tăng lên hoặc chậm lại một cách cơ học. Chắc chắn có gì đó đã ảnh hưởng đến cuộn băng. Có phải cái máy đã bị ảnh hưởng bởi cùng một luồng năng lượng đã ảnh hưởng đến Phil và khiến anh ấy thoát ra khỏi trạng thái xuất thần vì ốm? Điều này tương tự như khi Janice bị ảnh hưởng mạnh khi đề cập đến Vòng tròn ngũ cốc trong Chương 4. Có vẻ như chắc chắn có một hiệu ứng năng lượng nào đó được kết nối với Vòng tròn ngũ cốc và không chỉ ảnh hưởng đến các đối tượng của tôi mà còn ảnh hưởng đến máy móc tôi sử dụng.

D: Có một hiện tượng gọi là “Vòng tròn ngũ cốc” hoặc tiếng Anh gọi là “Vòng tròn ngô”. Chúng dường như xuất hiện quanh các điểm linh thiêng cũ. Có mối liên hệ nào không?

Clara: Có những mẫu năng lượng rất rõ ràng được tạo ra, một số được tạo ra ở các địa điểm linh thiêng khác đến các Vòng tròn Ngõ, các Vòng tròn ngũ cốc. Có một mô hình rất rõ ràng cho nó. Thứ gì đó mà bà - nói sao nhỉ - đảo ngũ?

D: Một câu đố?

C: Vâng, một câu đố, và nó được biết bằng lúa mì. Nên câu đố là để cho bà xem, và chúng được làm bằng năng lượng. Vậy khi bà nhìn vào “đảo ngũ” ngày, câu đố này, bà sẽ tìm ra.

D: Cô có thể nói cho tôi biết ai hoặc cái gì đã tạo ra các vòng tròn ngũ cốc không?

C: Tất cả những gì tôi có thể nói cho bà là điều đó tích cực. Nó là vì tình yêu, cho cái tốt đẹp.

D: Nhưng nó có phải là do những sinh vật ngoài hành tinh không? (Không). Cô có thể cho tôi bất kỳ dấu hiệu nào khác không?

C: Đó là năng lượng từ bên trong Trái Đất. Tôi chỉ có thể nói thế. Chính bản thân Trái Đất.

D: Và nó có thể được chỉ dẫn bởi những sinh vật như cô (Thực thể đang nói thông qua Clara). Vì tôi coi cô là một kiểu khác so với những người trên các con tàu vũ trụ.

C: (Một nụ cười ranh mãnh). Bà nghĩ sao? Đó là tùy bà quyết định.

D: (Cười thâm). Tôi có cảm giác cô có nhiều quyền lực và kiến thức hơn. Nhưng một số sinh vật mà tôi đã từng nói chuyện ở trên các con tàu cũng rất thông minh và hiểu biết.

C: Vâng đúng vậy. Họ là những sinh vật rất thông minh, rất tinh thông. Nhiều người trong số họ đã trải nghiệm trên Trái Đất trên đường tiến tới mức độ rung động cao hơn. Và chuyển từ hành tinh Trái Đất sang hành tinh khác, dù họ đến từ nơi nào.

D: Nhưng tôi có cảm giác rằng nó được chỉ đạo từ các nguồn cao hơn các sinh vật trên tàu vũ trụ.

C: Chúng tôi có thể nói rằng đó là sự thật.

D: Vì tôi không thể nhận thức được rằng Trái Đất có thể tạo ra các vòng tròn này. Có thể sử dụng năng lượng từ Trái Đất nhưng không thể làm được.

C: (Bị gián đoạn) Chính xác. Năng lượng từ Trái Đất đã được sử dụng để làm ra các vòng tròn.

D: Và chúng là để gửi thông điệp cho chúng tôi. Ý cô là vậy?

C: Vâng. Và cô ấy đang cố gắng gửi thông điệp.

D: Trái Đất. (Vâng, vâng). Nhưng nhiều người nghĩ rằng các tàu vũ trụ đã tạo ra chúng.

C: Chúng tôi sẽ nói điều này. Nó được thực hiện bởi một nguồn lực cao hơn nhiều, và mạnh hơn nhiều so với các con tàu vũ trụ.

D: Tôi đã ở trong các vòng tròn. Và đối với tôi, nó trông như thể chắc chắn có một tia năng lượng hoặc một thứ gì đó, cuộn các cây lúa. (Vâng). Vì dường như nó bắt đầu ở một điểm trung tâm và di chuyển ra khỏi đó.

C: Đó là một lực rất mạnh, lớn hơn nhiều so với một con tàu vũ trụ, đã làm điều này, với năng lượng từ mẹ Trái Đất. Và có một thông điệp, nếu có ai đó để giải mã các thông điệp bên trong các vòng tròn.

D: Cô có thể nói cho tôi thông điệp đó là gì?

C: Đó là câu đố của bà. (Cả hai chúng tôi đều cười).

D: Khi tôi ở trong các vòng tròn tôi cảm thấy rất yên bình và có một năng lượng rất tích cực. Nhưng tôi đã được kể rằng có nhiều người khi đi vào vòng tròn sẽ cảm thấy bị ốm.

C: Tùy vào không gian nơi sinh vật đang ở, trong hành trình của chính họ, trong con đường của họ. Hành trình của họ ở đâu sẽ là điều họ cảm nhận được. Nếu hành trình của họ ở vào nơi của bình yên và sự hòa hợp, họ sẽ cảm nhận sự tuyệt vời và sự yên bình. Nếu họ đang ở trong tiến trình và trong con đường của họ và trong hành trình họ đến đó để làm điều đó. Nếu không họ sẽ cảm thấy muốn đi, muốn ra khỏi nơi đó. Họ đang ở trong bản thể vật chất của họ, muốn chuyển đến một nơi khác trong hành trình. Vậy nếu họ, ta có thể nói thế này, đang di chuyển tiêu cực ra khỏi hành trình của họ, thì họ sẽ không cảm thấy bình yên trong các vòng tròn.

D: Vậy điều đó có thể giải thích tại sao một số người có cảm giác buồn nôn và bị ốm. Và họ rất khó chịu khi ở trong các vòng tròn.

Phiên làm việc này được thực hiện tại một cơ sở Bed and Breakfast ở khu vực phía bắc của Luân Đôn. Mùa hè năm 1992 là chuyến đi đầu tiên của tôi đến Anh, và tôi đã rất muốn được đến Vòng tròn ngũ cốc sau khi hoàn thành bài giảng của mình. Alick Bartholomew, nhà xuất bản của tôi ở Anh cũng có mặt trong Ban điều tra Vòng tròn ngũ cốc. Anh ấy đưa tôi vào các Vòng tròn ngũ cốc mới nhất được tìm thấy gần Milk Hill ở Alton Barnes, và khu vực Lâu đài Olivier.

Laura là một cô gái tóc vàng hấp dẫn, là một nhà chiêm tinh tài ba. Cô ấy không gặp phải vấn đề gì, và cũng không có mục đích tìm kiếm điều gì cụ thể. Khi phiên làm việc bắt đầu, cô quay trở lại một cuộc sống rất bình thường và trần tục. Sau khi đi qua các cái chết, cô ấy đang mô tả về thế giới linh hồn. Tại điểm này một thực thể bắt đầu nói với tôi qua cô ấy. Đó là lúc điều bất ngờ xảy ra. Trong các phiên làm việc này ta phải học cách không bao giờ coi đó là điều hiển nhiên và luôn cảnh giác trước những điều bất ngờ. Tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội đặt câu hỏi nếu sinh vật xuất hiện đó có kiến thức.

D: Tôi có thể hỏi một câu hỏi không? Chúng tôi rất quan tâm đến các vòng tròn ngũ cốc được thực hiện ở Anh. Cô có thông tin gì về cách làm ra chúng không?

L: Vâng, chúng tôi có thông tin này. Chúng đang được xây dựng như một phần của một mô hình đang được đặt trong tần số năng lượng của Trái Đất. Mô hình này sẽ được chuyển sang nhận thức của nhiều người trên Trái Đất. Nó sẽ tiếp tục trong tần số năng lượng xung quanh Trái Đất. Khi mỗi người kết nối với tần số mô hình năng lượng này, họ sẽ phải trả giá. Các tần số riêng của họ sẽ tương tác với các mẫu trong vòng tròn và các mẫu khác.

D: Chúng được thực hiện như thế nào? Có các công cụ hay phương pháp gì?

L: Có một hệ thống tần số năng lượng. Và mỗi người sẽ trở nên nhận thức được tần số riêng của họ trong cơ thể. Bà có một tần số riêng. Đó là mẫu riêng của bà. Giờ đây khi bà tương tác với những người khác, bà sẽ nhận ra được tần số của họ. Bà có biết rằng khi bà nói chuyện với một người khác trên máy bay Trái Đất, bà sẽ cảm thấy thích thú với sự đồng hành của họ hay muốn tách ra khỏi họ.

D: Vâng, đúng rồi.

L: À! Đó là sự tương tác trực tiếp của các tần số năng lượng. Và khi bà nhận ra được tần số tương thích, tần số đó có thể tương tác với tần số của riêng bà. Và vì vậy ta có thể liên lạc với mỗi mẫu suy nghĩ của nhau. Không ngẫu nhiên khi ta nói về các mẫu suy nghĩ. Những tần số đó, những kiểu suy nghĩ đó, kết nối ta với mọi dạng sống thông minh khác trong thiên hà, trong vũ trụ. Đó là cách ta giao tiếp, và cả thông qua các đường truyền năng lượng. Đó là cách hình thành những vòng tròn ngũ cốc hay các hình mẫu khác.

D: Vậy những vòng tròn này đang được thực hiện bởi những người trên các con tàu vũ trụ?

L: Chính xác, nhưng thông qua cách suy nghĩ của chính bà. Bà hiểu điều đó không? Dolores, các mẫu suy nghĩ của chính bà sẽ đóng góp cho việc hoàn thiện hệ thống giao tiếp này.

D: Đó là lý do tại sao tôi phải ở đây ở Anh vào lúc này? Hay tôi chỉ giả định?

L: Không, bà không giả định. Bà nói đúng, Tại sao chúng tôi lại đưa bà đến cùng với các nhà điều tra vòng tròn ngũ cốc? Hãy nhớ rằng mỗi người bà gặp, tần số riêng của bà sẽ kết nối với họ. Và vì vậy các kết nối sẽ tiếp tục. Một số tàu vũ trụ và các phi thuyền kết nối trực tiếp với tần số suy nghĩ của tất cả các dạng sống trên Trái Đất và nhiều tần số xung quanh.

D: Vậy các vòng tròn này đã thực sự được thực hiện bởi suy nghĩ?

L: Đó là một cách nghĩ về nó. Không phải lúc nào cũng dễ dàng để truyền đạt cách mà các hình thức giao tiếp xuất hiện. Cách dễ nhất là nghĩ về nó trong các mẫu sóng suy nghĩ.

D: Nói cách khác, nó không được thực hiện bởi một số loại máy móc hay tia hay thứ gì đó. Đó là một giải thuyết đã được trình bày. Một số loại máy móc.

L: Không phải là máy móc. Có nhiều người đã thử với các loại máy móc. Họ được nhiều người biết đến. Nhưng cỗ máy mà chúng ta nói đến không giống với bất kỳ máy móc vật chất nào được sử dụng trên mặt phẳng Trái Đất của bà. Chúng tôi đã sử dụng từ đó vì nó ở trong từ ngữ

của bà. Và đó là từ ngữ gần nhất mà chúng tôi có thể tìm thấy. Máy móc chúng tôi sử dụng tinh vi và phức tạp hơn nhiều so với những gì bà có thể hiểu.

D: Vậy có lẽ tôi đang xem xét nó ở khía cạnh đơn giản, nhưng tôi muốn hỏi những câu hỏi đó là vì chúng đã được trình bày với tôi. Và là sự kết hợp làm việc với năng lượng của một số người đã tạo ra những vòng tròn này.

L: Đúng vậy.

D: Mọi người nghĩ rằng các vòng tròn giống như một ngôn ngữ, và họ đang cố gắng truyền đạt một số thông điệp cho chúng tôi. Có phải có một thông điệp trong các vòng tròn không?

L: Thông điệp đang được truyền đạt, cho tất cả mọi người có phần được tham gia. Và bất kỳ biểu tượng nào bà chọn để xem, bất kỳ công cụ nào chúng tôi có thể sử dụng để thu hút sự chú ý của bà, để thay đổi các mẫu sóng của bà, chúng tôi sẽ cố gắng theo đuổi. Đối với một số người, nó là một chùm, một tia, như cách bà dùng từ ngữ. Đối với những người khác, chúng là biểu tượng cổ xưa. Đối với những người khác nữa, chúng chỉ là một mặt phẳng. Bất cứ điều gì cần thiết để thu hút sự chú ý của bà sẽ được sử dụng. Vì khi sự chú ý của bà bị thu hút, mẫu suy nghĩ của bà sẽ có thể tương tác với không gian của chúng tôi. Và vì vậy sự trợ giúp có thể được đưa ra bất cứ lúc nào, để hỗ trợ tất cả mọi người trên mặt phẳng Trái Đất.

PHẦN 4: SỰ RUNG ĐỘNG, TẦN SUẤT, VÀ MỨC ĐỘ

Chương 9 Sự thức tỉnh

Trong suốt những năm 1980, tôi đã thực hiện nhiều buổi thôi miên và một số câu chuyện đã được tôi đưa vào trong những cuốn sách. Một số phần còn lại vẫn còn nằm trong hồ sơ lưu trữ để đưa vào một lúc khác hợp lý hơn. Chúng tôi đã tiếp cận đến nhiều chủ đề với Pam khi cô ấy đang trong trạng thái thần trí hôn mê sâu. Các thực thể khác nhau đã chia sẻ thông tin cho chúng tôi và trả lời các câu hỏi thông qua các buổi thôi miên.

Trong buổi thôi miên vào năm 1988, cô ấy đã nhìn thấy một chiếc áo choàng làm cô nhớ đến Father Time. Mặc dù, bản năng cô biết rằng không có giới tính nào đối với thực thể này, cô ngay lập tức nghĩ đó là nam. Anh ấy mang áo choàng trắng, nhưng bên trong anh ấy đang phát sáng từ một nguồn năng lượng mạnh mẽ. Chúng tôi hỏi anh ấy đến từ đâu, và câu trả lời là, “Vượt ngoài hiểu biết. Hoặc nếu bà muốn, Hall of Always.”

D: Cô có biết anh ấy là ai không?

P: Không. Anh ấy nói rằng anh ấy là một trong những thực thể được tạo hình dáng để chúng ta có thể giao tiếp được với nhau. Và điều này giúp tôi dễ dàng nói chuyện với anh ấy hơn là một thực thể với khoảng trống trong không khí, anh ấy đã cho phép mình tạo hình với khối vật chất đơn giản. Đây không phải là lần đầu tiên. Anh ấy đã xuất hiện với nhiều người khác trong nhiều khoảng thời gian khác trên hành tinh này và những nơi khác để vừa tạo điều kiện giao tiếp và vừa truyền cảm hứng và thoải mái. Vì vậy, điều này không thể xem đơn giản, và đây không

phải là một hoạt động độc lập. Nhưng trên thực tế với mục đích giao tiếp, điều này hiếm khi được thực hiện. Anh ấy thường xuất hiện trong sự tưởng tượng và giấc mơ của mọi người với mục đích truyền cảm hứng và sự thoải mái.

D: Anh ấy có giống như một người hướng dẫn không?

P: Anh ấy cảm thấy thuật ngữ ” hướng dẫn” là quá hạn chế, nhưng sau đó anh ấy nhận ra rằng khái niệm về người hướng dẫn của chúng ta còn hạn chế. Nếu chúng tôi mở rộng nghĩa về từ người hướng dẫn, thì anh ấy sẽ chấp nhận từ đó.

D: Tôi cho là tôi đang cố xếp anh ấy vào một loại nào đó.

P: Đúng vậy. Anh ấy nói rằng đó là con người. (Cô ấy cười to.) Anh ấy nói một trong những vấn đề các sinh vật sống trên Trái Đất luôn cố gắng gắn mác, phân loại và mặc định chúng và xếp vào những cái vô hạn và vĩnh cửu. Và đó là một suy nghĩ rất hạn chế. Nếu chúng ta có thể thực hành suy nghĩ về không gian diễn ra liên tục, vô thời gian, vĩnh cửu và khả năng vô hạn, thì chúng ta có thể tiếp cận suy nghĩ về cách định nghĩa “hướng dẫn”. Giống như ta giới hạn bởi việc mặc định về giới tính cho một thực thể theo cách mà ta nghĩ về thực thể. Chúng ta hạn chế nó bằng cách đặt một loại nhãn lên tất cả. Anh ấy đang nói có lẽ từ “bạn bè” sẽ là một cách nhìn tốt hơn là “hướng dẫn”. Vì anh ấy không muốn chỉ dẫn hay hướng dẫn chúng tôi, nhưng vẫn hỗ trợ chúng tôi theo bất kỳ cách nào chúng tôi cần.

D: Anh ấy đã từng sống ở Trái đất trong cơ thể vật chất?

P: Không, nhưng anh ấy có liên hệ thân thiết với những sinh vật Trái đất đã nhờ anh ấy giúp đỡ. Anh ấy không quên rằng bản thân không cần phải sống với cuộc đời trong cơ thể vật chất như con người trên hành tinh này.

D: Vậy anh ấy không bao giờ cảm thấy cần phải có một cuộc sống vật chất để có trải nghiệm này?

P: Không bao giờ thấy cần cả. Anh ấy nói rằng anh ấy có một trách nhiệm, và đó là thể hiện nguyên tắc của tình yêu. Vì vậy, việc trở thành một con người thực sự sẽ trì hoãn hoặc thu hút sự chú ý của anh ta hơn nhiệm vụ lớn của mình.

D: Tôi đang nghĩ đến các cấp độ và các chiều khác nhau, và cố gắng đặt anh ta ở đâu đó.

P: Nếu bà xem hành tinh này như một quả bóng bàn. Và mở rộng ra như kích thước của một quả cam. Và tiếp theo mở rộng ra, giả sử, một quả cầu khác có kích thước bằng một quả bóng rổ. Và sau đó tiếp tục các quả cầu lớn dần và lớn hơn. Bà có thể gọi là các mặt phẳng hay các cấp độ. Và thật sự là một số mặt phẳng và các cấp độ diễn ra chậm và gần như lãng quên như quả bóng bàn của Trái đất. Nhưng anh ấy đã vượt qua những cấp độ này. Khó khăn nằm ở việc vượt qua các cấp độ này, bởi vì một số kết dính, gần giống như tĩnh điện. Nó giống như quần áo dính vào nhau trong máy sấy. Với mong muốn sự yêu thương, anh ta cố gắng đi sâu vào các cấp độ này đến mức sâu nhất, để chúng ta có thể có được sự giao tiếp này. Nhưng trong thế giới bình thường của anh ấy, anh ấy không bị giữ ở mức mà chúng ta sẽ coi là một “cấp độ”. Anh ấy

sáng. Và ánh sáng có thể xuyên qua - tôi muốn nói gần như tất cả các cấp độ. Phản ứng của anh ấy là ánh sáng có thể xuyên qua mọi cấp độ. Không đủ sơ cở cho sự xác nhận.

D: Khi chúng ta rời khỏi cơ thể vật lý của mình, chúng ta cũng chuyển qua các cấp độ khác nhau từ quả bóng bàn phình ra?

P: Vâng, đúng rồi. Như tôi đã nói, có các cấp độ rất dính. Chúng ta luôn đi ra khỏi cơ thể với những rung động, rất nhiều, rất nhiều rung động. Chúng không đi đến điểm X và sau đó dừng lại. Chúng tiếp tục chảy ra theo mọi hướng, đan xen với rung động của mọi người khác và của những thứ khác. Mỗi rung động không chỉ có năng lượng và áp lực mà chúng ta có thể coi là điện, nó còn có từ tính. Vì vậy, những rung động của chúng ta bị thu hút giống như sự rung. Ví dụ, nếu phần lớn suy nghĩ của chúng ta ở một mức độ rung động nhất định, thì chúng ta có thể dễ dàng bị thu hút bởi một vòng đồng tâm cụ thể hơn. Tuy nhiên, nếu chúng ta đã thực hành đưa những suy nghĩ, cảm xúc và mong muốn của mình cho Tất cả Những gì Có, cho sức mạnh và tình yêu vĩ đại nhất của vũ trụ - của các vũ trụ, thì anh ấy đúng- thì chúng ta có thể, giống như một con cá bơi trong nước, vượt qua nhiều người, nhiều cấp độ, bởi vì suy nghĩ của chúng ta là những rung động cực kỳ mạnh mẽ. Những rung động cực mạnh đó bị thu hút bởi những rung động mạnh không kém. Và chúng ta chắc chắn có thể vượt qua nhiều mức độ dính hơn.

D: Những rào cản nào khiến chúng ta không thể đi đến một cấp độ nhất định?

P: Những suy nghĩ của chúng ta, những nỗi sợ hãi của chúng ta, những niềm tin và ý định của chúng ta.

D: Liệu chúng ta có thể đạt đến cấp độ của anh ấy không?

P: Tại thời điểm này, chúng ta có thể làm điều đó với ý thức của chúng ta, nó vốn luôn luôn ở trong cấp độ người đang ngủ 99%, mà chúng ta không thể biết được. Có một phần rất lớn trong chúng ta luôn ở trong vương quốc của ánh sáng và vĩnh viễn. Chúng ta có trách nhiệm đưa điều này đến trạng thái “thức tỉnh” của ý thức

D: Tôi nghĩ rằng chúng ta tập trung vào cơ thể vật lý của mình đến nỗi khi chúng ta chết, có thể nói như vậy, và chúng ta rời khỏi cơ thể vật lý, chúng ta sẽ chỉ đi ra ngoài xa và sau đó trở lại cấp độ vật lý.

P: Điều này hoàn toàn có thể xảy ra. Nó phụ thuộc vào sự tập trung của bà. Những suy nghĩ có ý thức của bà là nguồn năng lượng mà bà và mọi người khác sở hữu. Những suy nghĩ mà bà tạo ra một cách có ý thức sẽ là yếu tố quyết định chính đến việc bà đi đâu, và liệu bà có trở lại một cách có ý thức ở dạng vật chất trên hành tinh này hay không.

D: Cô nói rằng chúng tôi đã ngủ 99%? Ý cô là tất cả con người?

P: Dĩ nhiên, có những người đã có thể nhận ra thông qua suy nghĩ của họ, ý định yêu thương của họ, niềm tin thực tế và niềm tin của họ vào ánh sáng tình yêu vĩnh cửu. Đã có những con người trên hành tinh này chắc chắn có thể vượt qua vật chất đơn giản, và không “chết”, như bà vẫn biết. Họ được gọi là “bậc thầy thăng thiên”, một thuật ngữ hài hước, vì nó chỉ có nghĩa là

họ có thể vượt qua nhiều lớp kết dính. Có vẻ như không thể thực sự vẫn ở dạng vật chất trên hành tinh và hoạt động dưới ánh sáng đồng thời. Vì vậy, để thực sự đạt đến trạng thái này, chúng ta phải loại bỏ những gì là vật chất và kết đặc, và một số người đã thực hiện được điều này. Nó sẽ cho phép mỗi phân tử của cơ thể con người, có thể nói rằng, kích hoạt sức mạnh. Mỗi phân tử sẽ trở nên hoàn toàn nhẹ. Và bằng cách khởi động chúng, rung động được tăng tốc đến mức cơ thể, cũng như ý thức vô hạn, vượt qua mặt phẳng này.

D: Và rồi cơ thể biến mất?

P: Chính xác là vậy.

D: Bởi vì nó không cần bất kỳ cơ thể vật chất nào ở chiều không gian khác.

P: Nó sẽ rất mất tập trung. (Cô ấy cười to.) Bà biết rằng Trái đất có lực hấp dẫn hút các vật có trọng lượng. Để du hành trong không gian, bà phải xử lý trọng lực và trọng lượng. Vì vậy, họ thực sự có khả năng truyền tải từ xa, giống như ánh sáng lấp lánh. Tháo rời và lắp ráp lại theo ý định của họ.

D: Vì vậy, nó giống như toàn bộ cơ thể bị phân hủy. Tôi không biết liệu đó có phải là từ thích hợp không. Sự biến mất.

P: Đúng, sự biến mất là phù hợp. Nó sẽ phải là một điều kiện được kiểm soát rất chặt chẽ, và chỉ theo nghĩa là những rung động này có thể được nâng lên đến một mức vượt quá khả năng nhìn của bà. Nó đã được thực hiện, tuy nhiên, không phải bởi những người bình thường mà bà thường chấp nhận. Một số người đã nhận ra rằng trên thực tế, họ là một phần của Chúa trời. Một khi chúng, trong ý thức của họ, trở thành ánh sáng, họ có khả năng tách rời các phân tử của chính mình. Có những người đã tiến hóa có thể sắp xếp lại các phân tử của họ. Tuy nhiên, điều này sẽ không bình thường hoặc phổ biến. Có rất ít lý do để tập hợp lại các phân tử thành dạng vật chất thô và đặc. Bà sẽ lại quay theo một cách nào đó sau khi được tháo rời và lắp ráp lại.

D: Một số người cho rằng đây sẽ là một hình thức thoát chết.

P: Cũng không cần phải thoát chết. Vì như bà có thể thấy không có cái chết thực sự theo nghĩa của bất cứ điều gì để mà phải thoát ra. Theo nghĩa này không có cái chết tâm linh. Và do đó, cơ thể vật lý tự nhiên sẽ không cần phải nâng lên một cấp độ khác. Nó sẽ giống như bà đang cố gắng mang theo chiếc áo khoác của bà khi bà chết. Bà không cần nó, vậy tại sao bà lại mang nó theo? Sẽ không cần thiết phải cố gắng biến đổi một cơ thể để mang nó theo bà đến con tàu linh hồn. Nó sẽ không có chức năng hoặc sử dụng ở cấp độ đó. Tuy nhiên, dạng cơ thể vật chất cố gắng có thêm kiên thức khi vẫn khỏe mạnh hoặc vẫn hoạt động, thì, đúng, nó có thể là một công cụ. Theo nghĩa nó có thể liên quan đến nhiều trải nghiệm vượt xa những trải nghiệm được coi là bình thường hoặc hàng ngày. Tuy nhiên, một lần nữa, bản thân nó không có giá trị thực

D: Vậy sự biến hình được nói về Chúa Giêsu. Đó có phải là cơ thể thực sự của Ngài không?

P: Cơ thể vật chất đó đã được nâng lên vượt xa mức sẽ phân hủy. Để đẩy nhanh quá trình phân rã tự nhiên, nó giống như thể các phân tử chỉ đơn giản được tách ra thông qua một quá trình

kích thích năng lượng tiên tiến, sao cho bản thân các phân tử bị phá vỡ. Đó là quá trình phân rã tự nhiên ở dạng tăng tốc. Khi Chúa Jesus hiện ra với mọi người sau khi Ngài “chết”, Ngài có thể điều chỉnh tần số của Ngài, hay chính xác hơn, tần số của linh hồn hoặc linh hồn của Ngài cho những người sẽ chứng kiến Ngài. Ngài có thể điều chỉnh nó để chỉ một người trong đám đông có thể nhìn thấy Ngài. Nó cũng có thể được điều chỉnh để toàn bộ đám đông có thể nhìn thấy Ngài nếu cần thiết. Và điều này đang được thực hiện nhiều lần ở nhiều nơi khác nhau. Trải nghiệm này không chỉ có mình Chúa Jesus.

Tôi đã gặp nhiều trường hợp người ngoài Trái đất có thể làm được điều này. Họ không chết cho đến khi họ quyết định, thường là vì họ đã sẵn sàng rời đi và tiếp tục một cuộc phiêu lưu khác trong một cơ thể khác ở nơi khác. Trong những trường hợp này, cơ thể của họ biến mất, hay như người ta nói “biến dạng”. Người ta đã nhìn thấy cơ thể họ phân tách thành một chất lấp lánh hoặc thành các phân tử nhỏ riêng biệt. Tôi chưa bao giờ nghe nói về việc nó được thực hiện bởi một con người, bởi vì thông thường cách duy nhất mà linh hồn của chúng ta có thể thoát ra khỏi cơ thể là bằng cách linh hồn để lại cơ thể vật lý để phân hủy.

D: Khi con người chết đi, họ để lại cơ thể trên Trái đất, và linh hồn, bản chất của họ vẫn tiếp tục.

P: Đúng vậy. Đó là trường hợp bình thường. Ví dụ mà chúng tôi đang mô tả là một người nào đó không thuộc 99% đang ngủ. Đây sẽ là một người có niềm tin, mong muốn và ý định làm điều đó. Vượt lên trên, mang theo cơ thể của họ. Những người khác cũng mong muốn sự siêu việt này, nhưng không tin rằng họ có thể làm được điều này. Vì vậy, họ không thể, và cơ thể của họ phải chết. Hệ thống niềm tin của bà là một trục thép. Nếu không thực sự tin rằng điều này là có thể, thì không thể

D: Dường như có một sự gắn bó với cơ thể nếu họ muốn mang nó theo bên mình.

P: Bà dường như cũng đã trả lời câu hỏi của chính mình, rằng nó là một sự gắn bó quan trọng đối với cá nhân. Cơ thể con người có một mục đích cụ thể, và đó là trải nghiệm cuộc sống dưới hình thức đó. Anh ấy nói điều gì đó với hiệu ứng mà bà yêu cầu đối với hình thể vật chất, và mỗi con người biểu hiện theo cách đó. Đó là tầm quan trọng của nó. Con người không phải là “loài” duy nhất, và điều đó nằm trong ngoặc kép và được nói một cách hài hước. (Cô ấy cười to.) Nhưng không phải là loài duy nhất gắn liền với hình thức vật chất. Bà phải nhận ra rằng những người có thể - để tôi sử dụng thuật ngữ “tháo rời” - một cách có ý thức cơ thể vật chất, không ở trạng thái ngủ 99%. Trên thực tế, nếu bà thức tỉnh với kiến thức và niềm tin rằng bà có thể vượt qua các cấp độ, hoặc các tầng lớp này và có thể đạt được thành tựu này, thì bà cũng đã thức tỉnh thực tế rằng bà không cần phải cố gắng mặt phẳng vật chất nặng và dày đặc.

D: Có vẻ với tôi thì sinh vật có thể kiểm soát tâm trí ở cấp độ này là bài học cuối cùng. Điều đó có đúng không?

P: Bài học. Việc học. Có vẻ là một vấn đề về ngữ nghĩa. Và từ bài học “cuối cùng” tất nhiên đang hạn chế, bởi vì khi đó bà nghĩ rằng đó là kết thúc của nó. Nhưng thực tế, đó là cách học

thể chất tuyệt vời nhất mà chúng ta có thể sở hữu. Nếu đi kèm với niềm tin của trái tim. Vì vậy, nó phải vượt ra ngoài tâm trí. Tâm trí là công cụ của tinh thần

D: Nhưng nếu cô học cách kiểm soát tâm trí và cơ thể ở một mức độ, đó sẽ là bài học thể chất cuối cùng.

P: Thật khó, bởi vì chúng ta giống như những đứa trẻ đang tìm đường đến Thái Bình Dương. Chúng ta giống như những sinh linh bé bỏng nhìn vào một vùng biển rộng lớn, bao la không có ranh giới. Và nó dường như rất lớn. Tôi nghĩ, quan điểm của anh ấy là chúng ta sử dụng trí óc như một công cụ để đạt được tinh thần. Nhưng trên thực tế, khi chúng ta giải phóng khỏi sự mơ màng của mình, thì tinh thần mới là thứ đã vận dụng trí óc. Mỗi khi bà có ý nghĩ nâng cao rung động của mình, ý nghĩ đó có năng lượng và áp lực và rõ ràng. Bà đã tập trung vào những gì bà muốn đạt được. Ý nghĩ đó đi ra ngoài như một mũi tên thẳng, rõ ràng. Nó không dừng lại. Tất cả những ý thức khác nhận thức được suy nghĩ rõ ràng, thẳng thắn đó có thể tiếp thêm năng lượng cho nó. Nhưng thực tế là bà đã có nó ban đầu có nghĩa là bà đang vẽ ra những đường nét đó, những đường thẳng tắp của sự hài hòa và rung động “nâng cao”. Tăng lên hoặc tăng tốc độ rung. Vì vậy, mỗi khi bà thực hiện nỗ lực có ý thức đó, trên thực tế, bà đang hoàn thành ý định của mình, bởi vì bà có niềm tin rằng điều đó là có thể. Bà chắc chắn có thể làm điều đó khi bà có hình thể. Nếu bà thực sự có thể cho phép tâm trí của mình chấp nhận sự thật rằng thực sự mọi phân tử của mọi thứ đều là ánh sáng, và ánh sáng đồng nghĩa với tình yêu, bà có thể đưa điều này vào hệ thống niềm tin của mình và sau đó có thể hoạt động với mọi nguyên tử của con người bà. Bà có thể mở năng lượng. Bà có thể để ánh sáng chiếu vào. Bằng cách tăng năng lượng, bằng cách mở ánh sáng, bằng cách tăng tốc độ rung đó, bà thực sự có thể tháo rời hình dạng vật chất của mình

D: Nếu như cô nói, con người đang ngủ 99%, chúng ta có thể thực hiện những bước nào để thức tỉnh?

P: Anh ấy nói, câu hỏi hay quá! Thông tin tất nhiên đã được đưa ra, nhưng nó chắc chắn sẽ lặp lại. Nếu tâm trí của chúng ta là công cụ lớn nhất, và nếu chúng ta muốn sử dụng nó với khả năng cao nhất của nó, thì chúng ta muốn kết nối một cách có ý thức với những người trong thế giới ánh sáng. Vì vậy chúng tôi gửi đi những rung động đó. Chúng tôi có ý thức thực hành suy nghĩ về ánh sáng, về sự mở rộng, về những vì sao. Đừng nghĩ rằng nó kết thúc ở một nơi nào đó và sau đó là một cái gì đó khác. Ta chỉ cần gửi nó ra ngoài như một đầu dò vệ tinh. Ta chỉ cần biết rằng nó sẽ trở thành những gì chúng ta dự định. Chúng tôi dự định gửi đi qua đường sinh tử mạnh nhất. Nó phải được thực hiện ý định. Tuy nhiên, nó phải được thực hiện một cách kỷ luật và tập trung. Phải có sự liên tục của một số loại.

D: Vậy chúng ta nên làm gì mỗi ngày?

P: Ý thức tập trung suy nghĩ của bà vào ánh sáng. Không chỉ có ánh sáng, mà là ánh sáng tỏa ra từ mọi tế bào của cơ thể sống của bà. Từ chính hành tinh của bà, từ từng loài thực vật và động vật, từ chính không khí và nước. Hãy nghĩ rằng mọi thứ bà tiếp xúc hoặc thậm chí nghĩ đến, về bản chất đều được tạo ra từ ánh sáng. Và trọng tâm của ánh sáng, điểm mấu chốt, là tình yêu.

Và tình yêu là một sức mạnh bị con người hiểu lầm rất nhiều, những người đã đặt nó vào một chiếc hộp nhỏ hẹp rất nhỏ.

D: Cô nghĩ về ánh sáng hay tập trung vào ánh sáng như thế nào?

P: Con người tập trung như thế nào? Anh ấy đang cười vì anh ấy nhận ra câu hỏi đó rất quan trọng và nó dường như rất rõ ràng với anh ấy. (Cô ấy cười to.) Anh ấy nói đừng cố hình ảnh hóa, như khi xem một bộ phim, mà ta hãy thử tưởng tượng mọi thứ đều phát sáng. Chỉ cần nghĩ việc phát sáng. Có lẽ điều đó sẽ làm cho nó dễ dàng hơn.

D: Giống như tìm kiếm hào quang?

P: Những gì tôi thấy khi bà hỏi câu hỏi đó, nó rất giống khói tỏa ra từ mọi thứ. Lơ lửng và xoáy vòng và tạo hình và phân tán, và tiếp tục chảy. Vì vậy, nó giống như khói phát sáng. Sợi phát sáng thực sự tồn tại trong nhiều câu chuyện của người Mỹ da đỏ nhắc đến. Vì vậy, nếu bà nghĩ về những sợi chỉ phát sáng, có lẽ; nếu trong thực tế bà đã nhìn thấy hào quang diễn ra mãi mãi! Hầu hết mọi người nghĩ về nó chỉ là những thứ xung quanh, nhưng bên trong nó xuyên suốt và không ngừng phát triển. Nó thấm vào vạn vật.

D: Bằng cách này, tất cả chúng ta sẽ được kết nối với nhau, bởi vì nếu nó sáng mãi mãi thì ta có thể nói mỗi ánh sáng riêng lẻ sẽ chồng lên nhau.

P: Đúng vậy. Sự tương tự của tấm thảm đã không được bỏ qua.

D: Cô giải thích thế nào về sự tương tự của tấm thảm?

P: Không hoàn toàn đơn giản như tôi e rằng chúng ta có thể xem một tấm thảm. Tấm thảm có vẻ tương đối bằng phẳng, mặc dù nó được cấu tạo trên nhiều sợi dệt từ trong ra ngoài, chạm vào nhau ở các điểm giao nhau, thiết kế hoa văn và tạo hình. Trên thực tế, tấm thảm là hình ba chiều, vì vậy nó có chiều sâu cũng như tất cả các không gian khác.

D: Tôi hỏi câu đó bởi vì tôi đã được đưa đến căn phòng nơi có tấm thảm. (Được mô tả trong Giữa cái chết và sự sống)

P: Xin lưu ý rằng thông tin được cung cấp cho bà thông qua những người khác ở dạng mà họ có thể diễn đạt tốt nhất và sau đó cung cấp thông tin. Một nỗ lực yêu thương kết nối với con người với sự rộng lớn đáng kinh ngạc của Tất cả Điều đó, rằng sinh vật sẽ sử dụng nhiều sự so sánh khác nhau hiển thị với người bà đang nói chuyện. Và rất thực trong tâm trí. Trên thực tế, chúng là những sự so sánh đến từ cuộc sống, nếu bà muốn. Vì vậy, thực sự tin rằng một căn phòng lưu trữ hồ sơ tồn tại Akashic ở dạng rắn là điều tuyệt vời, cảm giác thật tuyệt, và đó là một sự so sánh tốt.

D: Nhiều so sánh như thế này đến từ những người khác nhau.

P: Đúng thế. Nhưng anh ấy cho rằng, những bản thể yêu thương “đọc cùng những cuốn sách”. Nếu họ đã tìm ra một kỹ thuật có thể mở ra cho con người những khả năng và cảnh giới khác

theo cách mà họ có thể hiểu và giải thích dữ liệu, thì họ có xu hướng sử dụng các kỹ thuật tương tự với những cá nhân khác nhau. Một vấn đề chúng tôi gặp phải khi làm việc với con người là xác minh, xác thực và đi đến các điều khoản bằng cách nào đó bằng logic. Và điều này khá hạn chế và không cần thiết. Sự thức tỉnh là mục đích. Sự thức tỉnh về thực tế rằng bản chất chúng ta là ánh sáng, chúng ta là tình yêu. Mỗi tế bào của cơ thể chúng ta, mỗi tế bào và phân tử của mọi thứ. Ánh sáng là nguồn năng lượng chạy suốt cuộc đời. Vì vậy, để đánh thức kiến thức đó, và mong muốn hoạt động trong lĩnh vực đó, và tin rằng điều đó là có thể, là tất cả các yếu tố sẽ đưa bà đến đó.

D: Và chúng ta bị trói buộc vào vòng bánh xe của nhân quả ở đây, và khiến chúng ta không thể siêu thoát.

P: Chính xác là vậy. Vì đó là trạng thái ngủ yên trên bánh xe nhân quả. Và thuật ngữ đó cũng cần được làm rõ. Nhưng vì mục đích vẫn luôn tiếp diễn trên vòng bánh xe nhân quả, con người đang ngủ do đó họ không nhận thức được

D: Họ không nhận ra rằng họ có thể bỏ nó đi.

P: Chính xác. Tuy nhiên, nó sẽ không được hoàn thành nếu họ không có niềm tin thực sự. Bà thấy đây, niềm tin là điều có thật, giống như suy nghĩ vậy. Chúng ta sẽ nói cho đến khi được phơi bày ra ánh sáng, niềm tin giống như những sợi dây trói buộc chúng ta. Và chính những người lớn hơn của chúng ta - tôi phải nói rằng thật khó hiểu khi nói về cái lớn hơn rồi lại lớn hơn thế, rồi lại lớn hơn cái tôi. Bởi vì cái tôi lớn hơn mà tôi đang nói đến chắc chắn không phải là tế bào ánh sáng và ở trong cõi thiên thần. Cái Tôi lớn hơn chỉ là một cái tôi nhận thức hơn, nhưng chưa được mở rộng thành Tất cả Những gì có. Vì vậy, bà thấy, đây là nơi thuật ngữ rất quan trọng để hiểu. Tôi ước có một thuật ngữ khác mà chúng ta có thể sử dụng. Có lẽ tôi nên gọi nó là “nhân quả” cá nhân. Vì chính nhân quả là thứ quyết định chúng ta sẽ bám vào những phiền nhiễu nào.

D: Đối với những bài học chúng ta phải học.

P: Rằng chúng ta quyết định chúng ta phải học, thông qua niềm tin của mình. Nếu có bất kỳ kiến thức nào mà chúng tôi có thể mang lại từ buổi học này cho những người khác, thì đó sẽ là sức mạnh cho niềm tin của chúng tôi. Niềm tin là một thuật ngữ rất khó ngay cả đối với con người để hiểu cho đúng. Niềm tin là gì? Nó vượt lên trên những gì ta nghĩ về nó. Những gì ta nghĩ và cảm nhận cũng như hiểu biết bên trong. Nhưng nó thậm chí còn lớn hơn thế. Nó vượt cả định nghĩa. Dường như niềm tin là xa lộ. Chúng tôi giữ chặt những con đường niềm tin này. Công việc của chúng ta với tư cách là những sinh vật đang cố gắng trở nên giác ngộ, là gửi những con đường niềm tin đến ánh sáng. Niềm tin là — rất khó để nói - những suy nghĩ rất mạnh mẽ. Tôi thấy rằng bạn của chúng tôi nghĩ một trong những vấn đề đến từ ngữ nghĩa. Bằng cách đặt một từ vào một cái gì đó rộng lớn, vô hạn và không góc cạnh, chúng ta có xu hướng thu hẹp các xa lộ niềm tin đó.

D: Tại sao bây giờ tất cả thông tin này lại có thể tiếp cận?

P: Đầu tiên, có một cuộc gọi. Phần lớn là do vào thời điểm này trong lịch sử loài người, chúng ta có truyền thông đại chúng. Nhiều người đang trở nên nhận thức về mặt trí tuệ về khả năng tồn tại những thực tại lớn hơn. Một khi trí tuệ nhận thức được rằng khả năng này tồn tại, con người tò mò muốn thử. Vì vậy, họ phát ra các mong muốn, ý định và cùng lúc: yêu cầu. Vì vậy, vào thời điểm này trên hành tinh thực sự có nhiều người yêu cầu giao tiếp với các mặt phẳng vô hình hơn. Tuy nhiên, chúng tôi nhận được thông tin này có vẻ khẩn cấp nội bộ. Một mong muốn có ý thức giao tiếp và tiếp xúc với con người giữa các cõi thiên thần trong một thời gian dài. Vì vậy, sự khẩn cấp này không nhất thiết phải là một khẩn cấp mới. Mong muốn của các cõi thiên thần đã có từ rất lâu. Tôi không thể phân biệt lý do khẩn cấp tại thời điểm này, nếu nó đã tồn tại lâu hay nếu một cái gì đó sắp xảy ra. Mục đích lúc này không phải để xem xét một thảm họa tiềm ẩn của hành tinh, như nhiều người đã suy đoán là lý do cho sự giao tiếp này

Pam: Có vẻ như Chúa, nguồn lực, nguồn năng lượng của Tất cả những gì có, được biết đến với nhiều cái tên - nhưng chúng ta sẽ chỉ gọi đó là Chúa - cũng là sự tò mò. Sự tò mò là một sức mạnh đáng kinh ngạc. Khi bà sử dụng lực mạnh nhất và chỉ sử dụng một phần của nó, sự tò mò đó có khả năng biểu hiện dưới dạng vật chất bất cứ thứ gì mà lực đó chú ý. Vậy, bà có vô số dạng sống, bởi vì Chúa là một lực rất lạ kỳ. Và thực tế của suy nghĩ, suy nghĩ về bất cứ điều gì, đều đưa nó đến biểu hiện. Suy nghĩ tạo ra, và chúng ta là một trong nhiều, rất nhiều, rất nhiều suy nghĩ.

Phil: Có sự sống trong tất cả mọi thứ. Tất nhiên, cái mà người ta gọi là vô tri vô giác. Tuy nhiên, sự khác biệt được thực hiện ở đây là một mức độ vượt xa sự hiểu biết của con người. Tuy nhiên, từ các nhận thức cao hơn, rõ ràng là tất cả, ở dạng này hay dạng khác, đều là nhận thức. Ở đây chúng ta phân biệt giữa nhận thức và sự sống. Từ vị trí của bà, sẽ rất khó để nhận ra nhận thức ở cấp độ đó. Tuy nhiên, thực sự là tất cả, ngay cả đá, đều có nhận thức, có lẽ không ở mức độ mà bà có thể nhận thức được. Và nó được hiểu như vậy, sau đó có thể nói rằng, vâng, thực sự, ngay cả bản thân đá cũng sống nếu nhận thức này tạo thành sự sống. Có những gì bà sẽ gọi là một sinh lực tách biệt và khác biệt với cái mà chúng ta gọi là nhận thức. Tuy nhiên, từ quan điểm của bà, nhận thức và cuộc sống có phần tương quan với nhau ở chỗ chúng dường như là một và giống nhau.

Pam: Âm nhạc chắc chắn là một loại hình nghệ thuật tuyệt vời. Nó là một hình thức kết nối giữa các vì sao cũng như liên lạc giữa các hành tinh.

D: Cô có thể giải thích về giữa các vì sao?

P: Âm thanh là một rung động, như bà đã biết. Độ rung không mở rộng ra và sau đó dừng lại ở một số điểm X. Một rung động tiếp tục mở rộng ra. Thật khó để hiểu được việc mở rộng mãi mãi, bởi vì bộ não giới hạn của con người chúng ta không nghĩ về sự vĩnh cửu và mãi mãi. Tuy nhiên, tiếng kêu của loài cá voi là một mẫu, hài hòa và hoàn toàn có kế hoạch. Và sự rung động này tiếp tục diễn ra một cách hài hòa, theo khuôn mẫu và có kế hoạch. Do đó, nó lan rộng ra và những người có khả năng tiếp nhận khuôn mẫu này và sự hài hòa này sẽ làm được.

D: Điều này có nghĩa là sinh vật trong không gian có thể nhận được nó và hiểu nó?

P: Chắc chắn rồi

Phil: Thực sự không cần thiết phải ăn bất cứ thứ gì. Địa cầu mà chúng ta đang sống trong một sự sống huyết tương. Trong huyết tương này là tất cả các nguyên tố cần thiết cho sự sống. Điều này nằm ngoài những gì chúng ta nghĩ về không khí, nước, ánh sáng. Nhưng cũng đủ để nói rằng tất cả các chất dinh dưỡng cần thiết đều tồn tại ở dạng vô hình trên khắp Trái đất. Vấn đề là plasma này bị ảnh hưởng bởi suy nghĩ và ô nhiễm vật lý thực tế, và ở nhiều nơi trên thế giới không còn trong lành nữa. Những gì bà gọi là “người ngoài hành tinh” không cần phải ăn. Chúng có thể nhận được từ plasma vũ trụ, sinh lực không bị ô nhiễm, không bị biến dạng. (Điều này đã được ghi chép trong The Custodians.)

D: Nhiều sinh vật không gian đã nói với tôi rằng họ không cần thức ăn như chúng ta. Đó dường như là một đặc điểm của con người. Chúng có thể sống ngoài không khí, bầu không khí và ánh sáng.

Người ngoài hành tinh tiếp tục nói rằng cơ thể chúng ta đang trở nên nhẹ hơn để thoát khỏi mật độ của chiều không gian của chúng ta, và chế độ ăn uống của chúng ta đang thay đổi để phù hợp với điều này. Có phải chúng ta đang tiến tới trạng thái khi chúng ta cũng sẽ tồn tại trong ánh sáng? Đó có phải là kế hoạch?

Một phần của buổi thôi miên với LeeAnn vào năm 1989 mà chúng tôi nghĩ sẽ là một trải nghiệm về UFO, vì đó là những gì chúng tôi đang nghiên cứu, chúng tỏ rằng chúng tôi thường không đạt được những gì họ mong đợi. Nó cũng cho thấy rằng người đó thường không được đưa lên tàu vũ trụ, mà là một nơi khác chắc chắn không phải là Trái đất. (Giống như Clara trong Chương 5.)

LeeAnn lúc tỉnh táo nhớ mình đã nhìn thấy một ánh sáng vàng tuyệt đẹp ngay khi cô ấy chuẩn bị đi ngủ. Nó rất ấm áp, yên bình, êm dịu khi cô ấy đi vào giấc ngủ. Căn phòng tối nên nó không thể phát ra từ một nguồn thông thường. Cô nhớ lại giấc mơ đêm đó về việc ở trong một căn phòng rất trắng, vô trùng. Trong một phần của giấc mơ, cô đã nhìn thấy hình ảnh trực quan của một ngọn núi lửa hoặc dung nham, và khi cô thức tỉnh từ “ảnh ba chiều” đã xuất hiện trong đầu cô.

Chúng tôi đã tìm hiểu những trải nghiệm khác xảy ra ngay sau khi cô ấy nghĩ rằng mình đã đi ngủ. Một trong số này đã được ghi chép trong The Custodians khi cô ấy được đưa lên tàu vũ trụ. Tôi hy vọng điều này có liên quan đến loại trải nghiệm đó, vì vậy khi cô ấy đang thần trí hôn mê, tôi đưa cô ấy trở lại vào đêm đó khi cô ấy sắp đi ngủ. Đột nhiên trời không tối nữa, trời sáng nhưng cô không xác định được nguồn sáng. Sau đó, cô thấy mình đang ngồi ở một nơi giống như một khán phòng, nhưng cô không biết cô đã đến đó bằng cách nào. Đó là một không gian sạch sẽ vô trùng, và cô ấy đang ngồi trên những bậc thang giống như khán đài ngoại trừ chúng được đúc chắc chắn. Các phòng được phân chia bởi những bức tường nhìn xuyên thấu không phải kính, nhưng chúng được xây dựng theo kiểu không hồi kết tương tự như Hội trường Gương. Bầu không khí rất yên tĩnh và tĩnh lặng. Cô ấy ngạc nhiên khi tôi hỏi cô ấy ăn mặc như thế nào.

L: Như ánh sáng. Tôi đoán giống như một chiếc áo choàng. Không thực sự mặc gì cả, nhưng cũng không phải không mặc. Tôi biết những người ở đó. Tôi không nhìn thấy họ, nhưng tôi cảm nhận họ. Vì vậy, ai đó phải ở đó. Tôi nhìn xung quanh và tôi có thể nhìn thấy họ

D: Nếu cô có thể hỏi họ làm thế nào cô đến đó, câu trả lời của họ sẽ là gì?

L (Đợi một hồi lâu) Cái này tốt này. Tôi phải làm điều này. (Chậm rãi, như thể nghe và lặp lại.) Đó là biểu hiện của việc vượt qua giới hạn vật lý của cơ thể bà để mạo hiểm vào cõi của không gian thời gian. Nơi mà tính duy nhất được gọi - câu này không có ý nghĩa - tính duy nhất của vũ trụ. Sự kết thúc của ... tất cả. Nó không có ý nghĩa gì.

D: Vẫn ổn nếu nó không có ý nghĩa. Có lẽ sau này chúng ta mới hiểu được. Đó là câu trả lời cô nhận được?

L: Vâng. Bất cứ điều gì.

D: Cô có đang trong cơ thể vật lý không?

L: Tôi đoán là không

D: Vậy cô đã du hành đến đó trong một dạng linh hồn của một hình thức nào đó?

L: Họ nói. Cơ thể vật lý không thể ở đây. (Tạm dừng một hồi lâu) Tôi đoán đó là vấn đề .... Tôi không hiểu nó, nhưng tôi muốn nói điều gì là chính xác. Năng lượng tinh thần của bà giống như bà chỉ là một lực và bà thực sự biết cách có thể du hành qua các chiều và xuyên không gian. Và khi bà đã sẵn sàng, thì bà đã sẵn sàng. Và nó không phải do ý chí hay sự lựa chọn. Bà không thể tự mình làm điều đó. Nó chỉ tự nhiên xảy ra. Bà càng cố gắng nỗ lực ý thức, bà càng không làm được.

D: Vậy nó sẽ không xảy ra cho đến khi nó sẵn sàng xảy ra.

L: Đúng thế. Vì vậy, bà cần sự tách biệt đó. Tư duy đó, khách quan và chủ quan.

D: Những sinh vật này có liên quan gì đến điều này không?

L: Tôi đoán là họ làm. Chúng tôi ở đây để học hỏi, để phục vụ, vì họ làm sáng tỏ và họ hướng dẫn. Và để biết, vì vậy chúng tôi có thể phục vụ

D: Đó là những điều tốt. Tại sao họ muốn cô đến đây?

L: Bởi vì những thay đổi sẽ xảy ra. Những thay đổi đang diễn ra. Trong quá trình tiến hóa của hành tinh, tất cả vì sự tốt hơn của hành tinh. Trong thời đại chúng ta đang ở, con người phải được chỉ dẫn, bằng ví dụ của bà, sự hợp nhất của họ với vũ trụ và cha. Và tại thời điểm đó, hành tinh sẽ ổn. Chúng tôi đã thực hiện rất nhiều và đã lạm dụng, và bây giờ nó cần được tẩy rửa. Và chúng tôi ở đây để giúp đỡ, ví dụ, không phải bằng cách thuyết giảng. Và lòng tốt sinh ra lòng tốt.

D: Nhưng họ nói với cô rằng có những thay đổi đang diễn ra?

L: Vâng. Tôi thực sự không muốn biết về chúng, nhưng tôi đoán tôi phải biết

Cô dừng lại khi dường như đang quan sát điều gì đó. Sau đó, cô bắt đầu mô tả các vụ phun trào núi lửa và động đất. Ngoài ra, các vụ nổ và cháy do khí từ dưới lòng đất gây ra. Có rất nhiều người chết, nhưng ở giữa tất cả, cô ấy thấy tàu con thoi di tản mọi người lên một con tàu lớn hơn trên bầu trời. Sau đó, họ được chuyển đến các hành tinh khác trong các thiên hà khác.

L: Họ đang đến để hỗ trợ. Chúng ta nâng cao mức độ rung động của mình, hoặc họ nâng mức độ rung động của chúng ta, ai đó làm, điều gì đó làm. Và sau đó bà chỉ “vù vù” trên đó. Và vì bà chỉ là một lực năng lượng nên bà đang dao động với tốc độ cao hơn. Và thể chất của mật độ cơ thể bà không dày đặc như bây giờ, nhưng bà vẫn là một bản thể. Tôi đoán bà phải như vậy, bởi vì nếu bà thay đổi hành tinh, tôi đoán chúng có một bầu khí quyển khác. Nó không quá đặc và cấu trúc của con người bà phải thay đổi. Mức độ dao động phải thay đổi nhiều hơn đối với một hình nhẹ hơn là một vật chất dày đặc như chúng ta. Và tôi đoán đó là những gì sẽ xảy ra. Và đó là sự thật, bởi vì mọi người có thể làm điều đó ngay cả khi họ đang ở trên tàu con thoi này. Chúng có thể thay đổi mật độ của cơ thể. Và mọi người đi xuyên qua các bức tường và đồ đạc. Có những người làm điều đó, những người thực sự. Vì vậy, tôi đoán nếu bà có một loài tiến hóa cao hơn - hoặc “hiện hữu” là một từ tốt hơn - chúng có thể hỗ trợ những gì chúng ta đã biết, bởi vì bà vốn dĩ đã biết mọi thứ. Và bằng cách nâng cao tốc độ rung động đó, nó sẽ không thành vấn đề, bởi vì ngay cả khi các cơ thể vật lý chết đi, họ vẫn sẽ di chuyển đến một nơi khác.

D: Nhưng trong trường hợp này, họ đang mang theo cơ thể vật lý

L: Vâng, nhưng họ đang sắp xếp lại các phần để phù hợp với quá trình chuyển đổi.

D: Họ đang đón tất cả những người còn sống sót trên hành tinh?

L: (Buồn buồn) Không, tôi đoán là không. Tôi muốn nghĩ rằng họ sẽ làm điều đó. Nhiều thi thể đã bị mất trong sự tàn phá. Họ không đón được tất cả mọi người.

D: Lý do tại sao vậy?

L: Những người được đón đi là những người tiến hóa hơn. Tôi cũng không thể tin được điều đó, bởi vì nó có vẻ không phù hợp. Tôi đoán là có. Tôi là ai để phán xét?

D: Những người tiến hóa hơn là những người có thể tạo ra sự chuyển đổi này

L: Tôi đoán vậy. Và tôi đang thấy một sự hồi quy trên hành tinh này. Con người trở lại trạng thái nguyên thủy hơn, thú tính hơn, giống như chúng ta đã từng.

D: Ý cô là những người còn sót lại trên hành tinh?

L: Vâng. Trở lại nhiều hơn ... thậm chí trước cả thời người tối cổ.

D: Lý do gì khiến họ đang hồi quy?

L: Sau khi những điều này xảy ra, bầu khí quyển thực tế trên hành tinh thay đổi. Và để hỗ trợ cuộc sống vật chất của con người, loài người thay đổi, bởi vì hành tinh trở nên dày đặc hơn. Không khí dày đặc hơn từ tất cả những điều đang xảy ra. Mọi thứ chỉ bắt đầu lại từ đầu. Tôi không thể tin rằng chúng ta đang bắt đầu lại.

D: Ô, có lẽ đây là một sự thay thế. Có thể họ đang cố gắng cho chúng ta thấy những điều khác nhau có thể xảy ra. Nhưng liệu điều này có xảy ra với tất cả những người còn lại trên Trái đất?

L: Tôi ghét phải nói “tất cả”. Chỉ vì sẽ mất quá nhiều thời gian nếu mọi thứ .... Nhưng không, chỉ một số, một số thôi. Là vậy đây. Lý trí nói rằng nó giống như dị tật bẩm sinh, bởi vì bất cứ điều gì đã xảy ra. Và bầu khí quyển đã thay đổi. Nhưng phải có những dạng sống cao hơn, dạng con người

D: Vậy cô nghĩ rằng họ đang cho cô thấy điều gì sẽ xảy ra với người còn sống?

L: Không, không phải những người sống sót. Đây là những đứa con của những người sống sót, tôi đoán vậy

D: Hãy để họ cho cô thấy những người khác không phát triển theo hướng đó.

L: (Tạm dừng) Tôi không thể thấy sự đổi lập như vậy tồn tại như thế nào. Tôi không nghĩ rằng tôi đang ở trên Trái đất. Mọi người quá nhẹ. Ánh sáng trong cấu trúc vật chất, gần như tinh thần của một tinh thần. Nó không dày đặc, để sinh sống trên Trái đất. Nhưng có lẽ với sự thay đổi thì Trái đất sẽ là thiên đường, phải không?

D: Những người cô đang nhìn thấy bây giờ là những người đã được đón đi? Và họ đang tồn tại ở một nơi khác

L: Những người nhẹ hơn được tiến hóa hơn và được đón đi. Tôi không biết ai là người đưa ra quyết định đó. Đó là một nơi rất tốt. Yên bình. Nhiều khí. Nó giống như sự tồn tại ở dạng khí, với những màu xanh dương, oải hương và tía. Và bà không làm những điều như bà làm trên Trái đất, bởi vì bà không bị ràng buộc. Bà thậm chí không có nhà. Và bà có các hình dáng, nhưng kiến thức được tiếp thu. Nó chỉ là thông qua suy nghĩ. Nơi này không có những cuốn thật hay bất cứ thứ gì. Không có gì có tỷ trọng ngoài không khí. Và đó là một nơi rất tự do, bênh bồng, nơi mọi người đều tốt và đều hạnh phúc.

D: Và không có cấu trúc vật chất, vững chắc?

L: Vâng, một số có. Những cấu trúc kết tinh mà tôi đã nói với bà trước đây. Tôi không nghĩ chúng là thủy tinh. Thật đẹp, đúng hơn là trang trí công phu trong cấu trúc. Những tháp pha lê. Một số cái lớn về mặt cấu trúc với các trụ cột có vẻ giống thiết kế La Mã hơn. Chúng không được làm từ đá cẩm thạch, giống như người La Mã đã làm. Đó là một loại thủy tinh hơi xanh, thủy tinh xanh nhạt. Nó rất đẹp.

D: Những cấu trúc đó được sử dụng để làm gì?

L: Tôi đoán chúng được dùng cho việc học. Đó là những gì xuất hiện trước khi bà đặt câu hỏi, bởi vì tôi biết bà sẽ hỏi nó. Nhưng việc học diễn ra thông qua âm thanh, không phải sách.

D: Cô có nghĩ rằng tất cả những người bị các tàu vũ trụ đón đi đã đến nơi này, hay họ đã đi đến nơi khác?

L: Ồ, không, không phải tất cả họ sẽ đến đây. Tất cả họ sẽ về nhà của họ. Nhưng không phải tất cả mọi người từ đây.

D: Ý cô là tất cả những người này đến từ những nơi khác? (Chắc chắn rồi) Họ không phải là người từ Trái đất?

L: Ồ, tôi chắc rằng có một số người đến từ Trái đất. Mọi thứ đều nằm trong phạm vi khả năng đó. Nhưng không phải ai cũng sẽ đến hành tinh này. Ai biết chúng tôi xuất phát từ đâu

D: Họ sẽ đến một bầu khí quyển quen thuộc với họ chứ?

L: Đúng. Nhà của họ. Mọi người sẽ liên kết lại với mẹ chồng vì họ đi du lịch theo các nhóm. (Cười thâm) Các thành viên trong gia đình. Điều đó đang đến gần

D: Nhưng trạng thái này không phải là trạng thái “chết” mà chúng ta nói đến

L: Ồ, không, đây là một trạng thái vật lý. Nó không phải vật chất dày đặc như cơ thể này

D: Tôi đang cố gắng hiểu điều này. Tất cả những người này được đưa lên tàu, được chuyển đi một cách nào đó, các phân tử bị phá vỡ, bằng cách nào đó được đưa lên tàu này. (Đúng) Nhưng đó không phải là tất cả mọi người. Tất cả những người đã được tàu vũ trụ đưa về quê hương của họ?

L: Vâng. Họ đến Trái đất để giúp đỡ quá trình tiến hóa của các loài, bởi vì khi các loài đang phát triển, họ đã quên mất vị thần. Và vì vậy họ đã cử những người khác đến hỗ trợ cho sự phát triển tâm linh đó, điều không có ngay từ đầu. Tôi đoán có thể hiểu như vậy.

D: Và có rất nhiều người như vậy?

L: Ồ, vâng, nhiều, rất nhiều. Một mặt tôi cho rằng đây là những người được chọn vì mức độ rung động của họ cao hơn. Nhưng tôi, cá nhân tôi không thể thấy ai sẽ bị bỏ lại phía sau. Nhưng sau đó ai là người quyết định? Đức Chúa Trời trong trí tuệ thiêng liêng có thể đưa tất cả mọi người đi cùng vì tất cả chúng ta là một

D: Đúng. Nhưng cô có thấy ai trong số những người này được trở về Trái đất, hay tất cả họ đều đi đến một nơi khác? Tôi đã nghĩ rằng đó là một chuyến đi tạm thời

L: Những người sẽ được quay trở lại Trái đất là những người chọn quay trở lại. Bởi vì những gì tôi đang thấy bây giờ là một loại hình văn hóa rất sơ khai. Và tôi đoán những người được quay trở lại là những người sẽ muốn quay lại để phát triển bản thân, những người biết rằng hành tinh này có những thứ mà họ cần phải học hoặc ghi nhớ. Và những người quay trở lại, tôi nghĩ sẽ là những nhà lãnh đạo hoặc những sinh vật ánh sáng trong một thời gian. Để hỗ trợ ai, tôi không biết, trừ khi một loài khác sẽ tiến hóa

D: Có phải những người trong cơ thể vật chất mà họ đã để lại được đưa trở lại bởi tàu vũ trụ?

L: Không, tôi không nhìn thấy họ trong cơ thể vật lý mà họ đã để lại. (Cô ấy thở dài.) Không, họ sẽ không ở trong những cơ thể vật lý giống nhau. Nó sẽ là một loài tiến hóa cao và một loài không quá tiến hóa. Nó gần giống như các thiên thần sẽ chăm sóc các loài mới sẽ ở đây. Và nếu họ đồng điệu thì ... tôi không biết. Tôi nghĩ hành tinh sẽ rất khác. Tôi không biết. Tôi không biết. Tôi không biết.

D: Cô nói rằng cô đã nhìn thấy những người sống sót trong số họ đã biến thành những người giống động vật này, hồi quy về trạng thái nguyên thủy. Liệu toàn bộ thế giới có trở thành như vậy không, hay một số vẫn tiếp tục nền văn minh.

L: Nền văn minh có lẽ sẽ bắt đầu lại

D: Cô không thấy nó tiếp tục ở những nơi có thể bị cô lập trên thế giới?

L: Không. Thế giới đã trở lại trạng thái mà các tòa nhà và công nghệ, ô tô và máy bay không còn ở đó nữa. Trở lại trạng thái mà tất cả các bụi chỉ mới chớm nở và cây mới bắt đầu phát triển. Nó giống như lúc bắt đầu lại. Nó giống như nếu bà đi vào rừng và tìm thấy một khu rừng nhỏ bé mà mọi người chưa từng bước vào hoặc phá vỡ, và mọi thứ đều rất mới và rất tươi sáng. Toàn bộ hành tinh là như vậy.

D: Cô có nghĩ rằng mọi thứ đã bị phá hủy?

L: Đây là lúc đi xuống. Ngay sau khi ... tôi thấy gì đó? Tôi thấy có nhiều nước hơn trên hành tinh. Hoặc nhiều vùng đất được bao phủ bởi nước

Sau đó tôi yêu cầu cô ấy mô tả thế giới trông như thế nào cho đến khi các phần của lục địa nằm trên mặt nước. Điều đáng kinh ngạc là cô ấy mô tả gần như chính xác điều mà tôi đã ghi chép trong Chương hai: Cuộc trò chuyện với Nostradamus. Cô ấy không thể lấy thông tin này từ cuốn sách, bởi vì nó vẫn chưa được xuất bản khi chúng tôi đang có buổi họp này vào năm 1989.

D: Đây có thể là những khả năng. Chúng không cần phải là sự thật cụ thể. Họ có lời khuyên nào không?

L: Lời khuyên này rất đơn giản, và đã được dạy qua nhiều thế kỷ. Đối xử với người khác như cách bạn đối xử với họ.

Quy tắc vàng này có thể được tìm thấy trong bảy tôn giáo cơ bản trên hành tinh của chúng ta:

ĐẠO BÀ LA MÔN: Đây là điểm chung của bốn phật: không nên làm gì với người khác, điều này sẽ khiến bạn đau đớn nếu làm với bạn. (Mahabharata 5: 1517)

ẤN ĐỘ GIÁO: Hurt not others in ways that you yourself would find hurtful. (Udana-Varga 5:18)

PHẬT GIÁO: Không làm tổn thương người khác theo cách mà bản thân bạn sẽ thấy tổn thương. (Udana-Varga 5:18)

NHO GIÁO: Chắc chắn đó là châm ngôn của lòng nhân ái: Đừng làm cho người khác những gì bạn không muốn họ làm cho bạn. (Suy ngẫm 15:23)

ĐẠO GIÁO: Hãy coi lợi ích của người hàng xóm là lợi ích của chính bạn và mất mát của người hàng xóm là mất mát của chính bạn. (Tai Shang Kan Ying P'ien)

HỎA GIÁO: Bản chất tự nhiên là tốt mà người khác không làm bất cứ điều gì không tốt với bản thân. (Dadistan-I-dinik 94: 5)

ĐẠO DO THÁI: Điều gì đáng ghét đối với bạn, đừng làm đối với đồng bào của bạn. Đó là toàn bộ luật; tất cả phần còn lại là bình luận. (Talmud, Shabbat 31 a)

CƠ ĐỐC GIÁO: Tất cả những gì các người muốn người đó làm cho mình, thì các người cũng hãy làm cho họ; vì đây là Luật pháp và các tiên tri. (Matthew 7:12)

ĐẠO HỒI: Không ai trong các bạn là tín đồ cho đến khi anh ấy khao khát anh trai mình điều mà anh ấy mong muốn cho chính mình. (Sunnah)

D: Đôi khi những lời khuyên đơn giản nhất lại có sự khôn ngoan nhất.

L: Nếu tốc độ rung của hành tinh thay đổi, khi mọi người trở nên tử tế hơn, hoặc con người nhận ra Chúa trong mọi người, thì tốc độ rung của hành tinh sẽ thay đổi. Và bằng cách nâng lên mức đó, hành tinh Trái đất sẽ được chữa lành ở một mức độ nào đó. Và việc gột rửa lẽ ra phải xảy ra, vì cách chúng ta đã tàn phá hành tinh, sẽ không nhất thiết phải xảy ra. Cảm ơn hành tinh vì sự tốt lành của cô ấy, vì không có sự ngăn cách nào giữa chúng ta và hành tinh của chúng ta. Đừng tạo ra sự ngăn cách. Tất cả chúng ta là một cùng nhau. Hành tinh, chúng ta, con chim, con chó, không có gì ngăn cách giữa bất cứ thứ gì. Chỉ là sự khác biệt về biểu hiện của hình thức. Và nếu mọi người nhận ra điều đó, thì chúng ta sẽ có Thiên đường trên hành tinh.

Khi LeeAnn tỉnh dậy, cô ấy đã thảo luận về nhận thức của mình về nơi mà cô ấy đã tìm thấy ngay sau khi chìm vào giấc ngủ.

L: Nó trông giống như Hội trường Gương, nhưng nó không phải bằng kính, giống như khi bà nhìn vào gương, bà tiếp tục nhìn thấy hình ảnh phản chiếu lần nữa. Đây giống như một đường hầm hơn. Nơi bà có thể tiếp tục nhìn xuống và nó được chia thành nhiều phần. Căn phòng tròn hoặc cong với những bậc thang đúc, và đại sảnh đi ra trước mặt tôi

Bởi vì trước đó cô ấy đã đề cập đến khái niệm ảnh ba chiều nên tôi tự hỏi liệu Hội trường Gương này có liên quan gì đến việc chiếu những hình ảnh thảm họa mà cô ấy nhìn thấy hay không. Tôi giải thích khái niệm cho cô ấy. Cô ấy thậm chí còn không biết ảnh ba chiều là gì

D: Rõ ràng là cô phải nhìn thấy điều này vì bất cứ lý do gì. Nó có làm phiền cô không?

L: Không. (Cười) Tôi bịa ra.

Tôi bật cười. Đây là cách tốt nhất để tích hợp một cái gì đó có thể làm rối trí. Nếu đối tượng không quá coi trọng việc này thì sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của họ. Sau này, khi họ sẵn sàng khám phá nó sâu hơn, tâm trí của họ sẽ có thể xử lý nó.

LeeAnn không biết rằng tôi đã làm việc với những người về sự thay đổi trên bản đồ của Trái đất, và rằng chúng tôi đang tập trung vào những hình dạng giống nhau của các lục địa và điều kiện của thế giới mà cô ấy đã mô tả. Sau đó, tôi đã đưa cô ấy đến gặp một trong những người tham gia khác trong dự án này. Khi nói chuyện với Beverly về những điều này, cô ngạc nhiên rằng một số điều cô nhớ lại khớp với những gì Beverly đã nhận được. (Beverly là nghệ sĩ đã vẽ bản đồ những thay đổi của Trái đất trong Trò chuyện với Nostradamus, Chương 12)

Mặc dù có những điểm tương đồng lớn, tôi vẫn thích nghĩ về những cảnh thảm khốc này như là tương lai, xác suất và khả năng thay thế, thay vì chắc chắn. Tôi không muốn đây là tương lai của chúng ta, và chúng ta có thể đưa ra lời khuyên là hãy coi Trái đất như một thực thể sống và tử tế hơn với nó và với nhau. Có lẽ sau đó chúng ta có thể ngăn chặn loại tương lai này.

Rõ ràng những người ngoài trái đất không có bất kỳ cơ hội nào. Họ đang chuẩn bị cho mọi tình huống xấu nhất. Có thể họ hiểu bản chất con người hơn chúng ta.

Chương 10 Nơi được gọi là “Nhà”

Khi tham gia liệu pháp thôi miên hồi quy, nhiều đối tượng nghiên cứu của tôi đã bất ngờ đi một nơi nào khác thay vì đi về tiền kiếp. Chắc chắn đó không phải là Trái Đất, nhưng về mặt cảm xúc thì mỗi người trong số họ đều gọi nơi này là “nhà” của mình. Thông thường khi các đối tượng cố gắng mô tả nơi này thì nó giống như một môi trường tiềm ẩn nguy cơ, nhưng những cảm xúc mạnh mẽ của họ thì không thể chối cãi khi họ được nhìn thấy nó lần nữa. Điều này xảy ra lần đầu tiên với Phil trong Keepers of the Garden (Người giữ vườn) khi anh ấy nhìn thấy Hành tinh Ba ngọn tháp. Tràn ngập cảm xúc. Điều này lại xảy ra với Clara trong Chương 5 khi cô ấy nhìn thấy một hành tinh tương tự như các cấu trúc hình chóp. Cô ấy cũng biểu hiện những phản ứng xúc động mạnh. Nếu chúng ta phủ nhận sự tồn tại của luân hồi thì điều này rất khó giải thích. Nếu như một người chỉ sống một cuộc đời trên Trái Đất, thì đây được coi là ngôi nhà duy nhất mà họ từng biết đến. Tại sao họ lại có những cảm xúc mạnh mẽ với một hành tinh xa lạ hoang vắng, như chưa từng được khám phá? Khi nhìn thấy hành tinh đó, có một cảm giác nhớ nhà mạnh mẽ và mong muốn được ở lại đó thay vì quay về ngôi nhà hiện tại ở Trái Đất.

Tôi gọi những người này là “Star-Children” (Con của các vì sao) mặc dù tôi biết đây là một khái niệm rất rộng. Họ coi hành tinh này là một môi trường ngoài hành tinh. Họ không muốn ở

đây. Họ là những người hiền lành và không hiểu tại sao mọi người có thể nhẫn tâm với nhau như vậy; làm thế nào thế giới này trở nên bạo lực như vậy. Họ khao khát được về “nhà”, mặc dù họ không thực sự biết “nhà” ở đâu. Trong hầu hết các trường hợp này, khi họ xuất thân, họ nói rằng họ đang trải nghiệm cuộc sống đầu tiên trên Trái Đất, hoặc chỉ mới sống một vài lần. Mỗi đứa con này nói rằng họ tình nguyện đến đây và trải nghiệm cuộc sống này với hy vọng rằng nguồn lực sống chưa từng biết đến bạo lực của họ sẽ có tác động tích cực đến Trái Đất. Đó được gọi là truyền hoặc thay máu. Họ tình nguyện nhưng không biết rõ điều này trong nhận thức, và vì vậy họ không hạnh phúc khi ở đây. Nhiều người trong số họ cố gắng tự tử để thoát khỏi những tình huống mà họ xem là không thể chịu đựng được.

Từ khi sách của tôi được dịch ra nhiều thứ tiếng, tôi đã nhận được thư từ nhiều người trên khắp thế giới cũng trải nghiệm những cảm giác tương tự. Họ đã nghĩ rằng họ là những người duy nhất trên thế giới có những cảm giác như vậy và thực sự cảm thấy cô đơn, bởi vì những cảm giác này không có ý nghĩa gì với những người trong gia đình hay bạn bè của họ. Họ cảm thấy thật sự giác ngộ khi được đọc những cuốn sách của tôi và khám phá ra rằng họ không hề đơn độc và thực sự có rất nhiều người khác đang trải qua tình trạng tương tự.

Kể từ khi tôi bắt đầu làm việc với Phil vào cuối những năm 1980, tôi đã tìm ra rất nhiều Đứa con của các vì sao trên khắp thế giới. Nhiều người trong số họ đang trải qua những cảm giác giống như Phil. Những người khác thì dường như đã điều chỉnh được và đang có cuộc sống khá hạnh phúc. Những người sau này trẻ hơn, nên có thể các quyền lực đang hỗ trợ họ tốt hơn trong việc điều chỉnh. Tuy nhiên, trong mỗi trường hợp này, tiềm thức của họ cho biết lý do chính khiến họ ở đây là để hoạt động như một đường dẫn năng lượng cần thiết cho quá trình tiến hóa của Trái Đất trong thời điểm này. Nhiều người đã nói với tôi rằng chúng ta đang trải qua những thay đổi đáng kể khi Trái Đất thay đổi độ rung và chuẩn bị nâng cao nhận thức cho người dân trên hành tinh đến một chiều không gian cao hơn. Năng lượng của những đứa con của các vì sao là cần thiết để giúp ổn định quá trình chuyển đổi này.

Trong một phiên làm việc, một người đàn ông nói rằng anh ta đã hoàn thành việc trả nợ tất cả nghiệp chướng của mình, và không cần phải ở đây, nhưng anh ta đang là một phần của nhóm do Nguồn gửi đến. Những người khác là người thu thập thông tin, mặc dù họ không hề biết khi tinh táo. Một ví dụ về điều này là một gái điếm ở Luân Đôn năm 2000 đã kể về cuộc đời và tuổi thơ đau thương của cô. Cô chắc chắn không muốn sống trong thể xác này và đã cố gắng tự tử để rời đi. Nhưng cô nói rằng cô đã được cử đến đây để thu thập thông tin về các hành vi của con người. Còn cách nào tốt hơn để làm việc này hơn là trở thành một gái điếm? Một khách hàng nữ khác cũng đang cố gắng tự tử theo cách chậm rãi hơn. Cơ thể cô ấy đang dần giết chết cô ấy vì các cơ quan nội tạng đang có một vấn đề nghiêm trọng. Trong trạng thái xuất thân, cô ấy mô tả rằng đây không phải là nhà, và đi đến “ngôi nhà” mà cô ấy nhận thức ra: một thế giới tuyệt đẹp nơi cô được bơi lội trong sự mãn nguyện mà không cần lo lắng điều gì. Khi cô được gửi đến thế giới này để trú ngụ trong một cơ thể, cô đã nổi loạn và chống lại nó, và cố gắng phá hủy cơ thể trong nỗ lực tuyệt vọng để được trở về nhà.

Phần lớn những điều này không có ý nghĩa với tôi trong những ngày đầu nghiên cứu. Sau dần, tôi nhận được nhiều thông tin phức tạp hơn về các chiều không gian và thực tại khác, nó bắt đầu

liên quan đến nhau theo một logic kỳ lạ. Khi tôi có thêm nhiều thông tin, tôi gặp nhiều kiểu linh hồn hơn, thường là trong những trường hợp bất thường.

Tôi gặp hai trường hợp đã chứng kiến sự hủy diệt của một hành tinh. Năm 1999 ở Singapore, tôi gặp trường hợp một người phụ nữ Trung Quốc sống trong cảm giác buồn bã suốt cuộc đời cô ấy. Cha mẹ cô nói rằng cô không bao giờ cười từ lúc còn nhỏ. Cô cũng có cảm giác nặng nề ở vùng ngực gần như là đau nhức. Trong phiên thôi miên, cô nhìn thấy hành tinh quê hương của mình đang nổ tung. Cú sốc này khiến cho vùng ngực của cô bị đau, và nỗi buồn đó là nỗi buồn khi cô nhận ra rằng mình không bao giờ có thể trở về “nhà”, và tất cả những người mà cô biết đều đã biến mất.

Trường hợp này có nhiều giá trị hơn vì tài liệu về UFO và những điều huyền bí không có ở Singapore. Tôi là một trong những tác giả đầu tiên đến chia sẻ tại một trung tâm siêu hình mới mở ở đây. Chính phủ kiểm soát gắt gao các tài liệu được viết ra hoặc diễn thuyết. Năm 1999 là năm đầu tiên cho phép được nói chuyện về những chủ đề này. Mặc dù vậy, tôi được người chủ của trung tâm cho phép để tôi có thể chia sẻ về tất cả các cuốn sách khác của tôi nhưng không phải về UFO. Tuy nhiên, tôi đã mang theo những cuốn sách về UFO của mình, và chúng được mua hết, nên tôi đã cố gắng đưa thêm thông tin vào đất nước này. Một khách hàng nữ chưa từng tiếp xúc với những bài viết như vậy đã bị sốc trong phiên họp vì cho rằng đó là những lời giải thích kỳ lạ nhất mà cô ấy có thể nghĩ tới.

Ở Memphis, năm 2000, tôi gặp một trường hợp khác có hậu quả nghiêm trọng tương tự. Một phụ nữ sống lại một cuộc sống của một người đàn ông nơi cô đáp xuống một hành tinh với một con tàu nhỏ. Khi bước ra ngoài, cô giật mình nhận ra rằng cát và bụi đã bị nung nóng bằng một sức nóng đáng kinh ngạc, biến chúng thành một chất giống như thủy tinh. Cô nhận xét rằng cần phải có một nguồn nhiệt cực lớn để làm được điều này. Khi cô ấy nhìn thấy đồng đồ nát của một thành phố, cô đã khóc rất nhiều. Tất cả những gì còn lại là những lớp ngoài của các tòa nhà bị cháy khùng khiếp. Không có dấu hiệu sự sống ở bất cứ đâu, và cô biết tất cả mọi người đã bị thiêu rụi hoàn toàn đến nỗi không còn cả xương của họ. Mọi người đã hoàn toàn bị thiêu cháy. Đây là nhà của cô ấy (anh ấy) và anh ta đã rất muốn tìm được gia đình và bạn bè, nhưng không còn ai.

Cô ấy đã bị cảm xúc bao trùm và phải mất một thời gian để nguôi đi và trở nên khách quan. Anh ta đã đi xung quanh để tìm kiếm sự sống nhưng chỉ có sự tàn phá hoàn toàn ở mọi nơi. Thảm thực vật duy nhất còn lại là những cây cọ có lá nhọn. Rồi anh ta nhớ ra rằng anh ta đã từng chứng kiến nguyên nhân của sự hủy diệt. Từ một cái tàu lớn hơn, anh ta đã thấy một vụ nổ khổng lồ bốc lên từ bề mặt với những đám mây xám khổng lồ cuộn cuộn. Rõ ràng đó là nguyên nhân nhưng anh không biết tại sao nó lại xảy ra. Anh quyết định xuống xem và phát hiện ra sự tàn phá khùng khiếp ở hành tinh quê hương anh. Trong lúc tuyệt vọng, anh chỉ muốn thoát khỏi nó, và quay trở lại chiếc tàu lớn ở bầu không khí cao hơn.

Anh hoàn toàn quẫn trí và khóc khi lên đến chiếc tàu lớn. Anh đã quên mất làm thế nào để đi vào con tàu (có thể là do trạng thái cảm xúc của anh). Cuối cùng khi thư giãn một lúc, anh thấy mình đã ở bên trong. Đó là cách mà anh phải làm, dùng trí óc để vào được con tàu. Hoàn toàn

kiệt sức và chần động về cảm xúc, anh đi đến góc của mình và nằm xuống một thứ giống như một cái ghế bên cửa sổ. Anh chỉ muốn đi ngủ và thoát khỏi cảnh tượng đáng sợ kia.

Chúng tôi không biết chuyện gì xảy ra tiếp theo vì anh ấy chìm vào giấc ngủ và hoàn toàn quên đi. Sau đó chúng tôi tìm hiểu các chủ đề khác liên quan đến các vấn đề của anh ấy. Những trường hợp này cho ta thấy sự hủy diệt hoàn toàn của một hành tinh đã xảy ra nhiều lần trong một lịch sử vô cùng dài của vũ trụ, và điều này có thể mang lại một cảm giác buồn tột độ, cảm giác không thuộc về, hoặc khao khát được về “nhà” nhưng không biết “nhà” ở đâu. Khoảng thời gian thích nghi với một thế giới mới thường rất khó khăn và nó vẫn ẩn trong những lưu trữ của tiềm thức.

Dan là một chàng trai người Úc, anh liên tục gửi thư cho tôi khi tôi ở các quốc gia khác nhau, hỏi thăm lịch hành trình của tôi để anh có thể gặp tôi ở Mỹ. Anh đang đi trekking ở Nam Mỹ và sắp đến Mỹ vào tháng 6 năm 2000. Tôi đã cố ngăn cản ý định đến Mỹ của anh chỉ vì để gặp tôi, nhưng các lá thư của anh vẫn tiếp tục dai dẳng. Anh ta dự định đến Los Angeles và thuê một chiếc xe để lái đến Chicago, ở đó vào thời điểm tôi đang phát biểu tại hội nghị của các nhà cảm xạ học - Dowser's Conference. Anh ta nói nếu anh bị lỡ lần này anh sẽ theo tôi đến Arkansas. Vì vậy tôi đã đồng ý để làm việc với anh ấy và đặt một phiên làm việc vào thời điểm mà anh đã lên kế hoạch. Tôi không khuyến khích việc này nhưng anh ta quyết tâm cao nên tôi cho là một ngoại lệ, khi anh ấy phải đi chuyến xa như vậy.

Anh ta ở một nhà nghỉ gần Trung tâm Hội nghị, và sáng hôm sau anh ta đến hơi muộn vì tắc đường nên chúng tôi bắt đầu muộn. Mãi sau này chúng tôi mới nhận ra điều này ảnh hưởng như thế nào. Người tổ chức hội nghị cho phép chúng tôi sử dụng phòng riêng của anh ta chuyên sử dụng cho các buổi họp riêng, vì chúng tôi (cùng với những người khác) đang ở một khu nhà riêng cách địa điểm hội nghị khá xa. Tôi đã lên lịch cho hai phiên làm việc và Dan là người duy nhất trong ngày hôm đó, vì đó cũng là ngày cuối cùng của hội nghị.

Trước khi vào phiên thôi miên, anh ấy kể với tôi rằng anh đến từ Úc, nhưng anh đã có một công việc tuyệt vời với vai trò thiết kế đồ họa cho một công ty lớn ở Luân Đôn. Công việc khởi đầu khá thuận lợi nhưng sau một thời gian, áp lực về lịch trình công việc, cuộc sống ở thành phố lớn, v.v... bắt đầu ảnh hưởng nặng nề đến anh. Sức khỏe của anh ấy bị ảnh hưởng. Thay vì quay trở lại Úc, anh nghỉ việc và bắt đầu đi du lịch. Và vì anh là một nhân viên có giá trị, sếp của anh ấy đã cho anh nghỉ việc và bảo anh có thể quay trở lại làm việc bất cứ khi nào anh sẵn sàng. Đó là lý do vì sao anh đi đến Nam Mỹ đầu tiên và xách ba lô đi khắp đất nước. Bạn gái anh đã đi cùng anh trong một phần của hành trình, nhưng điều kiện sống khắc nghiệt của việc du lịch ài ngày khiến cô ấy không còn hứng thú và cuối cùng cô đã rời khỏi anh ở Argentina. Anh tiếp tục phần còn lại của cuộc phiêu lưu và cuối cùng đã đến Mỹ. Anh tính toán số tiền của mình một cách cẩn thận và quyết định sẽ trở về nhà ở Úc sau khi rời Mỹ. Chúng tôi đã khám phá nhiều điều trong phiên làm việc này.

Thông thường theo thói quen, tôi sẽ đưa đối tượng xuống từ một đám mây và tìm chính họ trong một tiền kiếp thích hợp để tìm hiểu nguyên nhân về các vấn đề của họ. Nhưng thay vì đến một cuộc sống ở Trái Đất, Dan lại nhận thấy mình đang đi đến một nơi khác.

Dan: Tôi đã rời khỏi đám mây, nhưng tôi không đi xuống. Tôi thấy một vầng sáng lớn có hình bóng. Và cái cách những chùm sáng đi qua cái bóng, những vụn ánh sáng, khiến tôi không thể nhìn thấy bất kỳ chi tiết nào.

D: Nhưng anh có thể lơ lửng trong không gian nếu đó là nơi anh muốn đến.

Dan: Tôi đang tưởng tượng ra ô cửa này trong không gian. Nên có lẽ tôi sẽ đi qua đó. Tôi cảm thấy như đang bơi ngược dòng thủy triều để đến gần nó. Gần như tâm trí tôi không cho phép tôi đi qua đó. Hoặc tôi không biết phải làm thế nào.

Tôi đưa ra các gợi ý nhắc anh ấy rằng anh ấy được an toàn và được bảo vệ để có thể tìm hiểu bất cứ điều gì anh ấy muốn trong sự an toàn.

Dan: Tôi không chắc tôi đã đi qua nó hay chưa, nhưng bây giờ tôi có thể nhìn thấy một hành tinh xanh khổng lồ, khổng lồ, rất lớn. Nó gần như là bị che khuất, trong bóng tối, nên tôi chỉ có thể thấy một phần ngoài rìa của nó. Nó rất là xa. Có những ngôi sao tuyệt đẹp phía sau, và một Mặt trời sáng ở phía xa bên trái. Và đó là một cái bóng. Tôi có thể thấy phần rìa của hành tinh, nó có màu xanh lục tuyệt đẹp, như ngọc lục bảo. Tôi thấy một kết cấu. Nó không trơn tru; nó trông gập ghềnh như một mặt trăng trong khoa học viễn tưởng. Tôi đang bay trên sa mạc giữa một số cấu trúc không có vai trò gì khác ngoài đóng vai trò như một cánh cổng, như một điểm đánh dấu.

D: Chúng có phải là một phần của một bức tường không?

Dan: Không. Nó có hai cột. Không khác gì Đài tưởng niệm Washington nhưng có màu cát, và đứng cạnh nhau. Giống như một ô cửa, nhưng không có dây buộc hay cánh cửa nào cả. Chỉ như những điểm làm dấu.

Đây lại là một hành tinh có cấu trúc hình chóp với các đặc trưng nổi bật của nó.

D: Anh đang bay qua cánh cửa đó?

Dan: Hoặc phía trên nó, như một con đại bàng. Khi tôi nhìn vào nó tôi có một cảm giác khao khát nếu bà muốn nghĩ vậy. Hai cái trụ nằm trên một mặt phẳng, như một sa mạc. Và một biển ngọc lục bảo bên phải từ vị trí của tôi. Có một vịnh nhỏ ở phía xa. Đó không giống như biển. Nó giống như sa mạc vừa dừng lại. Và rồi xa hơn một chút vào đất liền có những tảng đá giống như một tảng đá nhô ra ngoài đại dương. Và nó rất là to.

D: Anh có phải đi qua cánh cổng, những cái cột, để đến đó không?

Dan: Không, nó chỉ giống như một biển chỉ dẫn. Ta ở đây. Đây là - để tôi tìm từ tốt hơn - đây là nhà tôi.

D: Anh nói anh có cảm giác khao khát khi anh nhìn vào hai cái trụ?

Dan: Vâng. (Xúc động) Gặp lại nơi này khiến tôi nhớ lại cảm giác hoàn toàn thoải mái. Tôi đang cố gắng tìm hiểu thêm, nhưng giống như tôi đã chụp lại một bức ảnh trong ký ức, và tôi giữ lấy nó một cách thân thiết.

Điều này chắc chắn mang lại cho tôi một cảm giác déjà vu (kỳ lạ), bởi vì đây là cảm xúc giống như Phil và Clara mô tả. Về mặt logic, không có gì về nơi này có thể truyền cảm hứng cho cảm giác đó. Tuy nhiên, từ lâu tôi đã học được rằng logic không liên quan gì đến cảm xúc này. Các cảm xúc thay thế cho logic.

Dan: Và tôi biết rằng tôi không có cơ thể ở đây. Tôi đang cố gắng nhìn vào chính mình, và tôi biết là tôi chỉ là bản chất. Tôi cảm thấy hầu như tôi là một hành tinh. Tôi ở nơi này, nếu bà muốn nghĩ vậy. Và đây, đại dương cũng giống như đại dương của chúng ta, nhưng nó hoàn toàn có màu ngọc lục bảo. Và sa mạc cũng giống như sa mạc của chúng ta, nhưng chúng không quen thuộc với con người này. Nó khác lắm, nhưng quen thuộc. Và tôi có cảm giác như một con đại bàng, nhìn vào mọi thứ. Tôi có thể nhìn xa lắm.

D: Có thành phố nào không hay chỉ toàn đất?

Dan: Nếu tôi nhìn vào trong sa mạc thì dường như không có ai cả. Không tòa nhà, chỉ sa mạc. Và nếu phải nói một cách trung thực thì những gì mà tôi cảm nhận là các trụ này gần giống như một chạc ba cung cấp năng lượng. Và bản thể của tôi biết cái chạc ba này, giai điệu này, độ rung này. Và nó mang tôi trở lại mỗi lần tôi cần ở đây, vì giống như một tiêu điểm, giống như một viên pha lê. Ở đây rất thoải mái.

D: Thật là tốt. Nhưng anh có cảm nhận được bất kỳ sinh vật nào như anh ở nơi này không?

Dan: Tôi cảm thấy mình không đơn độc. Tôi cảm thấy ổn định hơn, thoải mái hơn. Giống như tôi rất hạnh phúc khi được ở đó. Tôi cảm thấy như tôi là tất cả mọi thứ khác. Tôi không thể không cảm thấy cảm xúc đó bên trong nơi tôi được chào đón. Tôi chỉ là vậy. Thật khó để giải thích.

D: Nhưng anh cảm thấy như năng lượng thuần túy và không có cơ thể?

Dan: Vâng, bởi vì tôi không thể liên quan tới bất cứ thứ gì. Tôi là tất cả mọi thứ, như nó đã từng như vậy. Sự tĩnh lặng của đá, sức nóng của sa mạc, gợn sóng của đại dương. Tất cả đều thoải mái và dễ chịu.

D: Anh đang làm gì ở đó?

Dan: Chỉ tồn tại thôi. Nhưng có lẽ đó là vì tôi chỉ tập trung vào một phần, vì việc này rất thoải mái. Nếu phải nói rằng có một mục đích, tôi không thể nói cái nào, vì chỉ là để ở đó. (Ngừng). Có một điều với những cái trụ này là tôi cảm thấy chúng giúp tôi di chuyển. Giả sử nếu tôi muốn đến đây, tôi có thể sử dụng những cái trụ này để đưa tôi trở lại vì tôi hiểu chúng rất rõ. Đó chỉ là một ví dụ. Tôi không nói đó là những gì tôi đã làm.

D: Ý anh là di chuyển từ bất cứ nơi nào mà anh đang ở?

Dan: Đến bất cứ nơi nào tôi muốn. Bất cứ nơi nào. Nó giống như đèn trước hiên nhà. Những cái trụ này giống như ánh sáng chúng ta để cho người giao pizza. Bà biết đấy, để chỉ rằng đây là nơi bà ở.

D: Để xác định một địa điểm. Nhưng chúng giúp anh di chuyển đến những nơi khác như thế nào?

Dan: Tôi không nghĩ rằng chúng thực sự giúp tôi di chuyển như vậy. Đó chỉ là cách để quay trở về. Bây giờ tôi đang có những hình ảnh đẹp về ánh sáng. Chỉ ánh sáng. Tôi đang có một hình ảnh khác ngay lúc này, nên tôi đã rời khỏi đó. Từ vị trí của bên thứ ba tôi có thể thấy điều gì đó đang xảy ra, và tôi nghĩ đó có thể chỉ là ảo giác về cách nó hoạt động. Nhưng nó thuộc kiểu như loại sứa vì nó có hình dạng quả cầu. Có những cái gân hay xúc tu nhỏ xíu khiến tôi dính chặt vào chỗ đó. Nhưng không dính vào. Chỉ giống như khi các anh chàng đi trong các ổ gà trên biển hoặc vào các hang động, họ cần một sợi dây để dẫn họ trở lại mặt nước. Là như vậy đó.

D: Đó là một hình ảnh minh họa. Anh không có một cơ thể nhưng anh đang kết nối với nơi đó. Nhưng dường như anh phải rời khỏi nơi đó lúc này hay lúc khác. Hãy rời khỏi khung cảnh đó, và tôi muốn anh đi đến thời điểm mà anh rời khỏi nơi mà anh gọi là nhà.

Dan: Theo bản năng, tôi chỉ cần một sự thay đổi. Đó là những gì đến đầu tiên. Chỉ là thời điểm. Tôi không biết tại sao.

D: Đó không phải là một sự cố hay cái gì đó đã diễn ra?

Dan: Bà đã bao giờ rút khăn giấy bằng máy hút bụi chưa? (Rời) Đó là loại cảm xúc mà tôi đang có. Giống như nhìn nó “vút” đi. Nhìn nó biến mất qua một cái ống, và cảm thấy năng lượng của tôi chỉ “vút” đi. Nên tôi không chắc đó có phải là một sự lựa chọn có nhận thức không. Giờ tôi gần như muốn khóc vì đau. Toàn bộ việc này gây đau đớn. Sự chia cắt.

D: Điều đó là tốt, bởi vì khi ta có một cảm xúc, ta biết rằng ta đang đạt được một điều gì đó quan trọng. Nhưng anh nói nó giống như là bị hút hết năng lượng. Ý anh là hút ra khỏi hành tinh đó?

Dan: Vâng, nếu tôi phải mô tả những gì tôi đang thấy, tôi sẽ nói rằng tôi đang bận nhìn vào những cái cột đẹp đẽ và biển đẹp đẽ, và rồi đột nhiên tôi không còn ở đó. Tôi không thể cảm thấy tôi đã chọn điều đó. Và tôi đang nhìn thấy những thứ như các thiên hà, và những cảnh đẹp tuyệt vời mà tôi luôn chăm chú xem trong sách. Và chỉ nhìn chăm chăm, và bản khoăn, tự hỏi.

D: Chúng thật đẹp.

Dan: Đúng vậy. Chúng quá đẹp. Khi tôi cố nghĩ khi tôi rời khỏi nhà của mình, tôi nhìn thấy những thứ đó. Và tôi biết đây là một khung cảnh đúng, vì nó giống như một ký ức. Cứ như thể tôi giống như một chiếc máy bay đang lao tới, hay một con đại bàng, bởi vì không có âm thanh nào. Nhưng tôi có thể thấy những cái trụ đó, và tôi cảm thấy thực sự tốt. Và nói, “Tôi lại về đây”. Tuyệt vời. Và rồi tôi chỉ chờ cho đến lần tiếp theo tôi lại về đây. Nhưng khi tôi nói về việc

bị hút năng lượng? Tôi không thấy thoải mái. Tôi không chắc nó sẽ đưa tôi đến đâu. Tôi có thể cảm thấy nó bây giờ. Tôi nhận thấy tôi sẽ không trở lại.

D: Nhưng chúng ta biết chúng ở đó, và anh có thể đến thăm bất cứ khi nào anh muốn với tâm trí của anh.

Dan: Vâng, nhưng cũng không giúp ích gì. (Khụt khịt mũi)

D: Anh nói đó là cảm giác của năng lượng và anh bị hút năng lượng. Và lần này anh biết anh sẽ không quay trở lại. Hãy theo dõi cảm giác đó.

Sau đó Dan cố gắng để chuyển sang thứ khác. Anh ấy thực sự không muốn rời khỏi nơi này một lần nữa sau khi xa cách nó quá lâu. Cuối cùng sau khi tôi đưa ra các hướng dẫn, anh ấy thư giãn và thấy mình có một cuộc đời khác thường. Anh cho rằng đó là ở Ai Cập vì có những tòa nhà hình kim tự tháp trong một thành phố sầm uất. Đây có thể là một nền văn minh lâu đời hơn nhiều. Anh sống trong một tòa nhà kiểu kim tự tháp khổng lồ với nhiều phòng lớn, những đường dốc và đường hầm dưới lòng đất. Anh rất cô đơn và buồn chán khi sống một mình trong nơi rộng lớn này, thỉnh thoảng nhìn ra cửa sổ hoặc ngưỡng cửa quan sát hoạt động của mọi người. Mặc dù không phải là một tù nhân nhưng anh thấy bị tách biệt và bị mắc kẹt trong thế giới này. Tôi đưa anh về thời điểm trước đó để xem công việc của anh ta là gì. Anh ta là một cố vấn cho một người và anh cảm thấy buồn chán vì người đó không thường xuyên ở đó. Thời gian còn lại anh không có gì để làm. Anh cảm thấy anh làm việc với các năng lượng vũ trụ, và sử dụng những cử chỉ để tập trung suy nghĩ.

Dan: Ông ta không thường xuyên ở đây. Tôi đang nhìn thấy một quả cầu ánh sáng lớn. Tôi thấy nó di chuyển trong không gian. Và tôi thấy chúng tôi giao tiếp trực tiếp. Tôi không biết chúng tôi đang nói gì. Tôi thậm chí không biết tại sao chúng tôi đang nói điều đó. Ngoại trừ việc có thể là đang cho lời khuyên hoặc tôi đang bảo ông ta chuyện gì đang xảy ra, giống như thông báo tin tức.

D: Cửa Trái Đất, hay của hành tinh nơi anh đang ở?

Dan: Nơi này. Đây không phải là Trái Đất. Tôi khá là chắc. Mọi thứ ở đây quá lớn. Chúng ta có những thứ to lớn ở Trái Đất nhưng ở đây mọi thứ còn lớn hơn nhiều. Tôi đang bảo ông ta về chuyện gì đang xảy ra, và có lẽ chúng tôi nên giải quyết nó như thế nào. Nhưng tôi vẫn có cảm giác không trọn vẹn bao trùm lên tất cả. Thành thật mà nói, nó giống như là những việc tôi làm không thực sự có ý nghĩa, nó rất buồn chán.

D: Nhưng ánh sáng từ quả cầu ánh sáng lớn có thỉnh thoảng đi vào trong căn phòng không?

Dan: Có, tôi nghĩ ông ta có khả năng. Và bây giờ tôi đang có các hình ảnh của một người rất khỏe mạnh. To lớn và mạnh mẽ. Nếu nhìn lại bản thân tôi, tôi sẽ nói rằng tôi cao ở mức trung bình còn ông ấy rất to lớn. Tôi nghĩ ông ta quan trọng hơn tôi rất nhiều. Tôi nghĩ ông ấy quản lý khu vực này.

D: Nhưng khi ông ấy ở đó, ông ấy trông giống anh?

Dan: Đúng, nhưng to lớn hơn. Tôi không nghĩ rằng tôi được bất kỳ ai yêu mến. Tôi không nghĩ anh ấy đối xử với tôi quá tôn trọng. Kiểu như một người hầu. Không lịch sự. Tôi cảm thấy rất cô đơn. Và tôi cũng có cảm giác giống như khi tôi ở Trái Đất. Chỉ là tôi muốn thoát ra. Tôi muốn kết thúc mọi thứ. Tôi cảm thấy thực sự bị mắc kẹt, tôi nghĩ vậy, nhưng không bị cầm tù. Tôi phải nói rõ điều đó. Tôi cảm nhận được rằng tôi thoải mái. Vị trí của tôi khá tốt. Nhưng tôi giống như một người giúp việc cho người này. Tôi nói với ông ấy các thứ và nếu mọi người muốn gặp ông ấy, họ phải thông qua tôi. Và tôi bảo họ khi nào được gặp ông ấy. Và chỉ buồn chán như vậy.

Đột nhiên có ai đó gõ vào cửa phòng khách sạn. Tôi đã đặt bảng “Không làm phiền” trên cánh cửa và đã quá trễ nên người giúp việc muốn đến. Nhưng tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục, nên tôi đề nghị Dan dừng lại một chút, để mọi tiếng động không làm phiền anh ấy. Và tôi ra xem đó là ai. Đó là giám đốc của Hội nghị và vợ anh ta. Họ mang theo một con dolly và muốn vào phòng lấy hành lý. Họ phải trả phòng nếu không sẽ bị tính phí thêm một ngày nữa. Tôi đã không nghĩ đến việc này khi lên lịch cho buổi làm việc, vì vậy tôi đã gặp tình huống khó xử này. Tôi hỏi họ liệu có thể quay lại sau khoảng mười lăm phút nữa hay không để tôi đưa Dan ra khỏi trạng thái thôi miên. Tôi thực sự không thích điều này vì chúng tôi chưa có cơ hội để giải quyết bất kỳ vấn đề nào của anh ấy. Tuy nhiên tôi không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc đưa anh ấy trở lại. Hai vợ chồng rời đi và họ sẽ quay trở lại rất nhanh.

Tôi chỉ dẫn để Dan quay trở lại với cơ thể của anh ấy và đưa anh ấy đến ngày hiện tại. Tôi thực sự không thích phải làm việc trong điều kiện gấp gáp vì biết rằng sẽ không đạt kết quả tốt nhất. Tôi cảm thấy tốt hơn là đưa anh ấy trở lại hơn là cố gắng vội vàng và không làm hiệu quả công việc, vì vậy tôi đã đưa ra những chỉ dẫn để giúp anh ấy, để anh ấy có thể học cách sống với những cảm xúc của con người. Tuy nhiên tôi biết mình cần thêm thời gian để đưa ra những đề xuất hiệu quả hơn, nhất là khi tôi chưa xác định được nguyên nhân gây ra vấn đề của anh ấy. Tôi cảm thấy đã làm Dan thất vọng. Nếu chúng tôi có thời gian như tôi thường phân bổ, tôi biết chúng tôi có thể tìm ra câu trả lời.

Tôi đánh thức Dan vừa đúng lúc vì vợ chồng họ trở lại và gõ cửa. Anh ấy cũng không hài lòng, giống như tôi, vì anh ấy cũng cảm thấy mình chưa tìm ra câu trả lời và chưa hoàn thành phiên làm việc. Chúng tôi đi xuống cầu thang đến bàn tại hội nghị nơi con gái tôi Nancy đang bán sách của tôi. Chúng tôi biết rằng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải sắp xếp một phiên thay thế để hoàn thành những vấn đề còn dang dở. Tôi cảm thấy mình mắc nợ anh ấy, và cũng biết rằng tôi không thể tính phí anh ấy thêm một buổi nữa vì tôi cảm thấy có trách nhiệm với tình huống xảy ra này. Vì vậy tôi đồng ý để anh ấy đến gặp tôi tại nhà ở Arkansas, điều mà tôi chưa từng cho phép người lạ nào.

Tôi bảo Dan gọi cho tôi khi anh ấy đến, và chúng tôi sẽ đưa anh ấy lên núi đến nhà tôi. Tôi rất thận trọng trong việc mời bất kỳ độc giả hoặc người hâm mộ nào của tôi đến nơi tôi sống, vì như vậy tôi sẽ không còn sự riêng tư nào. Nhưng tôi tin vào bản năng của mình rằng anh ấy là một người tốt bụng, và đã đi nửa vòng Trái Đất để gặp tôi. Anh đã từng ở những nhà nghỉ rẻ tiền hơn khách sạn nhưng chúng tôi không tìm ra những chỗ như vậy ở Huntsville.

Dan ở lại Chicago vài ngày để thăm thú, rồi lái xe xuống Arkansas. Anh ta đến vào một ngày tồi tệ nhất có thể. Vào đêm trước chúng tôi có một trong những trận mưa như trút nước ở Ozark khiến cho nước ở các con lạch dâng cao và biến thành những con sông hung hãn. Anh ta gọi điện từ thị trấn và nói rằng anh ta đã qua đêm trong lều trên bờ hồ Beaver. Trong đêm, cơn bão trở nên dữ dội, anh ta thức dậy khi nước dâng lên trong lều. Anh phát hiện ra đường như cái lều không có khả năng chống thấm. Anh mua một chiếc lều khác và lái xe đến thị trấn Huntsville nhỏ của chúng tôi.

Khi anh ấy gọi, tôi thực sự quên rằng anh ấy sẽ đến sớm. Lúc đó chúng tôi lo lắng về thời tiết nhiều hơn. Tôi bảo anh rằng nước ở con lạch đã lên cao và con đường chính đến nhà chúng tôi không thể đi qua được. Phải mất một thời gian mới có người xuống thị trấn dẫn anh ta về nhà tôi trên núi theo con đường phía sau lưng. Đó là cách duy nhất để đến được nhà tôi khi con lạch đầy nước, và mất thêm một giờ nữa để tới nơi. Anh ấy nói sẽ đợi ở cửa hàng tạp hóa nhỏ cho đến khi có người xuống. Lúc đầu anh ta định hỏi đường để tự đi lên nhà chúng tôi nhưng tôi không nghĩ đó là ý hay. Làm sao có thể chỉ đường cho một người lạ chưa từng biết khu vực này. Cuối cùng anh ta phải đợi ở đó hơn hai giờ trước khi chúng tôi tìm được đến với anh. Trên đường trở về nhà, Nancy đã lái xe của tôi còn tôi lái xe của anh ta để tôi có thể chỉ cho anh các điểm thăm thú trên đường đi. Khu vực này rất biệt lập, tự nhiên và hoang sơ, nhưng tôi thích sự riêng tư vì bình thường tôi đã phải dành rất nhiều thời gian để di chuyển và diễn thuyết ở các thành phố lớn, liên tục bị bao quanh bởi đám đông. Khi ở nhà, tôi thích sự biệt lập.

Tôi quyết định để anh ta ở trong phòng ngủ còn trống của chúng tôi, nhưng anh ta nhất quyết dựng lều trong sân. Anh thực sự hy vọng trời sẽ mưa một lần nữa để anh có thể kiểm chứng xem cái lều của anh có chống thấm nước hay không. Tôi mời anh ấy bữa tối và phải đến tối muộn chúng tôi mới có thể bắt đầu phiên làm việc. Anh ấy cảm thấy thoải mái và rất dễ dàng đi vào trạng thái xuất thần. Lần này tôi biết chúng tôi sẽ có nhiều thời gian hơn để khám phá các vấn đề của anh ấy và không có khả năng bị quấy rầy. Tôi hy vọng anh ấy sẽ trở lại khung cảnh cũ, và anh ấy đến được ngay lập tức.

Dan: Tôi đang nhìn vào cửa của căn buồng của tôi. Không có thứ gì trang trí ở trên tường. Rất giản dị. Các bức tường chắc chắn là bằng đá. Một lần nữa tôi có thể thực sự cảm nhận bàn chân mình chạm vào nó. Rất mát, và thật tuyệt. Có thứ gì đó như đèn lồng. Tôi nghĩ chúng tạo ra ánh sáng chứ không phải lửa. Một thứ gì đó liên quan đến hóa học. Giống như một đốm sáng nhỏ đáng yêu. Mắt tôi không thấy khó chịu khi nhìn vào.

D: Nó khác biệt, nhưng không giống như ngọn lửa?

Dan: Không, chắc chắn không phải lửa. Tôi đang nhìn vào nó ngay lúc này. Và nó giống như... Tôi muốn nói là ánh sáng huỳnh quang, nhưng không phải. Nó được làm mềm đi. Đó là một cái ống dài bằng vàng với một dạng tinh thể phát sáng ở trên. Theo như tôi hiểu, chúng là một loại chất hóa học tạo ra ánh sáng. Tôi không nghĩ rằng nó có nhiều năng lượng và không có hệ thống dây nọ gì xung quanh. -Vâng, đây là chỗ của tôi. Cùng một cửa sổ, và không có gì cản trở tầm nhìn của tôi, ngoại trừ có một kim tự tháp ở bên phải khi tôi nhìn ra ngoài. Có một kim tự tháp bên trái, nhỏ hơn. Và một kim tự tháp bên cạnh cái bên trái, nhỏ hơn nữa.

D: Vậy có ba cái?

Dan: Có bốn cái kể cả cái của tôi. Cái bên cạnh to hơn cái của tôi rất nhiều. Và cái của tôi kết nối với cái lớn nhất đó và hai cái còn lại. Và tôi phải xuống khỏi căn buồng để đi đến chúng. Chúng được kết nối với nhau bằng một loạt các đường hầm với những chiếc đèn lồng treo dọc như những hành lang. Tôi phải đi xuống bằng cách nào đó. Tôi đang cố gắng hình dung điều đó xảy ra như thế nào. Tôi nghĩ là những cái trục, nhưng tôi không thấy cái cầu thang nào.

D: Nhưng chúng sẽ đưa anh xuống hầm.

Dan: Vâng. Toàn bộ nơi này có sự tính toán.

D: Có sự tính toán. Ý anh là gì?

Dan: Không nhất thiết phải sống trong đó. Chúng giống như những thành trì tập trung... một điểm tập trung năng lượng. Và tôi nhớ rằng cái người lớn hơn mà chúng ta đã từng đề cập này, di chuyển cùng năng lượng, nếu bà muốn hiểu như vậy. Ông ta có khả năng trở thành năng lượng. Tôi vừa bước ra khỏi căn buồng của mình đi vào một mặt phẳng, và nó giống như một cái thang máy. Tôi có thể thấy đèn nhấp nháy. Cái này đi xuống dưới rất nhanh.

D: Anh nói anh đang cung cấp thông tin cho người này.

Dan: Vâng, đó là công việc của tôi. Bây giờ nó đã rõ ràng hơn. Tôi là người liên lạc giữa những người xem ông ấy như một vị thần - và tôi biết ông ấy không phải là một vị thần. Tôi biết ông ta cũng là một phần của vũ trụ giống như bất kỳ ai trong chúng ta. Có lẽ chỉ là tôi đã quên mất cách làm như thế nào giống như ông ấy đang làm. Đôi khi tôi nhìn thấy quả cầu ánh sáng lớn này. Và mọi người - tôi không muốn nói là những người “bình thường” - nhưng về cơ bản là những người không chia sẻ bí mật nếu bà muốn hiểu như vậy. Họ tôn thờ ông ta, rất nhiều. Họ nghĩ ông ta là một vị thần. Và tôi biết không phải. Nhưng tôi không thể làm gì, vì tôi đã quên mất một số bí mật. Và ông ta không định nói cho tôi biết. Đó là thứ sức mạnh đang diễn ra. Tôi thậm chí có thể thấy những cuộc tranh cãi hiện đang nổ ra trước mắt tôi. Tôi bảo rằng điều đó không đúng và ông ấy không quan tâm.

D: Ý anh là không đúng khi họ tôn thờ ông ta?

Dan: Vâng, vì tất cả mọi thứ trong vũ trụ đều bình đẳng. Nhưng vì ông ta có thể làm những điều mà họ không thể nên một cách tự nhiên họ coi ông ta là một vị thần. Và tôi vẫn phải báo tin cho ông ta. Tôi chỉ biết rằng tôi muốn thoát khỏi tình cảnh này một lần nữa. Cảm giác rất tệ. Tôi nghĩ đến việc bỏ trốn nhiều lần nhưng không dám và sợ hãi. Và không có nơi nào để đi nữa, tôi nghĩ vậy.

D: Anh sẽ đi đâu?

Dan: Đó là vấn đề. Tôi không biết tôi sẽ đi đâu. Tôi khá chắc rằng tôi là người duy nhất biết về việc ông ta không nên được tôn thờ như cách ông ấy đang được tôn thờ. Và những bí mật mà ông ta có được nên chia sẻ cho những người khác như là một cách nâng cao tinh thần chứ

không phải được sử dụng để chứng minh “tôi giỏi hơn”. Tôi đoán là ông ta sử dụng mọi người để thu hút năng lượng. Tôi không chắc đó là cách đúng để làm, nhưng nó giống như một sự ích kỷ. “Nhìn này. Nhìn xem tôi có thể làm gì. Tôi là thế đấy. Vì vậy tôi giỏi hơn.” Tôi đang cố gắng làm việc với suy nghĩ rằng ông ấy đến từ một nơi khác. Và tôi nghĩ đó là một không gian khác hơn là một nơi chốn khác. Hơn nữa ông ta đã phát triển ý tưởng về vũ trụ này... không biết làm thế nào để diễn tả. Hay chỉ cần nói rằng có một năng lượng vũ trụ. Và khi ta ở trong dòng sông năng lượng đó, mọi thứ có thể được hoàn thành, hoặc không hoàn thành, hoặc hoàn thành rất kém. Và ông ta làm việc đó rất tệ, vì ông ta chỉ nhảy vào dòng sông năng lượng. Nó cho ông ta sức mạnh này, mà khi nhìn vào chúng ta phải thốt lên rằng: “Ồ, chà, thật tuyệt vời. Chắc phải là một vị thần thì ông mới có thể làm những điều đó.” Và thay vì sử dụng sức mạnh có được từ sự tự nhận thức -Hơn thế nữa. Là đang biết và đang tồn tại. -Thay vì làm điều đó và khiêm tốn với thứ năng lượng đó, ông ta hoàn toàn tự cao tự đại. Và tôi ở đây, biết rằng tôi có sức mạnh tương tự như vậy, hoặc ít nhất cũng là cùng đến từ một nơi như vậy. Một ký ức mờ nhạt về một sự tồn tại khác, hoặc chỉ là hiểu về sức mạnh mà vũ trụ nắm giữ, và sự nhận thức, nếu bà muốn hiểu vậy. Và nói với ông ta rằng đây không phải là điều tốt. Và ông ấy làm tôi thất vọng. Ông ta thích nó. Giống như điều đó không liên quan gì đến tôi. “Vậy anh định làm gì với nó” kiểu như vậy. Tính tự phụ.

D: Nhưng anh nói ông ta không phải lúc nào cũng ở đó. Ông ta đi đi về về.

Dan: Ông ta không nhất thiết phải luôn ở đây. Ông ta đi bất cứ nơi đâu mình muốn. Không có gì. Khi ta hiểu nguyên lý của vũ trụ, không có gì thực sự ngăn cản được việc ta đi đâu vào lúc nào. Đó là bản chất của vấn đề và năng lượng. Và như chúng ta hiểu, không có gì khác với những thứ đó.

D: Trừ khi ta tự đặt ra giới hạn cho nó.

Dan: Chà, chúng ta có thể giới hạn vật chất thành một dạng, nhưng không có sự khác biệt giữa vật chất và năng lượng. Khi ta hiểu rằng ý thức là yếu tố ngăn cách giữa bất kỳ loại hình thức nào, thì khi ý thức đó đạt đến một không gian nơi mà nó có thể kiểm soát được hình dạng đó, thì chẳng còn sự khác biệt gì trong hình dạng. Không còn. Nó chỉ là một tập hợp của năng lượng được đặt vào trong vật chất.

D: Anh nói khi nào ta có thể kiểm soát hay khi ta không thể kiểm soát?

Dan: Khi ta có thể. Khi ta hiểu nó.

D: Khi ta hiểu ta có thể kiểm soát năng lượng?

Dan: (Thở dài) Chà, tôi đang nói “kiểm soát” nhưng không đúng từ đó, vì đó chỉ là từ để chúng ta hiểu. Nhưng điều quan trọng hơn là ta là năng lượng. Ta là năng lượng nên ta có thể là năng lượng. Hình dạng của vật chất chỉ là năng lượng vật chất. Thời gian là năng lượng. Chúng ta là năng lượng. Ý thức là năng lượng. Và ta có thể hướng nó đến một hình dạng. Khi ta đặt nó vào một nguồn thuần túy, nguồn của ý thức, ta có thể chuyển hướng nó đi bất cứ đâu. Không nhất thiết phải ở một vị trí cùng lúc. Nó có thể là bất cứ thứ gì. Nếu ta muốn có thể tồn tại trong một

thời gian dài mà không bỏ lỡ một phần của thời gian. Điều tôi đang thấy trước mắt là một ý tưởng về một sợi dây bị kéo căng. (Chuyển động của bàn tay). Và ta giữ một đầu dây với các ngón tay hướng lên trên để phần đó không bị ảnh hưởng bởi quá trình kéo và vẫn giữ hình dạng bình thường. Rồi ta kéo một đầu để nó mỏng dần mà đầu kia không bị ảnh hưởng. Rồi nó trông giống như một sợi dây cao su. Nhưng phần còn lại giống như một miếng cao su mỏng kéo dài. Vậy những gì tôi muốn nói là chúng ta liên tục làm việc này thông qua ý thức. Và ta có thể - “đẩy? kéo? thao túng?” Nhưng ta có thể thao túng nó bằng cách nói, “Chà, tôi ở trong phần này của sợi dây. Tôi ở trong này của sợi dây. Tôi có thể ở đây trong một thiên niên kỷ. Tôi có thể ở trong phần này một phần của giây”. Nhưng vẫn không có gì khác biệt cho sợi dây này, nó vẫn là một phần của cùng một vấn đề vật chất. Chỉ bị biến dạng, tách rời, vỡ vụn ra.

D: Phức tạp quá. Có nghĩa là trong hình dạng đó nó không cần phải có một cơ thể?

Dan: Nó trở lại với ý tưởng rằng tôi có thể tồn tại như một ngọn cỏ, là một phần của năng lượng đó, đồng thời là một sinh vật tràn đầy năng lượng của ánh sáng thuần khiết trong các không gian thời gian khác nhau. Điều phân biệt được hai năng lượng là bản thể có ý thức của tôi.

D: Điều này quay lại với ý tưởng về việc không có bất cứ thời gian nào và mọi thứ đều xảy ra đồng thời?

Dan: Thời gian chỉ là một năng lượng đang quay vòng. Đó là vấn đề xung đột của vật chất. Theo như những gì mà cơ thể này hiểu được thì đây là điều cảm thấy đúng đắn nhất, rằng đó là sự di chuyển thực tế của vật chất, vật chất vật lý. Nên vì vậy không thực sự có thời gian, nhưng nó tồn tại ở mặt phẳng nhân quả - tôi thậm chí không hiểu nó nghĩa là gì - nhưng nó tồn tại một cách nhân quả. Vì vậy, nếu có vấn đề, sẽ có thời gian. Nếu có năng lượng, sẽ có thời gian. Nếu có ý thức, không có thời gian, vì chúng ta đang tạo ra thế giới vật chất của mình từ ý thức.

D: Từ ý thức. Vậy nếu không có ý thức thì không có thời gian? Có phải ý anh là vậy?

Dan: Không. Có ý thức, không có thời gian. Thời gian và vật liệu. Điều tôi đang thấy trước mắt là một quả cầu khí lớn đang quay tròn. Tôi không chắc hoàn toàn tại sao nó lại liên quan lúc này nhưng toàn thân tôi đang run rẩy như một chiếc lá.

Điều này chắc hẳn xảy ra bên trong vì cơ thể anh ta lúc đó không có dấu hiệu gì, chỉ đang rất thoải mái.

Dan: Khái niệm này rất khó để chuyên tiếp. Chúng ta chỉ có thể giới hạn trong trí tưởng tượng của mình, vì nó không có bất kỳ giới hạn nào. Vì vậy chúng ta chỉ có thể tưởng tượng, do đó hạn chế các khái niệm cho nó, để cố nắm bắt nó. Là như vậy. Không có thời gian như vậy. Nên chúng ta có thể tồn tại tự do - từ này đúng nhất, từ duy nhất có thể - là: chúng ta tồn tại tự do. Bây giờ hãy thử và hiện thực hóa một ý nghĩa có ý thức - chỉ ý thức. Không còn từ nào khác. “Suy nghĩ” là sai vì suy nghĩ cũng là năng lượng. Nhưng ý thức, bản thân nó lại giống như vũ trụ tồn tại - chà, dù sao thì vũ trụ của chúng ta - được định nghĩa trước khi nó xảy ra.

D: Trước khi nó xảy ra.

Dan: Tốt nhất là chuyện xảy ra. Đó là những lời tự do nhất mà tôi có thể nói. Ý thức xác định nó sẽ xảy ra.

D: Để nó xảy ra. Nhưng ý thức là năng lượng mà anh đang nói đến. Ý anh là vậy phải không?

Dan: Ý thức xác định năng lượng, nếu bà muốn hiểu như vậy.

D: Nhưng điều này không có nghĩa là ý thức vậy lý. Nó giống như một ý thức năng lượng?

Dan: Suy nghĩ là năng lượng. Nhưng ai đã suy nghĩ? Tôi hỏi câu hỏi đó bởi vì tôi đang cố gắng minh họa một điểm. Đúng ra chúng ta phải nói, “Chà, suy nghĩ là năng lượng. Nhưng ai nghĩ ra ý nghĩ đó?” Và tôi đang cố gắng gợi ý rằng cơ thể này tin hoặc đang cảm nhận, rằng ý thức chính là người nghĩ ra ý nghĩ đó. Chính ý thức là động lực của mọi sự sáng tạo nhưng chúng ta biết. Cho dù đó là siêu hình, tinh thần, năng lượng, vật chất, vật liệu. Tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ ý thức. Những thứ này tồn tại là nhờ ý thức để học hay ý thức để tồn tại. Giống như lật một đồng xu. Ta không thể có một mặt của đồng xu mà thiếu mặt kia. Vì vậy bây giờ tôi đang được cho xem quả cầu khí quay lại để tạo ra một lực. Lực đó trở nên đặc quán, và trở thành thứ mà ta hiểu, hoặc ít nhất là những gì/hiểu được - vì ý thức tinh tảo của tôi đang hét vào mặt tôi bây giờ và tôi đang cố gắng phớt lờ nó nhưng điều đó rất khó. - Tôi có thể thấy nó đang quay. Tôi có thể thấy nó tạo ra. Để có được điều đó, nó phải tồn tại một khoảng thời gian. Giai đoạn? Nó phải tồn tại. Vì vậy chúng ta nắm bắt một khai niệm của thời gian vì chúng ta bị giới hạn? (Anh ấy không chắc từ đó là đúng).

D: Hợp lý đấy. Chúng ta bị giới hạn trong cơ thể vật lý khi ở trên Trái Đất, trong chiều không gian này hoặc bất cứ thứ gì.

Dan: Không nhất thiết phải có mặc dù...nhưng vâng, tôi đoán là vậy.

D: Chúng ta bị giới hạn, nhưng ở trạng thái khác thì không?

Dan: Trạng thái ý thức, không giới hạn. Gần giống như - để tìm một từ tốt hơn - một nhóm chơi. Điều này nghe có vẻ tầm thường, tôi biết, nhưng chúng ta luôn hoàn hảo. Tuy nhiên chúng ta có các bài học. Ý thức tạo ra sự phát triển? Tôi nghĩ “phát triển” là thứ sắp xảy ra -trừ khi tôi muốn nói là “biểu hiện” - nhưng tôi nghĩ đâu đó giữa hai từ này là đúng. Ý thức bắt nguồn từ đâu đó giữa ý tưởng về sự phát triển và biểu hiện, bằng cách vui tươi, sáng tạo, tràn đầy năng lượng. Và để tự hiểu điều đó chúng ta tạo ra các thứ khác, khác với những thứ vốn có. Bây giờ tôi đang được đưa thẳng trở lại hành tinh nơi tôi bị hút năng lượng như một tờ giấy ăn. Và tôi đang phải tạo ra nhiều thứ hơn để phát triển. Để trở nên sáng tạo hơn tôi đã tồn tại ở đó -Chúa mới biết là bao lâu -tôi chỉ muốn nói từ “thiên niên kỷ”.

D: Anh đang tồn tại ở đó trong cùng dạng năng lượng với người đó? Hay điều đó sẽ hợp lý?

Dan: Tôi có cảm giác, với điều mà chúng ta đang nói đến, một người quá tự cao -đó là nơi chúng tay quay trở lại bây giờ - ông ta gần ở trạng thái hoàn toàn bản chất, nhưng vẫn là một cá nhân giống như tôi và bà. Thay vì tồn tại hoàn toàn như tôi đã từng tồn tại trên hành tinh đó với

hiệu ứng bị hút. Tôi có thể cảm nhận một cá tính riêng về bản thân mình, nhưng cũng có nhiều năng lượng hơn. Nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Nhưng tôi đang cố gắng xác định người này cho bà.

D: Nhưng đôi khi ông ấy ở trong một cơ thể đúng không?

Dan: Đúng, ông ấy hoàn toàn có thể. Giống như ma thuật.

D: Nhưng khi anh ở hành tinh khác, khi anh cảm thấy là một phần của mọi thứ, anh có giống với năng lượng của ông ấy bây giờ không, hay tiến bộ hơn?

Dan: Tôi sẽ nói là: đơn giản hơn. Không có trí tuệ. Không có sự phán xét về bất cứ thứ gì. Giống như tôi là một đứa trẻ sơ sinh. Không phức tạp hơn thế. Tôi thậm chí còn không hiểu ý tưởng về cảnh giới vật chất, chẳng hạn như một cơ thể vật chất.

D: Đó là điều mà anh chưa bao giờ trải nghiệm?

Dan: Chưa bao giờ. Nhưng cái này, tôi nghĩ ông ta đã tiến bộ đến giai đoạn này, từ hình dạng con người, loài người, cho đến ý tưởng về cấp độ linh hồn tràn đầy năng lượng. Và ông ta vẫn còn phát triển.

D: Vậy ông ta không ở thời điểm như anh.

Dan: Tôi nghĩ đó là hai thứ khác nhau. Tôi nghĩ có một ý tưởng về dạng sống đơn giản nhất có thể tưởng tượng được, rất ngây thơ và hay thay đổi, vui tươi, nhẹ nhàng.

Có vẻ như anh ấy đang mô tả một năng lượng cấp nguyên tố. Đó có phải là những gì anh có trên hành tinh đó? Chỉ là dạng năng lượng cơ bản nhất?

Dan: Cái đầu tiên tồn tại chỉ tồn tại theo dạng đó. Ở đó. Còn cái còn lại, sinh vật này đã tiến triển một chặng đường dài trong quá trình tiến hóa vật lý của ông ta, đến mức ông ấy bắt đầu thực sự lạc lối trong những sức mạnh mà vũ trụ ý thức đã cung cấp. Và ông ấy nhận thức được rằng ông ấy có thể sử dụng chúng. Có những sinh vật khác như vậy.

D: Đó là lý do tại sao ông ấy trở nên tự cao tự đại.

Dan: Tôi nghĩ đó là những gì đã xảy ra.

D: Họ có nhiều quyền lực và họ thích sử dụng chúng, và họ thích được tôn thờ.

Dan: Chắc chắn! Tôi cũng vậy. Tôi muốn sự tán dương và hát và thể hiện, nếu tôi có thể bùng nổ hoặc phát sáng.

D: Tại sao anh phải rời sự tồn tại ở hành tinh khác nếu nó quá đơn giản và không phức tạp?

Dan: Tôi nghĩ nó liên quan đến sự phát triển. Chúng tôi có một ý tưởng về mục tiêu, để tồn tại ở những dạng này, nơi năng lượng thuần túy là tất cả những gì chúng ta đang có. Và chúng ta có

thể trở nên kỳ diệu và vinh quang. Nhưng để ý thức phát triển theo cách sáng tạo thì chúng ta phải tạo ra. Để tôi minh họa điều đó bằng cách hỏi, “Tôi đã đang tạo ra cái gì ngoài trừ những trải nghiệm?” Không có tình yêu. Không có cuộc phiêu lưu. Có một chút bản khoãn, vì tôi có thể cảm nhận được rằng tôi sẽ đi và thấy các thế giới khác, và trải nghiệm môi trường của họ một thời gian ngắn. Nhưng tôi khao khát được trở lại vùng an toàn của mình, vì đó là như vậy.

D: Đó là lý do tại sao nơi đó luôn giống như là nhà.

Dan: Luôn luôn. Bây giờ tôi bắt đầu cảm nhận từ một quan điểm khách quan hơn, thay vì cảm giác mà tôi thấy lần trước. Tôi bắt đầu cảm thấy rằng tôi đã ở đó rất lâu. Tôi không thể thực sự nêu ra một con số. Quá dài. Đó là vấn đề, tôi nghĩ, nó quá dài. Có thể tôi đã được trao cơ hội để ra đi theo ý mình. Và tôi giống như là, “Ồ, tôi không thực sự muốn đi.” Rồi đột nhiên, tôi nghĩ quyết định đã được tạo ra cho tôi. Tôi được bảo rằng tôi sẽ rất khó để quên.

D: Đó là lý do tại sao anh có cảm giác không thuộc về nó, và muốn về nhà, vì anh vẫn có ký ức đó. (Vâng). Và khi anh ở bên ông ta, anh có ký ức rằng anh có thể làm tốt hơn những gì ông ta đang làm.

Dan: Cũng gần đúng. Nhưng tôi không biết làm thế nào để thực hiện hóa thân vật lý. Ông ta có mọi ý tưởng. Ông ta có thể đến như gió và tạo hình dạng. Chỉ một phút trước ông ta không ở đó, nhưng trong giây tiếp theo ông ta ở đó. Và tôi đã chứng kiến điều đó. Tôi có thể thấy sự thay đổi của ánh sáng và cơ thể được cấu tạo từ ánh sáng đó. Và ông ta bước tiếp từ đó. Không giống như một cánh cửa. Tôi không nghĩ vậy. Có điều gì đó liên tục nói: các kim tự tháp chỉ vừa dựng lên thẳng tắp. Có thể sự sắp xếp các kim tự tháp đó và thứ tự của chúng có liên quan. Đó là: lớn, nhỏ hơn một chút, nhỏ hơn một chút nữa, nhỏ hơn một chút nữa, theo một hình bán nguyệt. Có thể điều đó giúp ông ta có ý tưởng về nơi ông ta sẽ đến. Tôi không thực sự biết điều đó. Nhưng tôi chỉ vừa có ý tưởng.

D: Về cách sắp xếp chúng?

Dan: Vâng, các kim tự tháp đã giúp.

D: Anh nói nó giống như một điểm tập trung năng lượng? Để ông ta có thể sử dụng nó theo cách nào đó?

Dan: Tôi nghĩ vậy. Ông ta sẽ luôn hiện thực hóa trong kim tự tháp của ông ấy, không bao giờ trong chỗ của tôi. Không bao giờ trong những cái khác.

D: Cái nào là của ông ta?

Dan: Cái lớn nhất. Và mọi người sẽ ngưỡng mộ ông ấy, và điều đó làm tôi phát ốm.

D: Vậy bất cứ khi nào ông ta xuất hiện thì giống như vị thần trở về. (Đúng) Và anh phải tôn thờ ông ấy như cách mà mọi người đang làm.

Dan: Vâng, ông ta có một ý tưởng mà tôi biết. Và tôi nghĩ đó là lý do tại sao tôi khuyên ông ấy, vì tôi có một số quyền năng. Và tôi đoán khi ta đạt đến cấp độ như ông ấy, ta có thể thấy hào quang giống như những thứ khác. Và ta có thể đọc ý nghĩ mọi người, và vì vậy dễ kiểm soát họ hơn. Và rất dễ để lạm dụng điều đó. Thay vì tôn vinh đặc điểm của một người trong hành trình của họ, ta tận dụng điều đó.

Trong một thời gian, thực thể khác không đến. Không có lời giải thích nào và Dan phải ngồi đợi, buồn chán và không biết phải làm gì tiếp theo. Mọi người bắt đầu quay sang xin anh ta lời khuyên, nhưng anh ta không có.

Dan: Tôi bối rối. Ông ta đã rời đi và họ bắt đầu tìm kiếm tôi cho vị thần này. Tôi nói, “Chà, hãy tự làm đi”. Họ không thích ý tưởng đó. Nên về cơ bản tôi đã bỏ trốn. Tôi đang ở trong kim tự tháp lớn này, và tôi đang trốn tránh tất cả những người này, biết rằng không ai có thể tìm thấy tôi. Họ sẽ không biết làm thế nào để xâm nhập vào khu phức hợp này trừ khi họ được dẫn vào. Họ cần một vị thần. Và tôi không muốn trở thành một kẻ đạo đức giả. Sau nhiều năm nói với ông ta rằng không nên như vậy, tôi không muốn trở thành ông ta, mặc dù tôi không có quyền lực như ông ta, và tôi đang trở nên già đi. Nhưng đồng thời tôi cũng cảm thấy rằng tôi đang không làm gì để giúp đỡ họ. Và điều đó làm tôi khó chịu. Tôi đang ở trong vòng luẩn quẩn không biết phải làm gì. Họ muốn vị thần này. Và tôi đang ở trong một hệ thống tập trung năng lượng của những kim tự tháp này. Tôi tưởng tượng những điều có thể giúp, có thể khuếch đại. Cái cảm giác mà tôi đang có dường như đang hét vào tai tôi. “Ông ở đâu? Khi nào ông mới chịu giúp chúng tôi? Hãy làm cho “bất cứ điều gì xảy ra”. Tôi muốn nói “mưa” nhưng tôi không chắc.

D: Họ tìm ông ấy để giúp giải quyết mọi vấn đề của họ.

Dan: Vâng. Và có lẽ ông ta ở giai đoạn có thể làm điều đó. Tôi nhớ lại ông ta đã đứng đó và tạo ra những điều kỳ diệu. Cô đơn là từ đầu tiên hiện ra trong tâm trí tôi.

D: Nghĩa là gì?

Dan: Chà, tôi hoàn toàn đơn độc. Sau khi ông ta rời đi không còn ai cả. (Thở dài). Có ý kiến rằng tôi không thực sự tận dụng tối đa điều này.

Rõ ràng là chuyện này chẳng đi đến đâu. Không có thông tin gì mới. Vì vậy tôi đưa Dan đến ngày cuối của cuộc đời anh ấy trong cuộc đời đó.

D: Anh đang làm gì và anh đang thấy gì lúc này?

Dan: Tôi đang nằm trên giường, chết một mình. Và các bí mật ra đi với tôi. Không có cách nào để mọi người có thể sử dụng những gì tôi có trong những kim tự tháp này, vì tôi đã không chỉ cho họ điều gì cả. Hoặc tôi đã không dạy ai cả. Chỉ có mỗi mình tôi. Và vậy thôi. Mắt tôi đang nhắm lại.

D: Chuyện gì xảy ra khi anh chết?

Dan: Tôi chỉ già đi. Tôi có cảm giác hối tiếc và cô đơn, và toàn là nỗi buồn. Tôi đang nhìn vào mặt của mình lúc này, có một vài giọt nước mắt trong mắt tôi, đôi mắt khép lại. Và tôi trông như không biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi có thể đã làm tốt hơn.

D: Ý anh hoàn toàn buồn bã là như thế nào?

Dan: Giống như toàn bộ điều này là một sự lãng phí. Giống như toàn bộ con người của ta đang nói, “Ông đúng ra đã làm tốt hơn”, hoặc “Tôi ước gì mọi thứ không diễn ra như vậy”. Và ta có nỗi buồn đó tràn ngập bên trong. Và đó là những gì tôi có thể thấy trong mắt tôi khi nhìn chúng nhắm lại.

Sau đó tôi đưa anh ta đi qua trải nghiệm cái chết và để anh ta nhìn lại toàn bộ cuộc đời, và xem bài học là gì.

Dan: Là làm gì đó. Là tận dụng tối đa mọi tình huống ta đã tạo ra. Mọi người sẽ trở thành những gì họ sẽ trở thành. Và ta trở thành người như thế nào là do chính ta. Vì vậy ta chịu trách nhiệm cho chính mình, hoặc ta không bao giờ có thể làm bất cứ điều gì. Và điều đó không mang ta đi đâu cả. Điều tồi tệ hơn là không làm được bất cứ điều gì khi ta biết ta có thể. Tôi nghĩ điều đó khá phù hợp với cuộc sống của tôi lúc này. Mọi người phải làm những gì họ phải làm. Và ta có thể bị đánh bại, hoặc không bao giờ làm được gì cả. Nếu ta định xem xét từng sai sót nhỏ nhất của mình, ta vẫn có thể góp chút gì đó có ích. Và sẽ tệ hơn nếu ta thậm chí không làm bất cứ điều gì và không cố gắng.

Sau đó tôi làm việc với Dan và tiềm thức của anh ấy để tìm ra nguồn gốc của các vấn đề của anh ấy và cách để giải quyết chúng. Phần còn lại của phiên thôi miên rất thành công. Tôi biết rằng tất cả những gì chúng tôi cần là có đủ thời gian để hoàn thành phiên làm việc, điều này đã bị phá vỡ ở Chicago.

Tiếp theo tôi đưa Dan trở lại hoàn toàn với ý thức. Sau một lúc nói chuyện, Dan đi ra lều của mình, và ngủ một giấc cho đến sáng. Sau bữa sáng anh ta rời đi để khám phá và thăm thú thêm New Mexico và Arizona đất nước của người da đỏ trước khi quay trở lại Los Angeles để trả chiếc xe, và quay trở về Úc.

Vài tuần sau, anh ấy gửi email cho tôi nói rằng buổi thôi miên đã thành công và đã giúp tạo ra những thay đổi đáng kể trong cuộc đời anh ấy. Bây giờ anh ấy không sợ hãi bất cứ điều gì ở tương lai nữa. Thông qua cuộc gặp gỡ kỳ lạ của chúng tôi, anh ấy cũng cung cấp cho tôi một thông tin thú vị về nơi mà anh ấy coi là “nhà”.

Khi tìm kiếm các hồ sơ để xác định các trường hợp cần đưa vào cuốn sách này, tôi tìm thấy một trường hợp được thực hiện vào năm 1990. Thời điểm đó tôi chưa nhận thấy sự liên quan, nhưng bây giờ tôi thấy nó là một mảnh ghép khác của những Đứa con của các vì sao. Phần lớn các mảnh ghép của tôi phải đợi nhiều năm mới tìm được vị trí phù hợp.

Robert là một anh chàng trẻ đẹp trai, có vẻ ở khoảng cuối ba mươi hoặc đầu bốn mươi tuổi. Anh ta là một cựu binh Việt Nam, người đã gặp nhiều vấn đề liên quan đến chiến tranh. Từ khi trở

về, anh ấy không còn giữ được công việc và bị tàn tật. Anh dành nhiều thời gian trong Bệnh Viện Cựu binh, nơi các bác sĩ phát hiện ra rằng các vấn đề về thể chất của anh (chủ yếu là dạ dày và ruột, và thần kinh) gây ra bởi các vấn đề về tâm lý (hoặc tâm thần). Họ đã cố gắng tìm kiếm các dấu vết để xem có sự cố cụ thể nào xảy ra ở Việt Nam đã gây ra vấn đề này hay không. Họ đã không thành công vì anh ta từ chối nói chuyện về bất cứ thứ gì đã xảy ra trong chiến tranh. Họ cũng đã thử thôi miên và không thành công. Chỉ có một giải pháp là cho anh ta dùng ma túy.

Bạn gái anh ta cảnh báo tôi rằng có thể tôi sẽ gặp những trở ngại tương tự vì anh ấy kiên định từ chối tiếp cận chủ đề Việt Nam. Tôi nói với anh ấy rằng điều đó sẽ ổn thôi vì chúng tôi thậm chí không cần phải khám phá chủ đề đó. Chúng tôi sẽ xem xét tiền kiếp của anh ấy và xem liệu có manh mối nào ở đó không. Tôi tin rằng điều này đã giúp anh ấy cảm thấy thoải mái, vì anh ấy không xem tôi là một mối đe dọa. Dù sao thì lời giải thích đó cũng không bao giờ khiến các bác sĩ ở Bệnh viện Cựu binh hiểu. Vì vậy, tiềm thức của anh ấy đã khôn ngoan bảo vệ anh bằng cách không để câu chuyện này được tiết lộ cho những người không thích hợp. Anh ta có thể đã bị đẩy vào một bệnh viện tâm thần nào đó. Có lẽ đây là lý do tại sao tiềm thức anh ấy cho phép anh ấy nói điều đó với tôi, vì anh ấy an toàn. Dù lý do là gì, dù đã được các bác sĩ điều trị và chữa trị nhiều năm, đây là lần đầu tiên lời giải thích này (hoặc bất kỳ lời giải thích nào) được đưa ra cho các vấn đề liên quan đến chiến tranh của anh ấy.

Tôi đến nhà Robert nơi anh ấy đang sống cùng bạn gái và hai cậu con trai của cô. Anh ấy có một phần riêng của mình trong ngôi nhà, giống như một căn hộ nhỏ, nơi anh ấy có thể ở một mình nếu muốn. Đây là nơi chúng tôi tiến hành phiên làm việc. Sau khi đi vào trạng thái xuất thần, anh ta bước vào một cảnh tượng kỳ lạ không giống như ở trần gian. Phải mất khá nhiều câu hỏi để cố gắng xác định anh ta đang ở đâu. Tôi thấy rõ ràng rằng anh ta đã không đi vào một tiền kiếp trong quá khứ, là quá trình bình thường cho lần hồi quy đầu tiên. Anh ta dường như đã bỏ qua những trải nghiệm trong quá khứ và đang ở một nơi giống như cõi linh hồn, nơi linh hồn đi giữa cuộc đời. Nó đặc biệt giống như khu vực có các trường học. Có thể tiềm thức của anh ấy nghĩ rằng câu trả lời sẽ dễ dàng đến từ nơi này hơn là khám phá một tiền kiếp cụ thể.

Anh ta thấy mình đang ở một nơi rộng lớn với những bức tường trắng cao, và các sắc độ ánh sáng đến từ một nguồn không xác định. Anh ta thấy mình mặc một chiếc áo choàng trắng có vẻ như là một bộ phận của anh ta hơn là quần áo.

R: Cơ thể tôi không cần được bảo vệ bởi quần áo.

D: Tại sao?

R: Cơ thể là một khối.

D: Có phải là cơ thể vật chất không?

R: Không, không hẳn. Nó hoạt động như một cơ thể vật lý, nhưng hoàn toàn không phải là một cơ thể vật lý.

D: Anh có thể giải thích ý này được không?

R: Tôi có năng lượng bên trong. Tôi có thể cảm thấy hơi ấm của năng lượng này. Tôi có thể thấy cánh tay mình. Tôi cảm thấy mình có thể đi qua mọi thứ. Nhưng không phải lúc nào cũng vậy. Chỉ khi tôi cần thôi.

D: Anh nghĩ cấu trúc này ở đâu?

R: Nó phải là một ngôi nhà của một số thứ gì đó. Hoặc một sự giao tiếp. Hoặc một khán phòng.

D: Ý anh một sự giao tiếp là gì?

R: Tôi đang đợi để đi đến một nhà ga. Tôi được cho rằng phải lấy thông tin ở đó, trước khi tôi đi...

D: Anh đang đi đâu?

R: Tôi không phải là người quyết định việc đó.

Anh ta có cảm giác rằng anh phải đợi ai đó đến và bảo anh nơi phải đi, hoặc đưa anh đi. Anh ta thấy có nhiều hành lang, và không chắc nên đi đường nào nếu không có người chỉ đường. Mặc dù điều đó không thực sự quan trọng, “Bởi vì tôi sẽ ở đây hoặc tôi sẽ ở đó. Nó thực sự không quan trọng tôi sẽ ở đâu.” Có một sự không chắc chắn rằng nếu anh ta tự đi, anh ta có thể vi phạm một số quy tắc. Cuối cùng anh quyết định tự đi xuống một trong những hành lang uống lượn. sau đó anh thấy mình đang ở trong một khu đất trống rộng lớn.

R: Tôi đang đứng trước một cái gì đó. Tôi nhìn thấy mọi người nhưng họ trông không giống tôi. Có lẽ bây giờ họ trông giống tôi. Họ đang ngồi ở phía trên, vì vậy họ không thể nhìn ra xung quanh toàn bộ khu này, tất cả các hành lang. Họ có hào quang. Có hào quang màu vàng, màu xanh, và màu xanh lục. Và màu trắng. Một người ở trong góc có hào quang màu trắng thực sự.

D: Họ có mặc quần áo không?

R: Không. Cũng giống như tôi. Họ không cần quần áo. Giống như thể họ đang có một quây thông tin, và họ đang ngồi phía trên mọi người, nên họ có thể quan sát và xem ai đang đến và ai sẽ đi. Và ta cũng có thể thấy họ. Giống như một khu vực lễ tân. Tôi đang hỏi tôi phải làm gì. (Tạm dừng). Họ nói, “Đừng lo lắng. Anh sẽ đi khi thời điểm cần thiết buộc anh phải đi. Anh sẽ trở lại trường học.”

D: Anh có hiểu ý họ là gì không?

R: Tôi cảm thấy như mọi người đang được đào tạo, đến trường để họ thêm về tình yêu là gì, cuộc sống là gì, Chúa là gì. Nhưng khái niệm về Chúa của tôi và của họ khác nhau.

D: Ý anh là sao?

R: Chúa ở khắp mọi nơi.

D: Còn khái niệm của họ là gì?

R: Chúng tôi là Chúa. Nhưng chúng tôi phải thờ phụng Chúa. Chúng tôi không cầu nguyện cho Chúa.

D: Anh có thể hỏi anh ta một số câu hỏi không?

R: Tôi sẽ thử.

D: Hỏi anh ta xem nơi này là nơi nào.

R: Nó ở một chiều không gian khác. Không nhất thiết nó phải ở đâu. Nó ở trong hệ mặt trời của chúng ta, nhưng hệ mặt trời không phải là thứ mà chúng ta xác định. Thiên hà của chúng ta có các hệ mặt trời khác nhau. Và nơi này chỉ là một nhà ga, một khu vực thông tin, cho tất cả các thế giới khác nhau trong một vũ trụ cụ thể của chúng ta.

D: Họ là vật lý?

R: Họ không thực sự vật lý, giống như tôi không phải vật lý.

D: Họ có thể nói cho anh biết anh sẽ đến trường ở đâu không?

R: Họ đang tìm hiểu xem nền tảng của tôi là gì, và tôi sẽ mang lại lợi ích như thế nào cho toàn vũ trụ. Và làm thế nào tôi có thể đi tiếp. Họ muốn biết liệu nền tảng khoa học của tôi trên Trái Đất có phải là nền tảng mà tôi thực sự muốn có. Hay đó là bản chất tâm linh của tôi mà tôi thực sự muốn hướng tới trong cuộc sống của mình. Nền tảng về sinh học và y học của tôi rất thú vị với tôi nhưng sẽ thú vị hơn để giúp mọi người về mặt tinh thần trong việc phục hồi bản thân.

D: Anh đã có kinh nghiệm về sinh học và y học trong công việc của mình chưa?

R: Trên Trái Đất tôi có bằng thạc sĩ về điều dưỡng và sinh học. Nhưng tôi càng học tôi càng biết ít hơn. Có quá nhiều thứ để học. Chúng ta không thể hiểu hết các khái niệm đã mở ra cho chúng ta trên Trái Đất, vì chúng ta bị giới hạn và chưa trưởng thành. -Tôi chỉ đứng đây. Tôi cảm thấy hơi ngu ngốc. Giống như đang chờ để đi vệ sinh.

D: (Cười thâm). Vâng, nhưng họ sẽ đưa anh trở lại Trái Đất khi đã tìm ra nền tảng của anh?

R: Không, tôi sẽ tiếp tục. Đến một thế giới khác. Có nhiều thế giới khác nhau. Có hàng trăm và hàng trăm và hàng ngàn thế giới để ta có thể đi.

D: Anh cảm giác về điều đó như thế nào?

R: À, tôi sẽ kết bạn ở bất cứ nơi nào tôi đến. Sẽ rất tuyệt nếu biết rằng tôi sẽ đi cùng với bạn bè, nhưng dù sao chúng ta cũng đang đi chung một con đường. Và có thể tôi chỉ đi tiếp và kết bạn một lần nữa.

D: Vậy còn những kiếp sống khác thì sao?

R: Tôi đã sống nhiều cuộc đời khác. Tôi đã luôn làm trong lĩnh vực khoa học, y học và siêu hình.

D: Vậy có rất nhiều kiến thức rút ra phải không?

R: Vâng. Tôi cảm thấy mình rất thông minh. Và đó là lý do tại sao họ không biết phải đặt tôi vào đâu. Vì trí thông minh của tôi không phù hợp với những gì tôi đã làm trên Trái Đất. Tôi đã phải luôn kiểm chế bản thân.

D: Ý anh là anh có rất nhiều tiềm năng mà anh đã không thể dùng chúng? (Vâng) Và họ muốn đưa anh đến nơi mà anh có thể sử dụng chúng.

R: Vâng. Để tôi có thể hạnh phúc.

D: Anh nghĩ rằng anh sẽ hạnh phúc nếu được sử dụng hết khả năng của mình? (Vâng) Anh không thể làm điều đó khi đang sống trên Trái Đất?

R: Tôi không biết phải đi hướng nào, ngoại trừ con đường tôi đang đi.

D: Nếu anh có nhiều tiềm năng, thật tiếc khi phải lãng phí chúng nhỉ?

R: Nó không bao giờ lãng phí. Kiến thức không bao giờ lãng phí. Đó là một niềm vui của kiến thức và giáo dục. Nó luôn ở đó. Đó là sự thật của sự thật.

D: Anh sẽ không bao giờ mất nó. Anh có thể luôn luôn sử dụng khi cần. Anh có đến nơi này trước đây chưa?

R: Tôi có thể đã đến một vài nơi trong khu vực này. Tôi chưa bao giờ đến khu vực cụ thể này.

D: Anh đã đến đó khi nào?

R: Sau khi ta chết.

D: Đó là những gì tôi đã nghĩ. Nhưng họ không chắc tiếp theo họ muốn anh làm gì?

R: Tôi cần sử dụng toàn bộ kiến thức mà tôi đã tích lũy được để giúp đỡ những người chưa từng có cơ hội như vậy. Tôi đã rất may mắn.

D: Anh đã luôn sống trên Trái Đất trong cuộc sống vật lý?

R: Không. Trái Đất chỉ là một thế giới rất nhỏ. Thật là một thử thách khi sống trên Trái Đất.

D: Có thể đó là lý do tại sao mọi người được đưa đến đây.

R: Mọi người đều cần một thử thách, và Trái Đất là một trong các thử thách. Có vẻ như chúng ta luôn có thể đối phó với thử thách này. Nhưng sau khi chúng tôi ở đây, chúng tôi rất thất vọng, vì các thử thách lớn hơn những gì chúng tôi thực sự cảm thấy. Nhìn xuống Trái Đất...đó là một hành tinh nhỏ bé, nhưng chứa đựng nhiều hỗn loạn đến nỗi một người không thể thực sự thay đổi được nó.

D: Một người đôi khi có thể tạo nên điều kỳ diệu. Anh không thể biết được cho đến khi anh thử. Anh có cảm thấy như thể anh đã sống ở một nơi khác hơn là Trái Đất chưa?

R: Tôi đã khám phá Trái Đất khá nhiều lần nhưng lần tới tôi sẽ không quay trở lại Trái Đất. Tôi sẽ đi đến một nơi khác.

D: Còn những nơi anh đã sống trước đây. Có nơi nào anh thích không?

R: Tôi luôn thích nước. Nước và cây cối. Trên thế giới này có những cái khác...nó không giống những cái cây giống nhau. Những cái cây này đều giống cây linh sam. Và nước có màu xanh lam vì có oxy và hydro.

D: Người ta sống trên đó trông như thế nào?

R: Họ trông giống tôi lúc này.

D: Ý anh là loại năng lượng đó?

R: Vâng. Có những thứ vật chất. Những con thú. Nhưng không có gì làm hại tôi như trên Trái Đất.

D: Tại sao anh không ở trong vật chất và anh sẽ cứng cáp hơn trong thế giới đó?

R: Vì chúng tôi không có bất kỳ loại chất thải nào, chúng tôi không ăn. Chúng tôi chỉ nhận năng lượng. Điều này giữ cho cơ thể không bị đông đặc.

D: Và đó là một trong những nơi yêu thích của anh?

R: Vâng. Vì ta chỉ có thể vừa ngồi vừa ngửi thấy hương thơm của cây và nước. Thật là yên bình.

D: Nhưng anh làm được gì khi sống ở đó?

R: Vâng. Giúp đỡ mọi người.

D: Thế giới đó có những thử thách không?

R: Mọi thế giới đều có các thử thách. Một số thử thách không nhất thiết phải có bản chất xấu xa như ở Trái Đất. Các thế giới khác có thử thách để ta biết điều gì là đúng và điều gì là sai. Ta có những con đường khác nhau để đi. Nhưng ta phải chắc chắn tình yêu của Chúa ở trong ta, và ta chọn con đường đó. Vì mọi thời điểm ta chọn đường đi sẽ củng cố lòng tốt của ta mà ta có ở bên trong.

D: Và điều đó rất quan trọng. Nhưng anh nói những sinh vật trong phòng này đang cố gắng giúp đỡ anh.

R: Vâng. Đây là nhiệm vụ của họ. Việc của họ là giúp đỡ mọi người. Có những màn hình trên kia bên trong khu vực bàn làm việc. Tôi không nên nhìn vào màn hình. Tôi có cảm giác rằng họ đang nhìn thứ gì đó. Nó giống như tôi đang được lập trình. Ký ức của tôi về tất cả những gì tôi đã nghĩ đến và tôi là gì, họ đang xem qua chúng. Họ xóa những phần xấu và để lại những phần tốt. Tôi không thực sự cần nhớ những phần xấu nữa, vì đó là bản chất vật lý.

D: Tôi đoán họ biết họ đang làm gì. Giống như một cái máy?

R: Thứ gần nhất mà tôi có thể nghĩ là nó giống như một chiếc máy tính. Người đàn ông ở nhà ga đang cố gắng nói điều gì đó, nhưng anh ta không nói rõ lắm. (Tạm dừng). Nó không phải là một chiếc máy tính. Đó là những kiểu suy nghĩ rung động ở một mức sóng dài nhất định mà chỉ họ mới biết. Giống như vân tay.

D: Vậy mỗi người có một kiểu suy nghĩ hoặc độ rung riêng của họ?

R: Nó được xây dựng giống như một thiết bị đầu cuối của máy tính. Nó đi qua các thế giới khác nhau. Nó đến thế giới đó là trung tâm của vũ trụ chúng ta.

D: Nó giống như một ngôi nhà làm trắng. Và họ đang phân tích tài năng của anh và những thứ khác?

R: Vâng. Đây là những gì đang xảy ra với tôi. Tôi có thể khá giỏi trong việc nói chuyện với mọi người và an ủi mọi người. Và để thảo luận về triết học hay bản chất tâm linh, tôi có thể sử dụng thông qua khoa học, giáo dục và khao khát tìm hiểu kiến thức về tâm linh của tôi.

D: Vậy điều gì sẽ xảy ra?

R: Họ sẽ giao cho tôi một nhiệm vụ. Tôi có một thời gian nghỉ ngơi. Tôi phải điều chỉnh.

D: Chà, thật tốt khi biết người nào đó đang giúp.

R: Luôn có ai đó để giúp. Có người đang giúp tôi lúc này. Họ là những năng lượng khác nhau. Họ ở ngay bên cạnh tôi. Họ có dạng năng lượng khác với tôi. Không hẳn là một năng lượng, nhưng là năng lượng. Họ cảm thấy rất thoải mái. Họ đã ở trên Trái Đất với tôi.

D: Những năng lượng này có giống với những năng lượng khác không?

R: Không. Những người đang ở bàn làm việc có hình dạng cơ thể hơn. Không trắng. Họ có một màu trông có vẻ đen đen. Có thể là màu mòng két? Màu xanh hơi xanh. Họ khá rắn, nhưng không phải chất rắn. Ta không thể thực sự đưa tay mình qua đó. Nhưng năng lượng khác ở với tôi thì có vẻ là một năng lượng sáng hơn. Đó là vậy. Sáng. Ánh sáng thuần túy. Họ luôn ở với tôi. Họ sẽ trở thành một phần của tôi.

D: Anh nghĩ vậy à?

R: Vâng. Nhưng tôi vẫn không nói ngôn ngữ của họ. Không có trò chuyện giữa chúng tôi. Chỉ có suy nghĩ.

Tại thời điểm này, tôi quyết định đưa anh ấy đi tới trước, đến thời điểm mà anh ấy đã nghỉ ngơi xong và sẵn sàng chấp nhận nhiệm vụ tiếp theo. Anh ấy có thể tăng tốc phần nghỉ ngơi, nhưng vẫn nhận được lợi ích từ nó. Tôi không cần đếm để hướng dẫn anh ta vì anh ta đã ngắt lời trước khi tôi hoàn thành những hướng dẫn.

R: (Ngắt lời) Vâng, tôi ở ngay đó, ngay rìa, nhìn ra ngoài không gian. Tôi ở với ai đó. Và tôi phải ở cùng với họ... Tôi không biết cái gì... Tôi bị nhấn chìm trong nó. Tôi sẽ bị nhấn chìm. Okay. Tôi có thể đi bây giờ. Tôi có thể đi. Giống như đôi cánh của thiên thần. Là thiên thần, nhưng không phải thiên thần. Họ khác. Đó là một trật tự. Mọi người có nhiệm vụ của mình. Mọi người có các nhiệm vụ khác nhau để giúp người khác. Và họ luôn cảm thấy có lỗi với những người sống trên Trái Đất. Nhưng họ cũng cảm thấy có phần ghen tỵ, vì họ không trải nghiệm được những cảm giác mà chúng tôi đã trải nghiệm.

D: Những năng lượng ánh sáng này?

R: Vâng. Năng lượng ánh sáng. Họ không trải qua những cảm xúc, và khóc và cười, giống như chúng ta đã trải qua. Và nỗi đau. Họ không biết nỗi đau là gì. Có thể tôi cảm thấy rằng tôi tốt hơn họ một chút. Nhưng tôi không có nguồn lực như họ. Tôi được cho là bị nhấn chìm trong nguồn năng lượng này, và lấy đi mà không bị đốt cháy, vì tôi di chuyển quá nhanh. Phải có một chút ma sát. (Có phải nhận thức của anh ấy là vậy? Bởi vì một linh hồn không thể bị tổn thương). Và nó giúp tôi an toàn. Nó giúp họ an toàn.

D: Từ quan điểm con người của chúng ta, anh có nghĩ họ đã may mắn khi không phải trải qua các cảm giác. Có vẻ lạ khi nghĩ rằng họ đang ghen tỵ.

R: Có lẽ họ từ bi hơn, và đó là những gì tôi đang cảm thấy.

D: Và anh đang du hành xuyên không gian hay gì?

R: Tôi có thể đi bất cứ lúc nào. Tôi đang đợi bà.

D: Đợi tôi? Tại sao?

R: Tôi không biết. Tôi chỉ nghĩ như vậy. (Tôi cười). Được rồi. Chúng tôi đã sẵn sàng. Bà có đi không?

D: Tôi đoán vậy, nếu anh đã sẵn sàng. Tôi chỉ là một người hướng dẫn để đưa anh vượt qua những điều khác nhau. Chỉ vậy thôi.

R: Được rồi. Đi thôi!

D: Và họ đang giữ an toàn cho anh. Nói cho tôi nghe khi anh đang đi thì trông như thế nào.

R: Ô cảm giác như là đầu tôi...Whoaaa! Có cảm giác như rất là nhanh. Chúng tôi đang ở một bãi biển.

D: Ô! Nhanh quá, phải không?

R: Vâng. Họ di chuyển rất là nhanh. Và chúng tôi đang ở bãi biển. Và tôi sẽ được dẫn dắt đến những gì tôi phải làm. (Tạm dừng). Tôi không phải là một đứa trẻ. Tôi không có tuổi. Tôi có cảm giác như một người lớn, nhưng không có tuổi. Không thực sự có thời gian. Có thời gian để nghỉ ngơi. Nhưng không phải là thời gian mà chúng ta nghĩ đến.

D: Bãi biển đó ở đâu?

R: Trên một thế giới. Và có những cái cây khác nhau. Tôi ở chỗ mặt nước vì đó là nơi tôi muốn đến. Tôi muốn bước đi...và có một ngôi nhà ở phía trên. Nó có một cái móng rộng, và nó ...không có hình dạng của kim tự tháp, nhưng có các cấp độ khác nhau nhỏ dần lên đỉnh (Chuyển động của bàn tay). Và nó có một đèn hiệu nhỏ ở trên, kiểu một ngôi nhà nhỏ sáng. Ta không cảm thấy như mình đang đi, nhưng ta đang đi. Chỉ cảm thấy như tôi đang đi. Nhưng không thực sự có một làn da rắn với lông ở trên. Nó chỉ...(khó giải thích). Ta có thể nắm lấy.

D: Vậy có một số chất. -Nói cho tôi nghe nói ở như thế nào?

R: Có các cầu thang đi lên. Ngôi nhà màu xanh, với viền màu vàng. Có các cửa sổ hình ảnh lớn. Các cửa đôi lớn, rất lớn màu vàng. Rất là lớn. Rất là đẹp. Nhiều ánh sáng. Nhìn rất thoải mái. Tôi sẽ thích nơi này. Có những người khác đang nói, "Xin chào!"

D: Họ có biết anh không?

R: Có. Họ biết tôi. Họ đang chờ tôi. Tôi biết nhiều người trong số họ, nhưng họ không có tên. Tôi chỉ biết rằng tôi đã biết họ trước đây. Và thật vui khi ở cùng những người mà tôi từng biết. Họ cũng chọn cùng một nơi giống tôi.

D: Đó có phải là một thế giới vật chất?

R: Vâng, khá vật chất.

D: Mọi người đều giống anh sao?

R: Vâng. Có một vài người ở đằng kia cao hơn. Họ có vẻ khôn ngoan hơn. Họ có thể là cấp trên.

D: Họ có cùng một cơ thể năng lượng không có bất kỳ đặc điểm nào?

R: Họ không cần phải có các đặc điểm. Tôi không cần có các đặc điểm. Chúng tôi có tai, nhưng không thực sự nói chuyện. Chúng tôi có mắt, và chúng tôi nhìn thấy. Chúng tôi có mùi. Và dường như tôi có rất nhiều các giác quan khác nhau. Nhiều hơn tôi có trên Trái Đất. Sẽ rất tuyệt khi trải nghiệm. Tất cả chúng tôi ở đó để được dạy và dạy lẫn nhau.

D: Các loại giác quan nào mà anh không có trên Trái Đất?

R: Khó để giải thích lắm. Các mùi...mọi người, mọi thứ đều có một mùi khác nhau. Và nó tương quan với ánh sáng của nó. Nên tôi thực sự không cần phải đi sâu vào nó nhiều. Sự va chạm có cùng mức độ rung tương tự như mùi. Mọi người đều có một hào quang, giống như họ được bọc trong nó.

D: Anh phải làm gì ở đây?

R: Tôi cần phải học và nói chuyện và học. Với những người khác, chúng tôi thảo luận về các tiền kiếp của chúng tôi. Và chúng tôi được mong đợi sẽ được hướng dẫn cách để Five trên hành tinh này.

D: Vậy anh sẽ ở lại hành tinh đó một thời gian?

R: Vâng, cho đến khi chúng tôi ít nhiều vượt qua kỳ thi của mình. Những người khác có thể không vượt qua nhanh như tôi có thể. Và tôi có thể không vượt qua nhanh như họ.

D: Vậy không có thời gian định sẵn.

R: Không. Không có thời gian.

D: Anh có biết anh sẽ làm gì sau khi vượt qua bài kiểm tra không?

R: Không, điều đó sẽ được quyết định lúc đó. Tôi thích tìm kiếm kiến thức.

Tôi không nghĩ rằng chúng tôi có thể học thêm gì nữa nếu anh ta ở lại nơi này một thời gian. Cũng gần đến lúc kết thúc phiên làm việc, và tôi vẫn chưa xác định được nguyên nhân gây ra các vấn đề thể chất của cuộc đời hiện tại của anh ấy. Nên tôi hỏi anh ấy rời khỏi khung cảnh đó và tôi có thể nói chuyện với tiềm thức của anh ấy, và có lẽ có thêm những câu trả lời rõ ràng hơn.

D: Tôi muốn hỏi tiềm thức của anh một số câu hỏi liên quan đến cuộc đời hiện tại của anh trên Trái Đất. Sẽ ổn cho anh chứ?

R: Hãy để tôi trở lại Trái Đất.

Tôi hướng anh ta trở lại thời điểm hiện tại và chỉ dẫn tiềm thức hiện tại của anh ta quay trở lại hoàn toàn với cơ thể của anh ta. Lúc này anh ta bắt đầu di chuyển xung quanh và tôi không muốn thức anh ta dậy.

D: Tôi muốn anh ở trạng thái này, để tôi có thể nói chuyện với tiềm thức của anh và hỏi một số câu hỏi.

R: Tôi vẫn còn ký ức về điều đó.

D: Ô nó rất đẹp. Tôi muốn nói chuyện với tiềm thức của Robert, xin vui lòng. Tại sao Robert lại được cho xem những cảnh đó?

R: Vì anh ấy có thể nói chuyện với mọi người trên Trái Đất rằng cuộc sống là mãi mãi. Và rằng chúng ta đang cân bằng và sống cuộc sống trên Trái Đất. Chúng ta, trong cơ thể vật chất này, không cần phải tiêu cực. Chúng ta có thể sống tích cực. Và khi chúng ta biết yêu thương và cho đi yêu thương, chúng ta sẽ trải nghiệm được những gì vượt xa thế giới này. Chúng ta cần biết chúng ta là tâm linh, là cân bằng. Từ góc độ khoa học, anh ta biết tại sao bầu trời màu xanh và lá thì xanh. Tại sao giun đi ra đi vào. Anh ta biết mọi bộ phận trên cơ thể, mọi cơ bắp, mọi xương. Nhưng anh ta chưa bao giờ phát triển những gì anh ta nghĩ là bản chất tâm linh của mình. Không phải đức tin tôn giáo, mà là tâm linh. Anh ta biết rằng luôn có cuộc sống sau thế giới này. Không nhất thiết trên thế giới này. Nếu ta trở lại Trái Đất này, ta chọn quay trở lại. Hoặc ít nhiều được yêu cầu quay lại, vì ta chưa hoàn thành và chưa học hỏi kiến thức, những thách thức của thế giới bất tuân này. Ta đang đến trường học. Đó là tất cả những gì chúng ta làm. Khi ta giáo dục trẻ nhỏ, ngay từ đầu chúng ta đã phải học. Chúng ta luôn đi học. Những gì chúng ta bắt đầu khi là một đứa trẻ sơ sinh, và trải qua cuộc đời trưởng thành, chúng ta tiếp tục một cuộc sống khác sau khi ra đời. Chúng ta luôn học hỏi. Và một số người từ chối học hỏi. Giống như những người xưa nói rằng ta có thể đưa con lừa tới máng nước. Ta có thể nhấn mũi và miệng nó vào nước, nhưng ta không bắt nó uống được. Cho đến khi nó phát hiện ra rằng nước sẽ làm dịu cơn khát của nó.

D: Đôi khi mọi người mắc sai lầm tương tự.

R: Vâng. Ta có thể húc đầu họ vào tường. Trong trường hợp của Robert, anh ấy đã sống trên nhiều thế giới khác nhiều hơn là trên Trái Đất. Anh ấy đến thế giới này là vì đó là một thử thách, vì anh ấy dễ cảm thấy buồn chán.

D: Anh có nghĩ đây là một phần của các vấn đề thể chất mà anh ấy đang gặp phải, vì anh ấy không quen với một cơ thể vật chất.

R: Tôi đoán cũng có thể như vậy. Chúa ơi, tôi không muốn nói ở đây. (Cười) Tôi đồng ý, bởi vì tôi không muốn cơ thể này. Nhưng tôi bị mắc kẹt với nó.

D: Vâng, cho thời hiện tại. Và anh phải học cách để sống với nó. Nhưng có vẻ như trong các kiếp sống khác, anh không có kiểu thân thể này để lo lắng cho nó.

R: Không, anh ta không cảm thấy đau. Đau đúng là địa ngục.

D: Anh ấy không biết nó là gì.

R: Không, không có nỗi đau ở đó. Ta phải ở trong vật chất để hiểu nỗi đau.

D: Có lẽ đây là điều mà anh ấy đến để học.

R: Đúng vậy. Và tất cả những người khác cũng phải tìm hiểu về nỗi đau của Robert, vì Robert có thể chịu đựng được nỗi đau. Nhưng anh ấy đang có một khoảng thời gian khó khăn với ma túy. Có một sự phụ thuộc về thể chất của anh ấy vào ma túy. Khi anh ấy hiểu rõ về áp lực của cuộc chiến ở Việt Nam mà cơ thể anh đã trải qua, có thể anh ấy sẽ yêu cầu Bệnh viện để nhập viện một thời gian. Vì anh chàng tội nghiệp này đã dùng ma túy nhiều năm, từ lúc cố gắng chống lại nỗi đau. Và nỗi đau này sẽ không bao giờ rời xa anh ta cho đến khi chết.

D: Anh có nghĩ rằng, hay anh có gì để nói về điều đó không?

R: Đó là định mệnh của anh ấy. Anh ấy phải cảm nhận nỗi đau, vì anh ấy có thể chịu đựng nỗi đau. Và mọi người phải học hỏi từ anh ấy.

D: Điều đó có vẻ hơi tàn nhẫn?

R: Không tàn nhẫn chút nào, vì không có thời gian. Khi một người chết vì ung thư vì hút quá nhiều thuốc lá, mọi người quanh anh ta học được một bài học kinh khủng. Và anh ấy cũng vậy. Nhưng mọi người cứ tiếp tục. Thực sự không quan trọng vì nó chỉ là một cái chớp vài giây trong thời gian thực.

D: Anh ấy đã có những cuộc sống mà không có một cơ thể vật lý, anh có nghĩ đó là lý do việc tham chiến ở Việt Nam lại trở nên căng thẳng như vậy không?

R: Vâng. Nhưng đó là điều anh ấy muốn làm và được yêu cầu phải làm. Anh ấy biết mình sẽ không chết nhưng anh không thực sự biết. Có nhiều người chết xung quanh anh.

D: Và nó khiến anh ta sợ.

R: Vâng, nhưng đó là điều khiến anh ấy tiếp tục. Đó là điều khiến anh ấy làm những điều anh ấy đã làm. Thử thách của nỗi sợ. Không có nhiều nơi trong vũ trụ xảy ra chiến tranh. Trái Đất là một trong những nơi duy nhất mà ta có thể trải nghiệm chiến tranh như con người. Nó đã xảy ra với con người cách đây rất lâu, khi cả thế giới vỡ trận.

D: Ý anh là sao khi nói về cả thế giới vỡ trận?

R: Có những sinh vật khác đã xuống để giúp chúng tôi. Và họ đã cố gắng giao phối, và họ đã cố gắng đùa giỡn với Chúa.

D: Và họ là những người gây ra tình huống này?

R: Vâng. Họ muốn đóng vai quân đội, cao bồi và thổ dân da đỏ. Họ thiết lập một mô hình. Con người về cơ bản là động vật, và không dễ để phá bỏ các khuôn mẫu. Mà phải phát triển vượt ra khỏi khuôn mẫu đó. Giống như một thói quen xấu. Một khi ta bắt đầu cắn móng tay, giống như Robert, rất khó để dừng lại. Hay nói một câu chửi thề nào đó. Thật khó để bỏ qua.

D: Vậy ý anh đó là thói quen của con người.

R: Vâng, vấn đề của tất cả chúng ta nằm ở đó.

D: Là do những sinh vật khác mang đến đây?

R: Vâng. Họ không biết chuyện đó. Không thực sự là lỗi của họ. Tôi nghĩ chỉ là... nó đã xảy ra.

D: Và giờ nó là mô hình của người Trái Đất.

R: Vâng. Mọi thứ đang trở nên tốt hơn. Trái Đất đã thành công trong một số mô hình tiến hóa. Con đực thỉnh thoảng đánh nhau. Và đây là một trong những nơi ta có thể trải nghiệm điều này. Có nhiều trải nghiệm trên Trái Đất, như chết đói, chiến tranh. Có những trải nghiệm khác. Trở thành chúa tể trong chính trị. Hay trải nghiệm cảm giác vui vẻ, dễ chịu của cuộc sống gia đình.

D: Vâng, có nhiều lựa chọn. Vậy tôi có cảm giác rằng anh ấy đến Việt Nam...

R: Đó là ý của tôi.

D: Nhưng anh đã không chuẩn bị cho những áp lực ở đó.

R: Không, không. Không ai nói với tôi rằng nó tồi tệ như thế nào.

D: Nhưng dường như anh đã học được một bài học từ đó. Một bài học có giá trị.

R: Vâng, vì tôi biết chiến tranh là như thế nào. Tôi biết chiến đấu là như thế nào. Nên khi tôi đi tiếp đến một thế giới khác, và nếu ai đó trở nên nổi giận và bắt đầu thể hiện một -ta có thể gọi là một gen "lặn" - tôi sẽ biết nó như thế nào. Và tôi có thể giúp họ vượt qua.

D: Điều đó rất có giá trị. Nhưng anh có thực sự tin rằng Robert đến với cuộc đời này để trải nghiệm cảm giác khó chịu mà anh ấy đang gặp phải? (Có) Nhưng chẳng phải sẽ dễ dàng hơn nếu chúng ta có thể giúp anh ấy sống với nó?

R: Nó sẽ dễ dàng hơn khi thời gian trôi qua.

D: Anh có nghĩ rằng nếu anh ấy hiểu nó đến từ đâu và lý do là gì, nó sẽ giúp anh ấy đối mặt với nó dễ dàng hơn?

R: Nhưng anh ấy có rất nhiều vấn đề về thể chất.

D: Nhưng với tư cách là tiềm thức, anh không thể giúp anh ấy sao?

R: Chỉ khi anh ta có thể đi đến tiềm thức, và yêu cầu được hướng dẫn, và yêu cầu được giúp đỡ với chất giảm đau tự nhiên trong cơ thể anh ấy. Anh ấy sẽ nhận lấy nỗi đau để người khác có thể trải nghiệm việc giúp đỡ anh ấy.

D: Nhưng vẫn sẽ là tốt hơn nếu chúng ta có thể làm dịu bớt nỗi đau. Chúng ta không muốn làm cho anh ấy khôn khổ để học những bài học này.

R: Cuộc sống của Robert không đau khổ. Anh ấy đã chiến thắng nó.

D: Anh nghĩ vậy sao? Tôi không biết anh ấy có đồng ý với điều đó không. Nhưng điều quan trọng là, nếu anh ấy muốn giảm bớt sự khó chịu, anh ấy có thể đi vào tiềm thức và yêu cầu các chất giảm đau tự nhiên.

R: Vâng, giống như lúc này, anh ấy không còn đau đớn nữa.

D: Vâng. Những chất giảm đau đó rất quan trọng. Chúng mạnh hơn bất kỳ loại ma túy nào. Vì chúng là tự nhiên, và chúng được điều khiển bởi tiềm thức.

Sau đó tôi đưa ra gợi ý rằng khi anh ấy cần giải tỏa, anh ấy cần thư giãn và yêu cầu tiềm thức giải phóng các chất giảm đau tự nhiên. Tiềm thức cố gắng tranh luận với tôi, “Vâng, nhưng Robert rất nhạy cảm với nỗi đau của người khác.”

Tôi có thể hiểu tại sao, vì Robert là một người rất nhạy cảm và giàu lòng trắc ẩn. Sau nhiều cuộc thảo luận, tiềm thức đồng ý làm phần việc của nó, nếu Robert chịu hợp tác. Kết quả cuối cùng luôn phụ thuộc vào con người. Nếu họ không thực sự muốn chữa bệnh cho mình, vì bất cứ lý do gì, thì tôi không thể giúp gì được.

Tôi không làm việc với Robert thêm lần nào nữa. Thỉnh thoảng tôi có nghe tin về anh. Anh ta vẫn trải qua những khó khăn và đi ra đi vào bệnh viện cứu binh. Có vẻ như anh thực sự không muốn bỏ đi bài học về nỗi đau dù tiềm thức của anh ấy đã sẵn sàng hợp tác với anh về vấn đề này. Mặc dù vậy tôi muốn nghĩ rằng việc giải phóng endorphin (chất giảm đau) tự nhiên đúng lúc anh ấy cần sẽ giúp được anh ấy, nên anh ấy không bị nghiện ma túy. Ít nhất, anh ấy biết một số lý do tại sao anh ấy đang trải nghiệm việc này trong cuộc đời. Có lẽ tiềm thức của anh ấy đã đúng khi nó nói rằng nỗi đau sẽ không bao giờ rời bỏ anh ấy cho đến khi chết. Và nếu đúng như vậy, tôi hy vọng anh đang học được bài học, và cũng dạy cho những người khác về nỗi đau và cách sống với những người bị đau mãn tính. Nếu đó là lý do, thì nỗi đau này cần được trao huân chương cho những bài học mà nó đã dạy. Đó thực sự là tất cả những gì về việc này, học các bài học, và tiến bộ từ đó. Nếu chúng ta học tốt bài học này, thì chúng ta không phải học lại nó một lần nữa.

Một lần nữa, tôi hoàn toàn có thể hiểu tại sao tiềm thức của Robert không cho phép câu chuyện này xuất hiện khi Robert làm việc với các bác sĩ của bệnh viện cứu binh. Có thể nghe chuyện này sẽ khiến họ hiểu hơn và cởi mở hơn để tìm kiếm nguyên nhân của những căng thẳng trong chiến tranh ở những nơi bất thường với những giải thích bất thường.

QUAY LẠI CĂN PHÒNG TRẢI THẨM

Tôi đã dành cả tháng Ba năm 2000 để giảng bài ở tất cả các thành phố lớn ở Úc. Tôi cố gắng sắp xếp một vài phiên làm việc riêng để hỗ trợ trị liệu những người trong danh sách chờ dài trên cả thế giới. Norma đã viết thư cho tôi sau khi đọc một số cuốn sách của tôi, và chúng tôi đã hẹn gặp nhau khi tôi ở Gold Coast. Cô ấy có nhiều vấn đề cá nhân và thể chất mà cô muốn tìm lời giải thích. Ngoài ra, cô ấy cũng rất thích thú với phần mô tả về thế giới linh hồn nơi mà chúng ta tìm về sau khi rời khỏi cuộc sống này, như đã được kể trong cuốn *Between Death and Life* (Giữa cái chết và sự sống). Cô ấy muốn tận mắt nhìn thấy những nơi này, đặc biệt là Khu phức hợp Đền thờ Trí Tuệ cùng với Thư viện và Căn phòng trải thảm tuyệt vời của nó. Tôi nói với cô ấy rằng điều này có thể. Tôi sẽ phải đưa cô ấy đi qua một tiền kiếp, và sau đó xem cô ấy đã đi đâu sau khi chết. Đây là quy trình mà tôi thấy hiệu quả nhất nếu chúng ta muốn khám phá khía cạnh tinh thần.

Cô ấy nhanh chóng đi vào trạng thái xuất thần và hồi tưởng lại tiền kiếp ở nước Anh thời Victoria, nơi giải thích rất nhiều mối quan hệ nghiệp chướng cá nhân mà cô ấy có liên quan trong kiếp này. Có rất nhiều chi tiết: ngày tháng, những cái tên và các địa điểm ở Luân Đôn, có thể tìm và xác minh. Tôi đã thực hiện nhiều quy trình mà loại chi tiết này không còn làm tôi ngạc nhiên nữa. Điều quan trọng là quá trình trị liệu bắt đầu bằng việc hồi tưởng lại những tổn thương và cảm xúc của cuộc đời. Tôi thường để việc này cho đối tượng xem họ có muốn tìm hiểu và xác minh hay không. Tôi không cần bằng chứng nữa, và không kiểm tra những dữ liệu này nữa trừ khi tôi cần để đưa vào các cuốn sách. Sẽ không bao giờ đủ bằng chứng để có thể thuyết phục được một người đang thực sự hoài nghi, và một người đã tin thì không cần bằng chứng. Tại thời điểm này trong công việc mà tôi đang làm, tôi bị cuốn hút bởi những điều chưa biết, mà dù sao những điều này cũng không thể chứng minh được.

Khi tôi đưa cô ấy đến cuối cuộc đời đó, cô ấy đã ra đi một cách thanh thản như một bà già ở tại nhà của cô ấy và được bao quanh bởi gia đình. Khi rời khỏi cơ thể vật lý đó, tôi yêu cầu cô ấy mô tả những gì đang xảy ra.

N: Có một ánh sáng. Những hình ảnh về áo choàng và có tình yêu và sự thanh thản. Họ đưa bà ấy đến một nơi rất yên tĩnh và thanh bình. Không có ai xung quanh. Chỉ yên tĩnh và rất mờ ảo.

Điều này nghe giống như một nơi mà những người khác mô tả là Nơi An Nghỉ, một kiểu thánh địa nơi các linh hồn có thể nghỉ ngơi một thời gian trước khi đi đến một điểm khác, ở đó hoặc quay trở lại một cơ thể khác trong một kiếp sống mới.

D: Nơi mà cô ấy có thể nghỉ ngơi một thời gian?

N: (Nhẹ nhàng) Vâng. Nó đẹp lắm.

D: Sau đó cô ấy sẽ phải đi đến nơi khác chứ?

N: Vâng, đã đến lúc. Bây giờ cô ấy phải đi đến căn phòng của kiến trúc.

D: Tôi đã nghe nói về những nơi này. Norma muốn có ký ức về chúng trông như thế nào. Cô đang cho cô ấy thấy những gì?

N: Có những cái trụ. Và rất nhiều sách. Và một mái vòm...và người ta. Và nó rất là ...nặng, dày với kiến thức. Nó to quá. Nó cứ đi mãi. Nó có nhiều phòng nằm ngoài khu vực đá. Và có các lối đi và sách và bàn và người ta.

D: Tôi đang nói chuyện với ai đây? Tiềm thức của cô ấy hay là ...?

N: Nhận thức của Norma, nhưng tôi là cấp cao hơn của cô ấy.

D: Tôi gọi đó là tiềm thức. Đó là phần có tất cả các thông tin, đúng không? (Vâng) Đó là phần tôi muốn nói chuyện cùng. Tôi biết một số phần của nơi này. Có phải có một căn phòng được gọi là “căn phòng trải thảm”?

N: Ồ, vâng.

Chuyện này được mô tả trong Between Death and Life (Giữa cái chết và sự sống) là một tấm thảm của cuộc đời nơi cuộc đời của mỗi người được thể hiện như một sợi chỉ. Cái cách mà nó thêu dệt là cách mô tả sống động về cuộc sống của mọi người ảnh hưởng đến người khác. Chúng ta là một và tất cả chúng ta đều liên kết với nhau.

D: Cô ấy tự hỏi xem cô có thể chỉ cho cô ấy căn phòng đó?

N: Cô ấy đến đó mọi lúc mà.

D: Cô ấy à? (Vâng) Cô ấy không biết phải không?

N: Cô ấy biết, nhưng cô ấy không tin.

D: Cô có thể cho cô ấy xem căn phòng trông như thế nào không?

N: Một căn phòng đầy ánh sáng. Nó không có trần nhà vì tấm thảm rất là cao. Và rất là dài. Đi một đường dài. Không có kết thúc. Và nó đang di chuyển. Nó sống động.

D: Ý cô là sao?

N: Nó sống động với ánh sáng, và những sợi chỉ là những sinh vật sống. Chúng không phải là ...vật liệu. Chúng có cảm giác, và có suy nghĩ, và có màu sắc, và có cuộc đời.

D: Các sợi mà tạo nên tấm thảm này à?

N: Vâng. Chúng thật sôi động. Một số rất sáng. Và đều có độ dày khác nhau, có năng lượng, thực thể. Năng lượng của riêng chúng. Mỗi sợi đều độc đáo và rất đẹp. Và chúng tạo nên sự chuyển động và sống động này. Những hoa văn đẹp. Nó thay đổi như một bộ phim trên màn hình.

D: Vậy nó giống như một sinh vật sống hơn là chỉ là một mảnh của miếng vải.

N: Ô, nó không phải là một tấm vải. Một tấm thảm thậm chí còn là cách nói tránh. Không thể mô tả chút nào về nó cả.

D: Đó là điều mà chúng tôi có thể hiểu được với kiến thức hạn chế của chúng tôi. Nhưng nếu các sợi, các sợi chỉ, còn sống, thì chúng đại diện cho điều gì?

N: Ô, chúng rất đẹp. Chúng là con người, là cuộc sống của họ, là linh hồn của họ. Chúng đại diện cho mọi thứ mà chúng ta là.

D: Vậy đó là một ví dụ về việc mọi thứ đan xen như thế nào?

N: Ô, vâng. Nó rất, rất là phức tạp. Nhiều hơn những gì chúng ta từng tưởng tượng. Với mọi cuộc sống, mọi sự tồn tại, mọi suy nghĩ, mọi hành động, mọi thứ mà chúng ta là, sẽ là, đã từng là, được thể hiện trong từng sợi chỉ. Và tất cả chúng ta cũng đều là những sợi chỉ.

D: Nó chỉ đại diện cho cuộc sống hiện tại, hay sợi chỉ là lịch sử của linh hồn?

N: Vâng, và tương lai và...chà, linh hồn. Là nó đó.

D: Nhưng nếu nó đã được đan xe, có nghĩa là mọi thứ đã được sắp đặt.

N: Ô, không. Một số phần của sợi chỉ đã được thiết lập, tùy vào hành trình trước của linh hồn vào thời điểm đó, vì một số cuộc sống mà nó chọn dẫn dắt không có ý chí tự do.

D: Họ không có? Hay họ không biết là họ có?

N: Họ không có ý chí tự do.

D: Vậy không phải mọi thực thể đều có ý chí tự do?

N: Chính xác. Tùy vào cuộc đời mà nó chọn lựa. Nếu nó chọn một cuộc đời con người, nó có ý chí tự do. Nhưng nếu nó chọn một sự tồn tại khác, ở một số trường hợp nó không có ý chí tự do. Nên vì vậy sợi chỉ thay đổi kết cấu và độ chiếu sáng, màu sắc và độ dày của nó, và sự kết nối của nó với những sợi khác. Rất phức tạp.

D: Vậy mọi thứ phụ thuộc vào bài học mà linh hồn học được vào thời điểm đó.

N: Chúng tôi sẽ không gọi đó là một “bài học” kiểu như vậy. Chúng tôi sẽ gọi nó là ...sự hồi tưởng. Vì linh hồn biết tất cả. Nó biết tất cả. Nó biết mọi thứ về những gì nó cần biết. Chỉ là nó không muốn lúc nào cũng phải nhớ. Và tùy vào cuộc đời mà nó chọn để sống, thỉnh thoảng nó nhớ, thỉnh thoảng nó không nhớ.

D: Nếu đó là một cuộc đời của một con người, sẽ rất khó để chúng ta nhớ hết tất cả mọi thứ.

N: Đó là một cuộc đời mà linh hồn lựa chọn khi nó muốn nhiều nhất. Nếu không nó sẽ không chọn một cuộc đời con người, vì đó là một sự tồn tại khó lựa chọn, ở nhiều cấp độ. Đó cũng là

một cuộc sống rất kích thích để lựa chọn. Rất đầy đủ. Đầy các cảm xúc và cảm giác và các kết cấu và các rung động. Trong nhiều cuộc đời khác mà các linh hồn lựa chọn thường không có nhiều biến động. Không có nhiều kết cấu. Đôi khi không có chiều không gian thứ ba để liên quan. Họ không biết về chiều không gian thứ ba.

D: Họ có phải trải qua hết những cuộc đời đó trước khi đến với cuộc sống trên Trái Đất không?

N: Không hẳn. Tùy vào sự lựa chọn của linh hồn. Sau đó, tất nhiên, nhiều linh hồn đã chọn nhiều cuộc sống trên Trái Đất, và bị mắc kẹt trên bánh xe của chiều không gian thứ ba. Và họ thậm chí không biết về những tồn tại khác, do đó họ tạo ra nhiều nghiệp hơn, và do đó lại phải quay trở lại Trái Đất. Đối với linh hồn, đó có thể là một điều khó chịu, vì họ hiểu rằng có những cuộc đời khác có thể chọn lựa. Nhưng khi họ bị khóa chặt với mặt phẳng Trái Đất, họ không thể rời đi.

D: Họ phải hoàn thành những thứ đó trước.

N: Không phải lúc nào tất cả nghiệp đều do lực nghiệp tạo ra. Nhưng phần lớn thời gian, có quá nhiều việc phải làm, nếu không có một cuộc sống khác để sống trên Trái Đất, họ sẽ mất cơ hội có được một cơ thể để quay trở lại. Và họ sẽ bỏ lỡ những kết nối mà họ đã tạo ra. Họ có thể bỏ lỡ cơ hội giao ước với linh hồn tiếp theo mà họ phải kết nối. Họ có xu hướng ở trong những vòng tròn kết nối tương tự. Và những người như Norma, biết rằng họ không cần phải ở đây thường xuyên, thường có xu hướng di chuyển trong những vòng tròn của những linh hồn giống nhau, và hành trình cũng đi ra từ đó.

D: Nhưng nếu họ đánh mất cơ hội kết nối, họ sẽ mất rất nhiều thời gian trước khi có cơ hội trở lại. Và nghiệp chương đó cuối cùng sẽ phải được hoàn trả và giải tỏa. Ý cô là vậy đúng không?

N: Vâng. Norma rất ý thức về việc này. Những người bị mắc kẹt trong chiều không gian thứ ba không thực sự nhận thức được. Họ biết đâu đó trong kiến thức của họ, đặc biệt giữa các cuộc sống, rằng có những cuộc sống khác mà họ có thể dẫn dắt. Nhưng họ biết rằng họ phải ở lại chiều không gian Trái Đất để hoàn thành các món nợ nghiệp. Nếu không họ sẽ bỏ lỡ cơ hội và phải ở trong hình dạng linh hồn một thời gian dài. Họ có thể đi đến sống ở các hành tinh khác, cuộc sống ở chiều không gian khác. Nhưng họ biết rằng điều đó cũng sẽ giới hạn họ vì họ sẽ không kết nối được với những cuộc sống trên Trái Đất mà họ phải hoàn thành.

D: Nhưng ở những kiếp sống khác, nơi họ thậm chí không biết về chiều không gian thứ ba, họ có tạo nghiệp không?

N: Ô, có! (Nhấn mạnh) Ô, có! Đó là một phần trong hành trình tạo nghiệp của linh hồn.

D: Và giải quyết nó.

N: Đó là để nâng cao độ rung của linh hồn đó, để mang chúng về với Thần lực.

D: Nhưng trong những kiếp khác họ không tạo nghiệp dữ dội như chúng ta làm khi ở trong cơ thể con người sao?

N: Có thể dữ dội. Và đôi khi họ có thể bị mắc kẹt ở một cuộc sống ngoài hành tinh.

D: Với cùng nguyên nhân? (Ồ, vâng!) Nhưng theo những gì tôi biết, trong một số cuộc sống của người ngoài hành tinh, họ có thể sống bao lâu tùy thích. (Vâng) Vậy họ có nhiều thời gian để giải quyết mọi việc.

N: Chúng tôi nói về các dạng sống thấp hơn ngoài hành tinh.

D: Cô có thể nói cho tôi về điều đó?

N: Có một số người giống như những đàn kiến, theo một nghĩa nào đó. Họ không nhất thiết phải có cơ thể. Họ là năng lượng, nhưng có một tâm trí, có thể nói như vậy.

D: Giống như một nhóm?

N: Vâng. Và họ di chuyển có thể giống như một đàn chim. Và có thể di chuyển như kiến. Họ kết nối với nhau như một đàn. Họ di chuyển cùng nhau, nhưng là các thực thể đơn lẻ. Và họ không có nghiệp lực phức tạp như hình dáng con người. Nó giống như một nhóm nghiệp hơn, nơi họ đồng ý làm một số việc cùng nhau như một nhóm. Vì vậy, nếu không hoàn thành, nó không được tích hợp và giải thoát.

D: Có những người ở dạng sinh vật ngoài hành tinh thấp?

N: Họ có thể là người làm việc cho những dạng sống cao hơn. Nhưng trớ trêu là linh hồn của các dạng sống cao hơn đôi khi có thể chọn để trở thành người làm. Có thể nói là di chuyển từ các cấp độ khác nhau. Sẽ là nguy hiểm khi nói rằng một linh hồn di chuyển lên cấp độ khác. Không phải vấn đề là từ một dạng sống cao hơn lên một dạng sống cao hơn nữa. Không phải như vậy.

D: Chúng tôi có xu hướng nghĩ như vậy.

N: Không, nó nhảy và xoắn. Vì đủ loại lý do mà một linh hồn sẽ chọn một hành trình. Đôi khi chỉ để cho vui, để trải nghiệm.

D: Để quay lại và trải nghiệm điều gì đó khác ở thời điểm đó.

N: Vâng, thêm vào tầm thâm cuộc đời. Thêm vào sự phức tạp của tâm hồn.

D: Sự đa dạng.

N: Vâng, thêm vào. Cho đi. Lắp đầy. Làm cho linh hồn hoàn thiện hơn. Đó là mảnh ghép khác của câu đố.

D: Điều đó có ý nghĩa với tôi. -Norma đang tự hỏi liệu cô ấy có một mối liên hệ với thiên hà hay không.

N: Ô, có! Cô ấy nhận thức được các dạng sống thiên hà mà cô ấy đã từng có, nhưng cô ấy không nhận thức được các chi tiết ở mức độ có ý thức. Cô ấy biết nhiều về bản thân. Và cô ấy đang học được nhiều điều trong cuộc sống này. Trừ khi cô ấy thực sự muốn quay trở lại chiều không gian thứ ba, cô ấy sẽ không cần phải đến đây lần nữa.

D: Vậy cô ấy ít nhiều đã hoàn thành công việc của cô ấy ở đây?

N: Không bao giờ có bất kỳ một sự hoàn thành nào, vì ta có thể đến và đi tùy ý. Nhưng cô ấy thích được tự do ý chí trong hành trình này.

D: Vậy bất cứ lúc nào, một linh hồn có thể quyết định rằng nó không muốn có thêm sự sống trên Trái Đất nữa, và đi tiếp, và thử thứ khác.

N: Chỉ khi nó được giải trừ các nghiệp chướng. Vì, như ta đã nói, nó có thể bị mắc kẹt ở mặt phẳng Trái Đất trong nhiều kiếp. Vì, tất nhiên, càng sống nhiều kiếp, ta lại càng bị mắc kẹt ở đây, vì ta tạo thêm nghiệp.

D: Vậy tốt hơn là ta nên giải quyết tất cả nếu muốn tiếp tục ở một nơi khác.

N: Và nhiều linh hồn nhận thức được điều này. Tất nhiên, không phải ở mức độ có ý thức; đó là lý do tại sao họ nhồi nhét quá nhiều vào một cuộc đời. Nhiều linh hồn ở đây vào thời điểm tiền hóa của Trái Đất, đã có những cuộc đời bên ngoài Trái Đất. Và nhiều người không hoàn toàn nhận thức một cách tinh tế. Mọi người hiện đang ở trên Trái Đất nhiều hơn bao giờ hết, vì họ ở đây cho một lý do: giúp nâng độ rung động của Mẹ Trái Đất.

Trong *Keepers of the Garden* (Những người giữ vườn) Phil đã nói rằng có nhiều linh hồn chưa từng biết đến sự sống trên Trái Đất đã tình nguyện đến để giúp Trái Đất vào thời điểm này trong lịch sử của nó. Họ là những người thay thế hoặc truyền máu mới, những người chưa từng biết đến bạo lực. Bởi vì họ không có yếu tố đó trong lịch sử linh hồn của họ, họ có thể giúp thay đổi độ rung của Trái Đất và nâng nó lên một chiều không gian cao hơn, nơi không có những điều như là bạo lực.

D: Đây là những gì tôi đã được kể. Rằng chúng ta đang rời xa sự bạo lực và hướng đến một thời kỳ tiền hóa khác của Trái Đất?

N: Ô, vâng, và Mẹ Trái Đất đã tạo ra điều này.

D: Vì cô ấy cũng là một thực thể sống?

N: Tất nhiên.

D: Nhiều người không thực sự nhận ra.

N: Không, và cô ấy phải tương tác với các hành tinh khác của thiên hà này. Và tất nhiên, vượt ra khỏi nó. Nó lớn hơn những gì bà nghĩ.

D: Vâng, tôi đã nghe nói rằng căn phòng trải thảm không chỉ tượng trưng cho linh hồn, mà còn phức tạp hơn thế.

N: Ô, vâng. Căn phòng trải thảm chỉ đại diện cho những linh hồn đang làm việc trong vũ trụ này và nhiều vũ trụ khác. Nhưng còn nhiều hơn thế.

D: Có những căn phòng trải thảm khác không, ví dụ như, một cái tương tự?

N: Nó giống như vậy, nhưng nói vậy là một cách giải thích đơn giản. Từ ngữ không thể diễn tả được. Hình dung, tưởng tượng, vũ trụ, và gửi điều đó vào vô cực. Và bà sẽ có một ý tưởng rằng mỗi ngôi sao đại diện cho một cuộc đời, một linh hồn. Và bà sẽ chỉ chạm vào bề mặt của những điều đó.

D: Nhưng các ngôi sao là các bản thể vật chất đúng chứ?

N: Vâng, nhưng chúng ta đang sử dụng vũ trụ là ví dụ về số lượng và độ phức tạp của một hành trình của linh hồn. Nếu bà hình dung hoặc tưởng tượng rằng mỗi ngôi sao đại diện cho một linh hồn và hành trình của nó đi đến vô hạn, bà sẽ hiểu chúng ta thực sự rộng lớn thế nào.

D: Không thực sự có giới hạn, trừ khi chúng ta tự đặt giới hạn cho mình. Đúng chứ?

N: Mỗi cuộc đời được lựa chọn bởi linh hồn đều có giới hạn cho một lý do, một bài học, để giải tỏa hoặc mang gần hơn đến với nguồn, vì đó là mục đích của linh hồn chúng ta.

D: Để quay trở về nguồn? (Vâng) Nhưng chúng ta có nhiều việc phải làm trước khi quay trở về đó đúng không?

N: Và đó chẳng phải là phiêu lưu sao?

D: Vâng. Tất cả những trở ngại trên cuộc hành trình.

N: Norma có nhiều dạng sống như những mô tả đó. Và cô ấy nhận thức được điều này. Cô ấy đã kết nối với những người đó. Điều cô ấy không hiểu là sự vĩ đại của cô ấy. Cô ấy tin rằng chọn hình dạng con người này là tầm thường theo một số cách hiểu. Cô ấy không thực sự tin rằng cô ấy có thể vĩ đại đến thế, biết rằng ở trong hình dạng con người, với những thân phận và những bế tắc của kiếp người mà cô ấy đang sống.

D: Chẳng phải điều đó đúng với tất cả chúng ta sao?

N: Ô, vâng. Nhưng nhiều linh hồn thậm chí còn không nhận ra sự vĩ đại của họ, và thậm chí không chạm vào sự thật rằng họ vĩ đại. Tất nhiên, tất cả chúng ta đều như vậy.

D: Nhưng về khía cạnh đó, tất cả chúng ta đều quan tâm đến các mặt phẳng khác, các chiều không gian khác. Khi cô nói “sự vĩ đại”, cô định nghĩa nó là gì?

N: Tất nhiên, tất cả các linh hồn đều vĩ đại, vì chúng là một phần của nguồn. Nhiều linh hồn không hiểu hoặc biết về sự vĩ đại của chúng, và vì vậy không thể cảm nhận được sự hỗn loạn mà Norma đang cảm thấy. Vì trong ý thức của chúng không có. Sự hỗn loạn mà cô ấy đang cảm nhận là cô ấy nhận thức một cách có ý thức về sự vĩ đại mà cô ấy đang có. Cô ấy không thể giải quyết được một vấn đề là cô ấy đang ở trong cơ thể con người, và phần đó của hành trình là để cô ấy hòa nhập với sự vĩ đại. Sự vĩ đại mà chúng ta đang nói đến là vị trí của cô ấy trong kế hoạch này. Cô ấy là một phần của bức tranh lớn hơn, linh hồn của Norma.

Điều này nghe có vẻ quen thuộc. Tiềm thức hoặc nhận thức cao hơn đã nói điều tương tự về nhiều đối tượng khác của tôi. Rõ ràng tất cả chúng ta đều vĩ đại hơn nhiều so với những gì chúng ta nhận định về mình. Nếu chúng ta chỉ có thể nhận ra Đức Chúa Trời trong người khác, thì sẽ không có phán xét, không có thành kiến. Chúng ta sẽ thấy rằng tất cả chúng ta đều là những linh hồn đang trên hành trình tìm ra các giai đoạn nghiệp khác nhau. Tất cả đều đang cố gắng trở về nhà với Thần Nguồn.

N: Cô ấy đã có nhiều quyết định quan trọng ảnh hưởng đến nhiều linh hồn.

D: Ở những kiếp sống khác.

N: Trên cả những kiếp sống khi cô ấy là “Chúng ta là ai”. Cô ấy hiểu rằng cô ấy không cần phải ở dạng sống để đưa ra quyết định. Cô ấy đã có những quyết định khi ở dạng linh hồn cho nhiều linh hồn.

Rõ ràng khi chúng ta bước vào sự tồn tại trên Trái Đất, thực tại ở chiều không gian thứ ba, chúng ta tồn tại với bề ngoài như những diễn viên đang đóng nhiều vai khác nhau. Đối với một số người, đó là cuộc phiêu lưu, là trải nghiệm. Với những người khác, đó là sự mắc kẹt trong một ảo tưởng với tất cả các phẩm chất của thực tế. Bất kể chúng ta nhận thức nó như thế nào, thì chúng ta tự động tạo nghiệp chỉ bằng việc sống trong không gian này, và bị mắc kẹt trong thực tại này cho đến khi trả được nợ. Còn rất nhiều điều khác đang diễn ra ở hậu trường mà chúng ta có thể nhận ra được. Nhưng người ta đã nói rằng, “Nếu chúng ta biết câu trả lời, đó không còn là phép thử.” Và vì vậy chúng ta khao khát được quay trở lại nơi mơ hồ mà chúng ta gọi là “nhà”, một cách không ý thức rằng điều này không thể xảy ra cho đến khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ của mình ở đây.

PHẦN 5: SIÊU HÌNH HỌC HAY VẬT LÝ LƯỢNG TỬ

Chương 11 Vũ trụ song song

Tôi đã được dẫn dắt vào cuộc thảo luận lạ lùng và sâu sắc này vào những năm 1980 khi khám phá cuộc đời của Tuin, một thợ săn, vốn là nền tảng cho cuốn sách The Legend of Star crash (Huyền thoại về tai nạn của các vì sao) của tôi. Trong kiếp đó, anh đã săn được và mang về làng một con vật rất dị thường. Một thứ mà người ta chưa từng thấy hoặc chưa từng được nghe kể về nó. Thầy cúng trong làng nói rằng đây là một sự kiện rất kỳ lạ và ông muốn nghe tường tận về các chi tiết của cuộc đi săn. Ông đã rất ấn tượng nên đã yêu cầu những người bán thịt và lột da phải chăm sóc đặc biệt khi mổ thịt con vật. Ông ta muốn có cái đầu của con vật, bảo quản và sử

dụng nó cho các buổi tế lễ vào ngày đông chí. Các chi tiết mà Tuin kể ra cho thấy một trải nghiệm của câu chuyện huyền bí ở mức độ cao nhất. Một điều mà anh chưa từng trải qua trước đây, nhưng anh đã sẵn sàng để chấp nhận nó. Người ta không thể phủ nhận khi chứng kiến các bằng chứng từ hộp sọ và bộ da được bảo quản của con vật. Những mô tả kỳ lạ đến nỗi tôi cũng nhận ra đó không phải là một động vật đã từng sống trên hành tinh Trái Đất, ít nhất là trong lịch sử ghi chép lại. Một nhà động vật học cũng xác nhận những nghi ngờ này của tôi. Vậy nếu con vật không đến từ Trái Đất, thì nó đến từ đâu?

Sau khi Tuin chết và đầu thai, tôi đã có thể hỏi anh ấy nhiều sự kiện đáng tò mò liên quan đến ngôi làng của anh ấy. Trong trạng thái này, anh ấy đã có thể truy cập vào các kiến thức không được người bình thường chấp nhận. Tôi hỏi anh về việc tìm thấy con vật lạ kỳ đó. Câu trả lời anh ta đưa ra phức tạp đến mức tôi biết thông tin này không thể đưa vào cuốn sách đó. Tôi chỉ tóm tắt những chi tiết đơn giản nhất, bởi vì tôi nghĩ rằng câu chuyện phức tạp này có thể làm sai lệch mục đích của cuốn sách đó. Trong cuốn này tôi sẽ mô tả đầy đủ hơn. Tôi không thể giải thích gì thêm. Chỉ việc nghe về nó đã khiến tôi bối rối và choáng váng. Tôi đã cảm thấy rất bối rối suốt một thời gian. Thông tin đó quá lạ lùng với tôi đến nỗi nó làm tôi băn khoăn và tâm trí tôi hoàn toàn rối bời. Mặc dù khái niệm này có vẻ là một cuộc cách mạng, nhưng với một số người khác có lẽ nó khá đơn giản, với một người không gặp khó khăn khi nắm bắt các lý thuyết phức tạp. Nhiều người có lẽ sẽ nói rằng chuyện này không phải là một lý thuyết mới chút nào, nhưng với tôi nó mới và khiến tôi phải giật mình. Là như vậy. Tôi đã hỏi linh hồn của Tuin đã khuất xem liệu anh có thể giải thích được bí ẩn về con vật là lùn này hay không.

Beth: Đó là một điều hiếm khi xảy ra. Bà phải hiểu rằng vũ trụ của chúng ta không phải là duy nhất. Nhiều vũ trụ song song tồn tại dọc theo bên cạnh chúng ta, nhưng vì chúng dao động với tốc độ khác nhau nên mắt người thường không thể thấy được. Các vũ trụ giao nhau, nhưng thông thường các điểm giao nhau thường không tương thích. Vì vậy, cư dân của hai vũ trụ khác nhau không nhận thức được giao điểm. Có thể có một số thay đổi nhỏ mà một hoặc hai người có thể nhận thất, nhưng không phải thay đổi lớn. Tại thời điểm cụ thể này, hiếm khi xảy ra một giao điểm tương thích. Và khi Tuin đi săn, anh ấy đã ở trong điểm tương thích ở hai vũ trụ đồng thời mà không hề hay biết. Con vật mà anh ấy săn được là cư dân của một vũ trụ khác. Nhưng vì nó là một giao điểm tương thích nên anh ấy đã có thể vận chuyển con vật này về mà không phá hủy ma trận cơ bản của nó.

D: Ý anh là vũ trụ kia cũng là một vũ trụ vật chất?

Một chủ đề khác đã từng mô tả các vũ trụ năng lượng.

B: Vâng. Đó là một vũ trụ vật chất được xây dựng theo một ma trận cơ bản khác. Nhưng vì giao điểm này tương thích, mà ma trận của con vật không bị phá hủy khi nó được đưa đến vũ trụ này. Điều này rất hiếm khi xảy ra là vì vậy. Nếu giao điểm không tương thích, ma trận cơ bản của bất cứ thứ gì từ vũ trụ khác sẽ bị phá hủy và không tồn tại trong vũ trụ này.

D: Ý anh là gì? Nó chỉ biến mất hay sao?

B: Vâng. Nó sẽ tan vào hư không và giải phóng năng lượng vào thỉnh không.

D: Ai đó sẽ thấy nó như là một ảo ảnh hay một thứ gì đó tương tự?

B: Có thể lắm. Trong một số trường hợp nhất định, họ sẽ nhìn thấy nó, rồi nó dường như lung linh và biến mất vào hư vô.

D: (Tôi đang cố gắng để hiểu) Anh nói rằng vũ trụ khác đang tồn tại song song với vũ trụ này?

B: Đúng vậy, có vô số vũ trụ tồn tại song song với vũ trụ này. Và chúng đan xen như một tấm vải. (Thở dài) Từ ngữ này không đủ để mô tả.

D: Tôi đã được nói điều này trước đây.

B: (Tìm kiếm từ ngữ). Tôi sẽ phải sử dụng một số thuật ngữ không chính xác để cố gắng giải thích vấn đề này. Những vũ trụ khác nhau này - vũ trụ? vũ trụ, tùy theo vũ trụ nào - được đan xen như một tấm vải thành một vũ trụ khổng lồ, chứa đựng toàn bộ các sự tồn tại. Nhưng những vũ trụ này đang sống và vì vậy chúng luôn chuyển động và dịch chuyển, nên nó giống như một tấm vải sống động. Và khi chúng chuyển động và dịch chuyển, các mối quan hệ của chúng với các vũ trụ khác cũng luôn thay đổi. Và vì có vô số các vũ trụ, không bao giờ có một mối quan hệ giống nhau đến hai lần. Và để có một giao điểm tương thích, như ở lần xảy ra sự cố với Tuin, phải có một tập hợp tác biến cố rất bất thường xảy ra đồng thời. Vì nó rất hiếm khi xảy ra, không thể được biểu thị xác suất bằng phần trăm hay phần ngàn vì con số đó quá nhỏ. Và vì vậy vũ trụ này vẫn song hành với vũ trụ kia trong mối quan hệ với nó, nhưng bây giờ là một mối quan hệ khác khi đã dịch chuyển cùng với tất cả các vũ trụ khác qua hàng thiên niên kỷ, trong mối quan hệ khổng lồ của vũ trụ. Bà hiểu không?

Tôi làm bầm rằng tôi đã hiểu nhưng thực sự tôi không hiểu. Khái niệm bất ngờ này rất phức tạp và tôi phải đau đầu mới có thể theo kịp nó được.

D: Nhưng anh nói điều này đôi khi xảy ra mà mọi người không nhận ra?

B: Vâng. Vũ trụ này đang luôn luôn giao với các vũ trụ khác. Vấn đề là khi nào và ở đâu. Khi nào: mọi khoảnh khắc. Vũ trụ này, tại một số thời điểm, luôn luôn giao nhau với ít nhất một vũ trụ khác, nếu không muốn nói là nhiều hơn. Và vì có vô số vũ trụ mà chúng luôn giao nhau, nên nếu một số giao điểm diễn ra trên hoặc ở gần hành tinh này thì cũng dễ hiểu, và con người có thể quan sát được. Tuy nhiên, giao điểm có đủ độ tương thích để có thể quan sát trực tiếp hay bất cứ thứ gì hay không thì không phải là chuyện thường xảy ra. Thông thường đó là một thay đổi rất nhỏ mà những người có nhận thức bình thường sẽ không nhận thấy. Chỉ ai đặc biệt tinh ý mới nhận thấy sự khác biệt rất nhỏ này. Và nó dường như không có gì rung chuyển hoặc dấu hiệu gì quan trọng. Đó chỉ là một điều rất nhỏ mà có thể một hoặc hai người sẽ để ý, nhưng họ sẽ không nói về nó vì nó vốn chỉ là một việc nhỏ, và họ nghĩ rằng người khác sẽ phản bác rằng họ đã nhìn lầm rồi.

D: Anh có thể nói rõ hơn về những gì mà họ có thể trải nghiệm không?

B: Vâng. Ví dụ, một người đang đi dạo một ngày nào đó và họ nhận thấy có một cái cây này. Cái cây có một hình dạng đặc biệt và rất đẹp. Chỗ này là chỗ mà họ hay đi dạo hàng tuần hoặc

lâu hơn, và họ phát hiện ra rằng cái cây không còn ở đó nữa. Hoặc có lẽ hình dạng hoàn toàn khác, nhưng không có gì thực sự có thể chứng minh theo cách này hay cách khác. Chỉ là chuyện nhỏ như vậy thôi nhưng đã khác trước rất nhiều. Điều đã xảy ra là, tại thời điểm mà cái cây ở đó, nó đã giao cắt với một vũ trụ khác và hiệu ứng này làm thay đổi cái cây hoặc phá hủy ma trận của nó dẫn đến nó không còn tồn tại. Hoặc có lẽ nó đang tồn tại ở dạng đã biến đổi trong vũ trụ khác.

D: Tuin nói rằng bất cứ khi nào anh ấy gặp con vật này, anh ấy đều có một cảm giác kỳ lạ. Anh ấy biết một điều gì đó bất thường đang xảy ra.

B: Đúng vậy, anh ấy rất tiến bộ về mặt tâm linh, và vì vậy anh ấy nhận thức được sự thật rằng anh ấy đang ở trong hai vũ trụ đồng thời, nhưng anh ấy không biết làm thế nào để diễn tả nó thành lời. Anh ấy không chắc về những gì anh ấy thấy. Anh biết những gì anh biết mà không thực sự biết những gì anh biết.

D: Vâng, anh ấy không biết chính xác nó là gì. Nhưng ý anh là điều này rất bất thường khi anh ấy có thể mang con vật về làng?

B: Vâng. Anh ấy có thể đưa được con vật hoàn toàn vào vũ trụ của mình mà con vật không bị tan biến thành hư không là điều vô cùng bất thường. Nó hiếm khi xảy ra. Nó có xảy ra nhưng không thường xuyên.

D: Tất nhiên, mọi người thời điểm đó rất là đói. Có thể đó là một phần câu chuyện.

B: Vâng. Năng lực tâm linh của họ chắc chắn đã giúp biến đổi con vật.

D: Vậy nhiều năm sau đó, đầu và da của con vật đã được nhà thông thái sử dụng, vậy nó chắc chắn là một thứ vật chất. Vậy khi chuyện như thế này xảy ra, nó rất hiếm khi xảy ra gần những người sẽ nhận thấy nó?

B: Chà, nó xảy ra gần mọi người, nhưng thường thì những thay đổi rất nhỏ hoặc không đáng kể nên đa số mọi người không nhận ra. Mọi người có xu hướng chỉ thấy điều họ muốn thấy. Và nếu có chuyện gì khác xảy ra, họ không muốn thấy thì họ sẽ không thấy. Hoặc họ quá bận rộn nên không thấy.

D: Hoặc họ nghĩ đó là do họ tưởng tượng ra. Có bao giờ một con người có cơ hội bước qua một vũ trụ khác không?

B: Chuyện này lúc nào chẳng xảy ra. Nhiều khi một người đi bộ xuống đường sẽ đi xuyên qua một vũ trụ khác. Một số vũ trụ, đặc biệt là những vũ trụ nằm gần nhất với vũ trụ này, giống nhau đến mức thực tế giống hệt nhau. Vì vậy, đôi khi, bất cứ khi nào chúng chổng chéo lên nhau, con người có thể tạm thời bước qua vũ trụ khác rồi quay trở lại mà không phá hủy ma trận của chúng. Sự chuyển đổi vĩnh viễn như với động vật là rất hiếm. Và nhiều lần họ sẽ nghĩ khi ở trong một vũ trụ khác, “Chà, tôi chắc chắn điều này và điều tương tự đã từng xảy ra.” và ai đó nói, “Chà, không, điều đó chưa bao giờ xảy ra. Bà chỉ đang bịa ra thôi.” Và sau đó vài ngày, họ lại đề cập đến vấn đề này và một người khác nói, “Vâng, bà đã nói đúng, có chuyện đó

đã xảy ra”. Chà, trong khoảng thời gian những ngày mà mọi người đều nói rằng điều đó đã không xảy ra, thì họ đang ở trong một vũ trụ khác nơi điều đó đã không xảy ra.

D: Điều này sẽ gây nhầm lẫn cho con người.

B: Vâng. Nó sẽ khiến họ nghĩ rằng họ đang tưởng tượng ra mọi chuyện. Và họ sẽ sớm gạt bỏ nó ra khỏi tâm trí và quên đi, để họ không nhận thức một cách có ý thức là họ đã ở trong một vũ trụ khác.

D: Nhưng có vẻ như các vũ trụ giống hệt nhau nếu có cùng một người ở cả hai phía.

B: Thường là có, và thường sẽ chỉ có một vài điều là hơi khác một chút.

D: Vậy điều này có nghĩa là tất cả chúng ta đều có một đối tác, hay nhiều hơn một đối tác, giống mình?

B: Vâng. Trong phần lớn các vũ trụ, chúng ta có một đối tác giống hệt nhau mà những trải nghiệm cơ bản sẽ rất giống nhau. Trong một số vũ trụ, chúng ta sẽ không có đối tác, nhưng hiếm khi chúng ta chạm trán với vũ trụ này. Khi chạm trán, chúng tôi đã có một trải nghiệm rất sốc. Khi ta gặp ai đó mà ta biết là ta biết, và ta biết ai biết ta. Và ta chào họ và họ nhìn chằm chằm vào ta như muốn nói. “Bà là ai? Tôi không biết bà. Tôi chưa gặp bà trước đây.”

D: Điều đó sẽ rất khó hiểu. Nhưng nó có thể xảy ra khi ta vượt qua rồi quay lại.

B: Vâng. Thông thường thì sự giao nhau chỉ diễn ra trong một khoảng thời gian rất ngắn, có thể là vài giờ hoặc lâu nhất là vài ngày. Nhưng đó thường chỉ là một lần vượt qua tạm thời. Và nói chung những người vượt qua điểm giao nhau vẫn tiếp tục cuộc sống của họ, những hoạt động bình thường của họ. Họ không thực sự biết khi nào họ đã vượt qua và khi nào trở lại. Khoảnh khắc giao nhau rất mơ hồ. Nhưng một số người có thể nhớ đã có điều gì đó kỳ lạ xảy ra khi họ ở đó.

D: Họ chỉ nhận ra một chút lạ lùng hay sao?

B: Đôi khi họ thậm chí còn không nhận ra điều đó. Đôi khi họ chỉ nhận ra một chút gì đó, ví dụ, một số tòa nhà cụ thể tồn tại trong vũ trụ của họ. Và họ để ý rằng một ngày họ đi qua và không còn tòa nhà nào và chưa bao giờ có ở đó cả. Một vài ngày sau, họ lại thấy tòa nhà ở đó một lần nữa. Và đó là khi họ biết họ đang tạm thời ở một vũ trụ khác, nơi chưa từng có một tòa nhà nào được xây dựng tại vị trí đã có trong vũ trụ của họ.

D: Nói cách khác, các vũ trụ không hoàn toàn giống nhau.

B: Đúng rồi. Chúng không bao giờ hoàn toàn giống nhau. Luôn có ít nhất một điều khác biệt. Và một điều khác biệt là đủ để tạo ra một vũ trụ khác. Đôi khi nó có thể nhỏ như một hạt cát được định vị khác nhau trên một bãi biển đã đủ để nó là một vũ trụ khác. Và điều khiến nó trở nên phức tạp hơn nữa là luôn có những vũ trụ mới được tạo ra. Với mỗi hành động được thực hiện, có nhiều hơn một kết quả có thể xảy ra. Trong vũ trụ của bà, một kết quả được nhận ra,

nhưng tất cả năng lượng của các kết quả khác phải đi đến đâu đó. Và như vậy những kết quả khác nhau này không được nhận ra trong vũ trụ của bà, khiến một vũ trụ khác ra đời với thực tế giống như vũ trụ của bà, nhưng kết quả cụ thể thì khác. Và từ đó vũ trụ tiếp tục phát triển theo hướng riêng của nó.

D: Ý anh là một người có thể khiến điều này xảy ra? Hoặ phải nhiều người?

B: Không, chỉ một người. Bất cứ điều gì. Lúc nào chả vậy. Vũ trụ khổng lồ đang liên tục phát triển. Và nó phức tạp vô cùng, đến mức mà người ta không thể nắm bắt được nó. Ví dụ, trong vũ trụ này, mũi của bà bắt đầu ngứa. Bây giờ bà có thể làm một vài động tác. Bà có thể dụi mũi hoặc gãi, hoặc cơ thể của bà quyết định hắt hơi. Tất cả ba điều đó sẽ xảy ra trong vũ trụ này. Giả sử bà quyết định hắt hơi, và bà hắt hơi. Tuy nhiên, năng lượng của hai kết quả có thể khác phải đi đến đâu đó. Và do đó, vào thời điểm đó, hai vũ trụ khác ra đời, trong đó có một vũ trụ, bà chà mũi, và trong một vũ trụ kia, bà gãi mũi. Và đó là điểm khác biệt duy nhất ở thời điểm này giữa hai vũ trụ đó và vũ trụ này. Và sau đó chúng tiếp tục phát triển. Và chúng sẽ hơi khác một chút nhưng vẫn rất giống với cái này.

D: Nghe có vẻ như nó sẽ rất phức tạp.

B: Đúng vậy.

D: Tôi luôn tin rằng chúng ta đến ngã ba đường nhiều lần trong đời. Rằng chúng ta quyết định làm một việc nhưng chúng ta có thể có một số quyết định khác đưa chúng ta đến một con đường khác. Điều này có nghĩa là quyết định kia cũng trở thành hiện thực.

B: Vâng, các quyết định khác cũng xảy ra, nhưng không ở trong vũ trụ của bà. Như bà nói, bà đi đến một ngã ba đường, và bà có một quyết định quan trọng. Và bà có thể làm bất kỳ một trong số những quyết định đó. Tùy vào việc bà làm, nó rất có thể quyết định cho hướng đi của phần đời còn lại của bà. Bà đưa ra quyết định để đi theo một con đường nào đó. Ngay sau khi bà đưa ra quyết định làm một việc cụ thể, năng lượng tiềm năng tích trữ đằng sau việc này sẽ khiến các vũ trụ khác ra đời, nơi mà tất cả các quyết định khác cũng sẽ xảy ra. Đến nơi mà bây giờ có những bản thể của bà khác nhau đang đi những con đường khác nhau, và cuộc sống của họ khác với bà bởi vì họ đã có một quyết định khác và họ đã đi sang một hướng khác. Và điều đó làm cho vũ trụ đó trở nên khác biệt, và đôi khi có những tác động có thể rất sâu rộng. Đến nơi mà trong một khoảng thời gian ngắn, đủ để ngạc nhiên, rằng vũ trụ đó rất khác với vũ trụ của bà.

D: Vâng, bởi vì cuộc sống của ta có thể đi theo một hướng hoàn toàn khác.

B: Và có ảnh hưởng hoàn toàn khác đến những người xung quanh bà. Đó là hiệu ứng quả cầu tuyết có tác động khác đến những người xung quanh họ, vân vân và vân vân.

D: Nhưng ta không thực sự phải chịu trách nhiệm cho các quyết định của mình.

B: Không, không. Bà đưa ra quyết định mà bà cảm thấy là tốt nhất cho mình. Trong hoàn cảnh của bà, nó có thể đưa ra được. Và những hoàn cảnh khác sẽ xảy ra khi các bên khác đưa ra

quyết định tốt nhất cho những hoàn cảnh đó. Tuy nhiên, đôi khi bà đưa ra quyết định, và bà nhận ra rằng đã quyết định sai lầm, rằng bà đã không chọn được hoàn cảnh tốt nhất. Khi bà nhận ra điều này, điều gì đã xảy ra, là cái nhánh cụ thể này của cuộc đời bà tách ra khỏi vũ trụ khác, từ vũ trụ ban đầu. Và “bà” ban đầu đã quyết định đúng và thực hiện quyết định thay thế với năng lượng lưu trữ ở đó. Bà đã sống với nó và làm cuộc sống của bà xung quanh trở nên tốt nhất có thể.

D: Liệu có thể lấy lại được quyết định kia không? (Không) Không thể hợp nhất hai vũ trụ với nhau một lần nữa sao?

B: Không. Nhưng nó không có ý nghĩa như tính định mệnh như người ta vẫn thường nói. Bởi vì mặc dù bà đã quyết định sai thì bà vẫn có thể làm tốt nhất với quyết định đó. Bởi vì bà vẫn có những quyết định tiếp theo để tạo ra mọi khoảnh khắc trong cuộc đời, việc đưa ra những quyết định một cách khôn ngoan sẽ giúp cho cuộc đời bà đi đúng hướng mà bà mong muốn.

D: Vậy vẫn có thể xoay chuyển cuộc sống của ta đi theo hướng khác nếu ta muốn.

B: Vâng, bà sẽ ở trong một vũ trụ khác với vũ trụ thay thế mà bà đã đưa ra quyết định mà bà đã muốn thực hiện.

D: Chà, có vẻ như cơ thể vật lý của ta ở nhiều nơi vào nhiều thời điểm khác nhau. (Vâng) Nó có phải là một bản sao chính xác của cơ thể này không? Tôi đang cố gắng hiểu điều này với tư duy giới hạn của tôi.

Tôi bật cười một cách lo lắng. Điều này đang trở nên cực kỳ phức tạp và đáng lo ngại.

B: Ban đầu nó là một bản sao chính xác, nhưng sau một thời gian, các thay đổi khác nhau diễn ra. Ví dụ, trong một vũ trụ, bà có thể gặp một chấn thương mà bà không gặp phải trong vũ trụ này, điều này sẽ tạo ra sự khác biệt. Rất phức tạp. Điều khó nhất là cố gắng liên hệ bản thể của bà thay thế khác nhau trong các vũ trụ thay thế với con người thật của bà, linh hồn của bà. Đó là một điều khiến nghiệp chương rất phức tạp. Vì sức kéo của nghiệp, bà phải trải qua mọi thứ ít nhất một lần để làm tròn trải nghiệm của mình và rèn luyện bản thân cao nhất, chân thật nhất. Vâng, trong mỗi cuộc đời, bà đang trải qua hầu hết mọi thứ cùng một lúc. Nhưng bà vẫn phải trải nghiệm tất cả các điều khác nhau theo tỷ lệ thích hợp để đi đến điểm trở thành một con người toàn diện. Do đó bà phải quay lại nhiều lần trong nhiều kiếp. Và bà sẽ tồn tại trong một số vũ trụ. Nhưng đó là cách nó xảy ra. Ngôn ngữ của bà không đủ để diễn tả.

D: Nhưng nếu tất cả những người khác đang sống những cuộc đời riêng biệt, và họ đều là những phần của chúng ta, thì tại sao chúng ta lại không biết về họ? Tại sao chúng ta lại không thể giao tiếp và biết họ tồn tại?

B: Bởi vì nó quá khó và quá phức tạp đối với trí óc hạn chế của con người để có thể chấp nhận những sự thật này. Quá sức chịu đựng. Có rất nhiều, rất nhiều khái niệm nằm ngoài những gì bà chấp nhận là thật mà bà không được phép biết đến, bởi vì chúng sẽ làm cho tâm lý con người trở nên hoàn toàn quá tải. Chỉ cần bà tập trung vào cuộc sống hiện tại và hoàn cảnh đang sống

đã là quá đủ. Nhưng hãy lưu ý rằng, con người thật, linh hồn của bà, biết về mọi thứ liên quan đến các bản thể của bà đang làm và luôn dõi theo nó một cách hoàn hảo. Bà, với tư cách là một con người, không cần phải quá quan tâm đến sự phức tạp này.

Cảm ơn trời cho những phước lành nhỏ! Trong tất cả những thông tin phức tạp này, tôi đã được nhắc nhở về điều mà một đối tượng khác của tôi đã từng nói. Anh ấy nói rằng tôi sẽ không bao giờ nhận được câu trả lời cho tất cả các câu hỏi của mình, bởi vì một số kiến thức sẽ là chất độc hơn là thuốc chữa. Nó sẽ làm hại cho tôi hơn là khai sáng. Vì vậy tôi cho rằng con người sẽ không bao giờ có thể xử lý lượng thông tin đầy đủ từ tâm trí của Chúa.

D: Có vẻ khó hiểu khi nghĩ rằng một cái tôi khác của ta, một cái tôi vật chất, đang làm những điều mà ta không hề hay biết.

B: Đúng vậy. Bà có thể tự hỏi khi bà đi xuyên không đến một vũ trụ khác và bà đang tương tác với một nhóm người thay thế, những người bà tương tác có nhớ đến bà không? Tuy nhiên, khi bà vượt qua, bản thể của bà cũng đã vượt qua và do đó bà không bị lỡ mất điều này.

D: Tôi đã tự hỏi về điều đó, xem tôi có thể gặp chính mình không.

B: Không. Bởi vì khi bà vượt qua vũ trụ khác, nó sẽ tạo thành một khoảng không cần được lấp đầy và vì vậy bản thể của bà tự động vượt qua để lấp đầy khoảng không đó cho đến khi lực căng đến mức bà phải quay trở lại vũ trụ mà bà thuộc về nó.

D: Liệu những người khác có nhận thấy sự khác biệt nào không?

B: Có lẽ có. Một vài sai sót nhỏ, khác biệt nhỏ, thường là trong ký ức và những thứ như vậy. Họ có thể sẽ nói, “Bà có nhớ chuyện-như thế này xảy ra khi nào không?” Và bản thể của bà có thể nói, “Tại sao, không, điều đó không bao giờ xảy ra với tôi.” Và họ cuối cùng sẽ chỉ đưa nó vào phần lỗi của bộ nhớ.

D: Nếu bản thể của ta bị kéo qua khoảng không, nó cũng sẽ không biết nó đang ở trong một vũ trụ thay thế?

B: Không, trừ khi bà và bản thể của bà là một trong số ít những người đặt hai và hai với nhau, có thể nói như vậy, và nhận ra rằng, “Chà, không phải mọi thứ đều hoàn toàn đúng như nó lẽ ra như vậy. Có lẽ tôi đã ở trong một vũ trụ thay thế.” Và điều này làm cho mọi thứ trở nên thú vị, và sẽ giúp bà và những bản thể đồng hành của bà hiểu nhau, đó là bất cứ lúc nào bà cũng có thể trao đổi với một trong số các bản thể từ một trong những vũ trụ thay thế của họ. Nếu bà nói điều gì đó mà họ không nhớ, thay vì mất kiên nhẫn với họ, hãy nhớ rằng, với điều cụ thể này, có thể nó chưa từng xảy ra với họ hoặc chưa xảy ra. “Chà, tôi đang nói chuyện với một trong các bản thể của tôi. Trong một vài ngày ...”

D: Những bản thể còn lại cũng có tính cách hoàn toàn khác sao?

B: Không, tính cách nói chung là giống nhau. Đôi khi có các khía cạnh khác nhau của nhân cách được phát triển khác nhau một chút do trải nghiệm khác nhau, nhưng thông thường thì tính

cách về cơ bản là giống nhau. Bởi vì tính cách là một trong những thứ liên kết cơ thể vật chất của bà với con người thật của bà.

D: Tôi đã nghĩ rằng nếu mọi người gặp ai đó giống ta nhưng hoàn toàn khác thì họ sẽ nghĩ rằng điều gì đó kỳ lạ đang xảy ra.

B: Đúng. Nhưng điều đó không bao giờ xảy ra, vì về cơ bản tính cách là giống nhau. Có thể có một số chi tiết khác nhau. Ví dụ, trong một vũ trụ, ai đó có thể thân thiện, hướng ngoại và rất hay nói. Tuy nhiên, bản thể thay thế của họ có thể vẫn thân thiện nhưng không phải là hay đi ra ngoài. Họ có thể nhút nhát hơn và không nói nhiều. Chỉ một thay đổi nhỏ như vậy thôi.

D: Vâng, và gia đình hoặc mọi người sẽ chỉ nghĩ, chà, anh ấy đang có tâm trạng hay có điều gì đó.

B: Chính xác.

D: Nhưng có bao giờ có một trường hợp mà hai bản thể gặp được nhau không?

B: Tôi không nghĩ chuyện đó có thể xảy ra.

D: Tôi đang nghĩ về những câu chuyện hoặc truyền thuyết mà chúng tôi đã từng nghe, như doppelangers. Nhìn thấy chính ta.

B: Vâng. Khi ta nhìn thấy chính mình như vậy, đó là khi hai vũ trụ đang giao nhau và ta vẫn đang ở trong vũ trụ riêng biệt của mình. Và ta thấy chính mình. Nhưng chuyện này không phổ biến lắm.

D: Có lẽ đó là lý do rất hiếm khi có ai đó kể về chuyện này.

B: Vâng. Thông thường những gì sẽ xảy ra là người khác sẽ nhìn thấy chính bà và sau đó kể lại cho bà.

D: Ô. Tôi đã nghe về những trường hợp giống như thế. Họ sẽ nói, “Chúng tôi đã thấy bà ở nơi này nơi kia.” Và ta thì nói là, “Tôi không có ở đó. Tôi ở nhà cả ngày.”

B: Chính xác. Và ở nhà nhưng bản thể thay thế của bà ở một vũ trụ thay thế đã ra ngoài.

D: Điều đó có thể giải thích rất nhiều trường hợp kỳ lạ mà chúng tôi đã nghe nói đến. Nhưng trong trường hợp của Tuin, con vật hoàn toàn khác với bất cứ con vật nào trên Trái Đất thời điểm đó.

B: Vâng. Đó là một lý do khác tại sao rất hiếm khi ma trận của nó tồn tại và bị vượt qua vĩnh viễn, vì nó không có bản thể nào trong vũ trụ này. Ít nhất không phải trên Trái Đất. Bây giờ, có một khả năng trong trường hợp cụ thể đó, động vật có bản thể trong vũ trụ này, nhưng trên một hành tinh khác. Tại thời điểm đó, khi con vật vượt qua và ở lại trong vũ trụ này, bản thể của nó hoặc vượt qua vũ trụ khác hoặc nó không có tồn tại vào thời điểm đó.

D: Một con vật trên Trái Đất sẽ không vượt qua vũ trụ của nó sao?

B: Không, vì nó không phải là bản thể của con vật này.

D: Vậy nó phải là bản thể chính xác. Nhưng nó đã xảy ra vào thời điểm mà ngôi làng cần thức ăn và họ đã ăn thịt nó. Nó không làm hại họ theo bất kỳ cách nào. Rất thú vị, và cũng rất phức tạp.

B: Vâng. Tôi cảm thấy có lẽ tôi đã để lại một số ấn tượng sai lầm trong tâm trí của bà, vì sự bất tiện khi dùng ngôn ngữ của bà để mô tả.

D: Chà, có thể lắm. Những người khác mà tôi đã từng nói chuyện như thế này cũng nói rằng ngôn ngữ của chúng tôi không đủ để giải thích mọi thứ. Đôi khi họ phải rút ra những phép so sánh để giúp tôi hiểu.

B: Đúng. Hầu hết là không đủ. Chủ yếu là để lại những khái niệm cơ bản trong tâm trí bà.

D: Vâng, nhưng đôi khi đó là cách duy nhất để giải thích mọi thứ, dù không hoàn toàn chính xác.

B: Đúng vậy. Tôi không muốn bà cảm thấy tội lỗi hoặc năng lực của bản thân bị giới hạn chỉ đơn giản là vì những điều thay thế cũng đến. Tiếp tục sống cuộc sống của bà như cách bà đã luôn sống, bởi vì đó là cách tự nhiên của cả vũ trụ khổng lồ. Thực tế là khi bà sinh ra trong vũ trụ này, bà cũng được sinh ra trong một số vũ trụ khác. Và do đó, những hành động và quyết định mà bà thực hiện sẽ khiến một vũ trụ khác xuất hiện hoặc có thể thay đổi một vũ trụ khác. Điều này không phải để cảnh báo bà bởi vì điều này luôn xảy ra.

D: Nói cách khác đây là điều tự nhiên.

B: Vâng, và nó là một phần của việc giải quyết nghiệp chương của bà. Nó không giống như tiền định. Bà và tất cả các bản thể thay thế của bà có quyền tự do lựa chọn các quyết định xảy ra trong cuộc sống của bà. Và mặc dù bà đưa ra một quyết định, điều đó không có nghĩa là bà phải tự động đưa ra một quyết định khác. Nếu một bản thể thay thế đưa ra lựa chọn khác, thì đó là do họ đã chọn. Đó là sự lựa chọn một cách tự do của họ. Và nó thường kết thúc một cách cân bằng như thế. Đôi khi bà và một bản thể thay thế chọn một quyết định và không chọn một quyết định khác. Rồi một vũ trụ khác sẽ ra đời để quyết định đó được lựa chọn, để giữ năng lượng được cân bằng. Bà hiểu chứ?

D: Tôi đang cố. Điều này sẽ cần thời gian để hấp thụ, tiêu hóa, và hiểu nó. Bất cứ khi nào tôi tiếp xúc với một ý tưởng mới thì điều này lại xảy ra. Tôi phải xem xét liên tục để hiểu được nó.

B: Bà vui lòng hỏi thêm câu hỏi khi đã hiểu. Quan trọng là bà phải hiểu được.

D: Tôi cảm thấy mình đang được dẫn dắt để cung cấp thông tin mà tôi nhận được đến với nhiều người.

B: Đúng, và quan trọng là bà phải hiểu một cách rõ ràng nhất có thể trong ngôn ngữ hạn chế của bà. Để khi bà chia sẻ cho những người khác họ sẽ hiểu một cách rõ ràng nhất chứ không bị hiểu lầm. Khái niệm cụ thể này có thể làm đảo lộn các thể chế tôn giáo trong vũ trụ của bà. Và có thể gây ra nhiều sự xáo trộn không cần thiết.

D: Anh cứ nói về những bản thể thay thế này. Liệu một bản thể sẽ có một nghề nghiệp khác hay không? Hay sẽ chỉ tương tự nhau?

B: Ô, còn tùy. Nhiều khi sẽ không có gì lạ nếu các bản thể có nghề nghiệp tương tự nhau. Ví dụ, trong vũ trụ này, một người giỏi làm việc bằng tay nên họ làm nghề điện. Ở một vũ trụ khác có thể họ cũng đang làm nghề điện nhưng cũng có thể đang làm nghề khác mà họ có thể làm với đôi tay của mình. Họ có thể là một thợ thủ công hoặc làm đồ gỗ, hoặc đại loại như vậy. Hoặc nếu có ai đó đang là kỹ sư trong vũ trụ này, nhưng giả dụ họ có sở thích khác, ví dụ như âm nhạc. Họ rất đam mê âm nhạc nhưng nó chỉ là sở thích mà thôi. Vậy trong một vũ trụ khác họ có thể sẽ là một nhạc sĩ thay vì làm kỹ sư. Bất kể khuynh hướng cơ bản có sẵn trong tính cách của bà, vì tính cách về cơ bản là giống như trên các vũ trụ. Nếu đó là một tính cách đa diện và một người có khả năng làm được nhiều việc khác nhau, thì ở các vũ trụ khác, các bản thể của họ hoàn toàn có thể đang làm nghề gì đó khác so với công việc ở đây, vì năng lực đó cũng nằm trong tính cách của họ.

D: Ví dụ tôi đang là một nhà văn. Vậy có khả năng một bản thể khác của tôi vẫn có thể là một bà nội trợ mà không quan tâm gì đến viết lách?

B: Không, sở thích mở rộng bản thân vẫn ở đó. Tuy nhiên bà có thể không nhất thiết phải đi theo hướng viết văn trong một vũ trụ khác. Ví dụ, trong vũ trụ này, thay vì muốn trở thành một bà nội trợ, bà lại muốn mang đầu óc làm điều gì đó viên mãn hơn và bà đã trở thành một nhà văn. Nhưng trong một vũ trụ khác, bà cũng sẽ có tích cách cơ bản thôi thúc để bà không chỉ là một bà nội trợ. Bà muốn phát triển bản thân, và làm một điều gì đó khác, vì vậy bà có thể tham gia công tác tình nguyện. Hoặc có lẽ trong một vũ trụ khác, và có thể đã tham gia vào các hoạt động thủ công hoặc những thứ tương tự. Hoặc, tôi nhận thấy bà quan tâm đến những thứ tâm linh. Chà, trong một vũ trụ khác thay vì viết lách, có thể bà đã tham gia vào những thứ tâm linh và không nghĩ đến việc viết chúng ra mà thực hiện chúng.

D: Và khi tôi nghĩ về những lựa chọn thay thế khác nhau mà tôi đã có thể thực hiện, thì chúng đã trở thành hiện thực ở một nơi khác?

B: Vâng, nếu chúng không thực sự đã là một hiện thực ở nơi khác.

D: Ô, điều này rất là phức tạp.

B: Rất phức tạp. Và tôi cảm thấy mạnh mẽ rằng bà sẽ không thể tiếp thu được nó lần này. Bà có thể sẽ phải quay lại và hỏi tôi nhiều câu hỏi hơn, không sao cả. Điều quan trọng là bà phải hiểu điều này một cách rõ ràng. Bất kỳ quyết định nào bà đưa ra đều đúng cả. Không có gì là một quyết định sai lầm. Sau này bà có thể cảm thấy rằng bà có thể đưa ra quyết định tốt hơn. Nhưng tại thời điểm quyết định bà đã đưa ra sự lựa chọn phù hợp. Và vì vậy đừng cảm thấy tội lỗi về

cái gọi là sai lầm mà bà đã mắc phải trong quá khứ, vì không có gì gọi là một quyết định sai lầm.

D: Bởi vì mặt khác của quyết định đã tồn tại đâu đó.

B: Vâng, tất cả đều cân bằng. Và bất cứ khi nào một quyết định quan trọng xuất hiện trong cuộc đời bà, thường thì một số hình thức khác của quyết định đó đã xuất hiện trong một số cuộc đời thay thế của bà trong các vũ trụ thay thế khác. Và vì vậy, thông thường hầu hết các khía cạnh của quyết định sẽ được thể hiện trong kết quả cuối cùng. Đôi khi, một trong những khía cạnh sẽ không được thể hiện và do đó một vũ trụ mới sẽ ra đời để đại diện cho khía cạnh đó của quyết định. Bất cứ khi nào nó xảy ra, bà sẽ không nhận thức được điều này bởi vì nó là một điều kiện tự nhiên. Và cuộc sống của bà sẽ tiếp tục theo dòng đó và bà sẽ không nhận ra có thêm một người thay thế cho mình. Đó là một quá trình tự động và không có hiện tượng vật lý nào liên quan, vì ta không biết khi nào nó xảy ra.

D: Một số câu hỏi của tôi nghe có vẻ đơn giản và ngây thơ.

B: Đó là điều được mong đợi để làm cho bà hiểu. Bà phải bắt đầu từ đâu đó chứ.

D: Những tính cách thay thế khác này có liên quan gì đến các thành viên giống nhau trong gia đình không? (Có) Đó sẽ không phải là một gia đình khác, một người chồng khác hay con cái khác hay thứ gì đó tương tự.

B: Tỉnh thoảng. Thông thường nó cân bằng. Ví dụ, nếu tại một thời điểm nào đó trong cuộc đời, bà có sự lựa chọn giữa việc kết hôn với người đàn ông này thay vì người đàn ông khác. Và bà đã quyết định chọn một người, trong các vũ trụ khác, nhiều bản thể khác sẽ quyết định về cùng một người này. Và thường một số bản thể sẽ quyết định chọn người đàn ông thay thế. Do đó, vũ trụ của họ sẽ khác đi theo hướng đó vì một bản thể của bà đã quyết định chọn người kia. Và do đó, gia đình sẽ khác đi theo cách đó. Vì vậy, có những người có gia đình khác nhau, tổ tiên khác nhau do những quyết định khác nhau này. Nhưng đồng thời cũng có những vũ trụ khác, nơi những quyết định tương tự đã được đưa ra, và vì vậy những thành viên trong gia đình cũng sẽ tham gia vào.

D: Vậy nếu ta vượt qua một vũ trụ khác với một người chồng và gia đình khác chắc sẽ rất bối rối.

B: Vâng, đúng vậy. Nhưng điều đó không thường xuyên xảy ra, vì vũ trụ đó hoàn toàn khác nên khó có khả năng bà vượt qua nó thành công. Nó thường xảy ra với các vũ trụ mà có sự việc đều rất, rất giống, gần như giống hệt nhau, sẽ có sự giao nhau tình cờ dễ dàng nhất.

D: Điều này có liên quan gì đến độ rung không?

B: Có, rung động tăng lên, năng lượng tăng lên. Một vũ trụ nơi các quyết định tương tự nhau đã được thực hiện trong quá khứ. Giống như vũ trụ của bà, nơi mọi thứ trông rất gần giống nhau, chỉ có một số khác biệt nhỏ, rất tinh vi ở đây và ở đó, sẽ dễ dàng giao nhau hơn nhiều. Và sự giao nhau đó dẫn đến một cánh cổng mở cho bà đi qua. Bây giờ có thể có những sự cố mà vũ

trụ này có thể giao với vũ trụ khác để bà có thể quan sát mọi thứ diễn ra, nhưng nó sẽ không phải một cánh cổng mở để bà đi qua, bà sẽ không thể tương tác với những thứ đang diễn ra.

D: Ta có thể thấy nhưng không thể đi qua?

B: Đúng. Ví dụ, bà có thể đang đi dạo vào một ngày và chứng kiến điều gì đó khác với những gì bà đã nhớ. Nhưng bà không thể bước qua để điều tra, chỉ có thể tiếp tục bước đi. Bà thắc mắc về nó và không có ai để có thể hỏi về nó. Đó là bà đã tương tác với vũ trụ đó. Bà chỉ đơn thuần quan sát một cái gì đó khác. Hoặc nếu có những người khác xung quanh, sẽ không có chuyện là bà có thể hỏi họ về nó. Hoặc nếu bà có hỏi, họ cũng dường như không nghe thấy bà vì cánh cổng không mở ra để bà có thể tương tác.

D: Giống một cái cửa sổ để ta có thể nhìn qua nhưng không bước qua được?

B: Đúng. Và bà sẽ không thể nói nơi mà vũ trụ của bà kết thúc và vũ trụ đó bắt đầu. Bà sẽ chỉ nghĩ rằng bà đang nhìn qua đường hoặc bà có thứ gì đó. Và ở đâu đó giữa bà và một nơi mà hai vũ trụ giao nhau.

D: Anh đã nói rằng đôi khi ta nhìn thấy một cái gì đó và nó bắt đầu trông lấp lánh và sau đó nó sẽ biến mất?

B: Đúng vậy, đó là khi giao điểm sắp kết thúc và các vũ trụ tách nhau ra. Điều này giúp giải thích nhiều sự cố của cái gọi là ma và ảo ảnh. Có một hiện tượng được gọi là Tam giác quỷ Bermuda. Khu vực đó, vì lý do nào đó, liên tục giao nhau với vũ trụ khác. Có một sự bất thường ở đó, khiến cho những cái máy bay bay vào vũ trụ khác. Và hầu hết ma trận của họ đều tan biến.

D: Vậy những người đó không còn tồn tại khi họ đi qua?

B: Đúng. Họ vượt qua tại điểm đó.

D: Và chiếc máy bay, tàu hoặc bất cứ thứ gì, tất cả đều tan biến? Không còn tồn tại trên mặt phẳng khác?

B: Sau khi nó đi ra khỏi vũ trụ này vào vũ trụ khác, nó không còn tồn tại ở vũ trụ này nữa vì nó đã biến mất. Ở vũ trụ khác nó không thể tồn tại bởi vì các dao động không trùng khớp và các bản thể của họ vẫn ở đó. Vì vậy một số phải cho đi. Thường thì những cái gàn đây vượt qua đã tan biến. Đôi khi cái khác tan biến nhưng không thường xuyên xảy ra. Đây là lời giải thích cho một số người nào đó đi ngang qua cánh đồng hoặc thứ gì đó, rồi biến mất trong không khí. Bản thể của họ vừa bước qua vũ trụ này và phải đi đâu đó. Và khi họ biến mất vào không khí, thường thì họ phải vượt qua vũ trụ khác hoặc ma trận của họ biến mất.

D: Nhưng đây là sự tan biến của cơ thể vật lý. Linh hồn không thể bị tổn hại theo bất kỳ cách nào đúng không?

B: Không, không. Chỉ là cơ thể vật lý.

D: Mặt phẳng tâm linh có được coi là một trong những vũ trụ song song không?

B: Có vô số vũ trụ trên mặt phẳng vật chất, nhưng trên mặt phẳng tinh thần thì về cơ bản tất cả đều là một vũ trụ. Chúng ta có thể tương tác với mọi thứ. Trên bình diện vật chất, một số người thực hiện nghiệp của họ bằng cách dẫn dắt một số cuộc sống luân phiên trong các vũ trụ song song khác nhau. Đặc biệt nếu họ muốn tìm hiểu một số chi tiết cụ thể của một khía cạnh cụ thể trong nghiệp của họ. Và những quyết định khác nhau mà họ đưa ra trong các vũ trụ khác nhau đã cân bằng theo cách để giúp đỡ nghiệp chướng của họ. Đôi khi, vì tất cả các vũ trụ này đều nằm trên một mặt phẳng vật lý, các hàng rào bảo vệ giữa chúng bị hủy bỏ. Và người mà họ nói chuyện cùng đã qua khỏi vũ trụ này nhưng vẫn đang sống trong vũ trụ kia. Thật khó để giải thích.

D: Tôi đã nghĩ khi họ chết ở một vũ trụ, tất cả các bản thể của họ cũng chết.

B: Họ đều chết trong cùng một khoảng thời gian nhưng không nhất thiết phải cùng lúc. Tùy vào việc họ mất bao lâu để tìm ra khía cạnh đó của nghiệp, của các giải pháp thay thế cho khía cạnh này của nghiệp trong các vũ trụ khác nhau. Nó thường mất khoảng thời gian tương đương, nhưng không phải là một kết thúc rõ ràng bởi vì thời gian không có bất kỳ ý nghĩa nào về mặt này. Và vì vậy, đôi khi có một số khác biệt như vậy. Nhưng thông thường chúng sẽ không xuất hiện bởi vì không phải lúc nào những khác biệt này trùng hợp với việc các rào cản năng lượng bị tự vô hiệu.

D: Vậy nếu ta thấy ai đó và sau đó phát hiện ra họ đã chết vài tuần trước, có thể là ta đang thấy một bản thể thay thế?

B: Đúng. Một cách giải thích khác là đôi khi một linh hồn đã chết vài tuần trước đó và họ vẫn chưa thích nghi với mặt phẳng linh hồn, đôi khi tiếng vang tâm linh của họ có thể đặc biệt thuyết phục hoặc đặc biệt tương thích với sự rung động vật lý.

D: Đủ vật chất để có thể ai đó chạm vào và nói chuyện với họ? (Đúng) Điều này cũng giống như khi Chúa Jesus làm cho chính Ngài hiện ra vừa đủ để mọi người có thể chạm vào Ngài. Khi Ngài được cho là đã trở lại sau khi Phục sinh.

B: Vâng. Khi Ngài quay trở lại lần đầu tiên, Ngài vẫn chưa hoàn toàn thích nghi với mức độ tâm linh. Và đó là lý do tại sao Ngài bảo những người đầu tiên muốn chạm vào Ngài thì đừng chạm vào Ngài vì Ngài vẫn chưa lên cùng Cha của Ngài. Tuy nhiên, sau này khi Thomas muốn chạm vào Ngài, Ngài đã thực hiện một số điều chỉnh khác để tiếng vang tâm linh của Ngài đến nơi Ngài có thể được chạm vào.

D: Điều này luôn gây bối rối. Nếu họ đã chết thì làm sao họ có thể sống được như vậy. Cũng có trường hợp của những người đi nhờ xe ma, họ thực sự lên xe, vừa cuồi ngựa vừa trò chuyện với mọi người.

B: Vâng. Và rồi họ biến mất.

D: Điều đó có giống như thế này không? (Có)

Hàng loạt thông tin kỳ quặc này khiến tôi kiệt quệ về tinh thần. Tôi cảm thấy như thể não của tôi bị xoắn và uốn cong như một cái bánh quy. Chưa bao giờ có điều gì khiến tôi phiền não như trận tuyết lở này. Tôi biết sẽ mất một thời gian dài, nếu có thể, để tôi tiếp thu, phân loại và hiểu được. Có thể có những độc giả khác sẽ không gặp vấn đề tương tự như tôi để hiểu, và nó sẽ phù hợp với quan điểm của họ về thực tế, hoặc ít nhất đủ hợp lý để họ mở mang suy nghĩ tiến bộ.

Khi Beth thức dậy, điều duy nhất cô nhớ về buổi làm việc là một bức tranh tinh thần kỳ lạ. Cô ấy muốn nói với tôi về điều đó trước khi nó biến mất.

B: Hình ảnh các mô hình điện tử của nguyên tử, cho thấy các lớp vỏ electron khác nhau và đường đi của các electron, “rì rì” xung quanh theo mọi hướng. Bây giờ, những đường đi này của các electron, thay vì là các sợi điện tử như trong hình, hãy hình dung chúng là các dải bạc. Và hãy hình dung điều này ở chính các mức của electron, những dải bạc này rộng khoảng 6 cm (một phần tư inch). Và toàn bộ bức tranh khoảng 6 inch (khoảng 15 cm) xung quanh. (Cô ấy dùng tay để hiển thị kích thước).

D: Nó lớn hơn một quả bóng chày.

B: Có kích thước bằng một quả bưởi hoặc dưa đỏ. Và những dải bạc này rộng khoảng một phần tư inch đi xung quanh theo mọi hướng khác nhau. Lăn lộn và nhấp nhô một chút và di chuyển và liên tục dịch chuyển giống như nó chứa một vụ nổ của các dải bạc. Không có cách nào để đếm, một số vô hạn. Đó là hình ảnh trong tâm trí tôi.

D: Chúng quấn lấy nhau hay sao?

B: Vâng, có một cái như thế này và một cái khác chồng lên và cái khác chồng lên và cái khác chồng lên. (Chuyển động của tay). Và tất cả chúng đều đan xen và chồng chéo lên nhau. Và chúng dịch chuyển, và các mối quan hệ giữa chúng luôn thay đổi và dịch chuyển và các góc độ luôn thay đổi.

D: Đây có thể là một bức tranh trực quan khác mà họ đang cố gắng cung cấp cho tôi để tôi thấy cách các vũ trụ khác nhau đang vận hành. Họ nói về một tấm vải với các sợi đan xen vào nhau.

B: Vâng, và tôi cũng thấy các sợi chỉ đang làm việc.

D: Đó chắc hẳn là hình ảnh trong tâm trí của cô, nhưng họ không biết làm thế nào để giải thích, vì vậy họ chỉ cho tôi ý tưởng về một tấm vải vì nó đơn giản hơn để mô tả.

B: Vâng. Có lẽ chúng ta cần cả hai khái niệm để giải thích nó là như thế nào.

Thông tin về cùng một chủ đề đến từ nguồn khác.

D: Nếu mỗi người trong chúng ta đang sống ở các mặt phẳng tồn tại khác nhau, thì đây có phải được gọi là cuộc sống song song không?

Phil: Điều đó chính xác. Theo nghĩa mà mỗi người của bà, tại thời điểm này trong cuộc đời, chỉ đơn giản là các khía cạnh của toàn bộ con người thật của bà. Bà là điểm chính xác của nhận thức. Tổng nhận thức của bà vượt xa bất cứ điều gì bà có thể bao hàm hay tưởng tượng ở cấp độ của bà. Do đó, dễ dàng nhận thấy rằng khi nhận thức của bà phát triển, khi bà mở rộng thực tế của bà về mức thang tâm linh, bà thấy rằng nhận thức của bà trùng với nhận thức của các cá thể khác. Như vậy ở cấp độ cuối cùng khi bà thực sự đang ở trên mặt phẳng của Chúa, nơi tất cả là một. Nhận thức của bà ở cấp độ của bà chỉ đơn giản là một điểm chính xác được rút ra hoặc tập trung của toàn bộ nhận thức tâm linh đó. Và như vậy có thể thấy rằng ở các cấp độ khác nhau, nhận thức của bà sẽ thực sự trùng lặp với những cá thể khác, như vậy cuối cùng tất cả đều là một. Vì vậy tất cả các cuộc sống là đồng thời.

D: Anh đã từng nói đó chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

P: Chính xác.

D: Khi những thay đổi được dự đoán của Trái Đất xảy ra trên hành tinh của chúng ta, sẽ ảnh hưởng như thế nào đến các vũ trụ song song hoặc đan xen nhau?

P: Có những trải nghiệm ở các cấp độ cụ thể sẽ được trải nghiệm trên mặt phẳng này. Tuy nhiên, trải nghiệm nói chung sẽ được chia sẻ ở cấp độ sâu hơn nhiều. Ở cấp độ chúng tộc cũng như cấp độ sâu hơn, cấp độ vũ trụ. Ngay cả bây giờ trải nghiệm trên các hành tinh khác và ở các khu vực khác trong vũ trụ của bà đang được chia sẻ bởi một khía cạnh sâu sắc hơn của bà. Một mức độ ngày càng cao của chính bà. Khi - và điều này một lần nữa ở cấp độ cá nhân - mỗi bản thể của bà trải qua quá trình chuyển đổi, mà cuối cùng mỗi người đều phải trải qua, thì bà sẽ thấy rằng có những người khác trên mặt phẳng khác cũng đã trải qua quá trình chuyển đổi tương tự. Và họ sẽ có thể khuyến khích và cung cấp năng lượng để bà được hỗ trợ trong bất kỳ nỗ lực nào mà bà cần.

Thông tin thêm được đưa ra khi Beth đến thăm Thư viện trên mặt phẳng linh hồn trong một phiên làm việc vào năm 1986.

B: Đã lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau trong Thư viện. Kiến thức đều ở đây, lấp lánh và lóe sáng và sẵn sàng để được nghiên cứu. Nếu câu hỏi được đặt ra ở một nơi khác tôi sẽ tự chiếu ở đó. Không có vấn đề gì.

D: Một lần tôi hỏi cô về UFO và tàu vũ trụ từ ngoài không gian. Và lúc đó cô trở nên rất khó chịu với tôi vì tôi không thể hiểu được khái niệm về các chiều không gian. (Vâng) Cô nói những con tàu này đến từ nhiều chiều không gian, và cô nói tôi khá dốt về chủ đề này. (Cười). Cô có thể khai sáng cho tôi không?

B: (Bực bội). Tôi sẽ cố. Một khó khăn là những ảnh hưởng của hành tinh nơi mà bà được sinh ra. Nó khiến bà tin chắc chắn về những gì bà coi là hiện thực, điều mà đôi khi ở mức độ này là sự cô đặc hoặc cứng đầu. Mà đôi khi là bực bội. Tôi sẽ cố gắng giải thích cho bà về các chiều không gian. Bà đang ở đâu, trên con đường của cuộc đời bà đang sống ở thời điểm này trong quá trình phát triển của bà, bà nhận thức về ba chiều một cách trực quan. Gồm chiều cao, chiều

rộng, chiều sâu. Và các nhà khoa học của bà giả định rằng chiều thứ tư là thời gian, chiếm phần còn lại của chủ thể mà bà biết là nó ở đó nhưng không thể trực tiếp nhận thấy, vì ánh sáng truyền theo đường thẳng ở mức độ tồn tại của bà. Để thuận tiện, các nhà thông thái của bà đã gắn nhãn những chiều không gian này: chiều không gian thứ nhất, thứ hai, thứ ba và thứ tư, và giả sử rằng đó là tất cả các chiều. Từ hiểu biết hạn chế của họ về bản chất của vũ trụ và toán học liên quan, họ có thể lập ra các phương trình tính toán của họ. Tuy nhiên, có nhiều cách khác nhau để trải nghiệm “cái gì đó”. Và mỗi cách khác nhau này chứa đựng và bao hàm nhiều chiều không gian. Những chiều không gian này không nhất thiết là chiều dài, chiều rộng, chiều sâu và thời gian. Cách áp dụng nhãn dán này cho bốn chiều không gian trong khi thực sự có nhiều chiều không gian. Tới lúc này bà vẫn hiểu chứ? (Vâng) Sự kết hợp các chiều không gian khác nhau này chứa nhiều nhánh khác nhau của vũ trụ không lồ mà tôi đã từng mô tả cho bà trước đây. Bà có nhớ về vũ trụ và cách mà nó luôn luôn phân nhánh, phân chia và đan xen vào nhau do bản chất của thời gian?

D: Vâng. Và các vũ trụ song song đang đan xen vào nhau?

B: Chính xác. Những vũ trụ song song này không chỉ bao hàm các chiều không gian mà bà đã quen thuộc, mà còn bao hàm các vũ trụ song song khác với tất cả các chiều không gian khác mà bà chưa có cách nào nhận biết được. Những vũ trụ khác cũng chứa các sự sống thông minh, những dạng sống cao hơn đang làm việc trong các vòng tròn của nghiệp. Những sinh vật ở trong một số vũ trụ này tiến bộ hơn nhiều so với vũ trụ của bà về mặt tâm linh, tinh thần và trí tuệ. Do đó, nhiều người trong số họ đã khám phá ra cách đi từ vũ trụ của họ đến vũ trụ của bà bằng cách sử dụng một số thiết bị kỳ diệu, để thay đổi các chiều mà họ đang nhận thức. Và bằng cách thay đổi các chiều mà họ cảm nhận thành các chiều mà bà nhận biết được, nó sẽ tự động đưa họ vào vũ trụ của bà. Thật khó để mà giải thích được. Vì vậy, đó là lý do tại sao họ được cho là đến từ các chiều không gian khác nhau. Bởi vì vũ trụ của họ chiếm cùng một không gian, có thể nói như vậy, như vũ trụ của bạn, với một tập hợp các chiều khác nhau để không xảy ra va chạm. Rút ra một ví dụ để so sánh: Trong một khu vực vào một ngày sương mù, giống như có một làn hơi mỏng treo trong sương và một số giọt sương trên làn hơi và một lớp hơi nước trong sương mù. Bây giờ, làn hơi, sương, giọt sương và lớp hơi nước đều ở cùng một không gian, nhưng chúng vẫn tách biệt với nhau. Đây là cách nó diễn ra với các chiều không gian khác nhau. Ví dụ, tập hợp các chiều không gian có thể là làn sương mỏng. Một tập hợp các chiều không gian có thể là sương mù, và sương mù bao phủ toàn bộ làn sương mỏng, nhưng nó không va chạm với các làn sương này. Và tất cả những gì các sinh vật có thể nhận biết được là sương mù. Do đó, không thể nhận biết được làn sương mỏng và không va chạm với nó. Trong khi đó, tất cả những gì bà biết là làn sương và các sợi tạo nên làn sương đó. Bà không nhận biết được sương mù bao quanh và xuyên qua lớp sương và bao phủ từng sợi của làn sương. Và bà không nhận biết được những giọt sương đã đọng lại trên lớp sương mỏng đó vì nó nằm ngoài khái niệm của bà. Bà hiểu chứ?

D: Thật là khó. Các nhà khoa học trong thời đại của chúng tôi nghĩ rằng những UFO đã đến từ không gian vật lý giống như chúng ta đã biết.

B: Họ đến từ không gian vật lý nhưng không phải như bà đã biết. Họ thay đổi khái niệm của họ về thực tại để có thể trùng với thực tại của bà, để họ có thể xuất hiện trong không gian mà bà đã

biết. Có một cách họ có thể đạt đến tốc độ tuyệt vời mà họ sử dụng để di chuyển là nhận biết một phần của cả hai vũ trụ, do đó họ có thể thu hẹp khoảng cách giữa các điểm. Điều mà tôi biết nghe có vẻ hoàn toàn khó hiểu nhưng đó là cách duy nhất để giải thích được bằng ngôn ngữ của bà. Khi tôi nhìn vào cái gọi là các mô tả “trực quan” của nó trong thư viện này, các khái niệm liên quan thường rất là thanh lịch và đơn giản như hầu hết các khái niệm lớn vốn là các khối xây dựng cơ bản của vũ trụ. Nhưng khi tôi bắt đầu cố gắng giải thích chúng bằng lời nói, thì nghe có vẻ phức tạp hơn nhiều so với thực tế. Bởi vì tôi đang cố gắng giải thích đó là cái gì và không phải là cái gì để có thể đưa ra một bức tranh tinh thần chính xác.

D: Tôi hiểu rồi. Nhưng những nhà điều tra cho rằng UFO đến từ các hành tinh khác nhau. Tôi không biết họ có hiểu khái niệm này không.

B: Họ cần phải rất rõ ràng về chủ đề này ở những khía cạnh khác nhau. Tôi chỉ sử dụng các nhãn dán của bốn chiều không gian mà bà đang có. Ba chiều mà bà có thể cảm nhận bằng mắt thường là tất cả những gì bà có thể nhận thức được bằng năm giác quan của mình. Đơn giản là bà không có khái niệm nào trong tư duy hoặc trong ngôn từ để giải thích về các chiều không gian khác. Vì vậy, tôi đã không sử dụng bất kỳ nhãn dán nào cho chúng. Tuy nhiên, tôi sẽ nói điều này nếu có thể giúp bà hiểu được. Rằng cái mà bà xem là một phần của chiều không gian, gọi là “thời gian”, thực sự nó bao hàm nhiều chiều không gian. Thế giới và vũ trụ của bà không chỉ có bốn chiều. Nó bao gồm nhiều chiều hơn thế, nhưng những chiều khác được gộp lại dưới một chiều mà bà đã dán nhãn cho nó là “thời gian”. Đó là lý do tại sao những điều kỳ lạ thường xảy ra mà không thể giải thích được, do bản chất của các chiều không gian khác nhau này tương tác với nhau, mà bà mặc định đó là một chiều không gian. Vì vậy, đôi khi mâu thuẫn, vô lý khiến bà bối rối. Các bản chất khác nhau của các chiều không gian khác nhau mà bà gọi là “thời gian” là các chiều không gian phụ. Bà có khả năng nhận thức chúng, nhưng các nhà khoa học của bà cố gắng hợp thức hóa chúng vào các chiều đã có. Tuy nhiên, cơ thể của bà được trang bị để nhận thức về chúng, và chính sự nhận thức về các chiều không gian khác này làm phát sinh các thứ mà bà đã gán cho là “siêu năng lực”. Những siêu năng lực này thực ra không phải là bất cứ điều gì phi thường. Chúng phân bố dọc theo những chiều không gian mà bà có thể nhận thức được như chiều sâu, chiều dài, chiều rộng. Những sức mạnh tâm linh này là việc bà điều chỉnh các chiều không gian khác mà bà đã gộp vào dưới khái niệm thời gian.

D: Đây là một chủ đề có thể sẽ tồn tại trong một thời gian khá dài.

B: Có thể. Trong vài phiên làm việc. Và tốn nhiều cuộn băng.

D: Cái chính là tôi có thể viết nó ra và để những người có thể hiểu nó, hiểu về nó, ngay cả khi tôi có thể không nắm bắt hết được.

B: Những người có trình độ học vấn cao hơn có thể thấy khó hiểu hơn vì họ đã cố định những hiểu biết của họ.

Thông tin từ Phil trong một phiên làm việc vào năm 1996 ở Hollywood, nơi anh đang sống vào thời điểm đó. Tôi đã cố gắng gặp anh ấy từ khá lâu nhưng lịch trình đi lại của tôi không cho phép. Trọng tâm chính của tôi trong phiên này là thắt chặt một số đầu mối thông tin lỏng lẻo và

tìm những phần còn thiếu mà tôi có thể sử dụng cho cuốn sách này. Phải mất nhiều năm thu thập các mẫu tin và mảnh ghép từ nhiều người trên khắp thế giới để đưa ra những khái niệm này và làm rõ chúng, tốt nhất có thể, với sự hiểu biết của mình.

Phil đến khách sạn của tôi sau giờ làm. Sau khi liên lạc lại vào vài tháng trước, chúng tôi bắt đầu làm việc. Khi anh ấy thư giãn trên giường, anh ấy bắt đầu nói trước khi tôi đưa ra những từ khóa. Tôi không phải sử dụng thủ tục như bình thường. Anh ấy đã bắt đầu từ trước khi tôi bật máy ghi âm. Điều này chỉ xảy ra một lần trước đây, trong những ngày đầu làm việc của chúng tôi khi chúng tôi tìm hiểu câu chuyện về sự gieo mầm của Trái Đất.

P: Bà là một người ghi chép, và bây giờ có những người sẽ tạo điều kiện cho nỗ lực này. Bà có thể hỏi bất cứ thông tin gì bà cần.

D: Tôi muốn tìm những người có thể cung cấp thông tin để so sánh, nếu có thể, để người bình thường có thể dễ hiểu hơn.

P: Chính xác. Như bà đã biết, chúng tôi luôn muốn làm điều này. Để sử dụng những ký hiệu đơn giản hóa của bà để truyền đạt các khái niệm trừu tượng mà chúng tôi muốn truyền đạt cho bà. Chúng tôi thấy rằng có lẽ tâm trí con người sẽ dễ dàng hình dung những điều quen thuộc hơn, trái ngược với việc cố gắng khái niệm hóa những gì trừu tượng. Điều này là cần thiết với cấu trúc độc đáo của tâm trí con người - và chúng tôi sẽ làm rõ nó ở đây, không phải nói bộ não mà tâm trí. Tiến trình tinh thần vốn kế thừa trong sự tồn tại của con người không phải quy ước. Chúng được sửa đổi phần nào so với tiêu chuẩn được chấp nhận của cái mà chúng ta gọi là “thực tế chung”.

D: Tôi đang tham gia vào một sự án, và tôi đang cố gắng hiểu nhiều khái niệm rất phức tạp. Anh có thể giải thích khái niệm về thời gian đồng thời?

P: Chúng tôi thấy thực tế hơi bị xuyên tạc trong trí tuệ thông thường của con người đang tìm cách xác định. Điều này vừa là trở ngại vừa giúp bà mong muốn hiểu rõ nó. Chúng tôi sẽ yêu cầu bà hình dung một cái đĩa nằm trên một mặt phẳng của nó, để ta có thể thấy được phần trên của cái đĩa.

D: Đang nhìn xuống nó?

P: Đúng rồi. Rồi ghi một điểm ở một khoảng cách nào đó từ tâm của cái đĩa này, dọc theo bán kính của một đoạn thẳng từ tâm đến chu vi hoặc cạnh ngoài của đĩa này. Sau đó, xoay cái đĩa và nhận thấy con đường đi của điểm nội tiếp này, dường như tiếp tục vô định theo một hướng. Chúng tôi sẽ nói điều này là vô hạn. Trong đó, hướng không bao giờ thay đổi, và điểm cuối chưa bao giờ gặp nhau. Bà chưa bao giờ gặp chính mình trên con đường này. Vì vậy, với người quan sát được định vị ở điểm này, không có kết thúc hoặc bắt đầu. Chỉ đơn giản là chuyển động theo hướng về phía trước. Rồi nhận ra rằng nhận thức này chỉ là do bà đang ở trên mặt phẳng của hành trình này. Nếu bà chuyển bản thân ra khỏi mặt phẳng đó, hoặc ở quan điểm của một người đang nhìn từ trên xuống cái đĩa, trái ngược với người đang ở trên cái đĩa, nhận thức này sẽ rõ ràng. Sự khác biệt rõ ràng là thực sự có nơi bắt đầu và nơi kết thúc. Bất kỳ vị trí nào trên

đĩa đều có thể được sử dụng làm tham chiếu, hoặc bắt đầu, hoặc kết thúc. Chỉ đơn giản là nó không rõ ràng khi nhìn từ vị trí ở trên đĩa. Khi một người dịch chuyển chính mình ra khỏi mặt phẳng mà họ đang tồn tại hiện nhiên, thì thực tại thật sự sẽ hiển hiện.

D: Vậy cái người ở trên đĩa là cách mà chúng ta đang nhận thức về nó đúng không?

P: Đó là cách nó được nhận thức chứ không phải là cách bà nhận thức nó.

D: Vì chúng tôi nhận thức nó đang được thực hiện theo kiểu tuyến tính.

P: Chính xác. Nhận thức chỉ đơn giản là từ một điểm thuận lợi, không phải từ một thực tại. Chúng tôi nhận thấy rằng nhiều người trên mặt phẳng của bà đang tìm kiếm xác định thực tế của họ bằng điểm thuận lợi của họ. Có những thực tại rộng lớn hơn nhiều không được chú ý, đơn giản là vì mọi người từ chối thay đổi điểm thuận lợi của họ. Đó là điều mà không phải một người bất chấp khả năng có thể làm được.

D: Tôi nghĩ một trong những điểm phức tạp mà chúng ta gặp phải khi đang cố gắng hiểu thời gian đồng thời, đó là ý tưởng rằng thay vì tiến triển mọi thứ theo kiểu tuyến tính, mọi thứ thực ra xảy ra cùng một lúc. Đó là cách chúng tôi xác định thời gian đồng thời.

P: Bản thân khái niệm này có phần không chính xác. Định nghĩa của bà về những việc xảy ra, tự nó, không hoàn toàn có thể hiểu được sự thật của sự tồn tại. Khi chúng ta nói “đang xảy ra”, chính ý tưởng đó đang xảy ra đang được xác định. Đang xảy ra ngay bây giờ, trái ngược với hiện tại, là điều không xác định. Nhận thức về việc đang xảy ra một lần nữa có phần hạn chế, theo định nghĩa của nó, từ “xảy ra” phải có cả khởi đầu và kết thúc. Chính định nghĩa của “đang xảy ra” chỉ ra sự bắt đầu của một số sự kiện và kết thúc của một số sự kiện. Do đó, chúng tôi sẽ muốn đề nghị bà bỏ cả hai điểm đầu và điểm cuối này. Và chỉ cần nhận ra rằng có cái gì đó. Do đó, tất cả đang tồn tại đồng thời, trái ngược với tất cả những cái đang xảy ra đồng thời.

D: Một trong những khó khăn mà tôi gặp phải là, trong thực tại của chúng tôi như chúng tôi nhận thức được, ta lớn lên từ một đứa bé, thành một đứa trẻ rồi thành người lớn. Và điều đó tuyến tính. Nếu tất cả đều cùng tồn tại một lúc, thì điều này được xác định như thế nào?

B: Có rất nhiều tình huống khác nhau trong cuộc đời bà, mà bà nhận thức một cách có ý thức theo cách riêng. Và ở đây chúng tôi đề cập đến khái niệm khác của chúng tôi, rằng các quá trình tinh thần của bà phần nào được sửa đổi so với thực tế chung được chấp nhận. Các quá trình tinh thần của bà, bản thân chúng xác định điều gì bà nhận thức được. Chúng chỉ cho phép một phần rất nhỏ của thực tại ở bất kỳ thời điểm nào. Có những người có thể nhìn thấy một phổ tồn tại rộng hơn nhiều, không có những yếu tố giới hạn, không có bắt đầu hay kết thúc, mà là tồn tại toàn bộ. Ở đây chúng tôi nói về những người có tầm nhận thức cao hơn và tiến bộ hơn rất nhiều. Tuy nhiên, những người trên mặt phẳng của bà có thể hiểu được điều này và thậm chí trải nghiệm điều này theo một cách nào đó hoặc mức độ mở mang đầu óc của họ, có thể nói như vậy, để loại bỏ những rào cản của sự bắt đầu và kết thúc. Vũ trụ tồn tại. Nó không bắt đầu hay kết thúc. Nó chỉ đơn giản là tồn tại.

D: Nhưng trong thực tế của chúng tôi, chúng tôi thấy mình bắt đầu khi còn là một đứa bé và cơ thể phát triển và thay đổi dần. Điều đó không mâu thuẫn với ý tưởng về việc mọi thứ xảy ra đồng thời sao?

P: Trải nghiệm sinh ra rất giống với các khái niệm tinh thần, hoặc các chức năng tinh thần trong trải nghiệm của bà. Có một khởi đầu xác định và một kết thúc xác định, một sự sinh ra và cái chết. Và cuộc sống của bà được xác định bởi tất cả những điểm nằm giữa hai ranh giới. Nếu bà bỏ bản thân mình ra khỏi tập hợp những chu vi những điều đã được xác định này, và nhìn vào sự tồn tại toàn bộ của bà, bà sẽ thấy rằng “lần ranh” sinh và tử chỉ đơn giản là định nghĩa chứ không phải thực tế. Linh hồn của bà đang tồn tại cả trong và ngoài “lần ranh” mà bà mô tả là sinh và tử. Do đó, bà có một cái nhìn cao hơn và rộng hơn, thấy rằng bà vẫn tồn tại cho dù bà có còn sống hay không.

D: Vâng, đây là những điều tôi có thể hiểu được. Tôi chỉ không thể đặt nó vào trong chu vi thời gian đồng thời mà mọi thứ sẽ xảy ra cùng một lúc.

P: Sự tồn tại của các thuật ngữ như là “đang xảy ra” hoặc “bắt đầu và kết thúc” phần nào đó được xác định, ở chỗ chúng khiến cho ta suy nghĩ về chúng. Chúng tôi sẽ đề nghị bà sử dụng các thuật ngữ khác, chẳng hạn như “sự tồn tại”, nghĩa là không phải đầu hay cuối, mà chỉ đơn giản là liên quan đến sự tồn tại của thực tế. Thực tế tồn tại. Nó không bắt đầu và nó không kết thúc. Định nghĩa của bà về thời gian đồng thời chỉ đơn giản là một nỗ lực để nhìn vào toàn bộ bức tranh trong một thuật ngữ hai chiều, điều này hơi khó hiểu, vì thực sự khái niệm này khó hiểu chứ không phải trong thuật ngữ của bà.

D: Chúng ta phải đối phó với các thuật ngữ mà tư duy chúng ta có thể hiểu được bằng tiếng Anh. Được rồi. Hãy chuyển sang một cái khác. Tôi đang cố gắng để hiểu khái niệm về các cuộc đời song song, thậm chí cả vũ trụ song song. Có thể đó là hai điều hoàn toàn khác nhau nhưng hãy bắt đầu với cuộc sống song song. Họ nói đây là những kiếp sống mà chúng ta đang trải qua cùng một lúc. Và một lần nữa khái niệm về thời gian lại xuất hiện. Nhưng các kiếp sống ở trong các khoảng thời gian khác nhau, và thậm chí có thể chồng lên nhau.

P: Đây thực sự là một khái niệm tương tự, trong đó thời gian song song và các vũ trụ song song thực sự là thời gian và vũ trụ đồng thời mà chúng ta vừa nói đến. Nó chỉ đơn giản là vấn đề tập trung sự chú ý của bà vào một khía cạnh cụ thể của khía cạnh tổng thể các trải nghiệm của bà. Chúng ta sẽ lại đề cập đến sự so sánh với một vòng tròn, trong đó, bất kỳ một điểm nào được xác định trên đường tròn đều có thể là điểm đầu hay điểm cuối. Nó không được định nghĩa bởi các đặc tính của cái này hay cái kia. Nó chỉ đơn giản là nó ở đó. Và hiểu rằng tất cả các điểm trên đường tròn đó tồn tại đồng thời trên đường tròn. Và không có bắt đầu cũng không có kết thúc, trong vòng tròn hay chính chúng, mà chỉ là được định nghĩa như thế. Chúng không phải là một điểm. Chúng chỉ đơn giản là một định nghĩa.

D: Chúng tôi tin rằng chúng tôi ở trong một cơ thể với một linh hồn và trải nghiệm cuộc sống đó. Nhưng nếu chúng ta cũng đang tồn tại, đang sống một cuộc đời song song nữa, thì điều này có thể được xác định như thế nào? Tôi đang nghĩ về một linh hồn ở trong một cơ thể tại một thời điểm xác định.

P: Thực tại của bà, bà, thực tại cá nhân của bà, có thể được xác định như một vòng tròn. Và, ở trong trạng thái nhận thức, chỉ có thể hiểu được điểm hoặc phân đoạn mà tâm trí bà có thể nhận thức được. Nhận thức của bà chỉ có khả năng nhận biết được những gì trực tiếp trước mắt. Không có nghĩa là bà không thể nhìn thấy bên ngoài cái mũi của mình, nhưng chúng tôi muốn sử dụng phép so sánh đó theo ý nghĩa của một bức tranh tổng thể. Tất cả những gì bà đang có và sẽ có đều nằm trên vòng tròn đó. Nhưng nhận thức của bà về điều đó chỉ đơn giản là nó đủ nhỏ để tâm trí có ý thức của bà có thể nhận thức được. Bà ở trên những bình diện cao hơn, nhận thức được sự tồn tại hoàn toàn của bà. Tuy nhiên, tâm trí có ý thức của bà, trên bình diện mà bà đang nói, chỉ có khả năng nhận thức những thứ xảy ra với tâm trí của bà mà thôi.

D: Tôi chợt có một suy nghĩ. Bất cứ khi nào tôi thôi miên và đưa một người đến những kiếp sống khác, có phải là một cách để thay đổi điểm quan sát không? Giống như chuyển kênh trên tivi.

P: Điều đó hoàn toàn đúng. Nó thực sự là cùng một người hoặc năng lượng. Ý thức chỉ đơn giản là hướng về phía trước hoặc phía sau theo vòng tròn này. Điều này tồn tại. Nó không bắt đầu, nó không kết thúc. Nó chỉ đơn giản là tồn tại. Bà chỉ đơn thuần thay đổi trọng tâm hoặc quan điểm của mình từ một phần của sự tồn tại đó sang phần khác. Không có sự phá vỡ trong sự tồn tại. Nó liên tục và vô hạn theo một trong hai hướng. Tuy nhiên, bà có thể nâng cao nhận thức của mình để phù hợp với điều bà tìm kiếm. Kiến thức bà tìm kiếm sẽ được tìm thấy ở một phần khác của vòng tròn đó.

D: Vậy giống như thể tiềm thức có kiến thức, tổng hợp của tất cả các kiếp sống.

P: Tiềm thức là tổng thể của tất cả các kiếp sống đó. Chính nó là vòng tròn. Ý thức chỉ đơn giản là di chuyển đến phần đó của vòng tròn mà bà tìm kiếm thông tin. Và sau đó liên hệ với cái nằm trong phần đó của vòng tròn. Chúng ta sẽ làm rõ, như trong câu hỏi của bà, rằng trong trường hợp sai lệch tâm thần hoặc bệnh tật khiến nhận thức bị bóp méo, thì việc chuyển sang một phần khác của vòng tròn có gây ra sự biến dạng trong nhận thức. Chúng tôi nói ở đây với giả định rằng các thực thể được thể hiện đúng sự thật, và không bị bóp méo qua lăng kính của sự ấn tượng sai lầm. Như vậy thì thực sự có thể. Ống kính hoặc tâm trí có ý thức, cần phải rõ ràng và không bị biến dạng, để thông tin từ các điểm khác nhau trên vòng tròn đều được thể hiện và... Chúng tôi thấy chỗ này khá khó để dịch từ ngữ, để có thể hiểu thông tin chính xác.

D: Vậy thì có vẻ như khái niệm của chúng ta về tiềm thức thực sự là sai lầm. Tiềm thức có quan hệ mật thiết với linh hồn hay tinh thần?

P: Thực ra không có sự khác biệt. Linh hồn và tinh thần giống hệt nhau. Tiềm thức, theo định nghĩa của bà, đơn giản là trí thông minh hoặc nhận thức của linh hồn đó. Theo định nghĩa của bà, nhận thức về linh hồn của bà được định nghĩa là tiềm thức. Thực tế là linh hồn của bà là nhận thức của bà. Đó là một trong những trở ngại trong việc tìm hiểu các thực tại của vũ trụ. Có phải nhận thức của bà là thực tại của bà. Không phải là bà nhận thức vũ trụ thông qua nhận thức của bà, thực tại của bà là nhận thức của bà. Bà là những gì bà nghĩ. Đó là thực tại thật sự của bà.

D: Chúng tôi nghĩ rằng tiềm thức giống như người lưu trữ hồ sơ, người bảo hộ của hệ thống cơ thể, và duy trì theo cách đó. Giống như người bảo vệ của cơ thể. Nhưng tôi đoán tôi đã không liên tưởng nó với việc là một linh hồn hay tinh thần thực sự.

P: Sự tồn tại của nhận thức xác nhận sự thật về bà. Bà nghĩ, nên đó là bà. Và đó là bà, nên bà biết điều đó. Vì vậy bà nghĩ, vì vậy đó không là bà.

D: Thông thường khi tôi liên hệ trực tiếp với tiềm thức và hỏi những thông tin về cơ thể, nó có vẻ rất khách quan và loại bỏ.

P: Các khía cạnh cảm xúc của sự sống trong một môi trường như bà đang ở, đòi hỏi phải có một số loại giao diện, để hoạt động với các dòng thực tế xoay quanh bà. Những cảm xúc này cho phép thu nhận thông tin từ những thứ đang được xử lý xung quanh, được đồng hóa vào sự tồn tại của linh hồn bà. Để chuyển những sự tồn tại xung quanh bà thành một cách mà ý thức của bà có thể nắm bắt được.

D: Tôi nghĩ điều đó làm cho nó dễ dàng hơn một chút. Một câu hỏi khác cũng liên quan. Anh có thể cho tôi một mô tả hoặc định nghĩa của các chiều không gian khác đang tồn tại gần chúng ta, mặc dù chúng vô hình đối với chúng ta không?

P: Có nhiều chiều không gian xung quanh các khu vực thực tế xác định của bà. Chúng tôi sẽ đề nghị bà chọn cái mà bà cho là phù hợp nhất và xác định nó theo những thuật ngữ mà bà có thể hiểu được. Trên thực tế, có nhiều chiều, cả trên và dưới chiều sâu của nhận thức của bà. Tuy nhiên điều đó không có nghĩa là cái này hay cái khác lớn hơn hay nhỏ hơn.

D: Họ nói rằng có nhiều chiều không gian tồn tại rất gần chúng ta, nhưng vô hình với chúng ta, và chúng rất giống với chúng ta. Điều đó có nghĩa là gì?

P: Bà có thể tiếp cận chúng, tuy nhiên, có lẽ không rõ ràng với bà. Có nhiều khía cạnh của các chiều không gian khác chồng lên nhau từ chiều này sang chiều khác. Và còn nhiều khía cạnh khác độc đáo đối với các chiều cụ thể đó. Có những lúc khi các trạng thái cảm xúc của bà khiến tâm trí bà mở rộng và tiến bộ về thế giới xung quanh. Ví dụ, nhiều người nhận thấy rằng việc ngấm hoàng hôn tại một thời điểm, hoặc một thời gian trong một ngày hoặc một năm cụ thể trong đời, sẽ mang lại cho họ cảm giác nhận thức khác biệt trong cuộc sống của họ. Một sự hòa hợp với thiên nhiên là khác biệt. Hoặc có lẽ theo tiếng địa phương của những người muốn trải nghiệm điều này, là để trở thành một với thiên nhiên. Họ đã hòa hợp ý thức của họ vào chuỗi đặc biệt cho tất cả các vũ trụ này. Do đó họ cảm thấy hơi thở của sự tồn tại của họ mở rộng đến mức họ cảm thấy mình đang ở nhiều chiều không gian cùng một lúc. Và thực sự là vậy. Họ nhận ra điều đó.

D: Vậy dường như nó đưa ra cùng một khía niệm về điểm tập trung của chúng ta. Các chiều không gian khác đều có ở đó, nhưng chúng ta không thể nhận thức được chúng vì điểm tập trung.

P: Chính xác.

D: Vậy có vẻ như ba chủ đề này giống nhau.

P: Chính xác. Bối cảnh chung của cuộc trò chuyện này thiên về nhận thức hơn là thực tế. Các thực tại của vũ trụ ở đó cho tất cả mọi nhận thức. Tuy nhiên, sự phát triển và hiểu biết của cá nhân người mà cố gắng hiểu nó ở bất kỳ điểm nào, sẽ quyết định độ sâu hoặc hơi thở hoặc độ cao mà họ có thể cảm nhận được những thực tại khác này.

D: Vậy khi họ nói về việc nâng cao nhận thức của chúng ta, điều đó có nghĩa là chúng ta sẽ nhận thức về những thực tại khác này rõ hơn?

P: Chính xác.

Cuộc thảo luận tại một cuộc họp nhóm vào những năm 1980.

Q: Đôi khi chúng ta nghĩ về việc có nhiều khía cạnh khác nhau của bản thân, mà rất có thể chúng ta đang sống ở đây trên Trái Đất cùng lúc với chúng ta. Tần suất đúng cho điều này là bao nhiêu?

Phil: Phản hồi tức thì của tôi là, rất thường xuyên. Thường xuyên hơn nhiều so với những gì chúng ta biết. Trên thực tế, chúng ta càng đưa ra nhiều dự đoán trong các khái niệm đó, thì khả năng đó chúng ta có càng nhiều. Tuy nhiên, các khía cạnh của chúng ta có một cuộc sống riêng của chúng. Chúng tồn tại, và hầu hết thời gian không có ý thức về các khía cạnh khác của chúng. Chúng ta và những người khác.

Trong một phiên làm việc khác với Phil vào năm 1999.

D: Tôi đã thu thập thông tin về các chiều không gian khác nhau và tôi muốn mở rộng hiểu biết về điều này. Tôi biết, trong hạn chế của mình rằng, các chiều không gian khác bao quanh hành tinh của chúng ta là các thể giới vật chất, với những con người vật chất sống trên đó. Nhưng chúng đang rung ở các tốc độ khác nhau và chúng ta không thể nhìn thấy. Anh có thể cung cấp cho tôi bất kỳ thông tin nào khác về điều này không?

Phil: Có một thực tại xoay vòng xác định ở chỗ không có cảm giác hữu hạn trong thực tại. Có nhiều sắc thái của thực tế được thể hiện theo những cách khác nhau. Tuy nhiên, nói rằng một chiều không gian là vật chất, trái ngược với tâm linh, thì hơi sai. Khái niệm này dường như được hiểu là vật chất khác với tinh thần. Nó chỉ đơn giản là cái mà bà gọi là “vật chất” có những đặc điểm nhất định, có phân tách biệt hoặc khác với cái mà bà gọi là “tinh thần”. Tuy nhiên, chúng là một và giống nhau. Chỉ đơn giản là một vấn đề có những khác biệt nhất định để phân biệt cái này với cái kia. Nếu bà định nghĩa thực tại thật sự của nước màu xanh khác với nước màu lam, bà có thể nói chắc chắn chúng không giống nhau. Tuy nhiên, rõ ràng là thành phần thực sự của mỗi loại là nước là hoàn toàn giống nhau. Chỉ đơn giản là có sự khác biệt giữa hai loại để mà phân biệt. Do đó bà có thể nói nước màu lam thực sự khác nước màu xanh?

D: Tôi đã nghe nói có những sinh vật khác sống ở những chiều không gian này. Chúng ta không thấy được chúng nhưng chúng đang sống ở trong cái mà được coi là một thể giới vật chất.

P: Chính xác. Giống như các sóng vô tuyến đều tồn tại cùng một lúc, và tất cả đều chứa các thông tin khác nhau, thực tế khác nhau, nhưng vẫn có thể cùng tồn tại trong cùng một không gian tại cùng một thời điểm. Chỉ đơn giản là một vấn đề của sự khác biệt về tần suất. Không có sự nhiễu sóng cho đến khi các tần suất chia sẻ cùng một tần suất tại cùng một thời điểm.

D: Điều này gây ra những gì chúng tôi gọi là “tĩnh” hoặc chùng chéo?

P: Đúng. Rắc rối.

D: Điều này có xảy ra với các chiều không gian?

P: Tỉnh thoảng. Nhưng may mắn thay, trong sơ đồ của mọi vật có những biện pháp bảo vệ ngăn chặn điều này. Tuy nhiên, đôi khi có xảy ra một sự chùng chéo.

D: Điều gì sẽ xảy ra nếu có chuyện đó?

P: Sinh vật từ các chiều không gian khác nhau có thể tương tác và nhận biết lẫn nhau thông qua nhận thức của riêng họ. Các giác quan, mà bà gọi là “năm giác quan” là các công cụ hòa hợp với các tần số ở mức độ tồn tại của bà. Những sinh vật sống ở các cấp độ khác của sự tồn tại có các cơ quan cảm giác hòa hợp với tần số tồn tại cụ thể của chúng. Nếu vì một lý do nào đó, các cấp độ nhận thức này trùng lặp hoặc có cùng tần số, thì các yếu tố giác quan của mỗi cấp sẽ được hòa hợp với cùng một tần số. Và những sinh vật trên mỗi mặt phẳng sẽ nhận thức được nhau.

D: Liệu họ có biết đã có điều gì đó bất thường xảy ra không?

P: Có lẽ có nhưng cũng không cần thiết. Có những thay đổi nhỏ ở các chiều không gian. Giữa các chiều không gian liên tiếp, những thay đổi lớn hơn trở nên rõ ràng hơn. Như vậy nhiều sinh vật từ nhiều chiều không gian bị loại bỏ, nếu họ có thể hiểu rằng họ đang nhìn thấy, nhận ra thực sự có một điều gì đó rất kỳ lạ đang xảy ra. Tuy nhiên, vì những thay đổi nhỏ giữa các chiều, mỗi chiều kế tiếp sẽ hơi khác so với chiều kế tiếp. Có thể ban đầu mọi người sẽ không nhận thức được rằng họ đã tìm thấy mình ở một không gian khác.

D: Nhưng có thể quay đi quay lại.

P: Chính xác.

D: Chúng tôi đã nghe nói rằng đôi khi có những cánh cửa giúp ta dễ dàng đi từ không gian này sang không gian khác. Điều này có đúng không?

P: Có những khe hở rất hữu ích để cho phép những sinh vật có kiến thức và nhận thức, có thể hiển thị cái gọi là “cửa sổ”. Tuy nhiên, trong thuật ngữ của bà, không có một nơi xác định có thể xác định một hiện tượng đang tồn tại, bên trong hoặc chính nó, mà đang trạng thái tĩnh, rằng bà có thể tiếp cận bất cứ lúc nào một cách đơn giản bằng việc bước qua đó. Năng lượng có thể được điều khiển để tạo ra một cửa sổ. Tuy nhiên, đó không phải là một hiện tượng tự nhiên. Như bà đã biết, đã có một thí nghiệm được thực hiện bởi Hải quân, thường được gọi là “Thí

thí nghiệm Philadelphia”. Đây là một ví dụ về thử nghiệm với các “cửa sổ” này. Có những sinh vật có khả năng tâm linh truyền từ chiều không gian này sang chiều không gian khác. Ví dụ tốt nhất của bà có lẽ sẽ là Chúa Jesus, người có thể tiếp cận nhiều cấp độ khác nhau. Sau khi thăng thiên, ông ấy có thể quay lại mặt phẳng của bà một cách có ý thức và xuất hiện. Mặc dù ông ấy có thể không ở trên mặt phẳng của bà, ông ấy vẫn có thể đến đó.

D: Ý anh là chính phủ đã tìm ra cách mở cửa sổ để đi tới đi lui, với Thí nghiệm Philadelphia? Hay họ đã tạo ra một cửa sổ?

P: Chúng tôi có thể nói rằng một cửa sổ đã được mở ra. Tuy nhiên, khả năng lấy lại không tốt như khi mở nó ra. Đã có những kết quả thảm khốc vì không thể vận dụng đúng hiện tượng này. Đó là một điều kiện tự nhiên theo nghĩa chung. Những mặt phẳng này đơn giản là tự nhiên và phổ biến. Tuy nhiên, chính mức độ hiểu biết của bà ở thời điểm này mới khiến cho chúng hoặc khái niệm này hơi siêu nhiên. Không có gì có thể hơn được sự thật. Nó là cơ sở của thực tế, theo nghĩa phổ biến.

D: Nhưng chính phủ đã tìm ra cách để làm điều đó.

P: Có những người đang tìm cách để điều khiển những năng lượng này. Có một số người đã thành công ít nhiều. Tuy nhiên, vì thiếu nhận thức tâm linh, là thứ cần thiết, nên có lẽ họ vẫn chưa có một hiểu biết cơ bản thô sơ nhất về hiện tượng này.

D: Các thí nghiệm vẫn được tiếp tục chứ?

P: Chính xác. Tại thời điểm này, có thể vận chuyển được năng lượng hoặc vật chất qua các chiều. Tuy nhiên, những thực tại tâm linh cho phép hiện tượng này xảy ra vẫn chưa được hiểu rõ. Cơ sở của sự hiểu biết này cho đến thời điểm này là công nghệ. Thành phần tâm linh chưa được hiểu. Đã có những thử nghiệm không thành công. Và những người tham gia sau đó có phần kém hơn trước. Linh hồn hoặc tinh thần của họ có khả năng, hoặc có thể là nguồn lực, để chữa lành cho những nạn nhân của những thí nghiệm này khi họ đi qua chiều không gian mà bà gọi là mặt phẳng “tâm linh”. Đã có trường hợp các cá nhân hoàn toàn bị lạc sang một chiều không gian khác, và về bản chất, họ bị mắc kẹt trong một không gian khác.

D: Làm sao họ có thể bị mắc kẹt nếu linh hồn có thể đi bất cứ đâu nó muốn và làm bất cứ thứ gì nó muốn.

P: Đó là các thành phần vật lý mà chúng tôi nói đến. Có những trường hợp cơ thể vật lý được chuyển hoàn toàn sang một không gian khác với linh hồn còn nguyên vẹn.

D: Ý anh là vậy. Vật chất bị mắc kẹt trong một không gian khác và không thể quay lại.

P: Chính xác. Sự hiểu biết của bà đủ để cho phép chúng tôi thấy được những gì bà đang mô tả. Và vâng, đúng là đôi khi chúng chòng chẹo. Tuy nhiên, tại thời điểm này, một người nào đó trên mặt phẳng của bà không thể thực hiện việc này một cách thường xuyên về mặt công nghệ. Trên thực tế, đó là một trong những điều mà bà gọi là “người ngoài hành tinh” có thể di chuyển qua lại những khoảng cách lớn. Chỉ đơn giản là vấn đề đi giữa các chiều và tìm ra những cánh

cổng tồn tại ở trạng thái tự nhiên của chúng. Chúng tôi muốn xác định sự khác biệt giữa cái mà chúng ta đang mô tả như một cửa sổ với cái mà chúng tôi mô tả là một cánh cổng.

D: Vâng, tôi muốn biết sự khác biệt.

P: Trong bối cảnh mà chúng ta đã nói trước đó, một cửa sổ là một thiết bị cho phép một người truyền từ mặt phẳng này đến một phẳng tồn tại khác, đơn giản là vậy. Đây không phải là một thiết bị tự nhiên. Tuy nhiên, cánh cổng là một hiện tượng xảy ra tự nhiên giống như một đường hầm, trong đó cái mà bà gọi là “khoảng cách” trên một mặt phẳng cụ thể có thể bước qua được. Người ta có thể đi qua một khoảng cách xa bằng cách bước qua những cánh cổng này. Tuy nhiên, các cánh cổng này nằm trên cùng một mặt phẳng. Chúng không vượt qua các mặt phẳng riêng biệt của thực tại. Khi một người đã đến đích cụ thể trên một mặt phẳng, họ cần phải chuyển đổi qua mặt phẳng mà họ muốn đến.

D: Đó là phân mà tôi đang bối rối. Điều này khác với các chiều không gian khác, nó nằm trên cùng một mặt phẳng.

P: Các cánh cổng nằm trên cùng một mặt phẳng. Chúng không vượt qua các mặt phẳng khác. Có những cánh cổng trong chính các mặt phẳng, tuy nhiên, các cánh cổng không trải dài trên các mặt phẳng.

D: Và điều này khác với việc đi qua lại giữa các chiều không gian.

P: Chính xác.

D: Tôi vẫn còn một chút bối rối về điều này. Nếu chúng ta đang nghĩ về cùng một mặt phẳng tồn tại, thì liệu người ngoài hành tinh có phải đến từ một ngôi sao vật chất hay một phần của thiên hà ngoài kia không. Nhưng thay vì đi bằng tốc độ ánh sáng hay bất cứ điều gì như vậy, họ sẽ chỉ cần tìm một cánh cổng?

P: Chính xác.

D: Vậy họ đang ở trên mặt phẳng vật chất của thực tại này, chứ không phải ở trong một chiều không gian khác. Họ chỉ cần tìm những cánh cửa để đi qua lại nhanh hơn.

P: Chính xác.

D: Tất cả những điều này khó hiểu với tôi, nhưng tôi có một ý tưởng. Lấy hành tinh Venus làm một ví dụ, trong chiều không gian “của chúng ta”, dường như không có sự sống nào ở đó. Có thể nào trong một thực tại “thay thế” hoặc một chiều không gian khác, có người sống ở đó không?

P: Ở mức độ trải nghiệm thực tế, sẽ không có ai sống ở đó. Tuy nhiên, ở các chiều không gian cao hơn, thật sự có nhiều dạng sống trên nhiều hành tinh chỉ đơn giản là ở mức độ thể hiện khác. Nó sẽ chỉ đơn giản là sự thể hiện, như cách nó thể hiện ở cấp độ của bà, không truyền đạt hoặc thể hiện bản chất của cái bà gọi là “tái tạo”. Ở các cấp độ thấp hơn, biểu hiện đó chỉ đơn

giản là khí và đá. Tuy nhiên, tầng băng được coi là chỉ nhìn thấy một phần, người ta biết rằng toàn bộ biểu hiện của tầng băng không thể nhìn thấy được. Có thể nói, các mức độ mà ta nhìn thấy thực tại trên sao Kim chỉ là một phần của các mức độ có thể thấy trong nước. Có những phần của sự biểu hiện toàn phần mà bà không nhìn thấy được vì nhận thức của bà không thể hình dung được thực tại của các tầng tồn tại cao hơn.

D: Vậy trên một thực tế thay thế, một thế giới song song, có thể nói như vậy, có thể có một chủng tộc vật chất sống ở đó?

P: Chính xác. Và theo nghĩa tương tự với lý thuyết tầng băng trôi của chúng ta, chúng ta sẽ đưa tầng băng trôi lên trên các mặt phẳng tồn tại.

Khi Phil tỉnh dậy, anh ấy thảo luận về phần của phiên thôi miên mà anh ấy còn nhớ được.

P: Điều chính mà tôi nhận được là thực tế có một sự khác biệt giữa các chiều không gian. Nhưng trong một chiều không gian có nhiều mức độ nhận thức ngay cả trong một chiều không gian. Ví dụ, có những thứ mà chúng ta không nhận thức được ở chiều không gian này lại ít nhiều thấy được ở các chiều không gian khác. Nó giống như quang phổ của ánh sáng trong một ánh sáng trong không gian này, và chúng ta chỉ có thể nhận thức được một số phần nhất định của quang phổ. Nhận thức của chúng ta bị giới hạn trong một phần rất nhỏ của chiều không gian này. Chúng ta không hoàn toàn nhận thức được tất cả các yếu tố của không gian này và ít nhiều ở các chiều không gian khác. Và khái niệm về cánh cổng nằm trong một chiều không gian cũng như vậy. Ta có thể di chuyển những khoảng cách xa trong không gian này, nhưng không có các cánh cổng từ chiều không gian này đến các chiều không gian khác. Nhưng có những mức độ... nó gần giống như có các chiều không gian trong một chiều không gian. Có các cấp độ trong chiều không gian này có thể thay đổi đủ để khác với các cấp độ khác cũng trong chiều không gian này.

D: Kiểu như đọc quăng tám. Mỗi nốt sẽ là một chiều không gian, nhưng nó vẫn an toàn trong một quăng tám. (Vâng) Tôi thực sự trân trọng những giải thích của anh về cánh cổng thay vì cửa sổ.

P: Nước dường như là cách dễ nhất để giải thích cách chúng ta nghĩ về tinh thần và thể chất. Về cơ bản nó giống với thực tế chỉ ở một hình thức khác.

Chúng tôi đều đồng ý rằng chúng tôi đang còn phát triển và mở rộng đến mức chúng tôi có thể xử lý và hiểu được những thông tin phức tạp mà bây giờ chúng tôi chưa có thể hiểu được.

BÀI VIẾT XUẤT HIỆN TRÊN TRANG THE DAILY TELEGRAPH, Luân Đôn - Ngày 11 tháng 10 năm 1995

“CHÀO MỪNG ĐẾN THẾ GIỚI TIẾP THEO”

Bởi Tiến sĩ Michio Kaku

Lý thuyết về lực hấp dẫn của Einstein, mang lại cho chúng ta lý thuyết về Vụ nổ Big Bang và lỗ đen, đã được thử nghiệm một cách nghiêm ngặt nhất và được chứng thực bởi các màu sắc bay.

Trong ấn bản mới nhất của Physics Today, các nhà thiên văn học từ Harvard, MIT và Đài quan sát Haystack đã tự hào tuyên bố rằng họ xác nhận lý thuyết của Einstein với độ chính xác đáng kinh ngạc 0.04% bằng cách đo sự uốn cong của sóng vô tuyến từ chuẩn tinh 3C279 gần rìa của vũ trụ nhìn thấy. Nhưng có một số điều trớ trêu trong thông báo này. Mỗi sự thành công dường như chỉ làm nổi bật thêm một khoảng cách. Ngay cả khi các nhà khoa học tung ra những thử nghiệm chính xác hơn bao giờ hết về lý thuyết không gian bị biến dạng của Einstein thì chính Einstein cũng biết rằng lý thuyết của ông đã bị phá vỡ trong trường hợp của Vụ nổ Big Bang. Lý thuyết có bàn chân đất sét.

Ông nhận ra rằng thuyết tương đối là vô giá trị khi trả lời câu hỏi đáng xấu hổ nhất trong tất cả các ngành khoa học vũ trụ: Điều gì đã xảy ra trước Vụ nổ Big Bang? Hãy hỏi bất kỳ nhà vũ trụ học nào câu hỏi này, và họ sẽ gơ tay, đảo mắt và than thở: “Điều này có thể mãi mãi nằm ngoài tầm với của khoa học. Chúng tôi chỉ là không biết.”

Đó là câu trả lời cho đến tận bây giờ. Gần đây, một sự đồng thuận đáng chú ý đã được phát triển xung quanh cái được gọi là “vũ trụ học lượng tử”, trong đó các nhà khoa học tin rằng sự hợp nhất giữa lý thuyết lượng tử và thuyết tương đối của Einstein có thể giải quyết được những câu hỏi thần học khó khăn này. Các nhà vật lý lý thuyết đang lao vào nơi mà các thiên thần đang sợ hãi phải tìm đến.

Đặc biệt, một bức tranh mới hấp dẫn nhưng đáng kinh ngạc đang xuất hiện trong vũ trụ học lượng tử có thể tổng hợp một số thần thoại vĩ đại của đáng sáng tạo.

Có hai thần thoại tôn giáo thống trị. Theo niềm tin của đạo Do Thái - Thiên chúa giáo, vũ trụ có một khởi đầu xác định. Đây là giải thuyết Generis, trong đó vũ trụ được nở ra từ một Quả trứng Vũ trụ. Tuy nhiên, theo niềm tin Ấn Độ giáo - Phật giáo về Niết bàn, vũ trụ là vô tận, không bao giờ có bắt đầu, cũng như sẽ không có kết thúc.

Vũ trụ học lượng tử đề xuất tổng hợp khá hợp lý của những quan điểm có vẻ đối lập này. Ban đầu là Không có gì. Không có không gian, không có vật chất hay năng lượng gì. Nhưng theo nguyên lý lượng tử, thậm chí Không có gì là không ổn định. Không có gì bắt đầu phân hủy; nghĩa là, nó bắt đầu “sôi lên” với hàng tỷ bong bóng li ti hình thành và mở rộng ra nhanh chóng. Mỗi bong bóng trở thành một vũ trụ đang giãn nở.

Nếu điều này là đúng, thì vũ trụ của chúng ta thực sự là một phần của một “đa vũ trụ” lớn hơn nhiều của các vũ trụ song song, thực sự không có thời gian, như Nirvana. Như Steve Weinberg, nhà vật lý đoạt giải Nobel, đã nói: “Một hàm ý quan trọng là không có sự khởi đầu; rằng ngày càng có nhiều vụ nổ Big Bang lớn, để (đa vũ trụ) diễn ra mãi mãi - người ta không cần phải vật lộn với câu hỏi về cái gì có trước Big Bang. (Đa vũ trụ) đã luôn ở đây. Tôi thấy đó là một bức tranh rất hài lòng.

Các vũ trụ thực sự có thể bắt đầu tồn tại như một biến động lượng tử của Không có gì. Điều này là do năng lượng dương có trong vật chất cân bằng với năng lượng âm của lực hấp dẫn, do đó tổng năng lượng của bong bóng bằng không. Do đó không cần có năng lượng rỗng để tạo ra một vũ trụ mới.

Alan Guth, người khởi xướng lý thuyết lạm phát, từng nhận xét: “Người ta thường nói rằng không có cái gọi là bữa trưa miễn phí. Nhưng bản thân vũ trụ có thể là một bữa trưa miễn phí.”

Và Andre Linde ở Stanford đã nói: “Nếu các đồng nghiệp của tôi và tôi đúng, chúng ta có thể sớm tạm biệt ý tưởng rằng vũ trụ của chúng ta là một quả cầu lửa duy nhất được tạo ra trong Big Bang”

Mặc dù bức tranh này hấp dẫn, nhưng nó cũng đặt ra nhiều câu hỏi hơn. Sự sống có thể tồn tại trên những vũ trụ song song này không? Nhà vũ trụ học Cambridge Stephen Hawking nghi ngờ rằng: ông tin rằng vũ trụ của chúng ta có thể tồn tại cùng với các vũ trụ khác, nhưng vũ trụ của chúng ta là đặc biệt. Xác suất hình thành những bong bóng khác này rất nhỏ.

Mặt khác, Weinberg tin rằng hầu hết các vũ trụ song song này có thể đã chết. Để có các phân tử AND ổn định, proton phải ổn định trong ít nhất ba tỷ năm. Trong những vũ trụ chết này, các proton có thể đã phân rã thành một biển electron và neutron.

Vũ trụ của chúng ta có thể là một trong số ít vũ trụ tương thích với sự sống. Trên thực tế, điều này sẽ trả lời câu hỏi lâu nay về lý do tại sao các hằng số vật lý của vũ trụ lại nằm trong một dải hẹp tương thích với sự hình thành của sự sống. Nếu điện tích của electron, hằng số hấp dẫn, v.v... thay đổi một chút, thì sự sống sẽ không thể diễn ra. Đây được gọi là Nguyên tắc Nhân học.. Như Freeman Dyson của Princeton nói: “Cứ như vũ trụ biết chúng ta đang đến.”

Phiên bản mạnh hơn của điều này chỉ ra rằng điều này chứng minh sự tồn tại của Chúa hoặc một vị thần toàn năng. Nhưng theo vũ trụ học lượng tử, có lẽ có hàng triệu vũ trụ đã chết. Do đó, thật tình cờ khi vũ trụ của chúng ta có những điều kiện tương thích với việc hình thành các phân tử AND ổn định.

Tuy nhiên, điều này mở ra khả năng có những vũ trụ song song gần như giống hệt vũ trụ của chúng ta, ngoại trừ một số sự cố định mệnh. Có lẽ George III đã không để mất các thuộc địa trong một vũ trụ giống như chúng ta.

Tuy nhiên, tôi có thể tính toán xác suất một ngày nào đó bạn có thể đang đi bộ xuống phố, rơi vào một cái lỗ trong không gian và đi vào một vũ trụ song song. Bạn sẽ phải đợi lâu hơn thời gian tồn tại của vũ trụ để có thể có một sự kiện như vậy xảy ra.

Như nhà sinh vật học J.B.S. Haldane nhận xét: “Vũ trụ không chỉ kỳ lạ hơn chúng ta nghĩ, mà còn kỳ lạ hơn những gì chúng ta có thể nghĩ.”

Tiến sĩ Michio Kaku là giáo sư vật lý lý thuyết tại Đại học thành phố New York và tác giả của *Hyperspace: một Odyssey khoa học đi xuyên qua chiều không gian thứ 10* (Nhà xuất bản Đại học Oxford).

Có vẻ như những bộ óc khoa học vĩ đại nhất đã có ít nhất một phần của bức tranh.

Chương 12 Năng lượng và sự hỗ trợ

Phần lớn thông tin trong cuốn sách này được tích lũy trong những năm 1980 khi tôi còn là một nhà nghiên cứu non trẻ. Tôi tin rằng tôi đã có tất cả các câu trả lời cho cuộc sống thông qua công việc với tư cách là một nhà trị liệu tiền kiếp. Tất cả các bằng chứng đã chứng minh cho tôi thấy sự tồn tại của luân hồi, nhưng tôi đã đặt các cuộc sống theo quy trình tuyến tính (hoặc hồi quy), bởi vì đó là cách duy nhất mà tâm trí chúng ta có thể hình dung ra được. Tôi đã hình thành nên những quan điểm của tôi dựa trên những trường hợp mà tôi đã nghiên cứu. Cho đến khi tôi bắt đầu làm việc với Phil và hệ thống niềm tin có trật tự của tôi đã bị phá vỡ. Những nghiên cứu của tôi với anh ấy đã mang lại cuốn sách *Keepers of the Garden* (Người giữ vườn), cuốn sách cho tôi một khái niệm hoàn toàn khác về sự khởi đầu của sự sống trên Trái Đất. Còn rất nhiều thông tin chưa được đưa vào cuốn sách đó. Tôi đang nhận được những thông tin và tiếp xúc với những khái niệm mà tôi chưa bao giờ nghe nói đến. Chúng đe dọa lật đổ thế giới an toàn mà tôi đã tạo ra. Lúc đầu, tôi chắc chắn rằng tôi đã có tất cả các câu trả lời nên tôi không muốn khám phá thêm bất kỳ lý thuyết mới không phù hợp nào nữa. Tôi đã có thể loại bỏ chúng, nhưng sau đó tôi quyết định tìm hiểu sâu hơn với một tư duy cởi mở. Tôi nhận ra rằng nếu tôi phủ nhận thông tin mà không kiểm tra, tôi sẽ chẳng khác gì các tổ chức tôn giáo luôn tuyên bố rằng họ là sự thật “duy nhất”. Thay vì ném bỏ các thông tin lạc loài, tôi đặt chúng sang một bên và để dành đến lúc phù hợp để nghiên cứu. Bây giờ đã đến lúc để kiểm tra và cố để hiểu chúng, tốt nhất có thể với tư duy hạn chế của con người chúng ta.

Thay vì bị cô lập với thông tin từ Phil, thông tin bắt đầu đến với tôi từ nhiều đối tượng trên khắp thế giới, như thế đó là sự thật và kiến thức mà tôi chưa được khai thác. Tôi biết rằng không bao giờ có thể hiểu nó ngay từ lúc đầu, và đã có thể bị bỏ qua. Hiện giờ sau hơn hai mươi năm nghiên cứu, tôi nhận ra rằng tôi đã được nhận từng phần nhỏ cho đến khi tôi sẵn sàng tiêu hóa những thông tin phức tạp hơn. Kể cả tôi không thể hiểu nó một cách đầy đủ, và tôi chắc chắn rằng tôi chỉ có một phần nhỏ của một bức tranh lớn hơn rất nhiều, bây giờ tôi đã sẵn sàng thể hiện nó ra để nhiều người khác suy nghĩ cùng.

Trong những ngày đầu của thử nghiệm của tôi vào những năm 1980, chúng tôi thường họp nhóm tại nhà của Billie Cooper ở Rogers, Arkansas. Ở đó, tôi sẽ đưa Phil vào trạng thái thôi miên và bất kỳ ai cũng có thể đặt câu hỏi. Thường thì sẽ có nhiều người có mặt, và đương nhiên câu hỏi của họ xoay quanh các vấn đề cá nhân của họ (như công việc và cuộc sống tình cảm). Nhưng đôi khi các câu hỏi phức tạp được đưa ra, và tôi đã tách chúng ra để đưa vào cuốn sách này, bởi vì tôi thấy chúng bám theo một chủ đề chung.

Điều sau đây thường xảy ra khi chúng tôi yêu cầu đối tượng tự mô tả về mình.

P: Chúng tôi đang nói ở đây như một tập hợp năng lượng. Vì không cần phải cá nhân hóa. Không có cái gọi là khái niệm “tôi” ở đây, vì tất cả là “chúng ta”.

D: Anh có bao nhiêu người?

P: Để sử dụng một con số vật lý là vô nghĩa. Khi làm như vậy, bà sẽ cố gắng xác định ranh giới của tích cách, rằng sẽ có x tính cách. Và từ nhận thức của chúng tôi, điều này không chính xác. Không có sự phân biệt. Chúng tôi chỉ đơn giản là cùng tồn tại. Không có sự phân biệt giữa nhân cách này với nhân cách khác, hay sự khởi đầu của nhân cách này với nhân cách khác. Nó chỉ đơn giản là một sự tồn tại được chia sẻ và cùng tồn tại.

Không có sự phân biệt. Một lần nữa chúng tôi nói rằng, chúng tôi không tuyến tính về thời gian cũng như khoảng cách, và chúng tôi không có cách nào dịch được khái niệm đó. Chúng tôi chỉ đơn giản là tồn tại. Chúng tôi không cố gắng xác định sự tồn tại của mình. Về phía bà, bà phải xác định và tách biệt chính mình và cô lập chính mình để bà trở thành “bà”. Chúng tôi là chính chúng tôi. Chúng tôi ở trên mặt phẳng này không có cái mà bà sẽ gọi là “danh tính”, vì ở cấp độ này không cần xác định. Việc nhận dạng danh tính là tức thời và hoàn toàn. Không cần phải dán nhãn cho nó. Vì khi người ta phải gán nhãn cho nó, người ta sẽ phải sửa đổi nhãn nhiều trên nhãn nhiều hơn là trên danh tính. Điều này được làm trên mặt phẳng của bà vì bà không có nhận thức. Nghĩ đến không phải cái nhãn mà là năng lượng. Nếu bà là chúng tôi, bây giờ bà đang ngồi trong một căn phòng và ngồi trong bóng tối hoàn toàn và đi ra đi vào mỗi phòng và mỗi người sẽ nhận ra ngay lập tức trong bóng tối hoàn toàn về những ai đang ngồi và những ai đang đi chuyển. Hãy hiểu rằng những gì mà nhận thức của bà bao hàm rất rộng lớn và còn nhiều điều để bộ óc tinh táo của bà có thể hiểu được. Bà thực sự là một với vũ trụ. Và vì vậy bà không nên ngạc nhiên khi thấy rằng có nhiều khía cạnh của bản thân mà bà chưa bao giờ nhận thức được.

D: Điều này có bao gồm những gì mà chúng ta nghĩ là trải nghiệm sống trong quá khứ không?

P: Có thể là những kỷ niệm không khác gì những kỷ niệm được chia sẻ, bởi vì thực tế là bà đang được kết nối, mỗi người trong các bạn với nhau, trên mặt phẳng nhận thức bên trong mỗi người. Kỷ niệm về một trong hai người được chia sẻ bởi mỗi người bên trong mình. Bà có thể nhớ những suy nghĩ của người khác ở một mức độ rất sâu sắc. Và vì vậy bà có thể thấy rằng cuộc sống quá khứ của bà thực sự được gọi khá chính xác là một ký ức về một người đã từng sống cuộc đời đó. Chúng tôi sẽ nói rằng không có cái gọi là tiền kiếp vì theo quan điểm của chúng tôi, tất cả đều là, và tất cả sẽ xảy ra đồng thời. Vì chúng tôi không có khái niệm về thời gian, mỗi người đã là của nhau và sẽ là của nhau trong tương lai của bà. Chúng tôi biết điều này không rõ ràng cho bà vào lúc này. Tuy nhiên, mỗi người sẽ được cung cấp thông tin trong tương lai gần, trong đó mỗi người sẽ được thử thách để kiểm tra khái niệm này. Đó là: quá khứ và hiện tại đồng thời với tương lai.

D: Đó là điều khó hiểu. Làm thế nào mà chúng ta có thể liên lạc với một số kiếp trong quá khứ lần này và lần khác? Tại sao chúng ta không đi đến những cái khác nhau mỗi khi tôi hỏi quy một người?

P: Bà cũng có thể theo dõi một nốt nhạc đơn lẻ trong toàn bộ bản giao hưởng. Nếu bà có thể tưởng tượng bà đang nghe một nốt nhạc được chơi trên một nhạc cụ và theo dõi nốt nhạc này trong toàn bộ bản giao hưởng, bà sẽ thấy nốt nhạc này xuất hiện trở lại, hay chính xác hơn là nghe nốt nhạc này xuất hiện lại trong toàn bộ bản giao hưởng đó. Và bà thực sự có thể xác định nốt nhạc đơn lẻ này như một danh tính riêng biệt. Bằng cách này, bà có thể nhớ lại những điều, những gì mà bà sẽ gọi là, những kiếp sống đã qua trong toàn bộ lịch sử, chỉ đơn giản bằng cách

thu hẹp góc nhìn của bà vào một lĩnh vực cụ thể mà bà muốn chọn. Sự lựa chọn có ý thức có vẻ ngẫu nhiên; tuy nhiên, thực tế là bà đã tự lập trình trước để quay lại phân đoạn cụ thể đó mỗi khi bà quay lại.

D: Chúng ta có thể sử dụng từ “rung động” hoặc “năng lượng”? Rằng những người có thể xem lại nhiều kiếp trước chỉ đơn giản là có thể xem lại nhiều cấp năng lượng hơn những người khác?

P: Chính xác. Mỗi người trong số các bạn có thể theo dõi nhiều hơn những gì mà bà có thể hiểu được. Điều này có thể. Tuy nhiên, cần phải giới hạn kinh nghiệm của một người trong những lĩnh vực mang lại sự hiểu biết và giác ngộ. Và vì vậy, bỏ qua những kiếp sống mang lại bất hòa sẽ là một sự khôn ngoan hơn, vì đó không phải là mục đích cuối cùng. Nếu ngay lập tức cho phép nhận thức của bà tiếp nhận tất cả những gì có sẵn trong bà, thì bà sẽ bị choáng ngợp. Vì có quá nhiều điều xảy ra, hơn những gì bà có thể hiểu, ngay cả bây giờ khi chúng tôi nói, trong mỗi tính cách riêng biệt của bà. Trong màu trắng có rất nhiều màu riêng biệt, và bà có thể dễ dàng lấy ra một màu riêng biệt từ màu trắng. Cũng theo cách này, chính bà đã cũng đã rút ra hoặc cô lập một năng lượng cụ thể là một thành phần của bản thân cao hơn của bà. Và do đó, năng lượng này được đưa xuống cấp độ của bà, hay có thể nói, là khía cạnh này của tính cách của bà. Đó thực sự là một phần của chính bà được miễn phí kiểm soát ở cấp độ này. Việc các bạn ngồi trong căn phòng này chỉ đơn giản là phần nổi của một tảng băng khổng lồ. Và nếu bà nhận thức được nhiều hơn và có khả năng có ý thức, bà có thể mang nhiều điều nằm dưới bề mặt lên cấp độ của bà và ngược lại. Cái mà bà đã cô lập như chính bản thân của bà có thể đi đến những cấp độ cao hơn, nơi các khía cạnh năng lượng khác của bà đang cư trú. Nhiều người trong các bạn đã làm được điều này tại một số điểm. Không giống như bà đang trải nghiệm một người khác. Nó thể hiện như bà đang trải nghiệm một phần của chính mình mà bà chưa từng thấy trước đây.

D: Có khả năng nào xem xét một cuộc sống chưa từng xảy ra không?

P: Có. Bà có thể đến bất cứ nơi nào mà muốn: quá khứ, hiện tại, tương lai, trên Trái Đất hoặc trong không gian. Không quan trọng ở đâu. Bất cứ nơi nào. Bước vào tương lai thoát đầu có vẻ khó khăn, đơn giản vì bà không quen nghĩ theo cách đó. Vì vậy, có, bà có thể dễ dàng đi lùi về cuộc sống trong tương lai.

D: Tiến tới.

P: Đó là một vấn đề về từ ngữ. Tuy nhiên, như đã nói, tất cả đã xảy ra và chưa có gì xảy ra đồng thời. Thời gian quả thực là một yếu tố tương đối.

D: Anh có thể mô tả thời gian đồng thời theo cách mà con người trên mặt phẳng này có thể hiểu một cách dễ dàng được không?

P: Chúng tôi sẽ cố. Nếu bà muốn, hãy xem xét sự khác biệt giữa đường thẳng và đường tròn. Nếu bà vẽ một đường thẳng và nối hai điểm trên một đường thẳng, bà sẽ không thấy có khả năng xảy ra song song, theo nghĩa là tất cả đều nằm trong cùng một mặt phẳng. Tuy nhiên, nếu bà nối hai điểm trong một vòng tròn thì thực sự sẽ có khả năng hai điểm được nối với nhau

bằng một đường thẳng. Nếu bà chỉ coi thời gian là một khái niệm, và trong bối cảnh đó là một vòng tròn, thì có khả năng kết nối hai thời điểm với nhau. Giả sử sau đó vòng tròn này trở thành một đường xoắn ốc, sao cho các đầu được kéo dài vô hạn đến mức chúng thực tế là cùng một điểm. Khái niệm xoắn ốc này có thể được hình dung để thấy rằng thậm chí trong một vòng tròn, có lẽ, có một quá trình tuyến tính phát triển, từ đầu này đến đầu khác. Khái niệm thời gian này là một khái niệm đặc biệt có bản chất vật lý, vì tất cả mọi người trong thế giới vật chất đều phải tuân theo một số khái niệm cơ bản nhất định. Một khởi đầu và một kết thúc. Sự sống và cái chết. Đen và Trắng. Cộng và Trừ. Cần phải tách biệt các thực tại ra khỏi thế giới tâm linh, ví dụ những thực tại này trong thế giới vật chất, để có thể đạt được một quá trình phân cực. Trong quá trình này, một khái niệm đối ngẫu được đưa ra. Cộng và Trừ, âm và dương. Do đó, có ý chí tự do, trong khi một vòng tròn không có ý chí tự do, bởi vì không có bắt đầu và không có kết thúc, và không có đen và không có trắng. Trong vật chất nếu theo khái niệm này, bà có một kết thúc và một kết thúc khác. Ý chí tự do không phải là cứu cánh biện minh cho phương tiện. Nó chỉ đơn giản là một sản phẩm phụ của thực tế phân cực. Ý chí tự do chỉ đơn giản là phát triển từ thực tế là có các cực trong thế giới vật chất. Tuy nhiên, thời gian không phân cực. Không có thời gian cộng và không có thời gian trừ. Đơn giản chỉ là một ý tưởng về những gì hiện tại và những gì sau đó. Đó là, ngay cả khi chúng ta nói, thay đổi từ cái bây giờ sang cái sau đó. Vậy làm thế nào để có “bây giờ”? Thời gian không bao giờ đứng yên, vì vậy khái niệm bây giờ chỉ đơn giản tự động bị bỏ đi. Bây giờ là ngay hôm qua hoặc quá khứ. Lúc bà nhận ra rằng bây giờ là một suy nghĩ, nó đã trở thành quá khứ. Vì vậy không cần phải lo lắng về bây giờ. Bà luôn sống trong tương lai nếu bà chọn.

D: Nhưng tôi nghe nói rằng chúng ta có nhiều tương lai.

P: Chính xác, nhưng nhiều khi bà có thể quan sát những điều có khả năng xảy ra nhất với bà từ hướng cuộc sống mà bà đang đi đến thời điểm đó. Và cũng có ý chí tự do quyết định tất cả những gì sẽ có.

D: Một câu hỏi từ nhóm: Tôi đã quan tâm đến năng lượng, cộng và trừ, nam và nữ, như chúng ta đang thể hiện bây giờ. Có cách nào chúng ta có thể cân bằng những năng lượng đó trong chúng ta?

P: Trước hết, người ta nên biết rằng nhiều người bị phân cực là có lý do. Trong tự nhiên cũng như trong thế giới linh hồn, luôn có những người hơn người khác. Và có những người bình đẳng. Có lẽ chúng ta có thể sử dụng các ví dụ âm và dương ở đây. Nếu tất cả đều là âm thì có phải là cao quý hơn dương không? Hay cao quý hơn là sự cân bằng tổng thể giữa cả hai? Không phải có nhiều hơn cái này hay cái kia thì là đúng hơn, hay có nhiều hơn sự cân bằng là đúng hơn. Chỉ có cái gì là phù hợp nhất. Đối với mỗi bài học cụ thể, ta nên rút ra cái phù hợp nhất, âm hoặc dương. Chúng tôi thấy rằng câu hỏi của bà nói lên việc hòa hợp với bản thân. Đó là, để trở nên cân bằng hơn trong năng lượng của bà. Tuy nhiên, chúng tôi sẽ cảnh báo bà khi nhận ra giữa con đường không phải là nơi xứng đáng nhất để đến.

D: Và mang đến câu hỏi về đồng tính luyến ái.

P: Đây chỉ đơn giản là một vấn đề của năng lượng, trong đó có năng lượng nam và nữ. Và ở trong một người đàn ông, khi anh ta được ban tặng chủ yếu là năng lượng của phụ nữ, anh ta thể hiện đặc điểm này, đặc điểm chủ yếu của nữ. Đây là lý do giải thích cho việc chủ yếu nam giới bị thu hút bởi những người ở giới đối lập, dù là họ ở trong cơ thể nam hay nữ. Và do đó, điều được thể hiện xuống một mức năng lượng của một sinh vật năng lượng nữ trong một cơ thể nam, bị thu hút bởi một năng lượng nam ở trong một cơ thể nam.

D: Ah nói đó là một năng lượng nữ. Ý anh là sao?

P: Sự phân cực hoặc định vị của linh hồn được cho là năng lượng chủ yếu của nữ nhiều hơn.

D: Điều đó có nghĩa là linh hồn có nhiều kiếp sống nữ hơn, hay nhiều trải nghiệm nữ hơn?

P: Linh hồn này rất có thể sẽ có trải nghiệm đó chứ không phải những kiếp trước đã lập trình cho linh hồn nhiều năng lượng nữ hơn. Khi tạo ra một linh hồn, một dấu ấn cá tính thường là nam nhiều hơn nữ hoặc trung tính hơn một chút.

D: Vậy kiếp trước không liên quan gì đến chuyện này?

P: Vâng, có liên quan rất nhiều vì những trải nghiệm được ghi nhớ trong quá khứ, và do đó, phần nào ảnh hưởng đến cá nhân trong việc nâng cấp năng lượng. Tuy nhiên, cuộc sống không xác định thực thể sẽ là nam hay nữ.

D: Tôi nhận thấy rằng nếu một linh hồn có nhiều kiếp sống về giới tính này hơn giới tính kia, thì sẽ khó đối phó hơn.

P: Đúng vậy, vì có nhiều quen thuộc hơn với những người khác giới. Nó có thể gây ra sự nhầm lẫn vì trong xã hội này, nhiều chương trình được lập ra để người ta trở thành đàn ông hoặc phụ nữ chứ không chỉ đơn giản là người này hay người kia có giới tính khác nhau.

D: Đây có phải là lý do chính của đồng tính luyện ái hay có những cách giải thích khác?

P: Đây là cách phổ biến nhất. Tuy nhiên, có những trường hợp người ta chọn hóa thân vào một thực thể chéo như vậy để rút ra bài học. Nhiều bài học như: điều độ, khoan dung, kiên nhẫn, khiêm tốn, v.v... Nó có thể không chỉ đơn giản là sự lựa chọn mà là vấn đề cần thiết.

Câu hỏi: Có giả thuyết cho rằng hành tinh Trái Đất được bao bọc bởi một dải năng lượng. Và được ghi lại mọi hành động, mọi suy nghĩ và mọi thứ đã từng xảy ra. Và bất kỳ ai cũng có thể nhận thông tin chỉ bằng cách chạm vào đó. Có chính xác không?

P: Đó là một tuyên bố chính xác. Vâng, thật sự, vì có cái mà bà có thể gọi là một hào quang bao quanh hành tinh này, nó liên tục được xây dựng từ những cảm xúc và thái độ của những cư dân sống trên hành tinh này. Và vì vậy hào quang này phản ánh toàn bộ chủng tộc cư trú trên hành tinh bên dưới nó. Nói chung, hào quang của bà phản ánh tính cách của bà. Đó là năng lượng nằm trong hào quang của bà.

D: Hào quang của chúng ta bị ảnh hưởng bởi năng lượng mà cơ thể chúng ta tạo ra?

P: Chính xác.

D: Còn những năng lượng bao quanh Trái Đất thì sao?

P: Chúng có phải là những nguồn năng lượng trong tương lai mà có lẽ chưa được chuyển hóa đến mức vật lý? Câu trả lời là có. Đối với các tiến trình trong quá khứ, hiện tại, tương lai là một loại quá trình xử lý. Một quy trình công nghiệp lấy năng lượng từ mặt phẳng cao hơn và chuyển chúng xuống mặt phẳng thấp hơn, thông qua hành động của ta. Và vì vậy hào quang là kết quả của quá trình xử lý này. Tuy nhiên, năng lượng đã luôn hiện hữu và sẽ luôn hiện hữu. Tuy nhiên, từ quan điểm của bà, chúng lại được phân loại từ cấp độ này sang cấp độ khác. Hào quang của Trái Đất được tạo thành từ những năng lượng đã được xử lý từ năng lượng cao hơn đến năng lượng thấp hơn. Và vì vậy đây là những sản phẩm phụ của trải nghiệm con người. Nhiều như khói bốc lên từ một đám lửa.

D: Anh có thể giải thích sự khác biệt giữa những năng lượng cao hơn và thấp hơn?

P: Những năng lượng cao hơn mà bà có thể gọi là “Thượng đế” hoặc “chân lý” hoặc “sự giác ngộ”. Đó là chúng. Đó là những tần số có thứ tự cao nhất, và được khai thác qua tâm trí và ý thức của bà. Năng lượng thấp hơn là năng lượng từ mặt phẳng cao hơn đã được đưa xuống mặt phẳng thấp hơn. Chúng là sản phẩm phụ của trải nghiệm con người. Chúng là năng lượng, tuy nhiên, chúng đã được hạ xuống một mức độ gần gũi hơn với bà. Ở đây chúng ta nói về năng lượng theo nhiều cách khác nhau. Âm nhạc, toán học, ngạc nhiên, bản khoản, yêu, ghét. Đó đều là năng lượng.

D: Và tôi hiểu rằng chúng đều được ghi lại. Không cái nào bị lãng phí, không cái nào bị bỏ quên. Đúng không?

P: Không cái nào bị mất đi. Nhiều lắm, tuy nhiên, không được sử dụng. Ví dụ, nếu năng lượng tình yêu bao quanh hành tinh của bà được sử dụng thường xuyên hơn năng lượng thù hận hoặc năng lượng sợ hãi, chúng tôi nghĩ hào quang bao quanh hành tinh của bà sẽ rất khác biệt. Và có mức năng lượng tổng thể cao hơn. Như thể những sản phẩm phụ này, những hào quang tỏa ra là biểu hiện của những năng lượng đã được xử lý.

D: Nếu hành tinh này bị phá hủy, những năng lượng này sẽ trở thành gì?

P: Đơn giản là nó sẽ quay trở lại vũ trụ. Và được xử lý lại theo cách khác ở một nơi khác, như bà có thể nói, vào lúc khác. Năng lượng không thể bị phá hủy. Tuy nhiên, cần chuyển hóa các năng lượng này. Vì chúng sẽ trôi dạt vô định trong vũ trụ nếu chúng không được thu thập lại và áp dụng lại đến một khu vực hoặc mặt phẳng khác, vì vậy chúng có thể được quay trở lại mục đích hữu ích.

D: Vậy những năng lượng này không biến mất mà được biến đổi. Chúng không còn ở dạng cũ. - Anh có thể nói rõ hơn về thứ mà chúng tôi gọi là “linh hồn”? Đây có phải là loại năng lượng mà anh đang nói đến?

P: Có một sự tách biệt ở đây. Chúng ta nói về năng lượng một cách rất tự do, mà linh hồn xử lý. Linh hồn ở đây là cỗ máy vận hành, nếu có thể nói như vậy. Năng lượng sẽ là nguồn nhiên liệu nuôi sống tâm hồn. Linh hồn là một tia lửa, một mảnh vỡ của Một Linh Hồn ban đầu. Đối với tất cả, tại một thời điểm, chỉ đơn giản là toàn bộ và cùng nhau. Và trong cái mà bà gọi là sự khởi đầu của sự sáng tạo, sự toàn vẹn này đã bị tách rời. Và mỗi người trong số các bạn sẽ bắt đầu trải nghiệm cuộc sống như những nhân dạng riêng biệt. Đây là cái mà bà đã gọi là thời điểm của Sự sụp đổ, nơi mà kiến thức bị mất và ý thức quay xuống Trái Đất. Và những mặt phẳng năng lượng cao hơn đã bị bỏ qua và loại bỏ. Vì vậy, bà có thể thấy từ một quan điểm tương tự, đã có một sự sụp đổ ý thức rõ ràng, từ mặt phẳng cao hơn đến mặt phẳng Trái Đất cơ bản hơn. Như đã từng cảm nhận trước đây, không có sự gia tăng tội ác khi sự sụp đổ này xảy ra. Nó chỉ đơn giản là sự chú ý của những cư dân đó đã được chuyển từ mặt phẳng cao hơn xuống thấp hơn. Đó là ý nghĩa của sự sụp đổ. Không phải là một nhận định đúng hay sai. Nó chỉ đơn giản là một thực tế nằm trong lĩnh vực của sự thật. Và vì vậy bà có thể thấy rằng khi bà không còn biết được bà là ai, và là cái gì, bà sẽ có xu hướng đi lang thang, như loài người đã làm trên hành tinh này trong nhiều thiên niên kỷ. Vì vậy, sự sụp đổ chỉ đơn giản là sự lãng quên danh tính thực sự. Hạ thấp ý thức, và quên rằng tất cả thực sự là một phần của tổng thể.

D: Điều gì đã gây ra sự vỡ vụn, sự tan vỡ, ngay từ đầu?

P: Đây là một hành động có chủ đích của toàn bộ Linh hồn, Một Linh hồn Tổng thể, để trải nghiệm sự đa dạng. Vào thời điểm đó, người ta cảm thấy cần phải trải nghiệm sự đa dạng. Người ta đã nhận ra rằng để cho phép một người hiểu đầy đủ về Tất cả, thì cần có thêm trải nghiệm.

D: Linh hồn mảnh vỡ này lúc đầu đã trải nghiệm Trái Đất và mang hình dạng một cơ thể. Sau đó, cơ thể và linh hồn được tách ra khi chết. Chúng tôi biết những gì xảy ra với cơ thể. Điều gì xảy ra với linh hồn lúc đó?

P: Đây là một nền tảng cá nhân cao. Với nhiều linh hồn - chúng tôi sẽ gọi họ là những mảnh vụn - nhận thấy họ đã tụt lùi quá mức mà họ có ban đầu. Và do đó, thấy mình xa sự thật hơn so với khi họ nhập thể ban đầu. Và vì vậy cần phải có những bài học để xóa bỏ những sai lầm đã mắc phải. Một số khác thì thấy họ đã trở nên giác ngộ hơn, và vì vậy họ hòa hợp với cấp độ là Một Linh hồn.

D: Những linh hồn đã thoái lui có phải đến và sống lại một cơ thể khác không?

P: Không, vì không có cái gọi là phải đến. Nếu có một sự phù hợp, thì có, và có thể đó là điều tốt nhất. Tuy nhiên, không có quy định nào nói rằng một linh hồn phải hóa thân.

D: Điều cuối cùng xảy ra với một linh hồn riêng lẻ.

P: Mục đích cuối cùng cho tất cả các linh hồn là quay trở lại Một Linh hồn. Và mang theo tất cả những gì đã trải qua. Nó giống như là mỗi người trong số các bạn đang thu thập kinh nghiệm và lưu trữ nó cho một ngày nào đó trong tương lai, khi mỗi người trong số các bạn sẽ trở lại với bộ sưu tập kinh nghiệm của mình. Và chia sẻ với tất cả một lần nữa. Và tất cả trải nghiệm đã trải

qua từ đầu đến cuối quá trình sáng tạo sẽ được chia sẻ. Đó là một bản giao hưởng của trải nghiệm.

D: Linh hồn nguyên thủy đã tách ra này có giống với khái niệm của chúng tôi về Thượng Đế không?

P: Chính xác. Đó là Một, Tất cả, Chân lý, Ánh sáng. Nhiều người có nhãn dán riêng. Bà có thể nói rằng danh tính của bà tách biệt với Thượng đế. Tuy nhiên, mỗi người trong chúng ta thật sự là một mảnh riêng biệt hoặc một phần của Thượng đế. Không có Thượng đế nếu không có mỗi người chúng ta. Vì mỗi người trong số chúng ta chỉ cần mất đi điều gì đó, thì chính Thượng đế cũng mất đi.

Phiên này diễn ra vào năm 1987 sau khi Phil đã dành nhiều tháng ở California để làm nhiều công việc khác nhau, gồm cả điện ảnh, và trong khi tôi hoàn toàn đắm chìm trong nghiên cứu thông tin về Nostradamus. Anh ấy đã chuyển trở lại khu vực của chúng tôi và muốn bắt đầu làm việc với tôi một lần nữa. Chúng tôi không có chủ đề nào để tập trung vào, vì vậy chúng tôi quyết định xem phiên này sẽ dẫn đến đâu. Tôi luôn chuẩn bị cho những điều bất ngờ. Tôi đã sử dụng từ khóa của anh ấy và phương pháp thang máy. Khi cửa thang máy mở ra, anh nhìn thấy một ánh sáng trắng rực rỡ.

P: Đó là một ánh sáng hoàn toàn trắng. Tổng năng lượng. Đây là một mặt phẳng năng lượng, hay một lĩnh vực của sự tồn tại mà chúng tôi có thể được gọi là “Người trợ giúp” bên trong. Chúng tôi về bản chất là dạng năng lượng thuần túy không có cấu tạo vật chất, mà chỉ là năng lượng và cấu tạo bởi suy nghĩ.

D: Ý anh là gì khi nói chúng ta là những người trợ giúp?

P: Chúng tôi là những người đến để hỗ trợ những nỗ lực mà bà đã thực hiện. Đó là, để tìm kiếm kiến thức có sẵn cho những người sẽ hỏi. Chúng tôi có bản chất linh hoạt, trong đó chúng tôi có thể nhào nặn mình theo những năng lượng mà chúng tôi tìm thấy xung quanh mình. Chúng tôi có thể tuân theo những năng lượng đã gọi chúng tôi. Là vậy đó, chính các bạn. Chúng tôi là những người trợ giúp. Chúng tôi mang theo nguồn năng lượng có lợi nhất cho các công việc mà bà sắp tham gia. Chúng tôi hỗ trợ cân bằng năng lượng và do đó mang theo với chúng tôi nguồn năng lượng phù hợp nhất với bất kỳ tình huống cụ thể nào mà chúng tôi gặp phải. Một lần nữa, chúng tôi nói “chúng tôi” vì chúng tôi là một ý thức tập thể và không có bản sắc riêng lẻ. Chúng tôi không chấp nhận khái niệm nhận dạng số ít, mà theo thuật ngữ của con người có nghĩa là cô lập, vì chúng tôi chắc chắn không bị cô lập. Chúng tôi luôn giao tiếp và hiệp thông với tất cả các dạng năng lượng khác. Không có sự cô lập hay tách rời. Chúng tôi chỉ nói từ lĩnh vực mà của sự tồn tại mà chúng tôi nắm giữ, đến lĩnh vực của sự tồn tại mà bà nắm giữ.

Tôi không biết làm thế nào để đặt câu hỏi. Đây là điều mà tôi chưa từng gặp trước đây. Tôi cố gắng liên hệ nó với một cái gì đó quen thuộc trong công việc của mình. Tôi không bao giờ biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo, vì tôi luôn bị dẫn vào những khu vực xa lạ và chưa được khám phá.

D: Có bất kỳ mối liên hệ nào với những người hướng dẫn hoặc người bảo hộ của chúng tôi không?

P: Có lẽ có một sự khác biệt ở đây là chúng tôi không phải là bản thân bà hay một phần của bà. Trên thực tế, chúng tôi khác với khía cạnh đó của bà, nhưng thực sự là một phần của chính bà, ở chỗ chúng ta là của tổng thể, một phần trong toàn thể của tạo vật. Do đó, chúng tôi có một số sự thật là một phần của chính bà và một số phần khác thì không. Chúng tôi có và chưa có cái mà bà gọi là năng lượng “Trái Đất”.

D: Vậy ý anh là những người hướng dẫn hay giám hộ của chúng tôi là những khía cạnh của tâm hồn chúng tôi, là bản thân của chúng tôi?

P: Chính xác. Vì bà thực sự là người dẫn đường của chính bà, vì bản thể ở mức cao hơn của bà đang nhìn xuống mức thấp hơn. Bà, người luôn tìm cách xác định bản thân ở một điểm của nhận thức, chỉ đơn thuần là một khía cạnh của con người tổng thể của bà. Bà, bằng cách tìm cách xác định và tách biệt nhận thức của mình, đã tách biệt khía cạnh cụ thể đó của bà ra khỏi toàn bộ bản thân. Đây là những gì mà chúng tôi sẽ gọi là ...chúng tôi thấy một thuật ngữ không thể dịch ra được. Tuy nhiên, khái niệm sẽ là sự tách biệt khỏi toàn bộ hoặc sự cá nhân hóa.

D: Là năng lượng, anh đã bao giờ có sự sống trên Trái Đất hoặc tách biệt hoặc nhận dạng theo cách đó?

P: Chúng tôi chia sẻ sự tách biệt của bà, một lần nữa chúng tôi là một phần của sự tồn tại của bà. Về mặt đó, chúng tôi đã nhận ra nhiều hóa thân. Tuy nhiên, chúng tôi không phải là những gì mà bà gọi là “cư dân” của một mặt phẳng cụ thể. Trên thực tế, chúng tôi là đa chiều và bao gồm đồng thời nhiều cấp độ nhận thức khác nhau. Vì vậy, chúng tôi không thể nói rằng chúng tôi từng được cá nhân hóa, như cách bà nói.

D: Tôi đang cố gắng phân biệt. Tôi nghĩ rằng anh có thể đã từng có những đặc điểm nhận dạng của Trái Đất và tôi đang cố gắng phân biệt. Tôi nghĩ anh có thể đã có những đặc điểm nhận dạng của Trái Đất và sau đó tiến hóa thành một năng lượng cao hơn, như bây giờ. Đúng không?

P: Chúng tôi có thể nói là, không phải chúng tôi đã trở nên phân mảnh. Chúng tôi nói từ cấp độ đa chiều và không phân chia hay chia nhỏ thành các đơn vị năng lượng riêng lẻ. Đơn giản là chúng tôi nhận thức được đồng thời nhiều cấp độ khác nhau. Như vậy, ngay cả bây giờ chúng tôi cũng nói về mức độ tồn tại của bà, đồng thời đang ở một cấp độ khác. Đó là những gì bà có thể gọi là “nhận thức xuyên qua”.

D: Vậy năng lượng này là sự tồn tại duy nhất mà anh có.

P: Chúng tôi đã tiến hóa từ một dạng nhận thức thấp hơn thành một dạng năng lượng bao trùm hơn. Tuy nhiên, chúng tôi luôn là một năng lượng xuyên không. Năng lượng của chúng tôi luôn là một trong những phương thức hỗ trợ sự tồn tại. Qua đó, chúng tôi hỗ trợ, mang những gì cần thiết cho những đối tượng yêu cầu. Năng lượng của chúng tôi là một ngành dịch vụ như cách bà hay nói.

D: Tất nhiên, tôi luôn bị ràng buộc với suy nghĩ thông thường của chúng tôi. Nên vui lòng thứ lỗi cho các câu hỏi của tôi nếu chúng có vẻ thiếu hiểu biết. Nhưng có phải anh ở cấp độ mà chúng tôi coi là “thiên thần”? Tôi biết các khái niệm của chúng tôi có lẽ rất hạn chế.

P: Chúng tôi cảm thấy rằng, theo thuật ngữ của bà, trên thực tế, một số người xem chúng tôi là thiên thần cũng là phù hợp. Trong thuật ngữ của bà, một thiên thần đến để hỗ trợ mọi người vào lúc cần thiết. Một thông điệp từ Thượng đế. Một ân nhân. Tất nhiên có nhiều quan điểm khác nhau về thiên thần. Tuy nhiên, với mục đích minh họa, chúng tôi sẽ cho phép mình được xếp vào nhóm thiên thần nếu thấy phù hợp.

D: Tất nhiên, chúng ta có bức tranh tinh thần về các thiên thần có hình dạng người.

P: Đó không là gì khác ngoài năng lượng thuần túy bị thu hút bởi một năng lượng khác. Đó là một vấn đề đơn giản của sự hấp dẫn bởi các lực tương tự. Có lẽ có thể giải thích điều này bằng cách sử dụng thuật ngữ cấp độ “hạt nhân”. Trong đó năng lượng thực sự là hạt nhân về bản chất. Hạt nhân đang được sử dụng ở đây trong thuật ngữ ... Chúng tôi nhận thấy luồng suy nghĩ này có lẽ không chính xác và chúng tôi muốn đảo ngược ở đây. Và nói rằng, khái niệm chúng tôi đang mô tả có bản chất điện từ hơn. Trong đó các điện tích đẩy nhau và các mặt đối lập hút nhau. Và theo cách này, người ta có thể thấy rằng khi có sự chênh lệch về năng lượng, thì sự thặng dư sẽ tự nhiên hút về phía thâm hụt. Về cơ bản, đó là nơi ta nhận được các cực đối lập. Một loại có tính chất thặng dư, một loại có tính chất thâm hụt. Và vì vậy tự nhiên cả hai hút nhau.

D: Vậy khi ta sử dụng điện, chúng ta đang sử dụng một phần của những gì mà ta đại diện? Có chính xác không?

P: Nói tốt hơn là, một khái niệm về chúng ta là gì. Nguyên tắc thì là như nhau, Không cần thiết sử dụng một phần của chính chúng ta, trong khái niệm chúng ta là một phần của dòng điện chạy qua. Tuy nhiên, ở khía cạnh đó, tất cả năng lượng là của tổng thể, về mặt đó thì nói như vậy là chính xác.

D: Vậy cách chúng tôi sử dụng điện là cách chúng tôi có thể sử dụng các dịch vụ của anh?

P: Có lẽ để giải thích tốt hơn, người ta có thể sử dụng đặc điểm sinh học của hệ thống miễn dịch của bà. Khi có một bộ phận của cơ thể cần một hệ thống phòng thủ cụ thể, thì toàn bộ cơ thể sẽ huy động sự trao đổi chất của mình để sản xuất và gửi enzyme hoặc protein cần thiết để tạo ra các kháng thể đặc biệt để đánh lại sự nhiễm trùng. Do đó, toàn bộ cơ thể phản ứng với một điểm hoặc một vị trí của sự nhiễm trùng, và gửi các nhu cầu cụ thể của phản ứng phòng vệ đến các khu vực có nhu cầu. Tương tự như vậy, vũ trụ nói chung có thể huy động và gửi bất kỳ dạng năng lượng cụ thể nào đến bất kỳ vị trí cụ thể nào trong vũ trụ, để hỗ trợ cho việc chữa lành cái mà chúng ta gọi là “sự bất hòa”. Chúng tôi, trong sự tương đồng này, có thể được so sánh với các kháng thể được gửi đến để hàn gắn sự bất hòa.

D: Tôi luôn có thể có được một bức tranh rõ ràng hơn thông qua những sự so sánh tương đồng. Tôi đã được kể về các nguyên tố? Anh có bất kỳ mối liên hệ nào với loại năng lượng đó không?

P: Như chúng tôi đã nói trước đó, luôn có một mối liên hệ giữa tất cả các cấp độ và các dạng năng lượng. Chỉ đơn thuần là một sự địa phương hóa của một năng lượng cụ thể thành một dạng của một nhu cầu cụ thể. Và vì vậy chúng tôi tiếp xúc và nhận biết về thứ mà bà gọi là năng lượng “nguyên tố”. Tuy nhiên, chúng tôi không phải là thứ năng lượng được gọi là “nguyên tố”. Như bà sẽ nhận thấy, chúng tôi vượt xa hơn nhiều so với việc bao hàm đồng thời năng lượng đó.

D: Tôi tự hỏi liệu anh có cùng bản chất không? Tôi nghe nói rằng năng lượng nguyên tố rất cơ bản, và không có trí thông minh hay hiểu biết mà dường như là bà có.

P: Có lẽ bà sẽ nhìn vào một đầu của quang phổ bi phân lập hoặc tách biệt thứ mà bà gọi là năng lượng “nguyên tử”. Bà chỉ đang xem xét một khía cạnh cụ thể của tổng năng lượng và mô tả nó như một nguyên tố. Tuy nhiên, nó là một phần và một mảnh của một bức tranh hoàn chỉnh hơn.

D: Tôi đã hiểu rằng năng lượng nguyên tố chủ yếu gắn liền với Trái Đất của chúng ta.

P: Có vẻ như bà sẽ nghĩ rằng đó là những dạng sống thấp hơn, chẳng hạn như cỏ và cây, hoặc những dạng cụ thể mà bà có thể gọi là “dạng sống thấp” trên hành tinh của bà. Tất nhiên, năng lượng có liên quan đến các dạng sống cao hơn như mèo và chó. Và cả năng lượng gắn với các dạng sống cao nhất, đó chính là bà. Không có sự phân biệt giữa các năng lượng, ở chỗ, chúng là một phần và một mảnh của tổng thể. Chúng thường liên quan đến một hoặc nhiều cấp độ nhận thức cụ thể. Sẽ thiếu chính xác nếu nói rằng cỏ không nhận thức, vì nó thực sự có nhận thức. Chính nền tảng mà bà bước đi trên đó thực sự có nhận biết. Từ chối điều này có lẽ bà sẽ tự đặt mình vào vị trí của Thượng đế, tất cả bao hàm, tất cả nhận thức, và tất cả những thứ khác đều ở bên dưới và không nhận thức. Điều này không chính xác. Tất cả mọi tạo vật đều nhận biết được. Bà có nhận thức được điều này hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào bà. Bà có khả năng nhận thức về mọi tạo vật, từ các dạng nhận thức thấp nhất đến cao nhất. Và không nhất thiết phải giới hạn ở Trái Đất cụ thể của bà. Bà rất có thể nhận thức được toàn bộ sự sáng tạo, chỉ đơn giản bằng cách thừa nhận rằng tất cả mọi thứ đều nhận thức được.

D: Tất nhiên, điều này sẽ làm cho cuộc sống vật chất của chúng ta trở nên khó khăn.

P: Chúng tôi cảm thấy rằng có lẽ nó sẽ làm cho cuộc sống của bà phong phú và đầy đủ hơn, vì bà sẽ không cảm thấy cô đơn và lạc lõng. Bà sẽ ở trong tình anh em một lần nữa, như số phận của bà. Có lẽ bà đã bị cô lập vì nhiều lỗi không phải của mình hoặc có thể do nhầm lẫn. Tuy nhiên, trách nhiệm cuối cùng của cá nhân là làm thế nào để họ nhận thức được. Nếu một người chọn từ chối sự tồn tại của người khác, thì đó là đặc quyền của họ. Tuy nhiên, sau đó họ phải có khả năng... Chúng tôi sẽ thay đổi điều này vì chúng tôi không muốn biểu thị ý nghĩa của sự trừng phạt. Chúng tôi không muốn thể hiện khái niệm đó. Chúng tôi đang cố gắng ngụ ý rằng một người sẽ tạo ra thực tại của chính mình. Và vì vậy người ta có thể thấy rằng khi tạo ra thực tại của chính mình, họ phải sống với nó.

Vâng, một số người sẽ coi đó là trừng phạt. Nhưng nếu ta tự tạo ra nó, ta phải lãnh hậu quả.

P: Chính xác.

D: Anh tiếp tục nói về toàn thể. Đó có phải là điều chúng ta coi là Thượng đế không?

P: Ở một cách tiếp cận ngộ nghĩnh hơn, sự toàn thể thực ra là những gì mà bà gọi là “Thượng đế”, ở đó Thượng đế sẽ bao trùm tất cả. Tuy nhiên, chúng tôi cảm thấy rằng khái niệm hiện tại của bà về Thượng đế có lẽ sẽ khái quát hơn khi là một bản tóm tắt các thuộc tính của con người được nâng lên địa vị của một đấng sáng tạo.

D: Tôi đang tự hỏi liệu anh sẽ được coi là đấng sáng tạo hay người đồng sáng tạo.

P: Tất nhiên, có một số sự thật trong những lời bà nói. Tuy nhiên, chúng tôi cảm thấy sẽ không phù hợp nếu tự cho mình là như vậy.

D: Vậy anh chưa tiến hóa xa như vậy? Tôi đoán tôi đang cố gắng để định vị anh.

P: Chúng tôi chưa bao giờ là người sáng tạo. Chúng tôi không phải người sáng tạo. Chúng tôi thật sự có thể là ...tuy nhiên, chúng tôi muốn làm rõ điều này. Tại thời điểm này...(Tạm dừng).

D: Sao? Một sự hiểu lầm hay là gì?

Một hơi thở sâu và sau đó Phil đột ngột mở mắt. Anh tỉnh dậy. Điều này thật bất thường. Tôi hỏi anh ấy chuyện gì đã xảy ra.

P: (Anh ấy đang rất tỉnh táo) Tự nhiên nó tắt. Giống như họ đang chuẩn bị nói điều gì đó rồi có một sự gián đoạn trong các trường năng lượng.

D: Anh có nghĩ rằng đó là điều mà họ không nên nói tới?

P: Không, giống như có một sự can thiệp. Đôi khi nó xảy ra, bà biết đấy, khi các năng lượng khác nhau đang đến và đi. Giống như một kiểu rất tế nhị để làm cho nó cân bằng, và nếu một năng lượng bên ngoài xâm nhập thì nó sẽ bị phá vỡ kết nối.

D: Như tĩnh điện hay gì?

P: Chà, không phải năng lượng điện. Nó giống như năng lượng suy nghĩ hơn.

D: Thứ gì anh đang nghĩ đến?

P: Không, chỉ là năng lượng bên ngoài. Không tệ, giống như kết nối đã bị phá vỡ.

Chưa bao giờ rõ được điều gì đã gây ra sự can thiệp, nhưng Phil nghĩ chúng tôi nên kết thúc phiên làm việc ngày hôm đó. Điều đó ổn với tôi vì toàn bộ phiên làm việc đã khiến tôi căng thẳng. Chúng tôi đang thảo luận một chủ đề rất phức tạp để tôi có thể hiểu và tôi gặp khó khăn trong việc đặt câu hỏi. Nên tôi thở phào nhẹ nhõm khi rời khỏi nhà anh. Tôi biết mình sẽ cần thời gian để hấp thụ và ít nhất cũng đồng hóa một phần thông tin. Tôi không biết rằng tôi đã không nhìn thấy năng lượng cuối cùng của năng lượng kỳ lạ này.

Chúng tôi đã lên lịch một cuộc gặp đặc biệt tại nhà Billie Cooper tối hôm đó. Họ đã lỡ mất các buổi làm việc với Phil khi anh ấy sống ở California, vì vậy họ rất nóng lòng muốn anh ấy trở lại. Có nhiều người có mặt hôm đó chưa bao giờ nhìn thấy hiện tượng này, vì vậy có một không khí tò mò trong phòng khi chúng tôi bắt đầu. Tôi lại sử dụng từ khóa của anh ấy và phương pháp thang máy. Khi cánh cửa mở ra, ánh sáng rực rỡ đã trở lại, gần như là nó chưa từng biến mất. Vì tôi không có thời gian để xây dựng câu hỏi, nên đầu óc tôi gần như chạy đua để nghĩ cách bắt đầu.

D: Đây có phải là ánh sáng chúng ta đã thấy chiều nay không?

P: Đúng rồi.

D: Anh có nghĩ đây là năng lượng thích hợp để trả lời các câu hỏi của tôi tối nay không?

P: Đối với nhóm này tại thời điểm này, đây là một mối liên hệ cho những gì bà cần hỏi và những gì bà có thể được nhận. Đôi khi, người ta sẽ hỏi điều gì là không thực tế để được trao cho, vì chúng ta nhận được cái gì gần với những cái chúng ta đã yêu cầu.

D: Khi chúng tôi liên lạc với năng lượng này vào chiều nay, họ nói rằng họ có bản chất của người hỗ trợ. Bản chất trợ giúp là năng lượng được sử dụng khi ta muốn tạo ra mọi thứ trong đời và khiến cho mọi thứ xảy ra. Đây là năng lượng được mang đến để sử dụng, và có thể được sử dụng bằng nhiều cách. Tôi định nghĩa như vậy có chính xác không?

P: Chúng tôi sẽ nói rằng điều đó là chính xác.

D: Đó là một năng lượng bao gồm nhiều chiều không gian thay vì ở một cấp độ. Do đó, nó có rất nhiều kiến thức, hơn là một năng lượng đơn lẻ. Vì vậy, có lẽ đó là một năng lượng thích hợp để chúng ta liên hệ tối nay.

P: Chúng tôi muốn nói rằng có lẽ một lời giải thích rõ ràng hơn sẽ cần từ từ. Chúng tôi muốn giải thích rằng năng lượng này không có tính chất tích trữ. Đó là, một dạng hay một nơi chứa đựng kiến thức. Chỉ đơn giản là một ống dẫn mà thông qua đó, kiến thức được truyền đi. Chúng tôi mang lại những gì được yêu cầu. Chúng tôi không nắm giữ hoặc lưu trữ kiến thức này. Có lẽ ở cấp độ của bà, đây là một điểm không đáng kể. Tuy nhiên, trong những cuộc trò chuyện tiếp theo, có thể thấy rằng thực sự có sự khác biệt sâu sắc giữa những người sẽ truyền tải kiến thức này và những người sẽ lưu trữ hoặc tiếp nhận kiến thức này.

Các câu hỏi đã được trả lời sẽ được đưa vào các chương khác nhau trong cuốn sách này.

Nhiều lần tại các cuộc họp này, các linh hồn, hoặc bất cứ thứ gì như thế, sẽ xuất hiện để tò mò về chúng tôi. Những điều này thường khiến chúng tôi thích thú và giật mình khi chúng đặt câu hỏi cho chúng tôi. Một số câu hỏi rất khó trả lời, vì chúng liên quan đến các khái niệm trong nền văn hóa của chúng ta mà chúng ta không nghĩ đến. Những lúc như vậy chúng tôi thường cảm thấy trân trọng vì những câu hỏi khó khăn mà chúng tôi đặt họ vào tình trạng tương tự. Nhưng điều đáng chú ý là họ luôn có thể tìm ra câu trả lời ngay lập tức, trong khi chúng tôi phải vấp ngã và suy diễn và thường chỉ nhún vai cam chịu khi họ lật ngược thế cờ.

P: Không cần phải sợ chúng tôi vì chúng tôi nói thông qua người đàn ông này, anh ta làm điều này một cách tự nguyện và không sợ hậu quả xấu. Anh ấy mang năng lượng này qua anh ấy để chia sẻ với bà, vì anh ấy đã tìm thấy sự thật trong năng lượng này, và vì vậy mong muốn chia sẻ nó với những người khác. Khi cho đi, anh ta nhận được rất nhiều. Một lần nữa không cần phải sợ chúng tôi. Chúng tôi chỉ đơn giản là một số người đã đạt được cấp độ cao hơn nhiều so với cấp độ hiển hiện trong tự nhiên trên hành tinh của ạn. Chúng tôi ở đây để mang lại sự thật và sự giác ngộ. Và để hỗ trợ nâng cao ý thức trên hành tinh của bà, để sự ngu dốt và mê tín dị đoan đang thịnh hành sẽ bị xua tan và thay thế bằng kiến thức và sự thật. Chúng tôi đến trong hòa bình, hòa hợp và yêu thương. (Giọng nói trầm hơn và nghe khác hơn của Phil. Nó khiến tôi ớn lạnh). Lúc này, bà đang bị giám sát bởi một người vĩ đại hơn bất cứ điều gì từng trải qua trong căn phòng này. Tại thời điểm này, có một Người theo dõi, một người giám hộ được phân công đến căn phòng này, để bảo vệ những người đang tụ họp ở đây, những người mong muốn được học hỏi. (Giọng nói cứ thấp dần và trầm hơn. Không giống với giọng bình thường của Phil. Điều này cũng rõ ràng với những người khác trong phòng.) Bây giờ chúng tôi sẽ hỏi bà có thể cho chúng tôi hỏi một câu không?

Thật bất ngờ, nhưng khi tôi nhìn quanh phòng, những người khác đều gật đầu đồng ý rằng chúng tôi nên thử ở góc độ này.

Một thành viên của nhóm hỏi, “Anh có phải có bản chất của những người đã từng sống trên Trái Đất không?”

P: Đúng, đó là một tuyên bố chính xác. Nếu có thể, hãy tưởng tượng ý thức chung của mỗi người trong căn phòng này, bây giờ, cùng nhau mà không có cơ thể vật lý của các bạn. Nếu ý thức của bạn được loại bỏ khỏi cơ thể, các bạn sẽ được kết hợp với nhau bởi một lợi ích chung, hoặc một mục tiêu chung. Và chúng tôi là như vậy đấy. Chúng tôi nhận thấy rằng năng lượng của chúng tôi giống nhau về độ rung và rất tương thích, mặc dù không giống nhau. Chúng tôi chỉ đơn giản là làm việc rất tốt với nhau như một đơn vị, chia sẻ thông tin và ý tưởng và cung cấp những thứ mà chúng tôi quen thuộc tại bất kỳ thời điểm nào. Không có danh tính cũng như không cần thiết phải có danh tính. Chúng tôi chỉ đơn giản là tồn tại.

D: Và anh muốn hỏi chúng tôi một số câu hỏi?

P: Tại thời điểm này, chúng tôi đánh giá cao cơ hội này. Tuy nhiên, chúng tôi sẽ để bà xác định bất cứ cam kết nào trong cuộc hẹn này tối nay. Nói cách khác, bà có thể hỏi trước.

D: Cách nào cũng được. Tôi tin rằng chúng ta có đủ thời gian.

P: Có một lĩnh vực mà chúng tôi muốn đề cập tối nay, nếu có được sự đồng ý của nhóm bà. Và đó sẽ là lĩnh vực về nhận thức tình dục, hay nói cách khác là bản dạng giới. Chúng tôi ở đây không có danh tính về giới. Chúng tôi chỉ đơn giản là năng lượng tâm linh xuyên không (etheric) và cảm thấy khá thú vị - không có nghĩa là thiếu tôn trọng - rằng bà xem bản thân mình là người này hay người khác. Dường như bà có nhu cầu rất lớn để tách mình ra theo bản dạng giới. Điều này chúng tôi thấy hấp dẫn nhất. Có vẻ như có một số lý giáo ở đây trong bản sắc riêng của bà. Chúng tôi cảm thấy bà đã đánh mất danh tính thực sự của mình khi phải liên

hệ đến nhau về những điều này. Đó chỉ đơn giản là một quan sát từ quan điểm tham khảo của chúng tôi. Và đó chỉ đơn giản là vấn đề mà chúng tôi nghĩ rằng chúng ta sẽ đưa ra thảo luận nếu bà cảm thấy nó phù hợp.

D: Hừm, một chủ đề khá lạ. Tôi không cho là chúng tôi đã nghĩ về nó, đúng không?

Một thành viên trong nhóm xung phong, “Tôi có thể nói rõ hơn một chút được chứ?”

P: Chúng tôi hy vọng rằng bà sẽ làm như vậy. Và vì vậy, cho chúng tôi thêm một số cái nhìn sâu sắc về sự xuất hiện này để có thể hiểu rõ hơn từ cấp độ của chúng tôi.

Thành viên của nhóm tiếp tục nói, “Theo cách hiểu của chúng tôi, anh muốn thảo luận về lĩnh vực thể chất. Và anh là năng lượng thuần khiết, không quan tâm đến những thứ vật chất, vì vậy anh không phải lo về bản sắc giới tính. Nhưng trong lĩnh vực thể chất, điều này rất quan trọng, bởi vì nó đại diện cho bản sắc của chúng tôi. Vì vậy anh đã đi đến một lĩnh vực thảo luận có thể hơi xa lạ với năng lượng etheric. Nếu chúng tôi bị giới hạn trong các cơ thể vật lý, đây là một phần rất quan trọng, và chúng tôi phải quan tâm đến điều này. Anh có hiểu chứ?”

P: Chúng tôi đang đồng hóa thông tin này. Và sẽ trả lời như thế này: Chúng tôi hiểu mối quan tâm của bà. Chúng tôi hiểu nhu cầu của bà để định dạng hoặc nhận diện khía cạnh vật chất của bà. Tuy nhiên, chúng tôi cảm thấy - và chúng tôi ở đây không phải rao giảng, chỉ đơn thuần là đưa ra những nhận xét từ khía cạnh của chúng tôi - rằng không có quá nhiều ý thức về sự chăm sóc nuôi dưỡng dành cho những cơ thể vật chất này, mà là ý thức về bản sắc dành cho cơ thể vật chất này. Đường như bản thân cơ thể vật chất đã có một danh tính.

D: Đúng vậy. Nó đã có một danh tính bởi vì đó là cách chúng tôi nhận ra bản thân, được xác định với thời gian và vật chất. Tôi có thể hỏi một câu hỏi không? Có ai trong số các bạn đã từng ở trong một cơ thể vật lý chưa?

P: Chưa từng, vì chúng tôi chưa ở mức mà vật chất có thể tự thể hiện. Chúng tôi là một năng lượng đơn giản là không có lợi cho việc hình thành vấn đề vật chất. Nó là năng lượng điện trường, không phải là cấu trúc hay thành phần tạo điều kiện cho sự hình thành vật chất. Không ai trong số chúng tôi ở thời điểm này đã từng có trải nghiệm cái mà bà gọi là một hiện thân “vật lý”, mặc dù điều đó không có nghĩa là chúng tôi chưa từng ở trên hành tinh của các bạn trước đây. Chúng tôi đã đến đó nhưng không phải ở dạng người. Đã có nhiều dạng sống khác ngoài con người trên hành tinh của bà, có ý thức. Tuy nhiên, bà không có lưu trữ nào về các mẫu này, vì không có ai lưu trữ.

Thành viên: Vậy nguồn gốc của anh là gì?

P: Chúng tôi nói từ bản chất của sự thật, về Một Thượng Đế Thật, như bà sẽ nói bằng tiếng của bà. Chúng tôi nói từ những người ban sự thật, từ tập hợp của ánh sáng, hoặc như cách bà nói, là tổng lãnh thiên thần. Chúng tôi là một thông điệp thông tin. Chúng tôi xác định vai trò của mình là những người ban phát sự thật. Có nhiều nhóm hoặc đoàn khác mà trách nhiệm của họ có thể

là vấn đề sức khỏe, hoặc có lẽ là xây dựng hoặc tái tạo lại hành tinh. Có những nhóm mà toàn bộ chức năng chỉ là xây dựng vũ trụ.

D: Cấp độ của Đấng Sáng tạo.

P: Chính xác. Có nhiều nhóm chuyên môn khác nhau. Vì các bạn tìm kiếm thông tin, các bạn đã liên hệ với chúng tôi, những người ban phát sự thật. Và vì vậy chúng tôi ở đây.

Thành viên: Tôi nghĩ tôi hiểu điều đó. Chúng tôi có trách nhiệm trong lĩnh vực vật chất của mình. Các anh có những loại trách nhiệm nào? Tôi biết rằng các anh không bị giới hạn bởi thời gian như chúng tôi. Các anh sống vì điều gì? Năng lượng này để làm gì?

P: Có rất nhiều công việc và sự chú ý trên mặt phẳng này được dành cho việc hình thành và tạo ra các năng lượng phụ, hoặc để diễn giải, tạo ra các vòng tròn trong một cái ao. Công việc của chúng tôi, nếu chúng tôi có thể so sánh tương tự, chỉ đơn giản là ném đá xuống nước và làm cho các vòng tròn tỏa ra từ nơi đó. Chính trong những vòng tròn đồng tâm tỏa ra bên ngoài này là nơi chúng tôi vượt trội hoặc giỏi nhất. Tất nhiên, bà phải hiểu đây chỉ là một sự so sánh đơn giản. Nhưng mục đích là tạo ra các mẫu năng lượng hữu ích cho những dạng sống và những năng lượng ở một cấp độ thấp hơn chúng ta một chút. Nói cách khác, chúng tôi tạo ra một bầu không khí hoặc môi trường có lợi trong những vòng tròn năng lượng này. Để những người đang làm việc bên dưới chúng tôi có một môi trường hiệu khách để làm việc. Đó là một chuỗi môi trường kế thừa giống như chuỗi phân cấp tự nhiên của bà trên thế giới vật chất. Điều này có dễ hiểu không?

Các thành viên đều phản hồi là có.

D: Nó hơi phức tạp. Nhưng có phải đây cũng là những năng lượng mà bản thân chúng tôi có thể sử dụng để tạo ra mọi thứ?

P: Không trực tiếp. Vì những năng lượng mà chúng tôi xử lý ở mức độ cao hơn nhiều so với mức mà bà có thể tương tác trực tiếp. Tuy nhiên, thông qua các tình huống như thế này, sẽ có tác động bắc cầu, chúng ta có thể trao đổi các khái niệm và những sự so sánh, hình dung, hợp lý hóa, v.v... Vì vậy thực tế là sự thật của chúng tôi có thể được bắc cầu đến mức độ hiểu biết của bà và ngược lại.

D: Đây là lý do tại sao anh có vẻ xa lạ với các khái niệm khác nhau của chúng tôi.

P: Chính xác. Chúng tôi xin lỗi vì chúng tôi thực sự không muốn thuyết giảng mà chỉ quan sát. Nhưng chúng tôi cảm thấy quá chú trọng vào bản dạng giới. Và đã được kéo ra từ danh tính thực sự, ý thức hoặc các nhận dạng của Thượng đế hoặc Chúa, hoặc một trong hàng trăm nghìn thuật ngữ được đặt cho nó. Đó là danh tính thật sự của bà, năng lượng là năng lượng giống như chính chúng tôi. Tất nhiên, bà biết các cơ thể vật lý của bà không hơn gì một nông cụ hoặc một công cụ. Giống như là khi bà, đang lái xe của mình, giả định danh tính của chính cái xe, và không chỉ là hành khách trên xe. (Cười lớn). Bà sẽ cảm thấy rằng bà là một cái xe Buick. Bà to lớn. Bà màu đỏ. Bà sẽ cảm thấy bốn cái lốp xe dưới chân. Và bà sẽ cảm thấy từng vết xước và

vết lõm trên người. Tất nhiên đây là một sự hình tượng hóa đơn giản. Tuy nhiên, chúng tôi cảm thấy rằng nó đầy đủ -ít nhất là theo quan điểm của chúng tôi - tóm tắt các nhận thức về việc làm thế nào thực tại vật chất trông như là vượt qua thực tế tâm linh.

D: Vâng, nhưng bất cứ khi nào anh ở trong một cơ thể vật lý, tiềm thức sẽ quên đi phần khác và chỉ tập trung vào thể chất. Đây là một trong những mối nguy khi xâm nhập vào một cơ thể.

P: Đó là một tuyên bố hoàn toàn chính xác. Thực sự là một mối nguy hiểm, một mối nguy hiểm không chính xác hoặc không cần thiết được ban cho nhưng là một thứ thực sự phổ biến.

Một thành viên khác của nhóm xen vào, “Có phải anh đang nói rằng chúng tôi đã trở nên gắn bó với cơ thể mang tinh thần của chúng tôi, đến mức chúng tôi hòa nhập và cảm nhận từng vết xước, từng vết sưng, và tự hào về màu sắc và vân vân của chúng tôi, hơn là liên quan đến danh tính thực sự và tinh thần?”

P: Chính xác, và là một cái nhìn sâu sắc nhất về một vấn đề rất thực tế trên hành tinh này. Danh tính thực sự nằm trong vật chất. Và việc một cá nhân nhận ra danh tính thực sự của mình là một năng lượng bên trong, chứ không phải là phương tiện xung quanh.

D: Vậy có phải chúng ta đang tạo ra quá nhiều sự phân chia giữa nam và nữ, thay vì tích hợp cả hai vào con người của chúng ta?

P: Điều đó hoàn toàn chính xác. Vì trong sự tách biệt danh tính này, các luật xã hội quy định rằng các năng lượng được bao bọc trong năng lượng nam tính, theo quy ước xã hội sẽ liên hệ theo một cách cụ thể với những năng lượng được bao bọc trong một phương tiện nữ tính. Và chúng tôi có thể sử dụng một ví dụ, phong tục hẹn hò, ngôn ngữ cơ thể của bà, vân vân. Tại thời điểm này, trong khu vực này của hành tinh của bà, quy chuẩn được chấp nhận cho toàn bộ là hướng tới các giới tính có bản sắc đối lập. Và nhận thức về các giới tính không được chấp nhận với các giới tính có danh tính bình đẳng, như trên mặt phẳng của chúng tôi. Chúng tôi cảm thấy đã có nhiều sự sai lệch do nhận dạng nhầm lẫn này. Những gì chúng tôi đang nói ở đây không phải bất cứ điều gì về các quan hệ tính dục, mà chỉ đơn giản là bạn bè. Nhiều người đàn ông ngại kết bạn với nhau vì họ đều là đàn ông. Và nhiều người phụ nữ ngại kết bạn vì cả hai đều là phụ nữ. Và nhiều người phụ nữ và đàn ông sợ trở thành bạn bè, vì họ sợ những động cơ ở mức độ thâm kín. Nên ta thấy có nhiều hiểu lầm được đưa ra bởi nhận dạng vật lý này.

D: Có cân bằng giữa tính nam và tính nữ bên trong các năng lượng không?

P: Với tất cả các mục đích thực tế, không có thứ gọi là năng lượng nam tính và nữ tính ở cấp độ này. Đơn giản là có năng lượng. Không có sự phân biệt.

Thành viên: Tôi nghĩ rằng để có thể nhận ra, anh phải có một số trải nghiệm với nó. Vậy anh là năng lượng đã được tạo ra bởi các năng lượng cao hơn, hay anh là những năng lượng được tạo ra từ các mô hình suy nghĩ từ Trái Đất?

P: Chúng tôi được tạo ra bởi Chủ nhân, bởi Một-Tất cả. Vị thần tối cao của mọi tạo vật. Chúng tôi không, như bà nghi ngờ, không có năng lượng Trái Đất, vì chúng tôi đến từ một mặt phẳng

xa ở phía trên mà năng lượng Trái Đất có thể tiếp cận. Tuy nhiên, khi bà tiến xa hơn từ mức độ tồn tại nam - nữ, sự phân biệt giữa nam và nữ ngày càng ít đi. Đến điểm như chúng tôi ở đây, không còn bất cứ sự phân biệt nào. Chỉ đơn giản là vì mục đích sinh sản mà có sự khác biệt này. Tuy nhiên, không cần phải sinh sản ở mặt phẳng tâm linh. Trong mặt phẳng tâm linh không cần có sự phân biệt, và vì vậy bà càng lùi xa khỏi mặt phẳng vật chất của bà, sự phân biệt càng ít cho đến mức không còn sự phân biệt nào nữa.

D: Đây là một rong những bài học mà chúng tôi chọn để họ và trải nghiệm, để đến với mặt phẳng này và đi vào những cơ thể vật lý này ở những giới tính khác nhau. Rõ ràng anh là một năng lượng đã không quyết định được những điều đó, vì tất cả là một phần của việc học của chúng tôi.

P: Không có sự lựa chọn nào trong vấn đề này. Đối với việc chọn hóa thân, chúng tôi không thể chọn. Đó là một vấn đề vật lý.

D: Anh sẽ không được phép hay là anh không thể?

P: Năng lượng của chúng tôi sẽ không thể chứa trong một cơ thể vật lý. Đó là một vấn đề của rung động. Các cơ thể vật lý với năng lượng đang rung động ở một mức độ quá chậm của bà sẽ không thể chứa năng lượng của chúng tôi. Giống như cố gắng giữ nước trong một cái xô màn hình. Chúng tôi không đưa ra một lời phán xét ở đây vì chúng tôi hiểu các lý do bà ở trong cơ thể vật chất. Có nhiều bài học đã được rút ra. Tuy nhiên, chúng tôi cảm thấy rằng - và một lần nữa chúng tôi nói điều này với sự quan tâm yêu thương hết sức có thể - rằng theo quan điểm của chúng tôi, dường như đây là sự xác định danh tính quá mức với các phương tiện vật chất. Và ít hơn ở khía cạnh năng lượng của các danh tính của bà. Có lẽ chúng tôi đang có thành kiến trong quan điểm của mình bởi vì chúng tôi đang quan sát từ một vị trí muốn loại bỏ nó đi.

D: Tôi nghĩ có lẽ anh là một năng lượng tiên bộ. Rằng có thể một lúc nào đó đến lúc anh sẽ hóa thân vào một cơ thể.

P: Nếu có thể đưa một cơ thể vật chất lên cấp độ có thể chứa được chúng tôi, thì điều đó là khả thi. Tuy nhiên, tại thời điểm này, ít nhất là trong trải nghiệm của chúng tôi và ở mức độ vật chất mà chúng tôi đã trải qua, điều đó sẽ không thể thực hiện được.

D: Sự khác biệt giữa năng lượng tinh thần mà chúng tôi có trong cơ thể vật chất và loại năng lượng của các anh là gì?

P: Đơn giản là tần số của rung động. Chúng tôi nhận thấy trong cuộc trò chuyện này nhiều sự khai sáng. Và chúng tôi đánh giá cao sự trung thực và thẳng thắn của bà. Đôi khi chúng tôi cũng muốn quan sát để có thể học hỏi từ các cuộc thảo luận của bà. Chúng tôi đánh giá cao điều này, vì thường không có nhiều người đến cấp độ của chúng tôi để chia sẻ với chúng tôi những sự thật của các bạn, khái niệm của các bạn. Mặc dù chúng không phải của chúng tôi, nhưng chúng tôi đánh giá cao việc chia sẻ chúng với bà, vì chúng cũng khai sáng cho chúng tôi. Rõ ràng có ý kiến cho rằng chúng tôi vượt trội về một mặt nào đó bởi vì chúng tôi khác biệt. Điều đó không đúng. Chúng tôi đang ở một sự rung động khác, có thể phần nào bị loại bỏ từ chính bà, tuy

nhiên điều này không khiến chúng tôi trở nên vượt trội. Trong vương quốc của Thượng Đế không có bề trên và kẻ thấp hèn. Chỉ có những người tồn tại trong các dạng và không gian thích hợp của họ, và họ làm những gì đơn giản là điều phải làm. Không có khái niệm tốt hơn hoặc ít hơn. Đây là một khái niệm đặc biệt của con người.

Thành viên: Anh có phải là một sinh vật hoàn thiện và anh có con đường tiến hóa ở cấp độ của mình không? Anh có đang quay trở lại nguồn gốc của tất cả năng lượng trong vũ trụ, hay anh sẽ ở lại cấp độ này?

P: Trước hết, chúng tôi muốn nói rằng có một số giả thuyết mà chúng tôi thấy không hoàn toàn chính xác. Chúng tôi không phải những sinh vật hoàn thiện, và còn xa mới tới được. Chúng tôi cũng đang học hỏi những sinh vật khác. Chúng tôi là những sinh vật siêu phàm. Chúng tôi đang trên con đường tiến hóa như bà thường nói. Chúng tôi không có câu trả lời cuối cùng. Vì chúng tôi đã đạt được bước cuối cùng, sẽ không có cách nào có thể giao tiếp thông qua phương tiện này và để anh ta sống với nó. Đó là một năng lượng vượt xa bất cứ thứ gì có thể chứa một dạng vật chất. Chỉ đơn giản là nâng độ rung của các phân tử vật chất đó lên một cấp độ vượt xa mức mà chúng duy trì, và sau đó nó sẽ tan rã. Chúng tôi không muốn làm bà sợ hãi hoặc cảnh cáo bà, nhưng để bà cảm nhận được sức mạnh của năng lượng đó. Vì năng lượng đó sẽ mạnh đến mức khiến tất cả mọi người trong căn phòng xung quanh anh ta bốc hơi, đơn giản là vậy. Bà không có khái niệm về sức mạnh của năng lượng Thượng đế toàn bộ. Nó quá mạnh để được nâng lên cấp độ này. Năng lượng này vận hành toàn bộ vũ trụ, tất cả của tạo hóa. Và như vậy, ngay cả ở dạng cực nhỏ, đưa đến cấp độ này, sẽ không tốt. Tại thời điểm nào đó trong quá trình tiến hóa của bà - và điều này bao gồm tất cả mọi người trong căn phòng này theo nghĩa vật lý - mỗi người trong số các bạn sẽ, không chỉ đạt được, mà sẽ vượt qua nó. Chúng tôi cũng vậy, là một loài tiến hóa. Chúng tôi đang ở một cấp độ siêu việt và chưa hoàn thiện. Tuy nhiên, chúng tôi giác ngộ hơn từ quan điểm rằng góc nhìn của chúng tôi rộng hơn nhiều so với quan điểm của bà. Có những điều mà bà có kiến thức sâu sắc, chúng tôi không biết. Và do đó, chúng ta cung cấp và tiếp nhận kiến thức này thông qua giao tiếp. Chúng tôi học hỏi từ điều này như các bạn. Chúng tôi có thể dễ dàng tụ nhóm lại với nhau và liên hệ với một người trong các bạn để chúng tôi có thể đặt câu hỏi. Và khá thường xuyên.

D: Vậy một lúc nào đó chúng tôi sẽ đạt được trình độ đó?

P: Chính xác. Tuy nhiên nó sẽ không được trao cho mà phải được học. Để nâng cao kiến thức và nhận thức của bà, tần số rung động của bà phải tăng lên. Và do đó, bà càng trở nên hòa hợp với cái tuyệt đối, với một bản sắc chân chính của Thượng đế, thì sự rung động của bà sẽ càng tăng lên. Và như vậy bà sẽ, thông qua quá trình tiến hóa tâm linh của bà, cuối cùng bà sẽ đạt được sự rung động mà chúng ta cộng hưởng bây giờ. Nhưng có một giả định rằng cấp độ của chúng tôi là ở mức mà bà muốn phát triển. Một lần nữa, có nhiều khu vực và cấp độ khác nhau để phát triển. Bà có thể tưởng tượng mình đang đứng dưới chân một ngọn núi bao la, với nhiều, rất nhiều, nhiều con đường khác nhau để trèo lên. Bà đứng dưới chân một con đường mà các nhánh rẽ vào vô số con đường khác. Tất cả cuối cùng đều dẫn đến đỉnh nhưng không phải tất cả đều đến cùng một vị trí ngay ở trên đỉnh. Vì có lẽ ở mức cao nhất là một cao nguyên và bà có thể ở nhiều nơi khác nhau trên cao nguyên này. Rồi mỗi người trong số các bạn sẽ ở một thời điểm nào đó bên dưới cao nguyên, có lẽ gần đáy, giống như chúng tôi. Và bà có thể thấy rằng

đã có một khoảng cách nào đó giữa bà và đây. Bởi vì khi đạt đến cấp độ mà chúng ta có thể giao tiếp, bà đã đi được một quãng đường xa. Rồi bà có thể nhìn thấy rằng sườn núi được được bao phủ bởi các con đường khác nhau, có nhiều cách khác nhau để đi trong quá trình tiến hóa của mình. Chúng tôi, có lẽ lệch về một phía và ở cấp độ nào đó cao hơn bà, nếu bà chọn đặt chúng tôi ở đó. Và chúng tôi cảm thấy vui vì bà sẽ làm như vậy. Sau đó bà có thể thấy rằng có lẽ bà sẽ muốn đi theo con đường hoặc các con đường mà bà có thể đến cùng một điểm của chúng ta ở sườn núi này. Tuy nhiên, có vô số lựa chọn mà bà không cần hoặc có thể muốn. Cuối cùng thì bản thân bà cũng sẽ đạt được đến điểm trên cao nguyên, có lẽ trong một thời gian ngắn hơn nhiều, hoặc có thể lâu hơn nhiều, chúng tôi đang dùng các thuật ngữ của bà. Cuối cùng thì tất cả chúng ta sẽ đến được cao nguyên trên đỉnh. Tuy nhiên, chúng ta có thể không nhất thiết phải ở cùng một điểm ngay cả trên cao nguyên trên đỉnh. Điều này bà có hiểu không?

Chương 13 Sử dụng và Điều khiển năng lượng Nguồn

Phiên này thực hiện vào năm 1989 với Beverly, một nghệ sĩ mà tôi đã làm việc nhiều lần. Tôi sử dụng từ khóa cho cô ấy và đếm cô ấy vào trạng thái tâm linh giữa các kiếp sống nơi chúng tôi có thể tiếp cận các thông tin.

D: Cô đang làm gì đây? Cô nhìn thấy gì?

Beverly: Tôi chưa thấy gì hết, nhưng giống như tôi đang đứng đưa trên những con sóng nhẹ. Tôi không ở trong đại dương, mà ở trong vũ trụ. Tôi có thể nhìn xuống và nhìn thấy hành tinh. Nó giống như tất cả các hình ảnh bà thấy về Trái Đất. Xanh và trắng.

D: Có điều gì khác biệt về nó không?

B: Không. Nó cứ lơ lửng trên không gian, trong một lớp lưới, có thể nói như vậy.

D: Ý cô là gì?

B: Giống như vũ trụ được tạo thành từ các đường lưới xuyên suốt. Và chúng dao động, chuyển động. Chúng tràn xuống rồi chảy qua, giống như những con sóng trong đại dương. Ý tôi không phải là sóng vỗ. Ý tôi là các con sóng di chuyển từ rất sâu trong lòng nước. Chúng nhẹ nhàng, nhưng rất sâu, chuyển động sóng rất chậm trong không gian. Và Trái Đất nằm trong chiếc lưới này, như tất cả các hành tinh, ngôi sao và Mặt trời khác.

D: Điều này cho thấy rằng vũ trụ đang thực sự sống động, vì nó đang chuyển động như vậy. Điều đó có nghĩa là Trái Đất và các hành tinh khác cũng đang chuyển động? Tôi đang nghĩ đến hoạt động của những con sóng.

B: Chúng không di chuyển như không gian. Chúng đang quay và kiểu như vậy trong cái không gian nhấp nhô này. Tôi có một ví dụ cho bà. Bà đã từng thấy những hộp thủy tinh có nước chảy qua chảy lại mà đôi khi mọi người mua để xem vì nó rất là thư giãn.

D: Vâng, tôi có thấy.

B: Chúng chuyển động rất chậm rãi và đều đặn, nhưng nó đi lên rồi đi xuống, lên rồi xuống. Đó là cái lưới không gian.

D: Việc chuyển động đó không làm ảnh hưởng đến các hành tinh sao?

B: Không. Chúng quay qua quay lại trên cái lưới đó.

D: Hình ảnh của một chiếc giường giống như chúng đang nằm ở trên đó vậy.

B: Các hành tinh đang nằm trên đó. Như trong một đại dương có thể có một con cá bơi bên trong. Nơi có nước ở trên và ở dưới con cá, ở bên phải và bên trái con cá. Có lẽ nếu tôi nói nó giống như không khí của chúng ta đang sống thì đúng hơn, thay vì nói là cái giường, điều đó có làm rõ hơn cho bà không.

D: Được rồi. Bởi vì tôi đã có hình ảnh của Trái Đất chuyển động qua lại, giống như một con tàu bị quăng trên biển.

B: Không. Đó là một chuyển động rất chậm nhưng toàn bộ. Nói cách khác, nó di chuyển xuyên suốt. Đây không phải là một con sóng trên bề mặt.

D: Và đó là không gian của những cái gì? (Đúng) Tôi nghĩ chúng ta có ý tưởng về một không gian tù đọng và trống rỗng.

B: Không, không. Nó sống động, và nó đang nuôi dưỡng. Nó nuôi nấng mọi thứ bên trong nó. Nên nó phải sống động và chuyển động.

D: Nó nuôi nấng bằng cách nào?

B: Không có thứ gì có thể phát triển trong sự trì trệ. Không gì có thể tiến hóa và thay đổi. Bản chất nó nuôi sống những gì bên trong nó, giống như không khí cho chúng ta thở. Nếu không có không khí để cung cấp cho quá trình thở của chúng ta, thì chúng ta sẽ chết.

D: Vậy điều tương tự đang xảy ra trên quy mô lớn hơn như thể Trái Đất chỉ là một người. (Vâng). Có thứ gì đó trong không gian đang đóng góp cho sự sống. (Chính xác). Tôi có thể thấy không khí cung cấp cho chúng ta những gì. Không gian cung cấp cái gì cho Trái Đất, cho các thế giới? Một năng lượng?

B: Sự hiện diện của nó là sự sống động. Trở lại câu chuyện con cá dưới biển, nếu đưa con cá ra khỏi nơi đó, hoặc nước bốc hơi hết, con cá sẽ chết. Vì vậy, không phải là không gian cung cấp cho chúng ta một số thứ để nuôi dưỡng chúng ta. Sự hiện diện của nó cho chúng ta được sống, và nuôi dưỡng chúng ta, vì nếu không có nó chúng ta sẽ không tồn tại. Có sự sống trong đó, và vâng, nó có thể được gọi là năng lượng. Nhưng tôi e rằng điều đó sẽ gây hiểu nhầm vì nó không phải là một năng lượng chủ động. Nó đang hoạt động nhưng ở một cấp độ tinh tế.

D: Nhưng nó cũng không thụ động.

B: Phải. Như tôi đã nói, nó hoạt động ở một mức độ tinh tế, trong khi chúng ta nghĩ về năng lượng là thứ gì đó có thể chuyển động mạnh. Có năng lượng có những chuyển động mạnh mẽ đi qua không gian này, và qua chúng ta. Nhưng bản thân yếu tố không gian mà tôi đang nói đến là một năng lượng không hoạt động, nhưng chưa chết. Hoặc một năng lượng ít hoạt động hơn so với những cái mà chúng ta thường nghĩ đến.

D: Cô nói năng lượng mạnh hơn truyền qua tất cả, nó là gì?

B: Năng lượng mạnh hơn ấy giống như sinh lực, lực đẩy sáng tạo, thực sự có thể được định hướng. Trong khi không gian sống động không được định hướng, nó chỉ ở đó. Nó chỉ tồn tại.

D: Nó trung tính?

B: Nó trung tính, nhưng nó có một sự tích cực bên trong nó, vì không có nó, chúng ta sẽ không sống được. Nên bà không thể nói là nó hoàn toàn trung tính như trong từ “trì trệ” hoặc “chết”. Có có sinh lực trong đó và một số chuyển động.

D: Nhưng nó không được định hướng.

B: Đúng. Nó giống như một mặt phẳng, nơi năng lượng tích cực hơn có thể được định hướng và tập trung.

D: Đây là năng lượng tích cực hơn cái mà cô đang nói đến, cái mà đi xuyên qua mọi thứ.

B: Vâng. Đó là một loại riêng của năng lượng từ sự tích cực của không gian hoặc năng lượng.

D: Và năng lượng khác này mạnh hơn và được định hướng, đi xuyên qua mọi thứ trên mọi cấp độ?

B: Vâng, đúng rồi.

D: Tất nhiên, tôi luôn tự hỏi những thứ như vậy đến từ đâu. Mọi thứ đều phải đến từ đâu đó, theo cách nghĩ của chúng tôi.

B: Điều đó chính xác theo cách nghĩ của chúng ta và tôi không biết câu trả lời cho điều đó. Nhưng tôi không nghĩ nó phải đến từ đâu đó. Nó ở đó, nó được ban cho, nó luôn tồn tại và luôn có ý chí. Và như vậy bà nói xem nó có thể đến từ đâu?

B: Nhưng cô nói nó được định hướng.

B: Nó định hướng được. Có thể điều đó có ý nghĩa hơn hoặc chính xác hơn. Nó có thể được định hướng, và nó có thể được thay đổi. Năng lượng có thể đi vào một bông hoa và làm cho nó mọc lên từ mặt đất và lớn lên và nở hoa. Năng lượng tương tự đó có thể đi vào một vận động viên đang chạy marathon. Nó có thể đi vào một họa sĩ đang vẽ. Nó có thể đi vào giai đoạn sinh

để và tự tái tạo và tiếp tục, tiếp tục và tiếp tục. Và thay vì là năng lượng lan tỏa như khi nó trở thành một bông hoa hay một vận động viên hay một đứa trẻ mới sinh, nó là một năng lượng được định hướng và tập trung.

D: Điều đó khiến tôi bối rối khi cô nói rằng nó được định hướng hay có thể định hướng được. Tôi luôn nghĩ rằng ai đó hoặc cái gì đó sẽ định hướng nó, đưa ra định hướng cho nó.

B: Bà đã nhìn thấy một con quay chưa? Giả sử nói rằng, một khi nó bắt đầu quay, nó sẽ tái tạo lực cho chính nó. Bây giờ, tất nhiên, đầu nó có đồ. Nhưng cũng có một thứ mà tôi tin là nó được gọi là “lực ly tâm”, rằng một khi nó bắt đầu quay, nó sẽ tiếp tục. Giống như Trái Đất vậy đó. Một khi nó bắt đầu quay quanh quỹ đạo của nó, nó sẽ tiếp tục. Không ai phải tiếp tục đẩy nó như đẩy đứa trẻ trên xích đu. Nó không chết. Và điều đó cũng tương tự với năng lượng. Nó tiếp tục tự tái tạo và liên tục không ngừng. Và tôi không biết — nó đến từ đâu — nếu có điều đó thật.

D: Vậy thì nó không cần phải được định hướng bởi một lực vượt trội nào đó.

B: Điều đó nằm ngoài những gì tôi có thể nói. Để mang xuống một cấp độ gần hơn, đến thứ gì đó ta có thể hiểu được, thì năng lượng định hướng cho chính nó. Chính nó là nhận thức và chỉ đạo chính nó. Và nếu có điều gì đó ở trên và ngoài kia, tôi không biết đó là gì.

D: Cô đã nói đó là điều mà cô không thể nói đến. Đó có phải là vì cô không được phép nói hay là vì cô không biết câu trả lời.

B: Không, nó quá lớn.

D: Quá lớn để hạ thấp đến mức độ hiểu biết của chúng ta?

B: Nó quá lớn với tôi để hiểu được.

D: Tôi đoán nó luôn quay trở lại khái niệm của chúng ta về Chúa.

B: Tôi nghĩ khái niệm của chúng ta về Chúa là rất sai lầm. Chúng ta cố gắng để khái niệm nó là một người hoặc một tinh thần hoặc một năng lượng mà có thể nhấn nút để khởi động mọi thứ. Và tôi không nghĩ đó là cách nó hoạt động. Nhưng nó quá rộng để tôi có thể hiểu được, và quá rộng với tôi để có thể liên hệ đến bất kỳ ai.

D: Vậy nếu năng lượng này là có thể định hướng được, nó có thể được định hướng bởi con người không?

B: Năng lượng này là năng lượng của con người. Năng lượng biểu hiện như một con người. Vì vậy con người không định hướng năng lượng, năng lượng này định hướng con người.

D: Tôi đang nghĩ nếu năng lượng này ở đó, có thể nó ở đó để chúng ta sử dụng theo một cách nào đó.

B: Bản thân chúng ta đang sử dụng nó. Tôi biết điều này khá khó hiểu. Tôi không biết làm thế nào để làm rõ nó.

D: Trừ khi cô có một minh họa khác.

B: Có lẽ. (Là một nghệ sĩ, Beverly đã sử dụng những gì cô ấy quen thuộc để đưa ra một minh họa). Nếu bà đánh rơi - tôi sẽ sử dụng sơn mỏng, vì sơn dày thường không thể chuyển động. Hãy nói là, nếu và đánh rơi một lớp sơn mỏng lên một tờ giấy. Màu sơn đẹp. Và nó rơi xuống và lan ra theo nhiều hướng khác nhau, và tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp. Sơn rơi trên giấy là kết quả của việc năng lượng rơi xuống. Năng lượng đó kiểm soát kết quả nó xuất hiện trên tờ giấy. Bức tranh trên giấy không kiểm soát năng lượng đã rơi xuống được. Bà có hiểu ý tôi không?

D: Vâng, tôi nghĩ vậy. Khi nó rơi xuống, nó chỉ rơi một cách ngẫu nhiên.

B: Vâng. Nhưng sản phẩm, bức tranh hoàn chỉnh - tôi đang nghĩ đến một thiết kế bằng bút mực, không phải là một bức vẽ hoàn chỉnh mà bà đã vẽ trong nhiều giờ. Nhưng hãy nói rằng bà đã thả những giọt sơn tuyệt đẹp từ trên trời xuống tờ giấy thấm nước này, để nó chạy theo các hướng khác nhau và tạo thành một khuôn mẫu đẹp. Mẫu đẹp đó không quy định năng lượng rơi xuống. Vì vậy năng lượng biểu hiện dưới dạng con người, và chính năng lượng tự nó có điều khiển. Hình dạng con người, là cái bức tranh đó, không kiểm soát những gì rơi xuống từ trên trời.

D: Tôi đoán tôi đang nghĩ đến những người muốn thay đổi cuộc sống của họ và tạo ra các thực tại của riêng họ. Đây có phải là loại năng lượng mà họ có thể sử dụng theo hướng của một số loại năng lượng?

B: Vâng, nhưng bà không thể điều đó từ một kết thúc sai lầm, bà thấy đó. Sự kết thúc của năng lượng là sự kết thúc có năng lượng và đang thực hiện điều phải thực hiện, không phải là kết thúc của một bức tranh mờ ảo hoặc kết thúc của một con người. Giờ đây, sự kết thúc của con người có thể ảnh hưởng đến một sự thay đổi trong kết quả của nó. Nhưng nó không bắt nguồn từ một mảnh giấy, hay một cơ thể con người, nó bắt nguồn từ năng lượng. Năng lượng có thể lại làm rơi một số giọt sơn khác và thay đổi những gì tồn tại ở thời điểm trước đó.

D: Tôi đang cố gắng xem liệu chúng ta có thể kiểm soát nhiều hơn trong cuộc sống của chính mình hay không, rằng chúng ta biết cách điều khiển năng lượng này.

B: Chúng ta có thể. Chúng ta có quyền kiểm soát. Nhưng nút điều khiển nằm ở đầu bên kia, không nằm ở đầu kết quả. Nó ở đầu của năng lượng. Tôi có thể hiểu sai những gì bà đang nói nhưng tôi nghĩ bà đang cố gắng nói rằng bà muốn tờ giấy thấm nước sống dậy và định hướng năng lượng, định hướng dòng chảy của sơn. Và đó không phải là cách nó hoạt động. Nếu ta xem con người như một tờ giấy thấm nước, và ta dùng những giọt sơn rơi như một nguồn năng lượng, thì việc các giọt sơn rơi xuống giấy thấm sẽ tạo ra một thứ bên trong nó, sơn, lên trên tờ giấy. Và nó vẫn sẽ ở đó. Nhưng nếu không có sơn rơi xuống nữa, giấy thấm sẽ ý như cũ, vĩnh viễn. Nó không bao giờ thay đổi. Và nếu tờ giấy thấm cố gắng tác động đến sự thay đổi năng

lượng từ nơi nó rơi xuống, thì đó là điều không thể. Năng lượng, sơn, rơi xuống tờ giấy liên tục để làm thay đổi nó. Tờ giấy không làm thay đổi năng lượng.

D: Vậy thì làm thế nào mọi người có thể thay đổi, nếu điều đó phải ở đâu bên kia? Làm thế nào họ có thể sử dụng được và tạo ra những thay đổi trong cuộc sống của họ?

B: Họ sẽ làm thế nào, với nguồn năng lượng làm rơi giọt sơn này. Bà thấy, cả hai chúng ta đều được kết nối. Nhưng đó là nơi sự thay đổi bắt đầu, nguồn năng lượng, không phải từ tờ giấy hay hình dạng con người.

D: Vậy làm thế nào họ có thể tạo ra một sự thay đổi? Tôi đang cố gắng nghĩ cách để mọi người có thể sử dụng năng lượng này để giúp đỡ bản thân mình.

B: Họ có thay đổi, nhưng...có lẽ tôi đã đưa ra một minh họa không tốt. Tờ giấy không có sơn rơi xuống liên tục sẽ là tờ giấy chết. Bây giờ sự tương tác của năng lượng rơi xuống tờ giấy là một quá trình trao đổi năng lượng qua lại liên tục. Nhưng cách ấn nút không nằm ở phần bề mặt, một cơ thể chết hay phần cuối tờ giấy. Nó được ấn nút từ nơi nó rơi xuống.

D: Nhưng làm thế nào chúng ta có thể làm cho nút này được nhấn?

B: Chúng ta chính là cái nút đó. Chúng ta không phải là mảnh giấy. Vì vậy chúng ta đã ấn nó mỗi khi chúng ta thả giọt sơn.

D: Vậy chúng ta có quyền kiểm soát nó bằng tư duy của mình?

B: Hơn cả tư duy. Vâng, tư duy là một phần của nó, nhưng có một năng lượng lớn hơn cả năng lượng tư duy, bao trùm lên nó. Năng lượng tư duy là bên trong. Và năng lượng đó lớn hơn năng lượng tư duy.

D: Nhưng ý tưởng, sự mong muốn, phải bắt đầu với tư duy con người. Những gì họ muốn thay đổi và những gì họ muốn tạo ra.

B: Quay trở lại nhé, bởi vì chúng ta sử dụng ví dụ về giọt sơn, hãy nói rằng nó là từ một ống nhỏ mắt, bởi vì thậm chí không có một cánh tay để làm điều này. Hoặc từ một vòi. Ống nhỏ mắt có thể không hoạt động. Nhưng nó nhỏ sơn lên một mảnh giấy. Nếu nó không nhỏ nữa, mảnh giấy đó sẽ chỉ còn là những mảnh vụn chết chóc. Nhưng nó không ngừng nhỏ. Nó tiếp tục nhỏ, và vì vậy tờ giấy luôn thay đổi. Và chúng nuôi năng lẫn nhau. Bởi vì năng lượng, trong cái cách vẽ tranh đó, khi nó rơi xuống tờ giấy nó trao năng lượng cho tờ giấy. Năng lượng tự sinh ra, nó lan tỏa và nuôi năng nguồn của nó, cái ống nhỏ mắt. Có một cuộc cách mạng liên tục ở đó. Tờ giấy không thể định hướng năng lượng, bởi vì bản thân nó không là gì cả. Nó đã được tạo ra từ giọt sơn. Bà có hiểu rõ hơn chút nào không?

D: Tôi nghĩ là có. Tôi chỉ đang cố gắng tìm một số cách khả thi mà chúng ta, là con người, có thể sử dụng. Tôi biết đó là điềm cuối của cái thang.

B: Không, đó không phải là điểm cuối của cái thang. Nó chỉ đơn giản là cái cách con người đang sử dụng năng lượng trong cấp độ này. Không phải là điểm đáy. Chính từ “đáy” chỉ ra một điểm cao hơn hoặc đỉnh, hoặc thứ gì đó để nâng lên. Và đó không phải là một mô tả chính xác. Có nhiều dạng và nhiều cách để năng lượng có thể được định hướng. Và một cái không nhất thiết phải tốt hơn hay tệ hơn cái khác.

D: Tôi muốn tìm một cách thiết thực nào đó để con người có thể định hướng năng lượng này. Liệu có một quy trình nào họ có thể làm theo để tạo ra một mục tiêu và đưa nó trở thành hiện thực?

B: Có. Họ có thể định hướng năng lượng đó.

D: Họ làm điều đó như thế nào?

B: Trong cơ thể vật lý của chúng ta, đó là tinh thần. Còn hơn thế nữa. Phản hồi của tinh thần từ tờ giấy đến nguồn năng lượng của nó là rất nhỏ so với nguồn năng lượng. Đó là một phần của cái cách mà chúng ta có thể - mảnh của tờ giấy có thể - kích hoạt điều nó muốn. Đó, tôi nghĩ đó là điều bà muốn hỏi.

D: Vâng. Trong cuộc sống.

B: Năng lượng tự nó là sự sống. Nó cũng là ánh sáng. Nếu chúng ta cố gắng tách nó ra khỏi tờ giấy, chúng ta đang mắc một sai lầm lớn. Là tờ giấy cố gắng kiểm soát năng lượng. Nó phải hợp tác. Phải có một dòng chảy. Và cách mà nó có thể được định hướng, là điều chỉnh năng lượng ban đầu. Vấn đề này quan trọng hơn ở sự chú ý và tập trung, và điều chỉnh xem dòng chảy đó liên tục và trôi chảy. Nếu tờ giấy thậm chí muốn tự hoạt động và đi theo đường tiếp tuyến, nó có thể làm được. Bởi vì nó có năng lượng của riêng nó, để sẽ bắt đầu một chu kỳ khác. Nhưng nó sẽ rất nhỏ và có thể bị định hướng sai, so với việc nếu nó được đưa trở lại nguồn của chính nó. Điều đó sẽ giữ cho nguồn năng lượng tiếp tục hoạt động. Và miễn là tờ giấy ở đây bên tay phải của tôi còn phản hồi cho nguồn năng lượng bên tay trái của tôi (cử động tay), cho đến khi nào điều này còn hoạt động hoặc năng lượng được đưa qua đưa lại, đưa vào biểu hiện của nó, và trở lại nguồn, ngay cả khi đó là một bông hoa. Nuôi dưỡng một bông hoa và để cho nó phát triển, rụng hạt xuống, nuôi dưỡng ngược lại nguồn, lại mọc lại, lớn lên, rơi hạt xuống, nuôi dưỡng nguồn, ngay cả khi nó không đang ở trong dạng của cái cây đó. Điều đó sẽ liên tục. Chẳng hạn, bà có thể hiểu nó sẽ không có biểu hiện như vậy ở mùa đông nhưng lại xuất hiện trở lại vào mùa xuân. Nhưng con người không ngủ đông, mặc dù họ đi ra đi vào các dạng sống. Thật tinh tế. Có lẽ trạng thái mơ, có lẽ một sự đi vào và đi ra mà chúng ta không nhận thức được một cách có ý thức. Và miễn là điều đó tiếp tục được đưa trở lại nguồn từ nhận thức thực sự có ý thức. Và miễn là nó tiếp tục cung cấp trở lại nguồn nơi mà nó đến từ đó, thì sẽ có một năng lượng liên tục không thuyên giảm. Duy trì mức năng lượng của nó. Bây giờ nếu tờ giấy đó quyết định tạo một hoạt động tiếp tuyến và tạo ra một cái gì đó, thì nó có thể được. Và nó sẽ tạo ra thứ gì đó có thể trở lại liên tục và liên tục. Nhưng sức mạnh của nó sẽ kém hơn so với việc nó cấp ngược lại nguồn ban đầu. Giống như những tia sáng sẽ tắt. Bà có hiểu điều tôi đang nói không?

D: Vâng. Nhưng trong ví dụ của bông hoa, tất cả đều tự động. Nó luôn diễn ra. Đó là một nguồn cung cấp liên tục cho nguồn. Đó là nguồn lực của cuộc sống.

B: Vâng. Và nó cũng giống như con người.

D: Nhưng đó là một thứ tự động mà không ai nghĩ đến.

B: Nó sẽ xảy ra dù họ có nghĩ về nó hay không. Nhưng ta có thể định hướng nó. Và định hướng đó có thể đến từ một cấp độ cao hơn ý thức của chúng ta, như một quy luật. Gần giống như nó đã được hướng dẫn. Và nếu nó không được hướng dẫn đầy đủ, sẽ là lúc, năng lượng của chúng ta có thể bị định hướng sai, và sẽ xảy ra những thứ mà chúng ta có thể không mong đợi.

D: Bởi vì chúng ta đã gửi nhầm sóng năng lượng sao?

B: Không, chúng ta đã gửi các sóng năng lượng phù hợp đi, nhưng chúng ta không biết cách điều hướng chúng hoặc không có đủ sức mạnh để điều hướng chúng thực hiện những gì chúng ta muốn, và vì vậy chúng trở nên khô kéo. Giống như khi điều chỉnh radio. Nếu ta chỉnh đúng thì nó sẽ rất rõ ràng. Còn nếu ta gửi năng lượng đi mà không có định hướng, có thể sẽ có tình trạng, mà trông giống như một mớ hỗn độn. Bởi vì nó không được tập trung vào đúng hướng hoặc được định hướng đúng cách.

D: Vậy ta cần phải biết làm thế nào để định hướng và tập trung nó?

B: Vâng. Nhưng không chỉ là con người phải biết làm thế nào. Dòng chảy năng lượng tạo ra chúng ta biết cách làm thế nào và chúng ta cần điều chỉnh lại điều đó. Và chúng ta sẽ không phải tự mình tìm ra cách. Chúng ta sẽ tìm ra nó vì đó chính là chúng ta. Nhưng chúng ta sẽ điều chỉnh tần số thậm chí mạnh hơn, mức độ ý thức cao hơn, điều này sẽ giúp định hướng nó, hơn là cố gắng giành tất cả sức mạnh cho bản thân và định hướng nó một cách sai lầm.

D: Nhưng cô đã nói chúng ta phải có nhiều liên lạc hơn. Làm thế nào chúng ta có thể làm được điều đó một cách có ý thức?

B: Tôi nghĩ đó là vấn đề của ...nếu tôi nói “sửa chữa thiệt hại”, tôi sợ rằng nó sẽ gây hiểu lầm. Nhưng tôi không biết gì khác để nói vào lúc này. Nếu chúng ta không can thiệp, mọi thứ sẽ tự diễn ra suôn sẻ. Bây giờ, giả sử khi chúng ta gửi năng lượng bị định hướng sai hoặc ở trạng thái tĩnh, nó sẽ tiêu tan và quay trở lại nguồn ban đầu. Nhưng nếu một người gửi đi năng lượng được định hướng sai, và hàng tá người khác tình cờ gửi năng lượng đi cùng lúc và cùng một nơi, nó sẽ có được sức mạnh. Một sức mạnh năng lượng bị định hướng sai, bà thấy đó. Và nó khiến mọi thứ khó khăn hơn, bởi vì bây giờ nó bắt đầu hình thành một sức mạnh của riêng mình. Nó khiến bản thân nó khó tiêu biến và trở lại dòng chảy tự nhiên.

D: Vậy nó sẽ có một cuộc đời riêng.

B: Vâng. Và một khi nó đã hoàn thành thì chúng ta phải làm việc một cách có ý thức để tiêu tan nó. Trước đó chúng ta không phải làm như vậy. Nó tự động quay trở lại dòng chảy. Nhưng khi có đủ năng lượng định hướng sai được phát ra cùng lúc hoặc ở cùng một nơi và nó tăng lực, nó

sẽ tiếp tục tự quay. Làm điều tương tự mà nó biết phải làm, đó là năng lượng bị định hướng sai. Cho đến khi chúng ta phá vỡ điều này và để nó tiêu biến trở lại dòng chảy bình thường, và nhân tiện, điều này cũng xảy ra một cách vô thức. Tôi nghĩ đó là một phần của câu hỏi ban đầu của bà, “:làm thế nào chúng ta có thể làm điều đó một cách có ý thức?”. Chúng ta không cần phải làm điều đó một cách có ý thức. Nó xảy ra. Lần duy nhất chúng ta làm điều đó một cách có ý thức là khi nó đi chệch hướng.

D: Làm thế nào chúng ta có thể phá vỡ năng lượng sai lầm này? Ta sẽ phải chia nhỏ nó ra để đưa nó về nguồn.

B: Bằng cách gieo hạt, đây sẽ là một cách. Tôi không biết đó có phải là tất cả các cách hay không. Nhưng hãy nói rằng, ta có dòng chảy này đi từ một nguồn năng lượng khổng lồ vào trong các thể hiện của nó, trong đó chúng ta là một thể hiện, một cơ thể con người. Có nhiều thứ mà năng lượng đó đang thể hiện. Nhưng nếu chúng ta quan tâm đến điều này ngay bây giờ, con người, và con người đó gửi đi - bởi vì lúc này nó có năng lượng và nó cũng có cuộc sống. Và năng lượng tự tái tạo chính nó. - Vì vậy nó tự gửi năng lượng đi, và giả sử nó bị định hướng sai. Làm thế nào để ta phá vỡ điều đó, đó là câu hỏi của bà. Bằng cách quay trở lại nguồn năng lượng ban đầu, cho phép dòng năng lượng tích cực hoặc tự nhiên đi vào nguồn năng lượng này, gieo mầm vào nguồn năng lượng bị định hướng sai, đến mức nó làm loãng ra đủ để có thể trở lại trạng thái bình thường - vô thức với con người. Có yếu tố ý thức ở đây, nên tôi muốn làm rõ điều này. Có yếu tố, trong nguồn năng lượng lớn này, có nhận thức của nó, nó truyền vào trong chúng ta khi năng lượng đi qua đi lại.

D: Đó là nhận thức mà cô đã nói rằng nó vượt trên sự hiểu biết của chúng ta.

B: Vâng, vâng.

D: Nhưng khi chúng ta phải gửi đi những suy nghĩ tốt và những suy nghĩ tích cực, hoặc có thể chúng ta làm điều đó bằng cách yêu cầu nguồn ban đầu gửi cho chúng ta những suy nghĩ tích cực.

B: Nó giống như điều chỉnh hơn. Giả sử rằng nguồn ban đầu có mọi thứ. Nó có thể tạo ra bất cứ thứ gì và mọi thứ, không chỉ trong thế giới này mà trên mọi thế giới. Và nó luôn gửi đi năng lượng này cho chúng ta. Nếu chúng ta muốn một thứ này thay vì thứ khác, chúng ta chỉ cần điều chỉnh thôi.

D: Nhưng chúng ta phải làm điều này với một nỗ lực có ý thức. Trong cơ thể vật lý của chúng ta, chúng ta phải được yêu cầu làm những điều nhất định, để có thể làm được.

B: Chúng có thể tự định hướng được với nhận thức của chúng. Nhận thức của chúng sẽ phát huy hết tác dụng, và tạo ra mọi thứ khác. Nhưng chúng sẽ điều chỉnh những gì chúng muốn lấy từ nguồn lớn. Mở cổng đó ra để nó đi vào. Và vì vậy, điều đó trở thành một phần nổi bật và chủ đạo hơn phần bề mặt của chúng. Và sau đó những điều tương tự biến thành những gì chúng biểu hiện ra.

D: Mọi người luôn hỏi tôi là làm thế nào để họ có thể tạo ra những gì họ muốn. Họ muốn một công thức, một phương pháp thực hành từng bước.

B: Vâng, tôi biết, và điều đó rất khó. Và tôi ước gì có một câu trả lời hữu ích hơn, nhưng tôi nghĩ là không có. Tôi nghĩ rằng khi chúng ta học cách đi trên đường thẳng, có thể nói vậy - và tôi không muốn nói về mặt đạo đức - ý tôi là khi chúng ta chao đảo, năng lượng của chúng ta sẽ tiêu tan trên đường đi. Nếu chúng ta đang đi qua một đường thẳng, chúng ta càng đi thẳng thì càng có nhiều sức mạnh để tạo ra những gì ta muốn. Nhưng bà thấy đấy, chúng ta đang chao đảo. Nên đôi khi chúng ta lung lay và bước lùi. Vì vậy, đôi khi chúng ta tạo ra nó và đôi khi chúng ta làm tiêu biến nó và lại tạo ra nó. Có lẽ đó chỉ là các bước thực hành tập đi, đến lúc chúng ta không chao đảo quá nhiều và làm mất những thứ mà chúng ta muốn.

D: Nó cũng liên quan đến các hệ thống niềm tin.

B: Ồ, vâng, điều đó sẽ liên quan đến những gì mà bà muốn. Nếu bà không có một hệ thống niềm tin, bà sẽ không muốn thứ này hơn là thứ khác. Bà thấy đấy, tất cả đều ở đó.

D: Ta sẽ có bất cứ thứ gì đến theo cách của ta.

B: Chính xác. Và hệ thống niềm tin của chúng ta là thứ khiến chúng ta có một sự thích thú đối với thứ này hay thứ khác, cho dù đó là mưa, hay nắng. Tất cả đều là sự biểu hiện, cả mưa và cả nắng. Nếu chúng ta không có một hệ thống niềm tin thì điều này sẽ giống như điều khác đối với chúng ta; thực sự thì chúng là như vậy. Hệ thống niềm tin của chúng ta nói rằng nắng tốt hơn mưa. Và nếu chúng ta đạt đến điểm nhận thức đó — chúng ta đã ở đó; chúng ta chỉ không nhận ra thôi. Thực tế thì, chúng ta đã luôn ở đó; chúng ta không có một nhận thức về nó thôi. Khi chúng ta nhận thức được rằng mọi thứ đều tốt như những thứ khác, chúng ta thậm chí sẽ không cố gắng tập trung vào việc đạt được những gì chúng ta muốn. Chúng ta có tất cả.

D: Có những người chỉ đi theo dòng, có thể nói vậy, và đón nhận bất cứ điều gì đến với họ. Họ không biết họ có thể chọn thứ gì đó.

B: Nhưng không may là chúng ta lại đau khổ với điều đó. Rõ ràng là chúng ta đau khổ nếu chúng ta bị đau hơn là sự không thoải mái về thể xác. Tôi cảm thấy đó là những gì bà đang muốn nói. Họ đi theo dòng dù nó có đau đớn hay không. Nhưng tôi đang nói là có một cấp độ cao hơn, nơi mà cảm giác đau đớn cũng tốt vậy. Nơi mà chúng ta không bị ảnh hưởng bởi bị đau hoặc bị tổn thương. Tất cả những gì chúng ta đang nói về, tất nhiên, là như vậy, nhưng tất cả đều dẫn đến một điều tồi tệ hơn mà không tạo ra bất kỳ sự khác biệt nào. Chúng ta sẽ trải qua quá trình học hỏi có lẽ, là con người. - Hãy nói từ cấp độ này. - Làm thế nào để quay trở lại nguồn năng lượng này và đạt được những gì chúng ta muốn. Chúng ta đang ở trong quá trình đó, và nó có thể dài hoặc ngắn. Dù sao thì chúng ta không biết gì về thời gian, nên thật khó để đánh giá điều này. Nhưng bà thấy đó, ở đây, nguồn năng lượng lớn này (cử động tay) không quan tâm đến những gì nó phát ra bởi vì tất cả của nó đều tốt. Chúng ta, ở đây trên Trái Đất, với các hệ thống niềm tin của chúng ta, quyết định rằng cái này tốt hơn cái kia. Và những gì bà đang hỏi là làm thế nào để chúng ta cải tạo bản thân để chỉ chọn được những điều tốt.

D: Hoặc những gì chúng ta muốn.

B: Hoặc những gì chúng ta muốn, vâng, từ những gì đang được phát ra, có thể nói vậy. Và vì vậy chúng sẽ trải qua quá trình học cách làm được điều đó. Và tại thời điểm đó, chúng ta sẽ nhận ra rằng tất cả chúng đều những gì chúng ta muốn. Nếu chúng ta nhận ra điều đó, chúng ta sẽ không phải học cách đạt được những gì chúng ta muốn nữa

D: Vậy chúng ta thực sự có thể sử dụng nó. Những gì chúng ta cho là tích cực, tiêu cực hay bất cứ điều gì.

B: Chắc chắn rồi. Tất cả chỉ là năng lượng, không tốt, không xấu, không đau đớn, không cảm giác tốt, không đúng, không sai, không gì cả. Nhưng chủ yếu là do hệ thống niềm tin của chúng ta, chúng ta muốn tách nó thành các phần đúng và sai, tốt và xấu. Và kết quả là chúng ta chỉ muốn chọn cái chúng ta muốn. Khi đạt đến cấp độ mà chúng ta hiểu rằng mọi thứ là cần thiết - không có gì đúng, không có gì sai, không có gì tốt, không có gì xấu, không có gì tổn thương, không có cảm giác tốt - thì chúng ta không cần phải học cách đạt được những gì chúng ta muốn.

D: Nhưng là con người, đó là những gì chúng ta tập trung.

B: Đó là những gì đang xảy ra ở ngay đây, bây giờ. Trước khi chúng ta có thể kéo những gì chúng ta muốn vào cuộc sống của chúng ta, ta phải đến mức nhận thức rawfng điều đó không tạo ra sự khác biệt nào cả. Bởi vì chừng nào còn tạo ra sự khác biệt, thì chúng ta còn càng khó có được nó. Chỉ khi không còn tạo ra sự khác biệt, dòng chảy mới trở nên đồng đều, đến mức chúng ta có thể điều chỉnh dễ dàng để có thể có bất kỳ thứ gì chúng ta muốn. Giống như là, cần có tiền để tạo ra tiền. Miễn là ta có nó, ta có thể tiếp tục tạo ra nó. Còn khi ta không có nó, ta gặp rắc rối, trong cuộc đời này. Và vì vậy khi chúng ta kết thúc việc nâng cao cấp độ của nhận thức của chúng ta, ta sẽ nhận ra ta có thể có tất cả tiền bạc, sự giúp đỡ, bất cứ thứ gì ta muốn. Nhưng đến lúc đó, vì ta biết mình có thể làm được, nên chỉ nghĩ thôi, không còn quan trọng nữa. Chúng ta không quá gắn bó với nó. Cho đến khi ta nhận ra rằng, chúng ta rất gắn kết với nó, bởi vì chúng ta nghĩ chúng ta không thể có được nó.

D: Rất có ý nghĩa.

B: Tôi sẽ đưa ra một ví dụ. Bà đang leo lên một cái thang, thang lên Thiên Đường, có thể nói vậy, mỗi bước mà bà leo lên cao hơn, những bậc thang bên dưới sẽ tan biến. Giống như phóng chiếu cái cầu thang trước mặt bà, bởi vì bà nghĩ rằng bà cần cái thang để leo lên ngôi sao tiếp theo. Và nó tan biến đi bên dưới vì bà không cần đến nó nữa. Bà đang đi từ ngôi sao này đến ngôi sao khác. (Chuyển động tay). Và bà đang xây dựng cái thang của bà, để khi bà bước lên thì nó sẽ tan đi. Và sau đó bà lên đến ngôi sao này. Bây giờ tất cả sự thật là, khi bà đã ở trên ngôi sao này, bà có thể ở ngôi sao khác bất cứ lúc nào bà muốn mà không cần sử dụng thang. Nhưng cách duy nhất chúng ta biết là đi đến đó bằng chiếc thang này, là điều không tốt và không có giá trị gì. Tôi không có ý là nó không tốt. Ý tôi là nó không còn phục vụ cho một mục đích nào nữa cả. Và nếu chúng ta nghĩ rằng ta đang xây dựng một cái thang để người khác có thể đi theo thì đây là một lỗi, bởi vì mỗi người chúng ta phải xây dựng chiếc thang của riêng mình. Bà không

thể sử dụng trí não hoặc năng lượng của người khác. Đó không thực sự là vậy nhưng trong vấn đề này có thể dùng để giải thích như vậy. Bà không thể sống cuộc đời của người khác.

D: Vâng, nhưng chẳng phải cái thang có mục đích là để chỉ đường cho họ sao?

B: Nó chỉ dùng để chỉ đường cho cái người đang sống cuộc sống đó. Người khác sẽ phải xây dựng cái thang của riêng họ để đến được đó.

D: Tôi nghĩ nếu ta đã học được điều gì đó, ta có thể truyền nó thành kiến thức để giúp đỡ người khác.

B: Đúng, có thể lắm. Nhưng cái thang giống như sự sống của chính nó hơn là kiến thức. Và mỗi người phải có lẽ sống của riêng mình. Chúng ta không thể đi đến Thiên Đường trên đuôi áo của người khác được.

D: Nhưng chúng ta có thể cho họ thấy ví dụ?

B: Vâng. Mỗi thực thể, đang làm những gì nó phải làm, đưa ra các ví dụ dù nó có muốn hay không. Một thực thể khác, với một cấp độ nhận thức khác, có thể nhìn thấy điều đó. Trên thực tế, họ không cần phải vay mượn hoặc sử dụng những gì người khác đã học được. Nhưng họ nghĩ rằng họ có nên họ làm như vậy.

D: Họ không muốn khởi đầu từ đầu và tự tìm hiểu tất cả. Đó là lý do tại sao chúng ta có các ví dụ, các quyển sách.

B: Vâng. Và vì vậy nếu nó hữu ích và chúng ta sử dụng nó và nó hướng dẫn cho chúng ta thì rất là tốt. Không có gì sai với điều đó cả. Nhưng sự thật là, nếu chỉ có một con người duy nhất trên Trái Đất và anh ta không nhìn thấy bất cứ tấm gương nào khác trước anh ta, anh ta vẫn sẽ đến được ngôi sao đó. Và có lẽ sẽ làm điều đó một cách nhanh chóng, nếu thời gian có tồn tại.

D: Bằng cách tự tìm ra.

B: Không phải là vấn đề của việc tự tìm ra, mà là một sự tiến hóa tự nhiên. Ta gieo một hạt xuống đất, nó nảy mầm. Nó trở thành bất cứ thứ gì. Nếu ta trồng một cây sồi, nó sẽ mọc ra là một cây sồi. Nó không phải là một con bạch dương hay là một con thỏ. Và chúng ta có bên trong mình tất cả điề này. Và nếu chúng ta bị bỏ lại hoàn toàn một mình, chúng ta vẫn sẽ mọc lên tại chỗ đó. Nhưng bởi vì năng lượng tĩnh xung quanh chúng ta ảnh hưởng đến dòng chảy tự nhiên đó, chúng ta muốn thu hút sự giúp đỡ nên chúng ta đã làm vậy. Nhưng cơ bản là chúng ta sẽ không thực sự cần và sẽ đạt được điều đó dù thế nào đi nữa. Nó chỉ xoa dịu tâm trí con người khi có sự giúp đỡ hoặc những gì chúng ta nghĩ là sự giúp đỡ.

D: Vâng, đó là phần con người. Chà, tất cả năng lượng này mà cô đang nói đến, tôi tự hỏi làm thế nào mà tâm hồn con người của chúng ta phù hợp với nó.

B: Đó có lẽ là những gì bà sẽ gọi là một “linh hồn”. Tinh thần, nghị lực sống, là cách tôi có thể giải thích gần gũi nhất. Đó là những gì chúng ta thường dán nhãn là một “linh hồn”.

D: Đó là phần còn lại sau khi cơ thể chết đi.

B: Vâng, bởi vì, nó sẽ tiếp tục lặp lại. Năng lượng không thể mất đi.

D: Nhưng dường như nó vẫn được cá nhân hóa như một nhân cách.

B: Nó có thể nếu nó muốn. Nó có thể làm bất cứ điều gì nó muốn. Nó có thể cá nhân hóa thành một bông hoa, hoặc nó có thể cá nhân hóa thành một con người. Hoặc với cùng một nhận thức chính xác mà nó đã có ở thời khắc trước đó, hoặc với một nhận thức khác hẳn. Nó có thể làm bất cứ thứ gì nó muốn. Nó là sự sáng tạo.

D: Năng lượng hay là linh hồn?

B: Tất cả đều là một và giống nhau. Và nó có thể tự phân chia, hoặc nó có thể tự đông đặc lại thành một thực thể lớn. Hình ảnh mà bà đang phun nước ra khỏi vòi. Bằng cách xoay cái vòi, bà có thể cho vòi phun ra thành từng giọt riêng biệt hoặc có thể chỉnh cho nó phun ra một dòng. Hoặc bà có thể trải rộng hơn nữa và chỉ làm cho nó chảy ra một chút. Hoặc bà có thể tán rộng hơn nữa và chỉ cho nó nhỏ từng giọt như bình xịt. Hoặc bất cứ kiểu gì bà muốn. Tất cả đều giống nhau.

D: Tất cả đều rất phức tạp. Đó là lý do tại sao tôi đang cố gắng diễn đạt nó thành những thuật ngữ mà tôi có thể hiểu được. Bởi vì nếu tôi không hiểu được thì rất khó có thể diễn đạt cho người khác hiểu.

B: Có một sự khác biệt giữa việc hiểu nó một cách logic và nhận thức được nó. Và tôi nghĩ rằng chúng ta có thể nhận thức được mọi thứ và biết về chúng nhưng chúng ta không thể hiểu nó một cách logic. Giống như đặt một cái chốt vuông vào một cái lỗ tròn. Không hoàn toàn phù hợp.

D: Vậy sẽ rất khó cho chúng tôi để có thể hy vọng cố gắng hiểu càng nhiều càng tốt. Chúng tôi bị giới hạn bởi bộ não của con người. Chúng ta chỉ cần nhận ra và cảm nhận rằng đó là sự thật.

B: Vâng. Cho đến khi chúng ta còn bị giới hạn trong hệ thống niềm tin của chúng ta, sẽ rất khó hoặc không muốn nói là không thể hiểu được một cách logic. Vì hệ thống niềm tin của chúng ta có kích thước rất hạn chế, mà những gì chúng ta đang cố gắng hiểu và nhận thức được thì quá lớn, nên sẽ không phù hợp với chiếc hộp hệ thống niềm tin nhỏ bé của chúng ta. Sẽ không thể đặt những điều này vào chiếc hộp cho đến khi chúng ta phân chia nó ra. Điều đó sẽ xảy ra dù ta có hiểu hết hay không, vì đó là bản chất của sự việc.

D: Nhưng tôi cố gắng viết về những điều này để mọi người có thể nhận thức được.

B: Vâng. Và điều đó rất hữu ích, vì nó mở rộng niềm tin của mọi người. Và đó là nơi để thấy được những người khác đi trước đã giúp đỡ chúng ta. Dù sao thì nó cũng sẽ xảy ra. Nhưng nhìn thấy những thứ đi trước, cho phép chúng ta mở rộng cái hộp nhận thức của mình một chút về điều đó. Và những gì bà đang làm với sách của bà sẽ giúp mọi người thấy rằng có điều gì đó ở phía bên ngoài cái hộp. Họ có thể mở nó ra một chút và chấp nhận nó. Và họ sẽ tiếp tục và tiếp

tục và tiếp tục, cho đến khi cái hộp của họ đủ lớn để xử lý tất cả những thông tin này. Chà, không phải là tất cả, nhưng sẽ làm một tiến trình.

D: Nói cách khác, họ không thể xử lý thông tin cho đến khi họ sẵn sàng.

B: Đúng vậy. Bà có thể viết tất cả những cuốn sách mà bà muốn, nhưng chỉ đến khi có ai đó sẵn lòng đọc nó, thì nó mới giúp ích gì đó cho họ. Nó có thể tốt cho bà, và tốt cho người khác. Nhưng nó sẽ không giúp ích gì cho những người chưa sẵn sàng nhìn quá khỏi cái hộp của mình. Và khi họ đã sẵn sàng nhìn ra xa, bất cứ thứ gì cũng sẽ trở nên hữu ích.

D: Vậy họ sẽ tìm kiếm những thứ cung cấp thông tin cho họ. Có vẻ mọi thứ rất rõ ràng với cô nhưng phức tạp đối với chúng tôi.

B: Nó cũng không rõ ràng lắm với tôi đâu, ngoại trừ tôi biết rằng chuyện sẽ xảy ra như vậy.

D: Chúng tôi đã đọc về tư duy vũ trụ, nhận thức vũ trụ. Có thật là tất cả chúng ta đều được kết nối theo một cách nào đó, rằng chúng ta có thể nhận được thông tin từ tư duy vũ trụ một khi chúng ta trở nên giác ngộ?

Phil: Chính xác, vì cuối cùng thì tất cả đều là một, khái niệm về Thượng Đế bao hàm tất cả tạo vật. Tất cả, chu kỳ. Do đó, mỗi người thật sự là một phần của tổng thể, và mỗi người thật sự là một khía cạnh của nhau. Ta thật sự là một phần của nhau.

D: Đó có phải là cách mà trị liệu siêu hình diễn ra không? Khi ta có thể sử dụng năng lượng sẵn có và năng lượng mà tất cả chúng ta kết nối với nhau?

P: Nó phức tạp hơn thế. Tuy nhiên, khái niệm thật sự là chính xác khi mà năng lượng mà bà đang nói đến là một phần của chính bà, và bà là một phần của năng lượng. Giống như khi bà đang bơi trong năng lượng và bản thân bà là một phần và một mảnh của chính vùng nước bà đang bơi. Bà có thể tạo ra các dòng kéo và đẩy từ phía bà đến với ai đó hoặc ngược lại chỉ bằng cách điều khiển các vùng nước xung quanh. Những dòng điện này như bà có thể tưởng tượng, là những năng lượng mà chúng ta đang nói đến. Bà chỉ cần hướng những năng lượng này bằng tâm trí của mình để hình thành chúng. Có thể có những kho chứa những dòng điện này cho những ai cần. Và trong thao tác này, bà có thể thấy những kho này. Nó đang tạo ra và loại bỏ năng lượng. Bản thân bà trên chiều không gian của bà, theo mọi nghĩa chân thật của từ ngữ, là những vị thần, vì bà có thể và bà tạo ra những sáng tạo của riêng bà trong chiều không gian của bà và các chiều không gian nhận thức. Tuy nhiên, bà không bằng hoặc vĩ đại như tổng thể, tổng tất cả các khía cạnh bao hàm trong khái niệm Thượng Đế mà ta có. Không ai trong số các bạn trong cõi giới này có thể hy vọng đạt được cấp độ đó. Tuy nhiên, có thể đủ để nói rằng mỗi người trong các bạn đều có một phần của tổng thể, nhận thức tổng thể bên trong. Và bà thật sự có khả năng sáng tạo và điều chỉnh. Do đó, theo định nghĩa của bà về Thượng Đế, Đấng Tạo hóa, một vị thần ở bên trong bà. Bà, chính bà là những vị thần sáng tạo. Có lẽ không phải ở cấp độ mà bà coi là Thượng Đế toàn năng. Tuy nhiên, điều quan trọng ở đây cần lưu ý rằng bà, bản thân bà thực sự là những người sáng tạo.

Phil: Có một phổ năng lượng vật lý. Có những năng lượng cấu thành và theo tỷ lệ thích hợp tạo nên thứ mà ta coi là vật chất. Trong sự kết hợp thích hợp của các năng lượng khác nhau, có dạng vật chất được thể hiện. Hình dạng vật chất mà bà thấy về chính bà là sự kết hợp của nhiều năng lượng vật chất khác nhau được biểu hiện để tạo ra những hình dạng mà ta nhìn thấy. Đôi mắt của bà cảm nhận những năng lượng đó và do đó bà nhận thức được hình dạng vật chất.

Brenda: Tôi đang ở trong một mối liên kết là giao điểm của nhiều vũ trụ liên tục. Tôi đang quan sát cách họ tương tác. Và tôi đang nhìn vào những hình dạng mà chúng tạo ra trong cấu trúc tồn tại của chúng.

D: Nghe có vẻ phức tạp. Nó có đẹp không?

B: Có. Phức tạp và rất đẹp. Thật khó để diễn tả. Tùy vào cấp độ mà ta đang nhìn. Ở một cấp độ, nó trông giống như - bà có biết tia chớp trông như thế nào không? (Có). Tưởng tượng rằng những tia chớp của mọi màu sắc có thể nhìn thấy và thấy tất cả chúng đang tương tác với nhau. Các tấm năng lượng với nhiều màu sắc khác nhau đang trôi chảy và nhấp nháy xung quanh. Và ta nhìn nó ở một cấp độ khác và ta có thể thấy một lưới thời gian uốn cong xung quanh và tương tác và thay đổi. Tùy vào cấp độ mà ta đang nhìn. Có nhiều cấp độ khác nữa. Rất phức tạp và rất đẹp.

Brenda: Tôi đang quan sát mạng lưới các hạt năng lượng cơ bản tạo nên vũ trụ và tồn tại với nhau. Bà có thể mô tả nó bằng nhiều cách khác nhau, tùy vào cách bà nắm giữ. Bà có thể mô tả nó bằng nhiều cách khác nhau, tùy vào nhận thức của bà và cấp độ tổ chức mà bà nhìn vào. Một mặt, nó trông giống như một chầm chẫn được dệt lỏng lẻo với từng sợi riêng lẻ đại diện cho các loại năng lượng cụ thể, đang xen và tương tác với các năng lượng khác, giữ mọi thứ với nhau và theo thứ tự. Mặt khác, nếu ta nhìn nó theo cách khác, nó trông giống như một màn sương năng lượng, vì mọi thứ đều là năng lượng và nó sẽ lan tỏa ra khắp nơi. Giống như bà đang ở trong một màn sương mù và bà có thể nhìn thấy từng hạt riêng lẻ tạo nên màn sương đó, như một cách minh họa. Khi ta đang ở trên chiều không gian của Trái Đất, màn sương này bao gồm các hạt âm nhỏ. Giống như ta thấy từng hạt riêng lẻ độc đáo và hoàn chỉnh. Tuy nhiên, trong trường hợp này, mỗi hạt riêng lẻ là một hạt năng lượng, và mỗi hạt riêng lẻ sống theo cách riêng của nó. Thật là phấn khích. Nó rung động và di chuyển xung quanh phạm vi ảnh hưởng nhỏ bé của nó. Và điều này có ở khắp nơi với vô số các hạt.

D: Nó có giống như nguyên tử?

B: Nhỏ hơn nguyên tử. Nguyên tử là cụm hạt năng lượng. Đây giống như các đặc điểm vật chất cấp độ dưới nguyên tử mà các nhà khoa học của bà đang cố gắng nghiên cứu. (Tạm dừng). Tôi không thể liên tưởng với ngôn ngữ của bà. Có những cái tên kỳ lạ mà các nhà khoa học của bà sử dụng. Hạt quark? Những thứ giống như hạt năng lượng neutrino nhỏ bé. Các năng lượng và các hạt liên quan đến thứ được gọi là vật lý mới trong ngôn ngữ của bà. Đây là ý tưởng đầu tiên lóe lên về việc mọi thứ trông như thế nào. Vì đây là một lĩnh vực mới mà bà đang nghiên cứu nên bà chưa có kiến thức về nó. Bà hầu như không nghi ngờ rằng có tồn tại khía cạnh này của sự vật. Các nhà khoa học của bà đang cố gắng hiểu nó và xác nhận nó. Cung cấp cho nó các quy tắc để giải thích những thứ mà họ chứng kiến, nhưng những thứ mà họ đang chứng kiến là một

bức tranh không hoàn chỉnh. Để minh họa cho điều này, giống như một bộ phim dài kỳ đang được chiếu trong rạp của bà. Và tất cả những gì bà nhìn thấy là một khung hình duy nhất của bộ phim, của toàn bộ bức tranh. Và cô bà cố gắng giải thích về bộ phim và tình tiết của câu chuyện

D: Chỉ từ một khung hình?

B: Vâng, Và đó là những gì các nhà khoa học của bà đang cố gắng với thứ năng lượng này. Những gì họ quan sát được tương đương với việc nhìn thấy một chi tiết nhỏ trong một khung hình. Có thể là màu sắc của tóc của một trong những diễn viên trong khung hình. Và từ những thông tin đó, họ cố gắng xây dựng nội dung của bộ phim. Cốt truyện của câu chuyện, tác giả, âm nhạc nói về điều gì và tất cả những điều đó. Và điều đó là không khả thi. Họ cần học hỏi nhiều hơn và quan sát nhiều hơn trước khi họ có thể tìm ra những gì thật sự đang diễn ra. Họ đã tạo ra mối liên hệ chính xác giữa vật lý mới và khoa học huyền bí cổ đại. Nhưng khoa học cổ đại của sự huyền bí là một phần còn sót lại từ nền văn minh cũ, và một phần từ hàng thiên niên kỷ quan sát. Sự quan sát thu thập những thứ này được tạo ra bởi lớp sương mù năng lượng này, mà mọi người đã cố gắng quan sát và cố gắng giải thích.

D: Nhưng làm thế nào họ có thể có được toàn bộ bức tranh? Họ không thể nhìn thấy những thứ này.

B: Không, nhưng họ có thể thấy các tác động của những thứ này, để giúp họ hiểu đó là gì. Điều chính họ cần làm là giữ cho tâm trí họ cởi mở với bất kỳ điều gì, bất kể điều đó nghe có vẻ phi lý hay khó hiểu như thế nào từ ban đầu. Bởi vì tất cả những điều có vẻ phi lý cũng là một phần của vũ trụ. Những thứ được gọi là “cơ hội” và “sự trùng hợp” là những từ gọi chung của những thứ mà đã quan sát được từ điều này.

D: Cô nói điều này dựa trên khoa học thần bí. Nhiều người nghĩ đó là phép thuật phù thủy và những điều huyền bí. Có phải ý cô là vậy không?

B: Có, một phần. Trong thời đại mà bà đang sống hiện nay, con người đã tự cắt đứt gốc rễ của mình. Và trong quá trình đó, họ đã phủ nhận chủ nghĩa thần bí, rằng họ là một dân tộc hiện đại và có học thức; rằng khoa học giải thích được mọi thứ. Khi mà khoa học cuối cùng cũng tiến bộ đến mức cao nhất, mọi người sẽ là những nhà thần học. Theo chủ nghĩa thần bí, tôi có thể đề cập đến bất cứ thứ gì liên quan đến những thứ ở cấp độ cao hơn, bao gồm cả phù thủy, huyền bí, các tôn giáo thần bí khác nhau từ phương Đông: Phật giáo, Ấn Độ giáo, vân vân.

D: Nhiều người chỉ gộp tất cả lại với nhau như mặt tối của xã hội.

B: Vâng. Quyền lực có thể bị biến chất và sử dụng sai như tất cả mọi thứ khác. Nhưng lợi ích của nhân loại là trở nên quen thuộc và thoải mái với sức mạnh này và sử dụng nó để giải quyết các vấn đề của mình. Vẫn có những nền văn hóa cởi mở với điều này hơn những nền văn hóa khác. Trong văn hóa của bà, điều này đã bị chặn lại. Nhưng có rất nhiều cá nhân thực hành điều này và sử dụng nó trong cuộc sống của họ và giúp giữ cho truyền thống của họ tiếp tục tồn tại, đó là điều quan trọng. Đó dường như là một đặc tính của loài người. Những thứ mà họ không hiểu thì họ gom chúng thành từng loại và cất vào tủ và quên chúng đi, hoặc cố gắng quên chúng

đi. Và mọi thứ tồn tại - một số thứ nhiều hơn những thứ khác, là đúng -nhưng nói chung. Ví dụ, trong khoa học y học của bà, họ đã phát triển vắc xin. Và vì vậy hiện nay vắc xin được mọi người sử dụng để giúp ngăn ngừa bệnh tật và ngăn ngừa sự mất cân bằng của cơ thể. Trong các nền văn minh trước đây, khoa học của họ đã phát triển cái mà ngày nay gọi là chủ nghĩa thần bí, và mọi người đã sử dụng nó để ngăn ngừa sự mất cân bằng của tổng thể. Về bản chất, nó đã hoàn thành những gì mà các ngành khoa học riêng lẻ của bà đang cố gắng hoàn thành. Các ngành khoa học của họ khởi đầu là những ngành khoa học riêng lẻ tương tự và sau đó trở nên tiên bộ trong các lĩnh vực kiến thức đã tiến hành hợp nhất với nhau. Và họ nhận ra rằng mọi thứ là một, là một tổng thể hài hòa. Họ hợp nhất và mọi người học hỏi và áp dụng những kiến thức đã được phát triển. Đó là cái được gọi là chủ nghĩa thần bí, vì họ đã khao khát điều tối thượng và nhận thấy rằng năng lượng tiềm ẩn này đã định đoạt mọi thứ. Và nếu một người nhận thức được điều này và biết làm thế nào để có thể thay đổi hoặc kiểm soát điều này để đạt được những gì ta mong muốn trong khi vẫn hòa hợp với nó, thì tất cả những gì cần sẽ được thực hiện.

D: Ý cô là họ thấy không cần phải có thuốc chữa?

B: Khi họ đạt đến cấp độ mà họ có thể hài hòa với cái tổng thể, thì thuốc chữa không còn cần thiết nữa. Không cần thiết bởi vì hiếm khi có ai đó bị bệnh. Họ biết được họ bị mất cân bằng ở chỗ nào. Và họ thay đổi năng lượng của mình để đưa mọi thứ trở lại cân bằng. Và họ không còn bị bệnh nữa.

D: Cô có thể cho tôi biết những nền văn minh nào đã phát triển đến cấp độ cao như vậy không?

B: Có nhiều nền văn minh nhưng chúng có liên hệ với nhau. Đó là một loại kiến thức phổ biến rộng rãi nhưng có những nơi khác nhau trên thế giới có những cách nhìn nhận mọi thứ khác nhau một cách tinh tế do sự khác nhau trong nền văn hóa của họ. Có nền văn minh Atlantis, và một số nền văn minh ở Nam Mỹ. Và một số nền văn minh ở phương Đông: một ở Ấn Độ, một ở vùng núi mà ngày nay được gọi là “Tây Tạng” và “Sri Lanka”. Và hai nền văn minh khác nhau mọc lên ở nơi được gọi là “Trung Quốc” nhưng đã chung sống hòa thuận với nhau. Chúng được coi là một nền văn minh với một loại hình văn hóa kép. Và những nền văn minh này đều đóng góp vào sự phát triển của khoa học từ nhiều quan điểm khác nhau để giúp nó trở thành một tổng thể hoàn chỉnh.

D: Có phải những nền văn minh khác này tồn tại cùng thời với Atlantis không?

B: Vâng. Atlantis hầu như có trước, nhưng tất cả đều là những nền văn minh cũ. Nền văn minh ở Tây Tạng và Nam Mỹ bắt đầu cùng thời với Atlantis, và các nền văn minh khác đến muộn hơn một chút. Nhưng chúng đã tồn tại đủ lâu để tất cả đều tiến bộ ở một mức độ cao.

D: Tôi nghĩ nhiều người có ý tưởng rằng những nền văn minh đó xuất hiện sau sự diệt chủng.

B: Một loạt các nền văn minh mới đã xuất hiện sau khi Atlantis bị hủy diệt. Khi Atlantis bị phá hủy, toàn thế giới đã bị rung chuyển, về mặt tương tác giữa con người, khoa học, nghệ thuật, vân vân, với nhau. Cả thế giới đều cảm nhận được ảnh hưởng của sự hủy diệt. Atlantis là nền văn minh lớn, trung tâm của nền văn minh nói chung. Và khi sự hủy diệt diễn ra, dường như

nguồn năng lượng quan trọng từ các nền văn minh khác đã bị lấy đi, để chúng suy tàn. Nhưng những nền văn minh mới này đã phát triển ra khắp thế giới ngày nay.

Brenda: Tôi đang nhìn vào toàn bộ cấu trúc của thời gian. Nó rất phức tạp. Gần giống như một quả địa cầu rỗng làm bằng dây bạc mịn. Và tất cả những sợi dây này đang chạy xung quanh và giao nhau, giống như một mô hình ba chiều của nguyên tử và cách ta nhìn thấy các electron đi xung quanh. Có một loạt dây bạc đi xung quanh như vậy. Và có một loạt dây bạc khác vuông góc đi xung quanh, giao nhau. Và những sợi dây này tạo thành quả địa cầu rỗng này. Thật khó mô tả, rất phức tạp.

D: Nghe có vẻ phức tạp.

B: Và một điều để giúp bà hy vọng, với cấu trúc của nó như thế này, có nghĩa là bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. Vì tất cả sự kết hợp đều hiện diện ở đây.

D: Ý cô là nó không được sắp đặt, hay tiên định, đến nơi nào phải đến.

B: Không. Đó là lý do tại sao phép thuật và những thứ như vậy hiệu quả. Bởi vì nếu ta muốn điều gì đó xảy ra, và ta tiên định về nó, và phóng chiếu năng lượng tinh thần về phía điều đó xảy ra, cuộc sống của ta sẽ bị định hướng về phía dòng thời gian đó.

Brenda: Điều này có thể là nhấn mạnh lại những gì bà đã nghe trước đây, nhưng không quá nhiều. Trước hết, bà phải nhận ra rằng bất cứ thứ gì tạo ra năng lượng đều gây ra rung động. Những thứ tạo ra ánh sáng, sẽ tạo ra các rung động ánh sáng, và ta thấy chúng tỏa ra, chẳng hạn như cái bóng đèn. Hoặc một cái gì đó tạo ra âm thanh, ta thấy nó rung động và ta nghe thấy âm thanh, nhưng nó vẫn rung động và vẫn là năng lượng. Bộ não của ta cũng tạo ra năng lượng. Bất cứ điều gì xảy ra trong não của ta đều tạo ra năng lượng và do đó nó tạo ra rung động. Có nghĩa là, bất kỳ quá trình nào của cơ thể ta hoặc bất kỳ suy nghĩ nào hay cảm xúc nào của ta, đều tạo ra rung động. Và những rung động này ảnh hưởng đến bất kỳ suy nghĩ hoặc cảm xúc nào của ta, tạo ra rung động. Và những rung động này ảnh hưởng đến ether xung quanh ta. Ta được bao quanh bởi rung động và tràn đầy rung động và được bắn qua rung động từ hàng tỷ nguồn khác nhau. Những rung động thuộc mọi cấp độ và cường độ. Và năng lượng do não của ta đưa ra đủ để ảnh hưởng đến một số cấp độ rung động này. Kết quả là một người có thể ảnh hưởng đến những kết quả trong tương lai bởi chính những gì anh ta nghĩ. Tôi biết bà từng nghe điều này trước đây nhưng tôi đang giải thích cho bà một lần nữa, để bà sẽ không nản lòng khi thấy mọi thứ có vẻ không suôn sẻ lúc đầu. Bà chỉ cần tiếp tục suy nghĩ về những gì bà muốn đến để vượt qua và nó sẽ đến để vượt qua. Đôi khi theo những cách rất bất ngờ, bởi vì đôi khi các rung động phải đi qua nhiều kênh để tác động đến những gì cần được tác động. Tôi có thể thấy điều này rất rõ ràng. Tôi không biết tôi giải thích như vậy có thuyết phục được bà không.

D: Cô đang làm rất là tốt. Nếu tôi không hiểu tôi sẽ hỏi ngay.

B: Não của bà là trung tâm dao động của cơ thể bà. Và có một trọng tâm của những rung động này, được gọi là mạng mặt trời. Và nó giống như một thấu kính hội tụ ánh sáng. Mạng mặt trời tập trung những rung động và rồi gửi chúng đi khắp các bộ phận của cơ thể, và đi vào vùng hào

quang của bà để giữ cho mọi thứ cân bằng. Đó là lý do tại sao khi thiền định và cởi mở để hấp thụ các rung động để bổ sung cho các rung động của bà, bà nên hình dung rằng chúng đi qua đỉnh đầu và sau đó đi xuống mạng mặt trời của bà. Như vậy mạng mặt trời có thể truyền những rung động này đi khắp cơ thể ở những nơi cần đến để mọi thứ được cân bằng.

D: Tôi đã được dạy rằng để đi qua cơ thể cung cấp năng lượng cho từng luân xa và sau đó truyền đi phần dư thừa qua bàn chân xuống đất. Điều đó có đúng không?

B: Không sai. Đó là một cách để làm. Khi bà đi qua từng luân xa, cần đảm bảo rằng bà cũng nạp cho mạng mặt trời. Bằng cách đó, nó sẽ hồi sinh cơ thể bà, nhưng bà cũng cần chắc chắn rằng bà phục hồi hào quang của mình, để nó vượt ra ngoài cơ thể. Và do đó, cần đảm bảo rằng bà gửi thêm một luồng năng lượng tới mạng mặt trời, để đảm bảo rằng hào quang của bà đang được hồi sinh ở những giới hạn của nó để giúp bảo vệ bà khỏi bất kỳ tác hại nào có thể đến. Và rồi, vâng, với bất kỳ năng lượng dư thừa nào, sẽ được gửi qua lòng bàn chân của bà vào mẹ Trái Đất. Nó nạp hào quang và giúp bảo vệ bà khi khả năng phòng thủ bị suy giảm, ví dụ lúc đang ngủ. Bà nên làm thêm những việc khác để bảo vệ cơ thể mình trong ngày. Kể cả hình dung hào quang của bà có màu trắng hoặc vàng rực rỡ, hoặc hình dung một kim tự tháp năng lượng xung quanh bà. Bằng bất cứ cách nào mà bà thoải mái, bởi vì khi bà đang tương tác với những người khác, bà cần thêm sự bảo vệ. Nhưng vào ban đêm, khi bà đang ngủ trong sự riêng tư trong ngôi nhà của bà, thì sự bảo vệ của hào quang nên có đủ. Bà có thể muốn hình dung một kim tự tháp năng lượng xung quanh mình ngay trước khi đi ngủ, nhưng sẽ không cần phải lo lắng về điều đó. Bà sẽ được bảo vệ vào ban đêm khi bà đang ngủ, bởi vì tiềm thức của bà đang làm rất tốt nhiệm vụ của nó. Còn nếu bà đang ngả lưng và đang phóng chiếu hình ảnh một kim tự tháp, hãy hình dung bà đang ở khoảng một phần ba tính từ đáy của kim tự tháp, bởi vì đó là trọng tâm của sức mạnh và năng lượng của kim tự tháp.

D: Ý cô là như thể cơ thể đã bay lên phía trên đáy của kim tự tháp.

B: Vâng, nhưng bà vẫn được bao quanh hoàn toàn bởi kim tự tháp, thậm chí cả bên dưới cơ thể. Đó là một hình ảnh rất mạnh mẽ. Nó là một tiêu điểm. Thật khó để giải thích mọi thứ mà kim tự tháp có thể làm được.

D: Nhiều người đã bảo tôi rằng không có gì phải lo lắng cả. Ta không cần phải được bảo vệ khỏi bất cứ thứ gì.

B: Giống như tia chớp. Tia chớp là một lực trung hòa. Nó không tốt hay xấu, chỉ là vậy. Nó rất mạnh. Một mặt thì nó được dùng để tạo ra điện. Mặt khác nó có thể giết người. Những lực này về cơ bản là trung lập và người ta có thể sử dụng cho mục đích riêng nếu họ cẩn thận. Nhưng đồng thời, khi một người đang mở rộng bản thân để khám phá và trải nghiệm cái mới, người ta phải chắc chắn rằng họ đang được bảo vệ, vì những lực trung lập này không hề có đạo đức. Chúng chỉ hành động theo cách mà năng lượng chảy trong chúng trong một tình huống cụ thể. Và bà phải đảm bảo rằng bà được bảo vệ trước mọi luồng tiêu cực. Sẽ tốt hơn nếu bà nghe theo lời khuyên của chúng tôi. Nó giúp cho bà tiến bộ và khiến cho việc giao tiếp giữa chúng tôi với bà sẽ trở nên dễ dàng hơn.

D: Nhưng dù sao đi nữa, cô đang nói rằng cô gửi những rung động này để có những điều mà cô mong muốn. (Vâng). Một khi ta gửi đi thì chuyện đó phải xảy ra?

B: Có những thứ có thể ảnh hưởng đến nó. Chẳng hạn như, bà gửi đi những suy nghĩ rằng bà muốn điều gì đó xảy ra. Và chúng sẽ đi ra ngoài và bắt đầu khiến cho mọi thứ rơi vào vị trí để khiến điều đó xảy ra. Nhưng nếu, sau đó, bà nản lòng và gửi đi những suy nghĩ, “Chà, nó sẽ không bao giờ xảy ra”, nó sẽ làm động lực của rung động yếu đi. Và khi phút nản lòng trôi qua, bà phải gửi lại những suy nghĩ tích cực để lấy lại động lực để mà nó đến và vượt qua.

D: Để nhấn mạnh lại những suy nghĩ ban đầu?

B: Phải. Và điều này hoạt động với bất cứ thứ gì. Bất kỳ thay đổi nào trong cuộc sống của bà, dù là công việc hay cá nhân. Mọi quan hệ giữa bà và người khác, hoặc điều gì đó bà muốn làm, ước mơ cá nhân, hoặc bất kỳ điều gì.

D: Tôi đã được chỉ cho rằng suy nghĩ rất mạnh mẽ và chúng có thể đạt được những gì chúng muốn.

B: Đúng, có thể. Và đó là lý do tại sao bà phải cẩn thận với những suy nghĩ tiêu cực vì chúng cũng rất mạnh mẽ. Và chúng có thể giúp trung hòa những suy nghĩ tích cực của bà. Vì vậy nếu bà muốn những suy nghĩ tích cực của mình trở thành hiện thực, hãy tiếp tục suy nghĩ tích cực về chúng. Hãy thiên định mạnh mẽ về chúng. Hình dung thực sự. Bà có thấy các khái niệm này quen thuộc không?

D: Hình dung về nơi đó giống như nó đã xảy ra rồi?

B: Vâng. Hoặc có thể hình dung nó đang diễn ra như thể bà đang lơ lửng trên cao và quan sát. Và sau đó hình dung tất cả những thay đổi tích cực đã xảy ra. Và thế giới và cuộc sống của bà sẽ ra sao sau khi nó xảy ra.

D: Tôi đã được dạy để hình dung nó như thể đã xảy ra rồi và điền vào càng nhiều chi tiết càng tốt.

B: Vâng, chính xác. Thêm vào các đoạn hội thoại, cảm xúc và mọi thứ, như thể bà đang chứng kiến cuộc đời thật. Nhớ rằng sự phóng chiếu càng lớn thì đôi khi càng mất nhiều thời gian hơn vì có nhiều kênh mà suy nghĩ của bà phải đi qua để có nhiều mảnh ghép hơn cho nó.

Tại một cuộc họp nhóm chúng tôi đang hỏi về năng lượng chữa lành. Một thành viên của nhóm hỏi, “Tôi có sở thích giúp đỡ người khác chữa bệnh. Năng lượng từ đâu để được sử dụng vào việc giúp đỡ người khác?”

Phil: Những năng lượng vũ trụ mà chúng ta đã nói trước đó, là những năng lượng mà bạn yêu cầu. Bạn chỉ cần mở rộng tâm trí để tập trung những năng lượng này. Hãy mở lòng và chấp nhận, và tâm trí của bạn sẽ hoạt động thực sự như một viên pha lê.

D: Có ai có thể sử dụng những năng lượng này không hay chúng là những món quà đặc biệt để chữa bệnh?

P: Những năng lượng này hầu như mọi người trong vũ trụ đều có thể sử dụng cho lợi ích của họ và những người khác nếu họ muốn. Chúng không dành riêng cho bất kỳ ai. Bạn có thể sử dụng những năng lượng này khi bạn thấy phù hợp.

D: Những năng lượng này có thể gây hại cho người đang giúp đỡ hoặc người mà họ đang chữa bệnh không?

P: Có một thứ như là quá tải, nhưng không quá nguy hại. Chỉ đơn thuần là một sự mất cân bằng. Bà sẽ không giết hại bất cứ ai khi sử dụng những năng lượng này. Đừng sợ, vì đây là những món quà của Thượng Đế, chắc chắn như ánh sáng mặt trời và không khí trên hành tinh. Hãy trân trọng chúng và sử dụng chúng một cách có thiện chí và chúng sẽ trân trọng bà đúng lúc.

Thành viên: Một số người nhận được cái mà chúng tôi gọi là sự “chữa lành”, nhưng trong một thời gian ngắn, sáu tháng hoặc một năm họ phải triển một vấn đề khác hoặc quay trở lại vấn đề tương tự.

P: Ý bạn đang nói là sự chữa lành không ở lại hay bị lấy mất?

Thành viên: Chà, với chúng tôi thì có vẻ như vậy. Họ được chữa lành một thời gian rồi lại tái phát bệnh cũ.

P: Vâng, điều này diễn ra tự nhiên. Các hiệu ứng không phải lúc nào cũng vĩnh viễn. Nếu căn bệnh đã ở mức độ như vậy, việc phải hâm nóng định kỳ, tăng cường, nếu cần, là điều thích hợp và cần thiết. Điều này không làm giảm tác dụng của việc chữa lành cũng như không làm tăng bệnh tật. Chỉ đơn giản một thực tế là đôi khi cần thiết phải có sự tăng cường. Bạn sẽ quen với những hành động này khi sử dụng những năng lượng này thường xuyên hơn. Một số căn bệnh có thể cần có một đợt chữa lành ngắn trong khi những bệnh khác có thể cần theo một đợt dài, đôi khi là suốt đời để có thể chữa dứt được. Câu hỏi đầu tiên liên quan đến việc chữa bệnh, có thể được hình dung giống như một cái xô bị rò. Nếu xô có những cái lỗ, thì ta cần liên tục đổ nước vào. Nước sẽ bị rò rỉ cho đến khi các lỗ này được bịt lại. Trong ví dụ minh họa này, việc chữa bệnh chỉ đơn thuần là đổ đầy nước vào xô và nước sẽ tạm che đi các triệu chứng. Những cái lỗ trên cái xô cần được bịt lại và việc chữa lành sẽ hoàn tất.

Thành viên: Có khả thi không nếu chúng ta được lập trình sẵn để chết. Có thể là trong AND của chúng ta hay do di truyền. Ví dụ, một người được sinh ra và có khả năng sống đến ba mươi lăm tuổi. Họ có thể chết sớm hơn vì tai nạn hoặc có thể đến tuổi đó mới chết. Điều đó có thể không?

P: Có thể là vì nhiều lý do khác nhau. Có thể được lập trình trước để sống một cuộc đời trong khoảng thời gian đã định trước, hoặc có thể do chế độ ăn uống hoặc phong cách sống không phù hợp. Có thể là do tai nạn. Có thể nói, có nhiều thứ có thể gây ra một cái lỗ trong cái xô. Ở một thời điểm trong cuộc sống, cái chết cần đến để có thể tiến hóa tiếp. Sự đình trệ sẽ xảy ra

nếu không có cái chết để người ta đi về phía linh hồn. Đây là một quá trình liên tục phù hợp nhất cho việc học hỏi nhiều thông tin. Tất cả như nó phải là trong khía cạnh này.

Thành viên: Tôi chỉ tò mò không biết chúng ta có thể kéo dài hoặc rút ngắn tùy ý. Tôi tự hỏi liệu AND của tôi có được lập trình trước hay không.

P: Có một chương trình đã được lập sẵn trong ADN. Thời gian thực tế thì được phân bổ tùy vào từng cá nhân.

Buổi nói chuyện tập trung vào việc sử dụng năng lượng để hỗ trợ các tình huống về tài chính.

P: Năng lượng này, tuy nhiên, bạn có thể ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, là một năng lượng gần như giống hệt nhau, được biểu hiện theo nhiều cách khác nhau. Năng lượng mang lại tài chính cũng giống như năng lượng mang lại sức khỏe hoặc bệnh tật. Bạn có ngạc nhiên không? Để kích thích sự gia tăng năng lượng tài chính, sẽ cần sử dụng cùng một kỹ thuật trong việc hình dung và khẳng định đã được sử dụng trong năng lượng chữa lành. Đơn giản giống như bạn có thể truyền cùng một tia sáng trắng qua hai lăng kính riêng biệt. Một cái có xu hướng làm nổi lên nhiều màu xanh lam và một cái sẽ có xu hướng tạo ra nhiều màu xanh lá cây hơn. Thực sự là cùng một năng lượng nhưng được truyền tải theo các cách khác nhau. Năng lượng về cơ bản là trung tính, nhưng chỉ đơn giản là cách nó được sử dụng. Năng lượng này có thể mang lại nghèo đói hoặc giàu có, hoặc có thể mang lại sức khỏe, hoặc bệnh tật. Nó có thể mang đến nhiều thứ. Nó có thể mang lại hạnh phúc và nỗi buồn, hoặc sự tỉnh táo hoặc điên rồ. Luôn luôn, đó là cách nó được sử dụng, và nó được biểu hiện ra trong mục đích.

D: Hầu hết mọi người nghĩ nó có cả tốt và xấu.

P: Nhiều người sẽ chọn để quyết định rằng ai đó đã làm điều gì sai và khiến điều đó xảy ra. Và đánh bại mục đích sống của họ. Và đó là, học cách tập trung những năng lượng này theo cách tích cực và xây dựng nhất có thể. Đó thực sự là lý do bên trong để được sinh ra, trong thể chất, để học cách trở thành người điều khiển năng lượng này.

D: Có lẽ đó là một trong những bài học mà chúng tôi đang cố để học hỏi.

P: Đó là bài học mà tất cả chúng ta đang cố gắng học hỏi. Đó là bài học được rút ra trên hành tinh này. Mọi thứ đều có thể được tìm trở lại điều này. Những bài học về sự hàn gắn, những bài học về tình yêu thương, những bài học về sự thấu hiểu, những bài học về sự kiên nhẫn. Tất cả đều bắt nguồn từ nền tảng cơ bản này: sử dụng năng lượng. Vì vậy, nó phản ánh trên chiều không gian vật chất một cách gần gũi nhất về điều gì là kế hoạch thực sự, kế hoạch của Thượng Đế. Những người kiểm soát năng lượng này một cách vô tình hoặc không cố ý nhận thấy rằng họ tạo ra các tình huống xung quanh không hiệu quả hoặc không đúng với kế hoạch. Toàn bộ mục đích của việc hóa thân và học hỏi, là học để trở thành những người vận dụng thành thạo năng lượng này. Và trong tất cả các hoạt động mà bạn đang học để vận dụng bằng cách này hay cách khác, có thể là tài chính hoặc chính trị hoặc sức khỏe hoặc một trong nhiều cái khác nữa.

D: Hầu hết mọi người không nhận ra rằng họ đã tạo ra những thứ họ muốn, dù là điều xấu.

P: Không phải đến mức họ tạo ra điều đó, nhưng họ biểu hiện nó ra. Mỗi người trong số các bạn biểu hiện những gì bạn nhận thấy. Không phải là ở bên ngoài đi vào trong bạn. Tất nhiên, bà biết chúng ta đang có một cuộc thảo luận về ngữ nghĩa, nhưng cần phải hiểu rõ điều này. Rằng bà thực sự biểu hiện ra những gì bà tìm thấy. Không phải là nó trôi nổi xung quanh và bằng cách nào đó đã dính vào bà, sau đó bà thấy mình rơi vào hố sâu đau khổ và tuyệt vọng. Không, không. Tình huống mà chúng ta cảm thấy rất khó chịu đó đã được biểu hiện ra, được gây ra bởi chính việc sử dụng sai hoặc hiểu sai về năng lượng. Không ai mang đau khổ đến cho chúng ta mà chính chúng ta mang nó đến.

D: Theo cách mà mọi người nói, “Mọi thứ luôn sai lầm. Mọi thứ tôi làm, đều thất bại.”

P: Vâng, và điều đó củng cố toàn bộ khái niệm về “mọi thứ xảy ra với tôi”. Và thế là người ta đi qua cuộc đời và nghĩ về cuộc sống đã đối đãi sai lầm với họ, và mọi thứ khôn khổ ra sao. Và chính những suy nghĩ của họ đang truyền năng lượng vào chính những tình huống đó. Ta nhận được những gì ta yêu cầu.

D: Tất nhiên, họ sẽ là những người cuối cùng thừa nhận rằng họ thực sự gây ra điều đó cho chính mình. Họ nói. “Tôi không muốn bị bất hạnh. Tôi không muốn bị bệnh.”

P: Chính xác. Và cái người khó chịu lắng nghe nhất là chính bạn. - Trên hành tinh lúc này đang có sự thiếu hiểu biết về mối quan hệ giữa cảm xúc và sức khỏe. Nếu bà tích hợp tất cả những hiểu biết này thì việc phục hồi sức khỏe sẽ nhanh hơn và khả quan hơn nhiều. Vì vậy, có thể nói từ quan điểm tinh cảm, rằng nếu đưa sự bất hòa vào sự hòa hợp, thì sự bất hòa sẽ lan truyền khắp nơi, giả định rằng toàn bộ cơ thể là hòa hợp. Và ta có thể nhìn vào nó như một vấn đề bất hòa hoặc bệnh tật. Và khi đưa nó vào một người không an tâm với chính mình, sẽ thấy được sự khó chịu được đưa vào và lan truyền khắp nơi. Vì vậy, một người cảm thấy không thoải mái, mất hòa hợp chỉ đơn giản từ quan điểm của cảm xúc. Nếu nhìn nhận dưới góc độ toán học, nếu ta muốn theo đuổi đến mức này. Ví dụ, nếu ta có cái mà bà gọi là một phương trình hoàn hảo, một phương trình hoạt động hoàn hảo không có phần dư và không có ước số. Chúng tôi sẽ cẩn thận khi nói về những điều này vì phương tiện này không có trình độ hiểu biết cao về toán học, nhưng chúng tôi sẽ sử dụng trình độ của anh ấy để giải thích điều này. Nếu bà có thể thấy rằng một phương trình đã cho thỏa mãn với một số phép tính nhất định và đưa ra một câu trả lời hoàn toàn cân bằng, thì đó là sự hài hòa. Tuy nhiên, nếu người ta đưa vào phương trình này một biến hoặc một số, có lẽ, có xu hướng tạo ra phần dư, hoặc phương trình không cho ra kết quả hoàn hảo, thì như bà có thể thấy, sẽ có sự bất hòa. Trên thực tế, có một phần còn thừa lại, theo thuật ngữ toán học.

D: Nó thậm chí không phát ra.

P: Đúng rồi. Có thể minh họa bằng âm nhạc với một sự bất hòa hoặc thông qua bất kỳ một trong số các phương pháp khác nhau mà ta có thể gọi là “sự minh họa”. Tất cả đều đúng và đồng thời, và tất cả đều xảy ra đồng thời. Chỉ đơn giản là ta chọn điều này xảy ra trong một hoặc nhiều cấp độ nhận thức.

D: Vậy những người này có thể làm gì để thiết kế lại hoặc trở lại sự hòa hợp với chính họ?

P: Họ nên thấy mình luôn được bao quanh bởi những điều hoàn hảo nhất có thể. Và vì vậy, họ nên luôn sử dụng óc phán đoán của mình trước thực tế này, để duy trì mức sống chất lượng hoàn hảo này. Luôn ghi nhớ yếu tố hài hòa này, rằng yếu tố nào được nhìn nhận sẽ phù hợp nhất cho mục đích đó. Điều đó đúng với mọi khía cạnh nhận thức của con người. Luôn ghi nhớ rằng người ta sẽ nhận được và người ta sẽ làm điều đó phù hợp nhất với bản thân mình, hoặc cho bất kỳ thứ gì khác. Khi làm như vậy, một cách tự nhiên ta sẽ thu hút chính mình, chính điều mà ta đang yêu cầu, nếu bà muốn liên quan đến cấp độ lời nói đó. Trên thực tế, bà đang biểu hiện ra chính thực tế của tình huống hài hòa nhất. Nhiều người trên hành tinh cảm thấy rằng để biểu hiện ra điều gì đó, họ phải kiên quyết đến mức không để cho điều gì khác xảy ra. Lỗi ở điều này nằm ở chỗ thực tế là những gì người ta nói và người ta nghĩ thường mâu thuẫn với nhau. Những gì người ta thực sự tin tưởng thường không chính xác với những gì người ta nói. Và vì vậy, khi một người đang nói điều gì đó, họ thực sự đang tạo ra một phản ứng có thể hoàn toàn trái ngược với điều họ nói. Và vì điều này trở thành niềm tin vững chắc, các biểu hiện được đưa ra dường như hoàn toàn trái ngược với điều đang được nói. Người ta biểu hiện ra thứ người ta sợ nhất, bởi vì người ta đang nói rằng người ta sẽ không nhìn thấy nó, hoặc nó sẽ không xảy ra. Nhưng vì liên tục nghĩ về điều đó, bất kể điều đó là gì, thì chính người ta đang tạo ra nó. Và cũng như chắc chắn phải gặp hoặc đối mặt với chính điều mà một người mạnh mẽ nói rằng họ không muốn.

D: Đó là nghịch lý của loài người.

P: Chính xác. Đó là một nghịch lý khi trở thành kẻ thao túng năng lượng Đó là một cạm bẫy của việc trở nên hoặc kém giác ngộ hơn. Và vì vậy, nó sẽ đòi hỏi tất cả mọi người, những người đang ở trên hành tinh này vào lúc này, một kẻ thao túng các năng lượng, trở nên giác ngộ hơn. Và để hiểu thêm về cách biểu hiện điều đó như thực sự mong muốn.

D: Điều đó sẽ khiến cuộc sống dễ dàng hơn rất nhiều nếu mọi người nhận ra rằng họ có khả năng kiểm soát rất tốt các tình huống và sự kiện.

P: Chính xác. Họ có thể có được cuộc sống mà mọi người đều tìm kiếm đó là sự hòa hợp thực sự. Một số người thành thạo việc này hơn những người khác. Chúng tôi muốn nói với các bạn đang tập trung trong căn phòng này rằng mỗi người trong số các bạn, theo cách riêng của mình bây giờ, có thể nhìn thấy một hành trình phía trước. Thực ra nói một cách rất đơn giản, tất cả mọi người trên hành tinh này đều có hành trình giống nhau. Tuy nhiên, nhiều người nhận thức được điều đó hơn những người khác.

D: Tất cả chúng ta đều đi cùng một con đường, chỉ là đi những hướng khác nhau.

P: Chính xác. Tuy nhiên, mọi con đường cuối cùng sẽ hội tụ và gặp nhau ở một nơi duy nhất.

D: Chỉ cần thêm nhiều vòng xoắn trên đường đi.

P: Chính xác.

Chương 14 Sự biến đổi của cơ thể con người

Năm 1999, lần đầu tiên tôi tiếp xúc với thông tin đề cập về sự thay đổi của AND trong cơ thể con người khi tôi có một buổi làm việc với Luigi tại Hội nghị UFO của chúng tôi ở Eureka Springs. Tôi gặp mẹ anh ấy ở Florida trong một hội nghị vài tháng trước, và không có thời gian để thực hiện một phiên làm việc riêng. Khi tôi nói với bà về hội nghị UFO ở Eureka Springs, và đã quyết định đến cùng với con gái của bà. Bà gọi con trai bà, Luigi, ở Ý, và nói anh ta về điều đó, vì vậy anh ta đã đi khắp châu u để tham dự. Khi anh ấy đến, bà quyết định rằng anh ấy cần một phiên làm việc hơn là bà, vì anh ấy đã có một số trải nghiệm UFO đáng lo ngại (có lẽ) và anh ấy muốn khám phá. Harriet cũng tham gia phiên họp và mẹ anh cũng vậy. Bà ấy nghĩ rằng tôi có thể gặp vấn đề với giọng của anh ấy, và anh ấy có thể gặp khó khăn khi dịch sang tiếng Anh lúc đang bị thôi miên. Vậy nhưng chúng tôi đã không gặp bất kỳ vấn đề gì.

Trong cuộc thảo luận trước, anh ấy đã nói với tôi những gì anh ấy nhớ, vì vậy chúng tôi dự định quay lại ngày hôm đó và tìm hiểu thêm chi tiết. Anh ấy đã đến trường vào buổi tối để tham gia một lớp học diễn xuất ở Pavia, Ý và đang lái xe về nhà thì sự cố xảy ra. Trong hồi ức của mình, anh và bạn gái anh nhìn thấy ánh sáng trên bầu trời và tập vào đường cao tốc để xem. Đó là tất cả những gì đã xảy ra nhưng nó khiến anh suy nghĩ.

Trong suốt phiên làm việc, tôi không ngạc nhiên khi chúng tôi phát hiện ra rằng có nhiều thứ thực sự đã xảy ra hơn là chỉ nhìn thấy ánh sáng. Khi Luigi đi vào trạng thái xuất thần sâu, anh ấy đã hồi tưởng lại sự việc. Họ nghĩ có lẽ ánh sáng đó là máy bay rơi nên họ đã tập vào đường cao tốc để quan sát. Khi bước ra khỏi xe, họ thấy đó là một cỗ máy khổng lồ di chuyển chậm rãi cho đến khi dừng lại phía trên đầu họ. Sau đó, một cánh cửa mở ra từ bên dưới cỗ máy và một tia sáng chiếu xuống đầu họ. Điều tiếp theo anh nhìn thấy là anh đang nằm trên một cái bàn giống như một phòng phẫu thuật với một ngọn đèn lớn ở phía trên. Khi anh ta ngồi dậy, anh ta thấy một sinh vật đang tiến đến gần, dường như được cấu tạo hoàn toàn bằng ánh sáng. Sinh vật đó ôm lấy anh ấy. Luigi sau đó đã trở nên xúc động, anh nói. “Tôi cảm thấy an toàn ở đó. Tôi thấy hạnh phúc”. Anh ấy gặp khó khăn trong việc tìm từ ngữ chính xác bằng tiếng Anh để mô tả cảm giác của sinh vật khi anh chạm vào nó. “Giống như ai đó cho ta năng lượng, và ta có thể cảm nhận được. Khi nó ôm lấy tôi, cảm giác như chạm vào thể xác. Nhưng khi ta chạm vào nó...thì nó không phải chất rắn”.

Sau đó tôi muốn đặt câu hỏi cho sinh vật đó và nó đã đồng ý. Nó nói rằng anh ấy đang ở trên một con tàu, và đó không phải là lần đầu tiên anh ấy đến đó. Tôi hỏi nó tại sao anh ấy không nhớ, và Luigi nói, “Điều đó tốt hơn cho tôi. Tôi sẽ biết sau. Bây giờ còn quá sớm”. Anh ấy nói chuyện này đã diễn ra trong một thời gian dài, và họ đã từng gặp nhau ở các kiếp khác. Sinh vật này đã sống sáu trăm năm trong thang đo thời gian của chúng ta.

Tôi đã nghe về điều này trước đây khi làm việc với những trường hợp như thế này. Nhiều khi các sinh vật đã theo dõi các linh hồn qua nhiều kiếp sống, và có tương tác với họ, bởi vì họ có thể sống bao lâu tùy thích. Đôi khi người ngoài hành tinh trở nên thất vọng vì con người đó không nhớ, và họ phải được nhắc lại về những thỏa thuận và cam kết của họ với dự án.

Với thứ tiếng Anh đứt quãng, Luigi lặp lại những gì sinh vật kia đang nói với anh. “Tôi sẽ biết vào đúng thời điểm. Tôi sẽ đóng một vai trò quan trọng trong những gì sắp xảy ra. Và họ đã đang nói cho chúng ta biết. Những thay đổi rất lớn. Những thay đổi rất lớn trên Trái Đất. Các

lục địa sẽ di chuyển. Và nước...và họ sẽ quay lại. Chúng ta sẽ không nhận ra bất cứ điều gì. Và họ sẽ rất buồn cho chúng ta. Loài người đã và đang làm tất cả những điều bản thủ đó, những điều ngu ngốc đó. Nhưng đó không phải là ngày tận thế. Đó sẽ là sự kết thúc của một kỷ nguyên”. Các thực thể không thể làm bất cứ điều gì để ngăn chặn những điều này, nhưng họ đang cố gắng làm cho nó chậm lại. Vai trò của anh ta là để cứu mọi người, và họ sẽ dạy anh ta cách để làm được điều này.

Tất nhiên tôi luôn tìm ra một khung thời gian. Họ nói rằng nó sẽ diễn ra rất sớm. Tôi biết điều đó không cho tôi nhiều thông tin, bởi vì cảm nhận về thời gian của họ khác với chúng ta. Anh ta nói, “Tôi đã là hai mươi năm”. Sau đó Luigi được cho thấy một vụ nổ lớn, và một đám mây độc hại sẽ lan rộng trên vùng đất, và mọi người đang bỏ chạy và cố gắng trốn.

Sau đó anh ấy được cho biết điều tương tự mà tôi đã đề cập trong cuốn sách này, rằng họ có thể cứu một số người được chọn để đưa họ lên các con tàu. Sẽ có rất nhiều, nhiều con tàu và mọi người sẽ sống trên tàu một thời gian dài. Sau đó, họ sẽ được đưa trở lại, “Và với sự giúp đỡ của họ, chúng ta sẽ tiếp tục phát triển. Chúng ta bắt đầu lại. Mọi thứ đã thay đổi. Điều đó sẽ rất khó khăn cho chúng ta. Điều đó đã từng xảy ra trong quá khứ.”

Tôi hỏi xem những người này là ai. “Họ đến từ các hành tinh khác nhau, các thiên hà khác nhau. Giống như một sự liên minh? Để cứu hành tinh. Trước hết họ giúp chúng ta, bởi vì chúng ta khác biệt. Và đây là một hành tinh cần được cứu, bởi vì chúng ta thay đổi, và chúng ta sẽ không có mặt nạ nữa. Họ đi khắp các thiên hà. Phần lớn với chúng ta, bởi vì chúng ta khó khăn hơn. Và chúng ta không thể tự mình đi được, bởi vì chúng ta luôn phát triển sâu hơn. Và chúng ta không ở trong thể chất như bây giờ. Anh ta cho tôi thấy chúng ta sẽ như thế nào. Chúng ta trông giống như ...giống như một con ma, nhưng có một hình hài”.

D: Một con ma. Ý anh là giống như ta có thể nhìn xuyên qua được?

L: Không hẳn vậy. Thật khó để mô tả. Tôi không biết làm thế nào để mô tả. Không phải chất rắn.

D: Giống như một linh hồn hơn?

L: Vâng, nhưng không phải một linh hồn. Anh ta đang chỉ cho tôi, nhưng tôi không biết làm thế nào để giải thích. Không giống như họ. Nhưng gần giống. Anh ta vừa chỉ cho tôi. Anh ta vừa trở thành một con lợn. Để cho tôi thấy anh ta có thể trở thành thứ mà anh ấy muốn.

D: Vâng. Nói với anh ta tôi hiểu điều anh ta đang nói. Anh ấy là một thực thể năng lượng đúng không? (Đúng) Anh ta có thể trở thành thứ gì mà anh ta muốn. Nhưng anh ta nói chúng ta sẽ giống như vậy.

L: Gần giống, nhưng không hoàn toàn.

D: Nhưng cơ thể vẫn sẽ là vật chất ở một mức độ nhất định? (Vâng, vâng). Chúng ta vẫn cần thức ăn chứ?

L: Không nhiều như bây giờ. Khác lắm.

D: Vẫn cần ngủ chứ? Những thứ mà cơ thể cần?

L: Một ít. Không phải với cơ thể này.

L: Anh ấy nói tình dục sẽ khác đi. Không phải kiểu vật lý nữa. Nó sẽ giống như một sự kết hợp của năng lượng, nhưng anh ấy nói điều đó rất tuyệt. Dù sao thì cảm giác cũng rất tuyệt. Anh ấy đang cho tôi xem. Giống như hai quả bóng đến với nhau và đang tạo ra một thứ gì đó. Thật khó để giải thích.

Kiểu sinh sản này đã được mô tả ở The Custodians (Người giám hộ).

D: Tôi nghĩ tôi biết anh muốn nói gì. Nhưng tôi đang cố gắng tìm hiểu xem nếu nó gần như vật lý, điều gì sẽ giống và điều gì sẽ khác. Chúng ta có cần phải có những ngôi nhà và những công trình kiến trúc như hiện nay không?

L: Các thành phố? Bởi vì chúng ta sẽ không như họ. Quá nhiều. Và quá sớm.

D: Nếu chúng ta không thực sự ở thể rắn, liệu chúng ta có còn sử dụng cơ thể mình để xây dựng các thứ?

L: Bằng cái đầu. Tư duy sẽ trở nên rất mạnh mẽ. Chúng ta sẽ không cần nói chuyện nữa. Và chúng ta sẽ có thể sống lâu hơn nhiều.

D: Anh ấy có thể trả lời một vài câu hỏi về anh không? Bởi vì tôi biết Luigi dạo này đang thắc mắc xem chuyện gì xảy ra khi anh ấy nói anh ấy tỉnh dậy và đang rung rung và run. Sinh vật này có thể nói cho chúng ta điều gì đã xảy ra suốt thời gian đó không?

L: Vâng. Làm việc trên hệ thống. Làm việc trên chuỗi AND. Đặt nó vào...theo kiểu xoắn ốc. (Đánh vần. Ý anh ấy là xoắn ốc?)

D: Anh có thể giải thích ý anh không?

L: Vâng. Bởi vì con người chúng ta có hai vòng xoắn ADN. Chúng ta sẽ có mười hai.

D: Tại sao chúng ta phải có mười hai?

L: Đó là cấp độ cao hơn mà chúng ta có thể cảm nhận được.

D: Nhưng điều đó sẽ giúp ích gì cho cơ thể?

L: Bởi vì chúng ta đã từng có mười hai. Nhiều triệu năm trước.

D: Vậy chuyện gì đã xảy ra?

L: Các thí nghiệm di truyền. Có thể mang chúng ta trở lại mười hai. Chúng giảm còn hai.

D: Thí nghiệm đó là gì?

L: Để xem...chuyện gì đang xảy ra. Và tôi đoán là để làm...những gì chúng ta làm với lũ chuột. Trên động vật. Họ đã làm trên chúng ta.

D: Ý anh là họ đã làm?

L: Không, không, không, không phải họ. Những sinh vật khác.

D: Tại sao họ lại muốn làm điều đó?

L: Để xem. Chỉ là tò mò thôi.

D: Ý anh là để xem điều gì sẽ xảy ra nếu họ thay đổi ADN thành hai?

L: Vâng. Đó là lý do tại sao bây giờ chúng ta như thế này. Và chúng ta có mặt nạ lớn. Đó là lý do tại sao con người rất hạn chế. Và đó là lý do tại sao có những người không tin vào UFO và mọi thứ.

D: Có phải tất cả chúng ta đều đang được thí nghiệm để tăng ADN?

L: Một phần trong chúng ta sẽ có sáu, và một phần khác có mười hai.

D: Và ý anh là họ đang làm thí nghiệm này trên một số người dân?

L: Vâng, trên nhiều người. Để chuyển đổi ADN. Để chuẩn bị cho chúng ta.

D: Anh ta nói bây giờ họ đang làm điều đó với cơ thể của Luigi. Điều này có làm tổn thương cơ thể theo bất kỳ cách nào không?

L: Không, không, không hề. Chúng ta sẽ không mắc phải những căn bệnh như bây giờ nữa. Đó là một quá trình rất chậm và mất nhiều năm.

D: Nhưng những người có cơ thể đã được chuẩn bị là những người sẽ được đưa lên các con tàu khi những thay đổi xảy ra?

L: Vâng, nhưng họ nói sẽ có rất nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều người có những điều này.

Tôi đã có một suy nghĩ khi gõ những dòng này. Trong cuốn The Custodians (Người giám hộ) của tôi, tôi đã đề cập rằng cơ thể con người ở trạng thái hiện tại không thể sống sót khi du hành vũ trụ trên những con tàu. Cơ thể không thể chịu đựng được gia tốc và sự thay đổi rung động của một chiều không gian khác. Đây là điều đã ngăn cản nhân loại du hành trong không gian, bởi vì chúng ta không thể chịu đựng được tốc độ rung tăng lên khi di chuyển qua các chiều không gian. Liệu sự thay đổi ADN trong cơ thể của chúng ta có giúp điều chỉnh những thay đổi này không? Đó có phải là một trong những lý do? Anh ấy đã nói đó là quá trình chuẩn bị.

D: Vậy họ đang thí nghiệm trên nhiều người. (Vâng). Đây có phải là lý do tại sao ngày càng có nhiều người nhìn thấy UFO và có trải nghiệm với người ngoài Trái Đất?

L: Bởi vì chúng ta phải trở nên bình thường khi nhìn thấy họ.

D: Họ đang để cho chúng ta nhìn thấy họ nhiều hơn vì họ muốn mọi người quen với họ? (Vâng). Vậy khi những chuyện này xảy ra với cơ thể của Luigi, anh ấy không nên lo lắng? (Không). Chúng là tự nhiên.

L: Vâng. Một số người cảm thấy chúng nhiều hơn, và một số ít hơn. Nhưng anh ấy khá nhạy cảm. Và tôi sẽ sớm lên con tàu. Và tôi sẽ nhớ. Và họ sẽ cho tôi nhiều thông tin hơn.

Sau đó anh ta nhớ ra việc rời khỏi tàu để trở về xe. Anh ấy đã khóc, “Và mọi thứ hạnh phúc, bởi vì tôi cảm thấy rất tuyệt”. Điều này hoàn toàn trái ngược với những gì anh ấy cảm thấy khi báo cáo về những việc này. Có một nỗi sợ hãi lớn về những điều chưa biết, và anh ấy tự hỏi đó là điều gì, nếu có, đã xảy ra.

Bởi vì anh ấy gặp khó khăn với tiếng Anh đứt gãy nên tôi đã tóm tắt lại cuốn băng này và quyết định đưa phần lớn nội dung vào việc tường thuật.

Những trường hợp tiếp theo đến từ nhiều khu vực của nước Mỹ và cung cấp nhiều thông tin hơn về việc thay đổi cơ thể của con người.

Tôi gặp John, một người đàn ông lớn tuổi, trong chuyến du lịch cùng nhóm bạn trên hòn đảo Bali xinh đẹp vào mùa hè năm 2000. Ngoài việc đi thăm các ngôi đền và tham gia vào các nghi lễ khác nhau, anh ấy còn muốn có một buổi làm việc riêng với tôi. Ông đã tham gia vào lĩnh vực siêu hình trong nhiều năm, và đã tìm hiểu chi tiết về nhiều kiếp trước của mình thông qua các buổi thiền định cá nhân. Anh quan tâm nhiều hơn đến việc khám phá bất kỳ liên kết nào với người ngoài hành tinh. Anh không có ký ức tỉnh táo nào về bất kỳ mối liên quan nào với họ, nhưng vì nhiều sự kiện bất thường đã xảy ra trong suốt cuộc đời của mình, anh ta nghi ngờ có những mối liên hệ. Tôi nói với anh ấy rằng khi tôi thực hiện hồi quy, tôi không dẫn dắt người ta hoặc cố gắng gây ảnh hưởng đến họ, vì vậy anh ấy sẽ đi đến nơi mà anh ấy phải đi.

Phiên làm việc được thực hiện tại một khách sạn sang trọng xinh đẹp trên bãi biển. Hương hoa và tiếng chim hót lạnh lốt tràn ngập trong không khí, lọt vào qua những ô cửa sổ đang mở khi chúng tôi bắt đầu. Tôi đã sử dụng được thiết kế để đưa đối tượng vào một tiền kiếp thích hợp. Bởi vì anh ta không có ký ức một cách có ý thức về các tương tác với người ngoài Trái Đất, tốt nhất là tôi nên bắt đầu theo kiểu bình thường bằng cách đưa anh ta về tiền kiếp. Nhưng điều đó đã không xảy ra.

Khi John bước vào khung cảnh đó, anh ta thấy mình đang đứng ở sân sau với bộ đồ ngủ và nhìn chăm chăm vào một vật thể lạ. Đó là một cái đĩa hình lồi màu bạc sáng bóng được đặt trên các chân. Anh ấy thốt lên, “Nó có thể dài đến hai mươi, ba mươi feet (tám đến chín mét). Tôi ngạc nhiên vì nó quá hẹp, quá mỏng. Tôi nghĩ ai đó phải nằm xuống để có thể vừa vặn với nó. Nó không giống như những gì tôi đã nghĩ”.

Cố gắng tìm kiếm một khung thời gian, tôi hỏi anh ta trông như thế nào. Anh ta nói anh có râu, nhưng nó sẫm màu (bây giờ râu anh ấy có màu xám). Anh ta để râu khoảng mười lăm năm, và cơ thể có vẻ trẻ hơn. Điều đó đã cho chúng tôi xác định được một khung thời gian thích hợp. Anh đứng quan sát cái đĩa đang sáng lên cho đến khi anh ấy thấy một nguồn sáng khác ở bên trái mình. Đó là một con tàu lớn hơn nhiều với nhiều lớp. “Nó có chất phát quang đường như để chiếu sáng cho cả khu vực. Nó làm bằng kim loại nhưng không mỏng như cái đĩa bạc kia. Nó lớn đến mức tôi không thể nhìn thấy cả con tàu cùng một lúc. Chúng rất khác nhau.”

Khi tôi hỏi anh ấy tại sao anh ấy lại đứng ở trong sân, anh ấy kể lại một câu chuyện đã trở nên quen thuộc trong các nghiên cứu của tôi về hiện tượng này. “Ai đó đã đưa tôi đến để tôi có thể nhìn thấy nó. Tôi vừa đi ngủ thì thấy một thứ gì đó bùng lên ở góc phòng. Họ đưa tôi lên trần nhà. Tôi không thể nhớ phần đó. Mọi thứ trở nên đen kịt khi tôi lên đến trần nhà. Nhìn bên ngoài, sinh vật này có một cánh tay đặt dưới hông tôi và một cánh tay sau lưng tôi. Chúng tôi đang lơ lửng trên... đường như là một chùm ánh sáng. Đi vào một cái vịnh nào đó, và đến một khu vực có màu trắng, sạch sẽ lấp lánh và trông rất hiện đại.”

Ở đó, anh ta được chào đón bởi một số sinh vật dường như đã biết anh. Họ đưa anh vào một căn phòng. “Có một chiếc bàn kiểm tra y tế với một số loại kiềng kim loại phía cuối dành cho bàn chân. Chiếc bàn tương tự như những gì ở một phòng khám ở Trái Đất, ngoại trừ những phần mở rộng bằng kim loại. Một bề mặt, có đệm, màu xám nhạt. Tôi được yêu cầu nằm xuống. Tôi không có vẻ gì là sợ hãi. Tôi đã quen với - những gì tôi gọi họ - khuôn mặt hài hước. Giống như tôi đã làm điều này trước đây, và lần này tôi đến để kiểm tra sức khỏe hàng năm, hoặc điều gì đó tương tự.”

Những bóng người đang đứng bên cạnh chiếc bàn nghiêng về phía anh ta. “Tôi không biết họ đang làm gì khác ngoài việc chỉ nhìn tôi. Tôi đoán có thể họ đang quét qua cơ thể tôi bằng tư duy, ánh mắt hay thứ gì đó. Không có bất kỳ loại thiết bị hoặc dụng cụ nào. Những sinh vật này khá nhỏ, nhưng có một sinh vật cao hơn đã cho anh ta cảm giác tử tế nữ tính. Nó không tham gia mà chỉ đứng đằng sau những người khác, để đơn thuần quan sát. Sau đó anh ta đứng dậy khỏi bàn và cùng những người khác đi vào một phần của con tàu. Họ đi qua một khe hở vào một khu vực hình vòm tròn lớn với các lớp bậc thang xung quanh hai bên. Một ánh sáng rực rỡ phát ra từ một viên pha lê lớn ở trung tâm căn phòng. John nghĩ rằng đó có thể là nguồn năng lượng cho con tàu. Họ đi vòng quanh căn phòng có mái vòm và rẽ xuống một hành lang hẹp để đi vào một căn phòng khác. Ở đó, anh ta được đưa vào một thiết bị kỳ lạ đứng dựa vào tường.

J: Tôi đang đứng trong này... Tôi đang bị trôi trong... Một loại thủy tinh... tất cả đều trong suốt. Nó sâu hơn vào so với tôi. Không phải là một cái ống, nó là một thứ thôn dài với mặt sau phẳng. Tôi đang đứng trong thứ trong suốt này, và bây giờ có ánh sáng từ trên cao chiếu xuống. Tôi đoán rằng tôi đang được truyền một loại năng lượng ánh sáng nào đó. - Giống như tôi đang đứng bên ngoài quan sát chính mình.

Tôi trấn an anh ấy rằng anh ấy an toàn. Điều này nghe có vẻ giống với việc Phil (Keepers of the Garden (Những người giữ vườn)) đang theo dõi những gì họ làm với anh ta, vì phần hồn đã rời khỏi cơ thể. Anh ấy cũng trở thành người quan sát.

J: Chỉ có ánh sáng này chiếu từ trên xuống. Nó chiếu sáng đầu tôi, và tôi đoán là ánh sáng đang truyền xuống cơ thể tôi. Cảm giác như truyền năng lượng, thay đổi cấu trúc phân tử của tôi. Tôi đoán nó đang biến đổi cơ thể tôi thành một cơ thể ánh sáng hay gì đó, mặc dù tôi vẫn cảm thấy rất nặng bên trong. Nhưng tôi đoán đó là những gì họ đang làm. Giống như bây giờ chỉ còn một cảm giác nhẹ nhẹ. Bây giờ tôi đang tìm hiểu về việc thay đổi các sợi ADN, làm tăng các sợi ADN.

D: Ý anh là gì?

J: Rằng năng lượng ánh sáng đi vào cơ thể đang thay đổi và làm tăng...bà biết đấy, các sợi ADN thực sự giống như những sợi ánh sáng theo một cách nào đó. Và chúng đang được thay đổi và mở rộng, tăng lên. Điều đó có nghĩa là nó làm tăng khả năng giữ được nhiều ánh sáng hơn mỗi lần được truyền năng lượng. Việc này không kéo dài lắm, họ đang mở cửa và tôi bước ra.

D: Và quá trình ánh sáng đang thay đổi ADN theo cách nào đó?

J: Đó là những gì tôi hiểu.

D: Mục đích của việc thay đổi ADN là gì?

J: Để giữ được nhiều ánh sáng, và biến cơ thể ngày càng nhẹ hơn. Ít đông đặc hơn. Có thể chứa được nhiều ánh sáng hơn. Và mục đích là để đạt đến trạng thái ý thức của Thượng Đế.

D: Anh có biết ADN đang được thay đổi như thế nào không? Anh có thể hỏi ai đó giúp tôi không? Có thể họ sẽ giải thích được.

Việc này đã từng thành công trong quá khứ. Khi chúng tôi có một câu hỏi mà đối tượng nghiên cứu không biết câu trả lời, tôi đã yêu cầu nói chuyện với một trong những sinh vật đang cung cấp thông tin.

J: Vâng, tôi sẽ hỏi làm thế nào ADN được thay đổi. (Ngừng). Chà, họ cho tôi thấy ...Tôi có một hình dung về những sợi dây này, những cuộn dây đều sáng lên hoặc lấp lánh với ánh sáng hoặc thứ gì đó. Và dường như chúng sinh ra để ...tách ra và tạo nên các sợi khác, thông qua sự kết hợp của ánh sáng.

D: Chúng được tách ra thành bao nhiêu sợi?

J: Tôi nghe thấy “sáu” nhưng tôi không nhìn thấy sáu.

D: Và điều này phải được thực hiện thường xuyên?

J: Tôi đoán đó là một thủ tục đang diễn ra - ngày càng thường xuyên hơn vào thời điểm này. Đôi khi có nhiều hơn một lần trong khoảng thời gian hai mươi bốn giờ. Khi tôi chợp mắt và rồi trong trạng thái ngủ vào ban đêm. Đó là lý do tại sao tôi được khuyến khích thiền thường xuyên hơn. Ít nhất mỗi giờ, để duy trì mức độ rung động nhất định này.

D: Tại sao nó phải được lặp lại? Không phải ADN vẫn như vậy mỗi lần được mở rộng sao?

J: Nó vẫn như vậy, nhưng để duy trì bản thân ở cấp độ ánh sáng cao, còn tùy vào việc truyền giữa các lần truyền, khả năng tinh thần của tôi để tiếp cận được thần lực của chính mình, ánh sáng bên trong, có thể nói như vậy. Nó giữ cho những sợi này được kích hoạt, để chúng ngày càng lâu dài hơn. Và đó là sự chuẩn bị cho bước tiếp theo. Nhưng nó phải được củng cố.

D: Trước khi họ chuyển sang bước tiếp theo?

J: Bước tiếp theo, vâng. Và phần lớn điều này phụ thuộc vào sự sẵn sàng của tôi và khả năng của tôi trong việc điều chỉnh thường xuyên vào ý thức của Thượng Đế, cái bản thể cao hơn của tôi.

D: Đây có phải là việc đã xảy ra trong nhiều năm nay?

J: Vâng, nhưng bây giờ mọi việc đang được tăng tốc khi tôi đã chứng minh cho họ thấy rằng tôi tận tâm thực hiện mục đích thiêng liêng của mình, có thể nói như vậy, và quan tâm đến việc đi trên con đường tâm linh. Tôi đã chứng minh rằng tôi thật sự muốn được phụng sự nhân loại. Và vì vậy tôi đã đạt đến một điểm nhất định và vượt qua các bài kiểm tra và thử thách, và tiếp tục ở lại với quá trình này. Sau đó, quá trình này đang được tăng tốc để đẩy mạnh hơn.

D: Nhưng nó phải được thực hiện với một tốc độ ngày càng tăng để biến thành một sự thay thế vĩnh viễn trong cơ thể?

J: Tiếp tục tăng nó lên đến cuối cùng là mười hai sợi. Đó là mục tiêu cuối cùng của việc đạt đến trạng thái của chiều không gian thứ năm cao quý.

D: Nhưng nếu quá trình này không được lặp lại một cách thường xuyên thì điều này sẽ không bền vững?

J: Giống như nó có thể trôi đi hoặc trở nên trì trệ hoặc ...tôi đang thấy điều này ...giống hệt như các cơ ở trên cơ thể. Nếu chúng không được sử dụng thì chúng sẽ trở nên như vậy.

D: Teo đi?

J: Giống như vậy. Và vì vậy tôi phải thực hiện phần việc của mình với việc thiền định, điều chỉnh và khẳng định ý định của mình. Rồi họ sẽ hỗ trợ với quá trình công nghệ của họ để đi vào và tăng tốc độ toàn bộ quá trình. Có thể sẽ mất rất nhiều năm để hoàn thành thông qua quá trình thiền định nghiêm túc.

D: Nhưng nếu quá trình này bị dừng lại bất cứ lúc nào, thì nó sẽ bị trôi đi. Không tiếp tục nữa?

J: Nó cao hơn trạng thái của tôi trước đây, nhưng sẽ không đạt được những gì dự định và có thể đạt được. Mục tiêu cuối cùng là: Trạng thái ở chiều không gian thứ năm của rung động và ý thức.

D: Hỏi họ, khi họ làm điều này, họ đang kích hoạt thứ gì đó với ánh sáng, hay họ đang tạo ra thứ gì đó trong cơ thể, ADN mới, chưa từng có trước đây?

J: Ô, không. Ban đầu có hai sợi, và như tôi đã nói - bằng cách nào đó thông qua quá trình này - chúng tiếp tục sinh ra các sợi khác, tăng số lượng tế bào, hoặc điều gì như vậy.

D: Giống như là cách tế bào phân chia?

J: Hừm, tôi đoán đó là những gì họ đang cố gắng nói đến.

D: Is this being done to everyone?

D: Điều này có đang được thực hiện đối với mọi người?

J: Quá trình này được thực hiện chủ yếu cho những người đã hóa thân đặc biệt để giúp nhân loại trong quá trình tiến hóa hơn này. Còn đối với những người hiện không có nhận thức về bản thể tâm linh của họ, những người không biết họ là tâm linh, thì quá trình này sẽ xảy ra ở một cấp độ thấp hơn. Vì chủ yếu họ vẫn bị sa lầy vào mật độ của ý thức.

D: Những người khác đang làm việc này thì có phải thực hiện trên những con tàu như thế này để kích hoạt quá trình không?

J: Câu trả lời là có.

D: Thật vậy? Anh nói lúc trước rằng họ có thể làm điều đó khi anh đang thiền hoặc đang ngủ?

J: Tôi đoán là trong những khoảng thời gian đó, tôi sẽ tham gia vào một quá trình khác ít phức tạp hơn, nhưng để xem thế nào. (Ngừng). Có một cái gì đó có thể được thực hiện khi tôi ra khỏi cơ thể. Họ đang nói rằng có những bác sĩ phẫu thuật công nghệ, có thể loại bỏ cơ thể ether của ta và kết hợp nó với ánh sáng lớn hơn. (Bôi rôi). Theo tôi hiểu. Và sau đó trả nó về thể xác mà không cần đi đến tận con tàu mẹ. Họ có các tàu thí nghiệm nhỏ hơn để làm việc này.

D: Vậy không cần phải lúc nào cũng thực hiện với máy móc.

J: Tôi đang cố gắng xem liệu có phải đó là một thiết bị công nghệ, hay liệu các bác sĩ phẫu thuật công nghệ đang làm điều đó với tâm trí của họ. Tôi nghĩ đó chính là tâm trí. Trí lực của họ cũng có thể hỗ trợ và thúc đẩy quá trình này, nhưng không ở mức độ như tâm trí và thiết bị công nghệ trên con tàu lớn. Nhưng cả hai đều hiệu quả và cả hai đều đang được thực hiện một cách thường xuyên.

D: Quá trình này có ảnh hưởng đến cơ thể không?

J: Có thể trở nên nhẹ hơn, và cấu trúc tế bào, các màng ngày càng mỏng hơn, ngày càng nhẹ hơn. Chúng tôi ăn những thức ăn ngày càng nhẹ hơn. Cơ thể ngày càng gặp khó khăn trong việc tiêu hóa và chế biến các loại thức ăn đậm đặc. Đó là lý do tại sao tôi đoán rằng tôi đã ngày càng ăn nhiều chất lỏng hơn. Và rất hiếm khi tôi ăn bất cứ thứ gì khác ngoài sinh tố trái cây ở nhà.

Tôi cho tất cả vào và làm một bữa sáng hoặc bữa trưa lỏng. Vài lần trong tuần, tôi chỉ ăn trưa với cà rốt và nước ép cà chua, cần tây và rau tươi.

D: Vậy quá trình này khiến anh không muốn ăn những thực phẩm nặng?

J: Phải. Càng ngày tôi càng cảm thấy điều đó trong một thời gian khá dài.

D: Những thay đổi này ảnh hưởng như thế nào đến sức khỏe của cơ thể anh?

J: Đó là một quá trình làm cho cơ thể khỏe mạnh hơn khi ngày càng thay đổi thành một cơ thể nhẹ nhàng hơn.

D: Ý anh là cơ thể trở nên khỏe mạnh hơn đến mức không còn bệnh tật?

J: Không, sẽ vẫn có bệnh tật tiếp tục xảy ra, nhưng sau khi quá trình hoàn tất, cơ thể sẽ miễn dịch với hầu hết các dịch bệnh, nhưng không hoàn toàn miễn dịch. Sức mạnh tinh thần của tôi tăng lên và khi quá trình này hoàn tất, tôi sẽ kiểm soát được cơ thể của mình nhiều hơn lúc này. Và tôi sẽ có thể điều chỉnh nó, cân bằng lại nó theo cách tôi muốn, có thể nói như vậy.

D: Vậy ngay cả khi thay đổi một vài sợi cũng có thể tạo ra sự khác biệt trong cơ thể, trước khi đi đến trạng thái hoàn chỉnh?

J: Nó tạo ra một số khác biệt, nhưng trong quá trình chuyển đổi, cơ thể có xu hướng mất cân bằng nhiều hơn, bởi vì cái cũ đang được thay thế bằng cái mới. Và cái cũ muốn bám trụ lại để duy trì hiện trạng, cho đến một thời điểm nhất định, cái mới vững chắc và những sợi mới chiếm đa số. Gần giống như một quá trình dân chủ, cái mới rồi sẽ chiếm ưu thế. Và quá trình này lại tiếp tục tăng tốc, vì ngày càng nhiều cái cũ được thay thế bằng cái mới.

D: Vậy trong thời gian đó cơ thể đang có nhiều sự thay đổi, và nó vẫn có khả năng chống chọi tốt hơn với bệnh tật?

J: Không hẳn.

D: Tôi đã tự hỏi cơ thể đã bị ảnh hưởng như thế nào và nó cảm thấy như thế nào.

Cho đến thời điểm này, giọng nói của John nhẹ nhàng, buồn ngủ và thường khó chuyên âm khi các từ ngữ cứ luyên thuyên với nhau. Lúc này giọng nói trở nên to hơn và rõ ràng hơn, dễ hiểu và dễ chuyển âm hơn. Đây là manh mối chắc chắn cho tôi biết rằng thực thể kia cuối cùng đã bắt đầu trả lời thay cho John, thay vì anh nghe câu trả lời và lặp lại. Nó cũng có thể chỉ ra rằng tiềm thức đã tham gia vào cuộc trò chuyện. Dù bằng cách nào thì câu trả lời cũng được nói ra dễ dàng hơn nhiều, điều mà tôi rất thích thú. Đó là khi tôi biết mình đang tiếp xúc với thông tin thật và tôi có thể có được những câu trả lời chính xác hơn mà không có sự can thiệp của tâm trí hoài nghi và phê phán.

D: Khi làm như vậy, có làm tăng tuổi thọ của cá nhân không?

J: Rất nhiều.

D: Vào thời điểm quá trình này hoàn thành, hay trong lúc quá trình đang diễn ra?

J: Con người trong quá trình chuyển đổi này vẫn dễ bị ảnh hưởng bởi nhiều tác động xấu tồn tại trên hành tinh vào thời điểm cụ thể này. Tuy nhiên, có những yếu tố tốt khác có tính chất bảo vệ đang hỗ trợ con người trải qua quá trình này, cộng với việc tăng cường sự bảo vệ càng nhiều càng tốt. Và trong các chuyến đi đến con tàu lớn, các thiết bị quét được sử dụng thường xuyên để có thể làm giảm các vi khuẩn xâm nhập hoặc các phần tử lây nhiễm. Nhưng đây không phải là một quá trình hòa hảo vào thời điểm này. Có rất nhiều thử nghiệm và quan sát khoa học về sự biến đổi mạnh mẽ nhất của cơ thể con người thành một cơ thể khác biệt đáng kể, một cơ thể nhẹ.

D: Vậy anh không thực sự chắc chắn rằng nó sẽ kết thúc như thế nào vì anh vẫn đang trong quá trình thử nghiệm?

J: Có thể nói rằng chúng tôi chắc chắn sẽ nhận được sản phẩm cuối cùng, nhưng quá trình chuyển đổi vẫn còn nhiều bí ẩn.

D: Nhưng khi anh đưa ra biện pháp bảo vệ này để giúp ai đó có khả năng chống lại vi khuẩn tốt hơn, liệu điều này có được thực hiện bởi máy móc không? Hay quy trình thực hiện như thế nào?

J: Khi một người ở trong buồng kính và được truyền ánh sáng, ánh sáng có thể phá hủy một số thứ muốn xâm nhập vào cơ thể con người.

D: Mục đích của việc quét lúc đầu ở trên bàn là gì?

J: Nói chung chỉ để xác định chung về mặt thể chất, tinh thần, cảm xúc của anh ấy. Để xem anh ta cân bằng ở mức độ nào, để xem các cơ quan khác nhau của anh ta, thể chất, tinh thần, cảm xúc, thần kinh, thể vía, vẫn ở trong hay bị lệch lạc. Và đó chỉ là một cuộc kiểm tra trực quan về tình trạng thể chất và kiểu như vậy, cần được quan sát và ghi lại và so sánh với những lần khám và kiểm tra trước đó và ...

D: Giống như một cuộc kiểm tra xem liệu mọi thứ có diễn ra theo cách mà nó được mong đợi không? (Vâng). Và nếu không, anh có điều chỉnh không?

J: Có. Sự điều chỉnh một phần sẽ được thực hiện bởi công nghệ và một phần tăng cường thông qua các quá trình thiền định, về những gì - đang tìm thuật ngữ - “bản thể được lựa chọn” có thể làm để khắc phục các vấn đề hiện tại, hành vi phán xét hoặc cảm giác thiếu thốn. Cảm giác không tin tưởng vào vũ trụ luôn cung cấp mọi thứ cần thiết tại bất kỳ thời điểm nào, bất kể hoàn cảnh như thế nào. Để cuối cùng buông bỏ mọi cảm giác về thế giới vật chất như một nguồn an toàn. Và tin tưởng vào thế giới tâm linh và siêu hình, có thể nói là nguồn gốc của sự an toàn.

D: Rất là khó. Nhưng anh đã nói, nếu sự điều chỉnh được thực hiện với các thiết bị công nghệ. Thì đó sẽ là những cỗ máy có ánh sáng?

J: Có thể, nhưng con người phải làm phần việc của mình. Chúng tôi không thể đặt công nghệ chuyên môn của mình lên cao hơn những gì con người có thể tự làm trên cõi vật chất. Nó phải là một sự hài hòa hoàn hảo giữa sự sẵn sàng tiến hóa về mặt tinh thần để làm việc cùng nhau. Nếu một người thực hiện các bước cần thiết trên cõi tinh thần, các bước đó sẽ được thưởng bằng sự tham gia ngày càng nhiều của chúng tôi để giúp đỡ cá nhân đó. Nếu cá nhân đó dừng lại, không muốn đi tiếp trên con đường đã chọn trước của mình -mà mỗi người đã chọn trước khi hóa thân - thì quá trình sẽ đi vào bế tắc. Ý chí tự do là rất quan trọng đối với tất cả mọi người trên Trái Đất. Họ phải nhìn thấu và vượt qua ảo tưởng tôn tại trong ý thức đại chúng hiện nay. Và tin tưởng vào các quy luật và quy trình tâm linh cao hơn.

D: Điều này có đang được thực hiện trên một số người có tâm linh ở cùng thời điểm không?

J: Hàng chục nghìn người vào thời điểm này. Đó là khi loài người đạt đến số lượng giới hạn, những người đã tăng tốc độ rung động của họ và khả năng giữ được lượng ánh sáng ngày càng nhiều - ánh sáng thiên thể, ta phải nói vậy - thì “Hội chứng Khỉ trăm tuổi” sẽ trở thành hiện thực và Trái Đất này sẽ đạt được trạng thái ý thức cao hơn, và sẽ ảnh hưởng đến những người khác trên toàn bộ hành tinh. Và cái phúc lợi ý thức cao hơn này sẽ lan truyền từ số ít thành số lượng lớn hơn và nhiều hơn, đơn giản chỉ vì tính duy nhất của tất cả tạo vật. Đơn giản bởi vì mọi người đều tồn tại trong một con đường, một tình yêu duy nhất của Thượng Đế.

D: Điều gì sẽ xảy ra với những người không tham gia vào quá trình này? Những người vẫn mắc kẹt trong suy nghĩ đông đặc, theo nghĩa vật lý.

J: Mỗi linh hồn sẽ đưa ra lựa chọn của riêng mình, tham gia hoặc không tham gia vào quá trình này. Và nhiều người sẽ không tham gia. Nhiều người sẽ bám trụ vào hệ thống giá trị cũ của họ. Nhiều người sẽ giữ ảo tưởng về những gì họ đã tin tưởng trong quá trình hóa thân của họ trên Trái Đất, và sẽ không nhìn ra ảo tưởng này. Và do đó họ sẽ rời khỏi cơ thể của mình và được chuyển đến một hành tinh khác có bài học tiếp nối của những người trên hành tinh Trái đất vào thời điểm cụ thể này. Hành tinh Trái đất sẽ trở thành một trường học khác, một trường học cao hơn mà sự rung động ở chiều thứ năm sẽ quyết định chương trình học mới, những bài học mới dành cho những linh hồn tham gia ở một cấp độ cao hơn so với những gì hiện có trong ý thức ba chiều.

D: Tôi đã được bảo rằng những người đó sẽ bị bỏ lại phía sau. Ý nghĩa của từ bỏ là như vậy?

J: Họ sẽ bị tụt lại phía sau về sự phát triển của chính họ. Họ sẽ không di chuyển cùng và tiếp tục bước tới và phát triển với những người khác, những người tận tâm và đã thực hành các kỹ luật tinh thần và thể chất cần thiết để tinh thần của họ được tiến hóa.

D: Vậy khi họ rời khỏi cơ thể, họ sẽ không trở lại đây nữa. Họ sẽ ở một nơi hoàn toàn khác sau đó. (Vâng). Và điều này đang xảy ra với hàng chục nghìn người, và họ không biết về nó một cách có ý thức, phải không? Cũng như John không biết điều đó một cách có ý thức.

J: John biết rất nhiều điều vì những lời dạy trực tiếp của anh ấy. Và có rất nhiều người trên Trái đất ngày nay đang tiếp xúc trực tiếp với những người dẫn đường của họ từ nhiều hệ hành tinh,

những người đang ở đây để hỗ trợ loài người tiến lên mức độ rung động và ý thức cao hơn. Và ngày càng có nhiều người bị đánh thức mỗi ngày vì bảng thời gian được chọn cụ thể của họ khi họ đến với cơ thể trên Trái đất. Có thể nói là linh hồn của bạn được đưa đến với một chương trình làm việc được chọn trước bao gồm thời gian để thức tỉnh. Sự thức tỉnh đó sẽ được kích hoạt bởi những sự kiện nhất định xảy ra trên hành tinh. Những sự kiện này có thể chỉ đơn giản là tiếp xúc với những người khác, những người thầy tâm linh, những người sẽ nói với họ điều gì đó để thức tỉnh và bắt đầu quá trình của họ. Một số người sẽ bị đánh thức bởi các tai họa địa vật lý, có thể nói như vậy, điều đó sẽ xảy ra ở vùng lân cận của họ, có thể là bão hoặc lốc xoáy hoặc động đất. Vì vậy, có nhiều thiết bị hoặc quy trình khác nhau để kích hoạt sự thức tỉnh của những linh hồn đến hành tinh vào thời điểm cụ thể này. Một số sẽ bị đánh thức đột ngột, giống như John, bởi những người dẫn đường đã được chỉ định trước của họ. Trong khi những người khác sẽ tiến tới quá trình tự nhận thức bản thân dần dần, thông qua những trải nghiệm khác nhau, v.v. Có những chất xúc tác khi quá trình này đang được “triển khai”, có thể nói như vậy.

D: Trên toàn bộ thế giới.

J: Vâng. Mặc dù tại thời điểm này, Mỹ vẫn là khu vực chính để tiếp nhận và phổ biến thông tin, bởi một số người với sách họ viết, phim họ làm. Và các hình thức truyền thông khác sẽ được phổ biến trên toàn thế giới. Điều đó không có nghĩa là những người khác ở các quốc gia khác cũng không nhận được thông tin, nhưng có thể nói Hoa Kỳ của A. là trung tâm xuất bản, về thông tin tâm linh tại thời điểm cụ thể này.

D: Nó lan ra ngoài nước Mỹ và ảnh hưởng đến nhiều người hơn theo cách đó. (Vâng) Đây có phải là lý do khác khiến tuổi thọ tăng lên không?

J: Khi Trái đất mới mở ra, trạng thái của bản thể sẽ khác hẳn so với thực tế hiện tại, bởi vì khi một người đạt đến trạng thái ý thức cao hơn, ý thức chiều thứ năm, thì không còn lờ đi quá trình vũ trụ. Không còn sự thiếu hiểu biết về Thượng Đế tràn ngập trong mọi sự sống ở khắp mọi nơi. Vì vậy, người ta không bị giới hạn về sinh ra và trưởng thành và chết trong một khoảng thời gian tương đối ngắn như trước nữa. Một trong các chiều không gian ý thức thứ năm nhận ra rằng họ có thể kiểm soát tốt hơn nhiều - không chỉ là sống trong bao lâu, có thể là hàng trăm năm - mà là toàn bộ quá trình sáng tạo. Bởi vì việc tạo ra các thực tại sẽ xảy ra rất, rất nhanh khi người ta đạt đến trạng thái ý thức ở chiều thứ năm đó. Vì vậy, việc kiểm soát cơ thể hoặc nhiều cơ thể, và khả năng di chuyển tự do ra khỏi cơ thể trong khắp vũ trụ sẽ là điều phổ biến.

D: Tôi được bảo rằng tôi sẽ ở xung quanh để quan sát tất cả những điều này, bởi vì tuổi tác sẽ không giống nhau. Ý anh là vậy đúng không?

J: Vâng. Mô hình cũ tồn tại trên Trái Đất hiện nay có tuổi thọ tương đối ngắn sẽ trở thành một ký ức xa vời.

D: Nhưng điều đó chỉ dành cho những người đã đang được chuẩn bị.

J: Những người đạt được trạng thái ý thức của chiều không gian thứ năm sẽ tiến lên và tham gia vào Trái Đất mới, và sẽ có thể làm được những điều này.

D: Tôi cũng được bảo rằng người ngoài Trái Đất đã kiểm tra cơ thể con người để tìm cách chữa trị bệnh tật để cơ thể con người có thể sống lâu hơn. Đúng không?

J: Đúng vậy.

D: Một trong những mục đích của việc kiểm tra sức khỏe là cố gắng ngăn chặn một số căn bệnh đang phát triển trên thế giới.

J: Khi cơ thể vật lý trải qua quá trình biến đổi, nó sẽ trở nên miễn dịch hơn. Con người hoặc con người mới, hoặc những người lai sẽ tham gia vào Trái đất mới, sẽ mang lại nhận thức cao hơn, kiến thức lớn hơn để chữa khỏi những căn bệnh cũ, có thể nói như vậy. Vì vậy, nó không chỉ là một quá trình đang diễn ra hiện tại, mà là một quá trình sẽ được tiếp tục ở các trạng thái ý thức cao hơn. Và trong các trạng thái ý thức cao hơn, việc loại bỏ những thứ này sẽ được đẩy nhanh hơn, vì trí thông minh được tăng lên đáng kể, khả năng sử dụng trí óc, khả năng tiếp cận nhiều hơn với công nghệ rất tiên tiến. Nhiều thứ không tồn tại trên hành tinh vào thời điểm cụ thể này - hoặc nếu chúng tồn tại, đang bị triệt tiêu hoặc không được sử dụng hoặc giữ bí mật vì động cơ này hay động lực khác.

D: Tôi được bảo rằng những người ở trên các con tàu này đã thành thạo việc này. Họ có thể sống lâu chừng nào họ muốn, và không bị bệnh tật, và họ không chết cho đến khi họ sẵn sàng để chết.

J: Chính xác.

D: Và họ đang cố gắng đưa loài người đến cùng trạng thái tương tự?

J: Vâng, hoặc ít nhất ở trạng thái mà vượt xa đáng kể so với con người hiện tại.

D: Chúng tôi có thể sẽ luôn luôn có những hạn chế.

J: Vâng. Có thể nói, luôn luôn có một việc gì đó phải làm trong quá trình này, là một chuỗi thử thách không ngừng, hoặc vượt qua những thử thách đó.

D: Vì đây là một hành tinh của những bài học, cũng như có ý chí tự do.

J: Có thể nói, tất cả các hành tinh đều có những bài học của chúng. Ngay cả những bài học nằm ngoài sức tưởng tượng trên Trái Đất trong trạng thái giới hạn ba chiều hiện tại. Nhưng vũ trụ luôn, và sẽ luôn là một quá trình phát triển và mở rộng, và những với những thách thức. Bất kể tốc độ rung động cao đến mức nào bất kể các nền văn minh và sinh vật đã đạt đến cấp độ nào, với mỗi cấp độ tăng lên theo hình xoắn ốc, sẽ gặp phải những thách thức mới để tiếp tục phát triển.

D: Vậy Trái đất không bao giờ có thể trở thành một nơi thực sự hoàn hảo, bởi vì ý chí tự do, và những bài học ở đây. (Vâng) Tôi có một câu hỏi nữa. Những điều anh đang nói về sự thay đổi của ADN. Chính phủ Hoa Kỳ có biết những điều này không? Anh đã chia sẻ những khái niệm này với họ chưa?

J: Có một số nhà khoa học ở Hoa Kỳ và các quốc gia khác đã biết về quá trình đột biến, có thể nói như vậy. Họ hơi khó hiểu và ngạc nhiên trước quá trình đang diễn ra trên hành tinh. Và họ coi đó là một quá trình đột biến khá đột ngột và kịch tính. Nhưng nhiều người nhận thức được.

D: Ý anh là họ có thể nhìn thấy một cách khoa học những thay đổi này đang diễn ra?

J: Nhiều người biết. Nhiều người cũng ngại tiết lộ thông tin này vì sợ các đồng nghiệp khoa học của họ chế giễu, những người chưa có kinh nghiệm và quan sát trực tiếp quá trình này.

D: Vậy họ có thể, với các công cụ khoa học của họ, thấy rằng những thay đổi này đang diễn ra trong cơ thể con người.

J: Đúng vậy.

Các nhà nghiên cứu và nhà văn khác đã phát hiện ra thông tin về sự kích hoạt và quá trình tiến triển của mười hai sợi ADN, nhưng họ cho rằng nó xảy ra một cách tự nhiên. Có vẻ như đây sẽ là một quá trình dần dần để kích hoạt ADN để tạo ra (hoặc sinh ra) nhiều sợi hơn. Nếu những sợi mới này có thể đông đặc và trở nên lâu dài thì chúng sẽ tạo ra nhiều sợi hơn. Quá trình này sẽ không xảy ra một cách nhanh chóng, nhưng chắc chắn đang được kích hoạt trong cơ thể của hàng chục nghìn người trên toàn thế giới. Tất cả đều là một phần của một kế hoạch thần thánh mà chúng ta chỉ có thể nhìn thoáng qua vào thời điểm hiện tại.

Trước phiên họp, tôi đã liệt kê các câu hỏi mà John muốn tìm câu trả lời. Một người liên quan đến một giấc mơ bất thường vẫn còn trong ký ức của anh ta.

D: John nói rằng anh ấy có một giấc mơ rất, rất thật vào một đêm, anh ấy nhìn thấy một con tàu vũ trụ ngoài cửa sổ. Anh cảm thấy cần phải hét lên, nhưng anh không thể. Đó chỉ là một giấc mơ, hay nó là một trải nghiệm, hay là gì?

J: Đó còn hơn cả một giấc mơ. Đó là một cuộc gặp gỡ trong một không gian khác. Và sự hiện diện của con tàu của chúng tôi đã mang lại một số ký ức đau buồn xuất phát chủ yếu từ những trải nghiệm thời thơ ấu của anh ấy khi linh hồn hiện tại chưa được phát triển đến sự trưởng thành đang tồn tại trong John vào thời điểm cụ thể này. Khi anh ấy còn là một đứa trẻ, về ngoài kỳ lạ không giống người của chúng tôi không may làm anh ấy sợ hãi, và để lại những vết sẹo đau buồn nhất định, có thể nói là những vết sẹo về tình cảm.

D: Bởi vì trẻ em thường không hiểu.

J: Vâng. Và chúng tôi vô cùng hối tiếc vì điều này đã xảy ra, và những vết sẹo vẫn còn đó. Vì vậy, đối với John, sự xuất hiện của con tàu gặp hai lần. Nó đã kích hoạt ký ức đó, và cảm giác kinh hoàng. Tuy nhiên, nó cũng phục vụ mục đích là làm cho John nhận thức được rằng anh ấy có sứ mệnh bên trong, để vượt qua trải nghiệm quá khứ này. Và anh ấy đã tiến bộ nhiều về mặt đó kể từ thời điểm đó.

D: Đây có phải là một trong những lý do khiến những ký ức này bị làm mờ hoặc bị xóa bỏ, bởi vì đưa trẻ khó hiểu chuyện gì đang xảy ra hơn? Đó có phải là một lý do để không cho phép họ nhớ về nó?

J: Rất chắc chắn. Ngoài ra, khi một người tiến hóa về mặt tâm linh và tăng tốc độ rung động của họ đến mức thực sự cảm thấy là một với mọi tạo vật, và duy trì trạng thái ý thức yêu thương, thì không có gì phải sợ hãi. Bởi vì thực tế phổ quát của cuộc sống, có thể nói, trở thành một với tất cả, trở thành không những được chấp nhận về mặt trí tuệ, mà còn là sự hiểu biết sâu sắc. Do đó, tính duy nhất của tất cả các tạo vật được chấp nhận, bất kể sự xuất hiện của các dạng sống là gì. Mỗi dạng sống, bất kể hình dạng kỳ lạ như thế nào so với nhận thức của Trái đất hiện tại, khi một người đạt đến trạng thái hòa hợp phổ quát và tình yêu vô điều kiện dành cho tất cả mọi người, thì nỗi sợ hãi sẽ tan biến. Nó không còn là hiện thực đối với con người cụ thể đó.

Tôi đã được những người ngoài Trái đất nói rằng sợ hãi là cảm xúc mạnh nhất mà con người có. Nếu họ không thể hiểu điều gì đó, họ sợ hãi tột độ nó để làm cho nó phù hợp với khuôn khổ tâm trí của họ. Khi họ có sự hiểu biết về kinh nghiệm, nỗi sợ hãi biến mất. Đây là nền tảng công việc của tôi với những người nghĩ rằng họ đã có những trải nghiệm gọi là “khó chịu”. Khi họ có thể hiểu những gì đã xảy ra, họ có thể hòa nhập nó vào cuộc sống hiện tại và sống với nó, thay vì sợ hãi và rút lui khỏi nó.

Tôi nghĩ điều khá đáng chú ý là hai người đàn ông cách nhau một thế giới có thể đưa ra một kịch bản giống hệt nhau mà không cần biết thông tin gì tôi đã tích lũy được từ khắp nơi trên thế giới. Tôi nghĩ rằng điều này có thêm giá trị.

Một phiên làm việc được cho là bình thường, được tiến hành khi tôi đang phát biểu tại Hội nghị UFO Laughlin ở Nevada vào năm 2000. Trong cuộc phỏng vấn đầu tiên, tôi luôn lập danh sách các câu hỏi mà đối tượng muốn tìm câu trả lời. Bằng cách này, tôi có thể giúp đỡ họ nhiều nhất có thể và họ có thể nhận được nhiều lợi ích nhất từ phiên làm việc. Trong nhiều trường hợp, câu trả lời không như tôi thường mong đợi. Khi làm việc với tiềm thức, tôi đã học được cách giữ một tâm trí cởi mở và tiếp tục đặt câu hỏi với tư cách là người ghi chép khách quan, mặc dù phiên làm việc diễn ra theo hướng không mong muốn. Với sự tò mò vô độ của mình, tôi luôn sẵn sàng đón nhận bất kỳ thông tin mới nào, cho dù lạ đến mức nào.

Lee là một phụ nữ trẻ ở độ tuổi ngoài bốn mươi, và chúng tôi vừa trải qua tiền kiếp và đang tạo mối liên hệ với cuộc sống hiện tại của cô ấy với sự trợ giúp của tiềm thức.

D: Có mối liên hệ nào giữa kiếp đó và kiếp hiện tại mà Lee đang sống không?

L: Có, nhưng nó từ từ. Không gì xảy ra chỉ trong một cuộc đời. Tôi không thích sự chậm chạp. Cuộc sống đó đã cho cô ấy thấy rằng tất cả đều đúng khi ta đứng lên vì những gì ta cho là đúng. Dù chỉ có một mình. Việc chúng ta chỉ có một mình không thực sự quan trọng. Chúng ta chỉ nghĩ rằng chúng tôi tin vào điều đó. Chúng ta thực sự không bao giờ đơn độc.

D: Cô ấy có một số câu hỏi muốn hỏi. Trong cuộc sống hiện tại với tư cách là Lee, cô chưa bao giờ kết hôn và hạn chế quan hệ tình dục. Cô muốn biết lý do cho điều đó.

L: Một phần của tôi không đến từ thực tế này. Một phần của tôi ở đây bây giờ không phải từ thời gian này, và không phải từ không gian này. Phần đó không hiểu tình dục như tình dục được hiểu trên hành tinh này. Nó không hiểu thời gian như thời gian được hiểu trên hành tinh này. Hành tinh này cực kỳ chậm, và rất rất khó ở. Và phần đó của tôi đã tự đến đây, và tôi không có sự trợ giúp nào ở đây.

D: Cô đang nói về phần nào?

L: Chúng ta là tất cả các phần. Chúng ta không bao giờ chỉ là một phần. Nó đến đây như ánh sáng. Ánh sáng đã biết. Ánh sáng đến đây hoàn toàn tinh khiết, và đó là một trải nghiệm rất lạ khi ở đây, nhưng không sao cả. Nó có thể được điều chỉnh.

D: Nhưng Lee đã có nhiều cuộc sống vật chất trên Trái đất, phải không?

L: Vâng, nhưng đó chỉ là một phần của cô ấy. Cô ấy không bao giờ chỉ là Lee. Đó chỉ là một hệ thống niềm tin. Nó còn hơn thế nữa. Không phải nam, không phải nữ. Nó là ánh sáng. Sự hiểu biết của nó về một loại khác nhau. Không có từ nào trong ngôn ngữ của bà mô tả được điều này. Nó mới.

D: Linh hồn của cô ấy chính là linh hồn đã trải qua tất cả các kiếp sống này và học hỏi kinh nghiệm. Có phải vậy không? (Vâng) Cô đang nói về điều gì đó khác đã đến đây?

Tôi đang nghĩ đến những sinh vật ánh sáng nhỏ bé mà Bartholomew đã nói chuyện cùng, những người tình nguyện đến giúp đỡ. (Phần Một)

L: (Cô ấy gặp khó khăn khi cố gắng diễn đạt điều đó.) Thời gian hoàn toàn không tồn tại. Không có thời gian. Thời gian chỉ ở trong chiều không gian của bà, trong không gian này ở đây. Nó không tồn tại giống nhau ở bất kỳ nơi nào khác. Nó rất chậm. Rất khó để diễn đạt điều này. Nó cần được làm rõ.

D: Nhưng chúng ta bị mắc kẹt trong hệ thống thời gian này trong thực tế này. (Vâng) Phần này thì khác, phần này của cô ấy không hiểu những điều này, phần đó từ đâu đến?

L: Nó đến từ ... không phải từ các vì sao. Không phải từ hệ mặt trời của bà. Nó không xuất phát từ niềm tin của bà vào hệ mặt trời, bởi vì đó là tất cả các chiều ở đây. Nó chỉ là những gì bà cần cho việc học của bà.

D: Đối với thực tế của chúng tôi.

L: Vâng. Bà tạo ra những bậc thầy. Bà tạo ra giáo viên. Đó là những sáng tạo.

D: Nhưng chúng giúp chúng tôi học hỏi.

L: Vâng. Họ ở đây vì mục đích đó.

D: Phần khác này đến từ đâu?

L: Phần khác nằm ngoài ... nó không ở đâu đó. Nó không ở đây, nó không ở đó. Nó là. Đó là một tốc độ rung, nhưng nó không phải là một tốc độ rung. Nó vượt xa điều đó, đến nỗi không có từ ngữ nào để diễn tả nó. Nó phải được cảm nhận. Nó đang bắt đầu được cảm nhận trên hành tinh này, nhưng nó đã mất quá nhiều thời gian.

D: Phần này, làm thế nào để nó trở thành một phần của cô ấy?

L: Giải phóng những quan niệm cũ, những ý tưởng cũ. Để có thể hợp nhất với nó. Nó đã ở đó. Nó luôn ở đó. Nhưng chúng ta tự trói mình lại khi ở trên hành tinh này. Và khi chúng ta tự trói mình, chúng ta không thể nhìn thấy nó.

D: Tôi đang cố gắng để hiểu. Phần này có được tiếp nhận không?

L: Không có gì để tiếp nhận hết. Chỉ là vậy thôi. Không tiếp nhận. Chúng ta nghĩ rằng chúng ta đang tiếp quản nó. Điều này không đúng trên hành tinh này. Chúng ta luôn sợ bị điều khiển bởi điều gì đó hoặc ai đó, nhưng chúng ta không bao giờ bị ai đó kiểm soát. Đó là một ảo tưởng. Chúng ta không bao giờ bị kiểm soát. Chúng ta chỉ tự nghĩ vậy thôi.

D: Nhưng nếu nó luôn ở đây thì tại sao mọi người không nhận ra?

L: Không có từ ngữ. Không có nơi chốn. Không có âm thanh. Không có bất cứ thứ gì để nhận ra nó. Hoàn toàn im lặng, nhưng lại hoàn toàn mạnh mẽ. Và rất là...chậm. (Thở dài). Nó đã ở trong nhiều cuộc sống. Thời gian trên hành tinh này thậm chí còn không chính xác. Sách sử không ghi lại chính xác. Thời gian không giống như những gì chúng ta đã nghĩ.

D: Cô nói rằng không có sự tiếp quản. Vậy làm thế nào bộ phận này gắn vào cơ thể con người? (Ngừng). Sử dụng từ đó có đúng không?

Tôi vẫn nghĩ rằng cô ấy đang mô tả một thứ gì đó tách biệt với tâm hồn hoặc tính cách của cô ấy như chúng ta vẫn nhận thức như vậy. Kết luận hợp lý nhất sẽ một loại sở hữu của một thực thể nào đó. Các nhà nghiên cứu khác đã báo cáo về những trường hợp này, nhưng trong tất cả những năm nghiên cứu của mình, tôi chưa bao giờ tìm thấy bất kỳ điều gì thuộc loại này.

L: Chỉ có vật chất ở đây. Thậm chí ở đây nó không nằm trong khung thời gian mà ta nghĩ. Thậm chí tuổi thọ không nằm trong khung thời gian mà ta nghĩ. Mà là tất cả. Tất cả, nhưng chúng ta đã lên kế hoạch để trải qua hết. Mọi người trải qua điều này. Nhưng không phải tất cả những phần của chúng ta.

D: Cô đã nói đây là một phần của cô ấy. Đây có phải là một phần của tất cả mọi người không? (Có) Tất cả mọi người đều có phần này?

L: Có một sự phân cấp. Mọi người đều có. Nhưng không phải ai cũng thấy được.

D: Họ không biết nó ở đó? (Vâng). Còn những bậc thầy về tâm linh thì sao? Họ có nhận thức ở mức độ cao hơn những người khác không?

L: Một số người có.

D: Nhưng phần này trong Lee chiếm ưu thế hơn trong cuộc đời này và đó là lý do tại sao cô ấy không bao giờ kết hôn? (Vâng) Trong những kiếp sống khác, nó cũng không được ưu tiên? (Không). Tôi đã nghĩ rằng nếu nó chiếm ưu thế hơn trong kiếp sống này, thì phần này đã đi vào, hoặc gắn liền với cơ thể cô ấy bằng cách nào, nhưng mà cô có nghĩ rằng phần này luôn ở đó?

L: Nó không xảy ra theo một chuỗi các sự kiện. Nó ở đó. Không nằm trong các khung thời gian tuyến tính. Và đó là lý do tại sao có vẻ như nó cứ gắn với cơ thể nhưng thực ra thì không. Có rất nhiều. Có nhiều thế giới và các thế giới thông tin. Và không cái nào bị giới hạn bởi sinh và tử. Từ sinh ra đến chết đi là một phần rất nhỏ. Và thực sự không quan trọng. Chúng ta nghĩ nó quan trọng. Nhưng có và không quan trọng. Chỉ là một chút nhấp nháy nhỏ. Và phần khác là phần quan trọng nhất, nhưng không giới hạn. Đây là phần khó mô tả nhất. Bà không thể mô tả được điều gì mà không có giới hạn.

D: Đúng vậy. Phần này có tương đương với Chúa như chúng ta biết không?

L: Chúng ta không biết Chúa. Chúng ta nghĩ chúng ta biết, nhưng không. Chúa rất rộng lớn. Chúa là cái tên mà chúng ta đặt cho quyền lực tối thượng vượt ra ngoài các thiên hà. Vượt xa mọi thứ mà trí óc có thể hình dung.

D: Phần này có kết nối với điều đó không hay tách rời ra?

L: Chúng kết nối với nhau.

Tôi thực sự đã rất cố gắng để hiểu khái niệm bên ngoài này, rất khó để nghĩ ra các câu hỏi để có thể khai thác thêm thông tin.

D: Vậy nó giống như một năng lượng hay sức mạnh bao trùm. (Vâng). Và có ở tất cả mọi người, hay ở đó?

L: Ở đó.

D: Nhưng không phải ai cũng nhận thức được điều đó.

L: Vâng. Các cơ thể được ghép lại với nhau một cách lỏng lẻo hơn những gì có thể tưởng tượng. Chúng ta thấy nó chắc chắn như thể rắn, nhưng từ một góc nhìn khác thì không phải. Từ những thực thể khác, họ không nghĩ vậy. Đôi khi người ta sợ điều này, nhưng nó không phải là thứ gì đáng sợ. Vũ trụ luôn đúng theo cách của nó.

D: Tại sao mọi người sợ?

L: Bởi vì họ không nhìn thấy đủ xa. Không thể nhìn bằng mắt thường. Ta không thể nhìn thấy được. Ta không thể chạm đến tận cùng của vũ trụ. Ta không thể chạm đến tận cùng của bất cứ điều gì, bởi vì không có kết thúc. Và ngôn ngữ, ngôn ngữ... cấu trúc di truyền của cơ thể vẫn chưa hàm chứa điều này. Đã có những dấu hiệu, nhưng chưa hàm chứa. Chúng ta không tách

rời khỏi nó. Nó ở đó, nhưng chúng ta đã tách chính mình ra thành từng cá nhân để trải nghiệm nó. Không có trải nghiệm nào là sai cả.

D: Mọi thứ đều có mục đích hoặc bài học. (Vâng). Nhưng chúng ta đều có tâm hồn riêng đúng không?

L: Một linh hồn là một khái niệm lớn hơn rất nhiều mà chúng ta có thể hình dung được bằng cách gọi nó là những “cá thể”. Chúng ta có thể là cá thể tại một thời điểm, và có thể là một linh hồn rộng lớn ở một thời điểm khác. Và không có sự phân chia thời gian. Điều này đi từ cái này sang cái khác.

D: Tôi thích nghĩ về một linh hồn cá thể có các trải nghiệm và bài học.

L: Linh hồn ra bên ngoài và học những bài học thông qua những đốm sáng của cá nhân, và trở lại với tất cả những kiến thức về những trải nghiệm của nó.

D: Vậy nó làm điều đó và trở thành một phần của linh hồn lớn hơn? (Vâng). Và linh hồn lớn đó tương đương với Chúa?

L: Tương đương với những gì ta nghĩ về Chúa, vì ta chưa thực sự hiểu về Chúa. Quá rộng lớn để hiểu. Chúng ta phải đặt vào các giới hạn. Chúng ta tạo ra các hệ thống phân cấp của riêng mình để hiểu được.

D: Chúng ta quan niệm Chúa là đấng tạo hóa tạo ra mọi thứ mà ta biết. Đúng không?

L: Chúng ta cũng là người tạo ra mọi thứ. Chúng ta không tách rời khỏi Chúa. Tất cả chúng ta đều là một phần của cùng một sự sáng tạo. Không có sự phân chia.

D: Khi hiểu như vậy, tôi đã nói với mọi người rằng họ có thể tạo ra bất cứ thứ gì họ muốn bằng vật chất, đúng không?

L: Không, vì có những sự ràng buộc. Có nhiều cách trải nghiệm mà chúng ta đang trải nghiệm. Và có, theo một cách mà chúng ta có thể, và theo một cách khác, chúng ta đã chọn không làm điều đó. Đó là cách ta chọn để đi.

D: Chúng ta đã đặt ra những giới hạn cho chính mình.

L: Chúng ta đã đưa ra những giới hạn cho trải nghiệm này.

D: Nhưng phần này không biểu hiện trong cuộc sống của hầu hết mọi người khiến cho cuộc sống của họ khác đi. Đúng không?

L: Đó là những gì mà họ có, nhưng họ không chạm tới được với năm giác quan của mình. Ngay cả trong não họ, vẫn chưa có khả năng để bắt đầu hiểu được điều này một cách chính xác. Điều đang xảy ra là nó đang thay đổi. Không có mạch trong não xử lý điều này. Nó sẽ không bao giờ có trong não người như bây giờ. Mọi thứ đang thay đổi.

D: Đang thay đổi như thế nào?

L: Có một bước nhảy vọt. Không phải dần dần. Có một bước nhảy vọt, nhưng không phải ai cũng sẽ thực hiện bước nhảy vọt đó. Một số người sẽ có và một số thì không. Nhưng điều đó không có nghĩa là họ sẽ bị bỏ lại phía sau. Họ chỉ ở một nhánh khác. Đây là thời điểm của quá trình nâng cấp khả năng. Nhiều thứ đang thay đổi trên hành tinh này. Có rất nhiều vấn đề trong quá trình sản xuất bên dưới về mặt đại dương và mặt đất. Chúng tôi đã tạo ra nó để trải nghiệm. Và đó không phải là thứ đáng sợ. Có thể gây ra sợ hãi nhưng...

D: Mọi thứ xảy ra đều có lý do.

L: Đúng vậy.

D: Nhưng cô nói mạch trong tâm trí của ta, trong bộ não của ta, đang thay đổi.

L: Chúng ta sẽ có thể xử lý nhiều thông tin hơn. Chúng ta sẽ không bao giờ biết hết mọi thứ. Không có kết thúc.

D: Chuyện này xảy ra như thế nào?

L: Trong một thời gian dài, bộ não con người đã bị trì trệ. Nó đã không thể tiến xa hơn. Quá trình nâng cấp đã diễn ra. Giống như máy tính được nâng cấp, bộ não của con người cũng đang được nâng cấp. Nó đang diễn ra. Đó là một cầu nối mới của mạch.

D: Điều này ở cấp độ di truyền?

L: Các tế bào đang biến đổi. Gen đang biến đổi. (Hình như cô đang quan sát gì đó). Ồ, tôi không biết đó là gì nữa. Các tế bào đang biến đổi. Gen đang biến đổi. Có nhiều khả năng hơn. Mọi người nghĩ rằng não của họ phải phát triển hơn để có thêm năng lực. Không phải vậy. Họ chỉ cần ... một hệ thống dây khác. Một cấu hình khác.

D: Người ta luôn nói rằng chúng ta không sử dụng hết dung lượng của bộ não.

L: Đúng rồi.

D: Đây là thứ đã được lập trình tự động trong mạng của chúng ta, hay là thứ gì đó xảy ra từ bên ngoài?

L: Ban đầu nó được sắp đặt để xem nó có thể phát triển như thế nào. Nó chỉ xảy ra khi có những sự thay đổi nhất định trong bầu khí quyển của hành tinh này. Bà phải quan sát trẻ nhỏ. Một số đứa. Không phải tất cả mà là một số, rất nhiều đứa. Trẻ nhỏ có một thứ gì đó mới chưa từng được nhìn thấy trước đây. Ta không thể nhìn thấy nó trên tia X hay bất cứ thiết bị nào như vậy. Đó là một sự phát triển mới. Tất cả chúng ta đều có khả năng này. Chưa phải tất cả mọi người nhưng nó ở đó.

D: Vậy nó cũng đang dần xuất hiện ở người lớn? (Đúng). Nhưng đó là thứ đã được đưa vào cơ thể chúng ta khi chúng ta được tạo ra?

L: Và hy vọng để nó phát triển, nhưng cả hai lần đều thất bại. Sau đó, nó đã được khởi động lại và có vẻ như cuối cùng đã sử dụng được.

D: Tôi đã được kể rằng người ngoài hành tinh là những người đã tạo ra cơ thể vật chất của chúng ta. Họ có phải là những người đã tạo những chương trình này trong hệ thống của chúng ta không? (Vâng). Cô nói nó đã thất bại hai lần. (Đúng). Cô nói thêm về điều này được không? Điều này xảy ra trong lịch sử của chúng tôi sao?

L: Nó xảy ra từ trước khi lịch sử được bắt đầu viết ra. Không có điều gì được viết lại trong lịch sử lúc đầu. Và toàn bộ lịch sử của bà cũng rất sai. Nhiều sai sót. Lịch sử đã bị viết lại. Và đã bị viết sai. Không chính xác.

Đừng nói là tôi không thích thú với những điều như thế này. Tôi luôn tìm kiếm những kiến thức “bị mất”, đặc biệt là những kiến thức đã được truyền đạt một cách nhầm lẫn. Tôi luôn muốn tìm kiếm phiên bản “thật”.

L: Có cảm giác rằng đó là một thất bại trong việc lập ra kế hoạch. Điều gì đó mà không được phép.

D: Ý cô là có điều gì đó không mong đợi đã xảy ra? (Vâng). Nhân loại đã phát triển quá nhanh?

L: Đã phát triển sai hướng. Con người có thể đã có thể phát triển quá nhanh so với hành tinh của họ. Đã có những sai lầm. Gây ra sự mất cân bằng quá sớm trong hệ thống.

D: Quá nhiều, quá sớm? (Vâng). Và đó là thời điểm trước khi lịch sử bắt đầu được ghi chép lại?

L: Vâng. Họ phải thay đổi.

Tôi tự hỏi có phải cô ấy đang nói về Atlantis không. Tôi được biết rằng con người đã phát triển khả năng tâm linh ở một mức độ rất cao, nhưng vì lạm dụng nó, nên khả năng đó đã bị lấy đi. Đó là thời điểm Atlantis bị hủy diệt. Người ta nói rằng các năng lực đó sẽ trở lại trong thời đại của chúng ta nếu chúng ta ở thời điểm có thể sử dụng chúng một cách khôn ngoan.

D: Vậy điều gì đã xảy ra ở lần thứ hai?

L: Có một sự chia rẽ. Kinh Thánh đã nói không đúng về việc các cuộc chạy đua đã đi theo các hướng khác nhau. Đó không phải là thông tin chính xác. (Cô ấy có vẻ thất vọng, dường như đang gặp khó khăn trong cách diễn đạt). Lịch sử của hành tinh này sẽ không bao giờ được biết đến thông qua các tác phẩm trên hành tinh hiện nay. Những tài liệu đã không ghi chép chính xác. Có những thông tin gợi ý nhưng không chính xác.

D: Đó là những gì tôi đang cố gắng thực hiện trong phần công việc của mình, khôi phục lại những kiến thức đã bị mất.

L: Một số kiến thức đã bị lấy đi. Một số đã bị cố tình làm cho biến mất. Một số đã được chôn đi. Và hiện nay chúng đang được đem trở lại nhưng bị phân mảnh. Và đó là những mảnh vỡ mà bà cần tìm kiếm. Các mảnh vỡ sẽ đến từng chút một. Không đến cùng lúc trong một mảnh. Và những mảnh vỡ sẽ ẩn trong não của một số người mà bà làm việc cùng họ trong tương lai.

D: Và tôi phải mang chúng về lại với nhau? (Vâng) Nhưng cô nói nó không hoạt động ở lần thứ hai vì nó bị tách ra? Cô có thể giải thích điều đó không?

L: Có một thí nghiệm di truyền được thực hiện đã không hoạt động bình thường. Và nó đã mang đến sự nhầm lẫn. Kinh Thánh viết về điều này trong câu chuyện về Tháp Babel. Đó là một thí nghiệm di truyền không hoàn toàn chính xác.

D: Vậy lúc đó tư duy đang cố gắng mở rộng ra?

L: Đúng. Nó không thực hiện được. Nó bị phân mảnh. Nó đã bị mất khả năng hiểu đúng và tự phân chia.

D: Và sau đó mọi thứ phải bắt đầu lại? (Vâng). Mặc dù không phải là tất cả trở lại từ ban đầu.

L: Không. Ở một dạng khác.

D: Và bây giờ chúng ta đang đạt đến điểm đó một lần nữa? (Vâng). Và họ nghĩ lần này nó sẽ hoạt động?

L: Vâng. Đến cùng lúc. Nhưng theo một cách khác, khiến cho mọi người không tìm kiếm nó đúng hướng. Chúng ta đang trở nên mất cân bằng trong công nghệ và đó là vấn đề lớn nhất. Tinh thần chưa được nâng cao một cách đầy đủ. Tôn giáo không là gì cả, nhưng tâm linh là tất cả. Và có một sự mất cân bằng, và hành tinh mất cân bằng khi sự cân bằng bị biến mất. Tâm trí, cơ thể, tinh thần mất cân bằng. Hành tinh cũng vậy. Chúng ta chịu trách nhiệm về điều này.

D: Vậy tại thời điểm này những người ngoài Trái Đất đã kích hoạt nó hoạt động trở lại theo đúng hướng?

L: Vâng, nó đã được kích hoạt. Nhưng họ chỉ có thể làm đến thế thôi, bởi vì chúng ta có những bài học để học.

D: Vâng, đúng vậy. Khi nó đã được kích hoạt, nó có được thực hiện thông qua những lần quan sát và tương tác với chúng không?

L: Vâng, nó xuất hiện theo nhiều cách khác nhau.

D: Nhưng đây là thứ mà chúng ta cần trong thời điểm này?

L: Vâng. Nó luôn ở đó để chúng ta sử dụng.

D: Và họ nghĩ rằng bây giờ là lúc mà chúng ta có thể mở thêm khả năng?

L: Vâng. Nhưng nếu nó xảy ra quá nhanh thì không có mạch nào để xử lý được. Mạch điện thậm chí không phải là từ ngữ đúng nhất để sử dụng. Có những thứ trong não mà bác sĩ không thể nhìn thấy. Chụp X-quang cũng không thể cho ta biết. Không có thứ nào.

D: Nhưng mạch điện là một từ mà chúng tôi hiểu. (Vâng). Vậy chúng ta phải sử dụng cách minh họa và các từ mà chúng tôi có thể hiểu được, nếu không thì sẽ quá khó để giải thích cho mọi người.

L: Vâng. Không có từ nào. Không hiểu được. Khi ta nhìn vào bóng tối của đại dương, ta không thể ném ánh sáng vào đó. Chỉ là không thể làm được. Ta sẽ khuấy động những gì đã có ở đó. Có những thứ sẽ cần. Và có những người cần bơi trong bóng tối. Và toàn bộ dạng sống của chúng sẽ hoàn toàn bị hủy hoại nếu điều đó được thực hiện. Điều này không thể được thực hiện một cách nhanh chóng, mặc dù có các bước nhảy vọt. Các bước nhảy vọt có thể được thực hiện, nhưng chỉ khi có sẵn mạch điện và ở đúng chỗ, và khi ở đó có sự cân bằng. Hành tinh đang ở trong tình trạng tuyệt vọng lúc này. Có những người đang sống trên hành tinh mà không có khái niệm vì về những gì đang xảy ra với họ, hoặc xảy ra với bộ não của họ, với cơ thể của họ dưới áp lực ngày càng tăng của các rung động và plasma. Huyết tương? Một thứ gì đó nói về một cơn lốc plasma. Tôi không thể hiểu được. Có một cơn lốc xoáy plasma nào đó đang ảnh hưởng đến điều này. Không phải là tốt hay xấu. Chỉ là một trải nghiệm. Nhưng chúng ta có khả năng đó bên trong chúng ta để có thể cân bằng. Có một sự kết hợp của một làn sóng điện từ trên các phần khác nhau của não mà đến thời điểm này trong lịch sử, vẫn chưa được khám phá. Nó sẽ được khám phá theo thời gian. Trước đó nó không sẵn sàng. Nó có thể mở lại những mạch đã bị đóng. Nếu ta nhìn vào các kim tự tháp của mình, ta sẽ tìm thấy hình ảnh của những điều đang xảy ra trên hành tinh. Nhưng ta phải nhìn sâu vào trong lịch sử của các kim tự tháp để tìm ra những bằng chứng. Nó ở đó, nhưng không được viết trên tường. Điều đang xảy ra vào lúc này là sự sắp xếp lại các mảnh của bộ não. Ai Cập biết đến điều này. Họ có một hệ thống khác để mang nó ra. Hệ thống của họ còn thô sơ so với những gì có thể xảy ra trên hành tinh. Mặc dù hệ thống của họ đã được hỗ trợ bởi những sinh vật bên ngoài Trái Đất. Nếu ai đó nói rằng điều đó không đúng, thì thực ra là nó đúng. Họ đã có một sự nâng cấp. Đã có những sự nâng cấp tương tự trên khắp hành tinh ở các khu vực khác nhau.

D: Nhưng đôi khi nó xảy ra quá sớm. Ý cô là vậy đúng không?

L: Phần lớn nó sẽ xảy ra khi đến thời điểm. Nhưng một lần nữa chúng ta đang ở bên bờ vực của sự mất cân bằng. Nhưng không phải chỉ có hành tinh mất cân bằng. Nó xảy ra trên khắp hành tinh. Đó là những suy nghĩ, là sự sử dụng sai mục đích sự cân bằng của môi trường. Chúng ta có tất cả những kiến thức đó, nhưng chúng ta đã phá hủy nó. Chúng ta đã khuất phục nó. Chúng ta đã mất rất nhiều thứ.

D: Chúng ta phải bắt đầu lại từ đầu.

L: Một thứ gì đó đang được thực hiện ở bờ Đông Hoa Kỳ. Không phải là ngay lập tức, nhưng ở trong một số phòng thí nghiệm. Nó ở Virginia.

D: Công nghệ mới hay cái gì?

L: Vâng. Là một sự khởi đầu. Vẫn có một công nghệ mới.

D: Một điều tôi đã từng được kể cho. Tuổi tác vật lý không liên quan, phải không?

L: Không có gì liên quan đến nó. Dù sao thì tuổi của chúng ta cũng sắp được mở rộng ra. Chưa quá nhiều năm. Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm trước khi điều đó có thể xảy ra.

Trong trường hợp này, tôi biết rằng không chỉ cấu tạo gen của cơ thể con người được thay đổi để chống chọi với bệnh tật và tuổi tác, mà bộ não cũng đang trải qua sự phát triển và mở rộng. Những đề cập đến việc trẻ em thể hiện sự phát triển đáng kinh ngạc từ khi còn nhỏ đã được ghi nhận. Có một số cuốn sách về chủ đề này, và nhiều thử nghiệm đang được thực hiện ở một số vùng của đất nước. Trẻ em đang được sinh ra với hệ thống mạch tiền bộ có sẵn. Người lớn sẽ là những người phải bắt kịp chúng.

Khái niệm kỳ lạ này về một bộ phận cho tôi biết là nó tách rời với các đối tác, nhưng một bộ phận không thể tách rời của họ thì rất khó để trí óc con người của tôi có thể hiểu được. Tuy nhiên, kể từ đó tôi đã tìm thấy những trường hợp khác, và một trường hợp được kể lại trong chương cuối. Nhiều thông tin kiểu này đến từ Phil vào năm 1999. Tôi đã không gặp Phil trong vài năm. Sau một thời gian làm việc ở California, anh ấy đã trở về sống tại Arkansas và đến hội nghị UFO ở Euroka Springs. Harriet đã có mặt trong buổi làm việc này. Cô ấy cũng rất vui khi gặp lại anh sau một thời gian dài như vậy.

Tôi sử dụng phương pháp văn phòng mà Phil đã quen thuộc và khi cửa thang máy mở ra, anh ấy đã nhìn thấy ánh sáng trắng rực rỡ quen thuộc thường hiện diện trong các phiên làm việc của chúng tôi. Có ai đó đã sẵn sàng và chờ chúng tôi để đưa đến nơi chúng tôi cần tìm kiếm thông tin.

P: Ông ấy nói rằng thông tin đang được mang đến vào lúc này, bởi vì đây là thời điểm mà loài người hiểu rằng sự thiếu hiểu biết đã khiến họ sợ hãi trong rất nhiều năm. Kiến thức, nhận thức và hiểu biết có thể cho phép mọi người thể hiện bản thân một cách đầy đủ và trọn vẹn hơn, và không phải đóng lại những phần khác thuộc thực tại của họ vì sự sợ hãi và thiếu hiểu biết. Ông ấy nói rằng ta đang được trao cho một chìa khóa, để có thể truy cập vào những khu vực thông tin mà nhiều người không thể truy cập được. Sự hiểu biết về việc chúng ta là ai và chúng ta đến từ đâu đã hoàn toàn thay đổi, đến mức không có kiến thức cơ sở nào để hiểu được những kiến thức này. Nhưng trong những thời điểm thức tỉnh tâm linh và nâng cao lịch sử có thật và thực tại di truyền của loài người một lần nữa có thể được hiểu một cách toàn diện và đầy đủ hơn.

D: Anh nói rằng họ sẽ cho tôi chìa khóa?

P: Có những người là đối tác của bà trên cõi tâm linh đang làm việc với bà. Cũng như ở bên trong bà, để tiếp tục nỗ lực mà bà đã thực hiện. Không chỉ tập này khi chúng ta đang nói đến, mà toàn bộ nỗ lực mang lại kiến thức và nhận thức cho quần chúng. Chìa khóa này sẽ cho phép bà truy cập vào một số lĩnh vực thông tin chưa được cung cấp cho những người nỗ lực nghiên cứu lịch sử và thực tại của loài người.

D: Chúng tôi có một số điều muốn quan tâm ngay lúc này. Chúng tôi đã nhận được thông tin liên quan đến ADN của cơ thể người, rằng có điều gì đó đang xảy ra với nó và nó đang thay đổi. Ông có thể cho chúng tôi biết bất cứ điều gì về điều này không?

P: Một số thay đổi đang được thực hiện để các chức năng của cơ thể con người được cải thiện. Mô hình con người đang được chế tác phần nào để khả năng sống sót và khả năng chống chịu và chịu đựng những thách thức môi trường được nâng cao. Điều này là cần thiết để con người có thể chịu đựng được các điều kiện khí quyển nhất định trên các hành tinh khác và trong các điều kiện khác. Nguyên mẫu cơ thể mà bà đang mang có thể được sử dụng ở nhiều nơi khác trong vũ trụ. Và do đó, cơ thể vật chất này đang được điều chỉnh để có thể tồn tại trong các điều kiện nhất định của hành tinh, khác với hành tinh này của bà.

D: Có phải điều này nghĩa là các cơ thể người này sẽ đi đến các hành tinh khác?

P: Chính xác. Các cơ thể đã được biến đổi gen này sẽ được sử dụng trên các hành tinh khác, nơi sẽ là nhà của những linh hồn đã chọn để cho phép họ tham gia các nhiệm vụ tâm linh của mình.

D: Tôi đã nghe nói rằng điều gì đó chắc chắn đang xảy ra với ADN của các cơ thể đang sống hiện nay.

P: Có rất nhiều thay đổi được đưa ra thông qua điều kiện môi trường trên hành tinh của bà không phải do di truyền. Có nhiều thay đổi trong môi trường sống dẫn đến những thay đổi trong biểu hiện sinh lý. Phản ứng với các hóa chất và năng lượng trong bầu không khí và môi trường đã buộc xảy ra những thay đổi này trong cơ thể của bà. Cơ thể chỉ đơn giản là phản ứng lại những kích thích này.

D: Ý anh là giống như hệ thống miễn dịch đang thích nghi hoặc phản ứng theo một cách nào đó?

P: Chính xác. Khả năng thích ứng để đáp ứng môi trường của họ và để thực hiện các thay đổi tự động được lập trình trong biểu hiện của con người. Có những dạng sống không được tích hợp sẵn các khả năng thích ứng tự động và vì vậy phụ thuộc vào những thao tác bên ngoài để tạo ra sự thay đổi. Tuy nhiên, cơ thể người đã được trao một khả năng thích nghi tự động với môi trường, do đó việc thao tác sát sườn là không cần thiết. Cơ thể chỉ cần phản ứng với những thay đổi này trong môi trường của bà.

D: Nếu các cơ thể không thích ứng được thì người ta sẽ chết đi?

P: Sẽ ít có khả năng chịu đựng hơn khi môi trường thay đổi, và có lẽ sẽ khiến cơ thể gặp khó khăn hơn. Cơ thể sẽ ngày càng kém khả năng chịu đựng. Và do đó, khi các điều kiện tiếp tục thay đổi, cơ thể sẽ có ít khả năng chống lại các thách thức môi trường hơn. Và vâng, đến một lúc nào đó, cơ thể sẽ không thể tồn tại trong môi trường.

D: Vậy những gì đang xảy ra với môi trường của chúng tôi đã đang đầu độc cơ thể và buộc nó phải thích nghi?

P: Chính xác.

D: Vậy nếu nó không thay đổi thì nó sẽ không sống sót.

P: Giả sử rằng môi trường không thay đổi sang trạng thái hài hòa hơn. Việc loại bỏ các thử thách sẽ khiến cơ thể học hỏi và hình thành cách phòng thủ của mình để có thể chịu đựng tốt hơn. Nếu loại bỏ những thách thức này, cơ thể sẽ thay đổi trở lại để thích nghi với môi trường mà nó tự tìm thấy.

D: Tôi đã được kể rằng có một số người ngoài Trái Đất trông giống như người nhưng thực ra không phải vì các cơ quan nội tạng của họ đã học được cách thích nghi với nhiều môi trường khác nhau.

P: Chính xác.

D: Vậy chúng ta đang đi trên con đường đó?

P: Chính xác.

D: Tôi được kể rằng một trong những lý do khiến chúng ta gặp khó khăn khi du hành và sống trong không gian là vì cơ thể của chúng ta không thể thích nghi trên đó vào lúc này.

P: Chúng tôi muốn nói rằng “tại thời điểm này” là một chìa khóa. Chúng tôi biết rằng những thay đổi này thực sự mất thời gian. Tuy nhiên, việc chế tác có thể được thực hiện thông qua các thế hệ kế tiếp để tăng khả năng chịu đựng với nhiều loại môi trường khác nhau.

D: Hay có thể nói nó xảy ra nhanh chóng trong một cơ thể ở một thế hệ?

P: Tùy vào sự thay đổi cụ thể cần thiết, nó có thể được thực hiện trên thực tế trong một thế hệ. Tuy nhiên, những thay đổi hoàn toàn khác sẽ yêu cầu một thời gian dài hơn nhiều, để những thay đổi này có thể diễn ra một cách tự nhiên.

D: Giống như một dạng tiến hóa, di đã được tăng tốc.

P: Chính xác.

D: Mọi người có đang thay đổi không? Hay chỉ là một số nhóm nhất định, một số người nhất định?

P: Tất cả mọi người sống tại thời điểm này trên hành tinh đang trải qua những thay đổi do môi trường gây ra đối với hệ thống miễn dịch của họ. Những thay đổi khác mà chúng ta nói đến không phải là do môi trường, mà là những thao tác truyền có chủ đích. Tuy nhiên, thao tác di truyền đang được kiểm soát trong một quần thể nhất định đã được chọn lọc, vì thế hệ trước...(gặp khó khi tìm từ chính xác)...thu hoạch, có lẽ là một từ có thể diễn tả được. Tuy nhiên, chúng ta rất nhạy cảm với điều kiện đạo đức của bà đối với từ “thu hoạch” theo nghĩa thông thường.

D: Cách dùng từ của chúng ta.

P: Chính xác.

D: Vậy nếu chỉ có một số nhóm hoặc một số người nhất định đã được chọn, thì thao tác di truyền không xảy ra với tất cả mọi người?

P: Chính xác. Thao tác này được thực hiện từ trong bụng mẹ vào thời kỳ thụ thai. Và khi sinh vật này lớn lên và trở thành sản phẩm, hoặc nhân giống, hoặc có thể có khả năng lai tạo, mỗi thế hệ kế tiếp được thay đổi một chút để nhân giống sự thay đổi đã có kế hoạch. Đây là một nỗ lực của cả thế hệ, trong đó mỗi thế hệ kế tục khác một chút so với thế hệ trước.

D: Những người được chọn lựa này có khác biệt theo một kiểu nào đó so với những người bình thường không?

P: Việc lai tạo và chế tác đang được thực hiện trên hành tinh của bà không phải là thứ mà bà sẽ gọi là “đáng chú ý” từ thế hệ này sang thế hệ khác. Tuy nhiên, nếu ta có thể so sánh có lẽ là mùi thế hệ cạnh nhau, hoặc số lượng của mùi thế hệ bị loại bỏ, sẽ có một sự thay đổi đáng chú ý hơn về thành phần sinh lý, tình cảm và tâm linh.

D: Tất nhiên, hầu hết mọi người sẽ nói rằng đó là do sự khác biệt trong thực phẩm, và những tiến bộ khoa học mà y khoa đã đạt được.

P: Và sẽ có những thay đổi dựa trên những kích thích đó. Tuy nhiên, những thay đổi mà chúng ta nói đến ở đây tinh tế hơn nhiều so với những gì bà sẽ nhận thấy do môi trường hoặc xã hội.

Phiên làm việc này diễn ra khi tôi đang có bài phát biểu tại Hội nghị về UFO ở Clearwater, Florida vào tháng 11 năm 1999. Marie nói chuyện với tôi sau khi đến hội nghị, và cho tôi xem một số bài viết kỳ lạ mà cô ấy đã viết khi tôi đang thuyết trình. Cô ấy nói rằng cô ấy viết những dòng kỳ lạ này mọi lúc, và cô không biết nó có nghĩa là gì và tại sao cô ấy lại viết nó. Tôi nghĩ sẽ là một ý kiến hay nếu đặt cô ấy cùng với một người phụ nữ mà tôi đã gặp năm trước tại một hội nghị về UFO ở Wisconsin. Chữ viết trông giống nhau một cách kỳ lạ. Một người phụ nữ khác đã đưa cho tôi một số mẫu của thứ mà cô ấy gọi là chữ viết của người ngoài hành tinh, vì nó bằng tiếng Anh.

Mane muốn có một phiên làm việc, và một trong những điều cô ấy muốn khám phá là lý do tại sao cô ấy bị bắt buộc phải viết những thứ kỳ lạ này. Cô ấy cũng đã có một trải nghiệm bất thường vào năm trước khi tham gia khóa học Gateway tại Học viện Moroe ở Virginia. Đây là một khóa học chuyên sâu dành cho những ai muốn tìm hiểu cách thực hiện một cách có ý thức về việc du hành Ra khỏi cơ thể (Out of the Body), quan sát từ xa, và làm thế nào để sử dụng trí óc theo những cách đáng ngạc nhiên.

Phiên làm việc được tổ chức trong phòng khách sạn của tôi tại hội nghị. Nó bắt đầu bình thường. Khi cô ấy vào trạng thái xuất thân sâu, tôi đưa cô ấy trở lại thời điểm xảy ra sự việc. Cô ấy đang đứng bên ngoài Viện và rồi sau đó bước vào tòa nhà, nhưng nhanh chóng trở thành một

hiện thực rằng cô ấy đang mô tả thứ gì đó khác bên ngoài những khung cảnh bình thường mà lẽ ra phải có ở đó.

M: Tôi đang bước vào tòa nhà...Tôi thấy những vật liệu gỗ, và vải xung quanh. Tôi đang xem bầu không khí. Có thể thấy là nếu - tôi không chắc tôi đang tìm gì - tôi thấy ...Tôi đang nhìn xuyên qua không khí. Tôi đang nhìn thấy nhiều hơn những gì tôi thường thấy.

D: Cô nghĩ gì về nơi đó?

M: Đó không phải là những gì tôi nghĩ. Nó lớn hơn và có nhiều thứ đang diễn ra. Tôi gần như choáng ngợp trước sự rộng lớn của không gian chứa bên trong nó.

D: Cô nghĩ rằng đó chỉ là một nhóm nhỏ trong chương trình của cô?

M: Tôi đoán vậy.

D: Và có những thứ khác đang diễn ra?

Tôi nghĩ ý cô ấy là có những chương trình khác với những người tham gia khác đang diễn ra cùng lúc. Rõ ràng là cô ấy không mô tả lối vào thực tế của tòa nhà này. Cô đang nhìn thấy một thứ gì đó trong trạng thái xuất thần mà đôi mắt thể chất của cô không nhìn thấy được, nhưng tiềm thức của cô thì nhìn thấy được. Cô ấy có thể nhìn vào một chiều không gian khác?

M: Có một cái lỗ, tôi đang nhìn thấy lúc này. Giống như một hẻm núi hoặc một cái cổng.

D: Ý cô là gì?

M: Đó là tất cả những gì tôi có thể cảm thấy khi tôi nhìn vào. Tôi đang đi vào và đột nhiên không gian vật lý biến mất và một loại không gian khác đang ở vị trí đó. Và nó rất là lớn. Và nó rất rõ ràng.

D: Ý cô là thay vì có những bức tường và những căn phòng thì có cái gì đó khác?

M: Phải. Như thể là có một cấu trúc không đúng. Có một đoạn để hiểu về vật chất, để tạo sự thoải mái cho thể chất.

D: Có những người khác cũng ở đó?

Tôi tự hỏi liệu những người khác đang tham gia khóa học có nhìn thấy điều tương tự không.

M: Tôi không thấy bất kỳ người nào trong phòng này bây giờ. Và đúng ra họ phải ở đó. Tôi đang cảm nhận được "thứ" tích điện cực cao trong không gian rộng lớn này. Tôi không nhìn thấy sinh vật nào. Khi tôi bước vào, điều tôi nghĩ là thực tế vật lý mà tôi sắp trải qua, giờ tôi có thể nhìn thấy nó từ đây, là một ảo tưởng của sự thật của nó. Và có một cơ hội để chuyển từ việc biết và liên hệ trong không gian ba chiều sang tồn tại trong chiều không gian thứ ba.

D: Nhưng tại thời điểm đó ta sẽ không cảm nhận được điều này một cách có ý thức, ý cô là vậy phải không?

M: Phải. Tôi đã không biết được điều đó cho đến tận bây giờ. Và nó rất là thật, và rất là vật lý theo nghĩa riêng của nó, nhưng không phải như những gì chúng ta biết.

D: Cô sẽ học chương trình gì ở đó?

M: Về ánh sáng.

Câu tiếp theo của tôi hoàn toàn bị bỏ trống. Nó bị chuyển đi xa đến mức tôi hầu như không thể nghe thấy một số từ. Với câu tiếp theo âm thanh trở lại bình thường. Điều này đôi khi xảy ra khi thực hiện loại công việc này, và máy ghi âm hầu như bị ảnh hưởng bởi nguồn năng lượng. Cô ấy đang thở một cách nặng nhọc, và dường như đang cảm thấy khó chịu. Có phải cô ấy cũng bị ảnh hưởng bởi cùng một thứ năng lượng đã ảnh hưởng đến máy ghi âm của tôi? Tôi đã gợi ý cho cô ấy về sự hạnh phúc và hỏi cô ấy điều gì đang ảnh hưởng đến cô ấy.

M: Tôi không biết. (Hơi thở nặng nề). Nó trở nên gần như hoàn toàn, một cú sốc.

D: Tại sao cô nghĩ nó sẽ ảnh hưởng đến cô theo cách đó?

M: Bởi vì nó quá khác biệt. Rất nhiều về các năng lượng mà chúng ta có.

D: Ý cô là, trong cơ thể chúng ta?

M: Một phần trong cơ thể của chúng ta, nhưng nằm ngoài cơ thể. Cơ thể của chúng ta giống như những thiết bị nối đất nhỏ, bởi vì thứ có định hướng này.

D: Nơi này trông như thế nào?

M: Nó không giống như những gì tôi đã nghĩ. Nó không giống như gỗ và vải.

D: Ý tôi là nó có giống như một tòa nhà không?

M: Cái Viện thực sự mà bà đã bước vào.

D: Nhưng cô đang thấy những gì lúc này.

M: Không. Tôi đang ở trên ban công, một ban công rất cao. Và có một ban công vật chất ở đó. Nhưng nó rộng lớn nhiều, giống như pha lê. Có rất nhiều pha lê. Tôi đang nhìn xuống giữa phòng. Và nó khá sáng sủa, hấp dẫn và khá sốc. Có một lớp phủ. Có một thứ gì đó tồn tại giống như vật chất.

D: Đó là một từ tốt, một lớp phủ.

Có thể nào Viện Monroe thực sự nằm trên một số loại cánh cửa hoặc cánh cổng liên chiều mà các giác quan có ý thức của chúng ta không thấy được? Điều này có thể giải thích phần nào một số sự kiện đáng chú ý đã xảy ra ở đó.

D: Cô đang ở một mình?

M: (Thì thầm). Tôi ở một mình. Có một cơ thể vật lý của tôi cảm nhận được sự cô lập, vươn lên, ...như thể nó chưa được chuyển đổi. Và giờ tôi đang tiến về phía trước trong thực tại này, tôi thấy rằng tôi đang được yêu cầu buông bỏ và chuyển đổi thể chất. Nó rất là đẹp.

Cô ấy trở nên rất xúc động và bắt đầu khóc.

D: Có chuyện gì vậy?

M: (Cảm động) Nó rất đẹp. (Cô ấy đang khóc).

Marie là một nghệ sĩ. Một trong những điều mà cô ấy muốn tìm hiểu là tại sao cô ấy không thể vẽ được nữa. Cô không có cảm hứng. Vì vậy, tôi đề nghị rằng cô ấy sẽ có thể nhớ lại cảnh mfa cô ấy đang nhìn và có thể tái tạo lại nó trong một bức tranh.

M: (Xúc động và kinh ngạc). Tôi có thể. Vâng.

D: Hầu hết mọi người sẽ không bao giờ nhận ra có thứ gì đẹp đẽ ở đó, phải không?

M: Không, họ không thể nhìn thấy. Tôi không thể nhìn thấy. Tôi không thể biết đến nó trước đây.

D: Hãy để cô giữ ký ức về bức tranh trong tâm trí để có thể vẽ lại nó. Và chúng tôi có thể nhận được hình ảnh về nó chính xác nhất có thể.

M: (Rung rung) Tôi muốn lắm. Tôi muốn lắm.

Tôi đã đưa ra những gợi ý trong tiềm thức để cô ấy có thể giữ lại ký ức và sử dụng nó về sau. Nhìn thấy một cảnh đẹp như vậy đã ảnh hưởng đến cảm xúc của cô ấy. Mặc dù đây là một diễn biến bất ngờ, tôi vẫn muốn tiếp tục và khám phá sự kiện bất thường xảy ra tại Viện. Cô nhớ mình đã nhìn thấy một luồng sáng tuyệt đẹp khi ngồi trong một buồng cách ly tối cùng với tai nghe trên đầu.

D: Tôi biết thật là khó để rời khỏi nơi đó vì nó quá đẹp, nhưng chúng ta muốn khám phá một số thứ khác. Hãy rời khỏi cảnh đó, và chuyển sang thời điểm mà cô có trải nghiệm kỳ lạ với ánh sáng. Và cô đang nghe một số đoạn băng?

M: (Sự xúc động và tiếng khóc ngừng lại). Trong một cái hộp nhỏ.

D: Băng âm nhạc có phải không?

M: Đó là những rung động.

D: Cô đang nghe chúng qua tai nghe?

M: Đúng vậy. Ta và chính ta với tai nghe.

D: Chỉ có cô trong một căn phòng.

M: Một cái hộp nhỏ. Đang ngủ, nghe băng, và...

D: Cô ngủ trong đó?

M: Vâng, đó là một cái buồng cách ly để ngủ ở trong đó.

D: Cô có thấy phiền khi bị cách biệt như vậy?

M: Không, tôi thích nó. Đó là nơi tôi có thể gặp họ.

D: Gặp ai?

M: Tôi không biết. Những sinh vật rất thông minh.

D: Được rồi. Khi đang nghe những rung động qua tai nghe, điều gì đó đã xảy ra, phải không? (Vâng). Chúng ta có thể xem lại điều đó một lần nữa và chi tiết hơn. Chuyện gì xảy ra lúc đầu?

M: Tôi rất sợ.

D: Tại sao?

M: Bởi vì tôi chưa bao giờ cảm thấy bất cứ điều gì như thế này. Chúa Trời! Cảm giác như tình yêu trong sáng nhân hậu vô cùng. Nó đến với ta, và ta không thể tin được. (Xúc động). Ra không thể tin rằng nó đang ở bên cạnh ta. Và ta có thể thấy được.

D: Điều này xảy ra khi cô nghe bằng tai nghe?

M: Nó mở ra một cơ hội rất rộng, và gặp gỡ với những tần suất thích hợp.

D: Ta phải cởi mở ra để làm được điều này, không có những rào chắn, hay gì?

M: Ta phải khao khát nó ở một mức độ nào đó.

D: Và điều gì xảy ra?

M: Sau đó nó đã có được niềm tin của tôi. Ánh sáng trắng. Và ổn định tôi. Nó kết nối với tôi, và tôi sẽ không sợ nữa.

D: Chỉ là ánh sáng trắng?

M: Lúc đầu thì vậy. Sau đó khi ổn định, tôi cảm thấy rung động nhiều hơn bên trái của mình. Nó làm tôi giật mình vì nó quá khác so với ánh sáng trắng. Và bằng cách nào đó tôi được hướng dẫn quay đầu lại và nhìn. Tất cả đều tôi trong cái không gian này, nhưng tôi có thể nhìn thấy, tôi có thể thấy và cảm nhận được. Lung linh. Đó là một sinh vật không gian. Tôi đã không biết điều đó. Ta gần như có thể nhìn thấy nó, nhưng nó có màu xanh lam rõ ràng nhất. Sâu, trong xanh. Ta có thể cảm thấy nó nhiều hơn là nhìn thấy nó.

D: Tại sao cô nói đó là một sinh vật ngoài không gian?

M: Tôi không biết. Nó chỉ hiện ra vậy thôi.

D: Cô có nhìn thấy bất kỳ tính năng hoặc bất kỳ điều gì có thể khiến cô nghĩ đến điều đó không?

M: Chỉ là màu xanh đậm. Tôi không biết điều này đến từ đâu. Chỉ có một cảm giác rằng nó đến từ một ngôi sao. Tôi cảm thấy đúng trong lòng khi tôi nói điều đó.

D: Ánh sáng trắng đầu tiên cô nhìn thấy là gì?

M: Đó là ánh sáng trực tiếp từ Chúa. Đó không phải là Chúa, nhưng cảm thấy như tình yêu của Chúa. Đó là một trí thông minh đang hướng dẫn mối liên hệ giữa tôi và sinh vật này. Nó biết về cảm xúc của con người đến nỗi nó có thể tăng cường những cảm xúc tốt nhất và an toàn nhất mà chúng ta biết. Và cung cấp điều đó, để liên kết xảy ra.

D: Và ánh sáng xanh khác, hay bất cứ thứ gì, đến vào lúc đó và đến bên cạnh cô?

M: Vào bên trong tôi.

D: Vào bên trong cô. Cô phải cho phép nó xâm nhập?

M: Vâng. Nó đợi tôi thừa nhận nó. Và sau đó theo cách nhẹ nhàng nhất, chậm nhất, dễ dàng nhất, nó chỉ lướt qua, như một lớp phủ. Nó rung động, và tôi cảm thấy như thế bây giờ. Nó chỉ là rung động. Và tôi nghĩ nó đã thay đổi tôi. Nó đang cải tổ hệ thống của tôi.

D: Tại sao nó lại làm như vậy?

M: Vì nhiệm vụ cao hơn. Để tôi sẽ không bị thương và bị bỏng.

D: Làm sao cô lại có thể bị thương hoặc bị bỏng?

M: Có thứ gì đó có thể làm chúng tôi bị sa ngã. Đây là sự bảo vệ. Sự bức xạ. Một số loại thí nghiệm bức xạ.

D: Và điều này đang giúp bảo vệ cô? Cô nói là, thay đổi cô?

M: Vâng, ở cấp độ tế bào nào của tôi. Bắt đầu ở cấp độ tế bào vật lý, và đang điều chỉnh một số thứ để tạo ra nhiều hệ thống mới hơn cho tương lai.

D: Hệ thống mới. Ý cô là gì?

M: Hạt giống các vì sao mới. Cho hành tinh này. Các hệ thống cư trú trong cơ thể, nhưng chúng không nằm trong cơ thể.

D: Nó đang tạo ra các hệ thống mới trong cơ thể mà trước đây chưa có?

M: Nó đang gieo mầm hệ thống.

D: Điều này sẽ không gây hại cho cơ thể theo bất kỳ cách nào, phải không?

M: Không. Về mặt di truyền, tôi muốn giúp đỡ quá trình chuyển đổi này. (Cô ấy có vẻ phấn khởi.) Nó đã hoàn tất.

Và nó còn sống. Và nó an toàn.

D: Bức xạ này đến từ đâu mà có thể làm tổn thương mọi người?

M: Từ bên dưới Trái đất. Bây giờ tôi nhìn thấy lõi của Trái đất. Tôi chỉ nhìn thấy một quả bóng. Nó thậm chí có thể là một số loại bức xạ được tiêm vào chúng ta, hoặc đưa vào chúng ta vì một lý do xấu nào đó. Và hệ thống màu xanh này có thể thay đổi ta để điều này - tôi muốn nói rằng vật liệu "cốt lõi" - sẽ bị vô hiệu hóa.

D: Ý cô là, vào cơ thể chúng ta?

M: Có thể, hoặc nó có thể được đặt trong lõi của Trái đất. Ta có thể nuốt nó. (Xúc động) Thật là đau đớn khi nghĩ về điều đó.

D: Làm sao ta có thể đưa nó vào cơ thể mình?

M: Ta có thể nuốt nó. (Gần như khóc.) Ta có thể bị ép buộc. Giống như một kiểu chiến tranh. Ta có thể sống sót. (Cô ấy rất xúc động.)

D: Có những cách nào khác mà nó có thể xâm nhập vào cơ thể?

M: Ta có thể bị bắn phá, vui vẻ với nó. Hệ thống ánh sáng xanh này sẽ bảo vệ ta và ta sẽ không bị thương.

D: Ai sẽ bắn phá mọi người bằng những thứ như vậy?

M: Có một chủng tộc khác muốn vật liệu di truyền này. Và họ có thể lấy nó theo cách này. Nhưng năng lượng xanh này sẽ khiến điều đó trở nên bất khả thi.

D: Năng lượng màu xanh này cũng được sử dụng với những người khác?

M: Vâng. Rất nhiều người hiện nay. Khi nó đến, và khi đến thời điểm, bà sẽ được lựa chọn chấp nhận nó hay không.

D: Bởi vì không phải ai cũng có thể đến học viện Monroe.

M: Không, nó có thể xảy ra ở những nơi khác.

D: Có phải là sẽ có điều gì đó xảy ra và họ không nhận ra không?

M: Họ không biết nó là để làm gì. Họ nghĩ rằng tất cả tình yêu này đến với họ, và điều đó thật tốt, thật quyến rũ, nên tất nhiên họ muốn điều này. Và đó là cách duy nhất nó có thể kết hợp với hệ thống của ta, bởi vì ta phải nói “có” bằng trái tim của mình.

D: Có phải nó luôn xảy ra ở cấp độ có ý thức, là nơi mà mọi người sẽ nhớ được?

M: Vâng. Và bà đã biết về sự trao đổi có ý thức.

D: Nhưng nó có vẻ tốt bởi vì đó là một cách để bảo vệ mọi người.

M: Đó là một phần của kế hoạch lớn hơn. Sẽ có một cuộc chiến lớn.

D: Trên Trái đất?

M: Mọi người trên Trái Đất sẽ liên quan. Có năng lượng đỏ với những nhóm khác. Và nó rất nóng. Và họ sẽ không chiến thắng, nhưng họ sẽ cố gắng rất nhiều để giành lấy những gì họ muốn và họ cần.

D: Nhưng sẽ gây ra bức xạ?

M: Vâng, cái nhóm này. Đó là cách của họ.

D: Nhưng mọi người sẽ không cởi mở với năng lượng tình yêu này, phải không?

M: Không. Họ phải học cách làm thế nào để kết nối với trái tim của họ trước khi họ cởi mở và sau đó năng lượng sẽ được truyền tải.

D: Bởi vì có rất nhiều người trên thế giới này rất cay đắng, rất tiêu cực.

M: Đúng vậy. Và đó là một cản trở.

D: Điều gì sẽ xảy ra với những người không nhận được sự bảo vệ này?

M: Họ sẽ khô héo. Khô đi. Không được bảo vệ.

D: Vậy năng lượng bảo vệ này đang đến với ngày càng nhiều người trên Trái đất? (Vâng) Đây là kế hoạch, để có nhiều người sống sót hơn?

M: Vâng. Kế hoạch là vậy.

D: Và tại sao cô lại nói về sự bảo vệ này?

M: Bởi vì tôi có thể nói. Bởi vì tôi sẽ làm việc với nhiều người. Và tôi nói với họ những lời thích hợp vào đúng thời điểm. Tôi sẽ đóng vai trò như một chiếc chìa khóa để họ mở cửa đón nhận.

D: Ánh sáng xanh này có liên quan gì đến việc cô đang làm công việc chữa lành của mình không?

Gần đây cô ấy đã bắt đầu làm dịch vụ chữa lành.

M: (Tiết lộ.) Ồ, vâng! Bà thấy đấy, tôi đang làm công việc chữa lành, tôi là ánh sáng xanh. Và tôi truyền cho người khác những gì ánh sáng xanh đã truyền cho tôi. Tôi có thể chuyển nó cho mọi người. Đó là lý do tại sao họ đến với tôi.

D: Lúc trước cô gọi đó là “gieo hạt”. Họ truyền năng lượng vào mọi người và mọi người có thể truyền nó cho người khác.

M: Vâng, đúng vậy. Mặc dù phải là truyền kiểu một đối một. Đó là một thách thức, nhưng đó là những gì tôi phải làm trong một thời gian. Mất rất nhiều thời gian để chỉ truyền cho từng người một. Đây là mục đích của tôi. Tôi nghĩ bây giờ tôi đã thấy tất cả, rằng tôi đã được tiếp xúc nhiều hơn những gì tôi nhận ra. Tôi không thể tổng hợp tất cả lại với nhau. Tôi không thể nhìn thấy bức tranh lớn.

Một điểm lưu ý ở đây. Khi cô ấy đang nói về điều gì đó được thực hiện với cơ thể vật lý để ngăn chặn những bức xạ làm hại đến nó, khiến tôi nhớ đến sự suy thoái của Karen đã được kể trong The Custodians (Những người giám hộ). Trong viễn cảnh mà cô ấy được người ngoài hành tinh cho xem, cô ấy đang cố gắng giúp đỡ những người đang chết dần chết mòn xung quanh cô ấy, nhưng cô ấy không bị bệnh. Đó dường như là một loại nhiễm độc phóng xạ và cô ấy không thể giúp gì được. Cô ấy thấy thật đau lòng và khó chịu khi xem cảnh này. Ngay trước khi nó xảy ra, cô ấy đã nhìn thấy một đám mây trên mặt đất và nước đã làm điều gì đó, và đầu độc cá, vân vân. Tôi tự hỏi liệu câu chuyện của Marie về việc làm gì đó với cơ thể vật lý để chuẩn bị cho kịch bản như vậy, có thể có một số tác động với Karen.

D: Chúng tôi có một câu hỏi khác. Đây là văn bản kỳ lạ mà Marie đã nhận được. Cô có biết gì về điều đó không?

M: Giống như mưa. Giống như ánh sáng. Mưa xuống qua các kênh này trên khắp thế giới, Trái Đất. Và nếu ta nhìn vào nó, nó sẽ thay đổi ta.

D: Đó là một ngôn ngữ?

M: Đó là thông tin. Đến từ một nguồn cao hơn đang quan tâm đến chúng ta và theo dõi sự tiến hóa của chúng ta.

D: Tại sao họ lại đưa nó vào biểu tượng?

M: Bởi vì các biểu tượng kích hoạt các mẫu mới trong chính trường năng lượng.

D: Chỉ cần nhìn vào các biểu tượng?

M: Đúng vậy. Người đó thực sự có thể làm theo mẫu và xác định chuyển động.

D: Đây có phải là ngôn ngữ mà ai đó ở đâu đó nói hoặc viết không?

M: Nó đã được dùng để nói.

D: Vậy nó là ngôn ngữ mà ai đó ở đâu đó hiểu được?

M: Nó giống một ngôn ngữ kiểu toán học hơn, nếu bà có thể tưởng tượng được.

D: Tôi đã được kể rằng một số sinh vật không gian sử dụng các biểu tượng. Và đây là cách họ chuyển các khối thông tin, dưới dạng ký hiệu.

M: Nó không giống với ngôn ngữ mà bà sử dụng ở đây, hay thậm chí là những chữ viết cổ. Nó không phải như vậy. Đó là một mẫu. Xuất hiện khi nó là hai chiều, như một ngôn ngữ. Nhưng nếu ta có thể xem mỗi mảnh là một chuyển động kích hoạt một phần khác nhau của bản thể, thì ta sẽ hiểu rõ hơn về nó.

D: Vậy khi Marie đang viết cái này, nó không giống như một trang trong sách? (Không) Vậy nếu tôi yêu cầu cô ấy xem trang này, mà cô ấy đã viết, cô ấy sẽ không thể cho tôi biết nó nói gì. Đúng không?

M: (Ngập ngừng) Bà có thể thử.

D: Được rồi. Hãy để Marie mở mắt và nhìn vào tờ giấy. (Tôi cầm tờ giấy cô ấy đã viết trước mặt cô ấy.) Cô có thấy tờ giấy không? Có phải nó đang nói điều gì đó?

M: (Cô ấy nghiên cứu tờ giấy) Vâng, đúng rồi.

D: Nó được đọc như thế nào? Từ hướng nào?

M: (Cô ấy ra hiệu từ tờ giấy về phía mắt mình.) Theo hướng này.

D: Ý cô là gì?

M: Không phải theo cách này, cách này, cách này. (Chuyển động)

D: Không lên xuống, cũng không liên tiếp.

M: Là cách này. Đến từ tờ giấy chỗ bà. Cung cấp thông tin. Gắn giống như bà đặt nó ở đây. (Cô ấy đặt tay lên trái tim mình.) Và cảm nhận nó. Và đôi khi điều tốt nhất bà có thể làm chỉ là nhìn vào nó và nắm bắt nó.

D: Nhưng nó cung cấp cho ta thông tin gì?

M: Sự kích lệ. Và cách để biết đi thẳng của trái tim, biết về sự vĩ đại.

D: Vậy khi cô ấy viết điều này, có phải đó là một cách khác để đưa thông tin vào cơ thể cô ấy không? (Có) Giống như cách mà ánh sáng xanh đã làm?

M: Nó khác, nhưng theo một cách nào đó, giống, nó đang thay đổi mọi thứ. Nhưng gần như bà có thể tưởng tượng ánh sáng phát ra từ mỗi biểu tượng và thay đổi bà bằng chính bức xạ của nó.

Hình: Ví dụ Marie vẽ trông giống chữ viết tay nhanh hoặc tóc ký. Kể từ khi làm việc với cô ấy, tôi đã nhận được những mẫu viết kỳ lạ từ khắp nơi trên thế giới. Chữ viết này có vẻ có cấu trúc hơn (giống như in ấn). Trong tất cả các trường hợp, mọi người đều cảm thấy bị bắt buộc phải viết các ký hiệu. Dường như không có logic trong hành vi của họ. Trong Quyển Hai, tôi sẽ đưa vào những mẫu này và máy tính sẽ phân tích để tìm ra những điểm tương đồng.

Tôi lấy tờ giấy đi, và để cô ấy nhắm mắt lại.

D: Dù gì thì chúng tôi sẽ nghĩ về nó giống như văn bản của chúng tôi, và chúng tôi nghĩ nó có thể có nghĩa gì đó.

Vậy sẽ vẫn ổn nếu Marie tiếp tục viết những điều này.

M: Vâng. Họ đang làm sạch.

D: Họ đang cung cấp thông tin theo những cách mà chúng tôi không thể tưởng tượng được. (Đúng) Chúng tôi có một câu hỏi nữa. Cô ấy đã từng có những giấc mơ trong quá khứ về các cuộc phẫu thuật. Cô có thể cho cô ấy biết bất cứ điều gì về điều đó? Đó chỉ là những giấc mơ hay sao?

Marie đã có những ký ức thời thơ ấu sống động về các cuộc phẫu thuật vật lý được thực hiện trên cơ thể cô, và đi gặp bác sĩ. Cô không thể hiểu tại sao gia đình cô phủ nhận rằng chuyện đó đã từng xảy ra. Họ nói chưa từng làm gì trên cơ thể cô ấy.

M: Tôi nghĩ rằng cô ấy biết. Nó quá rõ ràng, tất cả đều là thỏa thuận. Và cô ấy đã yêu cầu nhiều năm, nhiều năm trước để được làm việc với chúng tôi.

D: Vậy chúng không phải là những giấc mơ? Chúng là những ký ức về những điều đã xảy ra?

M: Khi cô ấy đến đúng tuổi. Đó là những điều chính đã được thực hiện, nhưng nó được thực hiện trên cơ thể vật lý.

D: Những điều chỉnh cho mục đích gì?

M: Để loại bỏ những khuôn mẫu cũ khiến cô ấy không thể chuyển tiếp sang công việc mà cô ấy sẽ làm sau này. Chúng phải được phẫu thuật cắt bỏ.

D: Thật đáng kinh ngạc! Thôi được rồi.

Có một sự kiện bất thường khác xảy ra khi Marie đang ở Viện Monroe. Cô trải nghiệm một giai điệu the thé dường như xuyên qua đầu cô. Nó kéo dài vài giây và rất khó chịu. Tôi đã hỏi về điều đó.

D: Điều gì đã gây ra sự khó chịu?

M: Cô ấy biết, và vào thời điểm đó cô ấy không muốn chấp nhận nó. Đó là một nỗ lực điều chỉnh cao để điều chỉnh các thụ thể trong thùy thái dương, để có thể truy cập nhiều thông tin hơn, và nó phải được thực hiện trong một nhóm. Nó phải được thực hiện với những người khác.

D: Có phải những người khác cũng bị ảnh hưởng theo cách tương tự?

M: Vâng, đó là một kế hoạch.

D: Họ đang cung cấp thông tin hay lấy thông tin?

M: Không, đó chỉ là sự điều chỉnh của một phần não, nhưng nó không phải là não. Sinh vật mà nhận tất cả thông tin và ở tần số cao hơn hiện có thể truy cập vào.

D: Là để cô ấy có thể nhận thêm thông tin. (Đúng) Và họ không lấy đi bất cứ thứ gì. (Không)

Nếu tôi có thể tiếp cận nhiều trường hợp như này trong vòng một năm, nói về sự thao túng cơ thể con người, thì có bao nhiêu trường hợp ngoài kia chưa truy cập được? Họ nói rằng những thay đổi này đã được thực hiện trên hàng chục nghìn người trên khắp Trái Đất. Điều này có thể thực sự giống với Hiệu ứng con khi thứ 100, và chỉ đến khi đạt đến số lượng tới hạn, nó mới gây ra sự chú ý, và thực tế việc này xảy ra là sự không thể phủ nhận được.

Tôi vẫn nhận được thêm các thông tin về sự thay đổi cấu trúc ADN của cơ thể người khi cuốn sách này đã được chuyển đến nhà in. Những thông tin này sẽ được đưa thêm vào Quyển Hai của Vũ trụ Hợp nhất. Ban đầu tôi nghĩ rằng tôi nên giữ toàn bộ chương này để đưa vào quyển sau, nhưng tôi nghĩ điều này sẽ làm chậm quá trình chuẩn bị tâm trí của mọi người. Mọi người phải được sẵn sàng để hiểu được những thay đổi mạnh mẽ và năng động sắp xảy ra.

Chương 15 Người cơ khí

Phiên làm việc này được thực hiện trong phòng khách sạn của tôi ở Luân Đôn vào tháng 9 năm 2000 khi tôi đang đi thuyết trình ở Anh. Johanna là một phụ nữ trẻ mới chỉ sống ở Anh được hai năm. Cô đến từ Đức nhưng tôi nghĩ giọng Anh của cô rất hoàn hảo. Cô nói rằng cô có một tài

năng thiên bẩm về ngôn ngữ và cô có thể học rất nhanh. Cô chủ yếu tò mò mà rất ít khi phàn nàn. Cô ấy có một số yêu cầu mà với tôi nó có thể là tầm thường, nhưng vấn đề của mỗi người thường là quan trọng nhất đối với họ. Cô ấy thậm chí còn lo lắng về việc đã bị nhổ mấy cái răng khi còn nhỏ. Tôi nghĩ đó là cảm giác của một người mong muốn sự hoàn hảo, nhưng cô ấy lại không thấy như vậy. Tôi không biết điều gì sẽ xảy ra (như với tất cả mọi người khi tham gia vào một phiên thôi miên), nhưng tôi chắc chắn không mong đợi rằng kiếp trước sẽ xuất hiện. Cuối cùng, tôi hỏi cô ấy liệu có cho phép tôi sử dụng băng ghi âm không, vì đây chắc chắn là lần đầu tiên của cô ấy. Và tại thời điểm này trong nghiên cứu của tôi, tôi nghĩ rằng không còn điều gì có thể khiến tôi ngạc nhiên thêm được nữa. Mỗi khi tôi đưa ra giải định đó, thì một điều gì đó mới mẻ lại đến để thử thách suy nghĩ của tôi. Cô ấy đã sao lại một cuốn băng và gửi đến khách sạn cho tôi.

Tôi đã sử dụng phương pháp đám mây, thường sẽ đưa người đó về một kiếp trước thích hợp khi họ xuống từ đám mây. Nhưng một lần nữa tôi đã phải ngạc nhiên.

D: Hãy cho tôi biết điều đầu tiên cô nhìn thấy khi trôi xuống Trái đất.

J: Thực ra tôi không trôi về Trái đất. Tôi đang trôi đi nơi khác. Tôi đang trôi xuống một hành tinh xám xịt. Nó trông lạ lắm, màu kim loại. Nó mang lại cho tôi một cảm giác khác lạ. Rất kỳ quặc. Không tốt lắm.

D: Tại sao cô lại thấy khó chịu?

J: Cảm giác rất lạnh. Và không mềm mại như đám mây. Nó cứng lắm.

D: Bên dưới bàn chân cô thì nó trông như thế nào?

J: Một loại đá. Đá, bụi cũng vậy. Và không có cỏ, cũng không có bất cứ thứ gì giống như thực vật. Ít nhất thì tôi đang ở đâu vào lúc này. Nó cũng có màu xám và kim loại. Dường như có những kiểu tòa nhà nào đó trên bề mặt hành tinh. Ở đằng xa, nhưng tôi có thể đi bộ tới đó nếu tôi muốn.

D: Các tòa nhà trông như thế nào?

J: Không đối xứng. Giống như một nửa mái nhà. Bà biết đấy, nếu ta lấy một ngôi nhà, một mái nhà rất dốc, và cắt đi một nửa, thì ta sẽ có được kiểu xây dựng như thế. Nó có mặt trước rất thẳng và với các cửa sổ nhỏ, nếu đó là cửa sổ. Chúng có thể là lỗ khí hoặc thứ gì đó, tôi không biết.

D: Tất cả các tòa nhà có giống nhau không?

J: Tôi chỉ có thể nhìn thấy một vài cái vào lúc này, và những cái này trông như vậy. Còn lại là đá, và núi, núi nhỏ.

D: Ở phía xa?

J: Vâng, và chỗ tôi đang đứng nữa.

D: Nó có sáng không?

J: Không, không sáng.

D: Tôi đang tự hỏi liệu có Mặt Trời không.

J: Không, tôi không thể nhìn thấy một Mặt Trời. Bóng tối nhiều hơn. Ta có thể nhìn thấy mọi thứ, nhưng nó không sáng.

Sau đó tôi yêu cầu cô ấy nhìn xuống chân để tôi có thể tìm hiểu xem cô ấy trông như thế nào. Cô ấy thở hổn hển, và dường như hoàn toàn bất ngờ trước những gì cô ấy nhìn thấy. Hoàn toàn bất ngờ với cô ấy.

J: Thật là rắc rối khi nói, nhưng tôi đoán tôi sẽ phải nói ra. Chúng bằng kim loại. Chúng là những thứ khủng khiếp như ... nếu bà tưởng tượng vó ngựa, nhưng nhọn và rất kỹ thuật. Đó là đôi chân của tôi. (Điều này khiến cô ấy rất khó chịu.)

Tôi cũng rất ngạc nhiên, nhưng tôi đã học cách quen với bất cứ điều gì đôi tượng nhìn thấy, và cố gắng nghĩ ra các câu hỏi, bất kể tình huống kỳ lạ như thế nào. Luôn có lý do để tìm thức lựa chọn cuộc sống mà họ đi vào.

D: Thật là kỳ lạ, như thể chúng được làm từ một loại kim loại nào đó?

J: Vâng. Cảm giác như bản thân tôi giống như kim loại vậy. Và đôi bàn tay cũng giống như vậy ... chúng giống như móng vuốt, nhưng chỉ có hai ngón. Bà biết đấy, giống như bàn chân. Nó giống như hai thứ nhọn như móng guốc. Và bàn tay cũng tương tự như vậy.

D: Thay vì có ngón tay hoặc chữ số hoặc bất cứ thứ gì tương tự?

J: Vâng. Không cảm thấy như con người chút nào. Tôi cảm thấy kỳ quặc.

D: Cô có biết khuôn mặt của cô trông như thế nào không? (Tạm dừng) Tôi hình dung là cô không thể nhìn thấy chính mình, phải không?

J: Tôi muốn đến hồ và soi mình trong nước.

D: Có một cái hồ gần đó không?

J: Vâng, tôi có thể đi đến đó. (Tạm dừng) Tôi bước đi một cách buồn cười như thể, gần như là một cái máy. Khác với tôi bây giờ trong cơ thể của tôi trong cuộc sống này. Tôi có thể thấy cánh tay của mình cũng hơi buồn cười, điều này khẳng định sự sốc của tôi. Thực ra nó giống như một thứ kim loại, toàn bộ. Và tôi đi bộ đến hồ, và tôi thực hiện những chuyển động không được tron tru. Tôi loạng choạng ở đó và tôi nhìn xuống nước.

D: Chuyển động kiểu cứng?

J: Cứng rắn, vâng, và tôi cảm thấy mình giống như một con rô bốt khi đi bộ. Chỉ cần di chuyển từng bên về phía trước và bên kia về phía trước. Thực ra không thanh lịch cho lắm. Mặc dù cơ thể không quá xấu, nhưng tôi sẽ nhìn khuôn mặt của mình trong một phút.

Tôi đã hướng dẫn rằng cô ấy sẽ không cần phải nhìn bản thân mình, bất kể điều đó có thể bất thường đến mức nào.

J: Tôi có thứ gì đó giống như đôi mắt, và chúng trông giống như đôi mắt, nhưng ... cách chúng ở trên khuôn mặt của tôi, giống như một hình tam giác hơn. Chúng đang xếp thành hình tam giác.

D: Thay vì một hình bầu dục?

J: Vâng. Đường thẳng nằm ở phía trên và một điểm ở phía dưới. Đôi mắt khá đẹp, thật nhẹ nhõm. Chúng thật kỳ lạ, đôi mắt đen, và chúng có vẻ giống như thạch. Nhưng phần còn lại của khuôn mặt là kim loại.

D: Cô có miệng hay mũi không?

J: Có, tôi có một số kiểu miệng, nhưng giống như một sự mở ra hơn. Giống như một vật nhỏ tròn. Và cái mũi ... Tôi không chắc về cái mũi. Có các loại khe. Rất lạ.

D: Cô có thể hiểu được bên trong cô trông như thế nào không?

J: Có rất nhiều máy móc đang hoạt động bên trong. Máy móc.

D: Tôi đã tự hỏi liệu cô có nội tạng như con người không.

J: Vâng, dường như tôi có những thứ bên trong tôi. Tôi không biết chúng là nội tạng hay là gì. Rất nhiều máy móc. Trên thực tế, dường như có nhiều máy móc hơn bất cứ thứ gì khác. Không biết mình có bị ra máu hay không nữa. Tôi ... hơi xám, hơi đen ... một loại kim loại màu xám đen.

D: Giống như màu sắc của cả hành tinh, phải không? Màu xám đen?

J: Vâng. Mặc dù có những biến thể trên hành tinh. Khi đến gần hơn sẽ có màu trắng, đá trắng và đá xám đậm hơn. Và các tòa nhà rất tối.

Chúng có màu xám bóng. Bà gọi thứ kim loại có màu đen và xám là gì? Ngôi nhà sáng bóng, phản chiếu. Giống như những thứ ta có trên Trái đất, không giống như bạc, mà là màu tối.

D: Nhôm có màu sáng, không bị tối. Nhưng không có cây cỏ hay bất cứ thứ gì?

J: Không, không có cây hay cỏ, không.

D: Cô có nghĩ rằng cô sống ở đó, trong thành phố, nơi có những tòa nhà đó không?

J: Ừ, tôi thuộc về nơi đó theo một cách nào đó. Đó là nơi tôi đã được tạo ra.

D: Cô có muốn đi đến để xem gần hơn không?

J: Hmm, một khoảng cách khá xa.

D: Cô không cần phải đi bộ. Cô có thể di chuyển rất nhanh chóng.

J: Vâng, tôi có thể đến đó. Đó là một thành phố khổng lồ của những ngôi nhà.

D: Lớn hơn cô nghĩ?

J: Không, đó là một nơi khác. Cái mà tôi đã thấy một hoặc hai cái, chỉ có vậy thôi. Nhưng tôi đã chuyển đến một nơi khác, nơi tôi đã được tạo ra. Tất cả các loại hình dạng của ngôi nhà, tất cả đều rất bóng và xám và tối. Và chúng ta có thể đi bên dưới. Chúng ta có thể đi vào hành tinh. Có rất nhiều thứ ở dưới bề mặt. Điều chính đang xảy ra một cách bí mật. Nó ở bên dưới.

D: Đó có phải là nơi mà cô quen thuộc nhất không?

J: Đó là nơi tạo ra tôi. Đó là nơi tôi đã được tạo ra.

D: Cô đi xuống đó bằng cách nào?

J: Tôi chỉ biết làm sao để đi xuống. Có những chỗ hở, nhưng cứ đi qua. Không giống như những cánh cửa. Chỉ vì muốn đi qua và ta đã đi qua được. Và đại loại - ta không có trôi xuống - mà lướt xuống. Có nhiều con đường, và ta chỉ cần đi xuống như thể có một hệ thống ống hiện đại, nơi chỉ cần đẩy qua không khí hoặc một cái gì đó trong ống.

D: Giống lối đi hay vỉa hè?

J: Vâng, nhưng ta không thực sự đi bộ. Ta rơi vào nó. Ta quyết định nơi muốn đến và đó là nơi thúc đẩy ta đi.

D: Và cô nói rằng cô đã được tạo ra ở dưới đó?

J: Vâng. Có rất nhiều lửa. Và có những cái bàn nơi họ làm mọi thứ.

D: Lửa? Ý cô là để hàn hay máy móc hay ....?

J: Vâng, có thể là hàn. Có những lò lửa nơi họ xử lý kim loại. Và tạo ra hình dạng. Và có những nơi khác trong phòng khác, nơi họ làm nội thất.

D: Các bộ phận khác nhau và mọi thứ?

J: Vâng, bộ phận bên trong. Tất cả đều hoạt động cùng nhau.

D: Cô có thể nhìn thấy những người đang làm ra những chiếc máy này không?

J: Có. Họ có nhiều thịt hơn ở mặt. Và phần còn lại, tôi không thể nhìn thấy vì họ mặc một loại quần áo bảo hộ bằng nhựa dẻo. Họ mặc quần áo này trên khắp cơ thể.

D: Có phải là do nơi họ làm việc?

J: Vâng, nó phải rất sạch sẽ.

D: Họ trông như thế nào?

J: (Cô ấy dường như đang nghiên cứu) Không giống như tôi. Họ có khuôn mặt mềm mại hơn và khá nhợt nhạt. Họ trông khá giống con người, những gì chúng tôi gọi là “con người”. Nhạt và hơi hồng. Họ có lông mày, mà tôi thì không.

D: Họ có tóc không?

J: Họ có tóc, vâng, và họ có một mái tóc cực chất. Rất sáng vàng hoặc đen hoàn toàn. Tôi không thể nhìn thấy bất kỳ màu nào khác. Khá ngắn. Nó khá bóng bẩy, được cắt lát trở lại. Tôi có thể nhìn thấy những người đàn ông, và họ khá đẹp trai.

D: Cô có thấy phụ nữ nào không hay tất cả là đàn ông?

J: Không, tôi không thể nhìn thấy bất kỳ phụ nữ nào vào lúc này.

D: Và những người đàn ông này đang chế tạo những chiếc máy này?

J: Vâng, họ đang tạo ra chúng tôi.

D: Cô có thấy những người khác giống cô không?

J: Không. Tôi chỉ nhìn thấy một nửa. Ý tôi là, các phần của quá trình đó.

D: Vậy chúng đang trong quá trình được tạo ra. Tại sao họ lại tạo ra những người ... những thứ giống như cô? Tôi không biết mình có nên gọi cô là một người hay không. Tại sao họ tạo ra cô?

J: Họ muốn thử nghiệm và xem liệu họ có thể làm được không. Họ cũng sử dụng chúng tôi cho những việc mà họ không muốn làm. Hoặc họ không thể làm, bởi vì nó quá nguy hiểm hoặc một cái gì đó.

D: Giống như người hầu hay công nhân?

J: Ừ, giống công nhân hơn. Những người lao động phải làm một công việc nhất định.

D: Có vẻ như họ đã thử nghiệm một thời gian, bởi vì nó hoạt động rất tốt, phải không?

J: Vâng. Có một không gian lớn. Và họ đang tạo ra những cái mới. Tôi không biết tại sao. Tôi cho rằng chúng tôi sẽ kiệt sức sau một thời gian. Chúng tôi không thể tiếp tục làm việc mãi mãi, vì vậy họ cần phải tạo ra những cái mới. Nó thật lạ.

D: Nhưng có phải tất cả đều là máy móc không?

J: Tất cả đều là máy móc. Có một cái gì đó giống như một linh hồn. Đó là điều rất lạ, bởi vì tôi cũng có cảm xúc. Tôi không chỉ là một cái máy, bà biết đấy.

D: Họ có thể đưa linh hồn vào những cỗ máy này không?

J: Tôi nghĩ họ đã đưa một phần của họ vào đó.

D: Ý cô là gì?

J: Họ chia linh hồn của họ ra. Cấp cho chúng tôi một phần của họ. Vì vậy, chúng tôi không phải là họ, nhưng chúng tôi đang hoạt động theo cách của họ.

D: Nếu không cô sẽ giống như một người máy, một cỗ máy?

J: Vâng. Họ muốn chúng tôi làm những điều đúng đắn. Hoặc dựa vào cảm xúc của chúng tôi cũng như nhiệm vụ chúng tôi phải làm. Chúng tôi sẽ không đủ tinh vi để làm điều đó nếu chúng tôi không có mảnh ghép đó. Chúng tôi chỉ được lập trình. Nhưng, cũng được trang bị rất tốt cho nhiệm vụ với cơ thể bằng kim loại, chúng tôi cũng cần phải làm những việc mà chúng tôi cần linh hồn bằng cách nào đó. Và đó là lý do tại sao họ cung cấp cho chúng tôi một chút của họ, bởi vì đó là cách duy nhất họ ... Ý tôi là họ không tạo ra linh hồn. Họ không có khả năng đó. Có thể Chúa làm điều đó hoặc ai đó. Nhưng họ không có linh hồn để cho chúng tôi. Họ chỉ có thể làm điều đó bằng cách hy sinh một chút của họ. Và đó là những gì họ đưa vào chúng tôi.

Đây là phần tôi khó hiểu. Nếu cô ấy đến một kiếp sống mà cô ấy là một người máy, một cỗ máy, một người máy, làm sao cô ấy có thể giao tiếp với tôi? Làm sao cô ấy có thể có cảm xúc? Một tác phẩm máy móc sẽ không có một linh hồn được gán cho nó, và một linh hồn thường không chọn nhập vào nó. Đây là một ý tưởng hoàn toàn mới, ai đó có thể trao cho một cỗ máy một phần linh hồn của chính họ để nó có thể hoạt động hiệu quả hơn trong thế giới xa lạ này.

D: Cô có thấy nó được thực hiện như thế nào không?

J: Tôi có thể thấy họ làm một buổi lễ. Họ tập hợp lại với nhau và họ “nhỏ” nó ra, và đưa vào máy khi hoàn thành.

D: Ý cô là gì khi “nhỏ nó ra”?

J: Dường như họ quyết định rằng họ muốn cho một chút, và họ nhỏ nó ra từ miệng họ và đưa vào người máy.

D: Nó trông như thế nào khi họ nhỏ nó ra?

J: (Tạm dừng) Tôi thực sự không thể nhìn thấy nó. Họ đưa trực tiếp vào máy.

D: Ý cô là nó vô hình?

J: Vâng. Hoạch như khi ta thở ra thì ta không thực sự nhìn thấy gì trừ khi trời lạnh. Đại loại vậy.

D: Cái này ... kích hoạt nó?

J: Nó cứ để nó đến đó. Và đó là những gì mang lại cảm giác cho cái máy. Nếu không có, nó sẽ chỉ là một cỗ máy và họ sẽ phải cài vào các chip máy tính hoặc nhiều thứ để làm cho nó thực hiện các nhiệm vụ rất tốn kém. Nhưng họ muốn nhiều hơn thế.

D: Nó có mang theo bất cứ thứ gì của họ khi họ cho đi một mảnh của mình không?

J: Vâng, nó lấy đi mảnh ghép của chính họ. Họ phải bằng lòng với ít hơn. Họ phải từ bỏ một chút sức mạnh của mình để làm cho những điều họ muốn xảy ra. Nếu không thì họ sẽ không thể làm được.

D: Cô có nghĩ rằng sẽ có cách nào khác để họ có thể kích hoạt máy không?

J: Không, không thể, không. Chúng cần một linh hồn.

D: Nhiều khi mọi thứ được kích hoạt bởi tâm trí.

J: Ô, không, không phải như vậy. Họ không có sức mạnh này của tâm trí. Họ chưa có điều đó.

D: Nhưng họ có thể đưa một chút vào trong các cỗ máy, chia nó ra để kích hoạt các cỗ máy.

J: Vâng. Đó là những gì họ có thể làm. Ý tôi là, cỗ máy vẫn sẽ hoạt động chỉ cần có điện hoặc thứ gì đó để kích thích các bộ phận và mọi thứ. Bởi vì nó được lập trình, nó sẽ hoạt động. Nhưng nó sẽ không hoạt động theo cách phức tạp này. Vì vậy, họ quyết định sẽ hy sinh một chút, và bỏ ra mười hoặc hai mươi phần trăm. Và họ vẫn còn giữ được phần linh hồn của mình, tôi nghĩ họ nghĩ là đã khá đủ. Vì vậy, họ cung cấp cho máy một chút để nó có thể hoạt động phù hợp hơn.

D: Máy móc có tự suy nghĩ và có trí tuệ không?

J: Máy móc có sức mạnh tư duy, vâng. Nhưng tất nhiên nó được lập trình. Nó suy nghĩ bởi vì nó đã được lập trình. Họ đã tạo ra tất cả những điều đó.

D: Nó không thể tự biến mất như một cá nhân?

J: Không, không. Chỉ khi có chút linh hồn, nó mới có thể phản ứng theo một cách khác. Đó là sự khác biệt. Nó vẫn sẽ chỉ làm những gì nó phải làm, nhưng nó có nhiều cách phản ứng hơn.

D: Vậy nó không giống như một sinh vật hoàn chỉnh có thể tự hoạt động và suy nghĩ như một con người? (Không, không.) Nhưng nó có nhiều khả năng hơn một cỗ máy.

J: Vâng, đúng vậy.

D: Tôi đoán là có tính cách hơn. (Có) Chà, như một cái máy, nó có thể nói chuyện không? Cô có thể giao tiếp với họ không?

J: Không. Chúng ta có thể nói chuyện, vâng. Nghe không hay lắm. Nó giống như ngôn ngữ, nhưng nó không hay.

D: Đó có phải là cách họ giao tiếp?

J: Không, họ có giọng hay, nhưng chúng tôi chỉ có giọng máy.

D: Vì vậy, họ giao tiếp bằng lời nói, bằng từ ngữ.

J: Vâng, họ có thể. Họ cung cấp cho chúng tôi các mệnh lệnh bằng lời nói, cũng như với máy móc bên trong. Họ không thể nghĩ đơn giản, chúng tôi làm được. Họ phải nói với chúng tôi.

D: Và cô có thể giao tiếp với họ.

J: Tất cả những gì chúng tôi nói là “có” hoặc “đã hiểu” hoặc gì đó.

D: Vì vậy, mặc dù cô có một lượng trí tuệ nhất định, cô không thể giao tiếp như một con người có tư duy.

J: Chúng tôi không nên làm vậy. Chúng tôi có thể, nhưng chúng tôi không nên. Chúng tôi được lập trình để hiểu nhiệm vụ và nói “đã hiểu”, và thực hiện nó.

D: Chà, cá nhân mà đã cho cô một phần linh hồn của họ, có cảm thấy bất kỳ sự thu hút hoặc kết nối nào đối với cô không?

J: Tôi nghĩ mối liên hệ duy nhất mà chúng tôi có là tôi biết đó là ai. Tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt.

D: Tôi đang nghĩ nếu họ cho coo một phần của chính họ, họ có thể cảm thấy được kết nối với cô theo một cách nào đó.

J: Có thể, nhưng tôi không biết điều đó. Tôi không thể cảm thấy điều đó. Tôi biết đó là ai, và có lẽ tôi cảm thấy điều gì đó cho họ, hoặc với họ hoặc .... tôi không thể nói.

D: Chà, đó là một cách tồn tại khác, phải không?

J: Vâng, đó là một cách tồn tại kỳ lạ.

D: Cô có phải tiêu thụ gì không? Tôi đang nghĩ đến thực phẩm. Làm thế nào để cô tồn tại? Là một cỗ máy, tôi nghĩ đó có lẽ là một câu hỏi kỳ lạ.

J: Chúng tôi thực sự không ăn gì cả. Ngoài ra chúng tôi không đi vệ sinh. Chúng tôi nhận được một cái gì đó giống như một chất, như dầu, nhưng đó chỉ dành cho phần máy móc. Chúng tôi không nhận được gì cho linh hồn.

D: Làm thế nào để họ đưa dầu vào cô?

J: Họ chỉ đặt nó ở nơi cần thiết, cần gạt nhỏ và cái lỗ ở nơi tôi cần dầu thường xuyên. Bà biết đấy, nó giống như một chiếc xe hơi hoặc một cái gì đó.

D: Nhưng ít nhất họ không muốn chỉ có máy móc. Họ muốn máy móc có cá tính hơn. (Đúng) Nhưng như cô đã nói, nó sẽ hao mòn. Và đó là lý do tại sao họ phải tiếp tục kiểm thêm?

J: Vâng, họ thực sự muốn khám phá mọi thứ, và họ cần nhiều công nhân. Bởi vì họ sẽ đi đâu, họ không biết môi trường và mọi việc ở đó sẽ như thế nào. Và chúng tôi phải ổn định dưới sức nhiệt. Bởi vì nếu chúng tôi phải đến một hành tinh khác, nơi rất nóng, chúng tôi phải tồn tại được và không bị khô. Vì vậy, dầu này là loại chống nhiệt. Và bàn tay của chúng tôi thực sự là loại chống nhiệt. Tôi nhận ra bây giờ bàn chân cũng được chống nóng. Tất cả mọi thứ đều chống nhiệt.

D: Tôi nghĩ kim loại sẽ dẫn nhiệt, nhưng tôi đoán nó là một loại khác.

J: Nó là một loại khác. Chúng ta không có vật liệu này trên Trái đất. Chỉ là nhìn từ bên ngoài thì nó giống như thứ gì đó chúng ta có ở đây.

D: Vì vậy, họ đưa cô đi khám phá các hành tinh khác.

J: Đúng vậy, họ cử chúng tôi đi làm nhiệm vụ, vì vậy chúng tôi có thể xem hành tinh nào có lợi cho bất kỳ mục đích nào.

D: Khi họ đưa cô đến đó, họ đưa cô vào bằng gì?

J: Chúng tôi du hành bằng những thứ tròn trịa. Và chúng đặt ở điểm đến. Chúng tôi biết họ dùng một thẻ nhỏ, và đưa vào, và đó là đích đến. Và nó đưa chúng tôi đến đó.

D: Họ có đi với cô không?

J: Không, không. Họ sẽ không bao giờ đi với chúng tôi. Không không. Chúng tôi phải làm điều đó. Bởi vì họ có một làn da, trắng hồng. Da của họ sẽ không có được bất kỳ sự bảo vệ nào khỏi ánh sáng, đó là ánh sáng rất mạnh ở nơi chúng tôi đang đến. Đó là lý do tại sao chúng tôi có đôi mắt đen. Chúng tôi cũng có kính râm đặc biệt. Đó là những chiếc kính râm ... (bối rối, khó diễn tả) ... bà nói thế nào nhỉ? Giống như một thứ mỏng, dẻo. Nhưng nó có một số lỗ nhỏ nên chỉ có một lượng ánh sáng nhất định lọt qua. Và tất cả phần còn lại là bóng tối. Đó là cách chúng tôi tự bảo vệ mình.

D: Đó có phải là một bộ phận của mắt cô không?

J: Không, giống như một thứ gì đó bổ sung mà chúng tôi đặt lên trên đầu. Chúng tôi đặt nó lên mắt, gần như là kính râm.

D: Khi cô đến những nơi này, chúng cũng có thể rất lạnh, phải không?

J: Có thể, có.

D: Cô có thể hoạt động trong mọi loại nhiệt độ, bất kỳ loại môi trường nào?

J: Có, nhưng chúng tôi đặc biệt được sử dụng cho những nơi nóng.

D: Chà, hãy xem, cô được gửi đến một trong những nơi này. Cô nói họ đưa thẻ vào máy?

J: Vâng. Và chúng tôi được đưa vào đó và cái tàu được đóng lại, nó sẽ đi đến nơi mà chúng tôi phải đến. Và con tàu cũng phải được chống nhiệt, thậm chí còn hơn chúng tôi. Bởi vì nếu không nó sẽ không thể mang chúng tôi về lại.

D: Chúng phải đưa cô trở lại cùng với thông tin?

J: Đúng vậy. Chúng tôi có một hệ thống đăng ký thông tin tự động. Thông qua mắt.

D: Thứ đó có ghi lại thông tin theo một cách nào đó, như dữ liệu hay gì đó không? (Vâng.) Cô làm gì khi đến nơi đó?

J: Nó hạ cánh ở đó. Chúng tôi đi qua cái nóng. Và đi xung quanh trong cái nóng, và xem có những gì bên dưới. Và nếu có người, hay không, ở đó có gì.

D: Ý cô là giống như một rào cản nhiệt? (Vâng, vâng.) Và cô hạ cánh ở đó để xem có sự sống không?

J: Và nếu có sự sống, thì là loại nào. Để họ có thể được chuẩn bị trong trường hợp họ phải đi qua vùng nhiệt. Để họ có thể chiếm hữu hành tinh hoặc khám phá nó. Và nếu không, tốt hơn là họ không nên làm điều đó. Vì vậy, họ nhận được loại thông tin này.

D: Để xem đó có phải là nơi họ có thể đến và sống được.

J: Vâng. Và đó là lý do tại sao chúng tôi cũng cần linh hồn, bởi vì chúng tôi cũng có thể cảm thấy sống ở dễ chịu hay không, hay con người tốt hay xấu.

D: Một chiếc máy sẽ không thể làm được điều đó. (Không) Một chiếc máy có thể ghi lại thông tin, nhưng nó không thể cung cấp cho họ những thứ họ cần biết.

J: Vâng. Nhưng cũng có một nhược điểm về nó. Bởi vì chúng tôi có linh hồn - không sao, có thể chỉ là mười hoặc hai mươi phần trăm - nhưng chúng tôi có linh hồn. Có nghĩa là chúng tôi có tất cả các cảm xúc. Có nghĩa là chúng tôi cảm thấy mọi thứ giống như sự hấp dẫn giữa nhau.

D: Ý cô là giữa những cái máy?

J: Vâng. Và thậm chí có thể với những sinh vật khác từ hành tinh khác. Có thể có những cái khác đủ tương tự để tạo ra sự hấp dẫn. Và tất nhiên, chúng tôi không được phép sống hay cảm thấy điều đó. Chúng tôi không có bất kỳ cơ quan sinh sản nào. Họ đã chặn điều đó. Họ đã làm rách chúng tôi, nhưng chúng tôi cảm nhận được tất cả các cảm giác. Điều đó rất kỳ lạ.

D: Đó là một trong những bất lợi?

J: Vâng, bởi vì chúng tôi khôn khổ với điều đó. Và đối với họ, đó là điều họ không hiểu. Họ phải đối phó với nó khi chúng tôi trở lại. Và chúng tôi không muốn làm nhiệm vụ của mình, bởi vì chúng tôi đã gặp ai đó. Nó rất khó.

D: Bởi vì phần đó của linh hồn có một sự hấp dẫn, một cảm giác.

J: (Buồn buồn) Họ thực sự rất tàn nhẫn với chúng tôi, bởi vì họ chứng minh cho chúng tôi thấy rằng không có hy vọng. Và họ làm những điều với cơ thể chúng tôi, những điều buồn cười. Bởi vì chúng tôi nghĩ rằng có thể có cơ hội nếu họ cho chúng tôi thêm thứ gì đó bên trong. Nếu họ tạo ra một thứ phù hợp, chúng tôi thực sự có thể làm điều này. Chúng tôi có thể có những kết nối như họ có. Chúng tôi có thể yêu nhau, có một gia đình và mọi thứ, nhưng họ không chuẩn bị để làm điều đó. Ngược lại, họ cười. Họ làm mọi thứ với tôi. Bà biết đấy, họ cho một thứ gì đó vào, như một cái tua vít, và họ nói, “Nhìn này, không có gì trong đó cả. Thật nực cười. Nó chỉ là kim loại. Nó không có gì cả. Không thể có bất kỳ cảm giác nào.” Nhưng nó giống như một cơn đau ảo. Chúng tôi có nó, bởi vì chúng tôi nghĩ rằng chúng tôi có một cái gì đó ở đó, bởi vì phần linh hồn nghĩ vậy. Họ có thể không hoàn toàn nhận ra nó phải như thế nào. Và họ nghĩ, “Ồ, chúng chỉ là những cỗ máy.” Nhưng chúng tôi không phải. Chúng tôi có tất cả các nhu cầu. Có thể nó chỉ ở một mức độ nhỏ, một mức độ thấp hơn, nhưng theo cách riêng của chúng tôi, chúng tôi có những nhu cầu này. Và họ không cho phép chúng tôi sống với nó.

D: Vậy họ đã không nhận ra rằng họ cũng đang khiến cô đau khổ khi cho cô những cảm giác này.

J: Tôi nghĩ họ không biết.

D: Nhưng như cô đã nói, họ vẫn đang thử nghiệm.

J: Đó là sự thật, họ đang thử nghiệm và họ không thực sự nhận ra điều gì có thể xảy ra.

Điều này khiến tôi liên tưởng đến những bộ phim và chương trình truyền hình gần đây. Trong “Bicentennial Man”, Robin Williams là một người máy đã tiến hóa đến mức anh ta không thể phân biệt được với con người, với tất cả cảm xúc và cảm giác. Cũng trong một tập phim “Star Trek, Next Generation” khi Data được tháo rời và phải chứng minh rằng anh ta thực sự gần như

là con người. Trong cả hai trường hợp, con người “bình thường” không thể tin rằng máy móc có thể phát triển khả năng cảm nhận và trải nghiệm cảm xúc, đồng thời thể hiện những đặc điểm mà chúng ta phân loại là thuộc về loài người.

D: Khi cô đi đến những nơi này, cô thu thập thông tin chỉ bằng cách quan sát mọi thứ?

J: Vâng. Và về cơ bản chỉ bằng cách đi đến đó. Bằng cách đứng đó - đo nhiệt độ, và xem độ dày đặc xung quanh hành tinh này. Và bên dưới lạnh hay ấm như thế nào, có dân cư hay không. Và nếu có dân cư, giống như tôi sẽ chụp một bức ảnh qua mắt. Chỉ cần nhìn, chúng sẽ đưa thông tin vào. Và họ có thể lấy thông tin đó ra ở đâu bên kia và tái tạo dữ liệu.

D: Còn con người, những sinh vật sống trên các hành tinh này thì sao? Họ phản ứng thế nào khi nhìn thấy cô?

J: Ô, chúng tôi thực sự phải cố gắng để không bị nhìn thấy, bởi vì họ khá sốc khi nhìn thấy chúng tôi.

D: Đó là những gì tôi đã nghĩ. Cô sẽ không giống họ.

J: Ô, không hề. Họ sẽ kinh hoàng. Chúng tôi chỉ có thể làm điều đó khi họ ... như trong trạng thái xuất thân. Đôi khi chúng tôi phải làm gì đó để khiến họ không biết rằng chúng tôi đang ở đó. Loại bỏ phần ý thức của tâm trí có ý thức - sau đó chúng tôi chụp ảnh và biến mất. Và họ thư giãn và bình thường trở lại. Họ không nhớ.

D: Có lẽ đó là lý do tại sao cô phải có phần con người nhỏ bé đó, bởi vì một cỗ máy sẽ không biết cách làm những điều này.

J: Không, cỗ máy sẽ không nhạy cảm khi nhận ra người kia đang tập trung, hoặc đang ngủ, hoặc đang mơ, hoặc bất cứ điều gì họ đang làm.

D: Và nếu nó bị nhìn thấy, nó sẽ không biết cách trốn.

J: Không. Nó sẽ không hiểu gì về cú sốc mà nó gây ra. Trong khi chúng tôi có thể biết, chúng tôi có thể thấy rằng có nhiều loại người khác nhau và họ phản ứng. Và chúng tôi thích con người máy móc hơn. Ý tôi là, tôi muốn yêu một người máy hơn là yêu một ai khác. Nó rất khó.

Mô tả này về mục đích và nhiệm vụ của các robot nghe rất giống với những sinh vật nhỏ bé màu xám được thấy trong các trường hợp UFO. Trong *The Custodians*, tôi được biết rằng những sinh vật nhỏ bé này đã được tạo ra để thực hiện các nhiệm vụ và đi vào môi trường vật chất có thể gây hại cho các sinh vật trên con tàu lớn hơn. Khi tôi gợi ý rằng chúng nghe giống như rô bốt, tôi được biết rằng chúng không phải là máy móc, mà là những sinh vật được tạo ra về mặt sinh học được sử dụng nghiêm ngặt như công nhân. Họ dường như cũng có một mức độ thông minh nhất định, trong đó họ có thể làm các nhiệm vụ, nhưng dường như không được để liên quan đến cảm xúc. Chính thái độ lạnh lùng này khiến những con người từng tiếp xúc với chúng sợ hãi. Tôi cố gắng giải thích trong liệu pháp của mình rằng điều này là do họ không phải là một thực thể đang hoạt động, suy nghĩ đầy đủ. Họ có thể là một phiên bản cập nhật hơn của

công nhân robot cơ khí? Có thể nào công nghệ khoa học đã tiến bộ từ máy móc sang công nghệ sinh học theo thời gian? Chúng cũng có thể được kích hoạt bởi một tia sáng từ người tạo ra chúng? Tôi không nói những thứ này được tạo ra bởi cùng một chủng tộc sinh vật, nhưng mục đích của chúng rất giống nhau.

D: Chà, cô có cảm thấy hạnh phúc hay vui vẻ với công việc của mình? Cô có những cảm xúc như vậy không?

J: Tôi có cảm giác về nhiệm vụ. Tôi không thực sự có niềm vui với công việc. Tôi đang làm vì tôi phải làm.

D: Cô được lập trình để làm điều đó.

J: Vâng, và đó là những gì tôi phải làm, điều đó đúng. Tôi cảm thấy đúng khi làm điều đó, nhưng nó không phải là thứ mang lại cho tôi bất cứ điều gì cụ thể.

D: Vậy cô không thể nói rằng cô thích công việc của mình. Cô chỉ đang làm điều đó.

J: Vâng. Tôi cũng không thích nó. Tôi chỉ cần làm thôi.

D: Vậy cô sẽ làm gì mỗi khi khám phá xong hành tinh?

J: Chúng tôi quay về, và họ lấy thông tin ra. Và đôi khi họ cho chúng tôi nghỉ ngơi một chút, và tra dầu cho chúng tôi và các thứ. Đôi khi chúng tôi ngay lập tức quay trở lại một nơi khác.

D: Bởi vì cô không cảm thấy mệt mỏi như họ.

J: Không, chúng tôi chỉ cảm thấy mệt mỏi bên trong, nếu đó là những gì bà nói. Nhưng dù sao họ cũng không biết.

D: Dù sao thì cô cũng không cần phải giao tiếp và nói với họ về cảm xúc của mình.

J: Vâng, chúng tôi có thể, nhưng chúng tôi không nên làm vậy. Họ tạo ra niềm vui nếu chúng tôi nói rằng chúng tôi muốn như vậy. Họ cười, vì chúng tôi chỉ là con người khoảng mười phần trăm. Bà biết nếu bà muốn nói điều đó, và chúng tôi không nên làm vậy. Họ không nhận ra những gì họ đã cho chúng tôi. Đó là một thứ rộng lớn hơn nhiều, một món quà hay bất cứ thứ gì họ nhận ra.

D: Tôi tự hỏi liệu họ có biết nó có tạo ra sự khác biệt hay không.

J: Không, vì họ sẽ muốn kiểm soát chúng tôi. Họ tạo ra chúng tôi chỉ vì những gì họ muốn.

D: Tôi nghĩ nó có thể tạo ra sự khác biệt nếu họ thực sự biết.

J: Điều duy nhất tôi nghĩ rằng điều đó có thể xảy ra là, thay vì chọc ngoáy vào phần dưới của cơ thể tôi, họ sẽ chỉ đơn giản là lắp nó lại bằng một loại thứ kim loại không thể xuyên thủng. Và họ sẽ lại cười và nói, “Nhìn này, nó ở trong đó. Đó là những gì bạn có. Bạn không có gì cả.”

D: Tôi nghĩ vì họ không thể thực sự biết cô đang cảm thấy gì, đó có thể là một trong những lý do khiến họ không thể làm gì với điều đó.

J: Không, họ không muốn. Bất cứ khi nào chúng tôi nói điều gì đó, bất cứ điều gì đó, nếu nó không liên quan đến nhiệm vụ, họ chỉ cười.

D: Cô đã nói nếu một cơ thể bị mòn, họ phải tạo ra cái khác. Điều gì xảy ra với phần con người đó? Nó có được chuyển sang cái mới không?

J: Tôi nghĩ vậy. Nó được chuyển vào cái khác.

D: Vậy họ không cần phải làm lại phần con người?

J: Không, mọi người chỉ đóng góp phần hồn một lần.

D: Và sau đó bất cứ khi nào cơ thể rỉ sét hoặc hao mòn ...

J: Vâng, hoặc bất cứ điều gì đó. Họ chỉ chuyển nó vào một cái tiếp theo.

D: Làm thế nào họ có thể làm điều đó? Làm thế nào họ chuyển từ máy này sang máy khác?

J: (Thì thầm) Làm thế nào họ có thể làm điều đó? (Tạm dừng) Tôi nghĩ nó cũng giống như trong buổi lễ. Họ để nó bị hút bởi cái kia, bởi cái mới. Cái mới sẽ dường như hút nó từ cái cũ.

D: Vậy thì cái kia có lẽ được dùng cho các bộ phận, tôi đoán vậy.

J: Vâng, hoặc họ chỉ đưa nó vào lửa và tạo ra một cái gì đó mới từ nó.

D: Vậy phần này giống như một linh hồn ...

J: Được tái chế.

D: Chỉ đi từ máy này sang máy khác. Vậy họ chỉ phải làm điều đó một lần. Nhưng cô thực sự không có bất kỳ lựa chọn nào cho toàn bộ việc này? (Không) Thôi, hãy rời khỏi cảnh đó, và chuyển sang một ngày quan trọng, khi một điều gì đó đang xảy ra mà cô cho là quan trọng với cỗ máy này. Cô đang làm gì bây giờ? Cô thấy gì?

J: Tôi đang đi cùng ai đó. Với một người máy. Và chúng tôi thực sự muốn sống theo một cách khác. Và cô ấy thực sự còn hơn thế nữa - tôi phải nói thế nào nhỉ? - cô ấy khao khát điều này. Cô ấy đã giúp tôi hiểu ra hơn một chút. Cô ấy dường như có nhiều linh hồn hơn hay sao đó. Và cô ấy nói rằng chỉ như một cái máy là chưa đủ. Chúng tôi cũng có một chút khác. Và chúng tôi

cũng muốn làm những điều khác, không chỉ đi vào vùng nhiệt và khám phá. Chúng tôi muốn có - bà có thể gọi nó như là - một cuộc sống riêng tư.

D: Làm sao cô biết đó là “cô ấy”? Cô có cảm thấy mình đang có một giới tính hay một giới tính?

J: Tôi cảm thấy mình là “anh ấy”, bởi vì tôi có được linh hồn từ anh ấy. Và cô ấy đến từ một khu vực khác. Và cô ấy là cô ấy. Tôi biết điều đó. Tôi có thể cảm thấy điều đó. Tôi luôn có thể cảm thấy khi tôi đang làm việc là xung quanh mình có một anh ấy hoặc cô ấy.

D: Cô ấy đến từ một khu vực khác?

J: Vâng. Và cô ấy đang làm những công việc giống như tôi, nhưng có lẽ cô ấy có một chút linh hồn quá lớn hay gì đó. Cô ấy đã suy nghĩ rất nhiều về điều này, và cô ấy muốn chúng tôi trốn thoát hoặc làm điều gì đó khác.

D: Cô cảm thấy gì về nó? Có cách nào để trốn thoát không?

J: Tôi không biết. Tôi tin cô ấy. Tôi nghĩ có thể có nếu cô ấy nói điều đó.

D: Có nơi nào cô có thể đến không?

J: Cô ấy nghĩ rằng có rất nhiều nơi chúng tôi có thể đến, bởi vì họ sẽ không biết nếu chúng tôi đã đến một nơi khác. Giống như sau nhiệm vụ, trước khi họ cung cấp cho chúng tôi thông tin mới. Nếu chúng tôi lên kế hoạch cho nơi chúng tôi có thể đi, họ sẽ không biết.

D: Ý cô là ra đi trong một con tàu?

J: Không, chỉ trên hành tinh này. Nếu chúng tôi chỉ đi ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng thay vào đó chúng tôi đi đến một nơi khác. Và chúng tôi không quay lại.

D: Họ sẽ không thể theo dõi cô bằng cách nào đó?

J: Tôi không biết. Có lẽ họ có.

D: Đó là kế hoạch của cô ấy?

J: Đó chỉ là một hy vọng. Nó chỉ là một chút hy vọng nhỏ nhoi. Đó không phải là một kế hoạch thực sự được suy nghĩ thấu đáo, bởi vì đó là tất cả những gì cô ấy có thể nghĩ ra.

D: Nhưng đó là một ý tưởng.

J: Đó là một ý tưởng hay, và nó rất đáng để thử, phải không?

D: Vâng. Đó có phải là điều cô ấy muốn làm sau nhiệm vụ tiếp theo?

J: Cô ấy không muốn làm điều đó một mình, bởi vì rõ ràng, lý do tại sao chúng tôi muốn làm điều đó là vì một chút riêng tư đó. Một kiểu trao đổi linh hồn. Và chúng tôi không có nhiều, nhưng chúng tôi nghĩ nó có thể phát triển khi chúng tôi sử dụng nó nhiều hơn hoặc thứ gì đó.

D: Vâng, và nếu cô ở một mình sẽ thấy cô đơn. Cô có thể cảm thấy cô đơn. Có đúng không?

J: Vâng, chúng tôi có thể cảm thấy điều đó. Và chúng tôi khao khát sự gần gũi khó tả, mà chúng tôi chưa từng trải qua.

D: Cô khao khát những người khác cùng loại với cô, vì vậy cô không thể chỉ một mình và tồn tại một mình. (Không, không.) Cô quyết định làm gì?

J: Tôi nghĩ những gì cô ấy nói nghe có vẻ rất lời cuốn. Và tôi nghĩ nó sẽ rất đáng để thử. Và điều đó giúp cô có dũng khí để nói, “Có lẽ chúng ta nên thử nó sớm.” Không sớm thì muộn. Vì vậy, chúng tôi quyết định tìm cách đi đến những nơi xa xôi này, nơi có một hang động hoặc một cái gì đó. Trên núi có một cái lỗ nhỏ, và có lẽ chúng tôi có thể trốn ở đó một lúc. Bởi vì tất cả những gì chúng tôi cần là dầu hoặc thứ gì đó tương tự, và nó không phải là vấn đề.

D: Vậy cô nghĩ rằng cô có thể làm điều đó và họ sẽ không biết sự khác biệt. (Vâng) Cô quyết định làm gì?

J: Chúng tôi quyết định làm điều đó sau nhiệm vụ tiếp theo. Khi cơ hội tiếp theo xuất hiện.

D: Nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra.

J: Cô ấy đã trở lại, và cô ấy đang ở trong một cái tàu con thoi khác, nhưng cô ấy đang trong cùng một nhiệm vụ. Thật là lạ, chuyện này chưa từng xảy ra. Tôi không biết chuyện xảy ra như thế nào. Có thể cô ấy đã đổi chỗ cho ai đó hoặc cái gì đó. Nhưng cô ấy đang trong cùng một nhiệm vụ. Và vâng, chúng tôi trốn thoát. Chúng tôi trốn thoát. Chúng tôi chỉ bỏ đi và đến nơi này. Nhưng tất nhiên chúng tôi không nhận ra rằng họ có nhiều cách để tìm thấy chúng tôi. Và tất nhiên họ tìm thấy chúng tôi vào sáng hôm sau. Họ tìm thấy chúng tôi rất nhanh chóng. Ngày hôm sau họ nhận ra rằng chúng tôi đã bỏ đi. Và họ dùng máy móc của họ để tìm thấy nơi chúng tôi đang ở. Họ tìm thấy chúng tôi nhanh hơn tôi nghĩ.

D: Sau đó điều gì đã xảy ra?

J: Trước hết, họ đã cười một cách khó chịu để chế giễu chúng tôi. Và sau đó họ chọc vào các phần dưới của cơ thể chúng tôi. Họ chọc phá nó, và pha trò hài hước về giới tính không tồn tại của chúng tôi, và nghĩ chúng tôi thật ngớ ngẩn như thế nào. Chúng tôi đã nghĩ mình thông minh đến mức nào, và thực sự rằng họ là bậc thầy. Một người thực sự khó chịu, như thể anh ta bị xúc phạm, vì những gì chúng tôi đã cho phép mình làm. (Thở dài) Và đó là người đã ra lệnh rằng phần dưới của chúng tôi sẽ bị đập vỡ. Chúng tôi bị đập vỡ khi vẫn còn linh hồn ở bên trong.

D: Họ không nhận ra điều này không phải đến từ nhu cầu tình dục. Đó chỉ là tình bạn, phải không?

J: Họ nghĩ đó là những gì chúng tôi nghĩ chúng tôi muốn làm. Và họ chế giễu nó.

D: Và đó là những gì anh ta đã ra lệnh, cô sẽ bị đập vỡ?

J: Đúng vậy, chúng tôi sẽ bị đập vỡ phần đó của cơ thể. “Chúng tôi sẽ cho cô thấy cô thật nực cười.” Và nó sẽ xảy ra, với cả hai chúng tôi, giống như một sự sỉ nhục và một hình phạt. Và tất nhiên nó giống như một án tử hình, phải không? (Vâng) Bởi vì nó có nghĩa là chúng tôi sẽ bị nung chảy một lần nữa. (Buồn bã) Và điều gì sẽ xảy ra với linh hồn?

D: Vâng, đó là điều tôi đã tự hỏi. Điều gì xảy ra?

J: Họ làm vậy với chúng tôi, vâng. Chúng tôi có thể cảm nhận được sự sỉ nhục. Dù không thể cảm nhận được cơ thể hay bất cứ thứ gì, nhưng chúng tôi có thể cảm nhận được sự sỉ nhục.

D: Cô không thực sự cảm thấy đau trong cơ thể bằng kim loại.

J: Không, không. Nhưng chúng tôi cảm thấy tất cả những thứ khác. Và chúng tôi cảm nhận được sức mạnh mà họ có, và về cơ bản họ có thể đối xử với chúng tôi như không có gì. Và họ đập vỡ cơ thể của chúng tôi, và ném chúng tôi vào lửa.

D: Với linh hồn vẫn còn bên trong? Họ không thường làm điều đó, phải không?

J: Không, linh hồn hẳn là ... Tôi không biết họ làm gì với linh hồn.

D: Hãy xem điều gì sẽ xảy ra sau khi họ ném cô vào lửa. Di chuyển đến lúc nó kết thúc. Điều gì đã xảy ra với cô, con người thật của cô?

J: Nó chỉ đi vòng quanh thôi. Nó đã rời khỏi ngọn lửa, và nó đang quay xung quanh. Và nó cũng có thể giao tiếp với linh hồn khác, vì vậy điều đó khá tốt. Nhưng rồi sự tồn tại của chúng tôi lại không thể theo cách mà chúng tôi muốn.

D: Cô quyết định làm gì?

J: Chúng tôi quyết định trôi đi, rất xa.

D: Họ không thể bắt cô được nữa, đúng không?

J: Không, họ thậm chí không để ý đến chúng tôi. Họ thực sự đã hoàn toàn quên mất.

D: Thông thường họ sẽ đưa cô vào một cơ thể khác.

J: Vâng, đó là sự thật. Đã quá muộn để họ đã nghĩ về điều đó hoặc điều gì đó. Tôi không biết.

D: Có lẽ họ nghĩ rằng cô không phải là loại họ muốn, vì vậy tốt hơn là loại bỏ.

J: Đó là một khả năng, vâng. Tôi không biết.

D: Nhưng điều đó tốt. Cô đã trốn thoát, phải không?

J: Thực ra, sau tất cả những gì chúng tôi đã làm, vâng. Đúng.

D: Cô nghĩ cô đã trốn thoát theo một cách khác. (Vâng) Cô không cần phải sống trong kiểu tồn tại đó nữa. Cô có thể đi bất cứ đâu cô muốn.

J: Đúng vậy.

Sau đó tôi yêu cầu được nói chuyện với tiềm thức của Johanna. Đó là cách tôi có thể nhận được câu trả lời và áp dụng liệu pháp bằng cách nói trực tiếp với bộ phận lưu giữ hồ sơ về tính cách và nó có thể được tác động để tạo ra những thay đổi tích cực. Tôi chưa bao giờ bị từ chối, bởi vì nó nhận ra rằng tôi đặt lợi ích của người đó trên hết trong công việc của mình. Tôi tin rằng nó biết động cơ của tôi rất rõ ràng, và nếu tôi không có động cơ thích hợp, tôi sẽ bị từ chối. Luôn luôn dễ dàng nhận biết khi nào tiềm thức đang nói, bởi vì nó mang tính khách quan và nói về thân chủ ở ngoài thứ ba, coi họ như một cá tính riêng biệt.

D: Tại sao tiềm thức lại cho Johanna thấy quãng đời bất thường đó?

J: Để cho cô ấy thấy rằng phần nhục nhã vẫn còn rất mạnh với cô ấy. Cô ấy sợ bị làm nhục. Có một liên kết chặt chẽ.

Trong cuộc sống hiện tại, một trong những vấn đề mà Johanna gặp phải là cô dễ cảm thấy bị sỉ nhục, ngay cả khi không cố ý. Điều này đã khiến cô ấy không thể phát huy hết khả năng của mình và theo đuổi nhiều mục tiêu.

D: Cơ thể đó không phải là con người. Johanna có nhiều mạng sống trong cơ thể hoàn toàn của con người không?

J: Vâng, cô ấy cũng đã có nhiều kiếp người khác. Nhưng điều đó vẫn đang ảnh hưởng đến cô ấy. Nó cũng để giúp cô ấy hiểu tại sao nhu cầu tự do của cô ấy rất mạnh mẽ. Độc lập.

D: Nhưng tôi nghĩ thật kỳ lạ khi cô ấy được tạo ra theo cách khác thường đó, và được ban cho một phần linh hồn.

J: Điều đó không có gì đáng ngạc nhiên, bởi vì trước đó cô ấy đã có một cuộc sống mà cô ấy không đánh giá cao phần linh hồn của bản thân. Người ta nói: “Ồ, đó chỉ là tâm hồn của bạn.Ồ, một chút tình cảm đó không quan trọng.” Và cô ấy đã được cho thấy khi linh hồn không thể tìm thấy biểu hiện thì nó sẽ như thế nào. Hoặc hạn chế như thế nào khi chỉ có mười hoặc hai mươi phần trăm, thay vì toàn bộ linh hồn.

D: Đối với tôi điều đó thật khó hiểu. Cô có thể giải thích không? Cô nghĩ rằng người tạo ra cô đã cho cô một phần linh hồn của nó. Đó là những gì đã xảy ra?

J: Vâng. Nhưng phần cô ấy đang ở trong chính mình trong cuộc sống máy móc cũng không kém. Cô ấy là một người hoàn chỉnh - chà, cũng như hoàn toàn có thể là - người. Vì vậy, cô phải trải qua sự hạn chế của việc có nhiều cuộc sống máy hơn cuộc sống linh hồn.

D: Nhưng bất cứ khi nào người khác trao cho cô ấy một phần linh hồn của anh ấy, nó sẽ là của anh ấy, phải không, thay vì của cô ấy?

J: Đó là một phần của cô ấy, phải không? Ý tôi là, cô ấy là cả hai.

D: Điều đó vừa xảy ra với tôi. Ý cô là cô ấy cũng là người đã cho mình cuộc sống?

J: Vâng, nhưng cô ấy hoàn toàn không biết điều đó. Bởi vì nếu không cô đã không có trải nghiệm này, nếu họ nói với cô như vậy. Nếu cô ấy được cho biết là chúng ta có nhiều hơn một người. Chúng tôi có những mảnh linh hồn ở khắp nơi.

D: Bởi vì về cơ bản họ không thể tạo ra sự sống. Họ chỉ có thể chuyển một phần linh hồn của mình?

J: Đúng vậy.

D: Vậy cô ấy thực sự sẽ biết cô ấy kém hơn ở trong máy móc đó. (Vâng) Vậy, một phần của cô ấy đã gắn với người đàn ông và nó cũng đã tạo ra nghiệp chướng. (Phải) Và phần khác hiện có ở Johanna lúc này.

J: Và nó cũng sẽ giải thích cho cô ấy tại sao trong cuộc đời này, cô ấy coi tâm hồn mình quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

D: Tại thời điểm này, cô ấy nhận ra giá trị của nó, bởi vì đã có lúc cô ấy chỉ sở hữu một phần rất nhỏ của nó. (Phải) Cô ấy có thêm một số câu hỏi. Điều này cũng giải thích những vấn đề trong cơ thể phụ nữ của cô ấy?

Trước buổi làm việc, cô ấy đã thảo luận về các vấn đề kinh nguyệt không đều với nhiều triệu chứng chuột rút.

J: Đúng vậy. Nỗi sợ bị làm nhục bởi một người đàn ông, bởi vì người quyết định việc đập phá cơ thể cô ấy là một người đàn ông. Và toàn bộ cảm giác cũng là về sự sỉ nhục. Ngoài ra, việc xem và chọc ngoáy cơ thể cô ấy mà họ đã làm với các công cụ khi họ đùa giỡn cũng là một phần ký ức tâm hồn của cô. Trong một vai trò nữ, cô ấy không được an toàn.

D: Vậy cô ấy không muốn trở thành một phụ nữ đầy đủ và có con.

Cô ấy chưa bao giờ kết hôn và không bao giờ muốn có con. Cô ấy hiện đang có một mối quan hệ thuần khiết với một người đàn ông.

J: Vâng. Nguy cơ bị đập vỡ như vậy bởi một ai đó mạnh hơn dường như là một mối nguy rất thực.

Tôi tiếp tục hỏi những câu hỏi mà cô ấy đã yêu cầu, và nhiều vấn đề ngày nay bắt nguồn từ việc dễ dàng bị làm nhục, mặc dù không cố ý. Phần chính trong công việc trị liệu của tôi là ghép các mảnh lại với nhau và thuyết phục tiềm thức giải phóng những khó chịu về thể chất, bởi vì chúng không cần thiết trong kiếp sống hiện tại. Chúng có nguồn gốc từ một kiếp sống khác. Một khi sự kết nối được thực hiện và sự hiểu biết xuất hiện, thì vấn đề sẽ được giải phóng và những lợi ích về thể chất và tinh thần xảy ra ngay lập tức. Các triệu chứng đã phục vụ mục đích thu hút sự chú ý của tâm trí có ý thức, vì vậy chúng không còn cần thiết nữa. Nhiều trường hợp có vấn đề về phụ nữ và vô sinh, v.v. có thể bắt nguồn từ các sự kiện từ kiếp trước. Tuy nhiên, đây là cách giải thích kỳ lạ nhất mà tôi từng có cho những vấn đề thể chất kiểu này.

Kết nối trị liệu rất quan trọng, nhưng với tôi khía cạnh thú vị nhất của trường hợp này là một linh hồn có thể sống trong một cơ thể máy móc. Ngoài ra, linh hồn có thể tự phân chia, và một mảnh vụn có thể biến đổi và trở thành một nhân cách khác học những bài học khác với vật chủ hoặc linh hồn ban đầu. Hai người thậm chí sẽ không bao giờ nhận thức được nhau, hoặc rằng đã có một cuộc chia ly. Vậy có bao nhiêu mảnh trong chúng ta đã bị vỡ vụn và trở thành những mảnh linh hồn mà chúng ta không nhận thức được? Chúng ta có thể sẽ không bao giờ biết, và nó quay trở lại ý tưởng rằng về cơ bản chúng ta là một phần của tất cả mọi người, và tất cả là một.

Trong những ngày đầu thực hiện liệu pháp hồi quy, tôi đã gặp một trường hợp có một số điểm tương tự, và vào thời điểm đó tôi không biết mình đã tìm được gì. Nó không phù hợp với khuôn mà tôi đang cố gắng đưa các trường hợp của mình vào lúc đó, hầu hết là luân hồi tuyến tính. Một người phụ nữ đã đi về tiền kiếp, nơi cô ấy là một nữ tu sĩ được đào tạo bài bản, chuyên làm việc tại một ngôi đền và như một cố vấn cho người dân. Cô ấy vẫn độc thân sống khép kín trong chùa, và sống một cuộc sống rất cô đơn.

Cho đến một ngày, một người lạ đi thuyền vào bến cảng, và họ đã yêu nhau. Cô phải đối mặt với một lựa chọn khó khăn: rời đi với người yêu, hay ở lại với lời thề nguyện trong chùa. Cuối cùng cô ấy quyết định chèo thuyền đi, và đó là lúc sự bối rối (về phía tôi) ập đến. Cô ấy đang tường thuật lại cảnh tượng từ hai góc nhìn riêng biệt: khi cô ấy vui vẻ chèo thuyền ra đi, và khi cô ấy đang đứng trên bờ khóc nức nở vì một mảnh của cô ấy đã rời đi. Rõ ràng phần cô ở trên tàu không nhận thức được phần bị bỏ lại. Gần như là quyết định đó đã chia cô ấy thành hai người. Tôi không bao giờ có thể hiểu được khái niệm này.

Tuy nhiên, nó cũng đi cùng với khái niệm được kể lại trong Chương 11 về các cuộc sống và chiều không gian song song. Khi chúng ta đưa ra quyết định, năng lượng của người mà chúng ta không chọn phải đi đâu đó. Và do đó, nó tách ra và trở thành một “bạn” khác sống theo quyết định khác. Có thể trong trường hợp này, nữ tu sĩ đã biết về những gì đã xảy ra nhờ quá trình đào tạo của cô ấy, nơi mà lẽ ra cô ấy không nên biết bất cứ điều gì đã xảy ra. Cô ấy sẽ nhìn người đàn ông đó ra đi, và cảm thấy đau khổ cho bản thân theo cách đó, chứ không phải vì một mảnh ghép của bản thân đã rời đi. Nếu không có gì khác, những trường hợp này đã dạy tôi suy nghĩ và khám phá các khái niệm phức tạp với một tâm hồn cởi mở.

Chương 16 Nguồn/Thượng Đế (Kết thúc)

Tôi đã phát biểu tại một Hội nghị về UFO ở Berkeley vào tháng 11 năm 2000, và ở gần Y.M.C.A. Phiên làm việc này là một trong số những buổi học mà tôi đã tiến hành trong phòng của mình tại Y. Shirley là một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đã muốn có một phiên làm việc từ lâu, nhưng mỗi khi tôi đến khu vực này của California đều có một danh sách dài đang chờ đợi. Cuối cùng chúng tôi cũng có cơ hội đến được với nhau. Có một công trình xây dựng lớn đang diễn ra ở bên kia đường, nơi một tòa nhà năm tầng đang được hoàn thành. Tất cả các phiên của tôi tại địa điểm này đều có cùng một vấn đề. Tiếng ồn làm phiền tôi, nhưng dường như không làm phiền đối tượng một khi họ đã nằm xuống. Họ không để ý đến bất kỳ sự xáo trộn nào khi họ ở trong trạng thái xuất thần này. Khi ở Memphis, còi cảnh báo lốc xoáy đã vang lên. trên cùng của tòa nhà bên cạnh nhà nghỉ mà tôi ở. Nó tiếp tục trong nửa giờ, và rất đáng chú ý trên cuộn băng, nhưng đối tượng hoàn toàn không nhớ gì về nó.

Shirley nhanh chóng đi vào trạng thái xuất thần sâu sắc, và tôi tiếp tục đưa cô ấy về tiền kiếp để tìm câu trả lời cho những vấn đề của cô ấy. Cô quay trở lại cuộc sống nông thôn nơi những người nông dân đang làm việc trên cánh đồng. Cô nhìn thấy mình trong một cơ thể nam giới, nhưng dường như cô không phải là người tham gia, chỉ là người quan sát. Thông thường, khi điều này xảy ra, họ không đến từ khu vực đó và có thể đang đi qua, và dừng lại để xem hiện trường. Trong những trường hợp này, tôi thường có thể đưa họ trở lại nơi họ đã đi hoặc đưa họ đến trước điểm đến của họ. Điều này không hiệu quả với Shirley. Cô ấy không tham gia vào bất kỳ cảnh nào mà cô ấy đã tham gia. Mặc dù chúng chứa đầy những chi tiết sống động, cô ấy chỉ là người quan sát.

Cô ấy nói, “Tôi nhận ra những nơi này, nhưng tôi không thoải mái khi ở đó. Tôi cảm thấy lạc lõng, giống như tôi không phải là chính mình. Không có gì thực sự quen thuộc với tôi. Giống như tôi đang gặp khó khăn.”

Vì cô ấy cảm thấy lạc lõng, tôi đã yêu cầu cô ấy chuyển đến nơi cô ấy cảm thấy thoải mái, nơi cô ấy cảm thấy mình thuộc về. Để đi đến một nơi đã quen thuộc.

Cô ấy khiến tôi hoàn toàn mất cảnh giác với câu trả lời nhanh chóng và bất ngờ của cô ấy, “Mặt trời!” Tôi yêu cầu cô ấy giải thích ý của cô ấy.

S: Chúng ta có thể đi vào Mặt trời. Đó là nơi tôi cảm thấy thoải mái và thân thuộc.

D: Trong Mặt Trời?

S: Trong ánh mặt trời. Với ánh sáng. Tôi là một phần của nó. Nó là một ánh sáng lớn. Và nóng.

D: Mặt trời của chúng ta, hay là ... cái gì đó tương tự?

S: Đó là Mặt trời.

D: Đó là Mặt trời? (Vâng) Chà, sẽ như thế nào khi phải rời xa nó?

S: (Thở lớn) Bình thường! Cảm thấy như ở nhà. Tôi không có cơ thể. Tôi có ý thức. Tôi là một phần của toàn bộ sự việc, và không tách rời.

Vì cô ấy rất tích cực và hài lòng nên tôi quyết định đồng hành cùng nó. Tôi đã có các đối tượng mô tả một số trải nghiệm rất lạ mà không thể ngờ được. Tiềm thức luôn đưa họ đến bất cứ điều gì họ phải xem, và đó thường là vì một lý do quan trọng. Nó sẽ mang lại lợi ích cho chủ thể; ngay cả khi tôi không hiểu nó.

D: Một phần của toàn bộ ánh sáng? Chà, ở trong Mặt trời thì sẽ như thế nào nhỉ? Nhiều người thắc mắc về điều đó.

S: Khi ta đến gần, nó cực kỳ sáng và nóng. Nhưng khi ta đi vào bên trong nó, nó không còn nóng nữa. Một khi ta trở thành nó, nó chỉ là một quả cầu ánh sáng. Với ý thức.

D: Mặt Trời cũng có ý thức?

S: Vâng. Đó là một ý thức lớn hơn. Cứ tiếp tục và mãi mãi.

D: Nhưng không có nhiều Mặt trời ở nhiều nơi khác nhau?

S: Không phải như thế này. Chỉ có cái này thôi.

D: Vậy nó khác với một ngôi sao là Mặt trời? Có phải ý cô là vậy không?

S: Vâng. Đó là năng lượng tinh khiết.

D: Có phải là có nhiều Mặt trời, với nhiều hành tinh quay xung quanh chúng?

S: Tôi không biết. Tất cả những gì tôi biết là tôi đã đi về phía quả cầu ánh sáng mà tôi đã nhận ra. Ngay khi tôi biết đó là nhà của tôi, và khi tôi đi vào trong nó tôi đã không còn hình hài. Tôi chỉ có toàn bộ ý thức và năng lượng.

D: Cô cảm thấy đó là nhà của cô? (Vâng) Và đó là nơi cô cảm thấy thoải mái? (Vâng) Chà, vậy là tốt. Không có cơ thể có cảm thấy lạ không?

S: Không. Cảm thấy bình thường.

D: Cô đã ở đó lâu chưa, hay cô có biết là cô đã ở đó lâu chưa?

S: Tôi không biết, nhưng tôi nhận ra nó. Đó là con người của tôi.

D: Có những thực thể khác, những sinh vật khác ở cùng với cô không?

S: Có, nhưng khi ta đã ở đó thì ta sẽ không khác biệt. Nó giống như ta là một thực thể. Khi tôi ra khỏi Mặt trời, hoặc rút ra khỏi quả cầu năng lượng và ánh sáng này, thì tôi trở nên khác biệt. Và có những thực thể khác. Khi họ rút ra, họ trở nên tách biệt. Khi họ đi vào, họ chỉ là một.

D: Vậy đó là cảm giác thoải mái khi trở thành một phần của một thứ gì đó? (Vâng) Và sau đó ta có thể rút ra một lần nữa.

S: Vâng, nếu tôi muốn, tôi có thể rút ra lần nữa.

D: Cô có một cái tên cho nơi này không?

S: Tôi không có tên cho nó.

D: Chúng tôi thích đặt tên và dán nhãn cho mọi thứ. Nhưng cô có ở đó lâu không?

Thật khó để nghĩ ra câu hỏi cho một thứ gì đó quá xa lạ.

S: Tôi có thể ở đây trong một thời gian dài. Nếu ở đó, không có khả năng tôi muốn ra ngoài lần nữa. Nhưng tôi có thể.

D: Nhưng cô không thể luôn luôn ở một nơi, đúng không?

S: Tôi có thể. Tôi không biết tại sao tôi lại đi ra, nhưng đôi khi chúng tôi cũng đi như vậy.

Tôi đang cố gắng nghĩ cách để di chuyển cô ấy, bởi vì dường như không có tác dụng. Cô ấy có thể bằng lòng để ở đó vô thời hạn.

D: Và cô có thể ra ngoài và quay lại lần nữa? (Vâng) Và khi cô ra ngoài thì cô tách thành các thực thể riêng lẻ khác nhau? (Đúng) Được rồi. Để xem cô đi đâu khi ra ngoài. Hãy cho tôi biết điều gì sẽ xảy ra khi cô ra ngoài và trở thành một thực thể riêng lẻ.

S: Không thoải mái. Nó rất khó chịu. Là ... thể chất đó ... cảm giác thật khó chịu.

D: Ý cô là khi cô rời khỏi ánh sáng, cô trở thành vật chất như một thực thể?

S: Về mặt vật chất như một thực thể. Nhưng nó khác hơn nhiều. Không là một phần của toàn bộ sẽ là điều rất, rất đáng lo ngại. Rất lạnh. Rất nặng. Và rất đơn độc.

D: Vậy cô tách biệt, và là một phần của mọi thứ? Điều đó có đúng không?

S: Ta không phải là một phần của nó. Ta là nó.

D: Cô là nó.

S: Không giống như là, ta là một nhóm, đi vào trong một cái. Ta chỉ là nó. Không có sự tách biệt. Không khác nhau. Chỉ có sự khác biệt khi ta đi ra ngoài. Đó là khi ta tách ra khỏi nhau, và ta trở thành “chúng ta” và “họ” hoặc nhiều, hoặc ... một ranh giới.

D: Ý cô là gì?

S: Bởi vì ta có hình dạng, nên có giới hạn xung quanh. Và bởi vì hình dạng đó, nó giúp ta không bị tách biệt.

D: Tôi đang cố gắng hiểu. Tại sao ta chọn một hình dạng?

S: Tôi nghĩ đó là để phục vụ những người ta chọn. Tôi nghĩ rằng đó là một số hình dạng phục vụ và hy sinh mà chúng ta chọn... để giúp đỡ ....

D: Để giúp ai?

S: Để giúp những người khác có thể không biết cách để trở lại.

D: Có phải mọi người đến từ cùng một nơi không?

S: Tôi nghĩ vậy. Nếu tôi đang tiếp cận nó, tôi có thể trả lời tốt hơn. Vâng, nếu tôi đi vào trong nó. Nhưng khi tôi bước ra khỏi và ở bên ngoài, có quá nhiều khác biệt để biết về mọi thứ.

D: Ý cô là cô mất một số thông tin hoặc kiến thức?

S: Vâng, tôi nghĩ vậy. Giống như khi tôi đến gần, tôi biết, tôi chắc chắn, tôi đang ở đó. Nhưng khi tôi rời xa nó, tôi sẽ mất đi một phần. Vậy mà tôi chọn cách ra đi.

D: Nhưng cô có nghĩ rằng tất cả các thực thể riêng lẻ này đều đến từ một nơi không?

S: Đó là nơi duy nhất tôi biết.

D: Nơi duy nhất cô quen thuộc. (Vâng) Tôi tò mò không biết có những nơi khác như vậy không.

S: Tôi có cảm giác là chỉ có một nơi.

D: Và sau đó mọi người đi ra ngoài và trở lại như một cá nhân. (Vâng) Chúng quay trở lại theo chu kỳ, theo khoảng thời gian hay cái gì?

S: Vâng. Không phải là tất cả cùng một lúc. Là ngẫu nhiên, khi một thứ gì đó đã hoàn thành, hoặc khi ta cần nạp năng lượng.

D: Ý cô là ta phải quay lại theo chu kỳ để có năng lượng? (Vâng) Nếu không quay lại, điều gì sẽ xảy ra?

S: Không phải là chúng tôi có quay về hay không. Chúng tôi phải quay về nhà. Ta quay trở lại. Ta được tiếp thêm năng lượng để có thể tiếp tục. Và ta sẽ không bao giờ không quay trở lại.

D: Vậy cô đã quay trở lại.

S: Vâng. Đôi khi ta sẽ ở lại lâu hơn. Và đôi khi ít hơn.

D: Nhưng đó luôn là nơi mà cuối cùng cô sẽ quay lại? (Đúng) Chà, cô sẽ đi đâu khi rời xa ánh sáng này?

S: Tôi đoán là tôi đi đến các hành tinh. Trái Đất, cũng như những nơi khác.

D: Cô có thể mô tả ý cô không? Những nơi khác mà cô đến là ở đâu?

Công trình xây dựng, tiếng tán đinh và tiếng ồn của các thiết bị nặng trên đường phố đang ngày càng rất lớn và làm tôi mất tập trung. Tuy nhiên, nó dường như không làm Shirley bận tâm chút nào.

S: Những nơi khác biệt. Không có nhiều màu như Trái Đất. Có các hình thức khác nhau - không phải của vật liệu.

D: Ý cô là gì?

S: Không có thảm thực vật. Không có gì có màu sắc. Không có hoa, không có chim. Tàn cuộc. Màu đỏ. Màu đỏ tổng hợp. Đất sét.

D: Chúng có vật chất xung quanh, như núi hay bụi bản hay bất cứ thứ gì không?

S: Có những ngọn núi, nhưng chúng trông rất khác ở đó. Chúng nhọn, rất thẳng hàng và sắc nét.

D: Làm thế nào để cô biết nơi để đi khi đi ra ngoài đến những nơi khác nhau?

S: Khi tôi di chuyển, có một thứ gì đó trong tôi nói rằng ... tôi được gửi đi. Tôi được cử đến để giúp chủ nhà.

D: Làm thế nào để cô biết cô phải đi đâu?

S: Ý thức gửi cho chúng tôi. Chúng tôi chỉ biết vậy.

D: Ý cô là, ánh sáng lớn mà từ đó cô đã rời đi? Ý thức? Cô gọi là vậy đúng không? (Vâng) Nó gửi cho cô, nói cho cô biết cô phải đi đâu?

S: Vâng. Nó giống như thần giao cách cảm hơn. Nó giống như, tôi chỉ biết vậy. Tôi là một phần của toàn bộ, vì vậy tôi biết phải đi đâu. Và khi tôi rời khỏi nó, tôi trở thành một sinh vật ánh sáng.

D: Cô đang tách biệt tại thời điểm đó. Và dường như theo bản năng cô biết mình phải đi đâu? (Vâng) Và khi cô đến đó, điều gì sẽ xảy ra?

S: Tôi nghĩ tôi sẽ trở thành một dạng giống như mọi hình thức ở bất cứ nơi nào tôi đến. Và tôi giúp đỡ khi cần thiết.

D: Vậy các hình dạng có thể khác nhau ở nơi mà cô đến. (Vâng) Làm thế nào cô trở thành những hình dạng này?

S: Tôi nghĩ tôi chỉ nghĩ.

D: Tôi đoán tôi đang nghĩ đến tâm hồn và linh hồn và cách chúng nhập vào một hình dạng. Nó có giống vậy không?

S: Tôi nghĩ về hình dạng, và tôi ở đó.

D: Tôi đang nghĩ về Trái đất.

S: Ý bà là như thể tôi được sinh ra. (Đúng) Tôi không thấy mình được sinh ra. Trên Trái đất ... để tôi nghĩ xem, nếu tôi đến Trái đất.

D: Bởi vì Trái đất là những gì tôi quen thuộc. Tôi biết rằng có những người khác có thể có hình dạng khác nhau.

S: Tôi đã đi đến một nơi khác.

D: Chúng ta có thể quay lại vấn đề đó sau. Tôi muốn làm rõ phần này, nếu có thể. Nếu cô đến Trái đất, điều đó sẽ xảy ra như thế nào?

S: Tôi nghĩ về việc đi đến Trái đất, đôi khi tôi có thể được sinh ra. Nhưng tôi không cần phải như vậy.

D: Tôi đang nghĩ đến tâm hồn hay linh hồn, bất cứ thứ gì mà cô gọi là mình, nhập vào một đứa trẻ khi nó được sinh ra.

S: Tôi không cần phải làm theo cách đó.

D: Cô sẽ làm như thế nào nếu làm theo cách khác?

S: Tôi sẽ chỉ cần đi vào một cái gì đó.

D: Nhưng không phải hình dạng đó đã có một linh hồn bên trong?

S: Không phải nếu tôi đi vào. Không phải khi tôi đi vào. Nhưng rất hiếm khi, trên Trái đất, chúng ta làm điều đó.

D: Bởi vì tôi đã được kể rằng một linh hồn được chỉ định cho mỗi hình dạng?

S: Đôi khi ta bỏ trống. Đôi khi một linh hồn - theo một thỏa thuận - họ rời đi. Và tôi có thể vào.

Điều này nghe có vẻ giống như một “bước vào”. Chúng được mô tả trong *Between Death and Life* (Giữa cái chết và sự sống). Thông thường, một linh hồn khác sẽ trao đổi vị trí với linh hồn hiện đang chiếm giữ cơ thể, nếu linh hồn đó có nhiều khả năng hơn. Đó là một thay thế được chấp nhận như là tự tử.

D: Cô gọi mình là một tinh thần hay linh hồn?

S: Tôi không phải là một tinh thần (spirit). Tôi là một linh hồn (soul).

D: Cô định nghĩa bản thân như thế nào, với tư cách là một linh hồn? Tôi biết đôi khi ngôn ngữ không phù hợp.

S: Vâng, bởi vì tôi không sử dụng ngôn ngữ. Suy nghĩ. Tôi chỉ nghĩ. Đó là ý thức. Và tôi ý thức, mọi thứ có thể xảy ra rất nhanh.

D: Vậy cô có coi mình là một linh hồn như một mảnh ý thức không?

S: Tôi là ý thức.

D: Cô là ý thức, nhưng cũng là một cá nhân.

S: Trên Trái đất, ở những nơi khác, nhưng khi về nhà, tôi chỉ là một thể.

D: Khi đến Trái đất, cô nhập vào một hình dạng khi nó được sinh ra là một đứa trẻ?

S: Khi chúng tôi đến Trái đất, và tôi đi vào một đứa trẻ, và tôi không đi vào bất kỳ đứa trẻ nào. Tôi đi đến nơi tôi cần. Tôi có thể nhìn thấy một linh hồn trong đứa bé mà tôi đến. Và tôi nghĩ rằng tôi tham gia vào linh hồn đó.

D: Vậy nó khác với những linh hồn hay tinh thần khác phải không? Ý cô là vậy đúng không? (Vâng) Họ được giao cho một linh hồn, còn cô làm theo cách khác?

S: Tôi nghĩ vậy, bởi vì tôi không thấy tôi được sinh ra. Tôi thấy tôi đang phải lựa chọn. Và đó là một thỏa thuận.

D: Với linh hồn đã ở đó?

S: Vâng. Có thể có một tình huống như vậy.

D: Và cô có thể làm điều này bất cứ lúc nào trong vòng đời của hình dạng đó?

S: Tôi làm điều đó và ở lại với nó suốt thời gian qua. Và sau đó tôi rời đi. Nhưng tôi có thể làm điều đó trong bất kỳ giai đoạn nào.

D: Ý tôi là vậy. Không nhất thiết là một đứa bé? Cô có thể nhập vào bất kỳ giai đoạn nào? (Vâng) Miễn là nó phù hợp với linh hồn đã ở đó? (Vâng) Và ý thức là thứ theo bản năng cho cô biết cô phải đi đâu tiếp theo? (Vâng) Và cô nói khi cô đi đến những nơi khác, hành tinh khác hoặc cõi khác, nó sẽ được thực hiện theo cách khác?

S: Tôi nghĩ tôi đi vào như hình dạng một người trưởng thành. Tôi nhìn thấy hình dạng và tôi chỉ trở thành nó. Nhưng đã có một hình dạng.

D: Vậy không có phiên bản nhỏ hơn, như trẻ sơ sinh. Đều là những người trưởng thành, hình dạng trưởng thành?

S: Khi tôi bước vào giai đoạn đó. Ít nhất là ở nơi này.

D: Tôi cứ nghĩ về thể chất, nhưng nó có thể không phải như vậy.

S: Đó là một cổng vào vật chất. Khi tôi nói, tôi là một cá nhân khi tôi rời khỏi khối ý thức năng lượng, tôi là một dạng của thứ gì đó bên ngoài ý thức năng lượng đó. Tôi có thể không phải là một hình dạng như những gì sẽ xảy ra. Vậy, tôi vẫn là ý thức năng lượng, nhưng tôi có một hình dạng mà không thể diễn tả được.

D: Và cô có một ý thức, một nhân cách để nghĩ, phải không?

S: Tôi được bảo vậy, vâng, như là ý thức.

D: Vậy, theo cách đó, cô có một cá tính riêng, mặc dù cô là năng lượng. Đó có phải là ý của cô không?

S: Vâng. Và tôi phục vụ.

D: Những nơi mà cô đến, nơi cô nghĩ về một cơ thể, đó có phải là cách mà các thực thể khác ở nơi đó cũng tạo ra cơ thể không? (Đúng)

Bây giờ ngoài tiếng ồn của công trình xây dựng, một số trẻ em bắt đầu một cuộc biểu diễn trên đường phố bên dưới với tiếng hò hét, ca hát và đánh trống, vì chúng tôi đang ở gần một số trường học. Một lần nữa, nó dường như không làm Shirley bận tâm.

D: Tôi đang hỏi rất nhiều câu hỏi bởi vì tôi đang cố gắng hiểu những khái niệm khó. Vậy, ở những nơi đó, mọi người hoặc các thực thể không phải trải qua một quá trình phát triển. Họ chỉ tạo ra hình dạng họ muốn bằng cách nghĩ về nó. Đúng không? (Vâng) Vì vậy, có rất nhiều cách làm việc khác ngoài những gì chúng ta biết trên Trái đất. (Vâng) Đó là lý do tại sao tôi hơi khó hiểu. Nhưng nếu cô đưa cơ thể vào sự tồn tại bằng cách nghĩ về nó, thì nó sẽ không chết, phải không?

S: Tôi không bao giờ chết. Thân thể của bất cứ người nào mà tôi đi vào sẽ chết, rồi chúng tôi chia lìa. Và tâm hồn họ đi theo con đường riêng của họ. Và tôi quay trở lại.

D: Vậy, mỗi khi cô làm như vậy, cô luôn ở cùng một linh hồn khác trong cơ thể?

S: Vâng, tôi nghĩ vậy.

D: Cô không bao giờ ở trong cơ thể của chính mình. Nghe có vẻ khác biệt. Đó không phải là cách chúng ta thường nghĩ về linh hồn và tinh thần.

S: Tôi là ý thức.

D: Nhưng ý cô là có một linh hồn khác trong những cơ thể này, hình dạng vật chất, ngay cả khi cô nghĩ nó đi vào sự tồn tại? (Vâng) Và sau đó cô kết hợp với điều đó.

S: Tôi không kết hợp.

D: Làm thế nào để cô làm điều đó? Tham gia với nó? Đó sẽ là sự kết hợp.

S: Tôi không trở thành một với nó. Tôi phục vụ nó. Và sau đó tôi về nhà.

D: Điều đó không khiến cô giống một người quan sát hơn sao? Tôi có lẽ không sử dụng đúng thuật ngữ.

S: Tôi không phải là người quan sát.

D: Cô nói rằng cô phục vụ linh hồn, nhưng cô là một ý thức. Cô có thể giúp tôi hiểu được điều đó không?

S: Người đang nằm đây cũng rất khó hiểu.

D: Chỉ cần để thông tin chảy qua, và chúng ta có thể sắp xếp nó sau. Bằng cách này cả hai chúng ta có thể hiểu nó. Cô đã nói rằng cô không phải là người quan sát. Nếu cô phục vụ linh hồn trong cơ thể, cô không phải là linh hồn đang có kinh nghiệm.

S: Có thể là, tôi nhập vào linh hồn, và tôi là ý thức thuần túy. Tôi có một linh hồn, nhưng tôi không phải là linh hồn của tôi. Tôi bây giờ là ý thức thuần túy. Một năng lượng. Tôi đã ở đó đủ lâu để rằng đó là nhà của tôi. Tôi giúp đỡ các hành tinh. Tôi đến một số nơi nhất định mà tôi cần, và tôi giúp đỡ các sinh vật trên hành tinh. Và khi tôi đi vào chúng, đó là nơi tôi cần vào lúc tôi cần. Khi tôi đi vào linh hồn, một đứa bé, ý thức của tôi chiếm ưu thế. Tôi đề ý thức đó lên cho đến khi tôi không cần nữa.

D: Điều này có thể xảy ra trước khi cơ thể thực sự chết, mà cô không còn cần nữa?

S: Vâng. Nhưng thường thì không.

D: Chà, nếu có một linh hồn khác được gán cho cơ thể đó, và cô đang ít nhiều giúp đỡ linh hồn đó, điều đó có nghĩa là cô không tạo nghiệp cho mình.

S: Tôi có thể tạo nghiệp. Tôi không cần phải làm vậy. Nhưng đôi khi tôi có thể quên quá nhiều và có thể tạo nghiệp. Và rồi phần nào đó, tôi mất dấu về nhà của mình, cho đến khi tôi nhớ ra. Đó là những lần tôi dành thời gian đi lâu hơn. Vậy thì tôi có thể được sinh ra theo một cách khác. Nhưng khi tôi nhớ ra, thì tôi về nhà. Tôi không bao giờ, không bao giờ quên. Nhưng đôi khi nếu tôi có một số nghiệp nặng, tôi phải giải quyết nó trước khi tôi nhớ ra.

D: Lúc đó cô là linh hồn chiếm ưu thế trong cơ thể, thay vì là người giúp đỡ? (Vâng) Cô có thể chuyển đổi qua lại? (Vâng) Cô có thể giúp đỡ linh hồn hoặc nếu cô tạo nghiệp thì cô trở thành linh hồn phải trải nghiệm nó. Có phải vậy không? (Vâng) Tôi đoán chúng ta luôn nghĩ đến sự chiếm hữu, nhưng nghe có vẻ không phải như vậy.

S: Không. Không, đó luôn là sự lựa chọn, và nó chỉ là khi tôi cần.

D: Nhưng đôi khi ta bị mắc kẹt, có thể nói như vậy, và phải là người chiếm ưu thế trong cơ thể cho đến khi ta giải quyết được. (Vâng) Và sau đó ta có thể về nhà, hoặc chuyển đổi qua lại?

S: Tôi về nhà. Sẽ không ... đôi khi tôi sẽ quên.

D: Vậy thì phần lớn những gì cô đã làm là để giúp đỡ, thay vì sống một cuộc sống vật chất. Đó có phải là ý cô không? (Vâng) Vì vậy, ngay cả trên các hành tinh khác, không gian khác, cô đã cố gắng giúp đỡ. (Vâng) Nhưng tại thời điểm này khi cô đang ở trong cơ thể của Shirley, cô là người trợ giúp hay là linh hồn chiếm ưu thế?

S: Tôi sẽ vào xem. (Tạm dừng) Tôi là linh hồn chiếm ưu thế.

D: Trong kiếp này. (Vâng) Đây có phải là lý do tại sao - trong tâm trí tinh tảo của cô ấy - cô ấy cảm thấy bị ngắt kết nối trong cuộc sống này? (Vâng) Cô ấy cứ mãi nói rằng cô ấy muốn về nhà. Cô ấy biết mình không thuộc về nơi này. (Vâng) Vì cô ấy kết nối với cô nhiều hơn người bình thường? (Vâng) Điều đó hợp lý, phải không?

Điều này giống với những trường hợp khác trong cuốn sách này, khi mọi người khao khát được về nhà, nhưng không biết “nhà” ở đâu. Trong hầu hết các trường hợp khi họ trở về nhà, đó là một hành tinh vật chất kỳ lạ. Trường hợp này với Shirley dường như cho thấy một khao khát quê hương thậm chí còn sâu xa hơn cả hành tinh vật lý hoặc vật chủ ban đầu. Những đối tượng khác này thường cảm thấy họ là một phần của nơi họ thấy mình ở, và họ cũng rất do dự khi rời đi. Tuy nhiên, Shirley nghe thậm chí còn cơ bản và cần thiết hơn. Có thể ký ức từ một phần trong tâm trí nguyên thủy của chúng ta tồn tại trước khi tạo ra thế giới vật chất, đã là một phần của chúng ta mãi mãi.

D: Có thể nói, tại sao cô lại bị mắc kẹt trong cơ thể này, và trở thành linh hồn chiếm ưu thế? (Tạm dừng) Cô đã tạo nghiệp, tôi đoán vậy, nếu không cô sẽ không trở thành linh hồn chiếm ưu thế, phải không?

S: Cái tôi. Tôi đã lạm dụng một số quyền lực.

D: Kể cho tôi nghe về nó.

S: Tôi đã tạo ra những thứ giả dối.

D: Cô nói rằng cô có thể nghĩ mọi thứ thành tồn tại?

S: Không. Khi tôi đến từ trung tâm của mình, tôi có thể suy nghĩ về sự tồn tại. Nhưng tôi không thể nghĩ mọi thứ tồn tại.

D: Nhưng cô nói, tại một thời điểm khác, cô đã tạo ra những thứ giả tạo?

S: Tôi đã thử nghiệm trên động vật. Tôi đã biến chúng thành nhiều dạng khác nhau.

D: Đây có phải là kiếp bạn đang sống vào thời điểm đó không? (Vâng) Tại sao cô làm điều đó?

S: Bởi vì tôi muốn tạo ra một cái gì đó. Và tôi có khả năng.

D: Là một thực thể vật lý, cô đang làm những điều này? (Vâng) Tôi đoán tôi đang nghĩ đến một nhà khoa học hay gì đó? (Vâng) Cô chỉ làm vì tò mò hay sao?

S: Là để xem nó có hoạt động không.

D: Có phải những người khác đang làm điều tương tự không?

S: Vâng. Nhưng tôi là một trong những người đứng đầu. Nó không đúng về mặt đạo đức.

D: Nhưng cô đã nói, tạo ra những điều sai lầm.

S: Con người và động vật. Thử nghiệm trên các loài động vật khác nhau. Tạo các bộ phận cơ thể. Về mặt phẫu thuật và di truyền.

D: Liệu những sinh vật kỳ lạ này có sống không? (Có) Nơi cô đang làm việc này, nó có tên không?

S: Atlantis. Nó không ở đây, nó ở đâu đó gần đây.

D: Chỉ vì tò mò muốn xem liệu nó có thể được thực hiện hay không.

S: Vâng, nó đến từ cái tôi.

D: Cô đã làm gì với những sinh vật này sau khi chúng được tạo ra?

S: Để họ đi.

D: Họ có thể tự tái tạo không? Họ có thể sinh sản không?

S: Một số có thể. Một số không thể. Tôi đã đến với một linh hồn khác. Linh hồn là một nhà khoa học. Linh hồn có bản ngã. Rất nhiều cái tôi. Và tôi bị lạc vào bản ngã.

D: Cô cũng đã tham gia vào quá nhiều, và vì vậy nó đã trở thành nghiệp của cô. (Vâng) Nhưng chẳng phải khi đó mọi người đã làm nhiều điều không đúng, vì tò mò?

S: Vâng. Nhưng bởi vì tôi bị cuốn vào cái tôi, cái tôi có ý thức của tôi đã bị sử dụng sai. Tôi có quyền lực.

D: Và rồi ít nhiều cô bị cuốn vào vòng quay của việc phải quay trở lại và trả nghiệp. (Vâng) Và điều đó khiến cô bị mắc kẹt vào vật chất trên cõi Trái đất của con người? (Vâng) Vậy cô có đã và đang trả lại những điều này chưa?

S: Tôi đã trả rồi.

D: Đó là một món nợ lớn, nhưng cô có nghĩ rằng cô gần như đã hoàn thành nghiệp của mình không? (Có) Vậy, có lẽ sẽ không còn lâu nữa, cô có thể về nhà. Nhưng tại thời điểm này, cô phải ở lại với Shirley, với cơ thể này? (Đúng) Điều này có nghĩa là Shirley có rất nhiều kiến

thức và thông tin chưa được khai thác mà cô ấy thậm chí không biết là cô ấy có. (Vâng) Nếu cô ấy muốn sử dụng trong kiếp này, liệu cô ấy có thể khai thác sức mạnh và thông tin đó không?

S: Một chút.

Sau đó, tôi tiếp tục nói chuyện với phần này của cô ấy (tôi không biết liệu tôi có đang nói với tiềm thức của cô ấy hay không) về những câu hỏi mà cô ấy đã viết ra trước phiên làm việc. Phần này của cô ấy rất phù hợp với cô ấy, nó có thể cho cô ấy những lời khuyên quan trọng để giúp cô ấy hiểu các sự kiện trong cuộc sống của mình. Một điều đặc biệt mà cô ấy đã hỏi là mối quan hệ sâu sắc và gắn gũi của cô ấy với động vật. Cô ấy có thể giao tiếp tâm lý với chúng. Tôi đã nghĩ câu trả lời sẽ liên quan đến cuộc sống ở Atlantis, nơi cô ấy đã lạm dụng động vật ở mức độ nghiêm trọng. Tôi đã đúng, bởi vì nó nói rằng cô ấy bây giờ đã tiến hóa đến mức mà cô ấy đã trở thành một với động vật, theo một cách tích cực.

Shirley đã có một trải nghiệm kỳ lạ vài năm trước mà cô ấy muốn tôi hỏi. Trong một lần tái sinh, cô thấy mình đang sống cuộc sống như người ngoài trái đất trong cơ thể bò sát. Đôi khi trong khi thư giãn trong quá trình tái sinh, đối tượng sẽ có những trải nghiệm ẩn tượng, thường vượt ra ngoài việc hồi tưởng lại trải nghiệm tái sinh, và mang lại những cảnh trong cuộc sống trong quá khứ. Cô muốn tìm thêm thông tin về điều này.

D: Một lần khi cô ấy đang tái sinh, cô ấy đã đi đến một trải nghiệm nơi cô ấy sống dưới dạng bò sát. Cô ấy muốn biết, đó có phải là một ký ức thực sự, hay chuyện gì đang xảy ra?

S: Vâng, đó là một ký ức thực sự. Không phải là cô ấy đã từng là ai. Mà là tôi đã từng là ai. Và thực sự tôi không tách biệt với cô ấy, nhưng tôi có.

Tôi lại bối rối. Toàn bộ phiên này đưa ra những thông tin mà tôi chưa từng gặp trước đây.

D: Cô nói bây giờ cô là linh hồn chiếm ưu thế với cái tên Shirley. (Vâng) Cô và cô ấy đã luôn bên nhau, như những linh hồn? (Vâng) Mỗi cuộc đời cô đã sống, cô ấy cũng đã sống? (Vâng) Và đôi khi cô ấy là người chiếm ưu thế, và đôi khi cô chiếm ưu thế?

S: Cô ấy là linh hồn chiếm ưu thế, nhưng tôi bắt đầu trở thành linh hồn chiếm ưu thế.

D: Nhưng các cô đã luôn ở bên nhau, và cô đã giúp đỡ cô ấy trong suốt thời gian qua. (Đúng) Nhưng còn quãng đời cô ấy sống ở một nơi khác trong hình dạng bò sát thì sao?

S: Đó là một ký ức mà tôi đã có. Vì tôi đã ở trong linh hồn cô ấy như một phần của cô ấy, nhưng vẫn chưa tách rời, và vẫn chưa giống nhau - không có từ nào dùng được- tôi đến trong ký ức của mình. Và khi cô ấy được tái sinh, cô ấy đã thấy mình như vậy.

D: Đó là phần khó, tôi đang cố gắng tách biệt hai điều này, bởi vì chúng ta đã quá quen với việc suy nghĩ theo nghĩa vật lý của mình.

S: Đó là những rào cản.

Sau khi hỏi thêm các câu hỏi liên quan đến tình trạng thể chất của Shirley, tôi đề nghị phần bắt thường đó của cô ấy rút ra và đưa cô ấy trở lại hoàn toàn tỉnh táo. Không cần phải nói rằng tôi đã rất bối rối trước thông tin mới này, và biết rằng sẽ mất thời gian để tìm hiểu. Tôi cũng tự hỏi Shirley sẽ thấy khó hiểu thế nào sau khi cô ấy nghe đoạn băng.

Kể từ phiên này, tôi đã có những trải nghiệm tương tự với một người đàn ông vào năm 2001. Anh ta cũng trở về tiền kiếp với ánh sáng rực rỡ, thoải mái đến mức anh ta muốn ở lại đó. Anh ta bày tỏ cảm giác vô cùng cô đơn và xa cách khi phải rời xa nó và hóa thân để tiếp tục hành trình khám phá tâm hồn.

Chúng tôi đã liên hệ với những gì vậy? Nguồn? Ý thức vũ trụ? Phần linh hồn bị phân mảnh? Nguồn thần?

Chúng ta càng có nhiều câu hỏi thì càng có nhiều hơn những câu hỏi được đưa ra. Nó dường như không bao giờ kết thúc. Chúng ta có thể sẽ không bao giờ hiểu hết được, và sẽ luôn có những khái niệm phức tạp hơn ngoài tầm với của chúng ta. Tuy nhiên, đối với tôi và sự tò mò vô độ của tôi đó là sự phấn khích của cuộc tìm kiếm và cuộc phiêu lưu khám phá những điều chưa biết. Tôi sẽ tiếp tục cuộc hành trình của mình.

Thông tin về tác giả

Dolores Cannon là một nhà nghiên cứu tâm linh và thôi miên hồi quy, người ghi lại các kiến thức về “Mất tích”, sinh năm 1931 tại St. Louis, Missouri. Cô sống và học tập ở Missouri cho đến khi kết hôn vào năm 1951 với một lính Hải quân. Cô đã dành 20 năm tiếp theo để đi khắp nơi trên thế giới với tư cách là một người vợ Hải quân điển hình và nuôi nấng gia đình.

Năm 1968, cô lần đầu tiên tiếp xúc với luân hồi thông qua thôi miên hồi quy khi chồng cô, một nhà thôi miên nghiệp dư, tình cờ gặp lại tiền kiếp khi làm việc với một phụ nữ có vấn đề về cân nặng. Vào thời điểm đó, chủ đề “tiền kiếp” là không chính thống và rất ít người thử nghiệm trong lĩnh vực này. Nó khiến cô rất thích thú, nhưng phải gạt sang một bên vì nhu cầu của cuộc sống gia đình được ưu tiên hơn.

Năm 1970, chồng cô giải ngũ vì trở thành một cựu binh tàn tật, họ nghỉ hưu ở vùng đồi Arkansas. Sau đó, cô bắt đầu sự nghiệp viết văn của mình và bắt đầu bán các bài báo của mình cho các tạp chí và tờ báo khác nhau. Khi các con của cô bắt đầu cuộc sống riêng, niềm quan tâm của cô đối với thôi miên hồi quy và luân hồi đã được đánh thức. Cô ấy đã nghiên cứu các phương pháp thôi miên khác nhau và do đó đã phát triển kỹ thuật độc đáo của riêng mình để giúp cô ấy thu thập thông tin hiệu quả nhất từ các đối tượng nghiên cứu. Kể từ năm 1979, cô đã thu hồi và lập danh mục thông tin thu được từ hàng trăm tình nguyện viên. Năm 1986, cô mở rộng nghiên cứu sang lĩnh vực UFO. Cô đã thực hiện các nghiên cứu tại chỗ về các vụ hạ cánh nghi ngờ là UFO, và đã nghiên cứu các Vòng tròn ngũ cốc ở Anh. Phần lớn công việc của cô trong lĩnh vực này là thu thập bằng chứng từ những người bị tình nghi bắt cóc thông qua thôi miên.

Các cuốn sách đã xuất bản của cô bao gồm: Trò chuyện với Nostradamus Tập I, II, III - Chúa Giê-su và các nhà Essenes - Họ đi cùng Chúa Giê-su - Giữa cái chết và sự sống - Một linh hồn nhớ đến Hiroshima - Người giữ vườn - Di sản từ các vì sao - Truyền thuyết về Starcrash - Người giám hộ. Starcrash - Người giám hộ.

Một số cuốn sách của cô đã được dịch ra nhiều ngôn ngữ khác nhau.

Dolores có bốn người con và mười bốn đứa cháu, giúp bà cân bằng vững chắc giữa thế giới “thực” của gia đình và thế giới “vô hình” trong công việc của bà.

Nếu bạn muốn trao đổi với Dolores về công việc của cô ấy, bạn có thể viết thư cho cô ấy theo địa chỉ sau. (Vui lòng gửi kèm một phong bì có dán tem địa chỉ riêng để cô ấy trả lời.) Bạn cũng có thể gửi thư qua Trang Web của chúng tôi.